

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Review by
Âm Dung Hoa

PRIEST

Triệu Vân Lan cup mắt cười cười: “Đói phát điên rồi, nhưng mà không muốn ăn cơm.”

Thẩm Nguy sừng sốt: “Hả? Vậy muốn ăn cái gì?”

Triệu Vân Lan nghiêng đầu, chạm đến cằm Thẩm Nguy, lại du di từ xương cằm lên đến lỗ tai, dán sát vào đó nhẹ nhàng bảo: “Ta muốn ăn người.”

Khi y nói lời này ánh mắt rất phân minh, vừa lúc “nhìn về phía” Thẩm Nguy. Đôi mắt của Triệu Vân Lan rất sâu, con ngươi đen ánh, khi mí mắt hơi hạ xuống thì bóng của lông mi sẽ phủ lên cánh mũi cao thẳng cho dù Thẩm Nguy biết y không nhìn thấy gì nhưng vẫn có ảo giác “ánh mắt của y vô cùng thâm tình”.

Dưới ánh mắt ấy, Thẩm Nguy cảm giác cả linh hồn của mình run rẩy.

Triệu Vân Lan tươi cười áp sát, ngửi ngửi hương dầu gội nhân nhật trên tóc Thẩm Nguy, lại hôn nhẹ một cái lên má hảnh: “Căng thẳng cái gì chứ? Kỳ thật người có thể thử xem, ta rất dịu dàng.”

Thẩm Nguy không nói hai lời, đặt y lên sô pha, chạy.

Triệu Vân Lan duỗi dài hai chân ngồi trên sô pha như đại gia, y đang nghĩ đến chuyện đợi lúc đêm khuya thanh vắng tìm hai ngọn nến đỏ thắp ở đầu giường, nói không chừng khi có chút không khí của đêm động phòng hoa chúc thì có thể trút được quần áo của chính nhân quân tử cổ hủ kia cũng nên.

Đợi đến lúc dạ thâm nhân tỉnh thật thì Triệu Vân Lan đã ngứa ngáy trong lòng, thế mà Thẩm Nguy sợ y buồn chán vì không nhìn thấy liền tựa vào đầu giường ôm một quyển sách đọc cho y nghe.

Thanh âm của Thấm Ngụy thanh nhuận nhu hòa, trầm thấp vừa phải, nhưng mà Triệu Vân Lan nghe vào từng từ từng chữ lại chẳng được hun đúc thêm tí văn hóa nào, ngược lại càng ngày càng phát ra thú tính.

Ngay thời điểm y đang vui sướng trong đau bệnh như thế thì Thấm Ngụy tựa hồ cảm giác được cái gì đó. Tiếng đọc sách chợt ngừng lại, sắc mặt không rõ ý tứ hướng về phía cửa sổ. Đồng thời, Triệu Vân Lan ở bên cạnh không hề báo trước cứ thế mà ôm chặt lấy hăn lăn sang bên một vòng. Y nằm trên người hăn, cúi xuống bên tai hăn mà nói: “Đừng nhìn, tắt đèn đi.”

Đèn trong phòng tắt phụt.

Triệu Vân Lan duỗi tay trực tiếp thăm dò bên trong áo sơmi của Thấm Ngụy. Y dùng kĩ xảo cao siêu dây dưa một đường từ eo lên đến trước ngực Thấm Ngụy, lại ngắt một cái trên ngực hăn. Một cơn tê dại nói không nên lời hướng thẳng lên đỉnh đầu, Thấm Ngụy bấy giờ mới kịp phản ứng lúc này Triệu Vân Lan vừa nói cái gì, luống cuống mà đè cổ tay y lại.

Triệu Vân Lan cúi đầu nhẹ nhàng căn xuống xương quai xanh của hăn, dùng một loại giọng điệu vô cùng mất nét mà nói, “Sao mới chạm vào một cái đã cứng rắn lên rồi, muốn ta đến như vậy ư?”

Thấm Ngụy đại quẫn, đã sắp bắt chấp luôn chuyện ngoài cửa có người rồi.

Đúng lúc này, trong tiếng gió hỗn tạp ngoài cửa sổ vang lên tiếng mõ không dễ phát hiện, Triệu Vân Lan dùng ngón tay đang thắp lửa khắp người Thấm Ngụy nhanh chóng viết mấy chữ “Đừng nhúc nhích” sau đó lôi cái chăn phủ trùm lên người đối phương, che khuất cả khuôn mặt hăn.

Triệu Vân Lan nửa ngồi nửa nằm trên giường, cái áo phanh cúc tới bụng treo trên người một cách lỏng lẻo, y mở miệng lại rất lạnh lùng: “Nếu chỉ có một mình ta thì đại nhân đến lúc nào ta cũng vô cùng hoan nghênh,

nhưng mà bây giờ không chỉ có một mình ta, ngài tùy tiện qua đây như vậy không khỏi có chút không mời mà đến, phải không?”

Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng ho nhẹ: “Phán quan nghe nói đôi mắt của lệnh chủ bị thương, phái tiểu nhân lại đây thăm hỏi, lại quấy nhiễu đến ngài, thật sự là.....”

“Phán quan?” Triệu Vân Lan nhướn mày nở một nụ cười sâu xa, “Phán quan đại nhân nắm tin thật là nhanh chóng đấy, ban ngày ta vừa đến bệnh viện một chuyến, bây giờ còn chưa tới canh ba mà lão đã phái đại nhân ngài tới đây rồi sao? Ta không có việc gì, ngài trở về nói với lão, cảm phiền quan tâm.”

Người ngoài cửa sổ cúi đầu nói một tiếng “Vâng”. Một lát sau, cỗ âm khí nồng đậm đã biến mất không thấy nữa.

Triệu Vân Lan sờ tới sờ lui trên giường, Thẩm Ngụy đè lại tay y: “Là âm sai? Sao”

“Đồ ngốc này,” Triệu Vân Lan thờ dãi, chạm phải tóc Thẩm Ngụy, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt, thấp giọng nói, “Người ta đổi cách tính kế người đó.....Địa Phủ bên kia có người biết chuyện về ‘Thẩm Ngụy’ phải không?”

Thẩm Ngụy chần chờ một chút, gật gật đầu. Hẳn hóa thân thành người thường ở nhân gian đã mấy chục năm chỉ vì trộm nhìn người khác, chuyện này thật sự có chút xấu hổ, hẳn đương nhiên sẽ không giống trống khua chiêng phô ra ngoài. Nhưng mà Trảm Hồn Sứ lưu lại nhân gian không phải việc nhỏ, chung quy vẫn phải thông báo cho Thập Điện Diêm La một tiếng.

Triệu Vân Lan cau mày nghĩ nghĩ, lại không yên lòng nói: “Lấy thân phận của người vốn không cần qua lại với bên kia làm gì, bên kia có suy xét của bên kia, nhân nhân quý quý ở đó lắm chuyện, tóm lại là luôn luôn sắp đặt âm mưu thủ đoạn, người.....”

Thẩm Ngụy có chút không xác định nhẹ giọng hỏi: “Người..... Là đang lo lắng cho ta sao?”

Triệu Vân Lan dừng lời, sau đó theo tiếng mà cúi đầu: “Người nói xem?”

Thẩm Ngụy nắm chặt bàn tay, bỗng nhiên gắt gao ôm chặt lấy y, chôn mặt sau lưng y thật lâu thật lâu. Lực tay của hắn rất lớn, Triệu Vân Lan có ý muốn nhân lúc không khí đang tốt thế này làm một vài chuyện khác nhưng phát hiện ra mình không thể nào giãy thoát được.

Thẩm Ngụy chỉ là mười phần chiếm hữu mà ôm y như vậy, dường như muốn cứ thế mà ôm đến hừng đông. Triệu Vân Lan suy nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra cách nào tốt, rất nhanh liền mệt mỏi, đành phải ôm chủ ý xấu xa không cam lòng mà ngủ, chỉ cảm thấy từ lúc chào đời tới nay thật sự là chưa từng ngủ giấc ngủ nào uất ức như vậy.

Thượng hoả sắp phun cả máu mũi.

Đại khái là do tay Thẩm Ngụy ép quá chặt làm y không thoải mái, Triệu Vân Lan mơ mơ màng màng ngủ, rồi nằm mơ.

Y mộng thấy mình đi loanh quanh giữa một mảnh mây mù lượn lờ, đầy đất đều là cảnh đổ nát thế lương, vô số người hướng về bầu trời quỳ bái, y chỉ liếc nhìn họ một cái rồi lại tiếp tục đi xuống mặt đất.

Ngay sau đó là một nơi hoang vu đến cực độ, bốn phương tám hướng tất cả đều là hắc ám, Triệu Vân Lan không hiểu vì sao sinh lòng phiền muộn, chấp tay thắp lửa thì chưa kịp sáng lên đã tắt mất rồi. Có một người ghé vào tai y thở dài: “Ta bất quá chỉ nói qua một chút mà thôi, việc gì người phải làm đến tình cảnh này?”

Khó có thể hình dung được âm thanh kia. Nó tựa hồ không phải là truyền từ tai vào mà trực tiếp xuyên thẳng vào đầu óc. Câu nói ấy như một

cây trùy băng đâm thẳng qua lồng ngực mà lạnh lẽo rót vào lòng y. Triệu Vân Lan run rẩy mãnh liệt, tỉnh lại, trời đã sáng rồi, Thẩm Ngụy không ở bên cạnh, hẳn là đã ra ngoài mua mấy thứ linh tinh.

Mở mắt nhắm mắt đều là bóng tối, Triệu Vân Lan tim đập như sấm tựa như không ngừng nhảy nhót trong lồng ngực, phế quản gần như không còn dưỡng khí, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Đó là..... Ai đang nói chuyện?

Triệu Vân Lan ngồi ở trên giường, đưa tay hung hăng ấn ấn mi tâm lau xuống một bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Cái loại trạng thái trong đầu ngàn vạn câu hỏi mà hai mắt tối đen này, y không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa.

Chương 61

Triệu Vân Lan nhanh chóng thu thập ổn thỏa cho mình, sau đó sờ thấy băng gạc và thuốc men mang từ bệnh viện về vẫn để trên bàn trà. Y nhắm mắt lại, quấn băng lên vài vòng, lại lấy giấy bút từ tủ đầu giường ra, cũng không thèm quản đó là giấy gì mà sờ soạng viết lên mấy chữ như gà bới “Ta đi số 4 đường Quang Minh” sau đó lần bước ra cửa.

Trái tim đập như sấm nổ từ khi tỉnh mộng chậm rãi bình ổn lại theo động tác mau lẹ của y.

Khi thang máy mở ra ở tầng một thì Triệu Vân Lan đã điều chỉnh tốt hô hấp của mình rồi. Y đem tất cả tinh lực mình có tập trung vào Thiên nhãn giữa hai hàng lông mày, đi ra bên ngoài.

Có rất nhiều người đi tới đi lui trước mặt Triệu Vân Lan. Y rất nhanh có thể phân biệt được những kẻ trên người có một vòng hư ảnh thì là con người, về phần không có, dĩ nhiên không thể biết được là cái gì.

Ngay từ đầu, không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì mà Triệu Vân Lan không nhìn thấy được rõ ràng, tất cả phủ một tầng mơ hồ. Nhưng theo thời gian y chậm rãi đi ra khỏi tiểu khu thì giống như đã dần quen thuộc với cách “nhìn” này, những hình ảnh y nhìn thấy cũng ngày một rõ hơn.

Dần dần, y bắt đầu có thể thấy rõ Tam Muội Chân Hỏa trên người bọn họ, thậm chí là cả vầng sáng trên đỉnh đầu nữa. Cuối cùng Triệu Vân Lan thấy được từ một người mà y gặp thoáng qua mới biết thì ra tầng hư ảnh trên người sống kia là một tầng “màng” mơ hồ phủ từ đầu đến chân, trên đó tựa hồ có những kí hiệu kì quái.

Triệu Vân Lan đứng thẳng nơi đầu đường vươn tay đón xe taxi, y dù sao cũng không nhìn thấy, chỉ đưa tay ra vẫy loạn như vậy hoàn toàn trông vào vận khí.

Chờ khi bắt được taxi rồi sờ soạng lên xe, Triệu Vân Lan đã có thể thấy rõ thứ phủ đầy mình những người còn sống không phải là kí hiệu mà là chữ viết.

Vô cùng nhỏ, vô cùng dày đặc, mỗi phút mỗi giây đều không ngừng biến đổi. Triệu Vân Lan nhin không được nhìn chăm chăm tài xế hai giây, bị ông ta nhắc nhở mấy lần mới hồi phục tinh thần lại: “A, xin lỗi, số 4 đường Quang Minh, ông đưa tôi tới cửa là được rồi.”

Tài xế taxi nhìn băng gạc trên mắt y với ánh nhìn kì quái: “Nhóc này, mắt mũi làm sao thế?”

Triệu Vân Lan thuận miệng nói bừa: “Chơi bóng rổ bị thương ấy mà.”

Lái xe “Ai nha” một tiếng, lại hỏi: “Có thể nhìn thấy không?”

“Băng thuốc không được mở mắt.” Triệu Vân Lan nói, “Cứ làm người mù hai hôm cái đã.”

Hai người nói chuyện phiếm suốt dọc đường, đến số 4 đường Quang Minh, xe dừng lại ở ven đường, Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, sau đó lấy ví mở ra đưa tới trước mặt tài xế: “Tôi không nhìn thấy gì, hết bao nhiêu ông xem rồi tự lấy đi.”

Lúc này tài xế sừng sốt: “Ô? Cậu tin tưởng tôi đến thế à?”

Triệu Vân Lan cười cười: “Dù sao trong ví tôi cũng chẳng có bao nhiêu tiền, ông cứ xem rồi lấy.”

Tài xế do dự một chút, đóng dấu hóa đơn cho y rồi đưa tay nhận lấy ví tiền. Trong lúc đó, Triệu Vân Lan gắt gao nhìn chăm chăm những con chữ không ngừng biến hóa trên người đối phương. Y nghe thấy tiếng sột soạt khi tài xế thay đổi động tác, nghe thấy ông ta hình như đã lấy ra một thứ

sau đó chần chừ một chút lại cất trở vào, một hồi sau, tài xế lấy một tờ tiền khác rồi lấy tiền lẻ trong túi trả lại vào ví tiền của y.

Triệu Vân Lan cong khóe miệng ... Tâm nhìn của y càng ngày càng rõ nét, đã có thể nhìn thấy cả màu sắc của chữ viết rồi, chỉ thấy chúng nó có hồng cũng có hắc. Trong khoảnh khắc khi tài xế tìm tiền lẻ nhét vào ví của y, Triệu Vân Lan thấy một hàng chữ nhỏ màu đỏ vụt qua trên người ông ta.

Thì ra là ý này...Triệu Vân Lan nói cảm ơn với tài xế, cũng xin miễn không cần ông ấy đưa vào. Trong lòng y hiểu rõ thì ra những chữ viết đó chính là công đức, màu đỏ là đạt được, màu đen là mất đi, xem ra vừa rồi đối phương không nhân cơ hội chiếm lợi của y.

Nhưng mà Triệu Vân Lan lập tức lại chau mày. Y có thể cảm nhận được rõ hơn bao giờ hết, trong thân thể y có cái gì đó đang dùng tốc độ nhanh đến mức không kịp ngăn cản mà thức tỉnh. Y nhất thời không biết được đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Hết thảy những chuyện này giống như...đã bắt đầu từ cơn động đất nơi Sơn Hà trù ở tộc Hãn Cát không lâu trước đó.

Trận động đất đó, thực sự là do vận động thường kì của Trái Đất tạo ra sao?

Bác bảo vệ thích đeo xương cốt trong phòng thường trực vui tươi hơn hờ buông cái giữa chào đón y: “Yoo, sếp Triệu ! Ở kia? Mắt cậu làm sao thế?”

“Ngoài ý muốn.” Triệu Vân Lan bình tĩnh nói, “Chú Lý, qua đờ tôi một chút.”

Lão Lý còn chưa kịp đi qua thì đã có một người từ phía sau vội vã chạy lên. Thẩm Ngụy nắm chặt lấy cánh tay y đang vươn ra, nỗ lực áp chế lực tay và giọng nói: “Người muốn đi đâu không thể chờ ta một chút sao?”

Ta bất quá chỉ vừa mới ra ngoài mua điếm tâm, về đến nhà đã không thấy tăm hơi người đâu nữa, ta sắp bị người dọa chết rồi được chưa hả? Còn như vậy nữa ta sẽ.....”

Sẽ làm sao?

Thẩm Ngụy hít sâu mấy hơi, cảm thấy phổi sắp nổ tung đến nơi rồi, lại không chịu nói ra nguyên do.

Triệu Vân Lan quay đầu đi, qua thiên nhãn không biết vì sao lại càng ngày càng trở nên sáng tỏ, y thấy trên người Thẩm Ngụy có hàng loạt hàng loạt chữ viết sắc đỏ sáng ngời đại biểu cho công đức.

Nhưng mà chúng nó không thể kéo dài, giống như những gợn sóng lăn tăn vừa xuất hiện đã bị con sóng lớn đầy bóng tối gột rửa sạch sẽ, tựa như bờ cát vĩnh viễn không lưu lại một vết tích.

Triệu Vân Lan thấy hốc mắt chua xót, y không rõ sự chua xót bất ngờ này từ đâu mà đến, dường như một đoạn kí ức chôn sâu trong tầng tầng quá vãng ngàn năm xưa cũ bỗng chốc bị một cơn gió lốc thổi đi lớp bụi dày, trần trụi lộ ra. Một góc chân tường không thể nào che giấu đấm cho lòng người khổ sở.

“Chẳng phải là vì ta biết người sẽ tìm được ta và tới rất nhanh hay sao.” Triệu Vân Lan suýt nữa đã bộc lộ vẻ thất thường. Y ra vẻ tinh ranh nói, giọng nói có một chút run rẩy không dễ phát hiện, “Vừa đúng lúc, giúp ta vào trong nào.”

Triệu Vân Lan không chào một tiếng đã đột nhiên đi vào khiến văn phòng rối loạn một phen, Đại Khánh không biết đã chạy tới nơi nào để thương xuân bi thu nên cho đến tận lúc này mọi người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt mới biết lão đại nhà bọn họ biến mất hai ngày không phải là đi lêu lổng mà là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đôi tay của Chúc Hồng run rẩy bỏ ra lớp băng gạc mà y quần lung tung, vừa nhìn thấy đôi mắt vẫn sáng ngời như cũ mà không làm sao có tiêu cự rõ ràng, mắt cô đã đỏ lên.

Triệu Vân Lan giật giật ngón tay, lại nghĩ tới bản thân không nhìn thấy, không thể sờ loạn lên người nhân viên nữ được, vì thế y lại ngượng ngùng buông xuống, có chút bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc là tôi mù hay là cô mù, tôi không khóc thì thôi, cô kích động cái gì?”

Chúc Hồng quăng luôn băng gạc lên người y: “Anh khóc ấy á? Anh mà biết khóc thì đã tốt! Thiên hạ không đâu là anh không dám đi, không ai là anh không dám chọc có phải không! Trời là lão đại anh là lão nhị sao? Đồ ngốc!”

Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, đành phải đáp lời: “..... Aiiiiz, đồ ngốc nghe thấy được.”

Y dao thương bất nhập, cứng mềm đều không ăn, vì thế Chúc Hồng mặc kệ y mà ngẩng đầu lườm Thẩm Ngụy, giống như ăn phải thuốc súng khí thế bức người mở miệng nói: “Không phải anh thích y sao hả? Không phải anh là cao thủ sao? Khi y gặp chuyện anh đang làm cái gì?”

Sở Thứ Chi và Lâm Tĩnh hai mặt nhìn nhau, cảm giác tình cảnh này tựa hồ Có chút không thích hợp.

Triệu Vân Lan đương nhiên cũng nghe ra, y cũng biết xấu hổ đành phải vui đùa một chút ý đồ lấp liếm Triệu Vân Lan kéo kéo tay áo Thẩm Ngụy, tận khả năng cợt nhả nói: “Người thích ta? Sao lại hoàn toàn không nói câu nào với ta chứ? Ta nói thầy Thẩm người có cái tật xấu này là không được ná, thích ta người thổ lộ với cô ấy làm gì.....”

Ai ngờ Chúc Hồng hoàn toàn không lĩnh bậc thang này mà ngắt phăng lời y đi: “Anh câm miệng!”

Nét cười trên mặt Triệu Vân Lan như được vẽ lên, trong khoảnh khắc liền nhạt một chút: “Tôi thấy cô cũng chẳng kém gì, tôi tự mình đi bàn bạc việc tư gặp một chút ngoài ý muốn, liên quan cái lông gì đến hẳn? Chẳng lẽ mỗi thời mỗi khắc tôi với hẳn đều phải cột chặt vào nhau sao? Bao giờ trò hai người ba chân có thể trở thành một hạng mục thi Olympic lại nói tiếp đi!”

Ánh mắt Chúc Hồng cơ hồ trở nên hung ác, Thẩm Ngụy rốt cục nhin không được nói chen: “Quả thật là ta không.....”

Triệu Vân Lan cau mày khoát tay chặn lại, chuyên quyền độc đoán kết thúc đề tài này, lạnh lùng nói: “Bây giờ ta không muốn thảo luận cái này, mấy thứ vô vị lông gà vô tởi đó để lại sau này nói tiếp, lúc này câm miệng hết cho ta.”

Nói đoạn, Triệu Vân Lan lấy một trương Trấn Hồn lệnh trong túi ra, khi châm lên thì y cúi đầu truyền lời ra ngoài: “Đại Khánh, qua đây một chuyến.”

Lời y vừa dứt thì tiếng chuông leng keng đã vang lên, Đại Khánh chui ra từ sau bức tường, lặng yên không tiếng động xuyên qua mọi người, nhảy đến trên đùi Triệu Vân Lan, cẩn thận nhìn nhìn đôi mắt y.

Sau đó Đại Khánh nhảy đến trên bàn: “Ta nghĩ thật lâu, cũng đọc qua một ít sách vở, đại khái cũng hiểu được mắt người có chuyện gì rồi. Người nói lúc ấy người dùng địa hỏa nướng cánh tiểu quạ đen kia, sau đó nó lấy chính mình hiến tế nhập vào chuông vàng đúng không? Ta thấy lúc đó âm hồn với địa hỏa chạm nhau, âm khí quá nặng, người lại đứng quá gần nên mắt mới bị thương, tạo thành mù nhất thời.”

Triệu Vân Lan không coi đó là quan trọng, hơi hơi gật đầu, ngược lại Thẩm Ngụy lại lập tức nắm bắt được ý tứ trong lời của mèo đen: “Nhất thời?”

Đại Khánh thuận miệng đáp, lại nhìn qua Triệu Vân Lan một cái.

Kỳ thật nó có cảm giác hình như Triệu Vân Lan đã biết cái gì đó rồi.

Nhưng Thẩm Ngụy không chú ý tới, lúc này hấn quan tâm quá hóa loạn nên vội vàng truy vấn: “Vậy bao giờ mới có thể khỏi? Cần dùng thuốc gì? Tìm ở nơi nào?”

Đại Khánh yên lặng quét mắt nhìn Thẩm Ngụy, thấy lo lắng trong mắt hấn không phải là giả, trong lòng thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Phần lớn tộc Hoa Yêu đều lánh đời, bất quá bọn họ có một loại Thiên Hoa Mật vô cùng quý giá. Theo truyền thuyết là dùng phần tinh túy nhất trong nhụy hoa của ba mươi ba loại hoa ở mỗi nơi thiên giới, nhân gian, u minh để tạo thành, có thể giải thiên độc, lại ôn hòa nhu nhuận, rất thích hợp cho vết thương ở mắt..... Muốn tìm bọn họ, đại khái.....”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng tiếp lời nó: “Phải tới Yêu thị cuối năm.”

Đại Khánh hỏi thẳng: “Làm sao người biết được?”

Triệu Vân Lan xoa xoa đầu nó, không đáp lại như đang cân nhắc gì đó, sau một lát mới thấp giọng nói: “Người nói xong, bây giờ đến lượt ta nói – Thứ nhất, kể từ bây giờ trở đi, bất luận kẻ nào có bất cứ hình thức liên hệ nào với U Minh bên kia đều phải làm thành tài liệu văn bản đưa đến chỗ ta, một chữ cũng không được bỏ sót. Thứ hai, nghiêm ngặt hạn chế tất cả những loại người nhàn tạp đến số 4 đường Quang Minh, đưa hàng tết hay tặng lễ đều tiếp đón ngoài phòng thường trực. Thứ ba, tuyên bố với bên ngoài là bước vào kì tổng kết công tác cuối năm rồi, trừ khi Bộ trưởng đích thân hạ lệnh, nếu không thì hết sức hạn chế nhận thêm vụ án. Thứ tư, bất cứ ai trong Trấn Hồn Lệnh không thể đi làm đúng hạn định hoặc muốn xin phép đều phải mang giấy xin phép viết lý do cho ta kí tên mới được, ta muốn bất cứ lúc nào cũng biết các người đang ở đâu. ”

Chúc Hồng xốc lại tinh thần, hỏi: “Thế còn Yêu thị.....”

“Đó là việc nhỏ, Thẩm Ngụy đi với tôi một chuyến là được.” Triệu Vân Lan dừng một chút, “Ta bảo bọn họ dọn dẹp một phòng đơn trên tầng ba cho người, nếu người có việc muốn nghỉ ngơi thì cứ lên đó.”

Y nói xong, không đợi cho người khác phản ứng thì đã vịn bàn đứng lên đi về phía thư viện trong bức tường: “Tôi có việc tìm Tang Tán tán gẫu, Thẩm Ngụy chờ một lát, những người khác thông báo những việc tôi vừa nói cho các ngành đi.”

Trong thư viện đèn đuốc sáng trưng nhưng không có một tia ánh nắng, như vậy vào ban ngày Tang Tán vẫn có thể tự do hoạt động, hẳn thấy Triệu Vân Lan thì trước tiên là vui mừng chào hỏi: “Nị hào, Triệu sơ khiết báí!”

“.....” Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi rồi thắc mắc cái cách xưng hô, “Cái quái gì thế, ai dạy người?”

“Miêu khiết báí.” Tang Tán tự biết chính mình phát âm không chuẩn, vì thế chăm học hay hỏi luyện tập sửa đúng, “Chiêu..... Tìm..... Sở khiết báí!”

Triệu Vân Lan cười cười, cũng lười so đo với hẳn. Y mở Thiên Nhãn, phát hiện mình có thể thấy được hình dáng của đại đa số những cuốn sách. Y tìm quanh một hồi rồi quay đầu hỏi Tang Tán: “Tìm cho ta quyển sách hôm trước ta xem đi.”

Tang Tán mau lẹ vô cùng rút quyển [Hồn Thư] kia ra, tuy rằng hẳn không nhận ra chữ nghĩa nhưng mỗi quyển để ở đâu lại nhớ rất rõ ràng.

Triệu Vân Lan tinh tường “thấy” hai chữ Hồn Thư trên bìa sách, chưa đợi y ra tay thì trang sách đã tự mở ra, một thứ trước đây xem qua không để ý hiện ra trước mắt y ..._ Đó là dấu vết trang sách bị người xé bỏ, đoạn gốc giấy còn lại nhìn qua Thiên Nhãn như thể đang chảy ra máu đen.

Triệu Vân Lan đóng sập cuốn sách lại, Tang Tán nhìn thần sắc của y, nhất thời không biết phải nói gì.

Một hồi lâu sau, Triệu Vân Lan mới nói khẽ với hần: “Người có tin rằng trên thế gian có ‘trùng hợp’ xảy ra đúng lúc không?”

Tang Tán vất vả một phen mới hiểu được nghĩa của từ “Trùng hợp”. Vì hần nói không rõ ràng nên trông có chút ngốc nhưng dù sao cũng không phải là ngốc thật, điều này ai ai cũng biết.

Tang Tán nghiêm túc lắc đầu, nói rõ ràng một cách hiểm có: “Ta không tin.”

“Ta cũng không tin.” Triệu Vân Lan chậm rãi nói, “Yêu tộc với Địa Phủ bằng mặt không bằng lòng, ta nắm giữ Trấn Hồn Lệnh, vốn định thực hiện cho tốt chức trách của mình, thủ hộ một khoảnh đất nhân gian với bà xã, mèo béo, giường ấm đệm êm. Vậy mà có một số người lại không muốn để ta sống yên ổn.”

Những lời này có cấu trúc rất phức tạp, Tang Tán không hiểu được, nhưng hần lại lĩnh hội được ý tứ của Triệu Vân Lan qua biểu cảm của y, vì thế hần hỏi luôn: “Ta có thể giúp gì cho người?”

Triệu Vân Lan hạ mắt: “Đưa cho ta tờ giấy.”

Y viết lại lời mà yêu tinh quạ đen kia nói với mình tối ngày hôm đó. Thì ra lúc trước phần lớn là y giả bộ hồ đồ, bây giờ khi viết ra thì đúng là không sai một chữ. Rốt cuộc, y viết hai chữ “Côn Luân” đầy khí phách ở hàng cuối cùng, lại dùng bút đánh một cái dấu thật đậm.

“Những sách có hai chữ này, ta đều muốn có.” Triệu Vân Lan nói, “Đừng để bất cứ ai biết chuyện này, kể cả Uông Chủy, cảm ơn người, anh em.”

Tang Tán coi y là một nửa ân nhân của mình. Hãn tuy rằng không thầy mà học được cách trở thành một kẻ thủ đoạn nhưng trong tiềm thức vẫn giữ được truyền thống tốt đẹp là ân oán rõ ràng, vì vậy hãn trịnh trọng nói với Triệu Vân Lan: “Yên tâm đi, sếp Triệu khiết bái.”

Triệu Vân Lan cười như không cười đáp lại một câu: “Được, ta sẽ giúp người đập cho con mèo mập chết bầm Đại Khánh kia một nhát.”

Chương 62

Quần Yêu Dạ Yến của Long Thành tổ chức vào hai tám tháng chạp. Năm nay không có ba mươi tết cho nên ngày này chính là ngày cuối cùng trước lễ trừ tịch.

Triệu Vân Lan nhận được thiệp mời của Yêu tộc từ sáng sớm, là một con chim sẻ đưa đến trước cửa sổ phòng y.

Văn phòng của y được người làm vệ sinh quét dọn sáng sủa sạch sẽ, một bên là cửa sổ hướng đón sáng sát đất cực lớn, kéo bức rèm ra, ánh sáng đằng đông nhất loạt ùa vào, điều hòa để nhiệt độ ôn hòa để người bên trong có thể mặc sơmi, lại trồng thêm hai chậu thủy quan âm tươi tốt xanh biếc, ngoài cửa còn có một bể cá cảnh nuôi mấy con cá rồng bạc tung ta tung tăng.

Trên loa đang phát một khúc nhạc cổ cầm thư hoãn, trong văn phòng rộng rãi, mỗi người tự làm việc của riêng mình ..._ Thấm Ngụy tưới nước cho cây cối trong phòng xong thì lấy một quyển sách cổ ra xem, tạm thời đảm nhận chức trách trợ lý của Triệu Vân Lan. Y nhờ hăn mài cho một nghiên chu sa, lấy ra một tá giấy vẽ bùa chưa dùng đến, nhắm mắt nằm bò ra bàn mà tô tô vẽ vẽ. Lúc đầu thường xuyên phải bỏ đi, dần dần bắt đầu quen tay, hơn nữa càng ngày càng thả lỏng tâm bình khí tĩnh, bùa trừ tà, bùa bình an xếp hàng loạt bên cạnh bàn của y.

Cách từ xa đã có thể cảm giác được lực lượng ầm áp mà sung mãn trên những lá bùa. Bình thường y không kiên nhẫn nhất là mấy việc này, nhưng không biết vì sao khi ở bên cạnh Thấm Ngụy y sẽ bất giác chịu ảnh hưởng của hăn, cõi lòng bình lặng rất nhiều.

Khi Chúc Hồng gõ cửa đi vào thì thấy được dáng vẻ không phiến nhiễu nhau mà lại hòa hợp đến tận cùng này, bước chân rõ ràng chần chừ trước cửa một hồi lâu, cảm giác bản thân là kẻ dư thừa, quá không có ý tứ.

Cô âm thầm căn môi, lãnh đạm thản nhiên gật đầu với Thẩm Ngụy, sau đó nói với Triệu Vân Lan: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, có lương thưởng cuối năm rồi, phải thay Ông Chủ đến ngân hàng.”

Quý nghèo Triệu Vân Lan vừa nghe thấy câu này thì đã có tinh thần hẳn lên. Y nhanh chóng gật đầu lia lịa: “Ừ ừ, đi đi đi.”

Chúc Hồng lại lấy từ túi tài liệu ra một tờ giấy: “Còn có, đây là dự toán chi tiêu cho cơm tất niên của cục chúng ta, ngoài thực phẩm ra thì còn có một ít đồ dùng cúng tế phải mua trước, tôi đọc cho anh, nếu không có vấn đề gì thì anh kí tên để tôi xuống tài vụ lấy tiền.”

Chúc Hồng đọc từng mục từng mục, Triệu Vân Lan ngồi đó nghe, hai người rất nhanh kiểm tra xong. Triệu Vân Lan ấn theo vị trí ngón tay cô mà kí tên, Chúc Hồng nói xong công việc, bấy giờ mới liếc mắt nhìn Thẩm Ngụy, có chút ấp a ấp úng hỏi: “Năm nay..... Năm nay anh có trực đêm cùng bọn tôi không?”

Triệu Vân Lan không thèm ngẩng đầu lên: “Ờ, không thì biết đi đâu?”

Chúc Hồng vừa mới lộ ra thần sắc vui mừng thì ngay sau đó đã nghe thấy Triệu Vân Lan bổ sung thêm một câu: “Không chỉ có tôi, tôi còn mang theo người nhà nữa, bà xã nhỉ?”

Không biết là do cả ngày cả đêm bị y nhàn cư vi bất thiện trêu chọc thành quen hay là do có mặt Chúc Hồng ở đây, Thẩm Ngụy không có phản ứng quá lớn mà chỉ nhẹ nhàng cười, còn thấp giọng trách cứ một câu y như liếc mắt đưa tình, “Người đi chết đi.”

Chúc Hồng trong nháy mắt trầm sắc mặt, một lát sau, cô rầu rĩ nói: “Vây, không có việc gì nữa thì tôi đi đây.”

“À, từ từ đã.” Triệu Vân Lan gọi cô lại, sắp xếp gọn gàng đóng bùa bình an trên bàn, lại mở ngăn kéo lôi ra một xấp dày vẽ lúc trước, đưa hết

cho Chúc Hồng, “Cuối phố đồ cổ có một cửa hàng nhỏ ở tận cùng bên trong phía sau cây hòe lớn, không có bảng hiệu, chỉ có một ông lão trông cửa. Cô gõ cửa đi vào, giúp tôi đưa mấy thứ này cho ông ta nhìn xem, giá cả theo quy củ cũ, ông ta đã biết, nhưng cũng phải nói với ông ta một tiếng, tôi đây vừa sờ vừa vẽ cho nên bảo ông ta kiểm tra cẩn thận, nếu có sai sót tí vết thì giảm giá cho ông ta cũng được.”

Chúc Hồng nhận lấy, thuận tay bỏ vào tay áo, kinh ngạc hỏi: “Anh cứ nhiên bán giấy phù?”

Triệu Vân Lan cười cười: “Tôi phải nuôi gia đình nha, dù sao cũng phải kiếm thêm thu nhập chứ, vừa mua nhà ở, bây giờ yêu cầu cấp bách là kiếm tiền trang hoàng đó.”

Chúc Hồng không thèm nghe hết, không nói hai lời xoay người đi thẳng.

Kì thật cô muốn hỏi một chút, tối nay đến Yêu thị có cần mình đi cùng hay không, nhưng trước mắt xem ra là không cần rồi.

Cửa ban công bị đóng lại rất nặng nề, Thẩm Ngụy ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách cổ: “Có phải cô ấy với người có.....”

“Ừm.” Triệu Vân Lan mở ra một mảnh giấy vẽ bùa, vừa dùng tay ước lượng vừa nói, “Lúc trước ta không chú ý tới, nhưng giờ nếu biết rồi, tốt nhất vẫn nên cắt đứt ý niệm của cô ấy đi thôi.”

Thẩm Ngụy thở dài.

“Thở dài cái gì?” Triệu Vân Lan vô thanh cười cười, “Tình yêu nơi công sở có tiền đồ gì đây? Lại nói nhân yêu thù đồ, đang yên đang lành qua lại với một tên mù làm cái gì.”

Y là người nói vô tâm, Thẩm Ngụy lại là người nghe hữu ý, trầm mặc một lát, Thẩm Ngụy nói: “VẬY người và ta..... Chẳng lẽ không xem như nhân quý thù đồ?”

“Hả?” Triệu Vân Lan tay đẩy chu sa, sừng sốt một chút rồi lập tức nhận ra mình nói sai. Y lập tức sửa đúng, nói mà không cần suy nghĩ, “Người làm sao giống như vậy được? Ta thích người như thế mà.”

Những lời này y nói nhẹ nhàng băng quơ, tự nhiên như thể nó không phải là một câu ngon ngọt khiến người cao hứng mà chỉ là mấy câu nhàn thoai nói ra trong hương trà vấn vương, giữa ấm áp vây quanh trong trời đông phủ đầy tuyết trắng.

Bàn tay Triệu Vân Lan đang giữ lấy một góc giấy bùa đột nhiên bị người nắm lấy. Ngòi bút của y dừng lại, linh lực trong phù chú tản hết, một trương giấy bùa cứ thế mà phế đi.

Không biết khi nào Thẩm Ngụy đã đến gần y. Hai tay hấn chống lên tay ghế, hai cánh tay vây kín cả người Triệu Vân Lan. Hấn thậm chí không dám thở mạnh, gần như thành kính mà áp sát người kia, hai mắt nhắm lại chỉ để đôi mi nhẹ nhàng rung động. Sau đó hấn cẩn thận hôn lên chóp mũi y, một hồi lâu mới chậm rãi dời xuống thăm dò từng chút một, cuối cùng rơi trên đôi môi y hơi khô ráp.

Chậm rãi như thế, dịu dàng như thế, chỉ sợ dù cho hấn muốn mở ra đôi môi kia mà tiến vào, cũng làm cho người ta cảm thấy hấn không muốn làm gì nhiều hơn vậy cả.

Chỉ là nguyện vọng từ cảm tình sâu đậm, muốn kiếm tìm một phân thân cận da thịt mà thôi.

Loại cảm giác này với Thẩm Ngụy mà nói giống như một loại độc dược trí mạng, cho dù cố gắng giãy dụa thế nào cũng vẫn như trước không thể kháng cự, ngược lại càng lún càng sâu.

Đúng lúc này, có người không gõ cửa đã xông vào. Trong lúc nhìn thấy thứ không nên thấy kia thì chửi thề một tiếng rồi yên lặng lui ra ngoài.

Thẩm Ngụy bất chợt bị tiếng cửa làm kinh động. Hắn có chút kích động, ho khan một tiếng như thể muốn che dấu cái gì đó.

Ngoài cửa Đại Khánh giấu đầu hở đuôi dùng vuốt mèo cào cào mấy cái, dài giọng lớn tiếng hỏi: “Lãnh đạo? Lãnh đạo đồng chí người ở đâu? Đang có việc bận sao?”

Triệu Vân Lan thối mặt: “Lăn vào đây!”

Đại Khánh lon ta lon ton chạy tới, liếc nhìn Thẩm Ngụy một cái, nó thấy thật mới mẻ nha. Nó chưa từng gặp một người kín đáo lại dễ dàng thẹn thùng như vậy bên người Triệu Vân Lan bao giờ. Trong một nháy mắt đó Đại Khánh thần kỳ cho rằng biểu tình của Thẩm Ngụy thực sự rất giống mấy cô gái bán mình bị cảnh sát bắt trong chiến dịch càn quét văn hóa đồi trụy.

Hắn ngượng ngùng sắp không xong, sắc đỏ kéo từ trên mặt nhuộm xuống tận cổ.

Nhìn qua như vậy, hắn quả thực mang lại cho người ta cảm giác nhân diện đào hoa như trong tranh vẽ bước ra, khó trách lại khiến đại lưu manh bám riết không rời theo đuổi suốt hơn nửa năm ròng mà đến nay vẫn chưa ăn đến miếng, Đại Khánh lấy ánh mắt của một con mèo yên lặng cẩn thận xoi mói Thẩm Ngụy một phen.

Sau đó nó nhếch cái đuôi, sung sướng khi người gặp họa: Có đẹp hơn nữa đại lưu manh kia cũng không nhìn thấy được.

Đại lưu manh không kiên nhẫn nói: “Cho người thời gian hai phút tự thuật, dám có một câu vô ích, lột da làm xích cổ không cho thương lượng!”

Hắc miêu ngồi xuống trên bàn làm việc của y: “Ta đã gửi thư cho người của tộc Hoa Yêu, người cũng nhận được thiệp mời rồi phải không? Người quen trong Yêu tộc của người cũng không ít, sẽ có người chờ người ở cửa Tây của phố đồ cổ, đừng quên mang lễ theo.”

Nó nói đến đây thì nhìn liếc qua Thẩm Ngụy: “Thầy Thẩm biết quy củ chứ?”

Thẩm Ngụy gật gật đầu: “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố y.”

Đại Khánh an tâm. Trước sau nó vẫn cho rằng con người phải biết ngưỡng chừng thì mới có thứ mà hẳn coi trọng, có thứ bản thân thấy quan trọng thì mới đáng tin. Thầy Thẩm thoát nhìn đáng tin hơn tên lão đại nhà nó nhiều.

Triệu Vân Lan đang định phát lệnh đuổi khách thì điện thoại của y kêu vang. Y không chút để ý đụng rơi di động, nói thầm một tiếng “Ai nha” rồi nhặt lên. Đại Khánh ngồi xồm trên bàn, từ trên cao nhìn xuống thoáng thấy trên màn hình hiện hai chữ “Thái Hậu”. Nó lập tức phẫn chấn tinh thần, chờ đến lúc được chế giễu Triệu Vân Lan.

Chỉ thấy Triệu Vân Lan đầu tiên là giả dò đứng đắn mà nói: “Xin chào, Cục Điều Tra Đặc Biệt Triệu Vân.....”

Sau đó thanh âm của y chột ngừng hẳn, cả người giống như co cụm thành một con mèo, dùng một loại giọng nói vừa nhã nhặn vừa nhu thuận, cơ hồ là cúi đầu khom lưng mà nói: “Ai ai, vừa rồi không để ý, con sai rồi mẹ ời.”

Triệu Vân Lan vốn đang dương dương tự đắc ngồi trên cái ghế dựa của y, tự cho là vô cùng uy vũ khí phách, kết quả là vừa tiếp điện thoại một cái y đã tự cuộn thành một cục. Bộ dạng vênh đầu vẩy đuôi y như tiểu thái giám đi theo sau lưng vua chúa ngày xưa, Đại Khánh im lặng cười lăn lộn trên bàn làm việc.

“Không không, con thực sự không dám quên mà.” Triệu Vân Lan nói, “Tối nay con có việc bận thật đó, thật sự..... Ai, mẹ đừng hỏi, là nhiệm vụ công việc – Không, đã bao giờ con ra ngoài lâu lống đâu? Trời lạnh như thế này con đi đâu được?”

Thẩm Ngụy đứng ở một bên nghe y nói chuyện thân mật làm nũng với người ở đầu dây bên kia, ánh mắt nhìn không được đắm đuối xuống. Lúc này Thẩm Ngụy mới cảm giác được rõ ràng, Triệu Vân Lan có cha có mẹ, sống trong hồng trần có vô số quan hệ liên lụy, không hề giống với chính mình.

Triệu Vân Lan xét thấy cú điện thoại này rất phá hoại hình tượng đẹp trai của mình, cho nên y đỡ bàn đứng lên đi vào buồng trong.

Đại Khánh liếm liếm móng vuốt, mắt to trừng mắt nhỏ với Thẩm Ngụy một hồi, mở miệng hỏi: “Người có phải là người không?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Đại Khánh vội vàng giải thích: “A, ta không có ý mắng người đâu, ý trên mặt chữ đó người hiểu chứ? Chính là..... Chính là người có phải là con người hay là..... cái loại khác đó, cái loại...gì gì gì...ôi người biết mà?”

Vấn đề này đâm trúng chỗ đau của Thẩm Ngụy, hần im lặng một hồi, lắc đầu.

Ai ngờ Đại Khánh lại giống như nhẹ nhàng thở ra, tự nhủ: “Không phải là người thì tốt, không phải là người...Ừ, tên nhóc kia thoát nhìn đúng là rất ti bỉ, nhưng kì thực không tệ đâu, y rất thích người, đừng cô phụ y.”

Thẩm Ngụy trả lời bằng giọng nói rất nhẹ nhưng vô cùng quả quyết: “Chỉ cần y còn muốn ta, ta nhất định sống chết không phụ.”

Đại Khánh nhìn chăm chú vào đôi mắt hấn, nó thấy trong đôi mắt đen thẳm của người đàn ông này tràn ngập một phần chân ý sâu nặng không nói lên lời. Đã rất rất nhiều năm, nó không nhìn thấy ở bất cứ ai sự chân thành như thế cả, bởi vậy mà ngây dại trong khoảnh khắc.

Lúc này, Triệu Vân Lan đã nghe xong điện thoại đi ra, Đại Khánh phục hồi tinh thần, nhảy tới gần bàn chân y rồi chạy vòng quanh vòng quanh: “Bà ấy nói thế nào? Ta muốn ăn cá khô chiên bà ấy làm nha!”

“Ăn cái rắm, cút ngay, đừng có làm vướng chân ta.” Triệu Vân Lan giơ chân đạp nó.

Đại Khánh nhất quyết không tha, vươn hai móng gấu gao bầu quần y. Theo động tác của y, thân thể tròn như quả bóng của nó vung vung trong không trung, trung khí mười phần ồn ào với y: “Ta muốn ăn cá, khô, chiên!”

“Mang người đi, mang người đi là được chứ gì? Miêu tổ tông.” Triệu Vân Lan cúi người nắm gáy Đại Khánh ném sang một bên, còn thuận tay phát mông nó một cái, “Tối hôm trước mang người về, mẹ ta nói con mèo kia sống nhiều năm như vậy rồi, phỏng chừng cũng sắp không xong, bảo ta đối xử với người tốt một chút đó.”

Đại Khánh: “.....”

Triệu Vân Lan chuyển sang Thẩm Ngụy: “Vừa rồi ta đã nhờ mẹ chuẩn bị thêm một phần cơm, người thế nào? Có kế hoạch gì không? Theo ta về nhà nhé?”

Thẩm Ngụy ngây người tại trận, một hồi lâu sau mới tìm lại được thanh âm của chính mình: “Ta..... Ta không đi, lẽ tất niên mà, một người ngoài như ta sao lại.....”

“Người ngoài?” Triệu Vân Lan thoáng nhướn mi, không chút cố kị mở miệng: “Sao? Người tính bội tình bạc nghĩa với ta à?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Đại Khánh yên lặng lắc đầu, nhảy theo khe cửa ra ngoài, lại duỗi chân sau linh hoạt đóng cửa lại, nó cho rằng trong phòng có một tên vừa mới ném tiết tháo cho chó ăn rồi.

Không cần biết Triệu Vân Lan giở trò lưu manh thế nào, dù sao lúc chạng vạng khi hai người xuất phát đi Yêu thị thì Thẩm Ngụy đã gật đầu.

Hai người lái xe đến phía sau phố cổ, Triệu Vân Lan đeo kính đen, cầm trong tay một cái gậy không biết kiếm ra ở chỗ nào. Thẩm Ngụy chừa ra một tay đỡ y, tay kia nâng một cái hộp cực lớn. Thứ này tổng cộng có bốn tầng. Tầng thứ nhất là linh chi ngọc lộ trên núi cao, tầng thứ hai là đồ cổ pháp khí vàng bạc, tầng thứ ba đựng bảo châu long tu ở đáy biển, tầng cuối cùng đặt ô hắc kim thiết dưới Hoàng Tuyền. Bốn tầng gắn với nhau, đặt ở trên tay ít nhất cũng phải nặng đến mấy trăm cân.

Phố đồ cổ không có cửa phía Tây, nói đúng ra đây là một con đường được phong kín. Mấy người chủ hàng đã sớm đóng cửa nghỉ bán, chỉ có một trần đèn lồng treo trên cây hòe cổ thụ hắt lên trên tường vàng sáng mờ nhạt loang lổ.

Hai người đi đến dưới đèn, chỉ thấy hư ảnh chợt lóe, một chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt bọn họ. Chỉ có xe, không có ngựa, một “người” bước từ trên xe xuống. Người này có dáng vóc cao ngất thon dài, mặc một kiện áo choàng dờ ông dờ thẳng, trên cổ lại đính một cái mặt hồ ly, từ xa nhìn lại như đang đeo cái mặt nạ lông xù.

Hồ ly giấu hai tay trong tay áo, đôi mắt mảnh dài lảo liên quét qua chiếc hộp trong tay Thẩm Ngụy một vòng, sau đó khom người xuống: “Khách quý quang lâm, mời đi bên này.”

Chương 63

Yêu thị được mở ra ở một khu đất nhỏ tựa như chợ phiên của nông thôn ngày trước. Bình thường là một năm một lần, có náo nhiệt, cũng có quạnh quẽ.

Long Thành bốn phía đường cái thông suốt, đông đúc đến mức mỗi ngày dân chúng đều phải chửi đổng vì kẹt xe, dân cư rộn ràng nhộn nháo là vậy nhưng quy mô của Yêu thị lại rất nhỏ hẹp.

Thành phố lớn rộng cá lẫn lộn, có câu nói “Đại ẩn ẩn vu thị”, nhưng thực tế cũng không thích hợp tu hành, trừ khi là có liên lụy với trần thế hoặc là ngàn dặm xa xôi đến báo ơn báo oán, nếu không thì yêu tinh bình thường sẽ suy nghĩ đến tiền đồ của mình mà không chọn định cư ở nơi này.

Cục Điều Tra Đặc Biệt của Triệu Vân Lan vừa đặt chân đến Long Thành thì đã qua lại mập mờ không rõ với rất nhiều tộc nhân của Yêu tộc bản địa, cũng có không ít những kẻ cùng y xưng huynh gọi đệ. Nhưng y vẫn chưa từng tới Yêu thị bao giờ ... đây cũng giống như bữa cơm tất niên của Yêu tộc người ta, một người ngoài như y, lúc thường kẻ vai sát cánh thế nào không quan trọng nhưng nếu như ngay cả lúc này mà cũng không biết chừng mực vác mặt đến góp vui thì không đúng rồi.

Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên y nhận được thiệp mời đến Quần Yêu Dạ Yến.

Triệu Vân Lan ngồi vững trong xe ngựa, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị muốn giấu cũng không giấu nổi.

Thâm Ngụy hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Vân Lan néo néo cánh tay Thâm Ngụy vẫn đang đỡ y mà đề thấp giọng nói trong tiếng bánh xe lộc cộc, “Ta thấy quan hệ của chúng ta

phát triển thật truyền thống, đầu tiên là tìm hiểu, báo gia môn, sau đó bắt đầu từ cái nắm tay cho đến bây giờ đang thực hiện đến giai đoạn hẹn hò trên đường lớn rồi. Ta nghĩ cứ theo tình hình này mà phát huy thì rất nhanh có thể ‘thu quan’.”

Thẩm Ngụy vội nhìn thoáng qua phía cửa xe, hẳn biết hồ ly là một lũ tai nhon. Sau đó mới nói nhỏ với Triệu Vân Lan: “Mấy lời này buổi tối trở về nói tiếp.”

Triệu Vân Lan: “Dùng chỗ nào để nói?”.

Thẩm Ngụy: “.....”

Triệu Vân Lan liếc mắt gieo tình dùng giọng hát hí khúc mà ngâm nga: “Hào ca ca, người ta muốn người sắp hồng rồi, người mau theo đi thôi.”

Thẩm Ngụy phui phắt cái tay của Triệu Vân Lan ra. Một lát sau, hẳn thấy bàn tay ấy sờ loạn không mục đích trong không trung, cuối cùng lại len lén nắm lấy.

Không biết hồ ly có nghe thấy không, dù sao nó đánh xe vô cùng vững vàng. Qua khoảng một khắc thời gian thì xe ngựa ngừng lại, hồ ly dẫn đường vén màn xe mời hai người xuống, gió lạnh ồ ạt tiến vào, từ xa truyền lại tiếng cầm tiêu hợp tấu vụng về. Âm điệu lạnh lùng rợn người lại cố tình muốn tạo ra không khí vui tươi, nghe ra có mấy phần quỷ dị.

Hai bên trái phải trước cửa có hai người đón khách, đều là mặt ngựa mình người. Cách đó không xa có một người đàn ông mang đuôi rắn đứng đó...Đây cũng là một trong những ước định đã thành quy củ của Yêu tộc, các tộc phải để lộ một phần thân người để phân biệt với các hậu bối tu vi không cao, tránh phát sinh hiểu lầm đáng tiếc.

Người đàn ông mình rần mím cười chào đón Triệu Vân Lan: “Lệnh chủ đến rồi.”

Trời đông rét lạnh, bản tính của tộc xà liền lộ rõ, trời vừa lạnh một cái là đã không muốn ra khỏi cửa rồi, bình thường cũng sẽ chẳng đến cái chỗ náo nhiệt thế này mà chỉ phái một hai tộc nhân tới góp mặt vợi vàng đại biểu toàn tộc Xà Tinh thôi.

Tộc nhân Xà tộc xuất hiện ở cổng thế này, hiển nhiên là đang chờ Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan cẩn thận nghe ngóng, cũng khách khách khí khí nói: “Hôm nay mắt ta không ổn cho lắm, chỉ mong không nghe lầm, là tứ thúc phải không?”

Nam tử Xà tộc gật đầu lên tiếng: “Phiền cho Lệnh chủ còn nhớ rõ, vào đi, Chúc Hồng đã nói qua với ta rồi, có chuyện gì cứ bảo ta một tiếng là được.”

Thẩm Ngụy giao hộp lớn trên tay cho Nhân Mã đón khách, đỡ Triệu Vân đi vào bên trong.

Vừa đi vào bên trong đã như đi lên một con đường dành riêng cho người đi bộ, ước chừng dài trên dưới một trăm thước, hai bên rải đá xanh, ở giữa có một con sông dài, trên bắc một cây cầu đá, trên cầu dựng lên một cái đài cao. Hai bờ sông vô cùng náo nhiệt, nơi nơi giăng đèn kết hoa, chỉ là người đi lại bên trong phần lớn là nửa người nửa thú, cũng có Yêu tộc bày sạp chào hàng với khách khứa trước khi khai yến.

Xà tứ thúc mang theo hai người, lập tức đi vào trong cho đến tận chân đài cao trên cầu.

Chỉ thấy trên cầu đá lạnh lẽo còn mang theo một lớp tuyết mỏng mà cột đá nhỏ đầu cầu đã được quấn quanh bởi một dây hoa tinh tế còn điểm

xuyết mấy nụ hoa nhỏ vàng nhạt.

Xà tứ thúc đứng đó nói với hoa nhỏ: “Nghênh Xuân cô nương, lệnh chủ đã tới, thỉnh ra gặp một lần.”

Hắn vừa dứt lời, dây hoa nghênh xuân lẻ loi đơn bạc đột nhiên nhanh chóng lớn lên, nháy mắt đã trải đầy đầu cầu như phủ lên đó một tầng thảm hoa. Vô số nụ hoa nho nhỏ lớn dần, mọc lên như nấm. Ngay sau đó, một thiếu nữ vươn lên cùng với dây hoa, nửa người trên là hình dáng con người, nửa người dưới vẫn là dây hoa tươi tốt um tùm.

Trông nàng chỉ như một thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một đôi mắt mảnh dài dừng lại hồi lâu trên người Triệu Vân Lan, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngụy.

Không biết vì lý do gì, Nghênh Xuân tựa hồ ít nhiều có chút sợ Thẩm Ngụy, ánh mắt nàng chỉ thoáng lướt qua người hắn đã thành thành thật thật thu thu về nhìn sang Triệu Vân Lan, nàng cười hì hì nói: “Hắc miêu thúc thúc nói lệnh chủ là đại soái ca, người đeo đôi kính đen to như vậy làm gì?”

Triệu Vân Lan tháo kính xuống cài lên cổ áo: “Để thu hút đồng tình chứ sao tiểu muội muội vừa thấy ca ca này anh tuấn như vậy cư nhiên lại mù, nói không chừng sẽ cho ta nhiều mật hoa hơn một chút ha.”

Nghênh Xuân cười rộ một hồi rồi nhìn chăm chú vào ánh mắt y, nhúu nhúu mày, thấp giọng hỏi Xà tứ thúc: “Là Hắc Nha tộc làm sao? Đang yên đang lành sao lại chọc tới phạm nhân thế?”

Xà tứ thúc xoa xoa đầu nàng, hạ mắt, không trả lời.

Nghênh Xuân lại nhìn khắp bốn phía: “Dạ yến năm nay, không một người nào của tộc Hắc Nha đến sao?”

“Không riêng gì nơi này của chúng ta, những nơi khác cũng thế,” Xà tứ thúc nói, “Việc này cô đừng quản, cứ chuyên tâm tu luyện đi, thời khắc báo xuân nở hoa của cô cho đẹp là được.”

Nghênh Xuân rầu rĩ đáp lời rồi lấy ra một bình nhỏ, kéo tay Triệu Vân Lan qua, đặt vào: “Đây là tộc trưởng bảo ta mang đến cho lệnh chủ. Ngài ấy còn nhờ ta nhắn với người một câu, từ nay về sau nếu là chuyện của lệnh chủ, chỉ cần nói với ngài một câu, chúng ta sẽ mặc người sai phái.”

Triệu Vân Lan ngẩn người: “Cho ta sai phái? Không không không, quý tộc trưởng thật sự quá khách khí.....”

Lời của y đột nhiên bị ngắt quãng, không biết từ khi nào đã có một con khi nhỏ nhảy lên đài cao trên cầu, cầm trong tay một cái chiêng đồng ra sức khua vang.

Chúng Yêu tộc lập tức yên lặng, ven đường mọc lên thêm không ít bàn đá, Nghênh Xuân “Ai nha” một tiếng: “Khai yến rồi, ta phải lên đài, lệnh chủ ca ca, ta chưa nói với người, bảo trọng nhé.”

Triệu Vân Lan: “Chờ đã.....”

Nghênh Xuân đã hóa thành một mảnh dây hoa, nhanh chóng cuốn lên đài cao, dây hoa bò theo mỗi đường lan can làm cho đài đá trên cầu chỉ trong nháy mắt đã trở nên vui tươi giàu sinh khí nói không nên lời.

Cái tay vẫn dút trong túi của Triệu Vân Lan còn chưa kịp lấy ra. Trong túi y có một cái bao vải nhỏ, thứ đồ này là Đại Khánh đưa cho y, nghe nói là bảo bối của Trấn Hồn Lệnh Chủ tiền nhiệm, hiện tại xem ra cũng chính là kiếp trước của y hoặc là kiếp trước của kiếp trước gì đó – nó là một cái chén dạ quang, trên thân chén khắc mấy đóa nguyệt quang hoa tinh xảo xinh đẹp khôn tả. Nghe đồn trong chén có thể cất giữ ánh trăng, đối với Hoa Yêu mà nói, là trân phẩm dành cho tu luyện.

Triệu Vân Lan vốn định dùng nó để trao đổi mật hoa với Hoa Yêu, ai ngờ người ta không chỉ cho không mà còn dâng y như lễ vật nữa chứ.

Thái độ của tộc Hoa Yêu càng khiến cho dụng ý không rõ của việc Hắc Nha tộc công kích y thêm khó lường. Triệu Vân Lan âm thầm tính toán trong lòng rồi xoay người tìm Thẩm Ngụy rời đi, ai ngờ khi quay người lại thì đụng phải một góc bàn bằng đá.

Thẩm Ngụy đỡ lấy eo y rồi xoay người ôm lấy, ngăn trở phần lớn những ánh mắt hiếu kì vụng trộm của đám tiểu yêu đang hướng về bên này, quay đầu nói với Xà tứ thúc, “Yêu tộc dạ yến, hai người ngoài chúng ta đã làm xong việc, nên sớm trở về, không quấy rầy thêm nữa mới phải?”

Xà tứ thúc nhìn liếc cái động tác chiếm hữu mười phần của y một cái, không chút hoang mang nói: “Nếu bọn họ đã kê bàn cho hai vị, nghĩa là đã coi hai vị như khách quý của nơi này, vẫn nên uống chén rượu ấm người rồi hãy đi chứ?”

Thẩm Ngụy nhú mày.

Xà tứ thúc nói: “Sang năm là năm bản mạng của tộc ta, dạ yến năm nay là do ta chủ trì, thứ cho ta không tiện ngồi cùng một lát.”

Hắn nói xong, không đợi Thẩm Ngụy cự tuyệt đã kéo cái đuôi rắn cùng tay áo dài chậm rãi đi lên đài cao trên cầu. Tiếng nhạc lại nổi lên bốn phía, lần này không còn là tiếng cầm tiêu hợp tấu kì quái nữa mà là một khúc nhạc tế truyền lưu từ thượng cổ.

Một giọng nữ trong trẻo cất lên xa xa: “Trời sinh vạn vật, nguyên bản không chu toàn.”

Được chúng yêu kính ngưỡng, Xà tứ thúc chỉnh đốn trang phục, hạ mắt đứng nghiêm, cúi đầu nặng nề cất tiếng: “Tống cự nghênh tân, cuối năm quần yêu bách tam thánh, bách đại hoang sơn thần, bách liệt tổ liệt tông –”

Chúng yêu nhất loạt đứng dậy, hướng về phía tây bắc im lặng kính bái.

Giọng nữ kia tiếp tục ngâm xướng: “”Đại hoang chi gian, sơn hữu bất hợp, thừa vân chi điền, dĩ vi thiên trụ. Chúc Dung chi tử, vi thủy chi đế, dẫn long xúc chi, đấu chuyển tinh di.....”

(Núi cao sừng sững giữa đất hoang, đỉnh cao mây phủ, gọi là trụ trời. Nhi tử của Chúc Dung là Thủy đế dẫn rồng đụng phải, vật đối sao dời...)

Triệu Vân Lan kinh ngạc nhướng mày, cúi đầu nhỏ giọng hỏi Thẩm Nguy: “Đang xướng về ai vậy? Nghe như đang nói về thủy thần Cộng Công ấy.”

Thẩm Nguy vẫn cau mày như cũ, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, nghe y hỏi hần chỉ gật đầu, tích chữ như vàng mà trả lời: “Ừ, là hần.”

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Đang nói đến đoạn Cộng Công đụng ngã Bất Chu Sơn sao?”

Thẩm Nguy lại đáp một tiếng vô cùng ngắn gọn.

Triệu Vân Lan: “Nhưng Cộng Công không phải Thủy Thần sao? Đại hoang sơn thần mà bọn họ nói là ai thế? Bất Chu Sơn cũng có sơn thần à?”

Lần này, Thẩm Nguy trầm mặc một lát mới mơ hồ nói: “..... Hần là có đi? Chuyện khi đó ta cũng không rõ lắm.”

Triệu Vân Lan không biết đã nghe ra cái gì từ giọng nói của hần mà lập tức không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ngón tay gõ vào lòng bàn tay, khi có khi không đánh nhịp theo tiếng ca trên đài.

Khúc ca của Yêu tộc kéo dài dằng dặc, dong dong dài dài nói chuyện năm đó Chuyên Húc tranh chấp với Cộng Công, về sau Cộng Công giận dữ phá hoại của công quăng cả Bất Chu Sơn đi.

Có người nói vì Cộng Công không có phúc hậu hung hăng đụng cho một nhát thì mới có trật tự mặt trời lên đằng đông xuống đằng tây trên thế gian, cổ sự này nghe ra có quan hệ rất lớn với Yêu tộc, nhưng rốt cuộc đó là quan hệ gì thì ca từ lại không nói rõ.

Rất nhiều chuyện được lịch sử ghi lại đã không còn toàn vẹn nữa mà chỉ có thể suy đoán ‘ẩn tình’ từ những hàng chữ thôi, càng đừng nói đến thượng cổ thần thoại vừa xa xưa lại vừa không đáng tin này, Triệu Vân Lan biết chính mình không nên truy hỏi tận cùng mấy cái câu ca xướng cũ rích đó nhưng lại không nhịn được, phảng phất trong lòng có một thanh âm đang nói với y, những chuyện tưởng như không liên quan này lại có quan hệ lẫn nhau rất phức tạp.

Chưa từng nghe qua thượng cổ thần minh còn có chế độ kiêm chức, nếu Cộng Công đã là thủy thần thì không thể lại là vị ‘Đại hoàng sơn thần’ được Yêu tộc kính bái ngay sau Tam Thánh được.

Rốt cuộc là cán bộ ở đỉnh núi nào lại được lưu danh thiên cổ như thế nhỉ?

Đầu ngón tay của Triệu Vân Lan dừng lại, lại nhớ đến hai câu mà tên Nha tộc kia nói, trong lòng hiện lên hai chữ Côn Luân.

Qua không biết bao lâu, Yêu tộc mới thăm viếng xong rồi ngồi xuống, nữ yêu xinh đẹp xuyên qua giữa đám người, bưng trà rót nước dâng rượu dâng đồ ăn, quần yêu dạ yến chính thức bắt đầu.

Thẩm Ngụy lấy lí do phải lái xe từ chối hết rượu chúc, nhìn Triệu Vân Lan uống xong một ly mới thúc giục: “Chúng ta có phải nên cáo từ rồi không?”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, vừa muốn đứng lên thì đã nghe trong chúng yêu nổi lên một tràng huyền oán.

Triệu Vân Lan nghiêng tai hỏi: “Cái gì vậy?”

Thẩm Ngụy nhìn thoáng trên đài cao: “Con rắn kia giải một bán yêu lên đài, yêu khí trên người bán yêu lộ ra ngoài, hắc khí vây quanh, trên người có mùi máu tươi, hẳn là phạm không ít tội, đại khái vì miễn cho gã bị trời phạt làm liên lụy người khác nên Yêu tộc lôi gã ra khai đao trước. Truyền thống cũ của Yêu tộc thôi.”

Nếu Quách Trường Thành ở trong này, cậu sẽ phát hiện kẻ này chính là người đàn ông cậu suýt đụng ngã ngày hôm trước.

Triệu Vân Lan nghe xong biết là chuyện nhà người khác thì hết hứng thú. Giữa tiếng Xà tứ thúc tuyên đọc đủ loại tội trạng của kẻ này, y giao tay mình cho Thẩm Ngụy để hăn đỡ mình đi ra ngoài.

Khi họ sắp rời đi thì Xà tứ thúc đã đọc xong, tuyên bố: “Nha tộc bán yêu, không nhớ chính đạo, nhiều lần tổn thương người, phạm vào thiên lý, kẻ bất tài này nguyện thanh lý môn hộ, thay trời hành đạo.....”

Hai chữ “Nha tộc” khiến Triệu Vân Lan và Thẩm Ngụy đồng thời dừng bước.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên từ cửa vào ngắt lời Xà tứ thúc: “Chậm đã!”

Thanh âm kia khàn đặc không rõ, mang theo cảm giác không lành khó tả.

Thẩm Ngụy khoát tay kéo Triệu Vân Lan ra phía sau mình, ánh mắt nhất thời lạnh lẽo đến mức có thể kết băng chỉ thấy ở cửa Yêu thị thoát cái đã có một lũ người trùm hắc bào đang đứng. Những người này dung mạo xấu xí, lưng mang hai cánh, lông vũ tối đen..

Là Nha tộc.

Chương 64

Triệu Vân Lan vụt nắm lấy tay Thẩm Ngụy, cho dù y mù cũng có thể cảm giác được sát ý trên người đối phương biến thành thực thể, lạnh lẽo đến thấu xương.

Y nghe thấy giọng nói của Thẩm Ngụy không còn tao nhã như lúc thường, âm điệu kia ép tới trầm đục, nhất thời có cảm giác âm trầm nói không nên lời, Thẩm Ngụy nói: “Nha tộc dám tổn thương người, lũ người vong ân phụ nghĩa đó, thiên đao vạn quả, vong tộc diệt chủng cũng không đủ.....”

Mấy chữ cuối cùng dường như mang theo máu tươi, Triệu Vân Lan không chút do dự ôm chặt hẳn, Thẩm Ngụy theo bản năng tránh né.

Không biết vì sao trong một khắc kia, Triệu Vân Lan bỗng nhiên phúc chí tâm linh, bật thốt lên: “Tiểu Ngụy!”

Thẩm Ngụy bỗng dừng cứng đờ bất động, một lúc lâu sau mới run giọng hỏi: “Người..... Người gọi ta là gì?”

“Này, nghe ta, đừng nhúc nhích.” Triệu Vân Lan nhắm mắt lại, mở ra thiên nhãn bị Yêu tộc ảnh hưởng mà có chút mơ hồ, kéo Thẩm Ngụy lui về phía sau một chút, hai người cùng giấu mình trong chúng yêu.

Thẩm Ngụy tâm thần đại loạn, một câu nói kia vừa ra khỏi miệng đã để Triệu Vân Lan lập tức bắt được manh mối cái gì gọi là “vong ân phụ nghĩa”? Y và Nha tộc..... Không, y và Yêu tộc có quan hệ thế nào?

Triệu Vân Lan nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia có một câu nói thế này: “Trời giáng điềm rui nha tiên tri.”

Tộc Hắc Nha lại tiên tri cái gì?

Chỉ nghe Xà tứ thúc trên đài không biến giọng nói, không thiếu tự nhiên gật đầu với nhóm Nha tộc mới tới, nói một câu không nóng không lạnh: “Ta còn tưởng rằng Nha tộc sẽ không đến đây cơ đấy.”

Trưởng lão của Nha tộc là phụ nữ, nhưng trong bộ tộc này không có gì ngoài bán yêu, người người đều là mũi to đùng, mặt nhăn nhúm, cũng chẳng nhìn ra là tuổi trẻ hay già, mặt mũi đẹp hay xấu.

Ánh mắt của bà ta có vẻ nghiêng lệch như đang nhìn sang nơi khác, lại giống như lơ đãng nhìn lướt về phía Triệu Vân Lan, trong ánh mắt đục ngầu phát ra một luồng nội liễm. Sau đó bà ta nặng nề đập cây quyền trượng trong tay xuống đất, khoát tay, dây thừng trói buộc bán yêu tự động đứt đoạn rơi hết xuống. Trưởng lão Nha tộc hạ thấp giọng một chút: “Hài tử, người lại đây.”

Xà tứ thúc đưa hai tay vào trong tay áo, lẳng lặng xem nhẹ động tác này, cũng không ngăn cản. Tiếng tranh luận nổi lên khắp bốn phía Yêu thị.

Đến tận khi bán yêu thất tha thất thểu sắp xuống khỏi đài cao, Xà tứ thúc mới mở miệng nói: “Trưởng lão muốn mang người của mình đi thì ta không phản đối, chỉ là Nha tộc làm như vậy là muốn thoát ly các tộc khác tự lập một phái riêng sao?”

Trưởng lão Nha tộc khàn giọng nói: “Không sai!”

Một lời vừa ra, bốn phía bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh, lũ tiểu yêu hai mặt nhìn nhau, Nghênh Xuân cũng ló ra cái đầu từ thảm dây hoa, có chút không biết làm sao hết nhìn bên này lại ngó bên kia.

Xà tứ thúc biểu tình thản nhiên nhìn bà ta: “Cho dù quạ đen ăn xác thối, lại giao tiếp với thi thể và bạch cốt nhưng các người trước sau vẫn là yêu, không phải âm sai cũng không phải quỷ tiên, trưởng lão nói ra lời này nên suy nghĩ cho kĩ đã.”

Trưởng lão Nha tộc đột nhiên cười to, giọng nói khàn đặc nặng nề không nghe ra hỉ nộ, chỉ phảng phất mang theo sự bi phẫn và mĩa mai chất chứa từ thiên cổ, bà ta nói gằn từng chữ: “Nếu tứ gia vẫn chưa rõ thì ta cũng không ngại nói lại lần nữa – Tộc Hắc Nha chúng ta từ nay thoát ly khỏi Yêu tộc, tự thành một trường phái riêng, vĩnh viễn không quay đầu lại, nếu làm trái lời thề này, ta sẽ chịu thiên đả lôi phách.”

Bà ta nói xong, vung tay lên, Nha tộc đông nghịt đến cùng bà ta cũng lũ lượt kéo đi.

Đến đi vội vàng lại giống như điện quang hỏa thạch làm cho người ta không kịp phản ứng thì hết thấy đã xong xuôi yên ổn.

Những tiếng xì xầm khe khẽ nhất thời biến thành ồn ào xôn xao. Không ai biết được sao lại ra tình cảnh này.

Xà tứ thúc khoát tay chặn lại, lệnh cho tiểu hầu tử cầm chiêng đồng bên cạnh gõ vang mấy tiếng, quát lớn trấn át cơn hỗn loạn. Triệu Vân Lan thừa lúc hỗn loạn kéo Thẩm Nguy từ chúng yêu ra ngoài, hai người bước nhanh theo đường đá xanh đi về phía trước, cuối đường có một đám sương mù mờ mịt.

Ra khỏi sương mù, chính là đường lớn ngõ nhỏ của Long Thành, ánh đèn rực rỡ chiếu rọi tầm mắt, đêm sâu thăm thẳm.

Một đàn quạ đen đông nghịt đậu trên cây hòe lớn cuối phố đồ cổ. Một chiếc xe taxi nhanh chóng lao vút qua, tài xế hay chuyện ba hoa với hành khách trên xe: “Ngài xem, quạ đen cũng đang mở hội đầu năm đấy!”

Mèo đen lặng yên không tiếng động đi ra từ một góc hẻm lách, đệm thịch dưới chân bước những bước nhẹ nhàng. Nó nhảy lên đầu tường, hơn mười con quạ đồng thời quay đầu nhìn nó, một loạt con người đỏ tươi lập lòe như những bóng đèn nhỏ báo điềm chẳng lành.

Đại Khánh đứng nơi cách đó mười bước, cũng không lên thêm nữa, bày tỏ bản thân không có ác ý.

Trưởng lão Nha tộc đi về phía trước một bước, ở nơi không người nhìn thấy, khàn khàn mở miệng, không khách khí nói: “Có chuyện gì sao?”

Hắc miêu vẫn duy trì động tác khi dừng bước, con ngươi lục sắc như hai viên đá mắt mèo thực sự. Khóe mắt nó hơi nhướng lên, sáng rực sâu thẳm, sự biếng nhác và ưu nhã của động vật họ mèo nháy mắt phát ra đến cực hạn, cơ hồ làm người ta xem nhẹ vóc dáng như quả cầu lông đáng cười của nó.

“Có một yêu cầu quá đáng.” Đại Khánh khách khách khí khí nói, “Ta muốn hỏi trưởng lão một câu, cái chuông ta đã mất nhiều năm, vì sao lại ở trong tay quý tộc?”

Trưởng lão Nha tộc chăm chú nhìn nó, lạnh lùng nói: “Hắc Nha tộc ta chỉ báo tang sự, không báo tin vui, không gần người sống chỉ gần người chết. Câu hỏi của người rất dư thừa, từ đâu mà có? Tất nhiên là từ trong tay một người chết rồi.”

Trong chớp mắt, cơ thể Đại Khánh trở nên căng thẳng.

Sau một lúc lâu, mèo đen lại cúi đầu hỏi: “Người nọ chết khi nào, ở đâu? Vì sao chết?”

Trưởng lão Nha tộc chua ngoa nở nụ cười: “Người chết chính là người chết, lục đạo luân hồi, kiếp trước hẳn đã chết, kiếp này là heo là chó cũng không biết chừng, người quản vì sao hẳn chết làm cái gì?”

Đại Khánh thoáng cúi đầu, thật lâu sau không nói gì.

Nha tộc trưởng lão liếc nhìn nó một cái, một lát sau, lại hơi không kiên nhẫn nói: “Trường đình hai mươi dặm ngoài Sơn Hải Quan, muốn xem thì

người tự đi mà xem, đừng có nói con quạ này cố ý gạt người, chuông của người chết, mang theo không ngại xui sao chứ.”

Bà ta nói xong, trong miệng phát ra chiêu hô, đàn quạ phóng lên cao bay về phía chân trời đen như mực ngọc.

Đại Khánh gục đầu xuống trong bóng tối, đứng yên tại chỗ một hồi. Bộ dáng kia nhìn giống một con mèo hoang cô độc.

Sau đó một luồng đèn xe chiếu lại, nó liền lặng yên nhảy xuống khỏi đầu tường, biến mất trong bóng tối.

Chúc Long chớp mắt một cái đã là một ngày một đêm. Chẳng mấy chốc đã tới trừ tịch.

Đêm trừ tịch trong Cục Điều Tra Đặc Biệt đèn đuốc sáng trưng, người ăn tiệc tùng quý hưởng hương khói.

Lão Ngô rốt cục có thể đoàn tụ với người bạn thích điêu khắc xương cốt của mình, vô cùng cao hứng kính đối phương một nén hương đương nhiên, đối phương dùng một ly rượu làm từ xương để đáp lễ ông, lão Lý người này luôn mang một loại cố chấp thành bệnh với những thứ làm từ xương cốt.

Đến sau nửa đêm, tiếng chuông năm mới đã vang lên rồi, lũ người người quý quý nốc rượu vào rồi mượn say làm càn bắt đầu náo loạn tứ tung Quách Trường Thành dựa vào bàn oa oa khóc lớn, cũng không biết khóc cái gì. Khóc xong, cậu không thèm để ý đến ai, chui vào một góc khuất ngồi, thật cẩn thận lấy một cái khăn lau kính không biết tìm được ở đâu mà không ngừng lau thẻ công tác của mình, lau chán thì lăn xuống gầm bàn ngủ bất tỉnh nhân sự.

Sở Thứ Chi, Lâm Tĩnh, Chúc Hồng cùng với Đại Khánh làm thành một bàn mạt chược, kiếp mã trên bàn bên tay người khác cho đến trên bàn

của mèò đều biến thành cá chiên, Đại Khánh sắc mặt ngưng trọng nó chỉ có thể cànò không ngừng thắng, bởi vì kiếp mã của nó đã sắp bị chính nó ăn sạch rồi.

Lão Lý không biết lấy đâu ra một cây gậy xương, trước mặt mọi người nháy một điệu múa gậy. Tang Tán kéo tay Ông Chủ bắt ngờ kéo cô vào lòng, hai tay nâng eo cô đưa lên cao. Ông Chủ cười rộ lên, hừ ra một tiếng cười nhỏ đến từ thời không xa xôi, cùng hẳn múa một khúc vũ của tộc Hãn Cát nhà mình.

May mắn công cửa của số 4 đường Quang Minh đã bị đóng lại từ bên trong, người thường không vào được.

Triệu Vân Lan bị rớt cho một vòng, ngồi cũng không vững. Mắt y đã có thể nhìn thấy, nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ giống như cận thị nặng. Song cho dù y không nhìn rõ lục đồng cửu đồng, lại vẫn thân tàn chí kiên híp mắt, dán mặt lên bàn khoa tay múa chân sau lưng Đại Khánh: “Đánh đánh đánh!”

Đại Khánh dùng móng vuốt phẩy phẩy: “Đánh con mẹ người! Thầy Thắm, mau dắt con lừa này đi ngay tứ điều!”

Chúc Hồng: “Xin lỗi, hồ.”

Triệu Vân Lan ai kì bất hạnh nộ kì bất tranh cốc đầu Đại Khánh: “Người thấy chưa, không nghe lời người già nó khổ thế đấy, ăn thiệt không mất tiền nhá!”

Đại Khánh tim như bị đao cắt nhìn cá chiên của mình bị lấy đi biến thành kiếp mã, tức giận đến mức nghẹn cổ rít gào: “Rước đi mau!”

Thắm Ngụy mỉm cười đi tới, cúi người ôm eo Triệu Vân Lan kéo y đi. Một người đàn ông trưởng thành cũng thế mà cái hộp trên dưới trăm cân

cũng vậy, nâng trong tay hắc đều chỉ như một quyển sách cũ mỏng manh mà thôi.

Chúc Hồng giấu đầu hở đuôi cúi đầu cố ý tránh đi ánh mắt của hắc.

Thẩm Ngụy ngồi trên sô pha, đặt Triệu Vân Lan nằm gối lên đùi hắc, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho y, thấp giọng nói: “Nhắm mắt, thị lực còn chưa tốt thì đừng miễn cưỡng nhìn nhiều, hao tổn tinh thần.”

Triệu Vân Lan vô cùng hạnh phúc nhắm mắt lại, hàm hàm hồ hồ nói: “Lại hâm cho ta một chén rượu nữa đi.”

Thẩm Ngụy rõ ràng có chút không yên lòng, nhất thời không nghe thấy.

Triệu Vân Lan liền mở mắt ra, qua tầm mắt mơ hồ, y phát hiện ánh mắt Thẩm Ngụy dừng trên một góc bàn, còn đang ngắm người.

Triệu Vân Lan tim có chín lỗ, ý niệm vừa chuyển đã hiểu được tám chín phần. Y nâng tay kéo kéo cổ áo Thẩm Ngụy, nhỏ giọng nói: “Sao vậy, gặp cha mẹ chồng căng thẳng quá à?”

Thẩm Ngụy phục hồi tinh thần, vuốt vuốt tóc y, tâm tình tốt không thèm so đo với y, chỉ là nhẹ giọng nói: “Làm cha làm mẹ, ai cũng muốn con cái của mình một đời an khang, thê tử vui vầy. Người lỗ mãng mang theo ta như vậy, cả quá niên cũng không cho hai vị vui vẻ, có phải rất.....”

Triệu Vân Lan nắm lấy tay hắc, nhắm mắt lại từ khi y khôi phục thị lực, thiên nhãn như thế chịu ảnh hưởng của con mắt bình thường, không nhìn thấy công đức của người khác nữa. Nhưng y vẫn nhớ như in những gì thấy được ngày hôm đó, bóng tối như thủy triều sâu thăm bao phủ tầng tầng chữ viết huyết hồng.

Triệu Vân Lan khó được nghiêm túc hẳn lên, hỏi hẳn: “Nếu ta không gọi người theo, vậy người đi đâu mà quá niên?”

Thẩm Nguy: “..... Quá niên hay không, không phải cũng như nhau...”

“Trở về bên kia sao?” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, “Dưới Hoàng Tuyền sao? Đến cả một tia sáng cũng không có, bên người chỉ có mấy cái u hồn tỉnh tỉnh mê mê không biết kiếp trước kiếp này du đang xung quanh sao?”

..... Không, còn không bằng được như vậy.

Thẩm Nguy vốn cảm giác thế cũng chẳng là gì, nhưng không hiểu sao Triệu Vân Lan vừa nói vậy, hẳn đột nhiên thấy thật ủy khuất. Những tháng ngày vẫn trải qua theo thói quen đó, hiện tại chỉ suy nghĩ một chút thôi đã cảm giác một ngày cũng không chịu nổi.

Nhưng Thẩm Nguy trầm mặc một lát, chung quy lại chỉ thản nhiên như thường mà trả lời: “Đúng vậy, đều qua như vậy.”

Khởi nguyên từ thuở hồng hoang, vạn vật đều có linh khí, mãi cho đến nay, thương hải tang điền đã biến hóa không biết bao nhiêu lần, hẳn vẫn như cũ cố thủ một lời hứa hẹn mà đối phương đã sớm quên lãng, giống như, giống như một đời hẳn sống chỉ vì lời hứa ấy mà thôi.

Triệu Vân Lan không hề lên tiếng mà áp lấy bàn tay đang nắm chặt của hẳn đặt lên ngực mình. Hẳn là do uống rượu, nhịp tim Triệu Vân Lan có chút gấp gáp. Qua không biết bao lâu, cho đến tận khi Thẩm Nguy tưởng rằng y đã ngủ thì lại nghe thấy Triệu Vân Lan thấp giọng hỏi: “Nguy..... Vì sao lại lấy tên này?”

“Nguyên bản là sơn quý ‘Ngôi’,” Thẩm Nguy hạ mắt, ánh mắt xuyên thấu qua sàn nhà lấp lánh sáng, không biết đang nhìn về bao nhiêu năm quá

khứ, “Nhưng có một người nói với ta, sơn quý tuy rằng hợp với tình hình, lại khó tránh khí lượng nhỏ hẹp. Thế gian này sơn hải nối liền, lồng lộng cao phong chạy dài không dứt, không bằng viết thêm vài nét bút, lấy một cái đại danh thật hay đi.”

Triệu Vân Lan sờ sờ mũi, thấy giọng điệu của người này sao mà quen tai thế: “Ai mà lại cuồng vọng như vậy? Mở miệng cứ thế cho người ta đại danh à?”

Thẩm Ngụy cười cười: “Chỉ là người ngẫu ngộ trên đường thôi.”

Bọn họ không nói tiếp nữa. Mới tang tảng sáng, đường lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập tiếng pháo nổ ran, những người chơi mạt chược trong phòng ồn ào thành một đoàn, tiểu quý trốn ánh ban mai, khắp nơi rối tung rối mù.

Náo nhiệt đến mức làm cho người ta say mê.

Một hồi tiểu tuyết vén lên tấm rèm tân niên cho Long Thành, đó là bốn bề thái bình, đèn hoa không tắt.

Ngàn nhà vạn nhà đều ngửi thấy mùi khói pháo quyện vào trong không khí, năm mới bắt đầu, nhân gian lại là vô số buồn vui.

Phần trên có 1 vài ngôn ngữ trong mạt chược “tứ điều”, “kiếp mã”, “lục điều”, “cửu điều”, “hồ”...bạn Lam không rõ nên cũng không chú thích. Cơ mà hình như “hồ” chắc cũng giống ù trong bài bạc Việt Nam nhỉ.

Chương 65

Đến giữa trưa ngày mùng một, đám quần ma loạn vũ ở số 4 đường Quang Minh mới triệt để giải tán. Một đám say khướt khoác áo rời đi, xếp hàng lái xe ra khỏi cổng.

Lão Lý đợi mọi người đi hết mới rửa mặt xong xuôi rồi không biết kiếm đâu ra được dụng cụ dọn dẹp, chậm rãi quét tước văn phòng bị bày bừa thành thảm họa.

Đại Khánh thăm dò đi vào, vừa thấy đồng hồ loạn đầy đất thì trước tiên là bỏ nặng tìm nhẹ rứt móng lại cái đã.

Lão Lý vội vàng rút khăn lau mặt ghế rồi chìa ra, cung kính rước miếu đại gia lên ghế: “Lên trên này, mặt ghế không bẩn đâu.”

“Lại chỉ còn mình ngươi, thanh niên bây giờ thật sự là càng ngày càng tệ hại.” Đại Khánh lên mặt cụ non nói thảm một tiếng, thật cẩn thận dùng ghế dựa làm cầu, nhảy lên mặt bàn làm việc.

“Không phải chỉ còn lại mình tôi đâu, kia còn một đứa nữa kia.” Lão Lý chỉ vào góc tường, Đại Khánh liền thấy Quách Trường Thành vừa mới bò dậy.

“À, vừa lúc, nhóc con kia, lại đây, ta đang tìm ngươi đó.” Đại Khánh trừng mắt nhìn Quách Trường Thành rồi lấy một cái chặn giấy trên bàn của Chúc Hồng ra, dùng móng vuốt đẩy một cái, dưới cái chặn giấy là một hồng bao mang hình hài cái thẻ mua sắm. Nó ném cái hồng bao vào người Quách Trường Thành, hằm hừ nói, “Lão Triệu bảo ngươi mang cho cậu hai nhà ngươi. Trở về nói với cậu ngươi, cục trưởng Triệu gửi lời nói lãnh đạo khó được mấy ngày tết nhất để nghỉ ngơi, y không tới cửa quấy rầy, một chút lễ mừng năm mới này kính chị dâu và các cháu mua quần áo mới...phi

phi phi, nhân loại ngu xuẩn cư nhiên khiến ta mở miệng miêu vãng phun ra mấy câu ghê tởm như vậy.”

Quách Trường Thành chậm mất nửa nhịp mới phản ứng lại, đầu vãng não căng đứng tại chỗ một hồi mới khó khăn nhớ ra mình đang ở đâu, lúng ta lúng túng nở một nụ cười. Cậu có chút câu nệ nhạt hồng bao lên cất đi, lại nhìn lão Lý đang cầm chổi lau nhà cười nhìn bọn họ thì lập tức xắn tay áo tiến lên: “Lý ca! Tôi đến giúp, tôi đến.....”

Sau đó bị một cái chân ghế ngáng chân ngã chổng vó.

Đại Khánh hừ một tiếng, đi đến trước một máy tính, ngồi vào chỗ của mình, giơ vuốt mở máy, vô cùng bất tiện dùng móng mèo sử dụng chuột mở dụng cụ tìm kiếm.

Lão Lý thấy thế thì lập tức nhiệt tình đi tới: “Người muốn đánh cái gì? Ta đến giúp người.”

Đại Khánh bật thốt lên: “Sơn hải.....”

Chữ “hải” trôi từ miệng nó ra, biến điệu, nghe giống như chữ “hòa” vậy. Sau đó Đại Khánh ngậm miệng, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm màn hình một hồi, cuối cùng hạ mắt: “À, ta nói ta muốn lên weibo ấy mà.”

Triệu Vân Lan nói y muốn đi làm một “đại sự”, sẽ về đón nó sau, Đại Khánh an vị trước máy tính không biết của ai, mở ra tài khoản weibo “Miêu gia thiên hạ đệ nhất”, nhàn cư vi bất thiện dùng webcam chụp tự sướng.

Lão Lý và Tiểu Quách lẳng lẳng thu dọn tàn cuộc bên cạnh nó. Trong một nháy mắt đó, Đại Khánh biết bản thân rất muốn nói, nó muốn nhìn một chút thử xem trường đình cách Sơn Hải Quan hai mươi dặm rớt cuộc là nơi như thế nào.

Nhưng mà trưởng lão Nha tộc nói rất có đạo lý, thấy rồi thì thế nào đây? Người chết chính là đã chết rồi, bụi về bụi, đất về đất.

“Tách” một tiếng, Đại Khánh đặng cái mặt đĩa của mình lên mạng, lại đánh thêm ghi chú “Tuyệt thế soái miêu”. Vừa gửi lên thì rất nhanh đã có những người yêu mèo gửi phản hồi ở dưới, có người tán thưởng màu lông rất thuần, còn có người rất có ý tốt mà nhắc nhở: “Chủ nhà nè, mèo của nhà ngài quá mập rồi, phải chú ý đến chuyện ăn uống của nó, mang nó đi rèn luyện nhiều mới khỏe mạnh.”

Đại Khánh dùng vận tốc ánh sáng reply lại phản hồi kia, trong lòng tức giận đùng đùng hỏi: “Nhân loại ngu xuẩn.”

Chiếc chuông trên cổ lắc lư theo động tác của nó nhưng không phát ra âm thanh, chỉ có ánh vàng thi thoảng phản xạ lên vách tường tuyết trắng.

Lão Lý nhin không được nâng tay cản lại một tia ánh sáng vàng kim đâm đau mắt, quay đầu nhìn thoáng qua mèo đen không hiểu sao lại xuống tinh thần, vừa muốn nói gì đó thì thấy Sở Thứ Chi đi từ trong vách tường ra. Nghe nói mỗi một dịp đầu năm là thời điểm duy nhất mà hắn được cho phép vào trong thư viện, nhưng thoạt nhìn hắn không phải là mượn sách cũng không giống tìm đọc tài liệu gì, biểu tình trên mặt kì quái vô cùng, như là mĩa mai, lại dường như mang theo một chút sầu khổ.

Quách Trường Thành vội vàng nghiêm chào: “Sở ca!”

Sở Thứ Chi giống như không nghe thấy, lập tức cầm lấy túi của mình, khước miệng càng câu lên để lộ một nụ cười lạnh thê lương rồi đi thẳng ra ngoài.

Đại Khánh ló đầu ra khỏi màn hình, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Đã bao nhiêu năm rồi?”

Sở Thứ Chi dừng bước, khàn giọng nói: “Ba trăm năm tròn.”

Đại Khánh “A” một tiếng: “Vây không phải...ừm, nên chúc mừng sao?”

Nó vừa nói xong, Sở Thứ Chi đột nhiên lấy từ eo lưng xuống một khối mộc bài đen sẫm, cũng không quay đầu lại, chỉ là nâng tay giơ mộc bài nhấp nhoáng trước mặt Đại Khánh. Không biết có phải là ảo giác không, Quách Trường Thành cảm thấy trên mặt Sở Thứ Chi giống như có vết tích chữ viết chợt lóe mà qua, tại vị trí hai gò má, như là chữ ghi thứ tự phạm nhân thời cổ.

Đại Khánh vểnh tai, mở to hai mắt.

Ngón tay Sở Thứ Chi siết mộc bài chặt đến trắng bệch, mu bàn tay lộ ra gân xanh dữ tợn nói không nên lời.

Sau đó hắn không nói một tiếng, đi nhanh ra ngoài. Đại Khánh lập tức quay đầu nói với Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, gọi xe đưa Sở ca của người về!”

Thấy Quách Trường Thành tỉnh tỉnh mê mê lên tiếng, Đại Khánh lại nhấn mạnh: “Hắn uống nhiều, phải đưa tới tận nhà, xác định hắn không có việc gì mới được đi, có nghe thấy không?”

Quách Trường Thành nhanh chóng rút giấy ăn lau tay, chạy chậm theo ra ngoài cầm túi cho Sở Thứ Chi. Sở Thứ Chi như là có chút thất hồn lạc phách mặc cho Quách Trường Thành cầm đi thứ trong tay mà không hề phản ứng.

Bóng dáng hắn cực gầy, trong nháy mắt đó lộ ra vẻ hình tiêu cốt lập.

Thậm Nguy mới mang theo Triệu Vân Lan say như chết rời đi, cái lão chủ nhiệm bụng phệ chỉ biết vượt mộng ngựa trong trường lại đột nhiên gọi cho hắn nói là cần gấp một phần văn kiện.

Thẩm Ngụy thấy rất kì lạ nhưng chưa kịp hỏi thì lão chủ nhiệm bên kia giống như bị lửa thiêu xông vội vàng vàng dạn hai câu, sau đó gác máy chạy mất.

Thẩm Ngụy không có cách nào, đành phải mang theo Triệu Vân Lan vẫn treo trên người hẳn không xuống về chính ngôi nhà nhỏ lạnh lẽo chẳng mấy khi có người ở của mình.

Chân mới vào đến cửa, cũng không biết trùng hợp thế nào mà điện thoại đòi mạng của chủ nhiệm đã đến sau lưng giục hẳn mau mang đồ đến cửa Tây của đại học Long Thành.

Triệu Vân Lan lăn một vòng trên cái sofa mềm mại nhà hẳn, mắt say lờ đờ nhập nhèm hơi hé ra một chút, nói: “Mới có đầu năm, lão mập trường người uống nhầm thuốc à?”

Thẩm Ngụy vừa tìm đồ vừa ấn trán y một cái, tránh cho y táng đầu vào bàn trà, còn thuận tay nhét cái gối xuống dưới gáy y: “Ta phải đi một chuyến, rất nhanh sẽ trở về, người.....”

“Ta muốn ngủ một lúc.” Lời nói và mí mắt của Triệu Vân Lan theo nhau dúi hết cả lại.

Thẩm Ngụy thấp giọng hỏi: “Uống nước không?”

“Hừm.....” Triệu Vân Lan nghiêng đầu tránh đi, nhẹ nhàng gạt gạt tay hẳn, “Không uống.”

Trong mắt y dường như có ánh nước long lanh, đôi môi đỏ mọng, lông mày dài phi dương như muốn lẫn vào trong làn tóc, vì đầu hơi ngẩng lên mà quai hàm mơ hồ hiện một đường căng thẳng, cúc áo sơmi để mở lộ ra cái cổ cao thẳng, lỗi lạc phong lưu không nói lên lời.

Thẩm Ngụy muốn ngừng hô hấp, thật cẩn thận gạt ra tóc trên trán y, kéo một cái chăn phủ thêm lên người y. Ngón cái nhẹ nhàng lưu luyến vuốt qua môi Triệu Vân Lan, cúi người hôn lên trán y một cái, bấy giờ mới lấy tài liệu mà chủ nhiệm cần cùng với chìa khóa xe, xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau, Triệu Vân Lan nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra.

Triệu Vân Lan vừa rời còn say đến ngã trái đổ phải lập tức ngồi thẳng lên như xác chết vùng dậy, cầm di động gửi tin nhắn “Giữ chân hẳn lâu chút”, sau đó gọi điện thoại liên hệ với công ti chuyển nhà.

Cậu nhóc ở công ti chuyển nhà đại khái còn chưa nhận được một cái đơn hàng kì quái thế bao giờ, do do dự dự nói: “Kia..... Chủ nhân không có nhà, chúng ta có phải nên.....”

“Nên nên cái đầu cậu, chuyển cho tôi,” Triệu Vân Lan khí phách nói, “Hắn sớm muộn gì cũng nhập hộ khẩu với anh đây, chẳng lẽ một quyển sổ hộ khẩu ghi hai địa chỉ sao? Cứ nhìn nhà hắn cái gì cũng chỉ có một thứ là anh đây đã phát bực rồi, tới ngay trong vòng năm phút nghe thấy chưa hả!”

Triệu Vân Lan gác máy, lại lấy giấy trong túi ra bắt đầu lập bảng liệt kê, cái nào phải mang đi, cái nào ném cũng không sao, tính toán mua lại cho hắn một lần nữa.

Bỗng nhiên, ngòi bút của Triệu Vân Lan dừng lại, trong lòng nảy ra một ý định cực kì đáng khinh..._Y đang cân nhắc, nội y của Thẩm Ngụy để đâu hết cả rồi? Đặc biệt là những cái đã mặc qua rồi ấy...Cho dù khoảng thời gian này tuy Thẩm Ngụy bị y bức ép mà “tình trong như đã mặt ngoài còn e” cùng ở trong cái nhà nhỏ của y, thế mà ở cái không gian ngãng đầu không thấy cúi đầu vẫn gập đó, hẳn vẫn có thể duy trì được truyền thống tốt đẹp “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ”.

Triệu Vân Lan mù hơn nửa tháng, tuy là vẫn mưu đồ bất chính nhưng chung quy là có lòng mà không có sức. Cùng người trong lòng mỗi ngày

sống chung trong một mái nhà mà nhìn không thấy cũng ăn không được... dần dà y thấy mình quả thực có thể tu tâm dưỡng tính đi làm hòa thượng được rồi.

“Ta đây cũng là bị bắt đắc dĩ thôi.” Triệu Vân Lan xoa tay cười “hắc hắc” hai tiếng sau đó mò ra ban công nhà Thẩm Ngụy. Đại khái vì đã lâu không ở nên giá áo ngoài ban công vẫn còn đó mà lại không phơi bất cứ cái gì. Triệu Vân Lan chưa từ bỏ ý định, lại mở tủ quần áo to ngoài phòng khách, lại phát hiện trong đó chỉ có sơmi quần dài áo khoác mặc hàng ngày cùng với mấy đôi giày kiểu dáng không khác nhau lắm, ngay cả tất cũng không có luôn.

Lúc này thị lực của Triệu Vân Lan không được tốt nên không phát hiện một cái ngăn kéo nhỏ bị áo khoác dài che phủ. Thế là trong hai mục “mang đi” và “cần mua” y đều thêm vào hai chữ “Quần áo”. Sau đó, y không hề nản chí hướng mắt ngắm nghía cái cửa phòng ngủ đóng chặt quanh năm như thể bên trong là thế giới khác của Thẩm Ngụy.

Cánh cửa kia không có nắm tay cũng không có khóa, Triệu Vân Lan lấy ra một chiếc đèn pin quét qua khe cửa với bản lề, thế mà không tìm thấy bản lề cũng chẳng thấy cái khóa chìm nào.

Trong lòng y âm thầm cảm thấy kì lạ, liền thử đưa tay áp lên phiến cửa, lại dùng thiên nhãn nhìn thấy những vẩn lộ mờ nhạt. Trên ván cửa tối đen dường như có một dòng năng lượng đang lưu chuyển, loại phương pháp lưu động này bình hòa trung chính, mang theo khí tức trang nghiêm tràn ngập, kín kẽ nghiêm cẩn, tỉ mỉ kĩ càng.

Triệu Vân Lan áp tay trên cửa một lát, bỗng nhiên cảm giác có chút quen thuộc, ngay sau đó y đã nghĩ tới...: “Côn Luân khóa?”

Mấy hôm nay y gạt mọi người nhờ Tang Tán giúp đỡ tra cứu tư liệu về Côn Luân, nhưng ngoại trừ việc nó là một tòa núi rất hoành tráng rất cổ xưa

cùng với mấy trường phái tạp nham lấy Côn Luân làm tên để thu hút người khác ra thì không tìm được cái gì có giá trị cả.

Côn Luân khóa là y dùng thiên nhãn đọc được trong một cuốn sách cổ.

Người ta nói Côn Luân khóa tròn trên vuông dưới, ý chỉ trời tròn đất vuông. Trung gian mười bốn đạo gồm bát hoang lục hợp, khi đó sáu mươi tư quẻ tượng còn chưa ra đời, chỉ có âm dương tương thừa, cũng chưa phức tạp rườm rà như hậu thế, nhưng theo một ý nghĩa nào đó thì lại càng biến hóa thâm ảo, không dễ nắm bắt.

Trong phòng có cái gì mà lại phải dùng đến Côn Luân khóa?

Không phải..... Trảm Hồn Sứ và Côn Luân có quan hệ gì? Vì sao Thảm Nguy lại quen thuộc với loại phong ấn cổ xưa này đến thế?

Triệu Vân Lan không dám xác định đứng gần ở cửa hồi lâu, sau đó mới thử thăm dò đưa tay, bàn tay chứa đầy linh lực kích thích lên Côn Luân khóa. Côn Luân khóa lập tức bị dẫn động, mười bốn đạo niêm phong liên tiếp phản ứng, âm dương tương sinh, nhất thời làm cho người ta không ứng phó nổi. Triệu Vân Lan biết nhiều nhớ giỏi nhưng tạp mà không tinh, đôi khi lại quá phóng túng không câu thúc, cho nên đối với những thứ tinh xảo thế này y không am hiểu được như Sở Thứ Chi.

Nhưng khi đối mặt với Côn Luân khóa, không hiểu vì sao y thấy cảm giác quen thuộc tự nhiên nảy nở, mỗi một biến hóa của nó đều hiện lên rõ ràng trong mắt y, như thể mỗi nhịp điệu từ lâu đã khắc sâu rõ nét trong tâm trí.

Triệu Vân Lan lướt nhanh ngón tay trên cánh cửa, giống như có ai đó đang cầm tay y mà kéo.

Thiên môn, địa hợp, phương viên, theo ba mươi sáu trụ, cho đến.....

“Kèo kẹt” một tiếng, ván cửa đen sẫm mở ra phía sau để lộ ra một khe hở, Triệu Vân Lan đứng trước cửa lại bỗng nhiên trù trừ.

Không biết vì cái gì, y có chút hối hận vì đã mở cánh cửa này ra.

Nhưng mà do dự một lát, y vẫn tháo một cái đèn pin nhỏ trên chìa khóa ra rồi cẩn thận đi vào.

Trên tường treo đầy thứ gì đó, Triệu Vân Lan cố hết sức nheo mắt nhìn kỹ dưới ánh sáng, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Kín cả một bức tường, to có, nhỏ có, tức giận, cười lớn đều có...tất cả đều là... Triệu Vân Lan run tay, đèn pin suýt nữa rơi xuống đất, chút men say còn lại chỉ trong khoảnh khắc đã không còn.

Sau một lúc lâu, ánh đèn dừng lại trên bức cổ họa treo nơi mặt tường phía chính nam, đó là một bức tranh cổ rất lớn, cơ hồ chiếm hết cả một mặt tường. Không biết là được làm từ chất liệu gì, nó mỏng như cánh ve, trơn láng như tuyết, trên vẽ một người.

Người được vẽ mi mục tinh tế, thần thái sinh động, tóc dài chạm đất, một thân trường sam thanh sắc giản đơn. Y hơi hơi nghiêng đầu, khóe miệng như mang nét cười.... làm cho Triệu Vân Lan cảm giác bản thân cơ hồ đang soi mình vào một tấm gương.

Bên cạnh viết một hàng chữ nhỏ, không phải giản thể hiện đại cũng không phải phồn thể xa xưa, thậm chí không phải là bất cứ một loại chữ nào mà y từng biết, nhưng không hiểu vì sao Triệu Vân Lan chỉ liếc mắt một cái đã hiểu được nó viết cái gì:

Phía sau Đặng Lâm sơ kiến Côn Luân quân, kinh hồng thoáng nhìn, loạn ta tâm khúc. Nguy bút.

Mười phút sau, cậu nhân viên của công ti chuyển nhà gõ cửa nhà Thẩm Ngụy, bên trong lại đi ra một người đàn ông thật kì quái.

Y không giải thích gì cả, chỉ nói không cần chuyển nữa, sau đó lấy ví thanh toán toàn bộ phí chuyển nhà bảo là coi như xin lỗi họ vì một chuyến tay không.

Chương 66

Kỳ thật khi Thẩm Ngụy nhìn thấy chủ nhiệm thì đã hiểu ngay là có người cố ý dẫn hắn rời đi. Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, ngay lúc chủ nhiệm xoay người thì nặng nề đáp tay lên vai gã, lạnh lùng hỏi: “Là kẻ nào sai khiến người tìm ta?”

Trong giọng nói của hắn có một loại lực áp bách nói không nên lời, chỉ trong chớp mắt đã làm cho hồn phách của chủ nhiệm lâm vào tình trạng muốn động cũng không thể động. Ánh mắt gã dường như bị lạc vào khoảng không, giống như một túi da không có linh hồn, hai mắt một mảnh mê mang ngốc nghếch nhìn chăm chú về phía trước.

Thẩm Ngụy tăng thêm áp lực trên tay, nâng tay xoay người chủ nhiệm lại, khẽ quát một tiếng: “Nói!”

Không một ai có thể cố ý giấu diếm trước Trảm Hồn đao trảm đứt cả thị phi thiện ác, biểu tình trên mặt chủ nhiệm lại càng mê mang hơn, một chữ cũng nói không nên lời, Thẩm Ngụy trong lòng trầm xuống, hắn biết, kị ức của phạm nhân này bị người khác động tay động chân rồi.

Thẩm Ngụy buông gã ra, cũng không quay đầu lại xoay người bước đi. Chủ nhiệm ở phía sau tỉnh táo lại, rất là khó hiểu nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của thầy Thẩm may mắn là, hắn không có ý thức kiểm tra sản phẩm điện tử trên người đối phương, mấy thứ đó Thẩm Ngụy luôn luôn không quen dùng, thời khắc mấu chốt cũng không nghĩ tới... hơn nữa mấy thứ đồ dùng tầm thường của phạm nhân này, người dám can đảm đối nghịch với hắn hẳn là cũng chướng mắt.

..... Đương nhiên, với phương thức tư duy quân tử đoan chính của Thẩm Ngụy thì khẳng định là hắn không thể tưởng tượng được lại có người phí nhiều tâm sức như vậy, cẩn thận dẫn hắn rời đi chỉ vì chuyển nhà và chôn chĩa mấy cái quần nhỏ mà thôi.

Thẩm Ngụy vội vã chạy về nhà mình, đẩy bật cửa đi vào. Khi phát hiện phòng khách không một bóng người thì tâm đã lạnh hết một nửa.

Hắn đứng sững trước cửa một lát, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sát ý không cách nào kìm chế nổi, giống như một con rồng dữ ngủ say nhiều năm bị kẻ khác chạm vào vảy ngược làm cho thức tỉnh...Bắt đầu từ lần trước hắn không lưu ý khiến hai mắt Triệu Vân Lan bị thương đến giờ, tuy rằng ngoài mặt Thẩm Ngụy không biểu hiện gì song trong tiềm thức vẫn có một sợi dây mảnh nguy hiểm gắt gao kéo căng.

Phòng khách trống rỗng suýt nữa đã kéo đứt sợi dây mảnh ấy..... May mắn, lúc này hắn nghe thấy ngoài ban công có tiếng người nói chuyện. Thẩm Ngụy miễn cưỡng xốc lại tinh thần, thân hình nhoáng lên một cái, cơ hồ di chuyển đến ban công chỉ trong nháy mắt.

Hắn thấy Triệu Vân Lan đang dựa vào cửa sổ lười biếng châm một điếu thuốc, hùng hùng hổ hổ gọi điện thoại: “..... Không cần đến đá, tôi biết..... cầm thạch á? Cái chết tiệt gì đấy! Con mẹ nó tôi đây có phải đang trang hoàng cố cung đâu, lão Hồ anh thế này là không đúng rồi làm cho tôi cũng hư theo Không không không, anh nghe tôi nói này, anh thành thành thực thực làm việc cho tôi là được rồi, tiền boa tôi tính thêm vào tiền thưởng, thêm không thiếu một phân một hào cho anh là được chứ gì? Nhưng mà tôi nói cho anh biết nha, dám đùa với tôi anh nhất định phải chết.....”

Thẩm Ngụy nặng nề thở phào, nghiêng người tựa vào trên cửa, bấy giờ hắn mới phát hiện không ngờ chính mình đổ một thân mồ hôi lạnh, lạnh buốt từ tay đến tâm.

Triệu Vân Lan nghe động tĩnh, quay đầu thấy Thẩm Ngụy trở về thì lập tức tươi cười, rồi nói với người ở đầu bên kia: “Được rồi được rồi, mấy cái vấn đề rắc rối đừng có lằng nhằng nữa, đều dùng vật liệu bảo vệ môi trường cho tôi. Copenhagen cái gì, cái nhà kia tôi còn muốn ở nhà, tôi đang

nói anh đừng quậy cho nó giống như vừa bị vũ khí sinh hóa oanh tạc đến mức trăm năm không hết mùi đấy – Thôi, bà xã tôi về rồi, không nói lời vô nghĩa với anh nữa, cúp cúp.”

Y nói xong thì dứt khoát gác máy, dập tắt thuốc, dựa vào cánh cửa sổ rộng mở. Gió lạnh thổi ào ào qua cửa sổ ban công muốn xốc lên chiếc sơmi nhăn nhúm mà y mặc trên người. Y giang rộng hai tay, rất ti bỉ nói: “Bảo bối lại đây ôm ông xã một cái nào.”

Y đùa giỡn Thẩm Ngụy đã thành thói quen, không nghĩ tới lần này Thẩm Ngụy lại thật sự đi tới một phen ôm chặt y. Hắn cúi đầu chôn mặt trên hõm vai y một hồi lâu, sau đó hai tay ôm eo y nhắc khỏi cửa sổ, xoay tay đóng cửa sổ lại. Thẩm Ngụy chạm tới bàn tay lạnh lẽo của Triệu Vân Lan, hơi nhú mào: “Tên gốc người, không biết lạnh sao?”

Tên gốc Triệu Vân Lan kia chống hai tay lên cửa sổ, vây Thẩm Ngụy vào giữa vòng tay của y, lưỡi biếng vươn vai duỗi eo. Cùng với động tác đó, y gác cằm lên vai Thẩm Ngụy, nhắm mắt lại, khoe miệng mơ hồ mang theo ý cười bình thản an tường, tựa như một con mèo lớn đã ăn no uống đủ đang lưỡi biếng phơi nắng.

Thẩm Ngụy thấy y có chút kì quái, vì thế hỏi: “Làm sao thế?”

“Không có gì,”, ba chữ này dường như đã lăn qua lăn lại một hồi trong miệng y rồi mới thoát ra. Sau đó Triệu Vân Lan mở mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt Thẩm Ngụy gần trong gang tấc, mặt không đổi sắc nói, “Được lọt vào mắt xanh của đại mỹ nhân, ta đây được chiều mà sợ nha...Đương nhiên nếu để ta âu yếm thì ta lại càng mê mẩn hơn nhiều.”

Sau đó y thừa dịp Thẩm Ngụy không chú ý nhanh chóng hôn một cái lên môi hắn, chưa đợi Thẩm Ngụy phản ứng lại thì đã mau lẹ không gì sánh được mà né ra, đồng thời tuyên bố: “Chờ ta rửa mặt tỉnh rượu, đi đón Đại Khánh, sau đó mang người về nhà.”

Không đề cập nữa chữ đến những gì y đã thấy.

Theo tính toán của Triệu Vân Lan và Đại Khánh thì bọn họ sẽ đi tay không, chỉ mang mỗi cái mồm về. Song, hành vi cọ côm không biết xấu hổ này bị Thẩm Ngụy kiên quyết ngăn lại. Nửa đường hãm xuống xe lôi kéo Triệu Vân Lan đang ngáp ngáp dài đi mua rất nhiều đồ.

Cách nhà y càng gần thì Thẩm Ngụy lại càng khẩn trương, nếu không phải hãm là khiêm khiêm quân tử không làm nổi chuyện nói không giữ lời, phỏng chừng đã sớm quay đầu chạy mất rồi.

Nhà của Triệu Vân Lan không khóa, mà bản thân y hình như cũng không có thói quen gõ cửa, nâng tay liền đẩy, đẩy liền mở, giống như biết có người bên trong để cửa chờ y.

Mặt bằng nhà y rất rộng, vì diện tích quá lớn nên hơi có chút lạnh lẽo, đi qua huyền quan vào phòng có thể nghe thấy tiếng bát đĩa thìa muôi trong nhà bếp, ở cửa bày đặt hai đôi dép lê mới tinh.

Đại Khánh nhảy từ trên người Triệu Vân Lan xuống, nhẹ tay nhẹ chân đi vào nhà bếp, nhu thuận lên tiếng: “Mieo~~”

Triệu Vân Lan vừa đổi giày vừa nói thầm: “Bán manh đáng xấu hổ, đồ lão bất tử.”

Đại Khánh xoay người trừng mắt nhìn y một cái, mặt lộ hung quang.

“Yoo, đây không phải Đại Khánh sao?” Một giọng nữ hiền từ truyền ra từ nhà bếp, sau đó tựa hồ bà đang vỗ vỗ tay rồi dịu dàng vươn đến ôm lấy mèo đen nặng trĩu. Sau khi bị sức nặng của con mèo ép đến đau hết cả tay thì bà vẫn không nhịn được cảm thán, “Nhìn cái bộ dạng bóng nhờn núng nính này xem, sao lại càng ngày càng béo vậy?”

Những lời này không lưu tình chút nào đâm trúng tử huyệt của Đại Khánh, nó không đáp lại thế nào mà chỉ vươn vuốt ủ rũ đập đập lên tay nữ chủ nhân, vẫn duy trì biểu tình bán manh mà đuổi dài người như một con sâu lông đen vừa béo vừa dài vừa ngốc.

Triệu Vân Lan: “Ha ha ha ha ha ha.”

Thẩm Ngụy miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười theo cho hợp với hoàn cảnh, bất quá hẳn thực sự cười không nổi.

Triệu mama bảo dưỡng vô cùng tốt, mái tóc thật dài vấn lên sau đầu lộ ra cần cổ cao thon. Bộ dáng bà không quá giống Triệu Vân Lan, chỉ khi nhìn kĩ thì mới thấy giữa mi mục có chút bóng dáng mơ hồ thôi. Những đường cong trên gương mặt bà tú lệ dịu dàng, không cười mà vẫn mang theo mấy phần tiểu ý, trên cánh mũi gác một cặp kính không gọng.

Vừa nhìn qua, bà giống như một tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa vừa xinh đẹp vừa ôn nhu của thời đại trước, trên người có ý vị nói không nên lời..... Đại khái có đôi khi con mắt thẩm mỹ khi chọn người sánh vai của cha với con là rất giống nhau.

Ai ngờ “tiểu thư khuê các” nghe tiếng nhìn ra cửa, vừa thấy Triệu Vân Lan thì lập tức biến sắc mặt, thái độ trở nên hung dữ, một giây sau đã biến thành Mẫu Dạ Xoa: “Cười cái gì mà cười, con không sợ cười rách mồm sao, lăn vào đây!”

Triệu Vân Lan theo lời lăn vào, Triệu mama liền thấy Thẩm Ngụy vẫn bị y ngăn ở phía sau.

Bà sửng sốt một chút rồi quay đầu rửa sạch hai tay đầy bột mì, đẩy đẩy kính mắt, bấy giờ mới dùng bộ dáng ôn nhu hiếu khách nói: “A, đây là Tiểu Thẩm phải không?”

Triệu Vân Lan tùy tiện kéo vai Thẩm Ngụy đẩy hẳn đến trước mặt Triệu mama: “Con tìm con dâu cho mẹ đây này, rất đẹp đúng không?”

Thẩm Ngụy tức khắc nghẹn lời, quần bách đến mức không biết nói cái gì cho phải, hẳn chưa bao giờ thống hận sự thiếu đứng đắn của Triệu Vân Lan đến vậy.

May mà Triệu mama thoát nhìn không hề coi lời y nói là thật. Bà trừng mắt nhìn Triệu Vân Lan, cúi đầu lại thấy đồng hồ trong tay Thẩm Ngụy: “Ai da, cháu cái thằng nhóc này, đến nhà dì ăn cơm mà lại mang theo nhiều đồ như vậy, khách khí thế làm cái gì?”

Triệu Vân Lan chỉ vào mũi mình nói: “Con con con, con mua đấy chứ.”

Triệu mama chụp cái chày cán bột, vô cùng thuần thục đập cho Triệu Vân Lan một nhát: “Mẹ thấy con lại khoác lác thì có, con mua? Con mà có được cái giác ngộ này thì mẹ đã được chết nhắm mắt lăn đi rót nước cho khách, rót xong đi cán bột cho mẹ!”

Triệu Vân Lan đeo sau lưng vết bột trắng xóa do chày cán bột lưu lại, giận mà không dám nói gì: “..... Tuân mệnh.”

Thẩm Ngụy câu nệ ngồi trên một góc sofa, bảo hẳn ăn trái cây, hẳn liền ăn không biết ngon cầm lên một miếng táo nhỏ, mời hẳn uống nước, hẳn an vị đoan đoan chính chính bưng cái chén lên nhấp một tí xíu. Biết được Thẩm Ngụy dạy Trung văn trong trường đại học, Triệu mama như uống máu gà, giống kẻ sĩ ngày xưa rượu ngon gặp tri kỉ ngàn ly cũng thiếu nói chuyện với hẳn: “Ai nha quá tốt, cháu nói xem dì mà có một đứa con trai như cháu thì tốt biết bao, nhà dì đây cả bố lẫn con đều...ai ai, không thèm nói về họ nữa, cháu ngồi đi nhé, dì đi làm sủi cảo, tí nữa chúng ta lại nói chuyện.”

Thẩm Ngụy ngượng ngùng cười cười, eo lưng thẳng tắp thực giống như cây cung đang kéo căng vậy.

Năm phút đồng hồ sau, Triệu Vân Lan vì làm việc bất lực – nghiền bột to nhỏ không đều xiên xiên xẹo xẹo, nên lại phải ăn thêm một cán chày nữa. Triệu Vân Lan rụt rụt vai, nửa thật nửa giả né ra mà không né hẳn, một bên để mặc cho bà đập, một bên nhỏ giọng nói: “Trước mặt người ta mà mẹ cũng chẳng chừa mặt mũi cho con.”

Triệu mama nói: “Chỉ biết ăn không biết làm, quanh năm suốt tháng không thềm về nhà, nuôi con thì được cái tích sự gì? Còn đòi mặt mũi, con có thứ đó hay sao?”

Triệu Vân Lan cọt nhả cười te tởn dọn chỗ cho bà, nhưng không rời khỏi phòng bếp. Y chống một tay lên tường nhìn theo bóng dáng bận rộn của bà, con mắt đảo quanh, đột nhiên giả khuông giả dạng hỏi: “Dì đâu? Ba con đâu? Sao lại để đại mã nữ ở nhà một mình thế này?”

“Dì về nhà đón năm mới, ba con tối nay đi xã giao không về.”

“Vậy là tốt rồi,” Triệu Vân Lan dùng giọng điệu nhẹ nhàng thờ ra mà nói. Y chăm chú nhìn bóng lưng mẹ mình, nhỏ giọng thì thầm, “Việc này mà cho ba con biết..... ba không đánh chết con mới lạ.”

Triệu mama nhất thời quay lại nhìn y: “Con lại gây họa gì rồi?”

“Kỳ thật cũng không có.....” Triệu Vân Lan chuyển mắt đến giá dưa, thị lực còn chưa hoàn toàn khôi phục nên bất giác hơi hơi nheo mắt, sau đó y dò xét sắc mặt mẹ, ướm hỏi một câu, “Chính là..... Aiii, mẹ này, mẹ có ý kiến thế nào với chuyện đồng tính luyện ái?”

Triệu mama không hiểu lắm, đáp: “Chẳng thế nào, hiện tượng xã hội bình thường thôi, đến cả trong giới động vật còn tồn tại nữa là. Sớm muộn

xã hội cũng sẽ thừa nhận về mặt luật pháp...con hỏi cái này làm gì? Đây là vấn đề phản động của con đấy à?”

“Đây chính là vấn đề của con đấy,” Triệu Vân Lan đưa tay xoa xoa cái mũi, “Mẹ cũng đừng nói theo ngôn ngữ học thuật như vậy, con chỉ muốn hỏi một chút, nếu có một ngày, mẹ nghe thấy con trai come out với mình thì sẽ làm thế nào?”

Triệu mama: “Con đừng có đánh lạc hướng đề tài với mẹ, mẹ.....”

“Mẹ,” Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngắt lời bà, ánh mắt không ngừng phiêu tán cũng thu trở lại. Chỉ trong nháy mắt, biểu tình của y chuyển từ “có tật giật mình” trở thành “kiên định”. Y dùng ánh mắt chân thành đến lạ lùng mà nhìn bà, “Con nói sự thật đấy, không đùa với mẹ đâu.”

Triệu mama buông lơ tay, chày cán bột rơi đánh rầm một cái xuống nền nhà.

Triệu Vân Lan thở dài, cúi người nhặt cái chày lên. Cơ thịt trên lưng y căng thẳng làm đường cong sắc bén lờ mờ hiện lên qua nếp áo: “Con sợ ba con không tiếp thu được nên mới nói với mẹ trước. Việc này con đã nghĩ qua, không thể kéo dài cũng không giấu diếm được, con chỉ có một người mẹ là mẹ.....”

Triệu mama tựa hồ vẫn còn kinh ngạc, khi nhận lấy cái chày cán bột biểu tình của bà vẫn là khiếp sợ, qua hơn nửa ngày, bà mới nói đứt quãng: “Là..... là người con đưa về kia.....”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, hai tay chống cửa đứng đó như muốn dùng cả thân thể chặn cánh cửa lại, có chút không yên lòng nói: “Bất quá có lời này con phải nói trước, con của mẹ hao tâm tổn trí suốt hơn nửa năm, vừa dỗ vừa lừa, cái gì mà nông thôn bao vây thành thị, phát động quần chúng rộng khắp, ba mươi sáu kế thượng vàng hạ cám đều đã dùng hết, gian nan hơn cả tạo phản mới ôm được người vào tay. Mẹ muốn giết muốn chém cứ

tìm con, tí nữa ra ngoài đừng ném tâm huyết của con đi, con sẽ thương tâm đến chết mất.”

Triệu mama đứng ngốc tại chỗ hồi lâu như bị sét đánh. Sau đó bà đột nhiên như một người máy vừa được khởi động, vẫn duy trì khuôn mặt không có biểu cảm xoay người cầm vỏ sủi cảo lên, trong đầu trống rỗng, tay bắt đầu gói.

Triệu Vân Lan hoài nghi phương pháp xử lý của mình quá thẳng thừng đã dọa mama choáng váng mất rồi, vì thế không yên lòng hỏi một câu: “Mẹ à?”

Lúc đầu Triệu mama không nghe thấy, phải đến một hai phút cả người bà bị vây trong trạng thái vô tri vô giác giống như không hề biết mình đang làm gì cũng như đang nghe thấy cái gì, chỉ là theo quán tính mà tiếp tục công việc trên tay.

Đợi đến khi Triệu Vân Lan liên tục gọi mấy tiếng, bà mới như thể vừa bừng tỉnh, không kịp phản ứng thì đã thốt ra lời: “Vậy công việc của con làm thế nào bây giờ? Như vậy..... Người khác có xì xào về con hay không? Tiền đồ của con bị ảnh hưởng thì sao? Đúng rồi, mẹ còn nghe ba con nói hai ngày trước con mới mua nhà, trong tay còn tiền không?”

Triệu Vân Lan ngẩn người, không biết đề tài đang từ come out làm sao lại chạy đến được chuyện “không có tiền”. Y thấy hình như logic của bà đang hỗn loạn thành một đống bùi nhùi, chỉ vội vàng bắt lấy mấy từ ngữ quan trọng rồi nói bừa thành câu, chẳng thêm đi qua nào đã bật ra.

Mẹ của y là phần tử tri thức cao cấp trong lòng không chứa củi gạo dầu muối, một đời được ba y chiều chuộng đến mức không biết cái gì gọi là nóng giận, tâm tính cũng khoan dung. Sách lược của Triệu Vân Lan đơn giản mà trực tiếp thu phục được mẹ y cũng chẳng khác nào thu phục được ba y. Mà mẫu thân đại nhân của y lại là người vô cùng dễ câu thông, tầm

nhìn rộng, tâm tình luôn luôn rất tốt, tốc độ thu nạp thông tin cực nhanh. Tính tình bà tương đối ôn hòa, con người không cố chấp, khi gặp chuyện rối rắm cũng sẽ dùng lý trí để suy nghĩ chứ không tự cho mình là đúng.

Y vốn dự đoán rất nhiều phản ứng của bà, tỷ như có lẽ nhất thời không tiếp thụ được, trước tiên nổi trận lôi đình với y; hoặc có lẽ bà sẽ bình tĩnh rút ra mấy tiếng thời gian cùng y nói chuyện; lại có khả năng bà sẽ giống như những người mẹ khác mà hóa thân thành cảnh sát hộ tịch, tra vấn tám đời tổ tông nhà Thẩm Ngụy ... Nhưng y không hề đoán được phản ứng gần như bối rối lại chen lẫn buồn lo vô cớ này.

Đại khái hẳn là bởi vì y chưa từng làm cha của ai cả.

Triệu Vân Lan há miệng muốn nói gì đó mà đột nhiên nghẹn lại, nhất thời không biết phải nói sao mới tốt.

Sau mỗi một câu thốt ra thì dường như Triệu mama lại bình tĩnh hơn một chút, bàn tay cầm đũa của bà dừng lại rất nhanh, ngừng lời một hồi rồi lại hỏi: “Con đang nói đùa hay thật vậy?”

Triệu Vân Lan: “Loại chuyện này làm sao có thể đùa giỡn được, vạn nhất làm mẹ tức giận quá mà xảy ra chuyện gì, ba con lại chẳng cho con vào nôi hầm sao?”

Triệu mama chậm rãi tựa vào một bên, hơn nửa ngày, mới hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Trước..... Trước đừng để cho ba con biết, con để mẹ suy nghĩ cái đã? Nó là ai, nó, nó đang làm cái gì?”

Không đợi Triệu Vân Lan trả lời, bà đã ra sức miết miết mi tâm: “À đúng rồi, mẹ lẩm cẩm rồi, vừa rồi con đã nói qua, làm giảng viên của đại học Long Thành.”

Triệu mama cường ngạnh xốc lại tinh thần, liên tiếp hỏi: “Nhà nó ở đâu, trong nhà có đồng ý không? Nhân phẩm thế nào? Tính cách tốt chứ?”

Nó đối xử với con thế nào? Mẹ...mẹ nhớ trước đây con có kết giao với bạn gái cơ mà, sao lại đột nhiên.....”

Triệu Vân Lan khéo léo nói: “Chỉ cần người đồng ý, trên đời không còn ai phản đối nữa, ba con cũng phải nhìn sắc mặt người không phải sao? Về phần con người hẳn thế nào.....”

Y nở nụ cười: “Ở trong lòng con, chính là ‘như châu như ngọc, có một không hai’, người cứ nói chuyện với hẳn nhiều một chút là hiểu, con nói câu này cũng không sợ người lại đánh con, trước kia con quả thật có kết giao với bạn gái cũng có qua lại với mấy nhóc con, nhưng chỉ vì hẳn, con nguyện ý cong đến cùng.”

Triệu mama liếc nhìn vẻ mặt của y, trong lòng nhất thời trầm xuống...Không thể nói bà ích kỉ, nhưng làm cha làm mẹ nhìn người khác tình thâm ý thiết với con cái của mình như thế thì vẫn luôn là vừa cảm động thốn thức vừa quan sát ngóng xem, trái lại thì, cũng có tư vị rất khó tiếp thu.

Vì thế trong cái tư vị khó tiếp thu này, bà có chút tức giận nói: “Mẹ không tin.”

Triệu Vân Lan không lộ biểu tình gì nhưng lòng lại âm thầm căng thẳng.

Kết quả mẫu thân đại nhân của y phán rằng: “Nếu nó tốt như con nói thật thì làm sao mà lại coi trọng một đứa như con được cơ chứ? Kính đeo lệch số à?”

Triệu Vân Lan lão đảo một cái, suýt nữa quỳ rạp xuống dưới chân bà.

Chương 67

Sau khi lên xe, Sở Thứ Chi chỉ báo địa chỉ rồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, không nói một tiếng nào.

Quách Trường Thành không rõ chân tướng, cả đường đi vụng trộm quay đầu nhìn hăn, cảm thấy trên mặt Sở ca như bao phủ một tầng tro bụi, bộ dạng từ từ nhắm lại hai mắt giống một khối đá lâu năm khảm trên núi cao, lạnh lùng không hiểu tình người.

Sau khi thanh toán tiền xe, Quách Trường Thành lại nghĩ tới lời Đại Khánh nhắc nhở, vội vàng cầm cái túi mà Sở Thứ Chi quên mang, chạy chậm đi theo hăn.

Nhà của Sở Thứ Chi ở trong một cái ngõ rất sâu, hai người bọn họ đang ở nơi đầu gió, gió tây bắc ồ ạt tiến vào cổ áo Sở Thứ Chi, thổi lồng lộng chiếc áo gió vốn rộng rãi mà hăn khoác trên người, thật giống như hăn lập tức sẽ bị thổi bay đi mất.

Quách Trường Thành nhin không được gọi hăn một tiếng: “Sở ca.....”

Sở Thứ Chi bỗng nhiên quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Quách Trường Thành đang nhắm mắt theo đuôi, dùng một loại thanh âm dị thường mềm nhẹ mà lại dị thường hiểm ác nói: “Cậu còn đi cùng tôi làm gì? Không biết tôi không phải là người sao?”

Quách Trường Thành đứng cách hăn ba bước ở phía sau, sững sờ nhìn hăn: “Vậ..... Vậ anh là cái gì?”

Sở Thứ Chi trong nháy mắt vọt đến trước mặt cậu, mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy động tác của hăn. Hăn đoạt lấy đồ của mình từ tay Quách Trường Thành, ngón tay hăn lạnh lẽo, trên người tựa hồ có luồng

khí ẩm ướt nhàn nhạt, trong con mắt tối đen lóe lên ánh hào quang: “Cậu thấy cương thi bao giờ chưa? Cương thi ăn thịt người, tôi nói cho cậu biết thịt người có mùi vị như thế nào nhé. Thịt người ăn vào miệng vừa trơn trượt vừa dính ngấy, xương cốt lạo xạo lạo xạo đánh vào răng, nội tạng vừa tanh vừa thối, lúc lòi từ trong bụng ra còn nóng hôi hổi như mới vừa lấy trong nồi ra vậy

Hắn tràn ngập ác ý nhìn Quách Trường Thành, nhẹ nhàng liếm môi: “Tôi chính là cương thi.”

Quách Trường Thành sợ run cả người, nhưng lại là vì tay của người kia quá lạnh. Cậu cảm thấy chính mình đương nhiên là sợ hãi, nhưng cố tình lại không phải là cái loại sợ hãi tự nhiên sinh ra trong lòng, đại khái là làm đầy tớ cho Sở Thứ Chi quá lâu rồi nên Quách Trường Thành cảm thấy dù Sở ca có là thứ gì thì cậu vẫn có thể chấp nhận được.

Thậm chí trong lòng cậu còn lóe lên một ý niệm vô cùng quý dị trách không được Sở ca không ăn đậu Hà Lan.

Dường như Sở Thứ Chi nghĩ rằng cậu đang kinh hoàng, cũng đạt được một cảm giác thỏa mãn đầy ác ý từ nỗi sợ đó. Hắn bỏ cậu lại, xoay người đi, nhưng đi không được mấy bước đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân hơi do dự. Hắn vừa quay đầu lại, phát hiện Quách Trường Thành lại đang đi tới.

Sở Thứ Chi nhướng mày: “Sao, cậu muốn vào quan tài cùng cương thi à?”

Quách Trường Thành đứng lại: “Em...em.....”

Sở Thứ Chi hừ một tiếng, lại đi tiếp về phía trước, sau đó Quách Trường Thành sải bước chân tiêu chuẩn cô vợ nhỏ, tiếp tục đi theo.

Sở Thứ Chi rốt cục mất hết kiên nhẫn, cúi đầu rống lên một tiếng: “Trước khi ta nổi điên lên, cút!”

Quách Trường Thành: “Đại Khánh..... Đại Khánh bảo em đưa anh về nhà, anh còn chưa tới nơi.....”

Cậu còn chưa nói xong thì đã bị một cỗ lực cực mạnh áp lên tường, cánh tay khô gầy của Sở Thứ Chi tựa như sắt thép dễ dàng xách cậu lên mà bóp chặt lấy yết hầu cậu. Quách Trường Thành bị ép lên tường hai chân cách đất, thể trọng toàn thân đều treo trên cánh tay đang bóp cổ mình, cậu rất nhanh đã không thở nổi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sở Thứ Chi lạnh lùng ngẩng đầu nhìn cậu, chỉ khi cách nhau gần thế này mới có thể nhìn ra con người của hắn có chút biến xám, bình thường nhìn không rõ ràng, nhưng khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào lại hiện lên mấy phần tử khí.

Quách Trường Thành giãy hai chân khó khăn đập loạn vào không khí, theo bản năng bắt lấy tay của Sở Thứ Chi mà lại không thể vịn ra nổi.

“Tôi tự nhận mình xứng đáng với thiên địa lương tâm. Tội danh mang suốt ba trăm năm sớm nên được xóa bỏ bởi những gì đã làm được, bọn họ là cái thá gì mà có tư cách phán xét việc tôi đi hay ở?” Sở Thứ Chi nghiêng hai hàm răng gằn từng chữ một, sắc mặt âm trầm kinh người, “Không bằng tôi đây biến cái tội danh đó thành sự thực cho bọn họ xem!”

Trong mắt Quách Trường Thành đã bắt đầu nổi lên ánh nước, cậu thật sự là Snivellus, động một tí là khóc, không có một tí cốt khí nào, tính cách cũng nhạy cảm, không hiểu nổi cậu ta làm thế nào mà lớn được đến chừng này, nhìn chả có tí nhiệt huyết nào sất. Cậu nhìn Sở Thứ Chi, vẻ mặt có khó tin, có cầu xin, cũng có khổ sở, nhưng lại không hề có phần nộ.

Quách Trường Thành gian nan mở miệng mà không thể phát ra âm thanh, chỉ mơ hồ có thể nhìn ra khẩu hình của cậu, chính là đang gọi Sở ca.

Sở Thứ Chi nhẹ buông tay mặc cho Quách Trường Thành trượt xuống đất, hần chậm rãi rút tay về, nhìn Quách Trường Thành ngồi dưới đất ho đến kinh thiên động địa.

Sở Thứ Chi vẻ mặt phức tạp nhìn đứa nhóc thích cầm số nhỏ đuổi theo sau mình mà ghi ghi chép chép này – chữ viết của cậu rất buồn cười, giống y như chữ trẻ con thậm chí còn xiêu xiêu vẹo vẹo, mấy thứ ghi lại cũng chẳng có gì quan trọng đáng nói, cơ bản là ai nói gì thì ghi nấy, ngay cả câu cửa miệng của người khác cũng chép vào luôn. Sở Thứ Chi đã vô số lần thấy cậu nét bút nét hoa viết lại cái câu “Nhân loại ngu xuẩn” của Đại Khánnhư thế không phải là thực tập chuyên nghiệp mà là đang cẩn thận thu thập “Sinh hoạt hàng ngày của những người đi trước” vậy.

Trong mắt hần, trên người đứa nhỏ Quách Trường Thành sắp ho đến mức phế quản xoắn nớ kia vẫn tản mát ra bạch quang dày đặc thân nhiên của công đức, hần bỗng nhiên cảm thấy loại ánh sáng này có chút chói mắt.

Bàn tay vừa bóp cổ Quách Trường Thành đột nhiên lại nhẹ nhàng đặt lên đầu, khiến cho cậu theo bản năng co rúm một chút.

Sở Thứ Chi xoa xoa đầu cậu, sau đó nhẹ nhàng gỡ gỡ tóc cậu như người ta vuốt ve trẻ nhỏ hay thú cưng, sau đó cúi đầu nói: “Trước đây cậu không đọc sách cho tốt phải không, đã học qua [Nỗi oan Đâu Nga] chưa? Trong đó nói rất rõ ràng dễ hiểu, ‘Làm điều thiện thì nhận lấy khổ cùng mệnh đoán, tạo việc ác lại hưởng phú quý trường mệnh’, nghe qua rồi chứ?”

Hần là có nghe qua, nhưng Quách Trường Thành đại khái quả thật không phải là người chăm đọc sách, mấy thứ linh tinh học trong sách đều sẽ bị cậu tự động cho tiêu tan. Cậu vẫn còn chưa thoát ra khỏi trạng thái đỏ mặt tía tai, vì thế cứ ngồi xồm dưới đất mà ngẩng đầu mê mang nhìn Sở Thứ Chi.

Sở Thứ Chi hơi hơi cúi người nâng cằm cậu lên nhìn một lát rồi lắc đầu: “Cậu thượng đình không rộng, trán hẹp, duyên phụ mẫu mỏng. Vành tai mỏng mà bé, định là tuổi nhỏ lắm bệnh. Gò má cao, từ sau trung niên mất đi sự phù hộ của trường bối, có khả năng nghèo túng cả đời. Trời sinh tướng bạc mệnh như vậy, cậu tích góp nhiều công đức trừ bỏ khiến mình khốn cùng thất vọng ra thì có để làm cái gì đâu? Về sau đừng ngốc như vậy nữa, lợi dụng thân phận con ông cháu cha của mình mà hưởng thụ những cái nên hưởng thụ đi, không chừng còn có thể an ổn qua được mấy ngày tốt lành.”

Quách Trường Thành không hiểu, chỉ ngẩng đầu nhìn hăn.

Sở Thứ Chi cùng cậu đối mắt một hồi, lại bỗng nhiên cười khở: “Tôi thấy thẳng nhóc cậu đúng là ngốc thật.”

Hăn nói xong, đưa tay kéo một cái thì đã xách được Quách Trường Thành lên như một con gà, sau đó khoát tay với cậu: “Cậu trở về nói với con mèo tinh kia, tôi có thể làm sao được? Tôi chỉ là con sâu cái kiến không có gan to cũng chẳng có bản lĩnh, chỉ là một kẻ để mặc cho người khác làm gì thì làm. Tôi không có bản lĩnh đi gây chuyện hay tìm chết đâu, chỉ là nếu không có chuyện gì thì tết âm lịch tôi xin phép mấy ngày đi ra ngoài cho khuây khỏa, qua mười lăm sẽ về.”

Nói xong, hăn liền biến mất ngay trước mắt Quách Trường Thành giống như một luồng hơi nước bốc lên trong không khí, chớp mắt đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Trong ngõ nhỏ không một bóng người truyền đến mùi thuốc pháo từ những mảnh vụn xơ xác, con đường vào ngày đầu năm mới có vẻ tiêu điều, gió lạnh ở đây thản nhiên gào thét thổi bay mấy sợi tóc ngõ trên đầu Quách Trường Thành. Cậu mang theo một chút nước mắt, hít hít mũi, đứng ngốc tại chỗ một hồi lâu, rồi cuộc mới xoay người nặng nề trở về nhà mình.

Cậu không biết Sở Thứ Chi nói những lời này cuối cùng là vì tốt cho cậu hay là vì bản thân có tâm sự nên mới nói ra để xả bực tức, nhưng Quách Trường Thành cảm thấy hẳn nói không có lý chút nào.

Phúc mỏng mệnh bạc là trời sinh, không có cách nào thay đổi được, nhưng mà có quan hệ gì đến những việc cậu làm đâu?

Quách Trường Thành kỳ thật vẫn nghĩ mình là một thứ đồ bỏ đi lại được giữ rất nhiều tài nguyên mà người như mình không nên có. Về phần cái khác, người khác nói đó là “Tử thiện” cũng được mà là “ái tâm” cũng tốt, thực ra chỉ là vài việc để cậu thấy bản thân có tác dụng một chút mà thôi.

Quách Trường Thành chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhận được cái gì từ chúng cả.

Nhưng mà...nghe người khác nói mình “Mệnh không tốt” lại có lý như vậy, nhận cái sự thật này, trong lòng vẫn có chút buồn bã.

Khi Thẩm Ngụy đi từ trong nhà Triệu Vân Lan ra thì cảm thấy mình sắp kiệt sức đến nơi rồi. Hắn thật cẩn thận không muốn mình lộ ra bất cứ “sơ hở” gì trước mặt Triệu mama, không muốn mang lại bất cứ phiền toái nào cho Triệu Vân Lan, thế mà ánh mắt như tia X của Triệu mama lại cứ không ngừng đảo tới đảo lui trên người hắn, thực sự là sắp nghiên cứu ra vài cái lỗ.

Trên đường, Thẩm Ngụy xoa xoa mi tâm: “Tại sao lúc sau mẹ người lại cứ nhìn ta như vậy, có phải ta vô ý lộ ra dấu vết gì không?”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp trả lời thì Đại Khánh ngồi phía sau ôm lấy cà men đựng đầy cá chiên của nó đã xen mồm vào: “Lão Triệu trước đây lêu lổng tứ tung, tiếng tăm không tốt, ta thấy mẹ y là thần hồn nát thần tính đó mà.”

Thẩm Ngụy tuy rằng tuyệt đối không muốn tỏ vẻ cố tình gây sự, nhưng khi nghe thấy những lời này hẳn vẫn không tránh khỏi khẽ nhú mày.

“Mập mạp chết bầm người mà còn nói hươu nói vượn nữa, có tin ta quăng người từ trong xe ra ngoài không?” Triệu Vân Lan nói mà mặt không đổi sắc.

Đại Khánh ngồi ngay ngắn vênh đuôi lên vẫy như đồng hồ quả lắc ra vẻ mình vô tội lắm: “Mieo mieo ~”

Triệu Vân Lan bấy giờ mới hung ác trừng nó một cái qua kính chiều hậu, sau đó nói với Thẩm Ngụy: “Chuyện kia, người đừng nghĩ nhiều, lúc trước ta có..... Khụ, nhưng chưa bao giờ đưa ai khác về ra mắt mẹ cả, lại nói hiện tại đã cải tà quy chính quay đầu là bờ rồi nha, tội phạm đang bị cải tạo còn được cấp cho cơ hội làm người lần nữa..... Không đúng, hình như ngoại trừ việc ta toàn bị người ta đá thì cũng không hư hỏng lắm đâu mà, mập mạp chết bầm đều là bị người chơi xỏ cả kỳ thật bà vừa rồi nghi thần nghi quỷ không phải là có nguyên nhân từ người đâu, chủ yếu là lúc làm sủi cáo ta bất cẩn come out với mẹ mất rồi.....”

Thẩm Ngụy lại một lần nữa cứng đờ cả người, may mà bây giờ không phải là hẳn lái xe.

“À,” Đại Khánh tạm dừng hai giây, nhạt nhẽo nói, “Chiến binh của thời đại mới, Triệu Vân Lan ta xem trọng người rồi đấy.”

Thẩm Ngụy: “Người..... Người nói cho mẹ người.....”

“Ta nói cho mẹ ta yêu người yêu đến trời long đất lở cát bay đá chạy, nếu bà ấy đồng ý thì từ nay có thêm một đứa con trai, một biến thành hai, không đồng ý thì mẹ lỗ mất một thằng, đến khi đó thì một đứa cũng không còn.” Triệu Vân Lan xuề xòa, “Mẹ ta không ngốc, sẽ có tính toán, người yên tâm đi.”

Đại Khánh nghe xong không chút lưu tình lật tẩy y: “Người đừng có nói phét nữa đi, người còn lâu mới dám nói chuyện với thái hậu kiểu đó – Thầy Thẩm xem người y còn dính bột kia kìa, khẳng định là quỳ mọp xuống chân mẹ y ở trong bếp ấy – mấy ngày trước còn cố ý hỏi thăm biết hôm nay ba y không ở nhà mới dám mò về, chả có tí tiền đồ nào sất.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Con mẹ nó..... ..

Thẩm Ngụy nhất thời đáp lại bằng yên lặng, qua một hồi lâu, hần mới thấp giọng nói: “Người thật đúng là.....”

Thật đúng là cái gì thì hần không nói nốt, âm cuối kéo thành một tiếng thở dài thật khẽ, thật khẽ.

Vẫn là Đại Khánh đánh vỡ sự im lặng đầy ái muội này. Đại Khánh không có kiên nhẫn nhìn hai người quần quýt nói chuyện yêu đương, vì thế hùng hổ chen mồm vào: “À, đúng rồi lão Triệu, ta nói với người cái này, người có biết hôm nay Xiềng Công Đức của lão Sở hết hạn không?”

“A?” Triệu Vân Lan sừng sốt một hồi mới phản ứng lại, “Đã ba trăm năm rồi sao? Hần nói thế nào? Sau này sẽ rời khỏi Cục Điều Tra Đặc Biệt à? Nhưng dù thế nào thì cũng là tốt.....”

Từ “chuyện” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì Đại Khánh đã tiếp lời: “Thối lắm, Địa Phủ không cho mãi.”

Triệu Vân Lan nhú nhú mi: “Sao lại thế?”

Đại Khánh: “Làm sao ta biết vì sao, tóm lại bất quá vẫn là mấy lời thối hoặc kiểu ‘Chưa tích đủ công đức’ thôi. Cũng không có chỉ tiêu, ai mà biết được tiêu chuẩn ‘công đức không đủ’ là thế nào đâu, dù sao cũng là do bọn họ định đoạt cả.”

Thẩm Nguy hỏi: “Sao vậy? Sở Thứ Chi mang Xiềng Công Đức?”

“Ừ,” Đại Khánh nói, “Có đôi khi Trấn Hồn Lệnh không đủ nhân thủ, Lệnh chủ sẽ mượn của Địa Phủ mấy kẻ có tội đang bị giam giữ, tính như là một loại cải tạo lao động đi.”

Thẩm Nguy gật đầu, sau đó đạm nhiên giải thích: “Cũng chẳng có cách nào, có thể bị Địa Phủ bắt được phần lớn đều là mấy u linh tiểu quỷ chẳng dùng được vào việc gì. Kẻ có bản lĩnh chân chính thì trừ khi họ tự nguyện, nếu không cũng chẳng khoan tay chịu trói dễ dàng như vậy. Kéo dài thời hạn Xiềng Công Đức là lệ thường của bọn họ rồi, gặp phải tình huống này thì một hai trăm năm là chuyện thường.”

Triệu Vân Lan không nói chuyện nhưng chân mày lại nhíu chặt.

Một loạt chuyện xảy ra, khúc mắc của Triệu Vân Lan với Địa Phủ không phải chỉ là ngày một ngày hai, chỉ là chưa tới lúc giữa bài mà thôi.

Nơi nào có tính toán âm mưu của nơi đó là chuyện bình thường, Triệu Vân Lan không phải là loại thiếu niên không phải lo gia đình không biết củi gạo dầu muối, những thứ hỗn loạn nhiễu nhương vòng vèo này trong lòng y đều có tính toán cả. Song chỉ cần mọi người đều nhất trí hướng đến một mục tiêu, mỗi người tính toán chuyện của mình, cũng là dùng bản lĩnh riêng để tạo nên hòa khí thì chẳng có gì đáng nói.

Đằng này những chuyện xảy ra gần đây năm lần bảy lượt đều có dấu hiệu chen chân của bên kia, Triệu Vân Lan mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không phải là không bất mãn.

Lúc này, Thẩm Nguy hỏi: “Sở Thứ Chi vì sao lại phải mang Xiềng Công Đức, có thể nói cho ta biết được không?”

“Ta chỉ biết đại khái thôi, không rõ lắm,” Triệu Vân Lan nói, “Người hỏi Đại Khánh ấy.”

Đại Khánh ngồi ở ghế sau, đôi mắt mèo sâu thẳm nhìn vào Thấm Ngụy nó biết Thấm Ngụy là cao thủ, nhưng trước mắt lại có chút đo không được nông sâu của hắn. Những quy tắc của lũ người đứng đầu địa phủ ư xu nịnh kia, ngay cả Triệu Vân Lan cũng không thể nói được hiểu được từng điều từng khoản, vì sao hắn lại thuộc như nắm trong lòng bàn tay như thế?

Điều này làm cho Đại Khánh dừng lời một lúc lâu mới nói tiếp: “Sở Thứ Chi tu Thi đạo, Thầy Thấm đại khái cũng nhìn ra phải không?”

Chương 68

Lúc trước hấn chịu điểm hóa của cao nhân nên mới đi vào con đường này, có thể nói là cơ duyên xảo hợp, vận khí không tồi, nhưng lại không bái làm môn hạ của đối phương Cái này cũng không đáng ngạc nhiên, trong Thi đạo nhiều kẻ tính tình cổ quái lại vô pháp vô thiên, Sở Thứ Chi tính tốt như vậy nên bình thường chẳng câu thông với lũ người kia được, cho nên mới bị mọi người gọi là tà ma ngoại đạo. Năm đó Sở Thứ Chi chỉ là bị kéo vào cửa, rất nhiều quy củ kiêng kỵ hấn đều không biết.”

“Thầy Thẩm thâm tàng bất lộ, học rộng hiểu nhiều, đại khái cũng có thể biết bản thể để người ta tu hành Thi đạo là phần mộ của chính họ, nếu tu vi không cao, mộ phần bị hủy có thể tổn thương nguyên thần. Vạn vật tu hành đều nói nhân quả, con người tu hành thì ân cừ tương báo là thiên lý rành rành, không gì chen vào được.” Đại Khánh ôm cá chiên của nó, không hoảng không vội ve vẩy đuôi, “Lúc đó có người vì tìm bắt một con dế mà đuổi tới bãi tha ma, cho người đào mộ phần của Sở Thứ Chi lên. Sau đó không tìm được, dưới cơn giận dữ đã phóng hỏa thiêu khu rừng có phần mộ của hấn. May mắn lúc này Sở Thứ Chi đã qua Địa môn, đang đi hướng Thiên quan rồi, đạt tới trình độ có thể không tránh ban ngày mà rời khỏi phần mộ, bản thể cũng không còn trong mộ nữa, trong mộ chỉ chôn quần áo và di vật thôi, cuối cùng cũng không tổn thương đến căn cơ.”

“Trách không được, tính tình của cái tên Sở Thứ Chi đó còn không bằng ta, rõ là cực đoan,” Triệu Vân Lan cũng là lần đầu nghe nói, “Không biết có phải vì tu Thi đạo, cả ngày không thấy mặt trời chỉ toàn giao tiếp với đất vàng xương trắng, không ai trêu chọc hấn thì còn được, nóng nảy lên một cái thì lục thân không nhận...Sau này hấn làm gì kẻ kia? Mổ bụng moi ruột hay là xé nuốt rồi?”

“Treo lên cho chảy cạn máu, ăn như thịt khô vậy đó.” Đại Khánh nói, “Việc này vốn là người kia tự làm tự chịu, chẳng ai xen vào được. Vấn đề

là, cái đứa sai người quật mồ là một thằng oắt con nhà giàu kiêu căng từ nhỏ. Khi nó gây ra chuyện thì còn kém nửa ngày mới tròn bảy tuổi.”

Cái này thì Triệu Vân Lan không hiểu rồi, y có chút buồn bực hỏi: “Hừm, chưa đủ bảy tuổi thì làm sao?”

Thẩm Ngụy nhẹ giọng giải thích: “Tiểu yêu không thể biến hóa hoặc là khi đang độ kiếp sợ nhất chính là trẻ con chưa tròn bảy tuổi. Bị người lớn thương tổn thì còn có thể trả thù, nhưng trẻ con nhỏ tuổi không hiểu chuyện. Có câu ‘Trời giáng tội không giáng lên con trẻ tóc trái đào, ghi công không ghi tội’. Bị trẻ con bắt lấy đánh chết cũng chỉ đành cam chịu, dám tổn thương chúng nó thì phạm vào trọng tội. Việc của hã đã bị định án từ ba trăm năm trước, án định rồi không thể sửa, không thì ta.....”

Không thì lấy quyền hạn của Trảm Hồn Sứ, thế nào cũng có được cơ hội nói rõ lý lẽ.

“Lão Sở cũng thật sự là.” Triệu Vân Lan ném ra một câu như vậy, không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện tu hành này kì thực chính là nghịch thiên mà làm, vạn dặm mới tìm được một người thành công, thiên tư, cần cù và vận khí không thể thiếu thứ nào, đặc biệt là vận khí.

Nếu là Triệu Vân Lan gặp phải chuyện này thì cho dù y cảm thấy thằng nhóc kia thật khốn nạn, nhưng nhiều nhất là buổi tối làm ác mộng hù dọa nó một trận thôi. Dù sao cũng không chết không thương, khẳng định là y sẽ chẳng chấp nhặt với nhóc con sáu bảy tuổi làm gì...trời giáng tội không tìm trẻ con tóc trái đào là có đạo lý, trẻ nít ngốc nghếch có biết cái gì đâu? Các lộ tu hành tiểu yêu đều có thể né tránh, cùng lắm thì giả chết, dùng thủ thuật che mắt lừa gạt cho qua cũng không phải là việc khó. Nếu thật sự không trốn thoát được, hơn phân nửa chính là nhân quả kiếp trước, có người hãm hại hoặc rõ ràng là ứng với câu cách ngôn kia: “Ý trời đã định”.

Cố tình Sở Thứ Chi lại chính là loại người trừng mắt tất báo chẳng để ai vào mắt.

Có thể thấy được vận mệnh có đôi khi không thể chống lại được, là vì nó lặng yên không một tiếng động.

Ánh mắt Triệu Vân Lan lạnh xuống...Nhưng mà ý trời không thể trái thì không tính, từ khi nào mệnh lệnh của Địa Phủ cũng không thể trái chứ?

Y lấy di động ra ném sang ghế sau, nói với Đại Khánh: “Gọi cho Sở Thứ Chi.”

Lần gọi thứ nhất, Sở Thứ Chi gác máy

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói: “Gọi tiếp.”

Gọi đến lần thứ ba, Sở Thứ Chi tắt điện thoại.

Triệu Vân Lan một cước phanh lại dừng xe ven đường, lấy một trương Trấn Hồn Lệnh trong ví ra, rút bút, múa may vài chữ lên trên đó ...“Trước lúc đêm khuya tới gặp ta ở số 4 đường Quang Minh”, sau đó y gấp Trấn Hồn Lệnh thành một con hạc giấy.

Còn chưa kịp thả ra thì đã có cảnh sát tới đập cửa kính: “Này này, chuyện gì thế? Sao lại dừng xe ở đây?”

Triệu Vân Lan cúi mạnh người, mặt đầy rối rắm thống khổ quay cửa kính xe xuống: “Xin lỗi người anh em, chân tôi bị chuột rút, cho dừng một phút đồng hồ, một phút đồng hồ là được rồi.”

Y nói xong, cánh tay vươn ra ngoài nhẹ gạt một cái không dễ phát hiện, Trấn Hồn Lệnh gấp thành hạc giấy tựa như một làn khói nhanh chóng biến mất trong không khí.

Sau đó Triệu Vân Lan không về nhà mà nhân lúc trời chưa tối hãm lái xe đến nhà mới gần đại học Long Thành.

Nơi đó chỉ cách phía sau trường có một con phố, là một tòa kiến trúc rất có phong cách gồm có vườn hoa và nhà lớn. Triệu Vân Lan mở cốp nhỏ trong xe lấy ra một chuỗi chìa khóa, cẩn thận dỡ ra rồi đưa một chùm vào tay Thẩm Ngụy: “Tuy ta biết người vào nhà cơ bản không cần chìa khóa, nhưng cái này coi như một loại nghi thức ha.”

Thẩm Ngụy ngần người, bàn tay cầm chìa khóa kìm không được mà siết chặt lại.

Triệu Vân Lan đi trước dẫn đường kéo hãm theo, vừa đi vừa nói chuyện: “Nhà mình hiện tại tường ả đều xong rồi, năm ngoái họ đang làm nền, bên trong hơi bừa bộn nhưng ta nghĩ là qua năm khoảng một tuần là chuẩn bị tốt thôi. Đến lúc đó người dọn đồ qua đi, thứ bình thường hay dùng thì để ở chỗ ta, đợi ra Giêng đỡ mùi rồi lại đến đây ở...Qua đây, thang máy ở bên này.”

Bàn tay của y khô ráo mà ấm áp, Thẩm Ngụy cảm thấy lòng mình như được tưới một dòng nước lạnh, mềm mại đến trướng đau.

Tòa nhà có bốn tầng, mỗi tầng là một hộ, gara ngầm, gara cũng có thang máy riêng, trong đó còn có không ít vụn rác của vật liệu trang hoàng.

Trong phòng lấy ánh sáng vô cùng tốt. Cho dù mặt trời chiều đã ngả về Tây nhưng ánh sáng cuối ngày vẫn mơ hồ chiếu vào trái lên đồng phế liệu hỗn loạn đầy đất một tầng viền vàng. Xuyên thấu qua cửa sổ, một bên là quần thể kiến trúc thời dân quốc thấp thoáng dưới tầng cổ thụ của đại học Long Thành, bên kia là lưu thương khúc thủy (1) do nhân công trong tiểu khu thiết kế. Tuy rằng mùa đông không có nước, nhưng từ trên nhìn xuống vẫn thấy dấu vết mà dòng nước để lại trên mặt đá.

Triệu Vân Lan: “Thật ra muốn tàng kiêu thì phải dùng kim ốc mới đúng, nhưng mà ta thực sự không nhiều tiền như vậy, xây nhà bằng vàng phỏng chừng rất nhanh sẽ bị điều tra mật mất thôi, người chịu đựng một chút, chờ ta tích góp từ từ, đổi sang nơi tốt hơn sau nha.”

Sau đó y quay đầu lại cười tủm tỉm nói: “Phòng ngủ chính ở phía nam có ban công, còn các phòng khác cho người chọn một làm thư phòng đó.”

Ánh mắt Thẩm Ngụy trầm xuống, nhớ nhung và cảm tình sâu đậm mà hăn đau khổ áp xuống suốt mấy ngàn năm, bất ngờ không kịp phòng bị để cho y nhẹ nhàng đốt lên như thế, nồng đậm đến cực hạn. Trong lòng Thẩm Ngụy cơ hồ bị gọi lên dục vọng thì ngược không thể nói rõ, muốn hung hăng đem y khám vào trong ngực, muốn bóp nát từng khối máu thịt của y, để cho chúng dung nhập vào lòng bàn tay của chính mình.

Nhưng mà Thẩm Ngụy biết rõ, bản thân mình không nỡ chạm vào một sợi tóc của y.

Đương nhiên, ba người ở một chỗ hẳn nhiên là có bóng đèn, luôn có một con mèo bỉ ổi thích khẳng định sự tồn tại của mình, thành công tránh cho hai người bọn họ lăn cùng một chỗ mặt kệ mặt đất đầy vụn rác.

Thẩm Ngụy còn chưa kịp nói gì thì Đại Khánh đã rất mất mặt nhảy lên cửa sổ lớn tiếng tuyên bố: “Ta cũng muốn phòng riêng! Ta muốn có ổ mèo lơ lửng giữa trời! Dạng xích đu!”

“Lăn ngay qua một bên,” Triệu Vân Lan không nề mặt nói, “Còn đòi lơ với chả lửng, với cái thể hình kia của người nhảy theo nó được hay sao? Để người dưới lầu sống an ổn mấy ngày đi lại nói ta có hỏi đến người đâu, không thấy người ta đang nói chuyện tình cảm à. Ở đâu ra cái loại chó mỏ nhọn liếm cửa như người chứ, nhớ kỹ người là mèo được không hả?!”

Đại Khánh: “Lực bật của ông còn tốt chán, còn linh hoạt hơn người, người mới là chó ngu í, đồ mù dờ!”

Triệu Vân Lan không thèm nâng mí mắt: “Đồ béo ú.”

Đại Khánh liên tục bị thương tổn vì vấn đề thể trọng phần nộ rồi, trực tiếp đập lên bả vai Triệu Vân Lan, hai móng vuốt bấu vào tóc y cào loạn cả lên.

Đại Khánh: “Ta cho người biết thế nào là lợi hại của mập ú nhá!”

Triệu Vân Lan: “Ông đệt, dám phá hỏng kiểu tóc của ông đây, mập ú chết bầm kia thù này ông kết rồi!”

Một người một mèo rất nhanh đã lăn lộn một chỗ.

Thẩm Ngụy chậm rãi thở ra, nhẹ nghiêng người tựa vào bên cửa sổ, ánh chiều tà dịu dàng chiếu lên người hắn làm cho sắc mặt tái nhợt thường niên cũng ấm áp hẳn lên. Hắn lẳng lặng nhìn phòng khách gà bay chó sủa, không tự chủ được mà nhẹ nhàng mỉm cười.

Lúc này, hắc ảnh chột lóe trong tay áo Thẩm Ngụy. Khóe miệng đang cong lên của hắn bỗng dừng hạ xuống. Lông mày khẽ chau, hắn buông tay, ngón tay khẽ miết, đoàn sương đen biến thành một phong thư. Thẩm Ngụy mở thư, cúi đầu thoáng nhìn, chỉ thấy trên đó viết: “Ba mươi ba tầng trời Tây Bắc nổi mây đen, điềm xấu lớn, thỉnh đại nhân mau về.”

Thẩm Ngụy vo thư thành một cục nắm trong bàn tay.

“Vân Lan,” Hắn bỗng nhiên mở miệng nói làm cho Triệu Vân Lan và Đại Khánh đồng thời quay đầu nhìn về phía hắn, “Ta có chút việc gấp phải ra ngoài một chuyến. Nếu người nghỉ không có việc gì thì về nhà cùng cha mẹ đi, có bọn họ chiếu cố người ta cũng yên tâm một chút.”

Triệu Vân Lan cau mày: “Sao vậy?”

“Ta cũng không biết, chỉ là con rối truyền tin của Địa Phủ nói ba mươi ba tầng trời nổi mây đen, chỉ sợ đã xảy ra chuyện lớn, bất luận thế nào ta cũng phải trở về một chuyến.” Thẩm Ngụy nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa đôi lông mày đang nhíu lại của y.

“Mây đen?” Triệu Vân Lan sửng sốt.

Thẩm Ngụy còn tưởng y không hiểu nên giải thích ngắn gọn: “Mây mù của nhân gian không đến được ba ba tầng trời, mây ở đó bình thường chỉ có hai loại, một loại là điềm lành tử khí đông lai, loại kia là điềm xấu mây đen áp đỉnh.”

Đại Khánh liếm liếm móng vuốt: “Mây đen đã rất lâu không xuất hiện rồi, theo ta được biết, lần gần đây nhất ba mươi ba tầng trời nổi mây đen là chuyện của tám trăm năm trước cơ.”

Triệu Vân Lan lập tức truy hỏi: “Lần đó là vì sao thế?”

Đại Khánh khó hiểu trả lời: “Làm sao mà ta biết được?”

Thẩm Ngụy lúc này không nói lời nào, bất giác tránh đi ánh mắt của Triệu Vân Lan.

Bản lĩnh sát ngôn quan sắc của Triệu Vân Lan đã sắp đạt tới cảnh giới tối cao rồi nhất là Thẩm Ngụy lại không phải là người sẽ che giấu tâm sự ở trước mặt y, trong lòng y có cái gì đó chột lóe lên, đột nhiên hỏi: “Có liên quan đến Quỷ Diện sao? Chẳng lẽ lần trước cũng vì như vậy? Ta nói hắn ta rốt cuộc là thứ gì mà thần thông quảng đại đến thế?”

Đại Khánh lại càng thêm khó hiểu: “Quỷ Diện? Quỷ Diện là ai?”

Khuôn mặt của Thẩm Ngụy chìm trong ánh hoàng hôn, nhưng không có một chút huyết sắc.

Triệu Vân Lan không nhìn nổi vẻ mặt này của hần nữa, liền hạ mắt cảnh cáo nhìn Đại Khánh một cái, sau đó không hỏi thêm gì nữa: “VẬY người đi thôi, cẩn thận một chút, tối nay ta để cửa cho người, về sớm nha.”

Vì ngại có Đại Khánh ở đây, Thâm Ngụy cũng không nói gì cả mà chỉ chăm chú nhìn y một cái, rồi chỉ trong ba bước đã biến mất trong một màn khói đen.

Triệu Vân Lan đi ra ngoài sân phơi, ngẩng đầu nhìn về phía chiều tà dần tắt, chiêm lên một điệu thuốc.

Đại Khánh nhảy lên lan can, không yên lòng hỏi: “Lai lịch của Thầy Thâm kia, người có biết thật không?”

Triệu Vân Lan im lặng gật đầu.

Đại Khánh nghiêng đầu: “Người đang lo lắng cái gì?”

“Rất nhiều chuyện,” Triệu Vân Lan phà một hơi khói thuốc, nheo nheo đôi mắt trong làn khói trắng mờ lung, “Này, Đại Khánh, ta hỏi người, tại sao bao nhiêu kinh thư điển tịch, chư thần bát quái đều được ghi chép đàng hoàng, lại không thể tìm được đôi câu vài lời về một người nhỉ?”

Đại Khánh hỏi: “Ai?”

Triệu Vân Lan tạm dừng một lát: “Côn Luân Quân.”

Đại Khánh há miệng thở dốc, một lát sau, nó nhắm mắt lại, tựa hồ thở dài một cái rồi đi từ cửa sổ đến trước mặt Triệu Vân Lan: “Cây cỏ động vật đâu có giống con người, trời sinh không có trí tuệ, cần có cơ duyên cực lớn cực lớn mới bước được lên con đường tu luyện. Đạo hạnh cao lên, mới chậm rãi biết được chút chuyện của con người. Côn Luân Quân đã tồn tại từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, trước cả khi Bất Chu Sơn sập xuống đã được

phong thánh đại hoang, thậm chí sau này mai danh ẩn tích đến nay ít nhất cũng năm ngàn năm rồi. Khi đó quả thực ta đã có mặt, nhưng có khác chi trẻ con nhân loại mới sinh không hiểu chuyện đâu. Chẳng lẽ người nhớ rõ cả chuyện mình mặc quần thụng đít hay sao? Nói thật, cho đến tận khi người bỏ rơi ta, ta vẫn chỉ là một con mèo nhỏ hết ăn lại ngủ mà thôi. Người quá đề cao đạo hạnh của ta rồi.”

Triệu Vân Lan phì cười châm thuốc.

Đại Khánh hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu biết, ta sẽ không lừa người. Bọn ta không giống con người, vừa ngu vừa ngốc, trăm ngàn năm cũng chẳng tu ra được mấy cái tâm nhãn, chỉ biết nhận chủ nhân mà thôi. Ta có một chủ nhân là người, đã đủ rồi.”

Triệu Vân Lan gạt thuốc, đột nhiên nói: “Kỳ thực ở một nơi ta đã thấy qua một bức họa Côn Luân Quân.”

Đại Khánh ngẩng đầu lên.

Triệu Vân Lan không nói thêm nữa, nhưng Đại Khánh nhìn vẻ mặt của y thì đã hiểu rồi.

“Mèo nhỏ,” Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, lại thở ra một hơi khói, “Người làm một con mèo nhỏ bao nhiêu năm...trên đời này có nơi nào sẽ làm ngừng lại quá trình lớn lên của một con mèo đây?”

Đỉnh núi Côn Luân là cội nguồn của chư thần năm đó, cũng là nơi vùi xương của vô số thần ma thuở hồng hoang. Tuyết trắng quanh năm không tan, trên nở một đóa cốt hoa ngàn tuổi, từ thái cổ tới nay mơ hồ bất quá một phen khô nhánh khô cành, nhưng trong mỗi một vòng tuổi của nó lại chất chứa bao nhiêu câu chuyện không thể nào kể hết của cao xanh.

Trong một nháy mắt kia, nỗi bất an trong lòng Đại Khánh càng ngày càng sâu – Nó ẩn ẩn xuất hiện từ khi Triệu Vân Lan nói ra ba chữ “Côn

Luân quân”, rồi bản khoán không đi. Nó cảm thấy phảng phất có một bàn tay vô hình đang kéo tất cả mọi người về một phương hướng không thể biết.

Tựa như năm đó hỗn độn sụp đổ vì Bàn Cổ, Bất Chu nứt vỡ vì Cộng Công, Kỷ nhân ưu kì thiên(2) , Khoa Phụ bỏ mình nơi Ngũ Uyên, Hậu Thổ tán hồn ở U Minh.....

Đại Khánh chợt lạnh cả người, mơ hồ lông trên người đều dựng hết cả lên.

Việc đời nhiều xoay chuyển, lui tới không cố kim, quay đầu lại nhìn không cần bao lâu, chỉ có năm ngàn năm thôi đã có biết bao nhiêu thần linh thăng lên rồi ngã xuống có khác chi con người chỉ giống như con sâu cái kiến. Trong trời đất này, thì ra không có cái gì vĩnh viễn cao cao tại thượng.

Bàn Cổ thật sự chế đoi Hỗn Độn sao? Hay là Hỗn Độn chẳng qua chỉ thay đổi thành hình thái khác?

Trong đôi mắt xanh thẳm của Đại Khánh bất chợt hiện lên sự sợ hãi nói không thành lời. Đối với nó mà nói, kí ức của con mèo nhỏ đó cơ bản đã chẳng còn sót lại chút gì. Nhưng mà tựa như nó vẫn có thể ngửi ra được vị đạo của con người đã từng ôm ấp mình trong những giây phút ban sơ của sinh mệnh. Có những thứ như vậy đó, đã khảm sâu vào cốt nhục của nó tự bao giờ.

Côn Luân quân, đại hoang sơn thánh, tôn quý không thua gì Tam Hoàng Ngũ Đế, vì sao lại vô thanh vô tức mai danh ẩn tích mấy ngàn năm?

Đại Khánh mơ hồ nhớ tới thanh xam kia xanh tựa viễn sơn, ống tay áo mang theo mùi hương của tuyết trong và trúc biếc, phóng túng bất kham một tiếng cười, đôi tay ấm áp mà nhẹ nhàng nâng lên thân thể nó..._Chẳng lẽ y thật sự là...

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng chim hót bén nhọn cực điểm. Đại Khánh và Triệu Vân Lan đồng thời quay đầu lại, trường đại học phụ cận là nơi có công tác xanh hóa tốt nhất Long Thành, cho dù là mùa đông, cũng thu hút rất nhiều loài chim không sợ lạnh tới định cư. Sau một tiếng chim kêu gần như thê lương kia, vô số quạ đen đột nhiên cùng phóng lên cao, chim quạ toàn thành phố giương ra đôi cánh đen thẫm gần như che khuất cả bầu trời.

Trời giáng điềm xấu, nha tiên tri.

Trong một mảnh tiếng gió thổi và âm quạ kêu, Triệu Vân Lan bỗng dừng nghiêm túc hỏi Đại Khánh: “Ta muốn nói với người một chuyện, người sẽ kín miệng chứ?”

Đại Khánh thận trọng quay lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào y: “Có vào không có ra, người nói đi.”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thảm Nguy chính là Trảm Hồn Sứ, bây giờ ta có chút lo lắng cho hãn đây.”

Đại Khánh lão đảo một cái, giống như trúng gió một cước đập vào khoảng không, rớt thẳng từ cửa sổ xuống.

Chú thích

1. Lưu thương khúc thủy

2. Kỷ nhân ưu kì thiên : Theo tích cũ “Kỷ quốc có người lo trời sụp đất nứt bỏ mình mà phá hỏng cả cuộc sống thường ngày”, được dùng để chỉ nỗi buồn lo vô cớ.

Chương 69

Đại Khánh ngay tại chỗ trình diễn động tác mười tám kiểu lăn đáng khinh, một thân thịt ba chỉ còn nảy một cái trên mặt đất. Chuyện đầu tiên nó làm sau khi nhảy dựng lên chính là hướng về phía Triệu Vân Lan lớn tiếng rít gào: “Người ăn gan hùm mật gấu rồi!”

Triệu Vân Lan không yên lòng “Ồ” một tiếng.

“Người..... Người người người.....” Đại Khánh cơ hồ á khẩu luôn, nó hoành hành hậu thế, tự cho là đã gặp qua đủ loại chuyện lạ, thế mà lại là lần đầu tiên chân chính chính lĩnh hội cái gì gọi là “Sắc đảm che trời”.

Cái gì Ân Trụ Vương moi tìm người vì Đát Kỷ, Chu U Vương phóng hỏa đùa bỡn chư hầu, Đường Huyền Tông đêm xuân thiên miên bỏ bê triều chính mấy cái chuyện hoa mắt ù tai linh tinh này đều có thể giải thích được cả Cả lũ đàn ông ngu xuẩn này vì mỹ sắc đúng là cái chết tiệt gì cũng làm ra được tất!

Đại Khánh trong lòng thần hôn điên đảo một phen, sau đó khí như tơ nhện hỏi: “Vây..... Người, các người..... Hiện tại đến, đến mức nào rồi?”

Triệu Vân Lan sờ sờ mũi: “Chưa thế nào cả, lên giường rồi, nhưng mà chỉ ngủ thôi, da mặt hần quá mỏng, vẫn chưa cho ta chạm vào a.”

Đại Khánh: “.....”

Giường..... da mặt mỏng..... mỏng..... không cho chạm.....

Vài từ này y như máy bay ném bom liên hoàn, rơi xuống bên tai Đại Khánh không khác gì pháo nổ vừa giòn vừa vang, sét đánh từ chín tầng trời cũng chẳng có được cái hiệu quả làm cho con mèo này hồn phi phách tán như thế đâu.

Nhất thời, từng giây từng phút từng ly từng tí những lúc Triệu Vân Lan và thầy Thẩm ở chung một chỗ lần lượt xẹt qua trong đầu Đại Khánh, mỗi một cảnh tượng lại đào ra trong cái đầu nho nhỏ của nó một cái hố sâu vạn trượng khiến cho mèo đen đáng thương trong nháy mắt phát ra một tiếng thở dài như thể đã trải mấy đời mộng ảo tràn ngập tính triết học... Mẹ nó, trên thế gian này còn có tên chủ nhân nào khốn nạn hơn Triệu Vân Lan nữa sao?

Đại Khánh cố sức đẩy đẩy ra mớ thịt dày trên cổ, ngứa đầu, dùng một loại ánh mắt vừa như sùng bái chiêm ngưỡng vừa như không thể tin được mà nhìn Triệu Vân Lan, thật lâu sau, giọng mèo hỗn loạn mới phát ra từ phế phủ: “Người thật sự ...”

Sau đó mèo đen hơi bị nhũn chân lại tót lên cửa sổ: “Người có biết Trảm Hồn Sứ rốt cuộc là loại người nào hay không?”

Triệu Vân Lan phun sương nhả khói: “Ta đang muốn hỏi người đây.”

“Ta không biết rõ.” Đại Khánh nghiêm túc nói, “Bắt đầu từ phong thần chi chiến, từ chư thiên thần phật đến tiểu yêu khắp nơi, lão miêu ta đều có thể nói ra đại khái xuất thân chân tướng của họ, nhưng ta không biết lai lịch của Trảm Hồn Sứ, người có biết việc này nghiêm trọng đến mức nào không hả?”

Triệu Vân Lan cũng không ngoài ý muốn, y đã thấy bức tranh do chính tay Thẩm Ngụy vẽ Người đã gặp qua Côn Luân quân thì đương nhiên là sống vào lúc Đại Khánh vẫn còn ngu muội. Đại Khánh không rõ lai lịch của hãn là chuyện rất bình thường: “Nói những gì người biết xem nào.”

“Người biết Hậu Thổ chứ?” Đại Khánh nghĩ nghĩ, hỏi y.

Triệu Vân Lan sừng sốt một hồi mới trả lời: “[Sơn Hải Kinh] viết Cộng Công sinh Hậu Thổ, xem như nhất hệ hậu đại của Viêm Đế, [Chiêu Hồn] cũng có ghi lại, nói Hậu Thổ là thần năm giữ U Minh. Nhưng trong

truyền thuyết dân gian thời sau thì ‘Hậu Thổ’ thường tề danh cùng ‘Hoàng Thiên’, hình như địa vị còn cao hơn một chút..... Cũng có một vài truyền thuyết cho rằng Hậu Thổ kỳ thật chính là Nữ Oa.”

“Đại khái thế.” Đại Khánh nói, “Năm đó Cộng Công đụng ngã Bất Chu Sơn, Nữ Oa vá trời, luyện đá ngũ sắc làm thành trụ trời, chân thân hóa thành hoàng thổ ngăn cách âm dương, đó là khởi nguồn của trật tự U Minh. Có một cách nói cho là Trảm Hồn Sứ do lệ khí trong trời đất biến ảo mà thành, còn có cách giải thích khác, là hấn sinh ra ở nơi sâu tận ngàn thước dưới Hoàng Tuyền, nhưng mà dưới Hoàng Tuyền lãnh lệ thể lương thế nào đều là do phạm nhân tưởng tượng, thực ra với bọn họ cái gọi là nghìn trượng lệ khí và U Minh chẳng có quan hệ gì huống hồ khi có Trảm Hồn Sứ, Hoàng Tuyền còn chưa thành hình thì lấy đâu ra mà sâu nghìn trượng?”

Triệu Vân Lan: “Người đang nói Trảm Hồn Sứ cũng không phải là sinh ra ở U Minh à?”

“Có khả năng thế, nhưng ta cảm thấy quan hệ giữa hấn với Địa Phủ chỉ là hợp tác lẫn nhau thôi chứ chẳng có liên hệ thực tế gì đâu.” Đại Khánh nói, “Chuyện lâu lắc thì ta cũng không rõ ràng, chỉ có thể dựa vào suy đoán thôi. Đời sau thường coi Hậu Thổ là đại địa, nhưng mà đại địa thực sự là do Bàn Cổ một búa bổ ra Hỗn Độn mà thành. Người nghĩ coi, Nữ Oa vá trời đáng lý ra phải công đức viên mãn rồi mới đúng, vì sao bà ta phải hóa thành Hậu Thổ, hình thần câu diệt? Vì sao bà ta lại phải trấn giữ đại địa chân chính? Ở nơi đó bất luận có cái gì thì cũng có quan hệ không nhỏ với Trảm Hồn Sứ đâu.”

Điều thuốc trên tay Triệu Vân Lan đã sắp cháy đến tay mà y hồn nhiên không phát hiện ra.

Đại Khánh thở dài: “Những gì ta nghĩ được cũng chỉ có như vậy thôi, mấy chuyện này quá xa xưa, nguyên nhân cũng quá sâu, người..... Người

đó, sao lại lăn đến cùng một chỗ với hăn? Không biết đường mà quán chặt thắt lưng quần sao mà ai người cũng dám chọc thế?”

Bi kịch hơn là y còn chưa kịp cởi thắt lưng kia...

“Muộn rồi.” Triệu Vân Lan dụi tắt thuốc trước khi nó cháy đến tay, nhét vào đồng rác vật liệu trang trí bừa bộn, “Câu này người nói muộn mất rồi.”

Đại Khánh tức mình gắt: “Đó là bởi vì khi người thông đồng với hăn không có nói với ta hăn là ai! Nếu không thì ta đập nồi bán sắt cũng phải ngăn cản người.....”

“Ta nói người muộn mất rồi,” Triệu Vân Lan ngắt lời nó, “Không phải muộn nửa năm nay, mà đại khái đã muộn đến mấy ngàn năm.”

Mèo đen sững sờ nhìn y, trong một nháy mắt nó cơ hồ cảm giác được Triệu Vân Lan đã nhớ ra cái gì rồi. Thế nhưng y lại chỉ châm thêm một điếu thuốc yên lặng đứng dưới cửa sổ, bóng hình bị ráng chiều kéo ra thật dài.

Đại Khánh ở bên cạnh chờ y hút hết một điếu thuốc, tàn rơi đầy đất. Người đàn ông rộng túi rồi, bấy giờ mới duỗi tay ý bảo Đại Khánh nhảy lên, sau đó đi ra ngoài.

Đại Khánh: “Đi đâu đây?”

Triệu Vân Lan lạnh mặt nói: “Về số 4 đường Quang Minh, ta phải gặp Sở Thứ Chi trước sau đó hẹn âm sai...Người của ta, chỉ cần còn ở dưới quyền ta một ngày thì không thể để cho người khác bắt nạt được.”

Ban trực ban ngày của số 4 đường Quang Minh đã về rồi mà Sở Thứ Chi còn chưa đến. Triệu Vân Lan làm cho Đại Khánh cá chiên và sửa xong thì đi thẳng vào thư viện.

Y lấy ở cửa một cặp kính bảo vệ mắt, vừa đeo lên thì đã thấy Ông Chủ đang hoang mang rối loạn tách khỏi Tang Tán trong một góc khuất, Triệu Vân Lan bình tĩnh gật đầu: “Hai người cứ tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi.”

Ông Chủ mắng y một câu rồi vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Tang Tán cào cào tóc, da mặt cũng rất dày chẳng cảm thấy có bao nhiêu ngượng ngùng, hắn đi tới chỗ y: “Còn muốn tìm Côn Luân sao?”

Không biết tại sao, cặp kính che khuất đôi mắt của Triệu Vân Lan, ánh mắt của y bị thủy tinh cản trở có vẻ vô cùng lạnh lẽo, sống mũi lại càng cao thẳng. Mấy ngày nay không hiểu sao y gầy hơn một chút, khi hơi hơi ngẩng đầu sẽ để lộ đường cong của cái cằm hơi nhọn, sườn mặt anh tuấn thoát nhìn hiện ra mấy phần đậm mạp không giống con người.

“Vô dụng thôi, cái gì dùng được đều bị người ta cố ý xóa bỏ hết rồi.” Triệu Vân Lan đưa ngón tay tìm kiếm dọc theo giá sách, “Ta muốn biết..... những chuyện liên quan đến Nữ Oa.”

Tang Tán ngẩn người.

“Nữ Oa tạo người, vá trời, Xi Vưu chiến Viêm Hoàng, Cộng Công đấu Chuyên Húc, ta đều muốn tìm, ta không tin bọn họ giấu được một người là có thể giấu diếm chân tướng.” Triệu Vân Lan đẩy đẩy kính mắt, kéo thang ra leo lên.

Y bắt chéo chân ngồi vắt vẻo trên thang cao, xem xong quyển nào là quăng quyển ấy, Tang Tán cũng không quấy rầy y mà chỉ chờ dưới đất để nhật lại bỏ sang một bên.

Người như Triệu Vân Lan lúc bình thường sẽ làm cho người khác nghĩ nếu không phải sách gối đầu giường của y là tạp chí Play Boy thì màn hình máy tính cũng là mấy em chân dài, thế nhưng khả năng đọc cổ văn của y

cao đến kì lạ, tốc độ cũng cực nhanh, ngón tay y lật qua trang nào thì cơ bản đã đọc xong trang đó, cả thư viện chỉ còn lại tiếng tay y lật sách.

Ngẫu nhiên, Triệu Vân Lan cũng sẽ dừng lại, buông sách, ra sức xoa xoa đôi mắt mình rồi dùng giọng nói rất thông thả nói chuyện phiếm với Tang Tán vài câu.

“Bất Chu Sơn là đường lên trời,” Triệu Vân Lan khoa tay múa chân, tiếng nói khản đặc, có vẻ mệt mỏi cúi đầu nói với Tang Tán, “Lịch sử ghi lại, hai người Cộng Công và Chuyên Húc vì quyền lực mà tranh đấu không ngừng, cuối cùng Cộng Công thất bại, phần nộ leo lên thần long ngòi nên mới dựng sụp Bất Chu Sơn.”

Tang Tán mất một đồng sức mới gạt đầu mà vẫn chậm nửa nhịp.

“Ta không tin.” Triệu Vân Lan nhìn hẩn bằng ánh mắt sáng quắc, “Viêm Hoàng đại chiến Xi Vưu vô số năm, trời sụp đất nứt đất đá mù mịt dâu có ít, Bất Chu Sơn yên ổn, Bàn Cổ một búa bổ đôi trời đất, Bất Chu Sơn vẫn yên ổn như cũ, cứ cho là thần long trời sinh thần lực đi chẳng nữa, vậy chứ Đại Bể trên núi cao chín ngàn dặm với con cá Côn ngoài Bắc Minh không biết bao nhiêu vạn dặm kia lại tính là cái gì?”(1)

Tang Tán đã đem mấy từ ngữ tượng hình với các danh từ của y lược bằng sách, một lát sau, mới nói bằng khẩu âm kì quái: “Nếu chuyện này không có khả năng xảy ra thì chỉ còn lý do là có người khiến nó xảy ra thôi.”

“Cắt đứt đường lên trời,” Triệu Vân Lan miết ngón tay lên sách cổ, “Hoàng thiên, Hậu Thổ, tổ tiên là..... Đụng ngã, không biết ở đâu, cũng còn lại.....”

Tang Tán ngẩng đầu nhìn ánh mắt thâm thúy của y.

“Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Nữ Oa dùng những tảng đá khổng lồ vá lại bầu trời đổ mưa liên miên, chính mình hóa thân thành Hậu Thổ, tán hồn ở U Minh.” Triệu Vân Lan cau mày thật chặt, tiếp tục nói, “Trước khi Bất Chu Sơn sụp xuống, phía trên liền với trời nhưng phần chân lại không tiếp với mặt đất...Khi đó U Minh còn chưa thành hình. Nữ Oa chính là hai tay tạo nên trời đất, bầu trời cả đêm đổ mưa lớn, thế thì lỗ hổng trên mặt đất là cái gì? Đất... trên đất... bùn đất.....”

Tiếng nói của Triệu Vân Lan càng ngày càng nhỏ, cơ hồ biến thành thì thầm, sau đó y bỗng nhiên tiếp lời: “Từ từ, người tìm cái đoạn Nữ Oa tạo ra con người cho ta xem lại xem nào.”

Tang Tán vừa đưa sách cho y thì Đại Khánh đã tiến vào. Nó nói với Triệu Vân Lan: “Lão Sở đến rồi.”

Triệu Vân Lan lập tức cất sách vờ đi, leo xuống khỏi thang, đưa kính Tang Tán rồi vỗ vỗ vai của hắn.

Y đang muốn ra ngoài, Tang Tán lại mở miệng từ phía sau: “Lúc hỗn loạn, là không có trật tự chi cả đúng không, một người đều muốn có nhiều quyền...quyền lực hơn. Núi...cái đường lên trời mà người nói đó, nếu sụp...là do loại người đó, thì kết quả.....”

Hắn không tìm được từ ngữ thích hợp mà phải liên tục làm động tác tay nhưng Triệu Vân Lan liếc qua một cái thì đã hiểu..._đó là chỉ sự tranh đấu không ngớt, Triệu Vân Lan gật đầu với Tang Tang rồi xoay người ra ngoài, trong lúc đó, có một ý nghĩ chợt lóe trong đầu y.

Hồng hoang ban đầu, thần ma chiến tranh không dứt, Viêm Hoàng đánh bại Xi Vưu, hình thành trật tự mới, mà người càng đến càng nhiều, năm đó Nữ Oa thổi khí cho tượng đất sự sống thì cái gọi là quyền lực cũng sinh ra. Không cần biết là loại người nào, đụn sụp Bất Chu Sơn, chẳng lẽ

có ý đồ đánh vỡ trật tự cũ để tái tạo cái mới, một lần nữa trở lại bộ dáng khi vạn vật bắt đầu, hân hoan hưng thịnh sao?

Triệu Vân Lan nhớ tới giấc mơ ngày trước, người nói chuyện với y trong mơ rốt cuộc là ai? Người đó có ý gì?

=

Sở Thứ Chi không đến một mình mà còn mang theo một cái đuôi Quách Trường Thành ăn mặc giống như một cục bông, trên cổ quấn ít nhất hai cái khăn quàng cổ che lấp nửa khuôn mặt, nguy trang bản thân thành một bé Ninja rùa thế kỉ mới. Trong đó có một cái rõ ràng là không phải của cậu.

Nghe nói sau khi Sở Thứ Chi biến mất thì Quách Trường Thành đi về phía nhà mình trong năm phút đồng hồ. Nhưng còn chưa lên xe thì cậu đã đổi ý. Cậu thấy mới ngay ngày đầu năm đã cô phụ lời nhắn của Đại Khánh thì thật sự rất không an tâm, vì thế lại xoay người về lại hẻm nhỏ kia tìm kiếm suốt một đường, cũng là một đường lấp bắp hỏi thăm đủ mọi loại người.

Lúc ấy vẻ mặt cậu rất là táo bón, giọng nói thì không liền mạch, quá thật nhìn cứ y như người nước ngoài đang luyện tập khẩu ngữ tiếng Trung vậy.

Tìm trong gió lạnh thấu xương suốt nửa tiếng, cuối cùng Quách Trường Thành ôm cái mũi hồng hồng được một dì phục vụ khu phố nhiệt tình tốt bụng đưa đến cửa nhà Sở Thứ Chi.

Khi dì ấy đi rồi Quách Trường Thành vẫn không dám gõ cửa mà cứ đi đi lại lại trước cửa nhà Sở Thứ Chi mấy vòng liền, không nghe thấy trong nhà có động tĩnh gì nên cậu chẳng yên lòng mà đi, muốn gọi cửa thì lại nghĩ đến cái vẻ mặt thấy mình là phiền của Sở Thứ Chi, thế là cũng không dám. Cho đến tận khi Sở Thứ Chi nhận được triệu tập của Trấn Hồn lệnh

chuẩn bị ra cửa đi đến số 4 đường Quang Minh thì mới phát hiện được nhóc con ngốc nghếch lạnh cứng ngồi thu lu ở cửa nhà, đành phải rước cậu cùng đến luôn.

Không khí trong văn phòng rất áp lực, Sở Thứ Chi ngồi trước bàn làm việc, một tay đút túi, một tay khi có khi không nghịch bật lửa của Triệu Vân Lan, mắt lờm bàn chăm chăm, vẻ mặt lạnh như tiền. Đại Khánh vừa đến cũng chẳng thèm nói tiếng nào, cả văn phòng chỉ còn âm thanh Quách Trường Thành vừa hít mũi vừa lau sột soạt.

Thấy Triệu Vân Lan vội vàng mang sách chui từ trong tường ra, Sở Thứ Chi mới hơi hơi nâng đầu: “Gọi ta tới làm gì?”

Triệu Vân Lan ngồi đối diện nhìn sắc mặt của Sở Thứ Chi thì mở miệng hỏi luôn: “Những thứ vô nghĩa không cần nói, ta hỏi người một câu thôi, người có định rời đi không?”

Sở Thứ Chi hạ mắt, không nói gì

Triệu Vân Lan lạnh lùng nói: “Cái tay đút trong túi chìa ra đây cho ta, đừng tưởng ta không ngửi thấy cái mùi thối hoắc đó!”

Sở Thứ Chi cười một tiếng rồi rút tay trong túi ra, trong lòng bàn tay hẳn có một đoạn xương nhỏ mà phần đỉnh lóe ra ánh sáng xanh âm u, đoạn xương rỗng ruột, mặt trên đục bốn lỗ, gọi là cốt già, là một thứ chuyên để sai khiến cương thi, hành thi và vong linh. Vì vậy bản thi cốt của con người là việc lớn, cho nên cốt già xưa nay vẫn bị chola một loại tà thuật.

Quách Trường Thành ngồi một bên hất xì, Sở Thứ Chi liếc cậu một cái, chậm rãi nói: “Ta thấy người cứ gọi người đưa thằng nhóc xui xẻo này về trước đi.....”

Triệu Vân Lan không để ý tới hẳn mà chuyển qua Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, ngồi xuống Đại Khánh, bảo nhà bếp nấu rế bản lam

cho cậu ta đi.”

“Nói cho ta biết người muốn làm gì?” Triệu Vân Lan từng bước ép sát hỏi, “Cầm cái thứ thối hoắc này chui xuống đất tiếp tục làm Thi Vương của người hả? Mang theo Xiềng Công Đức cả đời không thấy mặt trời, lúc nào cũng phải trốn tránh Địa Phủ sao?”

Sở Thứ Chi cũng lãnh đạm hẳn đi: “Ba trăm năm trước, là ta bừa bãi không hiểu quy củ, đã làm sai chuyện thì đương nhiên sẽ gánh vác hậu quả. Ba trăm năm ta thấy không oan, bằng không chỉ dựa vào mấy tên quý sai thì có thể làm gì nổi ta đây? Bọn họ còn dám kiêu ngạo không thềm cho ta mặt mũi như thế!”

“Xiềng Công Đức bị kéo dài thời hạn là lệ thường, sao người khác đều có thể nhận nại mà Sở Thứ Chi người lại không hả?”

Sở Thứ Chi hạ giọng gằn từng tiếng: “Ta, không, phải, người, khác. Triệu Vân Lan người nhớ kỹ cho ta, ta mang Xiềng Công Đức là chính ta cam tâm tình nguyện, ta cho bọn họ mặt mũi chứ không phải là đê hèn nhận sai về mình.....”

Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, giọng điệu cực nặng nề: “Chính người làm ra cái chuyện vứt đi kia mà giờ còn có mặt mũi ở đây lên giọng với ta à?”

Sở Thứ Chi đập bàn cái rầm: “Ta nói đấy, thì làm sao? Ta nói cho người biết ta không có hối hận đâu, cho ta về lại lúc đó ấy à, ta vẫn lột da rút gân thẳng oắt đó như thường, cùng lắm thì lại vào ngục ngồi ba trăm năm! Cái gì mà người lớn trẻ con ghi công không ghi tội? Ở trong mắt ta chỉ có hai loại người là giết được và không giết được mà thôi. Còn nữa, cục trưởng Triệu, bây giờ không phải là ta muốn gây chuyện mà là có người ép ta, nếu tội của ta tà trời đến mức ba trăm năm còn chưa giải được, thế thì không bằng rận nhiều không sợ ngứa nợ lắm chả cần lo..._ta đem cái tội

này làm cho thỏa đáng luôn, ngày sau ai đẻ con ra thì trông coi cho tử tế, đừng để ta thối cho một tiếng cốt già tan mẹ nó ba hồn bảy vía biến thành tiểu quỷ rồi lại kêu ca.”

Hắn vừa nói dứt lời đã bị Triệu Vân Lan giơ tay quăng ngay cho một cái bạt tai, thật sự là vừa nhanh vừa chuẩn, vừa vang vừa giòn, đánh cho mặt Sở Thứ Chi lệch hẳn sang một bên.

Sở Thứ Chi chưa làm sao, Quách Trường Thành đã giật mình ngửa về phía sau rơi tuột từ trên ghế xuống dính mông lên đất.

Hai người trong phòng giằng co không ai nhường ai, Đại Khánh cúi đầu kêu một tiếng, trong nháy mắt đó còn tưởng họ muốn ra tay với nhau luôn.

Lúc này, một đoàn sương xám tiến vào cửa sổ rồi đâm đầu vào vai Triệu Vân Lan, lăn theo cánh tay y xuống đến trong lòng, biến thành một phong thư.

Triệu Vân Lan cúi đầu nhìn thì thấy là một bức tín mà Thẩm Ngụy vội vàng viết cho y: “Âm sai lên đường rồi, bất luận hắn muốn người làm cái gì, trăm ngàn không được đáp ứng, chờ ta về nhà Ngụy.”

Chú thích

Côn, Bắg: Thần thú trong truyền thuyết cổ Trung Quốc, Bắg là loài chim lớn trên núi cao, Côn là con cá khổng lồ ngoài biển Bắc Minh nơi mặt trời không chiếu tới.

Chương 70

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc xem xong tờ giấy, biểu tình cứng rắn hơi hòa hoãn xuống, sau đó y thật cẩn thận gấp lại cho vào ví tiền như là vừa mới đọc xong một lá thư tình.

Sở Thứ Chi nhìn y một cái rồi định đứng lên rời đi, ai ngờ còn chưa kịp xoay người thì ba trương Trấn Hồn lệnh đã đồng thời bay ra từ tay Triệu Vân Lan mang theo chuỗi hoa lửa thật dài phóng thẳng lên không trung. Bấy giờ Quách Trường Thành còn chưa kịp đứng lên thì Trấn Hồn lệnh đã cháy thành một vòng gông xiềng nện lên người Sở Thứ Chi.

Một cỗ lực cực lớn áp ngược Sở Thứ Chi về lại trên ghế, hẳn muốn động cũng không động được nữa.

Khế ước giữa Sở Thứ Chi và Trấn Hồn lệnh còn chưa giải trừ, cho dù hẳn có bản lĩnh bằng trời thì cũng vẫn phải chịu ước thúc như cũ.

Triệu Vân Lan liếc hẳn một cái, lấy từ ngăn kéo ra một cái máy ghi âm rồi chọn phát lại, chính là câu nói cuối cùng mà Sở Thứ Chi nói ra kia: “Ngày sau ai đẻ con ra thì trông coi cho tử tế, đừng để ta thối cho một tiếng cốt già tan mẹ nó ba hồn bảy vía biến thành tiểu quỷ rồi lại kêu ca.”

Giọng nói của người đàn ông phát ra từ máy móc lại càng lạnh lẽo đáng sợ, mang theo loại khản đặc xoáy vào xương cốt.

“Người thấy cái mình nói ra là tiếng người sao?” Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc hỏi.

Ánh mắt Sở Thứ Chi lóe lên, nhưng ngay sau đó lại cố chấp quay đầu đi, cứng rắn nói: “Ta vốn không phải là người.”

Quách Trường Thành lúng túng: “Sở... Sở ca, anh đừng nói vậy mà.”

Sở Thứ Chi lạnh lùng liếc cậu, không nói một lời.

Quách Trường Thành do dự hơn nửa ngày mới thật cẩn thận đi qua, len lén xoắn góc áo, thỏ thẻ như muỗi kêu: “Em cảm thấy anh nhất định, nhất định không nghĩ như thế đâu, tuy rằng em không hiểu quá rõ, nhưng Sở ca là người tốt, sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện xấu.....”

Triệu Vân Lan hừ một tiếng dựa người vào ghế dựa, gõ gõ bật lửa lên mặt bàn mấy cái rồi châm thuốc lên, ánh mắt chuyển sang Sở Thứ Chi, tức giận nói: “Người có biết cái gì gọi là oan có đầu nợ có chủ cái gì là việc nào ra việc nấy không, nóng nảy lên thì ra tay mẹ nó ác độc, còn không hiểu chuyện bằng nhóc gốc Tiểu Quách nhà người ta, ta cũng xấu hổ thay người.”

Sở Thứ Chi giương đôi mắt đen sẫm lờm y.

“Nhìn cái mà nhìn, còn chưa đủ dọa người chắc, bây giờ ta không rảnh xử lý người ... Tiểu Quách, điệu hăn vào văn phòng tôi đóng cửa trông chừng hăn cho tôi. Trong phòng có giường đơn đấy, mệt thì vào nằm.”

Quách Trường Thành lập tức rất thiện lương hỏi: “Thế Sở ca thì sao ạ?”

“Hăn á?” Triệu Vân Lan nghiêng mắt liếc Sở Thứ Chi, “Cứ để hăn kiên định mà tham thiền tự kiểm cho tốt đi.”

Y nâng chén trà lên, lắc lắc nước trà sắp lạnh, lại vẫn chưa hết giận mà phun thêm một câu: “Ta muốn đập lên mặt người thế không biết.”

Khi Quách Trường Thành đẩy cái ghế xoay mà Sở Thứ Chi ngồi sang đến cửa văn phòng lại nhìn không được quay đầu nhìn Triệu Vân Lan một cái, thấy lãnh đạo vẫy tay với mình, bấy giờ mới đưa Sở Thứ Chi đi thẳng đến phòng cục trưởng, từ bên trong nhẹ tay khép cửa lại.

Triệu Vân Lan gác hai cái chân lên bàn, sách để trên đầu gối mà cau mày lật xem.

Truyền thuyết về Nữ Oa rất lan man, chuyện gì chuyện gì chuyện gì cũng có, cuốn sách trong tay y là [Thượng Cổ bí văn lục], trong đó đặc biệt trình bày một chương “Phong Thị Nữ Oa”, đại khái là do một vị tiên bồi tu đạo sau thời Tống viết ra, tác giả không rõ, bản gốc cũng không còn, đây là bản sao xuất bản sau khi kiến quốc.

Phần đầu dẫn từ “Thái Bình Ngự Lãm” ghi chép việc Nữ Oa tạo ra con người: “Tục nói khi có trời đất chưa có con người, Nữ Oa nặn người từ bùn đất, công việc quá nhiều không làm xuể, thế là nhúng sợi thừng vào bùn đất vấy ra thành người.”

Sau đó tác giả lại bổ sung chú thích nhỏ: “Con người, trên đầu có ngũ quan, hình thái giống như Nữ Oa, có thể nói năng, thoát ly tượng đất, thiên phong đốt lên tam hỏa, bùn đất tạo thành thể xác, không chết không suy, thông tuệ nhưng không sạch sẽ. Từ trẻ con tới người già, sớm sinh tối tử, Nữ Oa thương xót xếp đặt hôn nhân duy trì nòi giống, trăm ngàn đời không dừng lại.”

Triệu Vân Lan thuận tay lấy một cây bút lông đen trên bàn làm việc gạch một vệt rất đậm dưới mấy chữ “ thiên phong đốt lên tam hỏa, bùn đất tạo thành thể xác”, sau đó y dùng bút tiếp tục lật trang, đến đoạn “vá trời” kia.

“[Hoài Nam Tử] viết: Thời kì vãng cổ, bốn cực đều sụp đổ, cửu châu nứt vỡ, trời không phủ hết, đất không vẹn toàn, lửa cháy hoài không tắt, nước dâng mãi không dừng, thú dữ ăn thịt người dân, chim ác quắp kẻ già yếu. Vì thế Oa Hoàng luyện đá ngũ sắc vá trời, chém bốn chân con rùa lớn để lập tứ trụ, giết Hắc Long cứu Ký Châu, tích tro của lau sậy chặn đứng nước lũ. Trời cao được tu bổ, tứ trụ được dựng lên, đất đai khô ráo, Ký châu thái bình, diệt sâu bọ, an dân sinh.”

Phía dưới vẫn như cũ có thêm chú thích: “Rùa lớn hiển bốn chân, Oa Hoàng cảm phục đại đức ấy, ban thưởng gấm vóc làm váy. Tứ trụ trấn bốn phương, Tây Bắc hướng thiên, Côn Luân ban chữ, viết: Vị lão dĩ suy chi thạch, vi lãnh dĩ đông chi thủy, vị sinh dĩ tử chi thân, vị chước dĩ hóa chi hồn. Những sự không thể thành, đem vùi dưới vùng đại địa không thể chống đỡ, gọi là Tứ thánh, trời không sập xuống, đất không sụt lở, Tứ thánh không xuất hiện, thiên hạ đại an.”

Triệu Vân Lan khi có khi không vượt lòng Đại Khánh, nhẹ nhàng mà nói: “Theo nó nói lục căn không sạch sẽ của con người khởi nguồn từ cặn bã trong bùn đất, sau đó Nữ Oa dùng chân rùa làm trụ tu bổ trời đất, Côn Luân ban chữ cho bốn cây trụ này ...nói thế thì, ‘Côn Luân’ ở đây hẳn là chỉ Côn Luân quân – Hơn nữa những từ này ta đã từng nghe qua rồi.”

Đại Khánh: “Ở nơi nào?”

“Dưới chân Sơn Hà trùy.” Triệu Vân Lan nói, “‘Sự không thể thành’ nếu đúng là Tứ Thánh, có phải là ý nói chiếm được Tứ Thánh, thực hiện những ‘sự không thể thành’ đó thì có thể chống đỡ bốn thiên trụ không?”

Đại Khánh xoay quanh ý, thì thầm: “Mấy cái linh tinh gì đó, làm ta ngu cả người.”

Triệu Vân Lan không để ý tới nó, ý nghĩ thầm như đang tự nhủ: “Đá ngũ sắc vá trời, vậy nếu ta nghĩ không sai thì tứ trụ là dùng để trấn ‘địa’. ‘Địa’ này hẳn là đất từ cái ngày tạo ra con người... Nếu cái này là đúng thì trách không được Quỷ diện nhất định phải có được Tứ Thánh, có Tứ thánh hẳn sẽ tìm được cách phá hủy tứ trụ.”

Triệu Vân Lan sờ qua cá chiên, ngón tay vẫn còn vương hương vị. Cho dù Đại Khánh không muốn xấu hổ nhưng lại không kháng cự được bản năng, thế là liếc mạng người tới người lui tay ý. Vừa thích ý thưởng thức hương vị kia vừa hỏi: “Quỷ Diện mà các người nói rốt cuộc là ai?”

Triệu Vân Lan nói một cách đơn giản nhất cho Đại Khánh nghe về chuyện ở Sơn Hà trùy, nói xong, vẻ mặt y ngưng trọng: “Quý Diện mang mặt nạ, nhưng ta có thể nói đại khái gã ta lớn lên giống cái gì rồi.”

Đại Khánh: “Chẳng lẽ là.....”

“Chỉ sợ là tám chín phần giống Thẩm Ngụy.” Triệu Vân Lan nhẹ thở dài, “Con người hãn tâm tư quá nặng. Hãn đối với ai cũng tốt, chỉ không chịu bỏ qua cho chính mình, không hiểu vì sao lại kết thù lớn như thế nữa, ta thật sự là lo lắng hãn.....”

Đại Khánh ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

Triệu Vân Lan thoáng hạ mắt nhìn mèo đen, bỗng nhiên, y bỏ cái chân trên bàn xuống ngồi thật đứng đắn, thấp giọng nói: “Người tới rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng mõ đã vang lên xa xa rồi càng ngày càng gần, khí lạnh nồng đậm cũng càng ngày càng rõ ràng, gió Tây Bắc thổi chuông gió trên song run rẩy, Triệu Vân Lan không chút hoang mang rút hương trong ngăn kéo ra châm lên, cắm vào chậu hoa trên bàn công tác, lại lấy chậu sứ từ dưới bàn, ném vào đó một bó tiền âm phủ. Trong màn khói mông lung, y cất sách, xoay tay rót cho mình một chén trà nóng.

Âm sai đến lần này học ngoan rồi, ngay tại nơi cách cửa một khoảng khá xa đã đứng lại cao giọng nói: “Khách không mời mà đến U Minh Hành Tẩu cầu kiến Trấn Hồn lệnh chủ, lệnh chủ có thể thu xếp công việc để gặp mặt một chút không?”

Triệu Vân Lan áp xuống biểu tình mặt trầm như nước, thanh thanh cổ họng: “Xin mời.”

Cửa ban công của văn phòng hình cảnh “cạch” một tiếng bị đẩy ra, cửa vừa mở thì người đến đã ngửi thấy mùi tro tiền giấy và hương khói đầy phòng có tiền có thể sai ma khiến quý, quả nhiên thần sắc kẻ kia hòa hoãn

lại, chưa nói gì đã nở nụ cười, vội vàng thưa: “Lệnh chủ khách khí, quá khách khí rồi.”

Triệu Vân Lan nhìn thấy người tới cũng sững sốt, một lát sau y mới đứng lên, có chút kinh ngạc nói: “Ngọn gió nào thổi Phán quan đại nhân tới đây vậy?”

Phán quan giữ nguyên bộ dạng hòa nhã như trước, vẻ mặt cười xởi lởi không giống quý sai mà càng giống một vị Nguyệt lão chuyên quản tài lộc nhân duyên thì đúng hơn.

Sau khi lão tiến vào thì nói hươu nói vượn hàn huyên với Triệu Vân Lan cả nửa ngày, sau đó hai kẻ lòng mang ý xấu khách khí ngồi xuống, Đại Khánh thả người nhảy vào lòng Triệu Vân Lan, đuôi cuốn lấy tay y chẳng nói chẳng rằng, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào Phán quan, mơ hồ lộ ra tư thế bảo hộ.

Lúc này Phán quan mới nghiêm túc xuống: “Tiểu lão nhân ta vô sự không lên diện tam bảo, hơn nửa đêm đến quấy rầy, thật sự cũng là có chuyện. Cầu lệnh chủ lấy đại cục thương sinh làm trọng mà ra tay tương trợ.”

“Ấy đừng,” Triệu Vân Lan vội vàng xua tay, “Ngài đừng đề cao ta quá thế, ta đây chỉ là một tiểu quần chúng người trần mắt thịt, chẳng qua có tí ảo thuật vặt vãnh mà thôi, cho dù các vị có coi ta là hành lá thì ta cũng đâu thể tự cho mình là tỏi trắng được. Ngài khách khí như thế làm cho ta mù mờ ra, có chuyện gì thì cứ phân phó, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta có thể giúp được thì sẽ tận lực mà làm.”

Phán quan ngồi đó than thở nửa ngày muốn làm cho Triệu Vân Lan phải mở miệng hỏi, kết quả Triệu Vân Lan giống như không biết cách quan sát sắc mặt người ta, chỉ yên lặng ở một bên uống trà, hoàn toàn không để ý tới bộ dáng của lão, một lát sau, phán quan rốt cục không nhìn được nữa

đành phải mở mồm hỏi: “Lúc chạng vạng hôm nay, hẳn là lệnh chủ có chú ý tới cảnh báo của Nha tộc phải không?”

Triệu Vân Lan đầy mặt khó hiểu: “Không có, chiều nay ta xem phát lại chương trình tiệc tối tất niên, đúng là không chú ý tới.”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan thực ngốc thực ngây thơ hỏi tiếp: “Quạ đen thì làm sao?”

Phán quan thầm biết rõ là Triệu Vân Lan đang giả bộ hồ đồ. Lão rất không muốn nói chuyện với vị Trấn Hồn lệnh chủ này, thứ nhất, Phán quan là một trong số rất ít người biết được một tí ti về thân phận của Triệu Vân Lan, không muốn mà cũng không dám đắc tội vị tôn đại thần này. Thứ hai là vị đại thần này còn không biết xấu hổ, vừa ma lanh vừa láu cá, bình sinh lại am hiểu ba tuyệt chiêu...Vô lại, lấy nhu chế cương, tránh nặng tìm nhẹ...Cái nào xuất ra cũng làm cho người khác đặc cả não.

“Quạ đen báo tin dữ không báo tin vui, luôn không phải là chuyện tốt, Tây Bắc nổi mây đen, có người không sợ thiên lôi đánh xuống, dám bày đại trận trên đỉnh Côn Luân muốn dẫn một phách của con người xuất ra.”

Triệu Vân Lan sững sốt, bật thốt lên hỏi: “Con người á? Địa cầu sắp bùng nổ dân số rồi, hẳn lôi nổi sao chứ?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan cười cười: “Ta rất mơ hồ nha, ngài phải nói cho rõ, là ai chạy tới đỉnh Tuyết sơn kia, bày cái gì, mục đích là gì”

Phán quan lôi một cái lệnh truy nã trong túi ra, Triệu Vân Lan bị hấp dẫn nhìn qua một cái, người quen nha..._ Quý Diện.

“Nói ra thì dài dòng, chính là trong thần ma đại chiến thuở hồng hoang, hãn bị Nữ Oa nương nương đích thân giam giữ ở ngàn trượng dưới Hoàng Tuyền, trải qua năm tháng, phong ấn của Nữ Oa từ từ buông lỏng để cho hãn thoát khỏi mà ra. Lệnh chủ là người hiểu chuyện, ta không vòng vo với người làm gì, ăn ngay nói thật thì...Hiện tại hãn vẫn bị thần ấn của Nữ Oa giam giữ mất tám phần, chúng ta liên thủ còn có thể đánh một trận, nếu hãn thực sự thoát ra rồi.....”

Triệu Vân Lan nghe lão nửa thật nửa giả nói lời vô nghĩa, khoe miệng kìm không được mà hơi hơi nhếch lên. Y cũng không tiếp nhận cái lo lắng ưu phiền trá hình của Phán quan, chỉ làm bộ như không nghe hiểu mà hỏi gặng: “Ôi, cái này nghiêm trọng à nha, ma vật bị Nữ Oa phong ấn nha, rõ ràng là không cùng đẳng cấp với ma vật bình thường rồi? Người ở đâu mà lợi hại thế?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan hưng trí bừng bừng tiếp tục hỏi: “Ô thế hãn muốn nhiều hồn phách con người thế làm gì?”

Phán quan không dễ dàng mới thở được một hơi: “Mục đích của hãn là bức ra Công Đức bút, trên người mỗi người đều mang theo một phách, ở trên có công ưu khuyết điểm kiếp trước kiếp này, chữ đỏ là công đức, chữ đen là tội nghiệp, hãn rút một phách này ra tề tụ trên đỉnh Côn Luân, Công Đức bút tự nhiên cũng xuất thế. Chúng ta tuyệt đối không thể để hãn lấy được Công Đức bút, bằng không.....”

Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngắt lời lão: “Trước đây có một tiểu yêu của Nha tộc dùng một cái Công Đức bút hư hư thực thực dẫn ta đi, lại còn làm bị thương mắt của ta, làm cho bây giờ vẫn còn bị ảnh hưởng, mắt kém hãn đi, nhìn gì cũng thấy bóng chông, nhìn phán quan đại nhân ngài đây còn thấy mập ra đến mấy cân. Nói như vậy, hóa ra cái Công Đức bút mà tên đó nói là giả, là ‘có người’ cố ý muốn gây phiền toái cho ta hả? ”

Phán quan giật nảy trong lòng, bị lời y nói oanh tạc cho hơi bời, vừa mới ngẩng đầu lên thì lại đúng lúc đối diện với ánh mắt trêu tức mười thành công lực của Triệu Vân Lan, nhất thời trong lòng dấy lên một cơn oán giận...Nha tộc ăn xác thối để sống, từ trước đến nay chịu áp bức của Địa Phủ, phái Nha tộc ra ngoài, người khác chả cần nhìn cũng biết là ai sai khiến, không biết là thằng ngu nào ra cái tối kiến ấy nữa.

Tâm tư phán quan xoắn xuýt, đổ hết cả mồ hôi.

“Tứ thánh lưu lạc nhân gian nhiều năm như vậy, mấy thứ trâu bò đó Địa Phủ cũng chưa từng để trong lòng chứ đừng nói đến tìm về. Bây giờ xảy ra chuyện rồi mới đến nói cho ta biết chuyện nghiêm trọng như vậy, nước đến chân mới nhảy ...Nói không thông lắm nhỉ?”

Phán quan miễn cưỡng cười: “Này..... Quả thật là chúng ta suy nghĩ không chu toàn.....”

“Suy nghĩ không chu toàn?” Triệu Vân Lan thoáng nhướn mi, “Sao ta lại thấy như có tính toán sẵn ấy?”

Phán quan quả thực là như đứng đồng lửa như ngồi đồng than.

Triệu Vân Lan đưa tay gõ mặt bàn, giận tái cả mặt, nụ cười cũng tắt ngấm: “Đại nhân, chúng ta cũng coi như hợp tác nhiều năm, nói trắng ra đi, ngài muốn thế nào? Định bảo ta làm cái gì đây?”

Phán quan chấp tay nói: “Hạ quan khẩn cầu lệnh chủ dẫn chúng ta lên Côn Luân, phá trận của hãn.”

Triệu Vân Lan sắc mặt thản nhiên: “Nói gì vậy chứ, ta đây ru rú xó nhà là giỏi chứ có phải con lừa đâu, đến Hương Sơn còn chưa lên nữa là. Đường lên Côn Luân mở về bên nào ta còn không biết, cho ta dẫn đường sao?”

Phản ứng này của y cuối cùng cũng nằm trong dự đoán của Phán quan. Phán quan vội vàng nói ra lý do đã chuẩn bị tốt, nói ra có trước có sau lưu loát hẳn lên: “Có thể lệnh chủ không biết, Trảm Hồn lệnh trong tay ngài có chân thân là một mảnh gỗ, chính là xuất thân từ đại thần mộc trên núi Côn Luân. Cái cây thần kia là do Bàn Cổ trồng, đồng thọ với trời đất. Đỉnh Côn Luân là cấm địa của chư thần, chỉ có duy nhất vật ấy là giấy thông hành thôi.”

Triệu Vân Lan đưa tay đập đập tấm ảnh trên lệnh truy nã: “Thế.....‘Ma Vương’ kia làm sao mà có được? Không lẽ đặc biệt có cửa sau, cậu nhỏ nhà Bàn Cổ sao?”

“Không nên phỉ báng thánh nhân như thế,” Phán quan kinh sợ nói, “Không đối gạt lệnh chủ, ma vật này sinh ra dưới Hoàng Tuyền, bên cạnh Công Đức cổ mộc, Công Đức cổ mộc kia với đại thần mộc trên Côn Luân nguyên bản là nhất thể song sinh, hẳn cũng coi như có chút căn nguyên với Côn Luân, cho nên.....”

Triệu Vân Lan như cười như không nói: “Vậy thì trèo lên Côn Luân bày trận triệu hồi Công Đức bút cũng có liên quan đến cái cây kia à?”

Phán quan không rõ ý tứ gì, không dám tùy tiện trả lời.

Triệu Vân Lan tùy tiện nói: “Dưới Hoàng Tuyền..... Ai nha, sao ta lại cảm thấy hình như rất gần phủ đệ của Trảm Hồn Sứ đại nhân nhỉ?”

Phán quan nghe xong lời này, trên mặt cố ý lộ biểu cảm chần chừ, rồi sau đó ái muội không rõ nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Nha,” Ý cười trên mặt Triệu Vân Lan càng đậm mà ánh mắt lại hết sức lạnh lẽo, “Thì ra phán quan đại nhân đang ám chỉ với ta, Trảm Hồn Sứ đại nhân có quan hệ rất sâu với ma vật sao?”

Phán quan không biết y ngốc thật hay đang cố ý mà lại mang mấy câu chỉ nên nghĩ trong lòng không nên nói ra miệng phun hết cả ra, lão do dự giương mắt đánh giá biểu tình của Triệu Vân Lan, lại chẳng nhìn ra được một tia manh mối.

Cuốn sách bì đen kia đã đưa cho y rồi, y rốt cuộc có biết Thẩm Ngụy chính là Trảm Hồn Sứ không?

Lần trước âm sai báo lại, nghe nói mù mắt cũng không ảnh hưởng đến việc y lăn qua lộn lại với tình nhân bé nhỏ, thế thì hẳn là...không biết đúng không? Nếu không Trảm Hồn Sứ làm sao có thể tha thứ dễ dàng.....

Phán quan trấn định tinh thần, đưa tay vuốt vuốt chòm râu, cười cười che giấu: “Tiểu nhân làm sao dám luận ưu khuyết điểm sau lưng thượng tiên? Lệnh chủ nói đùa rồi.”

Triệu Vân Lan nhìn lão, thò tay sờ bên hông: “Muốn Trấn Hồn lệnh phải không? Chờ ta tìm xem.”

Phán quan vội xua tay: “Không không, thần mợc Trấn Hồn lệnh chúng ta nào dám động vào? Làm phiền lệnh chủ tự mình đi Côn Luân với chúng ta một chuyến mới được.”

Triệu Vân Lan dừng động tác, ý tứ sâu xa nhìn phán quan. Mắt của y vừa đen vừa sáng, lợi hại bức người nói không nên lời, phán quan kiên trì đối diện với nó, cảm thấy chính mình bị chinh phạt đến mức muốn sống cũng thật vất vả.

Chương 71

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan mới rút về ánh mắt áp bách đến cực độ ấy, mí mắt y hạ xuống, đôi mày nửa thật nửa giả nhăn lại: “Hơn nữa ta thấy việc này đặc biệt kỳ quái, vì sao các người không dám lấy cả Trấn Hồn lệnh mà lại cố tình dám nhận một phàm nhân như ta làm lệnh chủ chứ? Con người ta ấy mà, công phu ba hoa khoác lác thì hạng nhất nhưng bản lĩnh thật sự thì chẳng có lấy một tí mây may, thuộc loại ăn như rồng cuốn nói như rồng leo làm như mèo mửa, đầu óc cũng không dùng được luôn, ngài xem, người ta chỉ cần rót cho ta một mẻ mê hồn dược là ta ngốc luôn.”

Phán quan chỉ cảm thấy mỗi một khí quan đã lâu lắm không dùng đến trong bụng mình bây giờ lại co rút đau đớn, đành phải cứng ngắt duy trì khuôn mặt tươi cười: “Đâu có đâu có.”

Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngả về phía trước dí mỏ sát vào mặt lão mà hỏi: “Không phải là tổ tiên ta có quan hệ gì với Côn Luân đấy chứ, thế thì thật là trâu bò quá.”

Phán quan trong lòng âm thầm kêu khổ.

Nhưng mà Triệu Vân Lan vẫn chưa chịu bỏ qua cho lão, tiếp tục lái nhải liên miên: “Lại nói nửa năm này ta thật không được yên thân mà, nào là Luân Hồi Quỷ, nào là Sơn Hà trùy, giờ lại còn Công Đức bút, ta thấy nếu còn thêm một thứ nữa là đủ cả đông tây nam bắc rồi ...Ngài nói xem, Tứ Thánh này là ở đâu ra thế hửm? Thế này xem ra Công Đức bút là có quan hệ với Côn Luân rồi, Luân Hồi Quỷ thì nghe đâu là lấy Tam Sinh thạch làm đế, ta nghe nói năm đó khi Nữ Oa tạo người, vấy một tượng đất rơi xuống một hạt cát, cuối cùng bà ta ngẩng đầu nhìn thì thấy hạt cát đó đã thành cái cột to tướng hình phễu sắp chọc đến trời rồi, giống như muốn nuốt cả tam giới vậy. Nữ Oa nhanh chóng thu nó lại, trấn áp đi, trên tảng đá kia có ghi kiếp trước kiếp này và kiếp sau của con người, cho nên sau này gọi là Tam

Sinh Thạch, vậy thì Luân Hồi quỹ coi như là có liên quan đến Nữ Oa nương nương. Còn có Sơn Hà trùy, huyền vũ thuộc thủy, là có liên hệ mật thiết đến Phục Hi năm đó sao? Nước ở đó có chắc là sâu lắm, ta nghe thôi mà đã kinh hết cả người rồi.”

Phán quan lau mồ hôi: “Tiểu nhân tài sơ học thiển, thật sự.....”

“Lại nói động tĩnh lớn đến mức kinh động ba tầng trời, đến lúc đó khẳng định là có không ít cao nhân ra tay, gì chứ thiên địa thương sinh công đức lớn bao là lớn đó, nhất định phải cướp cho được chớ. Địa phủ còn liên hợp với ai nữa? Yêu tộc? Các lộ cao nhân tu đạo Mật tông? Thần tiên? Trảm Hồn Sứ đại nhân cũng là người nghĩa bất dung từ, sẽ đến thanh lý môn hộ đúng không?” Triệu Vân Lan nói đến đây thì dừng lại nhìn qua biểu tình của Phán quan, “Ngài nói cái tôm cái tép như ta chả có năng lực gì, trừ Trảm Hồn Sứ thì chẳng biết ai, đi làm cái gì? Sẽ không phải là....”

Tâm của phán quan bị y treo lên cao cao, chỉ nghe Triệu Vân Lan khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Là để ta đặc biệt đi chào hỏi vị đại nhân kia, như việc thường ở nhà ấy à?”

Phán quan sợ hãi kinh hoảng vụt ngẩng đầu lên, trước mắt vẫn là khuôn mặt dầu muối không ngấm cứng mềm không ăn của Triệu Vân Lan.

Trong một nháy mắt ấy, lão cơ hồ cảm thấy mình bị người đàn ông ngồi trước mặt này nhìn thấu, mà bản thân mình lại chẳng bắt được một tia manh mối.

Đại Khánh xù lông lên, rất không có hảo ý “ngoao” một tiếng, thanh âm kia như thể từ trong cổ họng ép ra, không giống tiếng mèo kêu mà giống như tiếng rít gào của hổ báo. Nó đứng lên từ trên đùi Triệu Vân Lan, hướng về phía phán quan lộ ra móng vuốt sắc nhọn, chiếc chuông trên cổ vang loạn.

Phán quan rõ ràng có chút kiêng kỵ nó mà rụt lui vào lưng ghế, mắt đăm đăm nhìn Triệu Vân Lan, mặt mày tươi cười mát lời mát tiếng nói: “Lệnh chủ sao lại nói như vậy

Triệu Vân Lan thả lỏng toàn thân, không chút ra dáng dựa vào lưng ghế: “Ta thấy lời này chúng ta phải nói cho rõ ràng, đang quá niên, ta đây một phàm nhân be bé tay trái gà không chặt bị chửi vạ lòi vào một màn nguy hiểm như thế, vạn nhất có gì không hay xảy ra, nhìn không thấy sang năm xuân về hoa nở thì làm sao bây giờ?”

Phán quan: “Đương nhiên cam đoan lệnh chủ an toàn.”

Triệu Vân Lan cười nhạt một tiếng: “Các người ngay cả lên núi còn không lên nổi, lấy cái gì ra mà cam đoan ta an toàn?”

Phán quan: “Chuyện này.....”

Triệu Vân Lan đẩy lừa theo dốc: “Ta muốn mang theo người của mình, không có vấn đề gì chứ?”

Phán quan sửng sốt.

Theo sau, chỉ thấy đại họa mang tên Triệu Vân Lan này lộ ra một biểu cảm như đau răng, phán quan nhìn thấy cũng cảm giác đau theo, Triệu Vân Lan thở dài não ruột: “Nhưng mà nhân thủ không đủ, ngài xem, dưới tay ta đều là lũ người chỉ hoạt động về đêm thế này, nhiều nhất chỉ làm chân chạy thôi chứ chẳng dùng được vào việc gì cả. Có thể điều động vào ban ngày, tổng cộng có một bé rắn biến hóa chưa thạo, một nhóc mèo chưa dài được một thước, một thực tập sinh không làm được cái gì, còn có một thiếu niên bị cuồng chụp ảnh tự sướng.....”

Phán quan mơ hồ nghĩ ra y có ý gì.

“Không dễ dàng gì mới có một Thi Vương tương đối có bản lĩnh, nhưng mà..... Aiiii!”

Phán quan tính toán trong lòng, chuyện của Sở Thứ Chi và Công Đức bút bên nào nặng bên nào nhẹ, chỉ cần lão không phải kẻ ngốc thì tất nhiên là sẽ nghĩ thông ngay. Tuy rằng Địa Phủ chiếm lợi theo cách gia tăng thời gian phán quyết đã là lệ thường, nhưng mà trong trường hợp này cũng không nên vì chuyện lông gà vỏ tỏi như thế mà đả tội Triệu Vân Lan, vì thế lão hiểu ý người mà nói: “Xiềng Công Đức của Sở tiên sinh hẳn là đến kỳ hạn rồi, chỉ là bên kia chúng ta còn có chút thủ tục chưa xong xuôi, nếu lệnh chủ đã nói ra thì ta đây cứ ra tay trước triệt hạ cho hẳn đi.”

“Yoo,” Triệu Vân Lan vừa nghe câu này của hắn thì lập tức lợi dụng bậc thang này, biểu tình và giọng điệu lạnh xuống, “Ngài nói câu này làm ta còn tưởng công đức của hắn chưa mãn hay là dám làm việc xấu sau lưng ta nữa chứ, coi đó, vừa bị ta gõ cổ lại quăng vào phòng cách vách tự kiếm rồi...nháo ra việc này, ta thấy hiệu suất làm việc của bên kia cũng hơi bị thấp, tạo thành hiệu lằm như vậy, người không biết còn tưởng là Địa Phủ cố tình kéo dài nữa chứ.”

Phán quan im lặng, thực sự muốn đâm đầu chết luôn trước mặt Triệu Vân Lan cho rồi. Lão không biết mình đã đả tội với vị lệnh chủ khó chơi này năm nào tháng nào mà cứ thấy y cố ý trêu chọc mình cả ngày hôm nay, phủ đầu cho hai gậy, sau đó đổ một tí ngọt ngào để lão níu kéo một tia hi vọng le lói cuối đường, vừa nghỉ ngơi một tí chưa kịp thở một hơi, lại phang beng beng cho hai gậy.

Triệu Vân Lan khoát tay, lấy từ trên bàn công tác ra một tờ giấy viết thư ra như kiểu bất đắc dĩ lắm, sau đó cầm bút bắt đầu viết viết, vừa viết vừa nói: “Coi như xong, lão Sở còn vừa mới gây gỗ với ta xong kia kìa, bây giờ ta cũng thật sự không thể ra tay mà, nhưng mà chuyện phán quan đại nhân ngài nói là chuyện lớn, làm sao có thể bị trì hoãn trong tay ta được, ta không gánh nổi tội danh thiên cổ này đâu ... ”

Phán quan đã bị y tra tấn ra kinh nghiệm rồi, một hơi treo lên còn chưa kịp hạ xuống nữa, cảm thấy y như là trời xanh mây trắng xuất hiện trong phim kinh dị vậy đó, sau đó tất yếu kiểu gì cũng có yêu ma quỷ quái nhảy ra, thế là càng thêm khẩn trương mà nhìn Triệu Vân Lan.

Quả nhiên, Triệu Vân Lan nói tiếp: “Ta đi thì không tiện mà các người lại chẳng dám lấy Trấn Hồn lệnh, ta có một biện pháp vẹn cả đôi đường, chỉ cần tìm người dám lấy đến là được không phải sao.....”

Phán quan chợt có dự cảm không lành, cúi đầu vừa nhìn một cái thì vất vả dịch ra được mấy chữ cuồng thảo như bác sĩ kê đơn của Triệu Vân Lan: “Trảm Hồn Sứ đại nhân, thấy tín như ta.”

Phán quan trượt mông khỏi ghế, tí nữa thì nện xuống đất.

Địa Phủ đương nhiên không phải là không dám lấy Trấn Hồn lệnh, chẳng qua đơn giản là mấy vị trong thập điện kia bàn luận một phen, cho rằng Tứ thánh khí đã xuất hiện ba cái rồi, Luân Hồi Quỷ ước chừng là ở trong tay Quỷ Điện, Sơn Hà trù lại không biết đang ở đâu, Trảm Hồn Sứ vẫn lười không thèm chấp bọn họ nhưng hoàn toàn không hề ngốc nghếch, đương nhiên là sẽ không chủ động phô ra rồi. Chuyện mà Quỷ Điện muốn làm, ai dám cam đoan là Trảm Hồn Sứ không muốn làm chứ? Vạn nhất hấn phản bội thì tìm ai mà khóc bây giờ?

Trước mắt Địa Phủ chẳng tìm được nhân tài nào có thể đấu pháp với cả hai vị đại thần kia, lại tồn tâm nghi kị với Trảm Hồn Sứ, bấy giờ mới sáng kiến ra việc dùng Triệu Vân Lan để kiềm chế hẳn.

Cơ mà cái tên Trấn Hồn lệnh chủ kia ranh ma sắp thành tinh rồi, đến Dung ma ma cũng chẳng có nổi lăm mưu ma chước quỷ như y đâu, dễ lợi dụng lăm đấy chắc? Chỉ cần một hàng chữ như vậy đã làm cho phán quan cảm thấy Triệu Vân Lan biết tỏng bọn họ mưu tính cái gì, y đang đùa giỡn lão như con rùa ngốc đây mà.

Lão không biết Triệu Vân Lan rốt cuộc đã biết được bao nhiêu chuyện hay là y có lén lút qua lại với Trảm Hồn Sứ hay không nhưng bụng dạ chính mình thì đã bị y lật tẩy cả rồi, không khỏi trầm mặt xuống: “Ý lệnh chủ là gì đây?”

Triệu Vân Lan vô tội nói: “Không có ý gì, đại nhân ngài thấy thế này không thích hợp sao?”

Phán quan lạnh lùng nhìn y.

Triệu Vân Lan vuốt vuốt hai tay, nói như thể y kinh ngạc lắm: “Ừa, sao lạ vậy? Chẳng lẽ Trảm Hồn Sứ đại nhân không phải là quý tiên xuất thân từ U Minh nhà các ngài hay sao?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan lại hỏi thêm một vấn đề mà lão không thể trả lời rồi.

Chua xót trầm mặc một lát, phán quan rốt cục sâu sắc hiểu được cái gì gọi là ‘Một lời nói dối cần có cả ngàn câu nói dối khác để bổ khuyết’, hơn nữa vị này lại còn liều mạng chọc vào cái chỗ bổ mãi không đầy kia nữa chứ. Hai người ngượng ngập không nói gì đến nửa phút, phán quan mới cứng nhắc nói: “Ma vật kia sinh trước Công Đức cổ mộc dưới Hoàng Tuyền, ít nhiều cũng có quan hệ với Trảm Hồn Sứ, hẳn vẫn là có chút e ngại.”

“À,” Triệu Vân Lan thu lại nét cười xấu xa trên mặt, gật gật đầu, “Phán quan vừa mới nói với ta là không dám nghị luận chuyện của thượng tiên, dối trá như thế làm gì? Không yên tâm về hẳn thì cứ nói thẳng ra, ta cũng không phải là không hiểu...đúng là ta làm thế này thật không phải rồi.”

Y nói xong thì vò giấy viết thư lại thành một cục quăng ra bên ngoài: “Ta đi với các người một chuyến.”

Phán quan bị một màn tung lên hạ xuống hôm nay hành cho hôn mê luôn.

Ngay sau đó lão thấy Triệu Vân Lan lôi điện thoại ra gọi đến phòng nhân sự: “Alo, Ông Chủ hả, tôi đây, vừa rồi có thấy tin nhắn không? Ờ được rồi, đóng dấu một bản mang lên cho tôi để đưa cho khách xem qua nhá.”

Ông Chủ rất chuyên nghiệp, chỉ trong ba phút đã nhẹ nhàng tiến vào, còn cầm theo một danh sách thật dài. Khi cô mở cửa, phán quan trông thấy một đoàn quý lớn quý nhỏ tập trung ngoài hành lang, một đám bu lại cạnh cửa lạnh lùng nhìn vào bên trong, nhìn đến mức da đầu lão run cả lên.

Triệu Vân Lan chống một tay lên cằm, một tay đè lên danh sách trên bàn đẩy về phía trước: “Muốn nói đến người oan án sai thì mấy năm nay không thiếu, có vụ thủ tục kéo dài, cũng có vụ xử xong thì phán quá nặng, ta thấy cái lương không bằng bạo lực, thẳng thắn mà nói...phán quan ngài xem mà kết án lại một thể đi...À phải rồi, còn có năm đó Sở Thứ Chi mang Xiềng Công Đức còn có mấy thứ ‘Vật cũ’ ở chỗ ngài đúng không?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan: “Hả?”

Phán quan nghiêng răng rạn ra một câu: “Tất nhiên sẽ hoàn trả.”

Triệu Vân Lan vẫn còn không hài lòng: “Lúc nào ngài đi thì phải cho chúng ta ở đây tí thời gian thu thập hành lý nhá.”

Phán quan rốt cục không bao giờ muốn nhìn thấy y nữa, phun một câu “Trước hừng đông” xong thì ôm danh sách trên bàn lượn thẳng.

Triệu Vân Lan nhìn theo bóng dáng kinh hoàng chạy trốn của lão nở một nụ cười châm chọc. Y dùng lửa hóa vàng mã châm một điếu thuốc, sau

đó nhắc chân đạp tất, đẩy cửa sổ ra thờ.

Đại Khánh đến gần bên cửa sổ ngãng đầu hỏi y: “Trảm Hồn Sứ chẳng phải không cho người đồng ý sao?”

“Nhìn lên cái gì chứ?” Triệu Vân Lan liếc nó trắng mắt rồi nghiêm túc hẳn xuống: “Việc này không thương lượng nữa, ta không thể không đi.”

Thẩm Ngụy người ấy thoát nhìn ôn nhuận hữu lễ như vậy, thực tế không gió nào thổi động, cường ngạnh cố chấp vô cùng, chẳng qua có thật nhiều chuyện hẳn không muốn hạ thấp mình để đi so đo mà thôi, chẳng lý gì lại để Địa Phủ ngờ vực vô căn cứ cùng với tính kế mình như thế. Triệu Vân Lan cảm giác tựa như hẳn đang thủ vững một chức trách nào đó, hơn nữa đã thiết kế xong cho mình một kết cục, điều này làm cho y sinh ra một dự cảm bất an.

Y đưa tay giật ngược lông đỉnh đầu Đại Khánh một nhát, lại mình đầy kinh nghiệm nhanh chóng tránh thoát vuốt mèo tập kích, thuận miệng nói: “Ta muốn có Công Đức bút, mang về làm sính lễ.....”

Đại Khánh xù lông: “Nói tiếng người!”

“Đối phó tiểu nhân thì phải dùng phương pháp của tiểu nhân.” Triệu Vân Lan trầm sắc mặt, “Mỗi trăm năm thay một Diêm Vương, lần này mới lên đài chưa đến hai mươi năm, thật đúng là càng ngày càng kỳ cục, ta không có ý định chọc vào bọn họ, nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác làm cho ta khó chịu..... Cứ như vậy đi, ta mang người cùng lên Côn Luân, đỉnh núi Côn Luân là cấm địa của chư thần chứ không phải là sân sau để bọn họ muốn làm gì thì làm.”

Đại Khánh nhảy lên vai y: “Sở Thứ Chi thì sao?”

“Quản kỹ hẳn, cứ nhiên dám có ý kiến với lãnh đạo.” Triệu Vân Lan nói thì nói vậy nhưng vẫn cầm lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa ban công

vẫn phòng mình nhìn thoáng vào bên trong.

Chỉ thấy Quách Trường Thành đã không chống đỡ được mà ngủ mất rồi, chỉ là cậu không dám leo lên giường mà là một mồi dựa ghé vào bàn công tác của Triệu Vân Lan, trên người Sở Thứ Chi đè nặng Trấn Hồn lệnh, cả hai tạm thời đều chẳng làm gì được, đáng thương Thi Vương chỉ có thể ngồi yên đó. Bất quá trên người hắt chòm một cái thắm, đại khái là sợ hắt nhàm chán, Quách Trường Thành còn đeo tai nghe cho hắt, sau đó mở media player phát liền một lúc cả chục bộ phim.

Sở Thứ Chi cao quý lãnh diễm liếc Triệu Vân Lan một cái rồi coi y như không khí, sau đó ngậy người quay đầu đi, dời lực chú ý lại màn hình máy tính.

Triệu Vân Lan xoay tay khóa cửa lại: “Phục dịch cái tên mắc bệnh bệnh tuổi dậy thì này y như hầu hạ thái hậu lão phật gia, thực cảm thông sâu sắc cho cậu hai nhà nó mà.”

Ngày hôm sau, Quách Trường Thành bị Triệu Vân Lan gọi điện đánh thức. Cậu dụi dụi mắt, kính ngạc phát hiện Sở Thứ Chi đứng lên rồi, tấm thắm thì không biết đã đắp lên người mình từ bao giờ, Sở Thứ Chi sắc mặt ngưng trọng đứng trước cửa sổ, gặt gao cau mày nhìn bầu trời bên ngoài – ngoài đó vẫn còn tối đen nhưng mà đèn đường đến giờ đều đã tắt hết.

Trời không hề sáng.

Triệu Vân Lan đơn giản hỏi qua điện thoại: “Tiểu Quách, tỉnh ngủ chưa?”

Quách Trường Thành ra sức xoa mắt, đáp lời.

Triệu Vân Lan khó được nhẹ nhàng nói: “Chờ lát nữa sẽ có khách đến số 4 đường Quang Minh, là người từ ‘Bên kia’ đến đưa mấy thứ đồ, cậu xem chừng Sở ca của cậu, giữ hắt bình tĩnh một chút, còn chưa đến lúc

ngừa bài với nhau, đừng quá phận với người ta. Hai người không cần nói nhảm nhiều với họ làm gì, nhưng cũng không cần e ngại, nghe thấy chứ?”

Quách Trường Thành tỉnh tỉnh mê mê gật đầu: “Sếp Triệu, anh đang ở đâu đấy?”

“Tôi có việc một chút.” Triệu Vân Lan bên kia tín hiệu tựa hồ có chút không tốt, y dặn cậu một câu trong tiếng rè rè, “Đừng chạy loạn, nhớ rõ gọi điện báo bình an cho người nhà cậu, ở bên Sở Thứ Chi.”

Quách Trường Thành vừa cúp máy thì đã nghe thấy tiếng mõ vang làm cho người ta sồn cả da gà. Cậu vụt quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng cửa ban công văn phòng của Triệu Vân Lan bị gõ nhẹ vài cái, Sở Thứ Chi quay ra, không nhẹ không nặng nói: “Tiến vào.”

Cánh cửa vốn khóa cạch một tiếng mở ra, một người giấy đội mũ cao mang theo một cái bọc lớn đi đến, cung kính đặt trước mặt Sở Thứ Chi, sau đó hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu niệm một câu gì đó, trên người Sở Thứ Chi phát sinh biến hóa, khuôn mặt hắn có những văn tự bị khắc lên, cổ tay cổ chân và thậm chí trên cổ đều đeo một vòng khóa nặng nề. Những thứ đó hiện lên khắp người hắn sau đó nhanh chóng được tháo ra rơi trên mặt đất, co thành một quả cầu nhỏ bị thu vào trên tay người giấy.

Quách Trường Thành giật mình há to miệng, đứng lên.

Người giấy khom người với cậu, Quách Trường Thành vội vàng trả lễ, không cần thận đập đầu vào vật trang trí trên bàn Triệu Vân Lan.

Sở Thứ Chi liếc nhìn quý sai với thái độ khinh mạn, sau đó hắn nhướn mày nâng tay mở ra cái bọc trước mặt... bên trong đại đa số là đồ làm bằng xương, mơ hồ lóe lên ánh sáng xanh tím âm lãnh nói không nên lời, đây đều là những thứ hắn rất quen thuộc... là những gì hắn hay dùng từ ba trăm năm trước.

Sở Thứ Chi liếc mắt đảo qua, đầu tiên là nhãn mi hỏi bằng giọng điệu rất không hòa hảo: “Lệnh chủ của chúng ta đâu?”

Âm sai chắc đã được phán quan dạy dỗ rồi, gã lắc đầu tỏ vẻ chính mình không biết nói gì, cuối cùng một hỏi ba không biết thờ dài hành lễ với hai người, lão đảo đi ra ngoài.

Lúc này, Trảm Hồn Sứ đã đến chân núi Côn Luân. Hẳn hít một hơi thật sâu, không khí cực loãng mà lạnh liệt mang theo sự thê lương nặng nề phảng phất đến từ viễn cổ. Trời tảng sáng nhưng đỉnh núi vẫn đen như mực, màn trời vẫn buông như cũ.

Trong tiếng gió mơ hồ trộn lẫn âm thanh như khóc như than, âm u lạnh lẽo, tựa như những vong hồn ngủ say dưới lòng đất vừa bị thứ gì đánh thức.

Hắn không khỏi đưa tay chạm vào Trảm Hồn đao bên hông. Lúc này, Trảm Hồn Sứ nghe phía sau có tiếng bước chân, hẳn cũng không quay đầu lại mà chỉ thản nhiên nói: “Nếu đến rồi, vậy đi thôi.”

“Đợi một tí,” giọng nói quen thuộc cất lên, “Người nhờ ta dẫn đường còn chưa có tới đâu, ta sợ máy bay trễ giờ nên cố ý đến sớm một hồi đó.”

Trảm Hồn Sứ vụt xoay người lại, chỉ thấy Triệu Vân Lan ăn mặc kín mít, đầy người treo trang bị leo núi, dưới chân còn có một con mèo đen. Y mang theo một li cà phê, vừa nói chuyện vừa há mồm cắn một nhát hết non nửa cái hamburger, y phất phất tay cột nhả nói với hắn: “Ăn không? Ta còn có khoai chiên này.”

Chương 72

Bàn tay buông bên người của Trảm Hồn Sứ Thẩm Ngụy không tự chủ được mà bắt đầu trở nên run rẩy, nhất thời lửa giận công tâm.

Triệu Vân Lan làm cho người ta giận thành như thế mà cứ như không hề hay biết..... mà có lẽ y biết cũng coi như không, tìm một phiến đá ít bằng tuyết đặt móng ngòi lên, uống hết cà phê lại nhe răng lòi miếng pho mát trong hamburger ra quăng xuống.

Thẩm Ngụy đứng nơi đầu gió không nói tiếng nào, cho đến tận khi y không ngừng không nghỉ ăn xong bữa sáng, hẳn mới dùng một loại ngữ khí rất thấp, nhẹ giọng hỏi: “Ta nói với người cái gì?”

“Không đáp ứng yêu cầu của Địa Phủ, chờ người về nhà.” Triệu Vân Lan xoa xoa miệng.

Thẩm Ngụy dè giọng xuống càng thấp hơn, gằn từng chữ mà nói: “Vậy người tới nơi này làm cái gì?”

Triệu Vân Lan nhìn quanh bốn phía, phát hiện ngoài mèo đen ra thì chẳng có ai khác, vì thế y đi lên đưa tay ôm lấy thân mình lạnh như băng của Trảm Hồn Sứ, kiễng chân một chút hôn lên đỉnh đầu phủ kín mũ trùm của hắn: “Người giận sao?”

Đại Khánh yên lặng xoay đi, tâm tình có chút vô cùng thâm trầm.

Thẩm Ngụy không động, chỉ là cứng ngắc đứng ở nơi đó: “Ta thấy người nhất định là muốn làm cho ta tức chết mới vừa lòng, ta hận không thể, hận không thể.....”

Triệu Vân Lan buông hắn ra, nhìn khuôn mặt hắn bị che trong hắc vụ, trong một nháy mắt đó y vẫn có thể tìm ra vị trí đôi mắt kia, thậm chí còn

cảm giác được ánh mắt ấy. Triệu Vân Lan thở dài, kéo tay Thẩm Ngụy nắm một cái lại buông ra, vô cùng thành khẩn nhỏ giọng nói: “Trở về cho người bắt ta đầu đội bàn phím gối quỳ bàn trà được không nào? Quý bàn tính cũng được luôn, lần sau ta không dám, thật sự không dám nữa..... Hơn nữa lại nói tiếp lúc này cũng không thể trách ta, người hỏi Đại Khánh xem, đều tại cái tên nhóc Sở Thứ Chi kia đó, để cho Địa Phủ nắm được nhược điểm của ta.....”

Rõ ràng là người nắm được nhược điểm của Địa Phủ nhân tiện còn giúp Sở Thứ Chi tháo xiềng Công Đức nhá...Mèo đen không thèm để ý đến y, chỉ rất là không coi ai ra gì ngồi cúi đầu giờ móng vuốt rửa mặt ..._tên đàn ông đầy miệng tiếng quý này mà đáng tin thì heo mẹ cũng leo được lên cây tuốt.

“Còn nữa nha giờ ta trở về không kịp rồi,” Triệu Vân Lan buông tay ra, “Aiiii, thật sự đó, người đừng giận mà, giận đến như vậy không phải sẽ đau lòng chết ta hay sao chứ..... Thẩm Ngụy? A Ngụy, Tiểu Ngụy, bảo bối..... Đừng đừng đừng không để ý tới ta, nói gì với ta đi mà.”

Thẩm Ngụy không nói tiếng nào, đôi tay trong tay áo nắm chặt đến phát đau.

Y gọi một tiếng “Bảo bối” làm cho Đại Khánh rung mình như bị rút gân từ đỉnh đầu đến tận chót đuôi, sau đó nó yên lặng rời xa vài bước, cảm thấy chính mình không thể nghe thêm nổi nữa.

Triệu Vân Lan vánh mặt vừa định sáp qua bỗng ngừng lại, trong nháy mắt khôi phục lại biểu tình của người bình thường lui về hẳn hơn năm bước...Chỉ một lát sau đã thấy một đám âm sai vây quanh phán quan, đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường đều đến cả, phía sau còn có một đoàn người nhìn không ra lai lịch, có yêu tộc thừa thốt mấy người, thậm chí còn có một số trên mặt mang theo bảo tướng(1) , đại khái có thể là thần tiên

phương nào đó, Triệu Vân Lan chú ý quét qua một lượt thì thấy những kẻ mới đến chẳng có ai là người bình thường cả.

Triệu Vân Lan cùng Trảm Hồn Sứ đứng ở một bên, Trảm Hồn Sứ vẫn giữ nguyên bộ dáng nhìn không ra một tí manh mối như cũ, Triệu Vân Lan lại không có biểu cảm gì, không biết là do bị lạnh cóng hay là vì trên cao thiếu dưỡng khí mà sắc mặt y hơi hơi trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng chẳng có tí huyết sắc. Khi y quay đầu nhìn bọn họ thì tựa hồ hơi nhú mày nhưng lại lập tức bình thản gật đầu, khách khách khí khí nói: “Chào buổi sáng.”

Phán quan không biết Triệu Vân Lan đã đến đây bao lâu, cũng không đoán được không khí giữa hai người này rốt cuộc là thế nào.

Để cho Trảm Hồn Sứ đến trước một mình gặp Triệu Vân Lan quả thật là do bọn họ mưu tính sẵn dù sao thì cũng đã đến chân núi Côn Luân rồi, Trảm Hồn Sứ sẽ không thể yên tâm để Triệu Vân Lan trở về một mình, chỉ còn cách mang theo y lên núi mà thôi, trước mặt người mà trong lòng này, cho dù Trảm Hồn Sứ thật sự có lòng khác thì cũng phải kiêng kị mấy phần chứ không dám động thủ ngay lúc quan trọng thế đâu.

Nhưng cũng chính vì vậy, Địa Phủ đã chính thức công khai nhỡ vảy ngược của Trảm Hồn Sứ, triệt để đắc tội với hắn rồi.

Phán quan tinh thần hoảng hốt bất định đánh giá thân ảnh đang phát ra hắc khí càng ngày càng đậm của Trảm Hồn Sứ, quả thật là kinh hồn táng đảm.

Phán quan như lão tên tuổi gọi lên nghe thì kêu lắm đấy, thực tế bên trên còn đè nặng Thập điện Diêm La, đến tay lão cơ bản chẳng còn tí thực quyền nào. Có đôi khi phán quan thấy mình chính là chuyên môn chạy chân chịu tiếng xấu thay cho người khác – Cái lũ nắm quyền ở Địa phủ bây giờ phần lớn là hậu bối hiểu biết chuyện trước kia rất nông cạn, phán quan

thấy bọn họ y như một lũ trẻ con ếch ngồi đáy giếng cảm chốt ở cái Địa Phủ bé teo đã tự cho là to tát lắm.

Triệu Vân Lan thì chưa tính đi, Trảm Hồn Sứ loại người này đã đành là không lung lạc được thì thôi đi lại còn đối phó người ta khắp nơi, không biết chó cắn người là chó không sửa sao? Thực sự làm cho hấn điên lên á, đừng có nói một cái Địa Phủ, ba tầng trời cũng chẳng đủ cho hấn bố một đao đâu.

Phán quan nơm nớp lo sợ cười gượng một tiếng, lúng ta lúng túng nói: “Lệnh chủ tới thật sớm.”

Sau đó lão chuyển sang Trảm Hồn Sứ, chấp tay thi lễ, khom lưng uốn gối vô cùng cung kính lên tiếng: “Tiểu nhân kiến quá.....”

Lão khom người chưa nói xong một câu thì Trảm Hồn Sứ đã chẳng nói chẳng rằng xoay người lên núi rồi – hấn không thèm quan tâm cấp bậc lễ nghĩa, trước mặt bao nhiêu âm sai liên can mà tát vào mặt phán quan như thế, có thể thấy là thực nổi giận.

Phán quan không dám có ý kiến, lão cười khở một tiếng vội vàng xua mọi người đuổi theo, lão biết rõ Trảm Hồn Sứ không ra tay cũng là nể mặt Triệu Vân Lan mà hạ thủ lưu tình lắm rồi.

Trời càng ngày càng tối, giông tố nổi lên từ chín tầng trời, ngẩng cổ nhìn lên mơ hồ như có rồng đen đang không ngừng uốn lượn.

Núi Côn Luân quanh năm tuyết phủ, núi cao vời ngàn trượng, đỉnh đá nhọn lẫm nhien chọc thẳng vào mây trời, non ngàn không cánh chim, muôn ngả không dấu người.

Theo bước bọn họ đi sâu vào núi, Đại Khánh vẫn chồm hồm trên vai Triệu Vân Lan đột nhiên căng thẳng không yên như thể nhận ra cái gì đó.

Đủ loại hoài nghi cùng suy đoán lúc trước, ngay nháy mắt khi Triệu Vân Lan nhìn thấy núi Côn Luân kia đã tan thành mây khói.

Y chưa từng đến Côn Luân, thậm chí chưa từng tưởng tượng ngọn đại tuyết sơn này có quan hệ gì với mình. Nhưng mà khi y một đêm không ngủ lặn lội đường xa đặt chân lên địa giới của Côn Luân, một khoảnh khắc đó, Triệu Vân Lan đã giật mình hiểu được cái gì gọi là “huyết mạch tương liên”.

Cảm giác kia kì diệu vô cùng, giống như có một đường dây nào đó tìm tới điểm nối nơi sâu thẳm linh hồn y, nối kết y với ngọn núi này.

Điều này làm cho Triệu Vân Lan nhất thời quên hết mưu tính hỗn loạn trong lòng, quên ngưi quý xà thần xung quanh, thậm chí quên luôn cả Thâm Nguy vẫn luôn bực mình không hề nhìn y lấy một cái.

Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, y bước lên phía trước, bản thể Trấn Hồn lệnh trong túi ngực nóng đến đốt người.

“..... Lệnh chủ, lệnh chủ?”

Triệu Vân Lan cả kinh giật mình như vừa tỉnh mộng, quay đầu nhìn phán quan đang giữ chặt mình, mê mang trong mắt còn chưa tiêu tán đi.

Bọn họ bất tri bất giác đi tới một mảnh đất bằng phủ đầy tuyết trắng không dấu chân người, một bên là cự thạch cao như người sắp hàng theo tám tám sáu sáu mười tư que, bốn phía thỉnh thoảng có luồng gió xoáy thật nhỏ thổi qua, không khí yên tĩnh đến trang nghiêm.

Phán quan có vẻ có chút câu nệ: “Qua nơi này chính là Côn Luân sơn khẩu, làm phiền lệnh chủ đưa chúng ta lên.”

Triệu Vân Lan dù không nhìn thấy mặt Thâm Nguy nhưng lại cảm giác được ánh mắt của hắn, thế mà khi y quay đầu kiểm tìm ánh mắt ấy thì

Thẩm Ngụy lại làm bộ như không hề để ý mà quay mặt đi nơi khác.

Triệu Vân Lan cười khở một cái, vỗ vỗ mũng Đại Khánh để nó nhảy từ trên vai mình xuống, lấy Trấn Hồn lệnh ra, lập tức đi vào trong trận cự thạch.

Mỗi bước y nện trên mặt đất là một bước mọi người nín thở, gió mạnh ngừng lại ngay khi y vào đến trung tâm trận pháp, phía sau Triệu Vân Lan lưu lại một hàng dấu chân dài, cô tuyệt mà an tĩnh.

Y đứng trong đó, bỗng nhiên nhắm đôi mắt lại lộ ra một bên sườn mặt tĩnh lặng như hồ sâu, nghiêng nghiêng đôi tai nghe tiếng âm vang từ thập vạn đại sơn vọng lại.

Phía bắc xích thủy, đất trời nối liền, gò lớn vạn ngàn, khởi nguyên thời không.

Đỉnh cao chót vót, ngắm sáu phương bốn bể mệnh mang, khởi nguồn của ba mươi sáu lộ sơn xuyên, trụ cột của vạn vật trong thiên địa.

Nơi này tên Côn Luân.

Không ai dạy cho y phải làm như thế nào, Triệu Vân Lan cũng không hề hỏi, nhưng cố tình y lại biết, trong lòng giống như vẫn có một giọng nói dẫn đường cho y. Y chột mở mắt ra, ánh mắt đưa đến đâu thì cự thạch đều chuyển động theo tinh thần y đến đó, khó lường y như quỷ tích tinh thần làm cho người khác không kịp nhìn.

Rốt cục, có người nhìn không được thấp giọng thảo luận, không biết người trong trận là ai, giọng nói khe khẽ nổi lên bốn phía, Thẩm Ngụy lại mắt điếc tai ngơ, trong ánh mắt chỉ còn lại bóng dáng của một người.

Cho dù y mặc áo gió chẳng ra gì với giày leo núi, tóc y bị cuồng phong thổi thành một cái tổ chim không ra hình dạng, thế mà trong mắt

Thẩm Nguy, lại trùng lặp một cách kì dị với bóng hình thanh y trong ngàn năm quá vãng.

Hắn bỗng nhiên khó lòng ức chế nổi, một đoàn hắc vụ cuộn lên trong tay áo phủ kín cả người Triệu Vân Lan, ngăn cách tầm mắt mọi người, chỉ có chính hắn mới có thể nhìn thấy được, phảng phất trong cả trời đất chỉ còn lại hắn và Triệu Vân Lan mà thôi.

Thẩm Nguy bỗng nhiên tự giễu cười khổ, hắn nhớ tới mấy ngàn năm trước, trong lòng vừa nghĩ chỉ cần người nọ liếc mắt nhìn mình nhiều hơn một cái thì có chết vì y cũng cam, vừa cảm thấy bản thân không xứng làm bản mặt y. Giờ đây lòng tham không đáy, hi vọng y chỉ là của một mình mình, người khác ngay cả nhìn cũng không được.

Thì ra trong bất tri bất giác, mầm mống gieo xuống từ trăm ngàn năm trước đã trưởng thành nên tâm ma mà hắn không phá nổi nữa rồi.

Thiên tính cũng được, bản năng cũng thế, Thẩm Nguy từ khi sinh ra tới nay vẫn khổ sở phản kháng nó, nhưng đến cuối cùng chỉ vì một lần bèo nước gặp nhau không kịp phòng bị, khiến cho hắn trọn đời không được siêu sinh.

Mặt đất rung lắc dữ dội, trên núi Côn Luân truyền đến tiếng gầm rú xa xôi, một đạo sấm sét rất cuộc phá tan mây mù tầng tầng, như bẻ cành khô đánh xuống trên mặt đất. Trên đỉnh núi mờ mờ ảo ảo, một cái mặt nạ quý dị như ẩn như hiện, tựa như Quỷ Diện đang đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn xuống.

“Ầm vang” một tiếng, chín tầng trụ đá ầm ầm hạ xuống, trong nháy mắt đưa theo chư thần đến đỉnh Côn Luân.

Mọi người chưa kịp đứng vững, mào đen không biết đã đứng trên khuỷu tay Triệu Vân Lan từ lúc nào đột nhiên thê lương kêu một tiếng, mọi người nhìn theo ánh mắt của nó chỉ thấy đại thần mộc cùng thiên địa đồng

thọ kia đã ở ngay trước mắt, thân cây chết héo quá nửa, không một mảnh lá, không một cánh hoa, nhuốm tử khí nặng nề.

Mèo đen nhảy xuống khỏi người Triệu Vân Lan, trong lúc rơi xuống đất, thân mình nó đột nhiên lớn lên, biến thành hình người.

Triệu Vân Lan cũng không biết Đại Khánh sẽ biến hình, nhất thời cũng vô cùng sửng sốt, chỉ thấy người này tóc đen như lông quạ thật dài buộc lại sau người, một đôi mắt mèo như đá quý, trong ánh mắt sáng ngời thanh triệt lại hàm chứa lạnh lẽo nói không nên lời, khi mở miệng lại vẫn là giọng nói của Đại Khánh mà Triệu Vân Lan từng quen thuộc.

Nó..... cậu trầm giọng nói: “Kẻ nào dám giương oai ở Côn Luân sơn?”

Lời vừa nói xong, Đại Khánh nhìn chăm chăm thân cây chết héo, vành mắt đỏ bừng.

Đúng lúc này, vô số u súc như thể lớn lên từ trong mặt đất, hấp thu rễ thân mộc mà đột nhiên chui lên từ lòng đất, kêu lên âm thanh sắc nhọn.

Một trận cuồng phong quét qua, thân mình cực đại của Quỷ Diện xuất hiện trên tầng mây dày tưởng chừng phải lớn đến mấy nghìn thước, như già thiên tế nhật, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sau đó, thân thể cực đại như núi của gã cong tứ chi, như ẩn như hiện trên đỉnh Côn Luân quanh năm không tan mây mù, một tay chấp thủ quyết, một tay đưa về phía sau. Đằng sau đó hiện lên một cái đỉnh cao đến mấy chục tầng lầu, bay nhanh xoay chuyển giáo hợp cùng tiếng gió kịch liệt, chấn đến lỗ tai đau nhức.

Có người sợ hãi kêu thành tiếng: “Luyện Hồn đỉnh, là Luyện Hồn đỉnh!”

Bàn tay vẫn giấu phía sau của Quỷ Diện bỗng nhiên vươn ra không một lời báo trước, trong tay giơ một cây cự phủ không chút lưu tình đánh xuống.

Triệu Vân Lan bị người dùng lực đẩy sang một bên, y lão đảo một vài bước mới đứng vững, gió lớn mang theo mùi máu tươi cuồn cuộn làm y không mở nổi mắt, cự phủ mang theo sức nặng ngàn cân như núi lại bị một thanh đao sống thẳng dài ba thước ba tấc cường ngạnh chặn lại.

Trảm Hồn Sứ dưới cự phủ tựa như con kiến nhỏ bé muốn đỡ lấy ngàn cân, cuồng phong lãnh liệt xoẹt qua cắt ống tay áo của hắn rách một vết nhỏ lộ ra đôi tay trắng xanh thon dài, sau đó chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cổ tay Trảm Hồn Sứ khẽ chuyển, cự phủ bị nứt ra một vết dài.

Sau đó hắn nghiêng người đánh ra tạo nên tiếng vọng choang choang sắc bén ráo riết, cự phủ không tự chủ được văng cao ba thước, vết nứt lớn dần theo phần đang bị phá hủy, nó rơi trên mặt đất, bổ ra một đáy vực sâu hơn trăm thước trên đỉnh tuyết sơn. Vô số u súc chưa kịp chui từ dưới đất lên cứ thế uổng mạng dưới cự phủ của chủ nhân mình.

“Luyện Hồn đỉnh.” Sau trận giao thủ đầu tiên khiến lòng người run sợ, Trảm Hồn Sứ cúi đầu nói, “Người điên rồi.”

-

Chú thích

(1) bảo tướng: là cái hình pháp bảo mà nhà phật hay có, hình của nó đây.

Chương 73

“Ta không điên, Sơn Hà trùy bị người cầm đi thì không tính, bởi vì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày người mang theo nó tới tìm ta, nhưng mà Công Đức bút thì ta nhất định phải có được. Một khi Tứ trụ mất đi hai, trời đất nghiêng lệch thì trên đời sẽ không còn gì ngăn cản được ta nữa.” Quý Diện cuối cùng cũng mở miệng, sau đó quét mắt một vòng, “Người tới thì tới, lại còn mang theo nhiều kẻ ô hợp thế này...Bọn chúng là sợ người đương trường phản bội hay sao?”

Lời này chẳng khác gì công kích, mỗi người ở đây đều bị gã cho một bạt tai.

Quý Diện xoay chuyển ánh mắt, thấy được Triệu Vân Lan, tươi cười trên mặt lại càng quý dị hơn: “Ồ, thì ra là lệnh chủ cũng ở đây, chẳng trách nào.”

Đại Khánh biểu tình lạnh lùng, nhưng vừa mới định động chân thì đã bị Triệu Vân Lan nắm tóc kéo về.

Triệu Vân Lan lộ ra biểu cảm ngoài cười mà trong không cười, một tay tóm tóc Đại Khánh không để cho cậu làm loạn, một tay thò vào túi lấy thuốc lá.

Đại Khánh biến thành người nhưng vẫn giữ nguyên bản năng khi bị bút lông, xoay tay lại cho Triệu Vân Lan một cào, chẳng qua bây giờ cậu không có móng tay dài cho nên chỉ có thể lưu cho y một cái vết trắng nhạt mà thôi. Cậu phát hiện tay của Triệu Vân Lan lạnh đến dọa người thì không nhìn được sừng sốt hồi lâu.

“Mập mập chết bầm, đừng gây thêm phiền phức.” Triệu Vân Lan chẳng có chút ngưng mồm nào mà phun ra bốn chữ kia với “con người” tiên khí vây quanh trước mặt.

Đại Khánh: “Người làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng mà phun ra một hơi khói thuốc, bờ môi lại càng trắng bệch không chút huyết sắc, ánh mắt lại vẫn như cũ sáng đến kinh người, ngón tay y vô thức ve vuốt điếu thuốc, dùng giọng nói còn thấp hơn cả thì thầm nói với Đại Khánh: “Ta có chút khẩn trương.”

Đại Khánh mở to hai mắt ra nhìn.

Triệu Vân Lan chuyển ánh mắt sang bên cạnh: “Địa Phủ đứng sau Nha tộc, các Yêu tộc khác thành một phái riêng, Tây Thiên La Hán, thế còn kia là loại nào, đạo gia à?”

Quý Diện lại phang xuống một búa kinh thiên động địa, đám người đã tự động phân chia thành từng nhóm.

“Hoặc là đức cao vọng trọng, hoặc là đắc đạo thăng thiên, có thần chức.” Đại Khánh nói, “Nhưng không ai có tư cách nhúng tay vào trận đấu của hai người này, nếu không có người đưa đi thì ngay cả lên núi họ cũng không lên nổi. Dám gây chiến ở nơi này, trừ hai người họ ra ta cũng chỉ thấy có mỗi bà đuôi rắn thôi.”

Mặt người thân rắn, là cổ thần nữ đế, Nữ Oa.

Thiên không nặng nề bắt đầu có tuyết rơi, u súc xấu xí phân biệt rõ ràng với các lộ thần quỷ, giằng co lẫn nhau hết sức căng thẳng.

Đại Khánh quay đi không nhìn đại thần mộ nữa, miễn cưỡng làm cho mình tỉnh táo lại, nói với Triệu Vân Lan: “Tốt nhất người nên lui ra phía sau một chút đi.”

Tuyết rơi băng lạnh làm ẩm tàn thuốc của Triệu Vân Lan, y lấy khăn tay gói kĩ cả đầu lọc và tàn tro, bảo vệ môi trường nhét vào trong túi, theo lời Đại Khánh lui ra bên ngoài vòng chiến. Y lập tức len lỏi qua những

người khác đi tới bên đại thần mộc, vươn tay đặt trên thân cây lạnh lẽo khô héo.

Đại thần mộc không biết cao bao nhiêu, nhưng mà rễ cái lộ ra trên mặt đất đã cao đến ngực Triệu Vân Lan, nó tựa như một vị thần minh trấn giữ nơi này vậy.

“Tuy rằng ta không biết cái gì hết,” Triệu Vân Lan thầm nói, “Nhưng người nhận ra ta phải không?”

Khi y nghĩ như thế, đột nhiên theo kẽ tay y, đại thần mộc nhú ra một mầm xanh nho nhỏ nhạt màu, nó chậm rãi vươn ra tơ non tinh tế như sợi tóc dịu dàng cuốn lên ngón tay y.

Triệu Vân Lan sờ sờ túi đồ leo núi mini mà y mang theo người, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta đây cứ thử trước xem thế nào.”

Lúc này, Quỷ Diện vung tay một trảo, Luyện Hồn đỉnh khổng lồ bị ôm trọn trong lòng bàn tay cơ hồ có thể che trời của gã, nổi bật trên những ngón tay trắng bệch, một cỗ khí xám đen bắt đầu khởi động từ trong Luyện Hồn đỉnh.

“Công Đức cỗ mộc chưa sinh đã tử chi thân.” Triệu Vân Lan nghe thấy Quỷ Diện cúi đầu nói, “Lệnh chủ có biết Công Đức bút bản chất là cái gì không?”

Triệu Vân Lan xoay người dựa lưng vào đại thần mộc, ngửa mặt xa xa đối diện với Quỷ Diện: “Người nói nghe thử coi.”

“Trước khi Viêm Hoàng đại chiến với Xi Vương thì đã có chư thần các nơi, Phục Hy Nữ Oa nhị đế vì thành lập trật tự bèn lên núi Côn Luân lấy một nhánh cây của đại thần mộc, Nữ Oa ghi hận khi tạo ra con người thì bùn đất có chứa tam thi, vì thế tự chủ trương, đem thần mộc cắm xuống vùng đất đại bất kính.....”

Trảm Hồn Sứ quát to một tiếng: “Im miệng!”

Trên người hãn đột nhiên phóng ra hắc khí không thấy điểm dừng, Trảm Hồn đao trong nháy mắt kéo dài vô hạn như Định Hải Thần Châm trong truyền thuyết khi xưa, chỉ có phần chuôi đao vẫn chưa đến hai tấc như cũ để nằm trong tay người, thừa nhận sức nặng ngàn cân ấy.

Mũi nhọn của Trảm Hồn đao tựa hồ đã chạm đến chân trời, sấm dậy gió cuồng bị một đao của hãn cuộn lên lồng lộng, một đạo sấm sét âm âm hạ xuống làm cho người ta có ảo giác hãn đã chọc trời thủng ra một lỗ..._Thần lôi bổ thẳng xuống đỉnh đầu Quý Diện.

Quý Diện cười lớn một tiếng, dám ngẩng đầu lên há miệng đón lấy đao thần lôi ấy nuốt vào trong bụng, Trảm Hồn đao lập tức hạ xuống, tiến sát vị trí của Luyện Hồn Đỉnh trong tay Quý Diện, một đường chém đến ngực gã, vết đao lướt qua cuộn lên gió bắc thê lương, vụn băng lớn bằng nắm tay bay vung tán loạn. Một đoàn u súc sáp lại, trong khung cảnh hỗn loạn cát bay đá chạy trời tối đất mù lao vào quần thảo với chúng thần quỷ trên đỉnh Côn Luân không cần phân biệt tốt xấu.

Triệu Vân Lan phí rõ nhiều sức mới đứng vững được, đàng hoàng ngồi trên cái rễ cây lộ thiên, rất là vô sự trong một đồng loạn cào cào, còn châm một điếu thuốc, trong lòng rốt cuộc hiểu ra sự khó xử của Trảm Hồn Sứ Quý Diện không coi hãn là kẻ địch, những người khác lại không để hãn làm mình hữu đánh thành như vậy mới là trình độ thật sự của hai người bọn họ, lần trước ở dưới chân Sơn Hà trùy, nếu không phải là do Quý Diện thủ hạ留情 thì chỉ sợ là không kết thúc dễ dàng như vậy.

Quý Diện khi đó dường như không muốn thật sự đối địch với Trảm Hồn Sứ.

“Miền đất đại bất kính?” Triệu Vân Lan cúi đầu lặp lại một lần, Quý Diện nói hai ba câu đã giải thích rõ ràng nghi hoặc trong lòng y truyền

thuyết con người có tam thi chính là chỉ “tham, sân, si”, mà theo sách vở nói, tam thi trên người là từ bùn đất mà ra, như vậy thì “miền đất đại bất kính” kia rất có thể là ngọn nguồn của “tham, sân, si”.

Chỉ thấy Quỷ Diện bay lên tránh thoát Trảm Hồn đao, khi gã hạ xuống toàn bộ núi Côn Luân đều cùng run rẩy, gã tiếp tục nói: “Thần mộc từ bi, trước chết héo, sau sinh rễ, lớn lên thành Công Đức cổ mộc người sau truyền gọi, sau trận chiến của Viêm Hoàng cùng Xi Vương.....”

“Câm miệng! Câm miệng!” Trảm Hồn đao vung ngang chém tới, Triệu Vân Lan cơ hồ không nhìn thấy Thảm Nguy đang ở đâu, càng không tưởng tượng được hẳn làm thế nào mà vung được cây đao dài hàng trăm mét một cách dễ dàng tự nhiên thoải mái như thế.

Hoành đao chém eo, Quỷ diện lại một lần nữa bị ngắt lờ, thân ảnh của gã chột thu nhỏ lại, vừa vặn chỉ nhỏ bằng một nửa khi ở trên cao, Trảm Hồn đao xẹt qua đỉnh đầu gã, Luyện Hồn Đỉnh nổ vang rơi trên mặt đất, nháy mắt có vô số thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền tới, gọi ra tên của nó.

Lấy Luyện Hồn đỉnh làm trung tâm, u súc tuôn ra ùn ùn không ngớt.

Triệu Vân Lan mắt nhìn về hướng Luyện Hồn đỉnh, không cảm phần cũng không kích động, thậm chí ngay cả khi y chột thấy có người đến gần phía sau mình cũng vẫn không có quay đầu lại.

Đại Khánh lại không bình tĩnh như vậy, cậu nháy phốc từ trên cây xuống dưới, trong tay là một cây đoản đao to bằng bàn tay giống như vuốt mèo, như thể quỷ mị đánh về phía người tới gần.

Quỷ Diện khoát tay chịu một đao của mèo đen, tay gã giống như tạo nên từ sắt thép, chỉ một tiếng vang nhỏ đã đánh văng lưỡi đao của Đại Khánh sang một bên. Quỷ Diện xoay tay làm trảo tóm lấy cổ Đại Khánh, Đại Khánh sau khi biến hóa vẫn linh mãnh dị thường, lùi về phía sau hai

bước, nhảy lên nhánh cây đại thần mộc, vẫn duy trì tư thế ngồi xõm đó mà tròng gã như hổ rình mồi.

“Đánh mèo, người cũng phải nhìn mặt chủ nhân nó,” Triệu Vân Lan bấy giờ mới mở miệng, sau đó y dừng một chút, chậm rãi quay đầu. Nét tươi cười trên mặt thu lại, y thản nhiên liếc mắt nhìn Quỷ Diện rồi đột nhiên khẽ cười, “Bất quá chỉ dựa vào một trán hồn hỏa trên vai ta người mới có thể lên nổi đỉnh núi Côn Luân, thế là thật sự cho rằng đây là địa bàn nhà người hay sao?”

Một câu này còn hữu dụng hơn cả mưa bom bão đạn, Quỷ Diện vừa mới rồi còn kiêu ngạo không thôi chợt dừng bước chân, cẩn thận dừng lại sau lưng y khoảng ba bước, không dám tiến thêm một phân nào nữa.

Mà Thảm Nguy vừa mới vội vàng đuổi tới không kịp phòng bị nghe thấy một câu này, cả người ngây dại.

“Sau khi Viêm Hoàng đánh với Xi Vưu một trận đại chiến, Tam Hoàng không đành lòng, xin chỉ thị thiên đạo sau đó tước một cây Công Đức bút từ trên thân Công đức cổ mộc, vạn vật có linh, ghi chép tất cả ưu khuyết thị phi của sinh linh.” Triệu Vân Lan nói bằng giọng điệu không chút hoang mang. Y nhìn mặt nạ Quỷ Diện, chậm rãi phả một hơi khói thuốc, “Sau này Công Đức bút trở thành một trong Tứ thánh, khi Nữ Oa vá trời, lấy bốn chân rùa lớn tạo thành tứ trụ, Luân Hồi Quỷ lưu lạc dân gian, Sơn Hà trùy rơi xuống mặt đất, Công Đức bút.....”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng câu lên khóe miệng, ánh mắt liếc sang bên: “Công Đức bút hóa thành ngàn vạn mảnh vụn rơi vào trên thân muôn vạn con người có phải hay không, phán quan đại nhân?”

Một bóng người ẩn sau đại thần mộc thong thả bước ra, hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, lão quỳ mọp nơi đó run giọng nói: “Tiểu nhân có điều giấu diếm là thực bất đắc dĩ, Côn Luân quân tha tội.”

Triệu Vân Lan đảo mắt qua người lão nhưng không dừng lại, chỉ như cười như không mà thờ dài: “Đại khái là phán quan đại nhân tâm địa thuần lương, không giỏi làm mấy cái trò lừa bịp này đâu ta nói cho người nghe, gạt người là phải làm đến chín phần giả một phần thật, chứ cứ như người nói với ta hôm qua tất cả đều là nói dối, có đến trăm ngàn lỗ hồng, thật sự rất dễ bị người ta nhìn thấu ...Ba hồn bảy vía là có từ khi Nữ Oa tạo người rồi, từ khi nào mà mảnh nhỏ của Công Đức bút cũng có thể chiếm được một phách chứ? Muốn lấy Công Đức bút thì phải dẫn ra một phách của người thường sao? Ta làm không được, mà ta nghĩ các vị cũng chẳng làm nổi đâu, người nói sao đây? Hôm nay chỉ sợ là có hơn phân nửa những người ở đây bị bốn chữ ‘Thiên hạ thương sinh’ của người lừa đến có phải không?”

Phán quan run như cây sậy.

Đúng lúc này, Luyện Hồn Đỉnh như cái lô cốt bị người ta tranh đoạt không ngừng đột nhiên chấn động, kéo theo toàn bộ núi Côn Luân, đại thần mộc phía sau Triệu Vân Lan bất ngờ nhú ra vô vàn mầm non, cành khô rung động răng rắc. Sau đó, những nơi cành cây tiếp xúc với nước tuyết đột ngột mọc lên những nụ hoa thừa thốt.

Nam nhân lười nhác tựa vào thân cây dường như không để động tĩnh lớn như thế ở trong lòng, thậm chí khi chấn động qua đi y còn rất vô tư bồi thêm một câu: “Nếu Công Đức bút là của Côn Luân gì đó ta đây, sao người lại không trả nó về cho nguyên chủ?”

Cái mặt người vẽ trên mặt nạ của Quỷ Điện trở nên vụn vẹo, Triệu Vân Lan nửa mở mắt, dùng cái khăn tay bị tuyết thấm ướt nhẹ đón lấy tàn thuốc gãy ra, lại quăng thêm một quả bom nữa: “Không cần làm ra cái vẻ huyền bí với ta, ta biết thừa mặt mũi người trông thế nào rồi.”

Cảm giác thấy người bên cạnh đột nhiên cứng đờ, Triệu Vân Lan lại hơi hơi hạ giọng xuống nói như giải thích: “Mọi loại sắc tướng đều là hư

ảo, chẳng lẽ đến cả người mà ta còn không phân biệt được rõ ràng sao?”

Trảm Hồn Sứ chưa kịp mở miệng thì đỉnh núi Côn Luân bất ngờ nổi lên gió lớn, gió này còn kịch liệt hơn hai người đấu pháp khi này, Đại Khánh ngồi trên cây tí nữa thì lộn cổ xuống đất, vôi vãi biến thành mèo đen dùng móng vuốt bám chặt lấy thân cây. Trảm Hồn Sứ và Quỷ Diện vẫn bình thường, Triệu Vân Lan dựa vào đại thần mộc nhân tiện tránh gió luân, toàn bộ những người khác ngã trái đổ phải hết cả.

Phán quan vẫn duy trì tư thế quỳ bị ngã một quả như chó gặm bùn, một trận đảo lộn này làm cho ai đang đứng không thì bị kéo xuống, kẻ đang độn thổ thì bị đào lên, hơn mười u súc bị cuốn lên giữa không trung, kéo vào trong luồng gió, phảng phất muốn nuốt gọn tất cả mọi người vào trong nó.

Bên trong lỗ xoáy như ẩn như hiện một cây tuyệt bút, chính là Công Đức bút!

Luyện Hồn Đỉnh sụp đổ trong nháy mắt, Công Đức bút tái hiện nhân gian.

Nhưng mà Triệu Vân Lan, Thẩm Ngụy cùng Quỷ diện ba người không một ai nhúc nhích mảy may, tựa như Công Đức bút bị mọi người đau đầu tranh đoạt kia đột nhiên chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả.

Quỷ Diện chợt hỏi: “Nếu lệnh..... Sơn thánh nhất định phải có, vì sao không lấy?”

Triệu Vân Lan đứng không vững trong chiến trường cuồng phong mà vẫn giữ được biểu tình giả ngu của mình, ý tứ sâu xa nói: “Vì sợ có người chờ trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi chứ sao.”

Phán quan bị đập cho u một cục chỉ biết cúi đầu, không dám nói một câu.

Quý Diện thở dài: “Người với chúng ta có ân cho mượn hỏa, ta thực sự không muốn thế này.”

Nói xong, gã hô lên một tiếng, đám u súc làm người chán ghét ùn ùn xông từ dưới đất lên vây bọn họ vào giữa, Trảm Hồn Sứ lập tức đứng bên cạnh Triệu Vân Lan, tay đặt trên chuôi đao.

“Á à.” Triệu Vân Lan lạnh lùng nói, “Hóa ra là sâu hại trên cái cây của ta.”

Y vừa nói đoạn, trong tay rắc xuống thứ gì đó giống như lưu huỳnh xuống đất, u súc đang chui lên từ mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn vô cùng. Phán quan sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không thèm quản xem mình có bị gió lớn thổi bay hay không mà chỉ liếc mạng lui sang một bên, vừa lui vừa nói: “Ngũ hắc thang, là, là ngũ hắc thang.....”

Ngũ hắc thang, là máu của chó mực, mèo đen, lừa đen, lợn đen cùng gà đen mà luyện thành, phải sinh ra vào tháng âm, trên người không có nửa chiếc tạp mao, đen từ trong ra ngoài mới được, nó không phải là thứ gì quá quý giá nhưng lại khó có vô cùng, là bí phương khắc chế âm nhân dưới Hoàng Tuyền.

Thứ này vốn là chuẩn bị để đối phó ai, không cần nói cũng biết.

Ai ngờ mỗi người bọn họ đều không lùi nổi nửa tấc đất, còn chưa kịp động thủ thì ngay lúc đó Công Đức bút bỗng nhiên co rút lại, trong điện quang hỏa thạch bay thẳng về hướng đại thần mộc. Trong lúc tất cả mọi người còn đang chưa biết phản ứng thế nào thì nó đã xuyên nhập vào đại thần mộc.

Tất cả mọi người đều sửng sốt không nghĩ đến sẽ xảy ra biến cố như vậy, Quý diện vung tay áo đánh bay phán quan vắng xa rồi lập tức thò tay vào đại thần mộc định tóm lấy, Triệu Vân Lan theo bản năng gạt tay gã ra.

Cánh tay của Quỷ Diện cứng đến kinh người, Triệu Vân Lan cảm thấy tay mình như thể vừa đánh lên một tấm thép đặc, không cần vén tay áo lên nhìn cũng biết bên trong chắc chắn là tím bầm rồi.

Nhưng mà y không để lộ ra, Quỷ diện không biết vì nguyên nhân gì cũng không dám chống lại y mà chỉ xoay tay biến chiêu, theo sát bên người Triệu Vân Lan tiến đến đại thần mộc.

Chỉ nghe một tiếng ma sát ghê rợn vang lên, bàn tay của Quỷ diện bị đại thần mộc không hề lưu tình bắn ngược trở về, gã dùng lực quá mạnh, móng tay cứng như sắt không ngờ gãy mất hai cái, bên trong trào ra máu đen.

Triệu Vân Lan rút tay về như đã sớm đoán được, cười tủm tỉm nói: “Ta sợ người đau tay nên cản người lại, thế mà người còn không biết phân biệt tốt xấu.”

Quỷ diện nghiêng răng ken két, xoay người biến thành một làn khói đen biến mất tại trận. U súc lại không bị gã mang đi mà vẫn lao về nhóm người Triệu Vân Lan như trước, nhưng tất cả đều bị một lưỡi Trảm Hồn đao ngăn lại tí ngoài ba thước.

Đến tận lúc này Triệu Vân Lan mới nhẹ nhàng thở ra rồi nở một nụ cười giảo hoạt, sau đó y đưa tay chạm vào thân cây đại thần mộc, cảm giác như có một lực dẫn đang kéo mình vào bên trong.

Thật sự là một cái cây ngoan, Triệu Vân Lan vui vẻ nghĩ.

“Người.....” Mũ trùm trên đầu Thẩm Ngụy đã bị luồng gió khi Công Đức bút xuất thế thổi xuống, một đoàn hắc khí trên người cũng tán đi không ít, mơ hồ lộ ra gương mặt mà Triệu Vân Lan quen thuộc. Vẻ mặt của hắn cực kỳ phức tạp, tựa hồ là chờ đợi, lo lắng, lại mang theo một chút cẩn thận khẩn trương, “Người đều nghĩ tới cả sao?”

“Đương nhiên là ăn ốc nói mò đánh bậy đánh bạ rồi, mấy tên gốc các người có thể mà cũng tin.” Triệu Vân Lan chớp chớp mắt với hăn rồi ra sức lắc lắc cổ tay mình, “Au ui mịa nó, bị đập cho động cái đã đau, nhóc con Quỷ Diện kia thực sự là cái kim cương hồ lô oa mà.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Hăn cảm thấy trái tim treo lên tận cổ lại bị người ta nhét ngược từ cổ xuống đến tận bụng, đập cho lồng ngực đau nhức.

“Thay ta ngăn lại bọn họ, đại thần mộc hình như đang bảo ta phải đi một chuyến, có thể lấy được Công Đức bút đến tay thì càng tốt.” Triệu Vân Lan nói, thả người tiến vào đại thần mộc, cả người vào được một nửa lại như nghĩ tới cái gì, y quay đầu nói với Thẩm Ngụy, “Đi về trước chong đèn chờ cửa, yêu người.”

Nói xong, thân mình y đã biến mất trong đại thần mộc.

Chương 74

Quý diện đi rồi, Thẩm Ngụy thu thập sạch sẽ u súc trên đỉnh Côn Luân. Chỉ trong chớp mắt, những người khác phàm là biết thân biết phận thì cơ bản đã đi cả. Chỉ còn lại đầu trâu mặt ngựa chờ lấy phán quan đang nhìn hẩn từ xa xa, như có chuyện muốn nói lại không dám lại gần, Thẩm Ngụy duỗi tay với Đại Khánh, nói ngắn gọn: “Đi thôi, ta đưa người về.”

Đại Khánh nhảy lên vai hẩn, kỳ thật thân hình Thẩm Ngụy không khác Triệu Vân Lan lắm, vai hẩn không rộng hơn cũng chẳng nhỏ hơn y, nhưng mà đứng trên vai Trảm Hồn Sứ làm cho nó rất không tự nhiên, thế là đành phải lui lui lui thành một quả cầu, dùng móng vuốt liềm mạng bám chặt quần áo hẩn.

Bấy giờ phán quan mới huy động được một tí dũng khí, mở miệng gọi bọn họ: “Đại nhân.....”

Thẩm Ngụy thu Trảm Hồn đao, bước chân không hề dừng, vẻ mặt thản nhiên nói: “Cút đi, đừng ép ta miệng phun ác ngôn.”

Trời cuối cùng cũng sáng, trải xuống những ánh dương đến muện.

Khi Thẩm Ngụy trở lại ngôi nhà nhỏ của Triệu Vân Lan thì đã quá trưa, các đài truyền hình đều đang xào nấu lại tin tức về hiện tượng lạ lúc sáng sớm, các tạp chí lớn cũng không có gì khác, tất cả đều vươn tay thần thông mời đến đủ loại chuyên gia chém gió âm âm.

Thẩm Ngụy lại chỉ làm duy nhất một việc mà thôi ..._ Chờ cửa.

Hẩn chờ cửa chính là chờ cửa theo đúng nghĩa đen, kê cái sô pha đến đối diện cánh cửa rồi cứ ngồi đó không hề nhúc nhích.

Đại Khánh yên lặng ngồi xõm trên cửa sổ, coi chính mình thành một cái vật trang trí hình mèo, làm bộ như không tồn tại.

Một lần ngồi xuống này chính là ba bốn tiếng liền, mãi đến lúc mặt trời ngả về Tây, di động của Thẩm Ngụy đặt trên bàn mới rung rung mấy cái.

Thẩm Ngụy mới đầu không kịp phản ứng, một lúc lâu mới nghĩ đến việc cầm lên xem, vừa làm xong thì cả người giống như vừa mới “sống lại”.

Sau khi mở ra, bên trong là ba tin nhắn.

Tin thứ nhất: “Cuối cùng cũng có tín hiệu, không có gì đâu, ta sắp về nhà rồi.”

Một phút sau là tin thứ hai: “Mịa nó, lãnh đạo triệu tới, tối nay có bữa tiệc phải theo đi rồi, ta vừa thấy, đừng chờ ta.”

Một phút sau nữa thì tin thứ ba cũng đến: “Nghỉ ngơi sớm chút, ngoan.”

Đại Khánh nhảy từ cửa sổ xuống, rơi trên mặt đất. Nó lượn nửa vòng quanh sô pha, cuối cùng có lẽ đã tích đủ can đảm mới thanh thanh cổ họng cung kính hỏi: “Đại nhân, xin hỏi là lệnh chủ của chúng ta sao?”

“Ừm,” Thẩm Ngụy gật gật đầu, “Y nói có chút việc, sẽ về muộn chút.”

Đại Khánh nhẹ nhàng thở ra, do dự một chút mới nói tiếp: “VẬY...ta đi trước, về số 4 đường Quang Minh.”

Thẩm Ngụy hạ mắt liếc nó một cái, Đại Khánh theo bản năng cúi thấp đầu dưới ánh nhìn của hắn – giống như không thấy còn chút gì của “thầy Thẩm” mà nó hay gọi nữa cả, mà giá nào cũng phải ra ngoài thôi.

Thẩm Ngụy hơi gật đầu: “Đi thông thả.”

Đại Khánh như được đại xá, nhanh chóng đẩy mở then cửa chạy biến ra ngoài. Sống chung nhà với Trảm Hồn Sứ thật sự đáng sợ, nếu không phải bởi vì lo lắng cho cái tên nghèo rớt Triệu Vân Lan kia, nó mới không thèm bỏ lại cả tủ lạnh cá chiên không ăn mà chạy tới chịu cái loại tội nơm nớp lo sợ này đâu.

Triệu Vân Lan không đi xã giao, mà thật ra y chẳng đi đâu cả. Gửi xong cái tin nhắn kia, y liền lang thang đi miết trên đường phố Long Thành.

Mùa đông ở nơi này phần lớn đều khô ráo, năm nay không hiểu sao lại nhiều tuyết nhiều sương, một tầng vụn băng thật mỏng đọng trên mặt đất, mỗi khi có chiếc xe nào ngẫu nhiên vụt qua đều không dám tăng tốc độ, một vài quán hàng nhỏ ven đường đã đóng cửa rồi, người đi đường cũng dần thưa thớt hơn, tất cả đượm chút tiêu điều.

Ánh mắt y mê mang tựa hồ không biết nhìn về hướng nào, trong mắt vương đầy tơ máu trông qua vô cùng tiêu tụy.

Không biết qua bao lâu, điện thoại của y kêu vang, Triệu Vân Lan cất giọng khàn khàn mà bắt máy: “Alo, ba.”

“Ừm.” đầu dây bên kia cất tiếng, “Sao cứ ngoài vùng phủ sóng thế?”

“.....” Triệu Vân Lan đứng lại bên đường, đúng nơi đầu gió, gió hanh heo hắt thổi đến hồng hồng đôi mắt y, ngốc mãi hai giây mới phản ứng chậm nửa nhịp mà trả lời, “Tín hiệu không tốt ạ.”

Ba Triệu hỏi: “Bây giờ con ở đâu rồi?”

Triệu Vân Lan thật ra cũng không biết, y ngẩng đầu nhìn mãi mấy cái tên ngã tư đường, sau đó mới nói đại khái được vị trí của mình.

Ba Triệu: “Chờ đó, ta đến chỗ con.”

Triệu Vân Lan ngồi xồm ven đường đợi một hồi, đại khái sau hai mươi phút, một chiếc xe dừng lại cạnh đó, lái xe nhô đầu từ bên trong cửa kính ra ghét bỏ nhìn y một cái: “Sao mà giống ăn mày thế kia? Lên xe.”

Triệu Vân Lan hữu khí vô lực liếc trắng mắt, xoa xoa đôi chân ngồi lâu mà tê rần. Y leo lên ngồi vào ghế phó lái, thu người lại như cún con, hai tay ôm trước ngực, rụt bả vai, cả người tràn ngập dáng vẻ “con không muốn nói chuyện với ba cũng không muốn giải thích gì sất”.

Ba y đập ga quét mắt lờm y một cái: “Đi đâu mà ăn mặc thế này?”

“Cao nguyên Thanh Tạng.” Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc nói.

“Đi làm cái gì?”

“Phối hợp với đội tuần sơn Khả Khả Tây Lý (1) vây bắt một bọn săn trộm tội ác tày trời.”

Ba Triệu nói: “Đánh rằm.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng .

Ba Triệu trầm mặc một hồi: “Hai ngày trước mẹ con nói với ta, ta vẫn chưa biết phải nói với con chuyện này thế nào nên vẫn chưa đến tìm con.”

Triệu Vân Lan có chút mệt mỏi nhìn ông một cái.

“Khi con còn bé là thời kì sự nghiệp của ta phát triển đến lúc bận rộn nhất, khi đó đều là mẹ con quản lý con, ta không thể tận trách vẫn luôn không cảm thấy gì, cho đến tận sau này con đi học, mẹ con kéo ta đi tham gia câu lạc bộ phụ huynh do trường tổ chức, cuối tuần nhàn nhã ngồi lại với các cha mẹ khác nói về con cái nhà mình, ta mới phát hiện ra con khác với những đứa trẻ khác nhiều đến thế.”

Triệu Vân Lan cười khố: “Không phải là khác lắm mà rõ ràng là ba sinh quái thai thôi..... Được rồi ba, đôi khi khác lại làm công tác tư tưởng đi, hôm nay con thực sự không muốn nói.”

Ba Triệu yên lặng liếc y: “Ta nuông chiều con đủ rồi lúc trước khi con suy nghĩ kì quái nói muốn lập cái gì mà Cục Điều Tra Đặc Biệt, ta còn giúp con đi vận động đủ thứ quan hệ, đã hỏi qua con cái gì dư thừa vô nghĩa chưa? Đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước.”

“.....” Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi, “Vậy thì, ba muốn hỏi cái gì?”

“Trước hết ta không thể không hỏi thẳng, con với thầy giáo kia có thể tách ra không?”

“Không thể.” Triệu Vân Lan chém đinh chặt sắt nói.

“Ta không gặp với con, chúng ta bình tĩnh thoải mái mà thảo luận cái này,” Ba Triệu nhíu nhíu mày, “Con nói cho ta xem, con thích cái gì của nó? Nó có điểm nào mà người khác không thay thế được sao? Có cái gì đáng để con gánh trên vai áp lực dư luận cùng với sự thật là không có khả năng ở bên nhau một cách hợp pháp, vẫn là không phải nó không được?”

“Mẹ con có đẹp bằng Chí Linh tỷ tỷ đâu, sao ba phải ôm một cái thân cây là mẹ mà buông tha cho cả một khu rừng” Triệu Vân Lan có chút không kiên nhẫn nói, sau đó tâm tình y ác liệt cúi đầu hừ một cái, “Dư luận là cái thá gì, hợp pháp là cái đình gì? Con mà đã muốn thì tự mình vẽ một cái đăng kí kết hôn, đường Đại Học có chỗ khắc đủ loại dấu củ cải, năm đồng một cái, có cái gì đặc biệt hơn người đâu chứ”

Ba Triệu: “Này, ta đang nói chuyện đàng hoàng với con, con tỏ thái độ gì thế hả?”

“..... Thực xin lỗi.” Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, cúi đầu, ra sức ần ần mi tâm.

“Có lẽ đến một ngày khi nội tiết tố khôi phục bình thường, con sẽ hối hận với lựa chọn của con bây giờ,” Ba Triệu vẫn giữ giọng nói vô cùng vững vàng, không nhanh không chậm, làm cho người nghe sẽ nhin không được mà trầm tĩnh lại theo ông, tuyệt không cho rằng ông dùng khí thế mà bức người, thái độ như vậy lại càng dễ làm người ta nghe thấu lời ông nói, ông bảo, “Kích tình là một thứ vô cùng tuyệt vời, ta cũng đã đi qua tuổi trẻ, hiểu được cái loại cảm giác này, nhưng ta không tán thành một tình yêu quá mức gian nan, con có biết tại sao không?”

Triệu Vân Lan không đáp lại.

“Con đã đọc [Anna Karenina] (2) rồi chứ?” Ba Triệu dùng tốc độ hai mươi cây số một giờ chậm rãi lái xe trên đường vắng, “Rốt cuộc thì Anna chết vì cái gì? Đương nhiên con có thể tranh luận rằng tình yêu lệch lạc của cô ấy là thiếu đạo đức, mà các con thì là chính đáng, cái này ta cũng đồng ý, nhưng mà nói chung thì ... Tình yêu, là một thứ vô cùng cứng cõi nhưng cũng rất rất yếu ớt, có thể khi bị cản trở và áp bách thì nó sẽ sinh ra một sức mạnh cực lớn, biến thành một loại cảm tình gần như vĩ đại, đây cũng là lý do mà từ xưa đến nay nó vẫn được ca tụng, nhưng mà con phải nhớ một câu: ‘Thứ đánh bại bạn vĩnh viễn không phải là núi cao, mà là hạt cát trong chiếc giày của bạn’.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng.

Triệu phụ thở dài: “Tình yêu gian nan có thể dùng kiên cường và trả giá liêu lĩnh để duy trì, nhưng một khi đã bình yên trở lại rồi thì con đã nghĩ đến chưa? Đến lúc đó khi các con thấy nhau, tác dụng của kích thích tố đã rút đi rồi, thứ các con nhớ tới sẽ chẳng phải là những giây phút mặt đỏ tim đập tốt đẹp nữa mà sẽ là quá nhiều khiển trách và đau khổ khi ở cùng nhau, lúc đó con đối mặt nó thế nào, nó lại sẽ đối mặt con thế nào đây? Con

đã nghĩ tới chưa? Con người chính là như thế, đừng cho là mình ngoại lệ, con còn nhớ trước đây con thích ăn kem ly nhà kia không?”

Triệu Vân Lan chậm rãi lắc đầu.

“Mẹ con sợ con lớn lên không cao nên không cho ăn đồ ăn vặt, thế là con đêm mong ngày nhớ chúng nó, còn tuyệt thực kháng nghị nữa, sau đó ta đi công tác về đã nghĩ ra biện pháp ...Mỗi ngày ta mang con đi ba bữa, mỗi lần đều cho tùy ý chọn, lần nào cũng ít nhất hai ba hộp lớn, ăn đến đau bụng cũng không quản con, cứ thế đưa đi một tháng liền, sau này cứ nhắc tới cái hàng kem ly đó là con oa oa khóc lớn, ôm khung cửa sổ chết không đi nữa.”

Triệu Vân Lan miễn cưỡng kéo khóe miệng thành một nụ cười, ba Triệu tâm bình khí hòa nói: “Bây giờ con suy nghĩ cho kĩ rồi nói cho ta nghe xem, con thấy chính mình với thầy giáo kia có thể cứ tiếp tục như thế sao?”

Ông nói như thế thì không ai còn có thể không nghe vào tai, Triệu Vân Lan tạm dừng một hồi mới nói tiếp, giọng nói vẫn khản đặc như cũ, y lôi ra một chai nước khoáng ở kế bên tu một hơi hết quá nửa, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Con quen biết Thẩm Ngụy thực ra đã rất lâu rồi, tính ra thì từ lúc con bắt đầu công tác đã biết hẳn, đến giờ cũng không ít năm. Ba, con biết ba nói vậy là có ý gì, nhưng mà trên thế gian có một loại người, không phải là kiểu người mình thấy tốt đẹp thế nào hoa nhường nguyệt thẹn thế nào có một không hai thế nào mà phải vì người đó làm một quân vương chẳng màng triều sớm; chỉ là con cảm thấy nếu có lỗi với hẳn, bản thân quả thực chẳng là cái dạng gì nữa.”

Ba Triệu quay lại nhìn y một cái, Triệu Vân Lan tựa vào lưng ghế, đôi mắt nửa mở nửa khép, có thể là vì ngủ không đủ giấc mà mí mắt hẹp dài hơn người thường một chút của y chiết thành ba tầng, có vẻ uể oải đến kì lạ.

Ba Triệu nghe xong im lặng nửa ngày, một hồi lâu sau mới khó khăn nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, CON ĐÃ LÀ NGƯỜI TRƯỞNG THÀNH, CÓ MỘT SỐ VIỆC TA CŨNG KHÔNG CÓ QUYỀN CAN THIỆP QUÁ NHIỀU NỮA, NẾU CON NGHĨ NHƯ THẾ THÌ TA CŨNG KHÔNG CÓ GÌ ĐỂ NÓI THÊM ...__Hôm nào rảnh rồi mà ta ở nhà, con dẫn nó đến ăn bữa cơm đi.”

“CẢM ƠN.” Triệu Vân Lan lúc nói những lời này lại không có thần sắc vui mừng được bao nhiêu, đôi mày y vẫn cau nhẹ, một lát sau, y gian nan nói, “Ba, đi uống với con mấy chén được không?”

Ba Triệu nhìn y một cái, quay đầu xe, đưa y đến một quán ăn nhỏ tương đối yên lặng do người địa phương mở, ông mở menu rượu đưa đến trước mặt Triệu Vân Lan: “Chọn đi, ta trả.”

Sau đó gật đầu với người phục vụ: “Cho tôi một tách Thiết Quan Âm.”

Hai cha con ngồi đối diện, khí chất có sự giống nhau một cách kì diệu, uống trà uống trà, uống rượu uống rượu, không ai lên tiếng trước, không ai quấy rầy ai.

Triệu Vân Lan uống rượu không đỏ mặt, uống càng nhiều thì mặt lại càng tái nhợt, khi trước mặt y đã có hai cái chai thì ba Triệu giữ cái tay y đang định gọi phục vụ bàn lại, quay đầu nói: “Lấy cho nó cốc nước đường, tuy là lúc tâm trạng không thoải mái có thể uống một chút, nhưng ta là ba con, vẫn phải trông nom không để con trúng độc cồn hay thủng dạ dày mới được.”

Triệu Vân Lan dừng một chút: “Còn chưa ăn cơm mà, cho tôi cơm rang ra đây nha.”

“Bây giờ nói xem sao lại thế này được chưa? Cãi nhau với thầy giáo kia hả?” Ba Triệu hỏi.

“Làm sao có thể chứ.” Triệu Vân Lan vất vả nở nụ cười, “Con đã sớm qua cái tuổi cãi nhau với người ta vì mấy chuyện vặt vãnh rồi.”

Ba Triệu: “Thế là làm sao?”

Triệu Vân Lan không nói gì một lúc lâu, mắt nhìn chăm chú vào mặt bàn cẩm thạch như muốn nhìn mấy cái đường vân không có quy luật kia cho nó ra hoa, đến tận khi cơm nước đều mang lên rồi, y mới khe khẽ giật giật mí mắt, cúi đầu nói: “Rất nhiều chuyện...không biết mình làm đúng hay làm sai, làm sao bây giờ?”

Ba Triệu châm thuốc, im lặng một lát: “Ta có thể nói với con cảm nhận của ta, ta sống đến từng này tuổi, thấy một đời con người có bốn chuyện là không thể quá cố chấp, một là trường cửu, hai là thị phi, ba là thiện ác, bốn là sinh tử.”

Triệu Vân Lan ngược mắt nhìn ông.

“Cố chấp đôi khi là một loại đức tính, nhưng nếu cứ rối rắm với ‘trường cửu’, thì con lại càng dễ lo được lo mất mà thấy không rõ con đường dưới chân; quá quan tâm đến ‘thị phi’, con sẽ dễ sa đà quan tâm đến những chuyện vụn vặt, trên thế giới vốn dĩ không có gì là tuyệt đối đúng hay tuyệt đối sai; quá coi trọng ‘thiện ác’, thì trong mắt con không dung nổi một hạt cát, có lúc sẽ tự cho là phải, mong muốn quy tắc phải thay đổi theo góc cạnh của mình, cuối cùng sẽ thất vọng; quá lấn cấn với ‘sinh tử’, tầm nhìn của con sẽ trở nên hạn hẹp, một đời này cao nhất cũng chỉ có thể trở thành tầng lớp hạng hai mà thôi.”

Triệu Vân Lan yên lặng nghe.

“Có một số thứ không chịu nổi khảo vấn, không gánh nổi cân nhắc, lại càng không đáng giá hăm sâu, ta thấy nếu con đã làm thì không nhất thiết phải nghĩ xem nó đúng hay sai. Nếu con cứ dùng mấy thứ này mà tra tấn

chính mình thì chẳng bằng ngẫm lại xem về sau nên làm thế nào, con nói có phải không?”

Triệu Vân Lan nghe xong, không nói hai lời uống sạch cốc nước đường, sau đó trấn định nói: “Con không nuốt nổi cơm nữa, muốn đi nôn một hồi, nôn xong ba lái xe đưa con về đi.”

Ba Triệu đưa y về thẳng dưới lầu nhưng không đi lên: “Thầy giáo kia ở nhà con phải không? Người ta chưa chuẩn bị tốt thì ta sẽ không đột nhiên đến gặp, tự con đi lên đi, gặp lại sau”

Triệu Vân Lan đưa lưng về phía ông phất phất tay, vất vả đi về phía trước.

Thẩm Ngụy vẫn đang đợi cửa, nghe thấy tiếng chìa khóa vang thì lập tức mở cửa trước khi y chạm vào. Triệu Vân Lan thoạt nhìn coi như thanh tỉnh nhưng trên người toàn là mùi rượu, nhắc chân bị cửa ngáng một cái, Thẩm Ngụy vội vàng đỡ lấy y: “Uống bao nhiêu thế này?”

“Không sao đâu.” Triệu Vân Lan tựa trán lên vai hẵn, dựa một hồi mới cười một cái, “Ta đi tắm trước cái đã... có gì ăn không?”

“.....” Vốn dĩ vì Triệu Vân Lan tự làm theo ý mình lên núi Côn Luân, Thẩm Ngụy kỳ thật là muốn tính với y rất nhiều nợ nần, nhưng mà nhìn bộ dáng y ần ần dạ dày tội nghiệp như vậy thì hẵn lại chẳng nói được lời nào nữa, cuối cùng, Thẩm Ngụy chỉ thở dài, “Ta lấy cho người ít đồ ăn nóng.”

Triệu Vân Lan hôn lướt một cái lên gáy hẵn, đưa tay vào trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ dài mảnh nhọn đầu nhét vào tay Thẩm Ngụy, nói một tiếng “Lễ vật”, xong thì xoay người vào phòng tắm.

Thẩm Ngụy cúi đầu mở hộp gỗ, chỉ thấy bên trong là một cây bút rất mảnh, cán bút làm bằng gỗ, phía dưới không biết là lông của con gì, vừa nhìn liền thấy ánh vàng rực rỡ, cầm ở trong tay nặng đến kinh người, bảo

quang lưu chuyển, hoa nhuận nội liễm, chính là Công Đức bút làm từ công đức cổ mộc trong truyền thuyết.

Thẩm Ngụy ngăn người, đúng lúc này, trong nhà tắm ngoài tiếng nước chảy lại đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Thẩm Ngụy hoảng sợ, nhanh chóng cất kỹ thánh khí, đi qua gõ gõ cửa: “Vân Lan, không sao chứ?”

Trong phòng tắm nhà Triệu Vân Lan có bồn tắm lớn, phía trên có vò hoa sen, thừa thời gian thì ngâm người mà thiếu thời gian cũng có thể dùng được. Triệu Vân Lan không cẩn thận để nước nóng quá, vốn đã say ba phần, miễn cưỡng tỉnh táo lại một tí thì bị khí nóng hun cho bốc lên đầu, chân trần đạp lên cái bồn tắm trơn trượt, y không lưu ý một cái thế là ngã xoài xuống chìm cả vào bồn, suýt nữa thì chấn động não luôn.

Trước mắt sao vàng bay a bay, y hoàn toàn không nghe thấy Thẩm Ngụy nói cái gì.

Không thấy y đáp lại, Thẩm Ngụy rất cục nịnh không được đẩy cửa phòng tắm ra.

–

Chú thích:

(1) Khả Khả Tây Lý: là tên một bộ phim nhựa nói về đội tuần sơn ở Khả Khả Tây Lý bảo vệ linh dương sừng kiếm Tây Tạng khỏi bọn săn trộm.

(2) Anna Karenina: là nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nga Lev Nikolayevich Tolstoy. Cô là một phụ nữ có chồng và có con nhưng đã đi theo tiếng gọi tình yêu với một chàng trai trẻ. Cuối cùng,

mệt mỏi vì mối tình vụng trộm và những áp lực cuộc sống, Anna đã tự sát bằng cách lao vào đầu xe lửa. Chi tiết có thể xem ởWIKI

Chương 75

Không có ai đi tắm mà còn mặc quần áo.

Triệu Vân Lan làm cho mình ngã một cú thất điên bát đảo, vòi hoa sen rơi ầm xuống người y lại còn đập trúng đầu làm cho y càng không biết đăng nào mà lần. Hai tay y bám thành bồn tắm vất vả muốn đứng lên, tấm lưng khom khom lộ ra xương bả vai rõ ràng, bắp thịt lưu sượng bao bọc thắt lưng tinh tế tạo thành một đường cong xinh đẹp không nói lên lời, phía dưới...Phía dưới nữa thì Thẩm Ngụy thật sự không dám nhìn, chỉ là vết bầm tím đen trên cổ tay bị hơi nước nung đỏ cơ hồ đã đâm mù hai mắt hấn.

Thẩm Ngụy cảm giác trong phòng tắm thật sự quá nóng, chỉ trong một giây đã sắp nướng chín hấn đến nơi rồi.

Hấn cuống quýt rút cái khăn tắm lớn từ bên cạnh định ném qua thì phát hiện ra còn chưa đóng vòi nước, vì thế lại luống cuống tay chân đóng vòi sen, phi lễ không nhìn đời tầm mắt đi chỗ khác, duỗi tay trùm khăn tắm lên người Triệu Vân Lan. Sau đó hấn cách một cái khăn tắm thật dày, mặt đỏ tai hồng cần thận ôm y lên.

May mắn Triệu Vân Lan không dùng độ dày da mặt tuyệt đỉnh của y để đổ dầu vào lửa, y không cho Thẩm Ngụy bất cứ phản ứng nào, thật sự thì đầu óc y bị chất cồn và nước nóng pha thành tương hồ hết cả rồi.

Khăn tắm nhanh chóng bị nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua, che không hết hai cái chân dài lờ mờ lộ ở bên ngoài, Thẩm Ngụy một bên nghe thấy tiếng động mạch của chính mình đập loạn trên huyết Thái Dương, một bên nhẹ tay nhẹ chân đem Triệu Vân Lan đang ôm đầu cuộn thành một cục đặt lên giường.

Sau đó hấn tựa như bị cái gì làm bỏng, nhanh chóng rút tay về. Hấn ngượng nghịu vuốt vuốt ngón tay một hồi rồi cứ lóng ngóng tay chân đứng

mãi một bên.

Đến khi Thẩm Ngụy thấy nước thấm ướt gối đầu mới như vừa tỉnh mộng mà kéo cái chăn qua đắp lên người Triệu Vân Lan trước, sau đó mới dám giữ chặt một góc khăn tắm muốn nhẹ nhàng rút nó ra khỏi chăn.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Vân Lan đột nhiên cầm lấy tay hắn.

Lòng bàn tay y ướt át mà ấm áp, con ma men khí lực lớn kinh người hơi hơi mở ra đôi mắt cơ hồ không có tiêu cự, ánh mắt y còn mê mang hơn cả những ngày y không nhìn thấy gì, hai má đều hồng ửng.

Thẩm Ngụy cảm thấy yết hầu như bốc lửa, khô rát mà chần động.

Triệu Vân Lan mở miệng nói câu gì mơ hồ không rõ, Thẩm Ngụy cúi người ghé sát vào bên miệng y: “Người nói cái gì?”

Triệu Vân Lan siết chặt tay, lúc này đây, Thẩm Ngụy mới nghe rõ lời y nói.

Người nọ nói bằng âm thanh trầm thấp mơ hồ: “Thực xin lỗi..... Ta thực xin lỗi người.....”

Thẩm Ngụy sửng sốt.

Bàn tay Triệu Vân Lan đang nắm tay hắn càng ngày càng chặt, cuối cùng quả thực khiến hắn đau nhức.

Thẩm Ngụy chậm rãi nghiêng người ngồi xuống bên giường, cẩn thận cách chăn ôm lấy Triệu Vân Lan, nhẹ nhàng vuốt ve lưng y: “Người có gì phải xin lỗi đâu.”

Triệu Vân Lan xoay người ôm siết eo hắn, nửa người trần trụi lộ ra bên ngoài, cánh tay đưa lên của Thẩm Ngụy cuối cùng không có chỗ đặt

xuống, đành phải lúng túng treo giữa không trung. Hắn cứng ngắc như một khối đá, thái dương nổi đầy gân xanh.

Một lát sau, hắn mới phát hiện ra cả người Triệu Vân Lan đều đang run rẩy.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng tránh ra một chút muốn nâng đầu y lên xem sao, thế nhưng Triệu Vân Lan lại gắt gao siết chặt vòng ôm. Cơ hồ ngay khi đó Thẩm Nguy hoảng hốt phát giác trên quần áo mình ướt đẫm một mảnh. Hắn đưa tay nâng cằm Triệu Vân Lan, thấy trên mặt y không có nước mắt nhưng khóe mắt lại đỏ hồng: “Người.....”

Triệu Vân Lan vốn dĩ có năm phần men say, còn có thể giả vờ giả vịt, lúc này hơi rượu xông lên đỉnh đầu lại vừa ngã một cái như thế, y càng hỗn loạn hơn, có lẽ chính bản thân y cũng không biết mình đang nói cái gì, nhắm đi nhắm lại vẫn chỉ là một câu như vậy... “Ta thực xin lỗi người”.

Trong lòng Thẩm Nguy dấy lên một ngọn lửa, ba ngàn nhược thủy cũng không thể ngăn được nó hừng hực cháy lên.

Bàn tay hắn rốt cục chậm rãi dừng trên tấm lưng trần của Triệu Vân Lan, mỗi tắc da thịt ấm áp đều kích thích thần kinh của hắn. Thẩm Nguy không biết nói gì, ánh mắt lại càng tối đen như vực thăm, hắn ghé vào bên tai Triệu Vân Lan, khẽ nói: “Người trong cả thiên hạ này đều có lỗi với ta, nhưng mà người thì không.”

Triệu Vân Lan lắc đầu, y bỗng nhiên nhắm mắt, trên hàng mi không biết lúc nào đã đọng lại một giọt nước mắt trong suốt. Y muốn gào khóc thật to giống như không làm vậy thì không thể phát tiết tích tụ trong lòng, nhưng mà y không còn sức lực, ngay cả sức để lên tiếng nói chuyện y cũng sắp không còn nữa. Cả đời này của y bất quá mới ba mươi năm thời gian mà thôi, còn chưa bao giờ trải qua tâm sự nặng nề như thế..._ Thẩm Nguy chưa từng nhìn thấy nước mắt của y, cho dù hắn đã đứng ở một nơi y nhìn

không thấy mà dõi theo y nhiều năm như vậy, một khắc kia, trong lòng Thẩm Ngụy đã rung động thật sâu.

Hắn cúi đầu, cẩn thận vô cùng hôn lên mi mắt y, nếm vào trong miệng toàn là chất đắng: “Mạng của ta là người cho, mắt của ta cũng là người cho, tất cả của ta đều là người mang lại, người có gì phải xin lỗi ta đây?”

“Nếu ta biết.....” Triệu Vân Lan hàm hồ nói, “Nếu như ta biết, thà rằng khi đó ta giết người, cũng tuyệt đối không.....”

Y không nói thêm gì nữa, Thẩm Ngụy một phen ôm chầm lấy y, đột nhiên buông hẳn cái chấn đã bị vo thành một đống, xoay mình áp trên người y. Hai tay hắn chống bên cạnh Triệu Vân Lan, lồng ngực phập phồng kịch liệt như không thở nổi, qua không biết bao lâu, hắn mới cúi đầu hỏi: “Côn Luân, là người phải không?”

Triệu Vân Lan ngửa mặt nằm trên giường, một dòng nước mắt tinh tế chảy dọc theo khóe mắt. Y bỗng nhắm mắt lại như đã thương tâm đến cực cùng, đầu mày đuôi mắt đều mang theo mấy phần đỏ ửng. Bờ môi y run rẩy thật lâu cuối cùng vẫn không nói ra lời nào khác, vẫn chỉ là câu ấy: “Ta thực xin lỗi người.”

“Trên dưới năm ngàn năm, thiên thượng nhân gian, người cũng chỉ muốn nói với ta một câu này sao?” Thẩm Ngụy cúi đầu hỏi, sau một lúc lâu, hắn thở dài, “Luân Hồi Quỷ lần đó, người nhớ rõ ta nói cái gì với Lý Thiển không? Ta nói một đời người chỉ có thể vì hai việc mà cam tâm chịu chết, vì thiên hạ gia quốc thành toàn trung hiếu đạo nghĩa, và vì tri kỉ thành toàn chính mình – tiền lệ từ xưa có thể bỏ mình vì tri kỉ, ta nếu có thể vì người mà chết, đương nhiên cũng chịu vì người mà sống, ta không có gì phải tiếc nuối. Người chưa từng rơi nước mắt, đừng khóc vì ta.”

Rồi sau đó Thẩm Ngụy nhẹ nhàng vươn tay, dùng mu bàn tay xoa xoa khuôn mặt y ướt đẫm: “Ta có mấy lời vẫn hay thàm nói, vốn là không cần

nói ra, nhưng mà thời gian chúng ở trong lòng ta quá lâu, thật sự là có chút không kìm nổi nữa, không nói ra thì không thoải mái. Bọn họ đều muốn Côn Luân quân của bọn họ trở về, kì thực ta cũng có tư tâm...một người thông minh thấu triệt như người chỉ nhìn qua liền hiểu, một chút tâm tư đó ta đối người cũng không có ý nghĩa gì, chẳng bằng cứ thống khoái nói ra... Khi một người đang làm một điều gì đó cho người khác, cho dù hẳn có cam tâm tình nguyện hơn, có yên lặng âm thầm hơn, nhưng trong lòng vẫn sẽ có một tia hi vọng, hi vọng một ngày nào đó người kia có thể nhìn thấy, ta cũng không phải là ngoại lệ.”

Thẩm Ngụy chăm chú nhìn vào đôi mắt của Triệu Vân Lan: “Có đôi khi ta cũng nghĩ, nếu có một ngày người nhớ ra mọi chuyện, ta có thể nói với người, người thấy không, tất cả những gì đã đáp ứng người ta đều làm được, không một tia cắt xén, không một câu nuốt lời, khi đó người sẽ cho ta biểu tình gì đây? Không có ai không ích kỉ, A Lan, ta cũng vậy thôi... Nhưng mà ta thực sự không muốn vậy. Số trời đã định, Tam Hoàng Ngũ Đế cũng không thể không đi theo quỹ đạo đã bày sẵn, Bàn Cổ ngã xuống, Nữ Oa tán hồn, người quý vi đại hoang sơn thánh nhưng cũng không cao minh hơn những vị tiên thánh ấy bao nhiêu.... Người không có cách nào. Trên người Côn Luân quân đè nặng Thập Vạn Đại Sơn, thống khổ như vậy, ta không nỡ để người sống những ngày như thế. Người làm một phạm nhân vô tư vui vẻ tốt biết bao nhiêu. Nhưng bọn chúng đều đang bức bách người, lúc đó trên núi Côn Luân, ta chỉ muốn...chỉ muốn giết sạch bọn chúng.”

Triệu Vân Lan thấp giọng hỏi: “Là người che kín kí ức sớm nhất của Đại Khánh, cũng là người chặt đứt liên hệ giữa ta và Trấn Hồn lệnh sao? Ta..... Ta làm một phạm nhân vô cùng vô tư vui vẻ, người gánh vác thay ta sao? Người dựa vào cái gì?”

Giọng nói của Triệu Vân Lan càng ngày càng thấp, thấp đến mức nghe như tiếng thì thầm không rõ, tựa như giọng nói đã tắc nghẽn đến cực hạn, chỉ còn tiếng vang mơ hồ dùng hết khí lực mới thốt ra lời: “Ngày đó người

đáp ứng ta, kì thật người nghĩ rằng một đời con người cùng lắm bảy tám mươi tuổi, nháy mắt đã qua, qua một vòng luân hồi ta sẽ lại quên người. Người muốn theo cùng ta đi hết một đoạn đường này, sau đó noi theo Nữ Oa sao?”

Thẩm Nguy nhất thời im lặng không nói.

Triệu Vân Lan kéo lấy cổ áo hăn, ngón tay run rẩy đến co rút, cả hai hàm răng đập vào nhau canh cách: “Ta có chết cũng sẽ không đáp ứng, ta tan xương nát thịt, hồn phi phách tán cũng không đáp ứng!”

Thẩm Nguy bị kéo xuống theo lực tay của y, Triệu Vân Lan giống như phát điên ôm chặt cổ hăn, kéo hăn vào lòng hôn đến cuồng loạn, sau đó y duỗi tay giật đứt hai cúc trên áo sơ mi của Thẩm Nguy làm lộ ra lồng ngực tái nhợt: “Ta tuyệt không..... đáp ứng!”

Thân cận da thịt chưa từng có tựa như đã hỏa chạm vào liền nổ, trùng khớp với những cơn mơ hương diễm mà Thẩm Nguy bừng tỉnh lúc canh khuya, quả thực giống y một tràng nhân gian đại mộng điên đảo khác.

Mộng không biết khi nào thì tỉnh, khi nào thì tan, cho dù đất sụp trời nghiêng cũng chẳng được phơi dưới mặt trời. Thì ra vẫn là điều mà ban ngày không dám nghĩ..... Đó là tấm lòng vẫn không có nơi thổ lộ, sống không nổi, chết không xong, quên không đành, nhớ không được.

Thẩm Nguy rốt cục nhịn không được đảo khách thành chủ, xoay người đặt Triệu Vân Lan xuống gối đầu mềm mại. Hồng thủy ngập tràn đáy lòng, lúc này như lũ phá đê.

.....

....

...

..
.
.
.

Ngày hôm sau Triệu Vân Lan bị ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa phơi cho tỉnh lại. Trong đầu y một mảnh trống rỗng, hoảng hoảng hốt hốt, cả nửa đêm sau y đều rơi vào tình trạng hỗn loạn, đã thở không được lại còn thêm tác động của cồn làm cho y cơ hồ không biết mình đã nằm mộng một giấc hoang đường hay là sự thật nữa....

Y thử mở mắt một chút, mí mắt nặng nề vô cùng, không dễ dàng gì mới tỉnh táo lại một tí thì trần nhà trên đỉnh đầu cứ xoay vòng quanh, Triệu Vân Lan lại ngã ngược trở về.

Bây giờ mà y có soi gương thì sẽ nhìn ra ngay, y không phải là một mồi, trên mặt y lúc này bao phủ một tầng xám trắng khó tả, nó đã vượt qua phạm vi của từ “tiêu tụy” rồi, nói là nhuộm tử khí thì đúng hơn...Lúc này, một đôi tay cẩn thận đỡ y dậy, đưa một cái bát lên miệng y, chẳng biết là thuốc gì mà hương vị kì quái vô cùng, có một loại mùi tanh không nói lên lời, Triệu Vân Lan theo bản năng nghiêng đầu né tránh: “Cái gì.....”

“Thảo dược, đem qua ta làm người bị thương.” Thẩm Ngụy nói thì rất nhẹ nhàng nhưng động tác trên tay chẳng nhẹ chút nào, hần xoay mặt Triệu Vân Lan qua, cơ hồ là cưỡng ngạnh đổ vào miệng y.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên có được một tí khí lực, dùng sức gạt tay hần ra ho khù khụ một trận, cảm thấy cái vị trong khoang miệng làm mình ghê tởm đến muốn phun hết ra. Sau đó một chén nước đưa tới bên miệng y, lúc này Triệu Vân Lan mới tỉnh hẳn, mở mắt ra, liếc nhìn Thẩm Ngụy một cái, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu uống.

Y uống nước xong thì ngồi dậy tựa vào đầu giường chống tay lên gối. Y buồn bực nhìn Thẩm Ngụy, cúi đầu kiểm điểm chính mình, lại dùng ánh mắt càng buồn bực hơn nhìn Thẩm Ngụy lần nữa, cuối cùng nghẹn ra một câu: “Ta đường đường là thuần 1, người cứ thế..... Người, người không thể khách khí với ta một tí sao hả?”

Khuôn mặt Thẩm Ngụy nhuốm một tầng hồng nhạt, xoay đi xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Xin lỗi.”

“Ta.....” Cái lưng truyền đến bủn rủn làm cho biểu cảm của Triệu Vân Lan trở nên vụn vẹo, y hít một hơi khí lạnh, thế mà nhìn biểu tình của Thẩm Ngụy lại cứ có cảm giác mình mới là người chiếm tiện nghi mới chết chứ!

Tuy rằng vô số lần y mộng mình chết trên giường mỹ nhân, nhưng mà không phải là theo cách này ná.....

Quá chết tiệt rồi, biết tìm ai mà nói lý bây giờ?

Thoắt xanh thoắt đỏ luân phiên lướt qua khuôn mặt Triệu Vân Lan hồi lâu, cúi đầu nhìn qua cái bát chá biết là thuốc gì, nhớ tới cái vị vừa rồi, biểu cảm của y lại vụn vẹo: “Lấy cho ta một ly nước nữa đến đây, cái tình trạng này uống thuốc hạ sốt là hết thôi.”

Thẩm Ngụy bưng bát thuốc đi: “Thứ này dùng được, ta không hại người.”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc nói: “Người không hại ta, người chỉ lăn qua lăn lại ta đến chết thôi.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Chính nhân quân tử thầy Thẩm đây mặt biểu tình thẹn với thánh hiền đứng sang một bên, rất giống cô dâu nhỏ không cần thận làm vỡ bát.

Triệu Vân Lan dùng im lặng mà đáp lại.

Thẩm Ngụy cẩn thận đỡ y nằm xuống: “Người..... Người ngủ tiếp một chút đi, muốn ăn gì không?”

Triệu Vân Lan cố chấp nói: “Người! Mau nằm xuống cho ta chà đạp.”

Thẩm Ngụy nhanh chóng hạ mắt, vành tai đỏ lên, xấu hổ mím môi: “Ban ngày ban mặt, nói bậy bạ gì đó.”

Triệu Vân Lan lòng nghĩ: “Mẹ nó chứ.”

Thứ thuốc mà Thẩm Ngụy cho y uống hẳn là có tác dụng dỗ giấc, Triệu Vân Lan nằm xuống chưa bao lâu thì ý thức đã có chút mơ hồ, nhưng y vẫn bám riết không tha bắt lấy tay Thẩm Ngụy: “Ta dù sao cũng đã lấy thân báo đáp rồi, người đừng có áp dụng cái tối kiến nào đấy nghe thấy chưa hả, thiên đạo sẽ không tuyệt đường người đâu, ta có cách.. ta có cách.....”

Thẩm Ngụy ngồi xuống bên cạnh đặt nhẹ tay lên trán y, thấy hô hấp của y dần dần đều đặn vững vàng. Dưới tác dụng của bát “thảo dược” kia, sắc mặt xám ngắt của Triệu Vân Lan nhanh chóng tốt lên, lại hồng nhuận bình thường, Thẩm Ngụy yên lòng, nhẹ tay nhẹ chân cầm bát đứng lên đi vào bếp rửa.

Một giấc ngủ này Triệu Vân Lan nằm đến tận khi tối trời, cùng với những cơn mộng liên hồi trùng điệp...

Chương 76

Ngày đó Triệu Vân Lan đi vào đại thần mộc thực ra cũng không phải chỉ là lấy mỗi Công Đức bút.

Đại thần mộc và núi Côn Luân nhất mạch tương liên, trải qua trên dưới năm ngàn năm từ thuở khai thiên tích địa, Triệu Vân Lan một đường đi vào trong đó như thể tiến vào một thời hồng hoang tươi mới, quay đầu lần sờ một hồi không chạm được vào vỏ cây khi mình bước vào, đi về phía trước tựa hồ cũng không thể thấy ranh giới của nó trong tầm mắt.

Xung quanh không có ánh sáng, không khí cũng không chuyển động, bốn phía tối đen.

Y khép mi mắt dõi nhìn về phía xa xa, rốt cuộc phát hiện một chút ánh sáng nho nhỏ như đom đóm, đến gần nhìn ra thì thấy đó là Công Đức bút đã thu nhỏ chỉ còn giống như một cây bút bình thường.

Triệu Vân Lan đưa tay khều một cái thăm dò, không ngờ lại không tồn tí sức nào đã có thể nắm được nó trong lòng bàn tay. Y kinh ngạc nướng mày, thấy việc này dễ dàng đến quá sức tưởng tượng. Song đúng lúc này Công Đức bút lại truyền đến một lực dẫn kéo y về phía trước.

Lý trí nói cho Triệu Vân Lan biết y nên mang Công Đức bút trở về, nhưng y lại kì lòng không đậu mà bị nó hấp dẫn đến với cái gì đó ở đằng trước kia.

Đến khi Công Đức bút trong tay y ngoan ngoãn yên lặng lại thì nó đã thành công bẫy Triệu Vân Lan vào trong rồi.

Y đợi không biết bao lâu trong bóng đêm, tất cả dụng cụ chiếu sáng và đánh lửa trên người đều không dùng được, Triệu Vân Lan chẳng có việc gì để làm, đành phải ngồi lui cui dưới đất mà đợi.

Tâm chí y kiên định, không sợ bóng tối cũng không sợ giam cầm, nơi này nhất thời nửa khắc không tạo ra được ảnh hưởng gì với y, tuy thế, ở trong hoàn cảnh tối om không thấy giới hạn này tóm lại thực sự là không làm cho người ta sung sướng nổi gì. Vậy mà bóng tối nơi này lại vô cùng kỳ lạ, người ở trong nó tuyệt đối không lo lắng mình sẽ không ra được, thậm chí còn sinh ra ảo giác rằng chính mình vốn nên yên giấc ở đây.

Triệu Vân Lan ngồi ngồi một lúc thì ngáp một cái, cảm thấy mệt nhọc vô cố.

Đúng lúc này, bên tai y vang lên tiếng vỡ vụn, còn chưa kịp nhận ra nó là cái gì thì đã nghe thấy một tiếng nổ giòn, toàn bộ không gian hắc ám đều bị chấn vỡ, một đạo hàn quang chợt lóe lên. Triệu Vân Lan bật người lui về phía sau gần mười bước, lại ngẩng đầu nhìn thấy một luồng sáng cực mạnh chiếu vào. Y không kịp được hơi nheo nheo mắt, chỉ thấy một cây búa lớn bổ đôi bóng tối, tiếng nổ âm âm truyền tới từ lòng đất, vết nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài tách ra hai bên.

Thân mình vô cùng cao lớn của một nam nhân đang vung búa đứng đó, đỉnh đầu đội trời xanh, bàn chân đạp đất rộng, râu tóc lòa xòa, trong miệng phát ra tiếng rống kinh thiên chấn động đại địa run rẩy không ngừng.

Thần trên trời, thánh dưới đất. Trời mỗi ngày cao lên một trượng, đất mỗi ngày dày thêm một trượng, Bàn Cổ mỗi ngày lại to lớn ra một trượng. Cứ thế một vạn tám ngàn năm, trời càng cao, đất càng dày, Bàn Cổ càng khổng lồ.

Sau khi trời trải chín vạn dặm, thì có Tam Hoàng.

Đó chính là Bàn Cổ.

Triệu Vân Lan dỗi mắt nhìn trời cao đất rộng, nhìn thân hình Bàn Cổ âm âm ngã xuống, búa lớn rơi xuống hai ngã, cán dài biến thành Bất Chu,

phần lưỡi trở thành Côn Luân, đầu thân tứ chi của nam nhân hóa thành tam sơn ngũ nhạc, đột ngột từ dưới đất mà lên, vời vọi chọc trời.

Sau đó mới có giang hà nhật nguyệt, sơn xuyên thâm cốc.

Ngân Hà như biển, một cỗ bi thương khó hiểu tràn ngập trong lòng Triệu Vân Lan. Y nhịn không được đi qua đó muốn lại gần nhìn ngắm nam nhân cùng huyết mạch với mình kia, lại trơ mắt nhìn ông ấy lặng yên biến mất.

Triệu Vân Lan thốt nhiên quay đầu, thì ra y đã đặt mình giữa đại địa mệnh môg bao la bát ngát, mấy vạn năm quang âm vùn vụt lướt qua. Y nghe tiếng gió ngàn rít gào trên núi Bất Chu, cũng thấy gió nổi mây phun từ tận cùng đại địa, nhưng hết thảy không tài nào lưu lại nổi mây may dấu vết.

Những chân thực, bạo ngược, vô lễ, dâng trào, kiệt ngạo bất tuân ở nơi lòng đất sâu thẳm ấy Tất cả đều cùng huyết mạch tương thông với Côn Luân chân chính, từ khi còn trong hỗn độn đã có liên hệ mà không ai hay biết.

Núi Côn Luân trời sinh đất dưỡng, ước chừng ba ngàn năm sau huyền hóa ra sơn hồn, được phong Côn Luân Quân.

Khi đó Tam Hoàng vẫn còn trẻ, Ngũ Đế còn chưa sinh ra, trong trời đất chỉ có chim bay cá nhảy, không có con người.

Trong nháy mắt những hình ảnh mà Triệu Vân Lan thấy được trở nên hỗn loạn, ngay khi y biết bản thân đến từ nơi nào, gắt gao nắm chặt Công Đức bút trong tay, cũng là lúc y cảm thấy mình biến thành một đứa nhóc con la lối phá phách khắp núi khắp rừng.

Y ôm lấy cái đuôi của Phục Hy đại thần rồi vẩy nước tè lên, chim phượng hoàng vốn dĩ làm tổ trên đại thần mộc bị y gây phiền toái đến mức phải chuyển nhà, từ đó về sau chỉ có thể tìm cây ngô đồng mà nghỉ tạm,

cuối cùng không biết Nữ Oa tìm được ở đâu ra một con mèo bé tí mới sinh ném cho y chơi, mới khiến y an phận được một chút.

Mèo nhỏ yếu ớt vô cùng, ở lại núi Côn Luân quanh năm đóng băng, tưởng chừng chắc chắn phải chết.

Côn Luân Quân lần đầu tiên nhìn thấy một vật nhỏ phiền toái như thế, đành phải tự tay đúc vàng ròng làm thành một chiếc chuông định hồn khai trí đeo lên cổ nó, trước sau không biết là phí bao công sức mới khiến cho vật nhỏ này lay lắt sống sót được, y cũng không rảnh chuyện mà đi quấy rối người khác nữa.

Đến tận khi mèo nhỏ béo tròn chạy được nhảy được, y mới ôm mèo xuống núi, thấy Nữ Oa đang nặn tượng đất.

Nàng cầm roi trong tay vung một cái, từ mặt đất liền sinh ra vô số ‘con người’ giống chư thiên thần ma như đúc, Côn Luân Quân trước nay chưa thấy náo nhiệt như thế bao giờ, thế là bị hấp dẫn luôn, không muốn nhắc chân đi nữa.

Nữ Oa quay đầu cười với y: “Côn Luân, lớn như vậy rồi à.”

Côn Luân Quân buông con mèo trong tay, cẩn thận đi qua, mắt to trừng mắt nhỏ với tượng đất mà Nữ Oa vừa mới làm ra một lát.

Y thấy người kia nhanh chóng từ trẻ con biến thành thanh niên, thanh niên kinh sợ quỳ lạy y, còn chưa kịp đứng lên đã hóa thành một người trung niên, rồi tóc đen đầy đầu rụng dần phủ lên sương trắng, cuối cùng gục ngã, lại biến trở về bụi đất

Côn Luân Quân bỗng nhiên sinh ra một cảm giác hâm mộ không nói lên lời, y cũng không biết chính mình vì sao lại phải hâm mộ, đại khái hẳn là thời gian của y quá dài quá lâu, nên mới ước ao những sinh mệnh như những vì sao sa nóng cháy mà rục rờ ấy...

“Chơi vui thật đấy.” Côn Luân Quân đưa tay nắm nắm bùn đất, “Cái này gọi là gì thế?”

Nữ Oa nói: “Đây là con người.”

Côn Luân Quân vô tâm nói: “Con người hay thật, dụ ngoan như vậy, trên người lại mang theo mấy thứ mà khi ta chưa được sinh ra thì đã bị vùi xuống tốt dưới đất rồi.”

Nữ Oa nghe xong lời này thì biểu tình đột nhiên thay đổi, như thể trong nháy mắt đã kinh hoàng đến cực hạn, lại có vẻ dữ tợn hẳn lên.

Khi đó Côn Luân tuổi còn nhỏ, chỉ biết ôm theo con mèo con như quả cầu lông lăn qua lộn lại gây sự quanh đại thần mộc mà thôi, chẳng thể nhìn hiểu được ánh mắt của nàng, thì ra trong một khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, nàng đã nhìn thấu thiên kiếp bách nan.

Con người thoát thai từ bùn đất, trên người ẩn tàng tam thi liên quan tới lệ khí nóng nảy bất an dưới U Minh vạn dặm, nhưng mà bọn họ đã vui vẻ sinh sống chơi đùa như hầu tử, thậm chí còn theo quy củ của nàng chia ra nam nữ, kết hôn với nhau duy trì hậu đại.

Vì sao lại dùng bùn đất để tạo ra con người? Vì Nữ Oa tạo nên loài người nên đã được trời ban công đức lớn, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía thiên không hỗn loạn những vì tinh tú, bất giác cảm thấy một thứ...lạnh lẽo. Không có nơi nào không trói buộc nàng, như thể có một bàn tay nhìn không thấy đang đẩy cả thần và người không ngừng tiến về phía trước, không một ai ngăn cản được.

Nhưng mà ván đã đóng thuyền chẳng thể thu lại nữa, trừ khi giết chết toàn bộ tượng đất kia.

Trọn vẹn bảy bảy bốn chín ngày, Nữ Oa ngày đêm không nghỉ, người làm từ bùn đất đã chạy khắp núi đồi, thậm chí là cả ven sông ven biển bên

rià đại hoang. Vô số trăng tỏ sao mờ, đã mấy đời nối tiếp, Nữ Oa vụt quay đầu lại thấy tiếng người huyên náo, trong các bộ lạc đã nổi lên khói bếp, nam nữ thân khoác da thú, con trẻ thành đàn, an vui ấm áp, ngũ quan diện mạo chẳng khác gì chư thiên thần ma.

Nàng bỗng che mặt khóc..... Côn Luân và mèò con luống cuống tay chân đứng cạnh đó, không biết được vì sao nàng lại thương tâm đến thế.

Sau này nghĩ đến, đó đại khái là cảm tình nguyên sơ nhất của người mẹ đối với những đứa con, phát ra từ bản năng, khó có thể dứt bỏ.

Nữ Oa mời Phục Hy đại thần đến, lại mượn ba ngàn tinh tú của ngân hà, hai người cùng nhau dùng tam thập tam thiên dật nên đại phong(1) , phủ kín toàn bộ đại địa.

Côn Luân Quân ôm mèò con ngồi ở một bên, y cũng không biết bên dưới sơn xuyên lại chôn giấu nhiều địa hỏa như vậy, một cỗ phẫn nộ phun trào ra mang theo tiếng rít gào từ nơi sâu nhất dưới đáy đất, không có ai ghi lại, cũng không một người nào biết, bàng quan tình tình mê mê, không biết sau khi trải qua một hồi Thần Ma chi chiến lại phải gánh thêm một trận chiến Phong Thần càng thêm kịch liệt thảm thiết.

Cuối cùng, Thái Hạo Phục Hy làm ra bát quái, mạnh mẽ áp chế đại phong, lưỡng bại câu thương với U Minh dưới lòng đất, bấy giờ đại phong mới thành lập.

Nữ Oa mượn một nhánh cây của đại thần mộc từ Côn Luân Quân. Nàng đứng ở cửa vào đại phong đem nơi này nguyên thành “Đại bất kính chi địa”, từ đó về sau, Côn Luân Quân không nhìn thấy họ Phục Hy nữa.

Sau khi đại phong hạ xuống, trong lòng Côn Luân bỗng dưng trống rỗng, bạo ngược và hung lệ của U Minh giống như một mồi lửa nóng rực mà nguy hiểm, chỉ lơ là chú ý một chút thôi là sẽ tạo nên tai họa ngợp trời,

nhưng mà nó tự do và nhiệt liệt như thế làm cho Côn Luân bất giác lưu luyến.

Côn Luân nhỏ tuổi không nói lên được cảm giác của bản thân là gì, chỉ là không hiểu lý do mà rơi xuống một dòng nước mắt, sau này chính là nguồn mạch của Trường Giang.

Phục Hy không thấy nữa, chỉ còn lại một mình Nữ Oa cô đơn chiếc bóng bồi hồi trên Hồng Hoang đại địa nhìn những con người tỉnh lại khi mặt trời mọc rồi ngủ say khi đêm về gian khổ cầu sinh, thần sắc sầu lo trên khuôn mặt càng ngày càng trầm trọng.

Sau đó Nữ Oa bế quan không gặp người ngoài, Côn Luân Quân cũng về núi Côn Luân của y. Trong cả trăm năm y đã đi qua Đại Bất Kính chi địa mấy lần, nhìn thấy nhánh cây chết héo nọ. Thời gian thấm thoát trôi, y chậm rãi hiểu chuyện, dần dần biết được đại phong giam cầm thứ gì, mơ hồ hiểu được ý tứ của những thần thánh đi trước, cho nên dù y vẫn rất muốn vào xem nhưng lại không đặt chân vào nửa bước.

Côn Luân thủy chung nhớ rõ khi đại bát quái hạ xuống, Thái Hạo Phục Hy nôn ra một ngụm tâm đầu huyết đỏ sẫm, y không dám làm bất cứ chuyện gì có khả năng cô phụ người đó.

Nhưng mà mầm mống của tam thi đã chôn xuống rồi, sau đó Nhân Hoàng thành thánh, thời đại của tộc Thần Nông suy vong, tộc Hiên Viên cùng chiến thần thượng cổ Xi Vưu đánh cho người chết ta sống kéo theo đám thần ma đều tàn tạ và Vu Yêu hai tộc chưa hưng thịnh, toàn bộ tam giới đều bị quán vào một hồi họa kiếp ấy.

Mà Tam Hoàng ai ngã xuống đã ngã xuống, ai mất tích đã mất tích, hồng hoang đại địa vốn dĩ yên tĩnh vắng vẻ đến quá mức lại ồn ào những màn người diễn hết đến ta lên đài. Những tượng đất vui vẻ vô tư ngày nào đã trở thành một loại tồn tại không tài nào định nghĩa được, bọn họ thành

kính mà kiên cường, ấm áp mà hiểu được khoái hoạt, cũng lại giống những loài động vật khác mà tranh đấu và giết chóc một cách hợp lý để sinh tồn.

Nhưng mà thần tính tồn tại cùng ma tính làm cho bọn họ nảy sinh nhiều tình cảm đa dạng hơn bất cứ thứ gì khác trên đời ghen tị, thù hận, cố chấp, khắc chế..... Cùng với yêu ghét không gì sánh nổi.

Nhưng mà những con người đầu tiên khai phá đất đai trên đại địa cuối cùng cũng không thấy nữa.

Cho đến lúc này, Côn Luân Quân mới hiểu được vì sao khi Nữ Oa tạo ra con người dù được hưởng công đức cực dày nhưng lại kinh hoàng sợ hãi như vậy.

Năm đó hỗn độn bị Bàn Cổ bố ra đã dung nhập vào thiên địa vạn vật, tự thân biến hóa không ngừng, đại thiện đại ác, đại trí đại dũng, đều sẽ lấy một loại tư thái bề ngỗ thiên hạ mà hoành không xuất thế, cuối cùng không bệnh mà chết.

Khói lửa ngợp trời, cừu tiêu mây vẩn, Côn Bằng về Tây, đi không trở lại. Trong lần thần ma đại chiến đầu tiên, Côn Luân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cơ duyên xảo hợp nhìn thấy vận mệnh của chính mình khiến cho trong cõi lòng lặng im trăm ngàn năm không nhiễm một hạt bụi trần của y bỗng chốc gợi lên bi phẫn không thể đè nén cùng với cô độc tịch liêu không tài nào phản kháng.

Khi đó Xi Vương tựa hồ có dự cảm rằng chính mình sẽ thất bại, liền xuất ra nguyên thần đi đến dưới chân núi Côn Luân, Côn Luân Quân đóng chặt sơn môn tránh mặt không gặp, vị chiến thần ba đầu sáu tay từng bước một dậm đầu dùng hai chân trèo lên tận đỉnh Côn Luân sơn băng tuyết địa quanh năm, quần áo tả tơi, máu chảy suốt đường, sau này hóa thành hoa Cách Tang sinh trưởng gian nan nơi đất lạnh dưới sông băng. Hãn khẩn cầu Côn

Luân Quân nương tình hai tộc Vu Yêu thoát thai từ trong đại sơn mà chiếu cố ít nhiều.

Côn Luân Quân không gặp hấn, hấn liền quỳ gối ngoài sơn môn dập đầu không ngừng, nhưng vẫn không đả động được đại hoang sơn thánh.

Côn Luân ở nơi băng thiên tuyết địa, tâm y còn cứng lạnh hơn cả đá trên đỉnh núi, hắc miêu sinh trong Yêu tộc, không tự chủ được bị hấp dẫn bởi thủy tổ của Vu Yêu tộc mà vụng trộm chuồn ra liếm vết máu chảy từ trên trán Xi Vương.

Đến khi Côn Luân Quân phát hiện ra thì nhân quả đã kết thành, đại hoang sơn thánh rốt cuộc cũng giống như Nữ Oa, bị vận mệnh mà y trăm phương ngàn kế né tránh kéo vào, cứ thế đi về phía kết cục không thể kháng cự.

....—

Chú thích: (1) đại phong: Phong (封) nghĩa là bao bọc, đại phong ở đây giống như tấm lưới lớn, từ nay đến những chương sau sẽ giữ nguyên là đại phong chứ không edit ra thuần Việt.

Chương 77

Xi Vưu chết trận, hóa thành rừng phong đỏ máu, Hiên Viên hoàng đế cảm niệm hãn dũng mãnh phi phạm, phong làm Chiến Thần.

Bắt đầu từ khi đó, toàn bộ Vu Yêu trong thiên hạ quy tụ về dưới trướng Côn Luân Quân, hưởng sự che chở của quần sơn.

Nhưng mà sau khi đại chiến kia qua đi, con người trên mặt đất cũng không bình an vô sự, chiến tranh vẫn như cũ nổi lên bốn phía, giữa bộ lạc và bộ lạc, chủng tộc và chủng tộc, thậm chí giữa một bộ lạc với nhau cũng phải phân ra ba bảy loại.

Côn Luân Quân chưa hề ra mặt, y vẫn luôn đợi.

Từ khi trở mắt nhìn Phục Hy ngã xuống, Nữ Oa lánh đời, Thần Nông mất đi thần lực mai danh ẩn tích, y đã luôn đợi.

Y thấy Hiên Viên giương cao thủ cấp của Xi Vưu, không nói một lời, chỉ cảm thấy là ai cũng được, chỉ cần có thể trả lại cho thế gian một mảnh trời xanh biển biếc sung túc an vui, thì đều có thể thôi.

Hãn vẫn luôn đợi Hoàng Đế thống nhất đại địa Thần Châu, đợi cho những tranh chấp liên miên an ổn lại, nhưng mà họ Hiên Viên chinh chiến một đời, mới có một chút khởi sắc thì đã yên lặng ly thế mất rồi.

Hậu đại của Viêm Hoàng bắt đầu tranh quyền đoạt thế, phương đông cũng chẳng yên bình, hậu nhân của Xi Vưu là Hậu Nghệ cơ duyên xảo hợp chiếm được cây đại cung của Thái Hạo Phục Hy, nghĩ ra cái danh hào “Đế Thuấn”, xâm nhập man hoang, thống nhất chư bộ phương đông liên hợp với Vu tộc trên đại hoang.

Một năm kia, tất cả quạ đen đều đậu trên mặt đất không phát ra âm thanh, hậu nhân tộc Thần Nông là Thủy Thần Cộng Công cùng hậu nhân tộc Hiên Viên Chuyên Húc yên lặng nhiều năm lại nổi lên tranh chấp.

Cộng Công điều khiển nước, là hậu đại của Thần Nông Viêm Đế, mà Long tộc đứng hàng đầu tiên trong thủy tộc chi linh, từ đó về sau vô số Yêu tộc bị cuốn vào, dù Hậu Nghệ chưa kịp chinh chiến đến trung nguyên nhưng Vu Yêu hai tộc cùng hưởng sự che chở của đại hoang sơn thánh đã có xu thế mỗi người đi một ngã.

Một trận chiến tranh kia vô số Yêu tộc chết trận, máu chảy trôi chày, cả đại lục rung chuyển bất an, hồn phách của yêu tinh bị giam trên mặt đất ngày đêm kêu khóc thê lương, đất đai khắp nơi căn cõi.

Xi Vưu từng bước dập đầu mà chết đi, có được sự tôn trọng từ đối thủ lớn nhất cả đời của hắn, lại bị cái lũ hậu bối mà hắn dù chết vẫn không yên lòng phóng hỏa thiêu cháy Đền Chiến Thần. Dần dần, Nhân tộc, Vu tộc và Yêu tộc cũng quên đi vị tổ tiên này, quên mất sự bạo ngược mà dũng mãnh hắn lưu truyền trong huyết mạch.

Xi Vưu từ từ biến thành một Tà Thần bộ mặt dữ tợn trong truyền thuyết dân gian.

Côn Luân Quân rất cục thất vọng hoàn toàn.

Bây giờ y đã hiểu, vì sao biểu tình của Nữ Oa lúc đó lại kinh hoàng mà tuyệt vọng, thì ra khi mới bắt đầu tạo ra con người nàng đã nhìn thấy một đại lục chướng khí mù mịt thế này rồi, mà nàng lại không thể nào phản kháng, đành phải coi trăm ngàn năm như một ngày không quan tâm, không nhìn không nghĩ.

Côn Luân Quân chường quản thập vạn đại sơn dưới nhân gian, luôn rất thích những sơn tinh và thủy linh. Xi Vưu nổi lên khổ tâm tính kế y, dù dẫu tiểu miêu uống máu Chiến Thần, Côn Luân Quân tuy rằng đành phải

nhận lấy nhân quả thay cho đồ gỗ kia nhưng cũng nhận lời Xi Vưu mà chiếu cố cho hai tộc Vu Yêu dựa núi ăn núi dựa sông nuốt sông này nhiều năm như thế.

Y tận mắt trông thấy chúng lớn lên, tu luyện, nhập thể.

Nay, bọn chúng ở ngay trước mắt y lại giống như một đám cỏ dại không đáng giá tiền, một đám lại một đám táng thân trong đại hỏa lại gian nan cầu sinh trong kẽ hở của họa kiếp ngợp trời.

Nếu đây chính là thiên ý, nếu như thiên ý chính là không có trường cửu, không có bình yên, chỉ có khôn cùng hỗn chiến và khói lửa, nếu như thiên ý chính là thời không vô biên vô tận chìm trong hỗn độn cùng với bi phần cực thịnh tất suy....

Cộng Công thua trận cười Thần Long trốn đi, chuẩn bị Đông Sơn tái khởi, Long tộc vẫn luôn là tâm can của Côn Luân Quân, thế nhưng khi bọn họ chạy đến vực sâu Tây Bắc thì Côn Luân Quân vẫn nhẫn tâm đâm mù hai mắt Thần Long. Cộng Công cùng Thần Long đâm vào núi Bất Chu Sơn, đụng thủng một lỗ trên đại phong mà Phục Hy hạ trên Bất Chu ngày đó.

Mười vạn ác quỷ đồng khốc nơi U Minh đại bất kính chi địa, lệ khí phóng lên cao, chúng nó giống thần linh trên đỉnh núi kia, không biết trời cao đất rộng, tiếng gào thét rung động cả núi Bất Chu, Côn Luân Quân lấy hồn hỏa trên vai trái trợ giúp, một ngọn lửa đánh tỉnh toàn bộ lòng đất dưới U Minh, đem thiên trụ đánh gãy ngang từ giữa thân, trời sụp đất nứt.

Lưới trời lẽ nào kết? Chân trời ở phương nao? Bát trụ có hề chi? Đông Nam có gì khuyết?

Sơn thánh phiêu nhiên mà đứng trên đỉnh Côn Luân rốt cục trưởng thành, đi lên một con đường hoàn toàn khác hẳn với các vị thánh thần đi trước. Nữ Oa mất tích nhiều năm lại xuất thế một lần nữa, nhưng cơ hồ không thể nhận ra đứa bé mà mình có thể dỗ dành chỉ bằng một chú mèo

con của nhiều năm trước nữa..._Thanh sam của y bị cuồng phong trên đỉnh núi cuộn lên lồng lộng, ánh mắt sắc bén, tưởng như không có gì khác biệt với búa thần mở cõi năm xưa.

Côn Luân Quân đã đưa mèo con làm bạn với y nhiều năm xuống hạ giới rồi. Y quay đầu lại giữa tiếng gầm rú của thiên trụ ầm ầm sụp đổ, hai tay chấp sau, khi thấy Nữ Oa thì mi mục không hiện mấy may sợ hãi, chỉ nhẹ nhàng mở miệng: “Năm đó người không đành lòng, chuyện người không dám làm, ta làm thay người.”

Bàn Cổ dốc tấn cả đời tách ra thiên địa, đập vỡ một mảnh bóng tối không có bất cứ thứ gì, cuối cùng đi theo thiên ý. Những thần thánh trong đại hoang ăn sương năm gió mà lớn lên như bọn họ tại sao lại phải khúm núm phục tùng thứ hư vô mờ mịt kia? Dựa vào cái gì mà phải nghe theo bài bố của nó, đi tới một kết cục bi kịch định sẵn?

“Ta muốn con dân của Chuyên Húc tuân thân trả lại cho ta một mảnh hồng hoang đại địa thanh bạch tinh khôi, ta muốn trời đất không giao nhau, nơi mông muội không cần phải có thần minh ngày ngày vất vả trông coi nữa, ta muốn cắt đứt thiên lộ, vạn vật trên thế gian cứ theo bát quái âm dương của Phục Hy mà sinh trưởng bình thường, tự thành một thể. Ta muốn không một ai có thể sắp đặt vận mệnh của ta, không ai có thể phán xét ưu khuyết của ta. Ta muốn mang đại thần mộc chết héo nơi Đại bất kính chi địa tước thành bút, ghi lại ưu khuyết thị phi của mỗi một sinh linhTa muốn quét sạch hết thảy.”

Nữ Oa nhìn y, nói chẳng nên lời.

“Những cái khác, cứ việc hưởng ta mà tính Bàn Cổ và Phục Hy đều không còn nữa, chỉ còn lại người với ta, người lánh đời nhưng mà ta vẫn không cam tâm được.” Côn Luân Quân bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, thanh âm cơ hồ bị cuốn nát vụn không ra tiếng, “Có bản lĩnh thì giáng một

đạo thiên lôi xẻ đôi Côn Luân sơn, đánh chết bản thân ta, nếu không ta không phục.”

Mỗi câu y nói ra cơ hồ đều có một đạo thiên lôi hạ xuống, bằng tuyết trên đỉnh Côn Luân nứt toác, Nữ Oa ánh sáng chói lòa làm cho mắt đong đầy nước, bất cứ thứ gì cũng không nhìn rõ.

Nhưng nàng vẫn nghe thấy Côn Luân Quân cười lớn, phóng túng bất kham.

Thiên lôi giáng xuống nguyên một đêm, mưa to như trút liên miên trên mặt đất, u quý hoành hành, ngày hôm sau y phục trên người Côn Luân Quân đã hoàn toàn thay đổi, nam nhân cả người cháy đen xích lỏa ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Qua không biết bao lâu y mới lại đứng lên, làn da như xác ve lại bắt đầu sinh ra da thịt mới.

Y đưa tay, đại thần mộc buông xuống một phiến lá cuộn quanh người y, liền trở lại một thân trường bào xanh biếc, Côn Luân Quân buộc lại mái tóc rối tung ra sau người, đứng thẳng dậy, cúi đầu ho ra một búng máu. Sau đó y mang theo vết máu còn chưa lau sạch, ngẩng đầu mỉm cười với Nữ Oa: “Người xem, nó có cách nào gây khó dễ được ta đâu?”

Nụ cười kia tựa hồ như quá vãng, có một loại thiên chân không vướng sự đời.

Nữ Oa rốt cuộc mở miệng: “Côn Luân, đi tìm đá vá trời với ta, đừng tùy hứng nữa.”

“Nhưng ta muốn thử xem.” Côn Luân Quân thấp giọng nói, “Bất luận thế nào ta cũng muốn thử xem.... Cho dù có chết ta cũng muốn được chết như Côn Luân sơn chứ không phải trong một nắm mồ nhỏ bé nơi hoang sơn dã lĩnh.”

Y nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi về phía chân núi.

Bàn Cổ kiệt lực mà chết, sau đó cái loại lực lượng không cho phép kháng cự này lại mượn tay Nữ Oa tạo ra con người, mai phục vô số bầy rập. Phục Hy không nói một lời, lại lấy âm dương bát quái ngằm ra ám chỉ, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi mà chết trong bát quái. Tộc Thần Nông sa sút dần dần biến mất hao mòn, người tài còn lại chỉ có Nữ Oa nhưng nàng quá cẩn thận dè dặt.

Thánh nhân thất lạc mỗi kẻ một nơi, mà nay, cuối cùng cũng đến lượt Côn Luân Quân.

Trên thế giới này, chẳng lẽ chỉ có những kẻ không đủ cường đại mà đủ mông muội, mới có thể ngăn ngở sống một cuộc đời ngắn ngủi sao?

Sâu sớm không biết chiều tà, ve sầu nào hiểu xuân thu.

Trong truyền thuyết của đời sau, Côn Luân sơn là địa phận của tiên nhân, không một ai biết rằng kì thật đại hoang sơn thánh Côn Luân Quân, chính là cái kẻ phản loạn phách lối khi đất trời mới buổi ban đầu.

Côn Luân Quân đi xuống khỏi Côn Luân sơn, chỉ thấy ác quỷ được phóng xuất ra từ U Minh du đặng khắp nơi. Đó là Quỷ tộc chân chính. Bọn họ không phải do u hồn của người sống biến thành, mà là ngàn thước lệ khí bị phong ấn nơi Đại bất kính chi địa ngưng tụ mà nên. Chúng bị áp lực nhiều năm sớm đã điên cuồng, nuốt người uống máu, không từ bất cứ việc xấu nào.

Nhưng cũng chính những thứ thế này, nực cười làm sao cũng phân ra đẳng cấp.

Đẳng cấp thấp thì không có hình người mà chỉ giống như bùn nhão lăn trên mặt đất, lấy xác thối làm đồ ăn, đẳng cấp cao hơn một chút thì có đầu

có thân, đứng thẳng như người, chỉ là đầy người bọc mù, ngũ quan vụn vẹo, tính tình bạo ngược chính là u súc.

Ác quỷ cấp càng cao thì lại càng giống con người, nếu là Quỷ Vương, ắt có thể có được phong thái tiên nhân, như thế càng dơ bẩn thì lại càng xinh đẹp.

Nghe nói rằng dưới vạn trượng U Minh, chỉ có hai Quỷ Vương được trời ưu ái, tính ra thế mà còn quý giá hơn cả Tam Hoàng ở nhân gian. Nói đến cũng thật khéo, Côn Luân Quân đi từ đỉnh Côn Luân xuống, hạ xuống tận trảng đặng lâm nơi Khoa Phụ chôn thân khi xưa thì gặp ngay được một vị.

Đó là một thiếu niên tóc đen mắt đen ngồi trên tảng đá lớn, đầu tóc rối tung, trên người khoác một tấm áo tang vải thô không biết là ai cho, đôi chân để trần. Nó nhìn thấy Côn Luân Quân đột nhiên xuất hiện trong đặng lâm thì như thể bị cái gì làm cho kinh sợ, bất cần ngã từ phiến đá xuống, cả người ngâm trong con suối nhỏ ướt đẫm bọt nước.

Đúng lúc này, có một con u súc đột nhiên chui lên từ dưới đất, há mồm cắn tới cổ thiếu niên. Cổ của nó nhìn qua tinh tế mà yếu ớt, chỉ một bàn tay là có thể bẻ gãy.

Sau đó, cánh tay đang ngâm trong nước của thiếu niên bỗng vươn ra với một góc độ rất quý dị. Nó khoát tay bịt kín miệng u súc, xoay người dìu thứ kia xuống nước, bàn tay nhấn một cái, cái đầu của u súc đã bị cậu ấn nát một nửa, huyết thủy phun ra tung tóe rơi xuống khuôn mặt trong sáng thuần khiết kia, quả thực giống như hồng mai nở tung trong tuyết trắng.

Thiếu niên có chút luống cuống chân tay nhìn chính mình cả người vậy máu, cẩn thận ngồi xổm xuống rửa sạch mặt và tay dưới suối. Tiếp đó

nó lòi thi thể u súc lên theo bản năng, há miệng lộ ra mấy chiếc răng hơi nhòn nhọn, bắt đầu cắn xuống cái cổ mềm mại của nó.

Đến tận lúc này Côn Luân Quân mới xác định được nó là Quỷ Vương. Y thật sự chưa thấy có ai lại giống Quỷ Vương hơn thiếu niên này. Thiếu niên xinh đẹp mặt không đối sắc ngồi trong suối nước bị máu tươi nhuộm đỏ, từ từ nhai nuốt thi thể u súc, bộ dáng này làm cho người khác nổi da gà hơn tất cả những dã thú ăn thịt hung thần ác sát trên đất bằng.

Nhưng khi thiếu niên phát hiện Côn Luân Quân đang nhìn mình thì tốc độ ăn cũng bất giác chậm lại, nó ngẩng đầu thoáng nhìn Côn Luân cách đó không xa, lại cúi đầu xuống, tựa hồ là ăn không biết ngon cắn một miếng rồi ngậm lấy cẩn thận, không để cho máu từ thi thể chảy ra khóe miệng nữa. Sau khi nuốt xuống lại nhẹ nhàng mím môi giống như muốn lau sạch máu me quanh miệng đi để nhìn cho sạch sẽ một chút.

Tuy là Côn Luân Quân cho U Minh mượn hồn hóa nhưng mà chỉ vì cắt đứt thiên lộ phá sập Bất Chu sơn thôi, y sớm quên tiệt những gì Nữ Oa nói khi phong ấn Đại bất kính chi địa ngày ấy rồi, cho nên y khinh thường việc giao tiếp với cái lũ hạ đẳng ăn tươi nuốt sống này, cũng không thèm để bọn chúng vào mắt.

Nhưng lúc này không biết tại sao y lại không tự chủ được mà đi vài bước về phía trước, mở miệng nói: “Nè, tiểu hài tử, người là Quỷ Vương phải không? Không phải người có thể sử dụng quỷ tộc cấp thấp sao? Tại sao thứ kia lại cắn cả người thế?”

Đôi tay thiếu niên run run, thi thể u súc trượt khỏi tay nó rơi vào trong nước, bọt nước bắn lên văng đầy khuôn mặt nó. Nó có chút kinh hoảng nhìn Côn Luân Quân, dùng đôi mắt đen như hạt huyền nhìn y, há miệng thờ đốc, nhất thời không có phản ứng.

“Không biết nói hả? Không thể nào.” Côn Luân Quân không thêm hình tượng mà dựa vào tảng đá, nhượng mảy, “Có tên không? Người tên là gì?”

“..... Ngôi.”

“Ngôi nào cơ?”

“..... Sơn quý.”

“Sơn quý?” Côn Luân Quân ghé vào phiến đá lớn, lại nhượng mảy, “Hợp với hoàn cảnh, nhưng mà khí thế hơi nhỏ nha. Người xem thế gian này núi cao nối tiếp sông dài, lồng lộng cao phong trải dài không dứt, chẳng bằng thêm vài nét bút đổi thành Nguy đi.” (1)

.

Chú giải: (1) : Ngôi (崑) : nghĩa là cao lớn, cao vút.

Nguy (巍) : sừng sững, đồ sộ.

Chương 78

Côn Luân Quân hỏi: “Tiểu quý vương, sao người không ở cùng một chỗ với tộc nhân của mình?”

Thiếu niên cúi đầu, trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng mà nói: “Ngại bẩn.”

Côn Luân Quân sững sốt một hồi, có hưng trí hỏi: “Bẩn như thế nào?”

Thiếu niên không dám nhìn Côn Luân Quân mà lại nhìn chăm chú vào ảnh ngược của y in trên mặt nước, thành thật đáp: “Trừ biết ăn và giết chóc thì còn biết cái gì? Ta không muốn ở cùng một chỗ với chúng.”

Côn Luân Quân thật lòng chỉ thẳng ra: “Quý tộc chính là như vậy.”

Ánh mắt của thiếu niên Quý Vương tối đi, nhưng mà khi nó ngẩng mặt hướng về phía Côn Luân Quân thì lại khắc chế thành công sự bạo ngược ấy, xem ra là đã quen làm như vậy, nó dừng một chút, đè thấp thanh âm, khẽ hỏi: “Chẳng lẽ bởi vì ta sinh ra đã là Quý tộc thì nhất định phải giống như bọn chúng sao?”

Côn Luân Quân không trả lời, thiếu niên tự đứng lên khỏi suối nước, đại khái đã không còn hứng ăn nữa, nó ném thi thể của u súc qua một bên sau đó dùng nước lúc này đã sạch sẽ rửa sạch mặt mũi, lại yên lặng cúi người vắt khô vải thô trên mình, cuối cùng mới xắn ống quần bước từ dưới nước lên. Nó nhìn thoáng qua Côn Luân Quân một cái, ánh mắt giống như một phiến lông quạ đậu trên mặt đất trắng tuyết, đoạn, nó dùng khẩu khí như thực không quan tâm mà nói rằng: “Ta không thích vậy, chẳng bằng không sống.”

Nó nói xong, cũng không đến gần phiến đá ban nãy mình ngồi mà giờ đã bị Côn Luân Quân chiếm mất, chỉ là tùy ý ngồi bên bờ nước, hai chân ướt đầm để trên mặt đất. Nó nhìn về phía đằng lâm xa xa, đằng sau đằng

lâm là núi non trùng điệp, trên đỉnh núi mịt mờ sương tuyết chìm trong mưa lớn không ngừng, sấm chớp ngang trời quay cuồng chằng chịt giữa thiên không.

Côn Luân Quân nhin không được hỏi: “Người đang nhìn gì đó?”

Thiếu niên đưa tay chỉ theo tầm mắt: “Rất đẹp.”

“Ngày mưa có cái gì đẹp đâu?” Côn Luân Quân nói, dựa lưng vào phiến đá ngồi xuống cạnh thiếu niên, “Những lúc trời trong, đỉnh núi Côn Luân mới là đẹp nhất, ánh nắng vàng rực rỡ rơi xuống nổi bật trên mặt tuyết, giống như là tuyết trắng nở hoa vậy đó. Dưới tầng băng dày là mặt đá lởm chởm, đến mùa hè sẽ được phủ lên một tầng cỏ mỏng, còn có các loại hoa không biết tên nho nhỏ..._Những bông hoa nhỏ như vậy đều gọi là Cách Tang hoa. ”

Thiếu niên ngơ ngẩn nghe, ngơ ngẩn quay đầu nhìn Côn Luân Quân.

Côn Luân Quân đột nhiên lại dừng lời: “À, bây giờ không được thấy nữa rồi.”

“Vì sao thế?”

“Vì thả các người ra, ta chọc thủng một lỗ trên trời rồi.” Côn Luân Quân nhin không được mà đưa tay xoa xoa đầu nó, mái tóc của thiếu niên Quỷ Vương khi sờ cũng mềm mại y như lúc nhìn vào. Nó cứng ngắc cổ nhưng vẫn không nhúc nhích, dịu ngoan để cho y vuốt ve. Quả khó mà tưởng tượng được chính nó vừa mới cắn sống cái cổ của một con u súc, nhìn kĩ ra thì miệng còn chưa thềm lau sạch đây này.

Điều này làm cho Côn Luân Quân nhớ tới con mèo nhỏ mình nuôi dưỡng.

“Sao lại phải đánh thủng trời chứ?” Thiếu niên Quỷ Vương lại hỏi.

“Ta đáp ứng rồi.” Côn Luân Quân đè đè đầu cậu, “Người không hiểu đâu, tiểu hài tử.”

Thiếu niên lại thành thật vô cùng mà ngẩng đầu lên: “Ta hiểu mà, ta không biết bên ngoài có cái gì, chứ nếu biết bên ngoài đại phong đẹp như vậy, năm đó ta cũng sẽ đánh cho đại phong thủng ra một lỗ.”

Côn Luân Quân lắc đầu, cúi đầu nở nụ cười, thiếu niên nhìn y không đời mắt, qua không biết bao lâu, Côn Luân Quân mới nhẹ nhàng nói: “Sống không do mình, chẳng bằng không sống, người hóa ra lại là tri kỷ.”

Y nói xong, đứng lên xoay người muốn đi, thân ảnh Nữ Oa u nhiên thoáng hiện giữa không trung, bận rộn bên ba, tựa hồ vẫn đang phí công tìm kiếm đá ngũ sắc vá trời, Côn Luân cười nhẹ một tiếng ngăn ngui, sinh linh đồ thán khắp sơn xuyên mà trong lòng y lại có khoái cảm khác thường.

Thiếu niên Quý Vương lại do dự một chút rồi cũng cùng đứng lên, nhắm mắt đưa chân đi theo y.

Côn Luân Quân cũng không quản mà để mặc cho nó đi cùng. Y bỗng nhiên nâng tay, đất bằng ầm ầm nổi lên từng dãy núi đồi, lập nên Bồng Lai ở phía Đông Nam, lệnh cho Vu Yêu hai tộc chạy tới Bồng Lai tránh né tai họa. Mưa to liên miên cuối cùng trở thành hồng thủy ngập trời từ miền đất cao Tây Bắc cuộn cuộn chảy về đông, từ trước đến nay chưa từng có, hung hãn không ngừng.

Cuốn cho ngàn dặm đất sạch trơn, sinh dân gào thét, Chuyên Húc tam quỳ chín lạy cầu khẩn trời xanh.

Nhưng mà thiên đạo vô tình.

Quý Vương thiếu niên cùng Côn Luân lên đỉnh núi Bồng Lai, Thập Vạn Đại Sơn rốt cục bắt đầu xao động, truyền đến Bồng Lai, quần yêu kinh hoàng. Vu tộc mang theo các bộ lạc đã từng là của Xi Vương, Hậu Nghệ

giống như tổ tiên của hắn đưa theo tộc nhân vừa đi vừa dập đầu hướng lên Bồng Lai, có trẻ nhỏ không hiểu chuyện oa oa khóc nháo trong đám người, người lớn hoảng loạn sợ quấy nhiễu đến thần linh liền cứng rắn bịt kín miệng con nhỏ, làm nó ngạt chết giữa đường.

Đi đến nửa đường, đại hồng thủy đã dâng lên đến lưng chừng núi cuốn phăng đi một nửa đoàn người đến từ phía Đông, thần linh đang ở trên đỉnh Cửu Thiên lãnh đạm nhắm mắt lại, học theo Nữ Oa trở thành một pho tượng không nói không động.

Sau đó lại có một đoàn người chạy nạn từ phương Tây xuống, quần áo tả tơi, được một ông lão cao tuổi lưng đeo hòm thuốc dẫn đầu hướng Bồng Lai mà đến, bắc đống Chuyên Húc đi theo phía sau ông lão, vẻ mặt kính cẩn. Côn Luân Quân rốt cục mở mắt, cúi đầu nói: “Thần Nông.”

Thần Nông hình như có linh cảm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên từ trong đám người, trong ánh mắt đục ngầu dường như có sấm sét nơi thượng thiên chợt lóe.

Côn Luân Quân luôn miệng muốn tiêu diệt con dân của Chuyên Húc, giết sạch Nhân tộc lại không hề ngăn cản, y thủy chung chỉ là không cam lòng với trời cao. Y không thể, cũng xem thường việc tự mình động thủ giết những sinh linh ấy. Y nhìn Thần Nông mang theo nhân tộc Trung Nguyên gian nan trèo lên Bồng Lai, Chuyên Húc đưa theo con dân sau lưng hướng về Côn Luân Quân hành đại lễ ba quỳ chín lạy, cảm kích y tạo nên thần sơn che chở, Thần Nông không nói một lời.

Cho đến khi Nhân tộc lui hết, Côn Luân mới đứng lên, một tiếng Thần Nông chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị ông lão đầu tóc bạc trắng run run rẩy rẩy vung tay cho một cái tát vang dội.

Quý Vương thiếu niên chột lộ ra móng tay dài nhọn, cúi đầu rít gào một tiếng đánh thẳng về phía Thần Nông, lại bị Côn Luân Quân đuổi tay

ngăn lại.

Côn Luân Quân nhìn vị cổ thần lớn tuổi già nua, nhẹ giọng nói: “Ông không phải là thần, cũng sắp chết rồi.”

Thần Nông dùng đôi mắt đục lờ nhìn y: “Ta chết có ý nghĩa, không còn gì hối tiếc. Người thoát thai từ đại sơn đại địa, trời sinh hỗn độn hung lệ, lại dung nhập tam hồn của Khai Thiên Phủ (1) , ta sớm nói người mang theo sắc đỏ từ thuở thiếu thời, tất sẽ có một ngày gây đại họa, mới làm cho đỉnh núi Côn Luân quanh năm phủ tuyết, vậy mà người vẫn đi tới nước này.”

Côn Luân im lặng không nói.

“Người gánh không nổi trường cửu, nhìn không thấu thị phi, phân không rõ thiện ác, nói không rõ sinh tử, sao dám cãi lời Thiên Đạo?” Thần Nông gằn từng chữ, “To gan lớn mật, tất sẽ vạn kiếp bất phục, người..... Ai!”

Thần Nông một lời thành sấm.

Ngày thứ ba, sao trời tán loạn, u quỷ hoành hành.

Ngày thứ tư, hồng thủy dâng lên, các tộc tiếp tục chạy lên đỉnh núi, mâu thuẫn ngầm lắng từ lâu của Vu Yêu hai tộc rớt cuộc bùng nổ.

Ngày thứ bảy, hai tộc Vu Yêu tranh đấu không ngừng, tử thương một nửa. Hậu nhân Viêm Hoàng cùng hậu nhân Xi Vưu cuối cùng liên minh lại, gian nan cầu sinh.

Ngày thứ mười, Thần Nông truyền đạo, giữa một mảnh tai ương và tiếng ca phúng điệu, giảng về thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang.

Ngày thứ mười hai, Nữ Oa cuối cùng vá xong bầu trời trút mưa không ngớt, dùng bốn chân rùa lớn tạo thành bốn thiên trụ mới, cơ hồ kiệt sức.

Ngày thứ mười ba, Thiên Đạo sụp đổ, âm quỷ hoành hành đại lục, tứ trụ rung chuyển, Tây Bắc nghiêng ngả, núi sụp đất nứt, vòm trời lắc lư muốn sập vỡ.

Những thần linh không biết trời cao đất rộng sau từng lần từng lần đi ngược lại với ý trời, đến nay rốt cuộc bị Thiên Đạo phản phệ.

Trời đất dính liền, muốn mượn miệng của Quỷ tộc cắn nuốt tất cả, quy về hỗn độn.

Côn Luân Quân đã hóa thành một pho tượng trên đỉnh Bồng Lai, vẫn không nhúc nhích, không nói một lời.

“Nữ Oa truyền tin nói, nàng đã niêm phong tứ trụ, muốn lấy thân hóa Hậu Thổ, gia cố lại đại phong của Phục Hy.” Thần Nông nói, “Người không sai, Côn Luân, Bàn Cổ không sai, chúng ta không ai sai cả, nhưng mà thế gian muôn ngàn kiếp nạn, mỗi họa sinh linh tranh đấu đều là đã định sẵn, trầm mặc như Phục Hy thì chết trong im lặng, không phục như người thì chết trong bất cam, ta giống như một phàm nhân suy yếu mà chết, đây đều là chú định, không ai phản kháng được, muốn trách, chỉ có thể trách người đã biết quá nhiều.”

Côn Luân bình tĩnh mở mắt ra, không đầu không đuôi mở miệng hỏi: “Lúc ấy Xi Vưu phó thác Vu Yêu hai tộc cho ta, nay Thiên Đạo bắt ta chọn lựa, hoặc là bỏ một giữ một, hoặc là ngọc thạch câu phần, đúng không?”

Thần Nông lặng im nhìn y.

“Lưu Yêu tộc lại đi.” Côn Luân cúi đầu nói.

Thần Nông thở dài một hơi, biết y đã thỏa hiệp rồi.

Đại hồng thủy rất cực bình ổn, Nữ Oa hứng trọn một búa của Quỷ Vương bị thương nặng, noi theo Bàn Cổ hóa thân thành Hậu Thổ bù đắp lỗ hổng của đại phong, lại một lần nữa giam hỗn độn Quỷ tộc xuống dưới tứ trụ. Nhưng mà khi Nữ Oa vá trời đã hao tổn quá nhiều nguyên thần, ngược lại bị quỷ phủ làm cho trọng thương, Phục Hy đại phong được miễn cưỡng tu bổ nhưng vẫn rục rịch không yên.

Thần Nông ngồi trong Côn Luân Thần Điện, không nói được một lời.

“Ta đã nghĩ là ta sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh mà chết.” Côn Luân Quân bỗng nhiên mở miệng nói, “Không nghĩ tới ngay khi ta đâm mù hai mắt Thần Long đánh ngã Bất Chu Sơn thì mộ phần của ta cũng đã được chuẩn bị tốt rồi.”

Thần Nông nâng đôi mắt già nua nhìn về phía người duy nhất còn lại trong Hồng Hoang tứ thánh, nói không ra lời Côn Luân Quân có thể bỏ đi, có thể lấy pháp lực nghịch thiên của đại hoang sơn thánh mà y có để đóng kín Côn Luân sơn môn, cho dù trời đất lại quy về hỗn độn, cũng không một ai làm gì được y cả.

Nhưng mà Côn Luân là do tam hồn của Khai Thiên Phủ sinh ra, y là người duy nhất sẽ không làm bất cứ chuyện gì vi phạm tâm ý của Bàn Cổ.

Côn Luân Quân, bản thân y, chính là di chí của Bàn Cổ.

“Ta muốn...đi nhìn con mèo của ta một cái.”

Thần Nông lưng đeo giỏ thuốc đi vào trong núi sâu, thân ảnh Nữ Oa cơ hồ không thấy nữa.

Hết thủy tựa hồ đã đi tới tử cực, Côn Luân Quân về tới thần điện vắng lặng lạnh lẽo của mình, thốt nhiên quay đầu lại, phát hiện bên người chỉ còn lại một thiếu niên mắt đen tóc đen, thoạt nhìn tinh tế mà yếu đuối.

Quý Vương thiếu niên khẽ hỏi: “Người muốn đem ta giam lại dưới đại phong sao?”

“Không, ta bất lực với tất cả, nhưng, ít nhất..... ít nhất còn có thể bảo toàn người.” Côn Luân Quân cúi đầu nở nụ cười, thân thể mãnh liệt co rút, thanh âm còn pha một chút run rẩy không dễ phát hiện, “Người không muốn thân là Quý tộc, ta thành toàn cho người.”

Quý Vương thiếu niên kinh hãi vươn tay giữ chặt bờ vai Côn Luân Quân xoay y lại, đã thấy thân thể y dường như trong suốt, sắc mặt tái nhợt như tuyết, Côn Luân Quân bỗng nhiên khoát tay, ống tay áo rộng cuốn lên thanh phong, một ngọn hồn hỏa rực rỡ chói mắt rơi trên tay nó: “.....Cầm lấy.”

Thiếu niên đưa hai tay giữ chặt.

“Đây là hồn hỏa trên vai trái của ta,” Côn Luân Quân đầy đầu mồ hôi lạnh, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười, “Ta..... Ta cho người thêm cái này.”

Thân thể y run rẩy kịch liệt, một sợi gân dài màu trắng bạc bị y rút sống từ trên người xuống...Trên đời không còn nỗi đau đớn nào hơn thống khổ rút gân lột da, thiếu niên Quý Vương đỏ hồng hai mắt, Côn Luân Quân lại như thể không hề hay biết: “Cầm Côn Luân thần cân, từ nay về sau người có thể thoát khỏi đại bất kính chi địa, xếp vào thần tịch.....”

“Người..... Người thay ta trấn trụ tứ trụ.” Côn Luân cúi đầu cười, “Có Nữ Oa Luân Hồi Quỷ, Phục Hy Sơn Hà Trùy, còn có..... Công đức cổ mộ Công Đức Bút, cuối cùng là của ta cho người.....”

“Côn Luân!”

Côn Luân Quân vươn ngón cái nâng mặt nó lên, nhẹ nhàng mà nói: “Chưa lão đã suy chi thạch, chưa lãnh đã đông chi thủy, chưa sinh đã chết

chi thân..... Nếu Thần Nông cam làm người phạm, buông bỏ thần tịch, vậy ta đây bù vào cho lão một người, cho lão tiếc chết thì thôi.....”

Y nói xong, nôn ra một ngụm tâm đầu huyết, rơi xuống trong tay, hóa thành một sợi bắc đèn đỏ sẫm. Đại hoang sơn thánh trước mắt Quý Vương càng ngày càng trở nên trong suốt, càng ngày càng suy nhược, cuối cùng biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại một trản đèn tuyết trắng, góc trên có khắc hai chữ Trấn Hồn.

Chưa đốt đã tán chi hồn, Trấn Hồn đăng.

Đến lúc này, thiên trụ vững vàng, tứ thánh tề tựu, sơn thánh tiêu tán, Tam Hoàng thất tung. Tứ đại thiên trụ chống trời định đất vô tình rơi xuống trên người thiếu niên Quý Vương bị cường thăng thần cách, để cho nó một vai gánh lấy..._Trở thành sự cười nhạo cuối cùng của Côn Luân Quân đối với Thiên Đạo.

Một lần gánh lấy này, là trọn vẹn chinh toàn đấng đấng năm ngàn năm.

Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy có cái gì đó chột nổ tung trong đầu, y tựa như lại vừa phải trải qua một lần đau đớn lột da rút gân thống khổ, thập vạn đại sơn đè nặng thống khổ, cùng với thân mình bị Thiên Đạo trói buộc bức đến cực hạn thống khổ.

Bãi bể nương dâu vụt qua trước mắt, từ đại thần mộc truyền đến một tiếng thở dài từ quá vãng xa xăm, có tiếng ai đó thấp giọng thì thầm: “Người hà tất phải thế.....”

“Bàn..... Cổ.....”

Trước mắt Triệu Vân Lan một mảnh ánh sáng chói chang, y bỗng nhiên si túy, mở mắt ra thì đã về đến Long Thành vẫn đang chìm trong

không khí mừng năm mới. Số 4 đường Quang Minh tắt hết ánh đèn, trong sân rợp bóng tùng xanh biếc.

Y cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, đưa tay thử xoa, thì ra giàn giụa nước mắt.

(1) Khai Thiên Phủ: Cây búa mở ra trời đất của Bàn Cổ

Chương 79

Sau khi Quách Trường Thành về đến nhà thì trước tiên là ngủ một giấc không biết trời trăng mây gió, khi tỉnh táo lại chỉnh trang cho giống con người một chút, bấy giờ mới thu thập ổn ổn rồi đi mua quà thăm người thân, đầu tiên là đến nhà cậu hai của cậu – Cậu làm theo lời lãnh đạo nhắc nhở mang hồng bao đi biếu, Quách Trường Thành cậu có một tật xấu là không chịu nổi việc trên người mình có “đồ của người khác”...Cho dù cậu biết rõ là hồng bao qua tay người lớn rồi cuối cùng cũng vẫn về cậu mà thôi.

Vào nhà gọi người xong, việc đầu tiên mà Quách Trường Thành làm chính là lôi hồng bao ra, dùng giọng điệu nghiêm túc đứng đắn như báo cáo công tác thuật lại không sai một chữ: “Cậu hai, lãnh đạo của cháu có chút quà để vợ và các chị em mua thêm mấy bộ quần áo mới.”

Mấy chị em nhà Quách Trường Thành đều là mấy bà cô bại gia chỉ biết tiêu không biết kiếm, cho nên khi cậu hai nhà cậu lần đầu tiên nhìn thấy tiền quay lại như thế này thì rất là được sung mà sợ, kinh ngạc vô cùng, ngẩn người lúc lâu mới nhận lấy. Ông ngạc nhiên một chút rồi mở ra nhìn thoáng qua, lại đưa trả cho Quách Trường Thành: “À nha, chỗ này cũng không ít đâu, cháu cứ cầm mà tiêu vật đi...Mà lạ thật, lão Dương nhà mấy đứa không phải nổi tiếng là vất cổ chày ra nước sao, thế nào mà năm nay lại phát lì xì thế nhỉ.”

Quách Trường Thành khó hiểu nha: “Ai là lão Dương ạ?”

Cậu hai của Quách Trường Thành vừa đứng lên đón mâm sủi cảo vừa thuận miệng nói: “Trưởng Ban hộ tịch của mấy đứa không phải họ Dương thì là gì? Ba chữ, gọi là Dương gì gì ấy mờ?”

Quách Trường Thành: “Lãnh đạo của bọn cháu họ Triệu.”

Cậu hai cậu nghe xong thì cũng không để trong lòng, bên so đũa bên nói tiếp: “Thôi kệ họ gì thì họ, dù sao cậu nghe nói tên đó keo kiệt lắm, đi ăn hàng toàn đóng gói mang về, nhưng mà nhà người ta có già có trẻ, tiết kiệm nuôi gia đình cũng là bình thường thôi. Người ta đối tốt với mình thì cháu cũng làm việc cho tốt, cũng không còn nhỏ nữa, đừng có kiếm bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, tích góp một chút, phải biết sống.....”

Quách Trường Thành càng nghe càng choáng, cuối cùng nhin không được chen vào một câu, “Cậu hai à, lãnh đạo của bọn cháu còn chưa kết hôn mà.”

“Sao có thể chưa kết hôn được chứ? Con gái nhà người ta còn sắp lên đại học rồi cơ, tháng trước cậu còn nói với người ta tên đó cũng chẳng dễ dàng gì, bảo người ta chiếu cố nhiều chút mà.” Sau cùng thì cậu hai nhà Quách Trường Thành cũng cảm thấy có gì đó không ổn, “Từ từ, ai đưa hồng bao cho cháu?”

Quách Trường Thành nói: “Cục trưởng Triệu ạ.”

“Cục trưởng Triệu? Cục trưởng Triệu nào?”

Quách Trường Thành: “..... Không phải cục trưởng Triệu của Cục Điều Tra Đặc Biệt thì còn ai?”

“Cục Điều Tra Đặc Biệt? Đường Quang Minh? Họ Triệu? Triệu Vân Lan?” Cậu hai của cậu nhóc hỏi một hơi cả đống vấn đề, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ với cậu một hồi, gắp một miếng sủi cảo, không yên lòng bỏ vào miệng ăn, ăn hai cái liền vẫn cảm thấy chuyện này kì quặc đến không tài nào lý giải được, vì thế mấp máy quai hàm nói, “Không phải cháu đang nói vớ vẩn đấy chứ, cậu nào có bản lĩnh nhét người vào chỗ bọn họ được? ”

“Bản lĩnh gì cơ?” Mợ hai cũng ngồi xuống, “Không phải con ở ban hộ tịch hả?”

Quách Trường Thành thành thành thật thật nói: “Bây giờ con đang làm việc trong phòng hình cảnh của Cục Điều Tra Đặc Biệt.”

“Cái gì á? Hình cảnh?” Mợ hai nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, bà biết rõ nhóc con xui xẻo này là loại hàng nào mà, thế là lập tức lo lắng ra mặt, “Con xem cậu hai con làm ra cái gì này, đứa nhóc này nhà chúng ta sao có thể vào phòng hình cảnh chứ? Vừa nguy hiểm vừa vất vả, gặp phải vụ án hung hiểm thì....Ai nha, các con phụ trách loại hình sự nào hả?”

Quách Trường Thành vừa há miệng thở dốc, cậu hai đã cầm đũa gõ gõ vào cạnh bát: “Đừng có hỏi linh tinh, chuyện nội bộ của Cục Điều Tra Đặc Biệt đều là cơ mật cả đấy, bà đừng có lôi kéo con cháu phạm lỗi nữa đi...__Thực ra mợ cháu hỏi công việc có nguy hiểm hay không, bình thường có mệt mỏi không ấy mà? Có muốn cậu lại vận động cho cháu chút không? Chúng ta thà rằng ít đi chút tiền, vẫn nên tìm công việc ổn định thì hơn.”

Đến lúc này thì dù Quách Trường Thành có ngốc hơn nữa cũng đã phản ứng kịp – biết ngay việc cậu vào Cục Điều Tra Đặc Biệt là sai lầm từ đầu mà, cậu cũng biết dựa vào chỉ số thông minh siêu thấp cùng với con tim bé nhỏ nhất gan của mình thì chỉ cần trong nhà có người hiểu biết một chút thôi, sẽ chẳng bao giờ sắp xếp cho cậu vào một vị trí công tác như vậy đâu.

..... Đương nhiên, lúc này Quách Trường Thành đã quên rằng ngay từ ngày đầu tiên nhận việc cậu đã bị đồng nghiệp ma dọa cho ngất xỉu thế nào rồi.

Vì Quách Trường Thành ở chung với người khác rất khó khăn, thật vất vả mới dung nhập được với không khí ở số 4 đường Quang Minh. Cho nên cậu cơ hồ ngay lập tức đã sinh ra tình cảm không muốn xa rời, đặc biệt là mấy người như Sở Thứ Chi vẫn đưa theo người mới như cậu đó.

Mà Triệu Vân Lan trong lòng cậu đã nửa coi như cha mình Cho dù vị “nửa như cha” này chưa báo cho cậu một tiếng đã tìm cho cậu một mẹ kế nam.

Nhưng mà tính tình của “mẹ kế” lại quá ôn hòa quá dễ nói chuyện không thể cưỡng lại nổi, Quách Trường Thành nghe ra ý tứ của cậu hai thì trăm phần kiên định nói: “Cháu không muốn đi.”

Quách Trường Thành cậu luôn luôn sống kiểu nước chảy bèo trôi, bất cứ thời điểm nào đưa ra quyết sách đều có thể coi cậu như không tồn tại, dù sao cậu cũng chẳng có ý kiến gì. Đột nhiên hôm nay lập trường rõ ràng biểu đạt ý nghĩ của mình như vậy làm cho cậu hai mợ hai không thích ứng kịp, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Qua một hồi lâu, mợ hai mới hỏi: “Ở đó...thực sự tốt thế sao?”

Quách Trường Thành ra sức gật đầu.

“Cháu muốn làm ở đó ấy hả?” cậu hai vẫn không yên lòng, lại hỏi, “Thật sự không nguy hiểm?”

Quách Trường Thành vì muốn ở lại nên kiên trì nói trái lương tâm: “Tuyệt đối không nguy hiểm.”

“Thế thì cứ làm,” Cậu hai nghĩ nghĩ, dù sao con cháu lớn đến thế rồi, tuy là mấy năm qua vẫn cứ bùn nhão không trát nổi tường, nhưng mà khó khăn như thế mới bắt đầu sinh ra một tí lương tâm nghề nghiệp thì cũng không nên đả kích nó, vì thế có chút chần chừ đáp ứng, “Tí nữa cho cậu số điện thoại của lãnh đạo mấy đứa, mấy hôm nữa cậu hẹn Triệu Vân Lan đi ăn bữa cơm, người ta không lớn hơn cháu bao nhiêu, học tập nhiều một chút đi.”

...

..

.

Triệu Vân Lan bị tiếng chuông di động đánh thức. Y cảm giác huyết thái dương đau như bị ai đánh, như thể khi tỉnh lại không có sự thư thái khi được nghỉ ngơi mà ngược lại, càng ngày càng mệt mỏi.

Y cũng không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, những giấc mơ hỗn loạn không liên mạch vẫn cứ loanh quanh mấy chuyện y đâm mù hai mắt Thần Long, đánh sập núi Bất Chu Sơn, tới tới lui lui, bản khoản không đi.

Triệu Vân Lan đưa tay sờ soạng lung tung trên đầu giường, sau đó di động được người khác nhẹ nhàng đặt vào tay y. Khi y tiếp điện thoại còn chưa mở mắt ra, vừa nghe thấy đối phương là ai thì đã theo bản năng tiến nhập trạng thái. Sau khi hàn huyền một đồng lời vô nghĩa, Triệu Vân Lan lại tận hết khả năng của y, vừa không khoa trương vừa rất gian nan lôi ra mấy ưu điểm của bạn nhỏ Quách Trường Thành, không dấu vết ôm chân lãnh đạo tiến tới bầu không khí giữa hai bên rất chi là hài hòa, cuối cùng vừa vỗ mông ngựa vừa hẹn ăn cơm.

Triệu Vân Lan gác máy xong lại cảm mặt vào gối đầu, rầm rì nói: “Ta đau đầu.”

Thẩm Ngụy lập tức buông việc đang làm trong tay, đi tới ôm lấy y, lại sờ sờ trán y cả nửa ngày: “Hình như hơi nóng, sao tự nhiên lại sốt thế này?”

Triệu Vân Lan hữu khí vô lực tựa đầu lên vai hảnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người nói xem tại làm sao? Đi lấy thuốc giảm nhiệt với thuốc hạ sốt cho ta, người là cái đồ đại phu Mông Cổ.”

Thẩm Ngụy ôm mười vạn phần áy náy, yên lặng làm theo.

Triệu Vân Lan một ngum nuốt xuống cả đồng thuốc nhỏ nhỏ, sau đó xắn tay áo ngủ không biết được Thẩm Ngụy mặc vào cho lúc nào, kéo mạnh một nhát đẩy Thẩm Ngụy xuống giường, vẻ mặt vô cùng dữ tợn hỏi: “Đại gia, thiếp thân hôm qua hầu hạ người có sáng khoái không?”

Thẩm Ngụy thấy y lão đảo, vội vàng đỡ lấy eo y, còn kéo lại vạt áo bị y nháo cho lỏng lẻo: “Đừng đập chần, hơi ấm tan hết, cảm mạo bây giờ.”

“Cái này người không cần quan tâm.” Triệu Vân Lan một tay ấn vai hấn, tay kia kéo cổ áo hấn âm u nói, “Đại gia nếu đã thư thích, có phải cũng nên cấp tí tiền boa hay không?”

Thẩm Ngụy kệ cho y dè, thậm chí còn ngược mắt nhìn y, Triệu Vân Lan nhìn thấy biểu tình này quả thực đúng là mời y chà đạp mà. Thế là y can đảm cười lên người Thẩm Ngụy hòng lột quần áo hấn: “Hôm nay không làm người, ngày mai ta cùng họ với người..... Ôi giờ ời duệch!”

Thẩm Ngụy vội ôm lấy lưng y: “Làm sao rồi?”

“Đau..... Đau đau đau, chân chuột rút.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Triệu Vân Lan vốn dĩ hơi bị thiếu canxi, cộng thêm tối hôm qua lại bị ép không nương tay một tí nào, bị chuột rút cũng bị đến triệt để luôn..._Từ bắp đùi đến cẳng chân, cuối cùng xuống cả bàn chân, Thẩm Ngụy đành phải vừa chịu đựng y mắng mỏ vừa cứng rắn kéo thẳng chân y ra mà nắn bóp từng chút từng chút một.

Triệu Vân Lan lúc đầu đau đến mức nhe răng nhếch miệng cạp góc chần, một lát sau cũng an ổn lại, Thẩm Ngụy thoáng nhìn một thân xanh xanh tím tím dưới áo ngủ của y, lại bắn khoả gối ở một bên nhẹ nhàng xoa bóp cơ thịt người nào đó nằm nhiều quá mà căng cứng. Triệu Vân Lan không nao loạn nữa mà thành thành thật thật dựa giường hưởng thụ, ánh

mắt hướng về một bên, rơi xuống trên cái di động để ở mặt tủ đầu giường, một lát sau, bỗng nhiên nói: “Cậu hai của Quách Trường Thành vừa mới nhảy dù xuống đầu năm nay, ta chưa tiếp xúc nhiều, nhưng nghe nói ông già kia bản lĩnh khác thì không có, lại rất có tiếng trong đối nhân xử thế.”

Thẩm Nguy chỉ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cháu ngoại trai của ông ta cầm một tờ giấy điều lệnh tay ông ta kí, làm việc ở chỗ ta hơn nửa năm mà không thấy ông cậu gọi cho ta lấy một cuộc. Đến bây giờ lại hẹn ta ra ngoài ăn cơm, người thấy có bình thường không?”

Thẩm Nguy không biết những quy tắc ngầm hỗn loạn của bọn họ, vì thế hỏi: “Thế thì sao?”

“Ta ngờ là ông cụ cũng mới biết Quách Trường Thành bị điều đến Cục Điều Tra Đặc Biệt của ta thôi, trong đó có.....” Triệu Vân Lan dừng một chút thì không nói tiếp nữa mà nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguy một cái rồi nhanh chóng rời đề tài, “Thật sự là ta đánh sập núi Bất Chu sao?”

Thẩm Nguy sửng sốt một hồi mới nói: “Truyền thuyết nói núi Bất Chu là do Thủy Thần Cộng Công đụng ngã.”

“Ừm.” Triệu Vân Lan hạ mí mắt nếu Quỷ tộc được phóng xuất sau khi núi Bất Chu sập xuống thì Thẩm Nguy đại khái cũng không biết rõ là ai nào loạn ra chuyện ở Bất Chu rồi.

Thẩm Nguy do dự một chút, nhin không được hỏi: “Người ở trong đại thần mộc, rốt cuộc.....”

“Đại thần mộc cho ta thấy chuyện năm ngàn năm trước.” Triệu Vân Lan dựa vào gối quay đầu ra, “Ta nhìn thấy, lần đầu tiên người gặp ta đã ngã từ trên tảng đá xuống nước. Lúc ấy ta nghĩ rằng, nhất định là do ta đẹp

traị đến rực rỡ kim quang chột nhìn chói mù mắt người luôn, nên người mới kinh sợ rơi xuống nước nha..... Au!”

Cái tay đang xoa xoa lưng y của Thẩm Ngụy bất giác hạ xuống nặng bất thường.

Triệu Vân Lan: “Vẹo, vẹo thắt lưng rồi..... Người muốn mưu sát chồng sao?”

Thẩm Ngụy xoa xoa cho y, im lặng một hồi. Có lẽ là do đã làm qua chuyện thân mật nhất rồi, cho nên hẳn ngoài ý muốn lại thản nhiên thừa nhận: “Quả thực là lần đầu tiên ta nhìn thấy người thì ba hồn mất bảy phách, rớt cuộc từ đó về sau không quên được nữa.”

Triệu Vân Lan cười cười vừa đắc ý vừa đáng khinh: “Hắc hắc hắc, này, thầy Thẩm, bỏ cái kính chường mắt kia xuống, biến tóc dài ra cho ông xã ngắm cái coi.”

Thẩm Ngụy thuận theo tháo kính ra, khôi phục lại bộ dáng vốn có, chỉ trong nháy mắt mái tóc dài đen như mực đã trải kín mặt giường.

Đại khái có đôi khi tên đàn ông ngốc nghếch này không thể đỡ nổi một mái tóc dài, dù sao thì Triệu Vân Lan cảm thấy cái bia mang tên bán loạn của mình bị đối phương bắn trúng hồng tâm rồi. Y ngốc ngốc nhìn Thẩm Ngụy nửa ngày, sau đó vươn vuốt heo cần cần thận thận vuốt ve sờ soạng mái tóc của Thẩm Ngụy một phen, còn ôm vào lòng thì thào nói: “Đại, đại đại đại mỹ nhân, ta thấy đời này đáng giá.”

Thẩm Ngụy dùng ngón tay ấn ấn vai Triệu Vân Lan. Y dần dần thu lại biểu cảm ngốc nghếch sùi tăm trên mặt, im lặng suy nghĩ một lát rồi lại hơi nhíu mày nói tiếp: “Nhưng mà ta nghĩ, từ bé ta đã lớn lên cùng với con mèo mập chết toi Đại Khánh kia, nếu có một ngày nó làm chuyện có lỗi với ta, ăn cây táo rào cây sung bỏ trốn cùng một nàng mèo thì cùng lắm ta cũng chỉ không nhận nó nữa thôi, không làm gì nó hết.”

Thẩm Ngụy chớp chớp mắt, chịu chết không hiểu vì sao đề tài lại nhảy đến tận vụ mèo bỏ trốn thế này.

“Nếu ta thật sự nhận lời phó thác của Xi Vương mà trông nom hậu duệ của hắn, mắt thấy từng đời từng đời Long tộc từ một con rắn nhỏ lớn lên thành thần long tung hoành chín vạn dặm, ta thà rằng đâm vào chính mình chứ không nhẫn tâm đâm mù hai mắt nó, khiến nó đâm vào trụ trời mà chết.” Triệu Vân Lan dừng lời một chút rồi chém đinh chặt sắt nói, “Đôi mắt của thần long tuyệt đối không phải là ta đâm mù, núi Bất Chu Sơn cũng tuyệt đối không thể là do ta bày kế làm sụp.”

“Phán quan nói dối không biết ngượng mồm lừa ta, cơ bản không có nửa câu nói thật. Ở trên đỉnh núi ta gạt bọn họ cũng là dựa và thêm thắt nói mò, người nói xem, những gì mà ta thấy trong đại thần mộc là có mấy phần thật mấy phần giả đây? Là ai để cho ta thấy chúng?” Triệu Vân Lan dùng ngón tay cuốn lấy một lọn tóc của Thẩm Ngụy, khóe miệng mang theo tươi cười mà ánh mắt lại lạnh xuống. Một lát sau, y nhẹ nhàng bảo, “Này, bảo bối, nói với ta chuyện sau khi ta gặp người ở đặng lâm đi.”

Thẩm Ngụy nhẹ nở nụ cười, thấp giọng nói: “Cũng không có gì, khi đó ta không hiểu gì cả, người đối với ta rất tốt, mang theo ta đi ngắm khắp núi cao sông rộng, vừa đi vừa nghỉ. Đáng tiếc Nữ Oa chưa vá xong trời, người lúc nào cũng nói mưa dầm đầy trời, núi cao sông dài cũng chẳng đẹp để gì. Ta lại thấy cũng không sao, đó đã là phong cảnh đẹp nhất mà một đời ta được thấy.”

“Mưa dầm đầy trời, núi cao sông dài cũng chẳng đẹp để gì”, nghe kiểu gì cũng là một câu thuận miệng oán giận mà. Triệu Vân Lan nhú nhú mày, y nghĩ rằng nếu chính mình mang tư tưởng phản nghịch muốn quăng cả thiên địa đi thì chắc chắn là chẳng có tâm tình gì mà mang theo một tiểu mỹ nhân không rõ lai lịch đi du sơn ngoạn thủy.

“Sau này là ta thăng thần cách của người.” Triệu Vân Lan nói.

Thẩm Ngụy nở nụ cười: “Người không cần chú ý, con người như ta vốn chính là không chốn dung thân trong trời đất. Người vì bảo vệ ta để ta thoát khỏi Đại Bất Kính Chi Địa, cũng đâu phải khiến ta thành bất nghĩa, là ta phải cảm kích người.”

Thẩm Ngụy nói đoạn, cúi người khẽ hôn lên một bên thái dương của Triệu Vân Lan, cầm lấy tay y nói nhẹ: “Chỉ cần được ở bên người, cho dù là sáng sinh tối tử ta cũng vui lòng.”

“Phi, nói bậy.” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, “Nữ Oa vá trời xong, ta dùng tứ thánh phong kín bốn cây trụ trời, chính là khi đó bỏ lại người mà..... chết sao?”

Thẩm Ngụy căng cứng thân mình gắt gao ôm Triệu Vân Lan.

“Vì sao.....” Triệu Vân Lan đê thấp giọng như đang tự hỏi, “Cuối cùng vẫn là vì Nữ Oa sao?”

Một tia bất ngờ nhanh chóng lướt qua khuôn mặt Thẩm Ngụy khiến cho hắn thoát nhìn có vẻ âm trầm trong một nháy mắt, không khéo lại để cho Triệu Vân Lan thấy được. Tên gốc này lập tức bỏ qua ý nghĩ vừa rồi, lấy tay nâng cằm Thẩm Ngụy: “Đừng mất hứng nha, ta chỉ là thuận miệng hỏi thế thôi, trong mắt ta người đẹp hơn Nữ Oa nhiều, nào, tiêu mỹ nhân, nói cho ông xã xem năm đó người làm sao dùng mĩ mạo chưa trưởng thành đó câu dẫn ta hả?”

Thẩm Ngụy kéo chăn qua chụp lên người y, lại mất tự nhiên trừng y một cái tựa như đang định nói lời hay lẽ phải trách y ăn nói linh tinh, nhưng mà khi ánh mắt rơi xuống xương quai xanh còn mang đầy dấu vết ái muội của Triệu Vân Lan thì không biết nhớ tới cái gì, đôi mắt đỏ lên, thở dốc ra tiếng, cuối cùng lúng ta lúng túng nghẹn ra một câu: “..... Ta xuống lâu một chuyến.”

Nói xong, hắn hoả tốc đứng lên, cầm lấy hóa đơn giặt là trên bàn đút vào túi áo.

Triệu Vân Lan đè chặt cái eo còn đang bủn rủn của mình, cảm thấy rất chi là khó hiểu.

Một lát sau, y đứng dậy rửa mặt sạch sẽ, lấy thức ăn Thâm Ngụy đã nấu xong trong lò vi sóng ra, vừa ăn vừa gọi điện: “Alo ba à, ngày mai ba có rảnh không, con đưa Thâm Ngụy qua thăm hai người.”

Khi y nói lời này sắc mặt lại không có nét vui mừng, lạnh lẽo như thể muốn tủa ra băng giá.

Chương 80

Ba Triệu quả nhiên lại vắng nhà làm cho Triệu mama phải cố hết sức vừa xin lỗi vừa giải thích, “Ông ấy bị một cuộc điện thoại gọi đi gấp, đúng là có việc mà.”

Với tính tình của Thẩm Ngụy thì tất nhiên sẽ không để ý. Triệu Vân Lan cười cười, hiếm gặp là y không nói gì cả. Hai người ăn vội bữa cơm ở nhà họ Triệu rồi rời đi.

Triệu Vân Lan khi đó bị đại thần mọc làm cho thất kinh nên mới không chú ý tới...Làm gì có người cha nào biết rõ tình nhân đồng tính của con trai mình ở trên tầng mà còn miệng nam mô bụng bồ dao găm tỏ vẻ cao quý lãnh diễm kiểu “Người ta chưa có chuẩn bị, lần sau gặp lại” chứ?

Có phải bắt ông ấy xem mắt đâu, chuẩn bị cái nổi gì, làm như phải sửa sang dọn dẹp nhà cửa rồi lần sau ông mang cả nhân viên công vụ đến không bằng?

Ông ấy rõ ràng là không muốn gặp Thẩm Ngụy.

Vì cái gì? Không muốn gặp, hay là không dám gặp?

Triệu Vân Lan trước khi đi thì có vào phòng của mình một lần, lấy ra một chiếc hộp gỗ đã hơi cũ kỹ, Triệu mama lấy làm lạ hỏi: “Cái kia không phải ngày trước con vẫn chơi sao? Sao còn không ném đi mà lôi ra làm cái gì thế?”

“Chia sẻ hồi ức ấu thơ với người yêu chứ còn làm gì nữa ạ, hai người vợ chồng già chỉ biết tay trái nắm tay phải nhìn nhau nhiều thành nhàm không hiểu được đâu ~”

..... Lúc sau Triệu Vân Lan vì một câu đó mà bị mẹ y đuổi đánh trối chết.

Hôm đó vừa lúc là Valentine, đường cái có chút vắng vẻ vì nghỉ tết âm lịch nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Cô bé bán hoa vốn xem nhẹ hai người bọn họ, định cứ thế đi qua thì lại bị Triệu Vân Lan vẫy tay gọi lại: “Này này, cô bé lại đây cái, em có bao nhiêu hoa?”

Cô bé bán hoa kinh ngạc nhìn hai người một cái rồi tươi cười: “Bao nhiêu cũng có, em bán giúp cửa hàng hoa mà, không đủ thì em có thể về cửa hàng lấy thêm cho anh cũng được.”

Triệu Vân Lan: “Thế thì cứ bán cho anh năm ngàn bông trước.....”

“Xin lỗi xin lỗi, cậu ta đùa đấy.” Thẩm Ngụy bịt chặt miệng Triệu Vân Lan lại, lôi đi.

Triệu Vân Lan ra sức ngoi đầu khỏi khuỷu tay hẳn: “Ta còn chưa có mua xong đồ, chờ chờ chờ chờ!”

Thẩm Ngụy mở cửa xe, không bình luận gì nhét luôn y vào.

Triệu Vân Lan nửa thật nửa giả oán giận nói: “Người có hiểu thế nào là lãng mạn không hả?”

Thẩm Ngụy đau dạ dày hỏi lại: “..... Chẳng lẽ người hiểu chắc?”

Triệu Vân Lan tràn ngập khí thế phá gia chi tử nói: “Ta muốn mua mấy ngàn đóa giăng đầy sau xe trước xe, lấy người về nhà.”

Thẩm Ngụy đại khái là bị y bắt nạt suốt ngày, cơ bản không thèm bạo phát trong im lặng nữa mà đã im lặng thay đổi rồi. Hẳn tháo kính mắt xuống, động tác hơi cứng ngắt chà xát khuôn mặt lạnh lẽo, vừa làm như không hề để ý, vừa gian nan giương lên lá cờ phản kháng...Hẳn ra vẻ trấn

định bảo, “Ta còn tưởng người muốn đổi nghề buôn hoa – nói sao thì nói cũng phải là ta lấy người vào cửa mới đúng, hôm qua người mới nói hôm nay cùng họ với ta kìa.”

Triệu Vân Lan đã quen đơn phương ức hiếp rồi, trừ một lần sơ sẩy say rượu trước đó thì chưa bao giờ thấy hăn đánh trả như vậy cả, thế là y lập tức sững sốt.

.....Tất nhiên y không biết là trước khi Thẩm Ngụy nói ra câu này thì chẳng khác gì Quách Trường Thành, phải tập đi tập lại trong lòng ba lần mới dám nói ra tiếng.

Nhưng mà tay lưu manh già đời này cũng không sững sốt lâu, y không thèm da mặt làm bộ muốn cởi áo khoác: “Được nha, theo họ người thì theo họ người, chồng yêu người có muốn chơi xe chẵn không? Người không cần làm gì cả, nằm đó hưởng thụ là được rồi, ta sẽ hầu hạ người thật tốt.”

Thẩm Ngụy cả giận nói: “Triệu Vân Lan!”

Triệu Vân Lan: “Có.”

Thẩm Ngụy: “Sao người lại....sao lại không đứng đản thế hả?”

Triệu Vân Lan chống hai tay lên hai bên ghế ngồi của hăn, cọt nhả nói: “Người còn chưa thấy lúc ta không đứng đản hơn thế này đâu.”

Thẩm Ngụy cuối cùng cũng thẹn quá thành giận, sắc mặt trầm xuống. Hăn kéo cổ áo Triệu Vân Lan lôi đến gần mình, gắt gao nhìn y chăm chặp, gằn từng chữ mà nói: “Người có biết đây là giữa đường không? Có biết những người qua lại sẽ nhìn vào không? Người có biết đã bao nhiêu lần ta muốn móc mắt những kẻ đã ở bên cạnh người đã nhìn thấy thân thể người ra hay không?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan mới yên lặng rụt trở về, lúng ta lúng túng nói: “Cái kia, kì thật là ta nói đùa, nói đùa ấy mà, ta không muốn gì cả đâu, còn có chính sự đó.”

Thẩm Nguy không nói một tiếng khởi động xe, Triệu Vân Lan xát xát cái mũi ngoan ngoãn ngồi một bên, mở cái hộp nhỏ lấy ở trong nhà mình ra. Y lôi từ trong một đồng mấy thứ linh tinh mà trẻ con hay nhặt nhanh ra một thứ giống như radio nho nhỏ, lại mò lấy trong hộp dụng cụ có sẵn trên xe một cái tua vít con con, ôm lấy mấy thứ đồ chơi đó bắt đầu gõ đập mân mê.

Ngón tay y linh hoạt vô cùng, vừa thấy thì biết ngay là khi còn nhỏ y rất chú tâm vào mấy môn điện hóa trong trường học..._Hoàn toàn có thể đoán được, nếu không phải Triệu Vân Lan có tật xấu tiêu tiền như nước, phá nhà phá cửa, có mối nối cũ thì một người đàn ông như y đại khái cũng chẳng phải mua đồ điện mới.

Sự im lặng duy trì được một lúc, một ngọn tà hỏa bộc phát xong thì trong lòng Thẩm Nguy đã hối hận rất nhanh..._Người khác đều là giữ kín bản thân với người ngoài còn trước mặt người yêu thì thoải mái bộc lộ một chút bản tính thật; Thẩm Nguy thì ngược lại, hẳn đã quen với việc cẩn thận áp chế chính mình trước mặt Triệu Vân Lan, sợ y sẽ nhận ra một chút tính cách không chịu nổi của mình, có đôi khi Thẩm Nguy thậm chí ngay cả nói còn không biết phải nói với Triệu Vân Lan thế nào nữa... Đại khái là vì hẳn luôn cảm giác bản thân mình dơ bẩn không chịu nổi, không xứng với bất cứ ai.

Triệu Vân Lan ôm mấy thứ be bé chơi đùa đến ra hoa mà vẫn không lên tiếng, Thẩm Nguy rớt cục nhẹn không được khi đang đợi đèn xanh thì trộm nhìn y một cái, một lát sau lại vô cùng bất an nhẹ giọng hỏi: “Người đang làm cái gì thế?”

Cũng may Triệu Vân Lan chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, chuyện vừa rồi y hoàn toàn không để trong lòng mà hưng trí bừng bừng khoe khoang, “Đây là cái máy thu phát tín hiệu ta làm ngày trước, ta đang sửa lại mấy chỗ tiếp xúc không nhạy một tí...Tí nữa đến siêu thị phía trước dừng lại một chút nha, ta mua hai cục pin.”

Triệu Vân Lan xuống xe mua pin về nhét vào máy thu phát, “Xoẹt –” một tiếng, màn hình bé tí không đến 5cm sáng lên, phía trên xuất hiện một điểm tròn nhỏ mờ mờ, chỉ là độ sáng quá kém, Triệu Vân Lan khum hai tay che che, ghé sát mặt vào mới thấy được vị trí của chấm tròn đó.

Y chậm rãi vắn vắn xoay xoay rồi điều chỉnh độ lớn của điểm tròn, lại so đối với mấy cái vạch chia độ chẳng ai hiểu nổi bên cạnh, nghiên cứu một hồi rồi nói: “Ừm, không xa, xem ra là cố ý tránh mặt ta rồi, chúng ta quay ngược về đi.”

Thẩm Ngụy đổi hướng xe ở đầu đường, Triệu Vân Lan vừa ghé mắt nhìn cái màn hình bé tí của y vừa chỉ đường cho hẳn: “Đến đầu đường kế tiếp rẽ trái – Cái này ta làm lúc còn bé lấy bộ thu phát tín hiệu của cái đài cũ ra sửa thành máy định vị đấy.”

“Định vị cái gì?” Thẩm Ngụy hỏi với vẻ rất hứng thú, cho dù hẳn đại khái còn không biết “bộ thu phát” là cái gì nữa.

“Định vị ba của ta đó, thiết bị phát tín hiệu đặt trong di động của ông ấy, ta cũng không ngờ nhiều năm như vậy mà ông ấy vẫn không đổi máy.” Triệu Vân Lan nói, “Có điều lúc ấy ta còn chưa tốt nghiệp trung học, trình độ kỹ thuật có hạn cho nên làm cũng không hoàn mỹ, mỗi lần đều giở chứng xoay tròn cả nửa ngày, đi xa quá thì không còn tín hiệu nữa.”

Thẩm Ngụy nhin không được sờ sờ túi, nhớ đến cái điện thoại vắn năm không cần còn có khi nhâm bên gọi với bên tắt của mình...nếu người

khác có động tay động chân vào di động của hần thì đúng thật là hần không tài nào biết được.

Triệu Vân Lan thoáng nhìn, ghéch chân bắt chéo thân nhiên châm thuốc: “Yên tâm, chỉ cần người không ra ngoài tìm bé trai cho ta đội mũ xanh thì ta sẽ không cài bất cứ cái gì trên người người.”

Thẩm Nguy có chút phiền lòng nhìn y một cái.

“Rẽ trái rẽ trái, đúng rồi, chính cái quán trà phía trước kia kìa, ta nhìn thấy xe của ông già nhà chúng ta rồi.” Triệu Vân Lan nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhưng biểu cảm lại không thư thả mà có chút âm trầm, “Hôm nay ta nhất định phải biết người đã nuôi dưỡng ta lớn đến chừng này rốt cuộc thật ra là ai.”

Thẩm Nguy còn chưa dừng hần xe, Triệu Vân Lan đã cởi dây an toàn nhảy xuống, ngựa quen đường cũ phi thẳng lên tầng hai.

Thẩm Nguy khóa kỹ xe, nhẹ nhàng nâng kính, chậm nửa nhịp đi theo y. Hần tựa hồ không chút hoang mang, thậm chí lúc đi lên cầu thang còn gật đầu với nhân viên phục vụ.

Bé phục vụ là cô gái trẻ mới hai mươi tuổi, khi nhìn thấy hần thì tự dưng run tay, ấm trà rơi xuống đất, vỡ nát.

Ba Triệu ngồi đưa lưng về phía cửa, nghe thấy động tĩnh phía sau thì quay đầu lại, ánh mắt bắn ra từ đằng sau cặp kính.

Ánh mắt kia bình thân mà xa xăm, Triệu Vân Lan dừng bước, sau đó mới đi qua lắc đầu với cậu phục vụ đang biểu diễn trà nghệ, đợi người đi rồi y mới ngồi đối diện ba Triệu thấp giọng hỏi: “Ông không phải ba tôi, ông là ai?”

“Ba Triệu” không trả lời, chỉ nghiêm nghị ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, nhìn Thẩm Ngụy từ nơi đó đi lên từng bước từng bước một, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung dừng lại một chút. Thẩm Ngụy cấp bậc lễ nghĩa chu đáo gật đầu: “Chào bác.”

Ánh mắt “ba Triệu” chột lóe, trên mặt càng căng thẳng làm cho nếp nhăn vì tuổi tác lại càng sâu hơn, sau một lúc lâu, ông mới không lạnh không nóng đáp lại một câu: “Không dám nhận.”

Thẩm Ngụy nở một nụ cười như có như không, cũng không ngồi xuống bàn trà mà chỉ ngồi bên một cái bàn khác cách bọn họ vài bước, tự mình tráng một cái chén mới, rửa trà pha nước, cứ như vậy không nâng mí mắt biểu lộ thái độ không nói chen cũng không nhiều chuyện.

Triệu Vân Lan nói: “Ngày đó tôi đúng là bị hồ đồ, nếu không thì vừa nhìn ánh mắt tôi đã biết ông là giả rồi..._Một đời ba tôi đã tâm bưng bưng mặt người dạ thú thích nhất là công danh lợi lộc, làm sao có được biểu cảm siêu phàm thoát tục của ông chứ. Ông chiếm tiện nghi của tôi mấy tiếng xưng ba tôi không thèm truy cứu, hỏi ông hai chuyện, ba tôi đâu? Còn có ông và Thần Nông có quan hệ gì, ông không phải là...chân thân của Thần Nông đấy chứ hả?”

“Ba Triệu” giật giật môi, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại không thể nói ra thành lời. Một lát sau, ông hạ mí mắt, lại quét hướng nhìn sang Thẩm Ngụy một cái, cúi đầu nhấp một ngụm trà, vẫn không lên tiếng.

Triệu Vân Lan cuối cùng cũng kiệt sạch kiên nhẫn, ngón tay y gõ gõ trên mặt bàn, mày nhíu lại, giọng nói kéo dài: “Vị tiên sinh này, ta thấy có vẻ như ông có chút quan hệ với Thần Nông và Tam Hoàng nên mới tiên lễ hậu binh(1) , ông lại không nể mặt như thế... Ta đã tận khả năng làm tốt nghĩa vụ làm con rồi, ông cũng nên nói cho rõ ràng với ta đi.”

“Ta không phải là Thần Nông.” Qua không biết bao lâu, “ba Triệu” mới thấp giọng mở miệng nói, “Lệnh tôn không sao cả, ta chỉ là ngẫu nhiên đi qua mượn thân thể ông ấy mà thôi, sau này cũng sẽ lưu lại cho ông những kí ức hữu dụng, không làm chậm trễ chuyện của ông ấy.”

Triệu Vân Lan: “Vậy thì ông là cái gì?”

“Ba Triệu” cười cười: “Ta chỉ là một cái bát trộn thuốc mà Thần Nông đại thần lưu lại thôi, khi đó đại chiến Phong Thần thu được thiên thời địa lợi mới tu thành chính quả, trước kia có mạo phạm Côn Luân Quân, thật sự xin lỗi.”

“Ông bám lên người ba của ta làm gì? Đoạn kí ức trong đại thần mộc có phải cũng có quan hệ với ông hay không?” Triệu Vân Lan tuyệt không để ý đến lão ta tu thành cái gì chính quả, có khi là trong lòng y trời đất thần tiên với người phàm cũng chẳng khác gì nhau mấy, một khi đã không để ý thì cứ coi người ta như phạm nhân mà thăm vấn thôi.

“Ba Triệu” giật giật mi gian, chậm rãi hỏi: “Côn Luân Quân sao lại biết được kí ức trong đại thần mộc không phải là của bản thân ngài? ”

“Ta không phải là tên cấp dưới cương thi ngốc đờ đó cũng chẳng phải là con khỉ họ Tôn đại náo Thiên Cung năm xưa,” Triệu Vân Lan coi trà ngon như nước sôi, rót uống một hơi cạn sạch, “Con người của ta có thể hơi cuồng ngạo nhưng mà phần lớn thời gian sống tương đối hiền hòa, nếu thật có chuyện gì làm cho ta phải phất cờ tạo phản thì hẳn là phải có lý do bằng trời, phần nộ cực lớn. Thế nhưng tại sao lúc đó sau khi xem xong ta lại không có một tia đồng cảm mà lại chỉ thấy nặng nề?”

“Ba Triệu” nghe xong, có chút tán đồng gật đầu: “Có đạo lý.”

“Huống chi ta không thể nào tưởng tượng được cái việc vừa giản đơn vừa thô bạo như nổi giận phá trời như vậy là do mình làm.” Triệu Vân Lan nói tiếp, “Lại nói, Côn Luân chường quản thiên địa sơn xuyên, phù hộ

những sinh linh trong núi, kiếp trước kiếp này ta đây đều là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ đi đâm mù mắt thần long đâu.”

“Ba Triệu” nở nụ cười, không nói gì.

Triệu Vân Lan ánh mắt lạnh lùng: “Ta còn chưa kịp thỉnh giáo xem các hạ dùng đại thần mộc cổ tình làm ta lệch hướng rốt cuộc là có ý tứ gì kìa?”

“Ba Triệu” thở dài thật sâu: “Có lẽ khi Côn Luân Quân nhìn thấu trường cửu, sẽ.....”

“Con mẹ nó ông đừng có giả ngu với ta.” Triệu Vân Lan ngắt lời lão, “Tốt nhất là ông nói tiếng người đi, kiên nhẫn của ta không có nhiều đâu. Ta mà điên lên thì mặc kệ ông là bát mẹ của ai ta cũng đập tất.”

“Ba Triệu” nhìn y, ánh mắt lại rơi xuống trên người Thẩm Ngụy vẫn ngồi một bên lật báo. Bỗng nhiên thân thể ba Triệu run mạnh, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên mờ mịt. Khi tỉnh táo trở lại thì đã thay đổi hoàn toàn...Không, khí chất cả người ông đã thay đổi.

Chỉ thấy ba Triệu ần ần thái dương cau mày nhìn nhìn Triệu Vân Lan, có chút mơ hồ hỏi: “Vừa nãy con nói cái gì? Hai ngày nay ta hơi mệt, thất thần không nghe rõ.”

Triệu Vân Lan ngẩn ngơ, lập tức biến từ mafia hùng hổ thành bị cáo vị thành niên ngồi sau song sắt, héo hết cả người đi. Một hồi lâu sau y mới khép nép nói: “.....Ba?”

Ba Triệu nhíu mày: “Sao?”

Biểu cảm kia mang tính hàm ý rất sâu, Triệu Vân Lan đọc ra rõ ràng một mớ thông tin phức tạp “Có chuyện mau nói có rắm mau đánh, nể mặt

mi là con trai cho mi cơ hội một phút đồng hồ tự thuật, ông đây mết chết không muốn nghe mi nói nhảm” vân vân và mây mây.

Vì thế y lập tức kéo Thẩm Ngụy ra làm lá chắn: “Không có, chỉ là đã hẹn rồi mà ba không có nhà nên con dẫn anh ấy đến gặp.....”

“Bây giờ ta có việc, phải đi gặp bạn.” Ba Triệu nói nhỏ một câu rồi lia ánh mắt không mấy tự nhiên đến chỗ Thẩm Ngụy soi mói hăn một hồi lâu. Sau đó ông thấy thầy Thẩm đích xác là phiên phiên quân tử tìm mãi không thấy tật xấu nào, cuối cùng đành phải cứng ngắt chào hỏi hăn, có chút khô khan nói, “Hôm nay ta chiêu đãi không chu toàn, thầy Thẩm đừng để trong lòng.”

Thẩm Ngụy khéo léo đáp lời.

Triệu Vân Lan lấy ra một lá “Khử thần phù”(bùa đuổi linh) , len lén đưa ra sau lưng gấp thành hình tam giác rồi đặt trước mặt ba Triệu: “Còn có, hai ngày trước con vào miếu cầu cho ba một lá bùa bình an, ba đừng vứt, mang theo bên người.”

Ba Triệu không hề cảnh giác đưa tay nhận lấy.

Nhưng mà không có chuyện gì xảy ra, “Khử thần phù” không hề phản ứng, Triệu Vân Lan lập tức nhăn mày – Cái bát mẻ kia chạy mất rồi, hay là quá cao tay, phù chú cao cấp như vậy cũng không làm gì được lão sao?

...—

Chú giải

Tiên lễ hậu binh: lễ nghĩa trước, động binh sau. Ý chỉ trước tiên lịch sự nói chuyện sau đó mới dùng biện pháp mạnh.

Chương 81

Cuối cùng, còn chưa kịp tóm được “Tiên bát mẻ” trên người ba Triệu ra thì Triệu Vân Lan đã phải lui binh trước khí tràng cường đại của ba y rồi...ba của y gặp Thẩm Ngụy suy cho cùng là không thoả mái lắm, ông cụ tạm thời không thoả mái thì có thể nhẫn nhịn được, chứ mà không thoả mái lâu dài là cũng không muốn cho người khác sống dễ dàng gì.

Đối với vụ này Triệu Vân Lan thấy mất hết cả mặt mũi, đến tận trên xe y vẫn lải nhải nhắc với Thẩm Ngụy: “Người ta lôi kéo đến mấy thứ nhập vào người đều là hồ tiên xinh đẹp, chỉ có ông ấy nhân phẩm chẳng ra cái gì mới ôm vào một lão tiên bát mẻ thôi..._Ta nghi ngờ ông cụ kiếp trước không phải là Cái Bang thì cũng là hòa thượng trọc đầu ôm bát mẻ khắp nơi xin cơm ấy.”

Thẩm Ngụy: “Không sao, người đừng lo lắng, cả tộc Thần Nông chung quy hướng tới xót thương sinh linh phàm trần, bình thường sẽ không làm chuyện thương tổn phàm nhân đâu. Hơn nữa không phải người đã đặt dấu hiệu lên người ông ấy rồi sao, sau này ta cũng sẽ chú ý giúp người.”

Triệu Vân Lan cười gượng một tiếng: “Ha ha, sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ, còn chưa lấy vào cửa đã khiến cho cha chồng đáng đánh đó làm phiền người như vậy sao được.”

..... Y đại khái là chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, sớm đã quên chuyện Thẩm Ngụy nổi giận lúc này mất tiêu rồi, lại bắt đầu mở miệng tán nhảm.

Triệu Vân Lan vốn muốn hẹn Thẩm Ngụy đi xem phim cơ, tốt xấu gì cũng là lễ tình nhân mà. Ai ngờ được có thể là do trong xe để điều hòa rất ấm, y bất tri bất giác ngủ mất. Trong khoảnh khắc khi ý thức trở nên mơ hồ, Triệu Vân Lan vẫn còn buồn bực, tâm nói dạo gần đây mình có làm cái gì đâu, sao lại dễ mệt mỏi như thế nhỉ?

Có khi là lây bệnh cảm mạo rồi.

Nhưng mà y ngủ cũng không an ổn, những cơn mơ vụn vờ vẫn từng đợt từng đợt kéo đến, giống như trong sương trắng luôn có một người không ngừng nói với y: “Người gánh không nổi trường cửu, thị phi, thiện ác, cũng nhìn không thấu sinh tử.....”

Lặp đi lặp lại đến nỗi Triệu Vân Lan cũng không nhận được mà nghĩ: Sinh tử, rốt cuộc sinh tử là cái gì?

Âm thanh khảo vẫn không dứt càng ngày càng ồn ào, Triệu Vân Lan cũng biết chính mình đang nằm mơ, nhưng sống chết thế nào cũng không tỉnh lại được. Loạn mộng chợt qua chợt lại liên tục không biết đã bao lâu như đẩy y vào một đầm lầy vô biên vô hạn, càng giãy dụa lại càng hít thở không thông.

Cho đến tận khi trên miệng bị người nào đó đẩy đến một cái bát đầy mùi tanh, người nọ không cho y trốn tránh, mạnh mẽ mở miệng y cưỡng ngạnh đổ vào. Triệu Vân Lan theo bản năng không chịu nuốt xuống mà dùng đầu lưỡi đẩy ra bên ngoài, người đó liền ôm lấy đầu y, sau đó phiến môi mềm mại phủ lên đẩy thuốc trở lại.

Triệu Vân Lan cuối cùng cũng giãy dụa hồi tỉnh từ trong giấc mộng, phát hiện không biết mình đã về tới nhà từ lúc nào, đang nằm ở trên giường. Thâm Ngụy buông chén thuốc, rót một ly trà vừa ấm, cúi đầu, áp trán lên trán y, thấp giọng nói: “Nào, uống nước đi, súc miệng một cái.”

Triệu Vân Lan yên lặng nhìn hẩn một cái, nhận lấy nước trà, hàng mi đậm dài hơi hạ xuống, trên thái dương còn mang theo mồ hôi lạnh từ trong ác mộng.

Y dốc một hơi cạn chén trà, bấy giờ mới khàn giọng nói với Thâm Ngụy: “Không hiểu sao dạo gần đây lại mệt như vậy.”

Thẩm Ngụy dừng một chút mới nói: “Có thể là mối từ trong đại thần mọc đi ra, rất hao tâm tổn sức.”

“À,” Triệu Vân Lan bỗng nhiên nâng nâng mắt nhìn hẳn như có thâm ý khác, cố ý kéo dài thanh âm, “Ta còn tưởng rằng.....”

Thẩm Ngụy cứng đờ sống lưng.

Sau đó nghe thấy tên đàn kia dùng giọng nói rất là đặt đẹo sùt sùi bảo: “...Người ta có con của người rồi chớ.”

Thẩm Ngụy run tay, tí nữa thì hất đổ hết cả chén thuốc chén trà, cuối cùng tay nào chân đấy chạy mất.

Triệu Vân Lan lấy di động ra xem thời gian thì thấy trong hòm thư có một tin mới, là Ông Chủ gửi tới, Ông Chủ miêu tả rất ngắn gọn vụ án vừa xảy ra: Tại vùng ngoại ô cách Long Thành hơn ba trăm km có một khu tiểu trấn biệt thự chuyên dùng cho an dưỡng, một người chủ nhà trong đó khi đi tập thể dục buổi sáng thì phát hiện một thi thể trong rừng cây ngoài khu nhà. Thi thể sắc mặt xanh tím, biểu tình kinh sợ, trong tay còn siết cổ một con chó đen, cả người cả chó đều đã lạnh.

Cuối cùng, Ông Chủ rất có tinh thần chuyên nghiệp mà nhắc nhở thêm một câu: “Sắp đến mồng bảy đấy.”

Truyền thuyết nói mồng bảy là ngày của Người (1) , có thể lợi dụng sơ hở để mượn tuổi thọ.

Dân gian tương truyền là dùng máu chó đen để nối liền âm dương, sau đó lấy máu chó viết ngày sinh tháng đẻ của người mượn thọ và người cho mượn thọ lên một tờ giấy, lại ghi rõ số tuổi bị mượn, cuối cùng lấy hương nển đèn lên bốn góc tờ giấy; khói nhang hương thẳng lên trên nghĩa là Quỷ sai trông coi đã cầm hối lộ, mở một mắt nhắm một mắt, đến đây có thể đốt tờ giấy ghi thông tin kia để người mượn thọ nuốt tro, vậy là thành công.

Thời cổ thường là người già bị bệnh, con hiền cháu thảo chủ động châm hương nén tỏ vẻ nguyện ý cho mượn tuổi thọ; nhưng mà đến bây giờ phong tục đó căn bản đã không còn người biết, hơn phân nửa là có người sợ chết quá, dùng kinh nghiệm nửa mùa làm phép trộm tuổi thọ của người khác thôi.

Trong quá khứ nếu như tự nguyện mượn thọ không thành công, trường bối vẫn như cũ thọ mệnh đã tận thì con cháu cũng chỉ cần dâng hương cầu nguyện lại làm thêm một lần cúng bái hành lễ nữa để thu hồi tuổi thọ là xong. Nhưng mà trộm thọ thì không giống vậy. Nếu trộm thành công, đạo sĩ làm phép trộm thọ cho người ta là lấy âm đức để đổi tiền tài. Không thành công, người thực hiện có thể bị phản phệ, lòng tham sống cũng không đủ để cố chủ trả cái tai họa thất đức.

Người chết bên cạnh chó mực trước ngày mồng bảy cũng không hiếm thấy, Cục Điều Tra Đặc Biệt hàng năm đều phải xử lý vài vụ án như vậy, Triệu Vân Lan gửi cho mỗi người trong phòng hình sự một tin nhắn bảo họ tự mình thương lượng xem ai đang rảnh rỗi thì tới nhìn qua một cái xem.

Chưa đánh xong được mấy chữ, hai mí mắt của Triệu Vân Lan đã sắp díp lại một chỗ, sau khi cố chống đỡ để gửi tin đi thì y lấy tốc độ ngắt đi để mà ngủ vùi, một con dê cũng chưa kịp đếm.

Khi Chúc Hồng nhận được tin nhắn thì đang ngồi thiền trên mái nhà. Cô kéo cái đuôi rắn thật dài, cố gắng khiến cho ánh trăng không sáng lắm phủ lên cả người mình...Thành phố phương Bắc có một điểm không tốt, vừa đến mùa đông thì chỉ thấy vài ngày trời trong, không phải là sương mù thì là tuyết đổ, khó có cơ hội có một buổi tối sao sáng trăng trong thế này, có thể ngồi thiền một chút.

Chúc Hồng vừa mở mắt, chưa đi xem di động thì đã thấy người đàn ông ngồi đối diện mình, cô ngăn người: “Tứ thúc?”

Xà tứ thúc xoay người hạ mắt nhìn cô: “Năm đó con độ kiếp không thành, bị thiên lôi gây thương tích, ta phó thác con cho Trấn Hồn lệnh chủ, hi vọng khí tức chí dương chí cương của y che chở con ít nhiều. Bây giờ xem ra y quả nhiên chăm sóc con rất tốt.”

Ông nói xong, vung tay lên. Trên mái nhà trống rỗng gió bắc gào thét biến ra một đình tránh gió nho nhỏ, bên trong còn bày một khay trà lớn, giữa bàn có một cái lò lửa nhỏ đang đun một bình nước, ấm trà con con đã rắc lá trà xong. Xà tứ thúc phất tay với Chúc Hồng: “Lại đây.”

Chúc Hồng biến đuôi rắn thành chân, nhanh chóng nhìn qua tin nhắn của Triệu Vân Lan, sau đó đi qua, có chút chần chừ nói: “Lệnh chủ của bọn con nói bây giờ đang có vụ án.....”

“Bọn trộm đạo lấy cắp thọ mệnh không thành, bị phản phệ mà thôi,” Xà tứ thúc nhìn lướt qua, không nâng mí mắt nói, “Lần này ta đến gặp con, chủ yếu là vì có chuyện muốn bàn bạc với con.”

Xà tứ thúc nghiêm nhiên đã là tộc trưởng Xà tộc. Ông có cái mặt ôn hòa nhưng trong lòng lại làm cho người khác không đoán được nông sâu, gặp chuyện gì chưa bao giờ phải tìm ai “bàn bạc” cả. Nói như vậy quá nửa là ông đã quyết định rồi, ngoài miệng khách khí thế mà thôi.

Chúc Hồng không nhịn được mà ngồi thẳng người lên.

Xà tứ thúc rót nước sôi vào trà, thần nhiên mở miệng trong khói nước lượn lờ: “Long Thành không phải nơi để chuyên tâm tu luyện. Con xem, Yêu thị chỉ có một vài tộc nhân cũng đều ngụ ở ngoại thành. Hai mươi năm gần đây việc tu hành của con không có tiến bộ gì, lời này không cần ta nói, trong lòng con cũng có tính toán rồi.”

Chúc Hồng thật cẩn thận nhìn ông một cái, đón chén trà, thử thăm dò hỏi: “Ý của tứ thúc là muốn con chuyển ra sống ở ngoại thành sao?”

Thấy cô cố ý giả ngốc, Xà tứ thúc cũng không đi vòng vèo nữa. Ông nhẹ nhàng cười, trực tiếp chỉ ra: “Ý ta là muốn con rời khỏi Long Thành.”

Chúc Hồng: “VẬY còn Trấn Hồn lệnh.....”

“Năm đó ta chỉ phó thác con cho Trấn Hồn lệnh chủ, để đền đáp thì con cho y sai xử, nhưng không hề chịu ước thúc của Trấn Hồn lệnh. Cứ cho là con muốn đi ngay bây giờ cũng không có gì không được.”

Chúc Hồng cắn cắn môi.

“Thế nào, quyền luyến y?” Khi Xà tứ thúc nói chuyện vẫn ân cần ôn hòa, khóe miệng nhếch thành một nụ cười như Bồ Tát được thờ trong chùa miếu, nhưng ánh mắt ông mang khí thế thực sự bức người, “Nếu con còn coi ta là trưởng bối thì nghe ta khuyên một câu, phải lập tức rời khỏi nơi này. Lại nói, nếu như trong lòng y thật sự có con thì tứ thúc cũng chẳng đảm đương vai trò cái gậy (2) làm cho người ghét này làm gì, nhưng lòng y nghĩ cái gì, chẳng lẽ con không biết?”

Chúc Hồng im lặng không nói.

Xà tứ thúc gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: “Từ nhỏ con đã là đứa trẻ thông minh. Có chút chuyện ta chỉ muốn nói thế thôi, không cần thảo luận nhiều, con tự mình lo liệu đi.”

Ngón tay đang siết lấy chiếc điện thoại của Chúc Hồng co rút lại, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Thiết bị điện tử đáng thương không chịu nổi cường độ công kích vật lý lớn như vậy, sau một tiếng vang nhỏ, nắp sau bật ra, màn hình vỡ thành mạng nhện, chết tại chỗ.

Xà tứ thúc thản nhiên ngồi ngay ngắn buông mắt uống trà, cũng không thúc giục cô.

Qua không biết bao lâu, Chúc Hồng mới nhẹ nhàng nói: “Con...Con xử lý xong xuôi vụ án này cho y, sau đó tự mình từ biệt y....Có được không?”

Xà tứ thúc biết rõ đạo lý có chừng có mực, nghe vậy lập tức phân rõ phải trái mà gật đầu: “Có đầu có đuôi, vốn nên như vậy.”

Nói xong, ông lại lấy ra một hộp nhỏ trong lòng, sau khi mở ra, bên trong là một viên ngọc sáng rọi bốn phương: “Đây là Thủy Long Châu, mang ở trên người có thể gặp dữ hóa lành, tránh nước tránh lửa, khi con chào từ biệt thay ta chuyển cho Lệnh chủ. Được y chiếu cố bao nhiêu năm qua, tộc ta khắc sâu trong tâm khảm, chút vật nhỏ này thật ra chẳng đáng là gì.”

Chúc Hồng nhận lấy, vừa định nói cảm ơn thì Xà tứ thúc đã chợt lóe bóng người, biến mất.

Ánh trăng còn đó nhưng lòng cô đã rối như tơ vò, cuối cùng không còn tâm tình nào mà ngồi thiền nữa, cúi đầu thu thập hài cốt của điện thoại, rút sim ra, lên xuống mấy cái đã biến mất trong bóng tối.

Đêm khuya, Triệu Vân Lan nhận được tin nhắn trả lời của Chúc Hồng: “Tôi với Lâm Tĩnh đi một chuyến, nhớ rõ cấp hai phần tiền tặng ca.”

Thẩm Ngụy ngủ rất tỉnh, có đôi khi Triệu Vân Lan thậm chí nghi ngờ không biết hẳn có ngủ hay không nữa. Cho nên sau khi hẳn vào ở, mỗi ngày vì sợ phiền đến hẳn mà y thường đặt điện thoại ở chế độ rung để ngay ở tủ đầu giường bên mình. Hôm nay y ngủ nhanh quá cũng chưa kịp cất máy đi, cứ cầm trong tay mà ngủ.

Di động rung khê trong lòng bàn tay trực tiếp làm y thức giấc.

Triệu Vân Lan không xem tin nhắn mà theo bản năng ngừng thở quay đầu sang xem có phải mình đánh thức Thẩm Ngụy không, lại phát hiện nửa

giường kia trống rỗng. Y đưa tay ra sờ thử thì chân đã lạnh rồi, không biết người đã đi khỏi bao lâu.

Triệu Vân Lan ngồi dậy, ra sức ấn ấn mắt, bấy giờ mới thấy ánh đèn trong nhà bếp. Y quơ quơ chân dưới đất mấy cái, dép không biết đá đi đâu, cứ thế để luôn chân trần đi vào xem.

Thẩm Nguy đưa lưng về phía y, trên cái bếp bên cạnh đặt một cái nồi be bé đang đun gì đó, mơ hồ có thể ngửi được một mùi dược liệu thanh lương, định nấu cao hay sao mà ninh cái gì cả đêm thế..... Triệu Vân Lan nháy mắt mấy cái, có chút mơ hồ xắn tay áo lên: “Người đang đun cái gì thế? Ta giúp.....”

Thẩm Nguy bị y đột nhiên lên tiếng làm cho giật mình, con dao trên tay rơi mạnh trên mặt đất, mũi dao còn dính máu bắn lên cửa tủ đồ trắng tuyết. Triệu Vân Lan đang nói đột nhiên ngừng lại, đồng tử của y co rút, trong nháy mắt cơn buồn ngủ cũng biến mất không còn bóng dáng..._Con dao nhọn kia...Vốn là đang đâm vào trên ngực Thẩm Nguy.

Sắc mặt Thẩm Nguy tái nhợt như tờ giấy, trong mấy giây như vậy, căn bếp yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng tơ rơi.

Một lúc sau, Triệu Vân Lan đột nhiên bước nhanh qua bắt lấy bả vai Thẩm Nguy, hung hăng xé mở áo hăn. Vết dao trên khuôn ngực tái trắng đã không chữa mà lành, nhưng mà vạt áo không tránh được dây vạt vết máu. Triệu Vân Lan cảm giác con dao kia như thể vừa mới găm vào tim của chính y, chỉ cần động đến một cái liền đau đớn. Y cực cẩn thận đưa tay chạm đến lồng ngực nhìn như không hề có vết thương của Thẩm Nguy, sau một lúc lâu, mới khàn khàn hỏi: “Sao lại thế này?”

Thẩm Nguy im lặng không nói.

Triệu Vân Lan nắm chặt cổ áo hăn, giọng nói chột cao lên: “Ta hỏi người sao lại thế này, nói!!”

Thẩm Ngụy bị y đẩy làm cho phần lưng đụng vào bàn bếp đánh “Ầm” một tiếng, Triệu Vân Lan đối với người khác ít kiên nhẫn mà tính tình bạo lực nhưng luôn luôn không nói nặng với Thẩm Ngụy một lời nào; cho dù y nổi nóng nhưng với người ngoài chỉ là giả giận thế thôi, độc miệng mắng mấy câu liên qua; không nghĩ tới Thẩm Ngụy lần này làm vậy đã đốt bùng lên lửa giận thật sự của y.

Trong nháy mắt ấy Triệu Vân Lan đã hiểu được khi y sử dụng Âm Binh Trảm trong bệnh viện, Thẩm Ngụy lúc ấy giơ cao tay suýt nữa tát cho y một cái là mang theo tâm tình gì. Một hơi dâng lên cổ họng nghẹn lại khiến y không thể hô hấp nổi, một lát nhất thời đó trong đầu y trống rỗng, thật lâu sau, Triệu Vân Lan mới nghe thấy giọng nói của chính mình từng tiếng truy hỏi: “Người cho ta uống cái gì? Thẩm Ngụy! Con mẹ nó người nhìn ta mà nói!”

“Năm đó...hồn hỏa trên vai trái của người thất lạc, tâm đầu huyết lại hóa thành bắc đền của Trấn Hồn đấng,” Rất lâu sau, Thẩm Ngụy mới cúi đầu mở miệng nói tiếp, “Vốn dĩ phải nguyên thần tan rã, tam hồn không ổn định. Tuy rằng ta được người cường thăng thần cách, nhưng mà suy cho cùng vẫn là kẻ sinh ra từ Đại Bất Kính chi địa, quý tộc dơ bẩn không lành. Người ở bên ta thời gian dài sẽ bắt đầu không còn tinh lực như vậy, càng về sau càng dễ dàng khí huyết đều suy yếu, cứ tiếp tục thế này, sẽ có một ngày người bị ta tổn thương đến mức đầu cạn đèn tắt.”

Thẩm Ngụy nói tới đây, trong phút chốc hạ mí mắt giấu đi đôi phiến lông mi đen sẫm như lông quạ, sắc tối thẫm trong mắt càng thêm dày đặc, hẳn nói bằng giọng nói khó mà nghe thấy: “Mấy ngàn năm trước Thần Nông đã nói ta sinh ra là Quỷ Vương, đã định trước là bắt đầu từ bất thiện mà kết thúc cũng trong bất thiện, nếu người cố ý muốn che chở ta, mang theo ta, một ngày nào đó sẽ bị ta hại chết.”

Những lời này giống như một cây châm, chỉ trong chớp mắt đã hút hết sức lực trên người Triệu Vân Lan. Y buông Thẩm Ngụy ra, bước chân lảo

đảo lui về phía sau một bước, suýt nữa đẩy đổ cái nồi đun trên bếp.

“‘Thuốc’ mà ta uống trộn lẫn..... Tinh huyết trong tim người.” Triệu Vân Lan môi run run vô cùng, “Chính là người cho ta ‘dầu đèn’ sao?”

Thẩm Nguy nhìn y, rất nhẹ rất nhẹ nở một nụ cười: “Ngay cả hồn phách của ta cũng ngập đầy bóng tối, duy chỉ có trái tim để đặt người bên trong là còn chút sạch sẽ mà thôi, máu vẫn còn màu đỏ, dùng nó bảo vệ người, ta nguyện ý.” (3)

Ánh mắt Triệu Vân Lan du di trên mặt đất, một hồi sau y bỗng nhiên ngẩng đầu, lấy tay che đi đôi mắt.

Nếu Thẩm Nguy không thích y, lạnh nhạt với y, y có thể lựa chọn tiếp tục dây dưa cũng có thể phóng khoáng buông tay, tiến lùi đều có đạo lý.

Nếu Thẩm Nguy lừa dối y, hãm hại y, làm chuyện có lỗi với y, y có thể chọn tha thứ, cũng có thể giang hồ không gặp mặt, tiến lùi vẫn có đạo lý.

Nhưng mà Thẩm Nguy lại như một con nhèn nhện hung hăng dính chặt y vào một tấm mạng nói không nổi, mạng không xong, hận không đành, cũng không thể tiếp thu.

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan không nói một lời nào, tùy tay với một cái áo khoác trên giá áo cạnh cửa khoác lên người, cũng không quay đầu lại mà mở cửa đi thẳng.

Thì ra có một loại tình yêu, là dao cắm ở trong lòng.

—

(1) Ngày của Người: (nguyên văn Nhân nhật: 人日) : Tương truyền khi Nữ Oa tạo ra muôn loài, bà tạo ra cây cỏ muông thú trong 6 ngày đầu, ngày thứ 7 mới tạo ra con người. Ngày 7/1 hàng năm được người Trung

Quốc cổ gọi là “Nhân thẳng lẽ” hay “Nhân khánh lẽ” là do truyền thuyết này.

(2) Cái gậy: Ý của Xà tứ thúc ở đây là không muốn làm cái gậy trong câu “Gậy đánh yên ương”, nghĩa là không muốn chia rẽ đôi lứa người ta.

(3) Trong câu này Thẩm Ngụy dùng từ “心尖” (tâm tiêm) , vừa có nghĩa là chóp đỉnh của trái tim (đồng nghĩa với “心头” (tâm đầu)) là nơi anh đâm dao vào lấy máu; lại vừa có nghĩa là nơi đáy lòng, trong tâm khảm, người yêu quý nhất.

Chương 82

Vì yêu cầu quản lý, người đi công tác phải có hậu cần sắp xếp hành trình tàu hỏa. Bởi thế cho nên sau khi Chúc Hồng với Lâm Tĩnh hẹn được nhau thì trời còn chưa sáng đã đến số 4 đường Quang Minh tìm Ông Chủy. Kết quả là vừa vào đến cửa thì thấy tên lãnh đạo vẫn không trả lời tin nhắn cho bọn họ đang cuộn mình trên sofa, người còn đang mặc áo ngủ, đắp một cái áo khoác lông dê rất dày rõ ràng không phải phong cách ăn mặc của y.

Đại Khánh ngồi xồm trước sofa, trước mặt là cái đĩa chỉ còn lại mấy mảnh xương tàn của cá rán, đang rất hài lòng liếm móng vuốt.

Chúc Hồng bước nhẹ chân, khẽ hỏi: “Sao y lại ngủ ở đây? Có lạnh hay không, không sợ cảm lạnh sao?”

Cô nói đoạn, chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút, lại cởi áo khoác của mình phủ lên người Triệu Vân Lan.

Lâm Tĩnh quá niên xong thì cả người y như vừa được bơm hơi, tròn ra một vòng lớn. Hắn xoa xoa cái cằm trắng trắng tròn tròn như quả bóng, nói: “Quá niên không trở về nhà, chắc chắn là có ẩn tình, ta thấy rõ ràng không phải là bị bắt kết hôn thì chính là bị buộc chia tay rồi.”

Đang nói, cái đầu tổ quạ cộng thêm hai mắt thâm quầng của Triệu Vân Lan ngoi lên từ dưới sofa, sắc mặt bao phủ hội chứng rời giường dày đặc. Y âm u liếc Lâm Tĩnh một cái, ngăn gọn hữu lực nói: “Câm miệng, cút!”

Lâm Tĩnh bản tính bỉ ổi, hắn im lặng hai giây, rốt cục vẫn là nhịn không được nói: “Không phải, mấy người nói xem ai mà chịu nổi cái loại đàn ông này chứ nếu là sáng sớm vợ người vất vả làm điểm tâm mang đến gọi người dậy ăn, người cũng nói thế hả?”

Triệu Vân Lan khoát tay, quơ tay túm một bồn cảnh bỏ túi trên mặt tủ đứng bên cạnh liệng qua đánh rầm một tiếng.

Đại Khánh với Chúc Hồng hai mặt nhìn nhau, Lâm Tĩnh cũng sững sốt – thấy Triệu Vân Lan phen này giận thật, tên miệng tiện gây họa này mới im lặng biết thân đi tìm cái chổi quét tước sạch sẽ đóng mảnh vỡ, cuối cùng còn nói thêm một câu: “A Di Đà Phật, vỡ vụn bình an.”

Đại Khánh nhảy lên lưng dựa sofa dùng móng vuốt đẩy đẩy bả vai Triệu Vân Lan: “Này, người không sao chứ?”

Triệu Vân Lan hít sâu hai hơi, lại nằm trở về, cả nửa khuôn mặt đều chôn trong quần áo. Áo là của Thẩm Ngụy, sau khi y vùng khỏi nhà mới phát hiện ra vấn đề này. Trong từng thớ vải vẫn phảng phất vương lại mùi hương sạch sẽ dễ ngủ của người ấy.

Không biết qua bao lâu, Triệu Vân Lan mới ủ ê nói: “Ta không sao Lâm Tĩnh người để đấy, tí nữa ta dọn, vừa rồi cũng không phải hướng vào người..... Bây giờ ta rất khó chịu, mấy người để ta nằm một lát, nên làm gì thì cứ làm đi.”

Đại Khánh rung râu, Triệu Vân Lan liền thò tay ra xoa loạn lông trên đầu nó rồi vỗ vỗ mông mèo mập mấy cái lấy lệ: “Người có rảnh thì đi tra cho ta xem cuốn sách [Thượng Cổ bí văn lục] rốt cuộc là ở đâu ra.”

“Dám sai khiến ông nội miêu nhà người.” Đại Khánh không hài lòng hừ một tiếng, “Lì xì của ta đâu? Tiền mừng tuổi của ta đâu?”

Triệu Vân Lan từ từ nhắm mắt lại, sờ sờ trong túi áo của Thẩm Ngụy lấy ra mấy đồng tiền lẻ, lôi cổ con mèo lại nhét vào dây đeo của nó rồi phất tay như đuổi ăn mày: “Mở mồm chẳng biết xấu hổ, bao nhiêu tiền mới mừng nổi số tuổi của người hả, lượn đi.”

Đại Khánh nhe răng muốn mài móng lên áo y, bị Triệu Vân Lan duỗi tay nhanh nhẹn chặn lại, vuốt sắc của Đại Khánh chạm vào da thịt ấm áp tức khắc rụt trở về, vẫn để lại trên cánh tay y một vết cào trắng trắng.

Đến sức để mài móng chút cũng không có Đại Khánh sừng sốt một hồi rồi hằm hừ chạy, rửa xả cái tên đại khốn khiếp Triệu Vân Lan này lại dám coi một con mèo cao quý lãnh diễm như nó là cái hộp nhét tiền lẻ trên xe buýt.

Vì quy củ và chú ý trong mấy ngày tết âm lịch rất nhiều, mà phần lớn người của Cục Điều Tra Đặc Biệt lại không phải là con người, mỗi người lại có cách đón năm mới riêng, cho nên bình thường nếu không có việc gì đáng nói thì bọn họ ít nhất là phải qua mười lăm mới trở lại làm việc, số 4 đường Quang Minh ban ngày trở thành một khu nhà trống. Trong lòng Triệu Vân Lan bị chuyện của Thẩm Ngụy làm cho khó chịu vô cùng, thế là quyết định làm một hồi phù sinh đại mộng, vừa quyết định liền ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Khi y lại mở mắt thì cả mèo đen cũng đã bị điều đi rồi, cả văn phòng đều im ắng, Triệu Vân Lan duỗi tay kéo cái áo lông suýt nữa bị y đập xuống đất lên vỗ vỗ sạch bụi đất. Y ấn ấn mắt, cúi đầu, lại sững sờ ... Lúc y đi rất vội vàng, chỉ xỏ qua loa một đôi giày, cả tất cũng không buồn đi, đến bên ngoài mới biết đó là một đôi giày da, ít nhiều cũng rất lạnh lẽo.

Thế mà khi cúi đầu xuống, Triệu Vân Lan lại thấy đôi giày cao cổ y vẫn hay đi được xếp ngay ngắn trên mặt đất, ở trong còn có đôi tất lông dày, trên tay vịn sofa đặt một bộ quần áo thoải mái đã ủi phẳng, đồ nhỏ cuộn vào trong cùng, phía trên là điện thoại, ví tiền và chìa khóa nhà y... Người nọ chỉ không mang áo khoác của y đến, đại khái là muốn để lại cái áo mình đã mặc qua cho y nhỉ...

Có người bỗng nhiên lên tiếng: “Thầy Thẩm mang đến cho anh đấy, tôi muốn gọi người một tiếng nhưng hần không cho.”

Triệu Vân Lan xoa xoa mũi, chỉ thấy là Chúc Hồng ngồi sau bàn làm việc đang lên mạng giết thời gian.

“Thẩm Ngụy đâu?”

“Đi rồi.” Chúc Hồng chuyển mắt xuống khỏi màn hình.

Triệu Vân Lan dừng một chút, giọng nói hơi khàn khàn: “Đi đâu? Hãn còn nói cái gì không?”

“À...Hãn nói ‘Ở ngoài rất lạnh, anh xong việc thì về nhà, không phải lo sẽ gặp lại hãn, hãn trở lại nơi của chính mình thôi.’ Chúc Hồng lặp lại như con vẹt, rồi lại nói tiếp, “Sau đó hãn đi khỏi, chắc là về nhà rồi ... tôi nói chứ sao hai người lại chọn đúng lúc năm mới mà cãi nhau vậy?”

Triệu Vân Lan không trả lời, y biết “nơi của hãn” là nơi nào...__Đó không phải là nhà Thẩm Ngụy như Chúc Hồng vẫn tưởng. Vừa nghĩ đến đó thì tâm đã như dao cắt, nhưng có người khác ở đây, y lại chỉ lộ ra biểu cảm ngây ngốc.

Ngồi một lát, Triệu Vân Lan đi tắt vào, ôm quần áo vào nhà vệ sinh thay áo ngủ ra, lại vội vàng rửa mặt rồi chống hai tay lên thành chậu rửa. Y yên lặng nhìn bồn rửa màu trắng tuyết một hồi, cuối cùng chôn mặt vào nước lạnh.

Y nhất thời không dám nghĩ về Thẩm Ngụy. Từ khi chào đời đến nay lần đầu tiên y biết cái gì là vừa nghĩ đến một người thì trong lòng đã khó chịu như thể bị khoét rỗng.

Y ở trong buồng vệ sinh quá lâu, cho nên lúc sau Chúc Hồng không yên lòng đi qua gõ cửa: “Sếp Triệu, không sao chứ?”

Triệu Vân Lan lên tiếng, lau sạch sẽ bọt nước trên mặt, tìm ra tất cả đồ đạc của mình vì tiện cho tăng ca suốt đêm mà để luôn trong nhà vệ sinh. Y

nhìn gương, cạo sạch râu ria mới nhú, trang hoàng cho bản thân nhìn giống con người, bấy giờ mới vươn vai duỗi lưng đi ra ngoài.

Y biết, cho dù y có đau lòng đến viêm cơ tim cũng không giải quyết được vấn đề gì cả. Y buộc phải mau chóng tìm ra đầu mối từ những chuyện rối loạn như mớ bòng bong này.

Chúc Hồng chờ y ở ngoài cửa, nhìn nhìn y, muốn nói lại thôi, Triệu Vân Lan lại như không có gì mà hỏi: “Có gì ăn không? Tôi đói.”

Chúc Hồng: “..... Căn tin chắc là có đấy, anh muốn thì đi tìm thử xem.”

Triệu Vân Lan gật đầu, xoay người leo luôn lên tầng hai, Chúc Hồng càng kính sợ Triệu Vân Lan cái kẻ này luôn là ngồi xuống sau bàn làm việc rồi ngông nghênh sai bảo người khác cái gì mà “Mang cháo lên đây cho đại gia”, quanh năm suốt tháng chưa từng rờng tới nhà tôm tực mình đi căn tin bao giờ.

Triệu Vân Lan vào căn tin gọi một phần điểm tâm bình thường, không nói một tiếng ngồi xuống bắt đầu ăn. Lúc này, cả người y bị bao phủ bởi trạng thái bình tĩnh đến quái quỷ. Chúc Hồng không nói lời nào đi theo y, có cảm giác như bây giờ mà trời có sập xuống thì y cũng chỉ ngẩng đầu liếc một cái, sau đó sẽ tiếp tục mặt không đổi sắc tiếp tục húp cháo, vì thế cô lại càng lo lắng đề phòng.

Đợi khi Triệu Vân Lan tọng nguyên cả khay đồ ăn vào bụng, mới thấy tay chân vẫn lạnh cóng chết lặng ấm hơn được một chút, bấy giờ y kì quái nhìn liếc Chúc Hồng: “Cô tới cơ quan làm gì?”

“.....” Chúc Hồng im lặng một lát, “Vốn là hẹn với Lâm Tĩnh hôm nay đi tàu hỏa đến xem thi thể và chó mực kia.”

“À, thế sao lại không đi nữa?”

“Tôi có chút lo lắng cho anh nên để hẳn đi một mình rồi.”

Triệu Vân Lan lau lau miệng, đứng lên dọn dẹp khay thức ăn, ngoài miệng không coi cái gì là quan trọng nói: “Tôi có cái gì mà phải lo lắng, không có việc gì thì cô về nhà đi.”

Chúc Hồng không lên tiếng, chỉ là vẫn ở bên cạnh y.

Triệu Vân Lan đi bộ một đường về đến văn phòng của mình, theo thói quen hàng ngày ngồi xuống bật máy tính, lại liếc qua Chúc Hồng: “Còn ở cạnh tôi làm gì thế?”

Chúc Hồng: “Rốt cuộc thì anh làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan lấy bật lửa thuốc lá trong ngăn kéo ra, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có gì.”

Chúc Hồng không chịu bỏ qua cho y, khí thế bức người hỏi: “Không có gì mà hơn nửa đêm anh không về nhà lại chạy đến ngủ ở văn phòng?”

“À,” Triệu Vân Lan hít hết một hơi khói trắng vào phế phổi, một làn khí mỏng cũng không để lọt, “Đêm qua cãi nhau với hẳn mấy câu.”

“Đánh rắm,” Chúc Hồng dựng ngược lông mày, trực tiếp nói, “Tưởng người khác đều là người mù sao, anh coi người họ Thẩm kia như tâm can, nếu mà chỉ cãi nhau mấy cái chuyện lông gà vỏ tỏi thì giờ đã vội về tự động quỳ bàn tính viết bản kiểm diện một vạn chữ rồi, lấy đâu ra hơi sức mà ở đây nói nhảm với tôi?”

Triệu Vân Lan: “.....”

“Có phải hẳn làm chuyện gì có lỗi với anh không?” Khi Chúc Hồng nói lời này, đôi mắt sáng đến kinh người, giống như chỉ cần Triệu Vân Lan gật đầu một cái, cô lập tức có thể xông ra ngoài đi nuốt sống Thẩm Ngụy.

“Đừng nói bậy.” Triệu Vân Lan nhả một luồng khói, “Sao cô càng ngày càng lảm chuyện thế, coi chừng con gái nhiều chuyện quá không gả đi được nha.”

Chúc Hồng nội tâm bi phẫn: “Dù sao người ta không thích tôi, có quan hệ gì đâu? Vốn dĩ đã gả không được rồi.”

Triệu Vân Lan nghe hiểu lời cô nói nên đành phải giả ngu, vì thế dùng im lặng đáp lại. Y còn ra một quyết định rất đáng xấu hổ, đó là chuồn êm..._tìm một bao giấy tờ, quăng ví tiền điện thoại vào trong, máy tính cũng không thèm đóng, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng mà Chúc Hồng đã hạ quyết tâm không buông tha cho y, cô lập tức đuổi kịp: “Anh đi đâu?”

“Gặp mặt lãnh đạo của bộ.” Triệu Vân Lan liếc Chúc Hồng, “Cô vẫn theo tôi làm cái gì đây?”

Sau khi y mở khóa xe, Chúc Hồng nhanh tay lẹ mắt ngồi vào ghế phó lái, “Rắc” một tiếng thắt dây an toàn, ngồi vững tựa Thái Sơn: “Tôi cũng đi.”

“.....” Triệu Vân Lan đứng trước cửa bất lực thở dài, “Bà cô ơi, cô có thể tha cho tôi không?”

Chúc Hồng hờ hững quay mặt sang hướng khác.

Hai người giằng co một lúc lâu, Chúc Hồng vẫn vững như Thái Sơn ở đó. Cuối cùng, Triệu Vân Lan đành phải hít sâu một hơi, tận lực khắc chế phiền não, dụi tắt thuốc, không nói gì, leo lên xe.

Y vẫn im lặng, Chúc Hồng vụng trộm đánh giá y vài lần đều chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt anh tuấn mà lạnh lùng, rốt cuộc cũng nhịn không được phải tìm ra cái để nói: “Lãnh đạo bộ là ai ấy?”

“Cậu hai của Tiểu Quách.” Triệu Vân Lan nói, “À đúng rồi, việc này đưa cô theo cũng không sao, quá tí nữa cô tra giúp tôi xem tóm lại là ai động tay động chân điều Quách Trường Thành đến ngành chúng ta.”

Chúc Hồng: “Động tay động chân? Gian lận với Tiểu Quách á? Cậu nhóc đó thì làm được gì đâu? Vì sao?”

Triệu Vân Lan không nói.

Trong lòng y vốn nghi ngờ là cái kẻ bám vào người ba y mượn tay ông để làm chuyện này, nhưng là vì cái gì? Vì cái gì nhất định phải là Quách Trường Thành? Cậu ta trừ bỏ có công đức rất dày ra thì còn có chỗ nào đặc biệt? Tiểu Quách giống con người nhất trong Cục Điều Tra Đặc Biệt, cậu ta rốt cuộc có lai lịch gì?

Nếu như có thể, Triệu Vân Lan muốn lấy lại ký ức và sức mạnh chân chính thuộc về Côn Luân Quân, nếu không thể, vậy nhất định y phải biết được sự thật và đối trả bủa vây xung quanh mình là thế nào, y không thể hành động thiếu suy nghĩ khi hai mắt đều bưng kín.

Thẩm Ngụy..... chỉ có hai chữ này khiến cho Triệu Vân Lan sứt đầu mẻ trán, trong lòng giống như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt tinh lực của y, nhưng mà y nhịn xuống được, hơn nữa còn phải giả vờ ra một tâm tình thật bình tĩnh, một bộ dáng Lã Vọng buông cần. Có đôi khi Triệu Vân Lan phát hiện chỉ cần chính mình ngồi một chỗ mà bên cạnh không người, chưa đến ba phút đồng hồ thì chân mày sẽ bất giác nhăn sâu thành nếp.

Có một quang cảnh không xác định được thời gian cũng không phân biệt được nơi chốn hiện lên trong đầu y..._Một nơi âm lãnh không một tia ánh sáng, không một chút sinh khí, một nửa thân thể của Thẩm Ngụy đã bị nuốt chửng trong bóng đêm khôn cùng, mà hấn chỉ là ngẩng đầu, dỗi mắt muốn nhìn một mảnh trời xanh biển biếc bên ngoài kia thêm chút nữa.

Nhưng ánh mắt hần không đủ xa, không thể xuyên thấu qua bóng tối vô cùng vô hạn, cuối cùng hần chắc hẳn đã thất vọng, mang theo vương bận không nói nên lời, chậm rãi chìm sâu vào một mảnh hắc ám.....

Bỗng nhiên, có người nào đẩy Triệu Vân Lan một cái, y bừng tỉnh dậy, tim đập nhanh như sấm, mồ hôi lạnh đầm người.

Người vừa đẩy y là Chúc Hồng, cô không đổi sắc mặt, chỉ là nói với một chút không vui: “Đến rồi.”

Triệu Vân Lan sửng sốt một lát mới phản ứng lại được đó hóa ra chỉ là một giấc mộng ..._ y uống với cậu hai của Quách Trường Thành mấy chén, đường về là Chúc Hồng lái xe, y không biết đã ngủ từ lúc nào.

Chúc Hồng ngồi không nhúc nhích: “Anh mơ thấy cái gì mà gọi tên ‘Thẩm Nguy’ đến tê tâm liệt phế thế?”

Triệu Vân Lan vốn thấy bản thân thất thố, không muốn nhiều lời với cô, chỉ làm bộ không nghe thấy.

“Vân Lan.” Chúc Hồng đột nhiên mở miệng gọi y lại.

Triệu Vân Lan dừng bước.

Chúc Hồng lấy ra một cái hộp nhỏ trong túi mình. Cô xuyên một sợi tơ hồng vào Thủy Long Châu, ở phần kết thắt một nút như ý cát tường (1) : “Đây là tứ thúc bảo tôi mang cho anh, nói là vì cảm kích anh chiếu cố Xà tộc nhiều năm như vậy, tôi..... tôi có lẽ qua mấy ngày nữa sẽ đi cùng ông ấy.”

Triệu Vân Lan hơi hơi nhú mào: “Đi? Đi đâu?”

“Không biết, có lẽ là về trong tộc,” Chúc Hồng nở nụ cười buồn bã, thấy Triệu Vân Lan không nhận thì trực tiếp quàng dây tơ hồng lên cổ y, vô

cùng cần thận đeo lên cho y, “Thủy Long Châu là thánh vật của tộc chúng tôi, có thể tránh thủy hỏa, bảo hộ bình an, anh...anh còn chuyện gì muốn tôi giúp đỡ thì mau nói, việc tôi có thể làm cho anh không còn nhiều.”

Triệu Vân Lan yên lặng một lát mới thấp giọng nói: “Long Thành không thích hợp cho Yêu tộc tu luyện, cô về tộc cũng không có gì không tốt, rời xa con người một chút cũng không có nhiều thị phi. Tứ thức của cô là đại nhân vật, cô học tập ông ấy nhiều một chút, có tiền đồ, nói không chừng tộc trưởng Xà tộc đời tiếp theo chính là cô đấy.”

Y nói một đoạn y như sắp xếp hậu sự, bình thản đến mức làm người ta chua xót, Chúc Hồng vừa xúc động, bỗng nhiên nói ra lời trong lòng: “Sếp Triệu, anh nói cho tôi một câu, chỉ cần anh nói cho tôi một câu, tôi từ nay về sau có thể đoạn tuyệt tất cả quan hệ với người trong tộc, núi đao biển lửa cũng theo anh tới cùng.”

Cô nói xong câu đó, giống như giao phó cho y cả kiếp này, bất an lại mong chờ đáp án từ Triệu Vân Lan.

Thế nhưng Triệu Vân Lan đến phút chót vẫn tránh đi ánh mắt của cô mà tự giễu cười: “Hai ta không oán không thù, giao tình cũ nhiều năm, sao tôi có thể hại cô như thế? Cô sau này sống tốt, tôi cũng an tâm.”

Ánh sáng trong mắt Chúc Hồng trong phút chốc tối dần, lụi tắt.

Mà Triệu Vân Lan đã mở cửa xuống xe rồi.

...._

Chú giải

(1) nút như ý cát tường:

Chương 83

Đại Khánh đã sắp cào thủng sàn nhà văn phòng hình sự mới nhìn thấy Triệu Vân Lan và Chúc Hồng một trước một sau đi đến.

Rõ ràng không khí giữa hai người có gì đó không đúng, nhưng Đại Khánh cho rằng bản thân nó chỉ là một con mèo, vẫn nên xem nhẹ yêu hận tình thù của chủ nhân thì tốt hơn, vì thế nó ngậm [Thượng Cổ bí văn lục] như ngậm chuột ném xuống dưới chân Triệu Vân: “Quyển sách này tử khí dày đặc, ta xem qua rồi, đúng là chuyển ra từ phố đồ cổ.”

Triệu Vân Lan yên lặng nhặt sách lên, lấy tay chùi chùi vết nước dãi mèo trên mặt bìa: “Phố đồ cổ?”

“Phố đồ cổ”, tên như ý nghĩa, chuyên bán các loại cổ vật, cho dù phần lớn đều là đồ rởm nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trộn lẫn những văn vật khai quật trái phép.

Nhưng bản [Thượng Cổ bí văn lục] này rõ ràng là bản sao, chỉ cần chỉ số IQ có thể đạt đến trình độ của con người thì không ai sẽ nghĩ nó là văn vật đào được cả. Vậy thì “Tử khí dày đặc” mà Đại Khánh nói chỉ sợ cũng là hướng đến một chuyện khác...__ Đa phần con người đều không biết rõ, có một gian hàng ở tận cùng bên trong phố đồ cổ kia, ngoại trừ bán các loại đồ dùng mê tín phong kiến ra còn trồng nom một cây hòe lớn.

Dùng cách nói khái quát của Triệu Vân Lan thì cây hòe kia chính là một mối giao thông then chốt, tương tự như nhà ga tàu điện ngầm, có các loại phương thức đi lại khác nhau, có thể nối liền các giới, tử như từ nhân gian đến Yêu thị, từ cõi người đến Địa Phủ vân vân vũ vũ, đều phải đi qua nơi đó.

Cành lá của cây hòe nối tiếp nhân gian, gốc rễ lại liền với Hoàng Tuyền, là một cái cây trâu bò không ra người cũng không phải quỷ.

Triệu Vân Lan giương mắt nhìn mèo đen: “Cho nên ý của người là, quyển sách này đến từ Địa Phủ?”

Hắc miêu mất tự nhiên gật đầu.

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Là ai mua về đây?”

Mèo đen liếm liếm móng vuốt: “Lai lịch không rõ, ta không tra được ghi chép mua hàng, có thể là do đời trước.....”

“Không có khả năng.” Triệu Vân Lan tùy tay lật lật quyển sách vốn không có số hiệu cũng chẳng có thông tin nhà xuất bản, “Dựa vào trình độ sắp chữ và độ mới cũ của chất giấy, hẳn là tương đối mới, phải là chuyện sau khi ta đã nhậm chức, đời trước đã lâu quá rồi.”

Đại Khánh nói đầy thâm ý: “Vậy thì có thể kết luận, nhất định là mua thức ăn mèo được tặng.”

Nói cách khác, có người dùng một phương pháp nào đó bí mật mang nó vào đây...__người này phải hiểu biết rất nhiều về bí văn thượng cổ, ngay cả chuyện phong ấn của tứ trụ cũng viết được cực kì rõ ràng.

Mà thư viện của Cục Điều Tra Đặc Biệt cất giữ sách báo rất có quy luật, gáy sách đều dán mã số và nhãn sách màu sắc khác nhau, đây cũng là lý do mà Tang Tán dù không biết chữ nhưng vẫn có thể mang sách báo nhất nhất để về chỗ cũ. Như vậy thì cuốn sách nói về chư thần thượng cổ này, tại sao lại để ở ngăn “Nữ Oa tạo người vá trời”?

“Đây đúng ra là một quyển ‘Sách bìa đen’” Đại Khánh ở bên cạnh nói xen vào. Cái gọi là “sách bìa đen”, chính là chỉ những cuốn sách do những người mua bán sách “trong bóng tối” dùng con đường nào đó tạo ra từ một nơi không phải là thế giới con người. Tương tự nó, thế giới này có “Sách bìa trắng”. (1) Đại Khánh vươn móng vuốt lật sách, chỉ thấy khi cái chân đen tuyền của nó ấn xuống, từ trang sách bỗng nhiên có một cỗ khí đen

chuyển động, “Phi thường bí mật, cho nên bên này của chúng ta cũng chưa làm dấu hiệu, nếu người muốn điều tra, ta đề nghị tối nay chúng ta làm một chuyến thăm đêm đến phố đồ cổ.”

Khi màn đêm buông xuống, Triệu Vân Lan rất cục không nhịn được nữa mà gọi điện thoại cho Thẩm Ngụy, đầu dây bên kia vang lên giọng nữ máy móc mà lạnh lùng: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không ở trong vùng phục vụ.....”

Y nhìn màn hình di động ngốc ra một lúc lâu, tinh tế nhắm nháp mùi vị “Một ngày không thấy như cách ba thu”, cho đến khi Đại Khánh đi tới, không kiên nhẫn giơ vuốt cào khuỷu tay y: “Đừng tư xuân nữa, đi thôi.”

Bấy giờ y mới ôm con mèo chết bằm phá sản kia lên, mang theo ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Chúc Hồng đứng ngay cạnh xe từ lúc nào, đang yên lặng chờ y.

Ánh mắt Chúc Hồng bất chợt đối diện y, lập tức nở một nụ cười tự giễu: “Anh có thấy tôi hèn mọn lắm không, nói đến nước ấy rồi mà vẫn muốn đi cùng.”

“.....” Triệu Vân Lan dừng một chút, “Tôi chỉ muốn nhắc cô mặc thêm áo lông.”

Nửa đêm, hai người một mèo chìm ngập trong bầu không khí xấu hổ, lái xe đến phố đồ cổ. Bọn họ ngựa quen đường cũ đi tới dưới tàng cây hòe.

Triệu Vân Lan nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên cửa của tiệm hàng cạnh cây hòe treo hai chiếc đèn lồng giấy trắng nhợt, bên trong tỏa ra vầng sáng nhỏ như hạt đậu, chữ ghi phía trên đã bị gió sương tàn phá không nhìn nổi, mơ hồ chỉ có thể phân biệt được đại khái, chính là hai chữ “Trấn hồn”.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vẫn bị mình xem nhẹ từ trước tới giờ, y vỗ vỗ mèo đen đứng trên vai, thấp giọng hỏi: ““Trấn hồn’

rốt cuộc là có ý gì?”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa trả, quay vòng quay chưa tận.” Đại Khánh nói xong một cái thì biến ngay từ mèo vằn nghệ thành mèo thiếu đập, ngẩng đầu khinh bỉ nhìn y một cái, “Đằng sau Trấn hồn lệnh không phải cũng có viết sao? Người mù hả?”

Triệu Vân Lan khó được không thêm chấp nhặt với nó, thì thào nói: “Là lệnh bài do Côn Luân Quân lưu lại, sao lại tên là Trấn Hồn?”

Còn sinh tử mà Thần Nông vẫn treo cửa miệng lại là ý gì?

Y mang theo đủ loại rối rắm bước vào cây hòe lớn, từ thân cây đi thẳng xuống, có thể một đường tiến vào Hoàng Tuyền.

Hồn người sống không vào đường Hoàng Tuyền, nhưng mà trong ba người bọn họ có đến hai kẻ không phải là con người, còn lại một người mang theo Trấn Hồn lệnh, thuộc về giai cấp đặc quyền, cũng là không can hệ gì lắm. Hai bên tiếng nước róc rách, lạnh lẽo như nước đã đóng thành băng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ quấy nhiễu oan hồn qua đường.

“Người đi đường” ai nấy ánh mắt đại nghệch, bị Quỷ sai xua đuổi như chó chăn cừu xua một đàn dê vậy.

Triệu Vân Lan trước đây làm việc cũng không phải là chưa từng đi qua con đường này, chẳng qua mỗi lần đều có nghi ngại không nhìn ngó loanh quanh, chỉ chăm chăm đi cho nhanh. Lần này trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, không khỏi để ý một hồi.

Chỉ thấy đường Hoàng Tuyền nhỏ hẹp một đường hướng lên trên, thật giống như là đường lên trời trong truyền thuyết, dưới chân là đá phiến xanh xám, hai bên nước Hoàng Tuyền thỉnh thoảng dao động sủi lên bọt khí như thể bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó nhô đầu lên. Mà hai bên đường

là hai hàng đèn thắp như đèn đường, mười thước một ngọn, tản mát ra vàng sáng nho nhỏ kéo ra những cái bóng thật dài. Phía dưới chúng lác đác hoa bỉ ngạn thuộc họ tỏi trong truyền thuyết, nở ra một mảnh nhỏ đỏ tươi.

Triệu Vân Lan cẩn thận nghiên cứu một lát mới nghĩ ra đây chính là trấn hồn đăng, thật lâu thật lâu trước kia y đã từng thấy qua trong một quyển tạp ký, trong đó nói trấn hồn đăng chỉ đường cho u hồn trên đường Hoàng Tuyền, một đời con người có bao nhiêu chuyện không thể quên, đường Hoàng Tuyền sẽ dài ra bấy nhiêu, đủ loại trần duyên nhất nhất bị ánh sáng của trấn hồn đăng tẩy rửa, cuối cùng đến bên Nại Hà Kiều, uống một bát canh Mạnh Bà do nước Vong Xuyên nấu thành, là có thể đi đầu thai.

Mọi chuyện kiếp trước hóa thành hư ảo, ngọn đèn thật nhỏ tuy không đốt người, lại có thể tẩy luyện hồn phách đến tinh khôi.

Triệu Vân Lan nhin không được cúi người cẩn thận đánh giá trấn hồn đăng, chỉ thấy trên đế đèn đoan đoan chính chính khắc bốn chữ –“Chí Tử Phương Sinh”.

Nói hết chân lý luân hồi.

Trong lúc hoảng hốt ấy, tựa hồ có cái gì chợt lóe trước mắt Triệu Vân Lan. Đột nhiên ngực y dội lên đau nhức giống như trái tim bị móc sống ra dẫn vật. Bước chân y lảo đảo, được Chúc Hồng ở phía sau đưa tay đỡ lấy, Chúc Hồng ép giọng cực thấp: “Anh làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan sắc mặt trắng bệch, cứng rắn đem vị tanh đã dâng lên đến cổ họng cường ngạnh nuốt xuống, đè lại ngực trái im lặng một lát, lúc này mới lắc đầu với cô tỏ vẻ không sao cả, tiếp tục đi về phía trước.

Một đường vào trong Quỷ thành, Triệu Vân Lan lấy từ trong ví tiền ra mấy cái lá che mắt, ba người mỗi người một lá ngậm trong miệng, như vậy

có thể ẩn giấu hơi thở người sống, sẽ không bị tiểu quỷ trong thành phát hiện ra.

Trong Quỷ thành, trừ Quỷ Tiên và hồn phách xếp hàng chờ đầu thai còn có một số là linh hồn chấp niệm sâu nặng không đầu thai được và ác linh mang tội bị tù, chúng nó đã ở Quỷ thành trăm năm ngàn năm, có sự cố chấp với việc hoàn dương mà người thường không thể lý giải được.

Khi Triệu Vân Lan còn thiếu niên, vì tìm về một sinh hồn vào nhằm Quỷ thành nên đã đến nơi này. Kết quả sinh hồn không tìm về được, ngược lại chính y tận mắt nhìn thấy cảnh tượng sinh hồn kia bị tiểu quỷ trong thành nhất tề xông lên hút khô như thế nào. Sau đó số lượng Quỷ sai đến đây tăng mạnh mới có thể trấn áp được bạo động trong Quỷ thành.

Lúc ấy Triệu Vân Lan còn nhỏ, một cảnh tượng này tạo nên bóng ma tâm lý với y. Người sống có thể viết xuống “Sống có gì vui, chết có gì sợ”, vậy chắc hẳn là người đó đã quên mùi vị của cái chết.

Hồn người chết khát khao khôn cùng đối với sinh khí, quả thực điên cuồng như người chết đuối khát cầu dưỡng khí. Nó phát ra từ bản năng, không thể nào ngăn chặn.

Người còn như vậy, đừng nói đến Quỷ tộc sinh trưởng từ mười vạn trượng dưới U Minh.

Đây chính là lý do vì sao Triệu Vân Lan đau lòng Thẩm Ngụy. Có đôi khi y thấy được Thẩm Ngụy đối với chính bản thân hẳn hà khắc đến độ gần như ngược đãi, thậm chí còn đến nỗi đi ngược lại cả bản tính.

Chúc Hồng chưa từng tới Quỷ thành, có chút bất an nhìn qua Triệu Vân Lan. Triệu Vân Lan thấp giọng dặn cô: “Bất luận xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được nhả lá che mắt trong miệng ra, nếu không thật sự sẽ rất phiền toái. Con kiến đông còn có thể cắn chết voi, lũ tiểu quỷ kia khó chơi hơn cô tưởng tượng nhiều.”

Chúc Hồng gật gật đầu.

Triệu Vân Lan nhìn cô một chút, chần chừ, lại nói: “Không thì cô vẫn nên ở ngoài chờ tôi đi.”

Chúc Hồng kiên định lắc đầu, kỳ thật cô cũng không biết mình theo vào có làm được gì không, chỉ là có đôi khi không nhìn được cảm thấy, hẳn muốn đi nơi nào, chỉ cần tự mình trông nom mới có thể yên tâm một chút.

Mèo đen nhảy từ trên vai Triệu Vân Lan xuống, đi trước dẫn đường. Mèo đen và chó mực đều là thứ đại âm đại sát, tiểu quý nhìn thấy sẽ theo bản năng nhượng bộ lui binh, có mèo đen kia thật giống như có xe cảnh sát dẹp đường, hai người trà trộn vào Quý thành cơ hồ là một đường thẳng tiến.

Mười lăm mỗi tháng là Quý thành tụ họp, trước mắt còn chưa tới ngày, chợ quý ít nhiều có vẻ tiêu điều.

Con đường không dài lắm, Tá Thọ Bà ngồi ngay ở đầu phố, dưới chân đặt một cái rổ con. Bà ta cuộn mình ở ven đường, đôi mắt mờ đục nhìn theo những tiểu quý xung quanh, nhìn qua tựa như thể một bà lão ra đường bán hàng trong cảnh đêm nhân gian thê lương, thực rất đáng thương. Chúc Hồng nhìn không được nhìn bà nhiều một chút, Tá Thọ Bà thấy thế lập tức cười nhe ra một hàm răng vàng, nói với Chúc Hồng: “Mua tuổi thọ đi, mua tuổi thọ đi.”

Giọng nói kia khàn đặc ai điếu như tiếng mảnh sắt cạo vào xương cốt, Chúc Hồng nổi hết cả da gà, bị Triệu Vân Lan lôi đi gấp.

“Đừng nhìn,” Y nhỏ giọng nói, “Thọ Bà kia thanh danh không tốt, hàng bà ấy bán toàn hàng chưa đóng thuế.”

Chúc Hồng nhìn không được hỏi: “Hàng chưa đóng thuế là thế nào?”

“Ăn thọ cao của bà ấy kéo dài tuổi thọ không phải là tuổi thọ tự nhiên, bắt cô nằm trên giường chịu tội như người thực vật cũng là một loại kéo dài tuổi thọ, hiểu chưa?” Triệu Vân Lan kéo chặt áo khoác, lôi cao cổ áo, đè thấp thanh âm, “Đi đường của cô cho tử tế, đừng có nhìn đông ngó tây nữa, đất này không ai quản lý, nhìn nhiều chúng nó ép mua ép bán, chọc phiền.”

Chúc Hồng lập tức không dám liếc bậy nữa, mắt nhìn thẳng trước mà đi. Hai người bọn họ đi qua đường phố thật dài, đến trước cửa một ngôi nhà tranh nhỏ, ở cửa dán một tấm bảng giấy trắng mực đen: “Thỉnh”.

Nhà tranh nhỏ đủ loại cũ nát bụi bặm không đáng nói, trước cửa cũng giống như tiệm hàng cạnh cây hòe lớn trong phố đồ cổ, treo hai trản đèn lồng trắng viết hai chữ “Trấn hồn”.

“Tám chín phần mười, hẳn chính là nhà này bán thứ đó.” Hắc miêu quay sang nói, “Nhà bọn họ mỗi giáp đầu thai một lần, âm dương đều đổi. Cửa vào Hoàng Tuyền ở dương gian là đại hòe thụ, ở âm phủ chính là hiệu tạp hóa chợ Quỷ này.”

Triệu Vân Lan đi trước làm gương bước đến, nâng tay đẩy cửa. “Cạch” một tiếng, cánh cửa cũ mục bị đẩy ra, Triệu Vân Lan trước tiên lấy một mảnh gương nhỏ trong ví ra, giơ tay đánh trên cửa chính, sau đó mới nhắc chân tiến vào.

Vừa đặt chân xuống, bên trong đã truyền đến giọng nói của một cô bé, giọng nói giòn vang: “‘Gương sáng chỉ đường, tiểu quỷ không vào’, khách quý có chuyện gì quan trọng sao?”

Triệu Vân Lan hơi nhắc cảm ý bảo Chúc Hồng đóng cửa lại, chỉ thấy rèm cửa phòng trong bị người vén lên, một cô bé nhìn có vẻ khéo ăn nói bước ra.

Cô bé này cao chưa đến eo người trưởng thành, sắc mặt như giấy trắng, trắng đến khiếp người, hai má cứng nhắc dùng chu sa vẽ lên hai đốm

má hồng, hai mắt như đậu đen đong đầy tử khí, môi đỏ sẫm, mặc một chiếc áo bông kiểu cũ, nét mặt không hề thay đổi.

Người ta nhìn vào không những không thấy cô ta có một tí đáng yêu nào, mà ngược lại cảm giác khuôn mặt này đi với giọng nói trẻ con khủng bố vô cùng.

Triệu Vân Lan đi thẳng vào vấn đề, không nói hai lời cầm bản [Thượng Cổ bí văn lục] kia ra, trên bìa còn dính một trương Trấn Hồn lệnh. Y ngòì xồm xuống, tầm mắt ngang hàng với cô bé: “Có chuyện muốn hỏi cô bé đây, mong cô giúp cho một chút.”

Cô bé dừng mắt trên Trấn Hồn lệnh, ngây ngốc mà thanh thúy nói: “Thì ra là lệnh chủ đại giá quang lâm ca ca ta có khỏe không?”

“Không dám ca ca cô rất ổn, mấy ngày trước quá niên, ta vừa bảo người cho hẩn mấy cân thịt xông khói xong.” Triệu Vân Lan khách khí nói, “Chính là muốn hỏi cô bé một chút, quyển sách này là do quý tiệm bán sao?”

Cô bé kia đưa tay nhận lấy, cách cả một cánh tay đều cảm giác được khí lạnh trên người cô ta, nó truyền từ trang sách lại, nơi bìa sách tiếp xúc kết một tầng sương trắng. Cô mở ra hai trang, gật đầu đáp: “Không sai, đúng là ở chỗ ta.”

Cô giở sách đến trang cuối cùng, tại một góc nhìn không tới có một ấn kí màu xám, nhìn kĩ có thể khó khăn phân biệt được hai chữ “Tạp hoá”, cô bé chỉ vào nó nói: “Đây là dấu riêng của tiệm này.”

Triệu Vân Lan: “Cô nương có thể tra giúp xem cuốn sách này là ai mua mang đến nhân gian không?”

Nói rồi, y lấy ra một chồng tiền giấy, châm lửa đốt ngay trước mắt cô bé kia.

Nhân châu của cô nàng chuyển động, lộ ra một nụ cười cứng nhắc: “Lệnh chủ khách khí rồi, chờ một chút, mời uống một chén trà trước đi.”

Hai người một mèo cùng đi vào tiệm tạp hóa cũ nát của cô, cô bé rót trà cho họ. Triệu Vân Lan bưng lên người người như đang thực sự phẩm trà đương nhiên là y không dám uống, sinh hồn không thể ăn uống đồ dưới Hoàng Tuyền, trong kịch cổ vốn đã nói từ lâu, chỉ cần là người có chút hiểu biết thì đều rõ ràng điểm này.

Chỉ thấy cô bé kia lôi từ trong ngăn bàn ra một cuốn sổ gáy khâu bằng chỉ cực kì dày, lật từng tờ từng tờ một, sau một lúc lâu, cô đột nhiên lên tiếng: “Tìm thấy rồi.”

Cô bé ngẩng đầu lên cười với Triệu Vân Lan: “Quên hỏi tôn tính đại danh của Lệnh chủ đời này mất rồi?”

“Ta họ Triệu,” Triệu Vân Lan nhú nhú mày, lòng sinh một dự cảm không lành, “Triệu Vân Lan.”

“Thế thì đúng rồi.” Cô bé đẩy cuốn sổ to tướng đến trước mặt y.

Chỉ thấy trên đó ghi thông tin người mua: mười lăm tháng bảy năm Nhâm Ngọ, Trấn Hồn lệnh chủ, Triệu Vân Lan.

..

Chú giải

(1) sách bìa trắng: sách buôn lậu.

(2) Chí tử phương sinh: đến chết lại sống.

Chương 84

Triệu Vân Lan sững sốt, nhưng cũng không vội nói chuyện này là không có khả năng. Sau một lúc lâu, y hỏi: “Năm nhâm ngọ là năm nào?”

“2002.” Mèo đen bấm móng vuốt tính tính, “Khi đó người đang làm cái gì?”

“Lúc đó ta đang gian nan âm thầm làm công tác của Trấn Hồn lệnh,” Triệu Vân Lan hồi tưởng lại, “Nghề chính với nghề phụ không chăm chút được cả đôi, thiếu chút nữa thì bỏ học đại học đi làm thầy bùa, bị ông già ngăn lại. Cũng là năm đó ta đưa ra yêu cầu thành lập Cục Điều Tra Đặc Biệt, sau này ba của ta đồng ý, dùng phạm vi năng lực của ông ấy vận động giúp ta.”

Lúc sau, Triệu Vân Lan nhíu nhíu mày: “Lại nói, không biết khi đó rốt cục là ba của ta hay là.....”

Chữ cuối cùng của y biến mất trong ánh mắt nghi hoặc của Đại Khánh, người đàn ông vỗ đầu nó: “Việc này đợi lúc về ta sẽ nói tỉ mỉ với người.”

Triệu Vân Lan chuyển sang cô bé tiệm tạp hóa, hỏi cẩn thận: “Ta còn phải hỏi lại một câu, nơi này của cô làm thế nào để xác định thân phận người mua hàng? Không phải là do người mua tự viết đấy chứ?”

Cô bé kia ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt cứng ngắc lộ ra một nụ cười bí hiểm cũng không biết cô ta biến ra nó như thế nào. Một cô bé bảy tám tuổi lại mang theo biểu cảm giống như Thiên Sơn Đồng Mẫu, trường hợp khác thì có thể buồn cười thật đấy, nhưng mà trong Quỷ thành âm u này đúng là chẳng còn gì quái dị hơn.

Cô bé nói: “Số sách ở đây của ta ghi chép tỉ mỉ, người mua họ ghi tên gì, thân phận gì, giống như Sổ Sinh Tử, Lệnh chủ còn gì nghi vấn sao?”

Triệu Vân Lan gật đầu, không nói thêm gì, cất sách đi, xoay người ra ngoài. Ngay khi đi tới cửa, Triệu Vân Lan bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì đó mà xoay người lại hỏi: “‘Ta’ đến mua sách vào mười một năm trước có bộ dáng gì, cô bé có nhớ rõ không?”

Cô bé kia nhẹ nhàng gợn cong khóe miệng đỏ tươi, ngầm ám chỉ nói: “Nguyên bản nhất thời không nhớ ra, nhưng lệnh chủ nhắc đến thì ta có chút ấn tượng lại nhìn diện mạo của ngài giống như cố nhân đã từng quen biết. Lệnh chủ không nói thì ta cũng không phát hiện, thì ra đã qua mười mấy năm rồi.”

Cô ta ám chỉ, “Triệu Vân Lan” khi đó có dáng vẻ không khác biệt lắm với y bây giờ.

Triệu Vân Lan cúi đầu trầm tư một lát, nói với cô: “Đa tạ.”

Nói xong, y liền nhắc chân đi ra ngoài, Chúc Hồng vội vàng đuổi kịp. Lúc này, cô bé đứng đằng sau quầy hàng cũ kĩ lại khẽ mở miệng gọi y lại. Cô ép giọng nói vốn vang giòn xuống thật thấp, có cái vẻ âm trầm nói không nên lời: “Ta lắm miệng nhắc nhở một câu, lệnh chủ mấy ngày này chỉ sợ sẽ có huyết quang tai ương, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp phản ứng, Chúc Hồng đã vội vã mở miệng: “Cái gì? Huyết quang tai ương gì cơ?”

Cặp mắt đen như làm bằng nhựa cứng của cô bé kia theo dõi họ một hồi, mang theo nụ cười quỷ dị, không lên tiếng. Chúc Hồng vừa định tiến đến hỏi kĩ thì bị Triệu Vân Lan giữ chặt lại. Y gật đầu với cô bé đó, lôi Chúc Hồng đi.

Chúc Hồng: “Nhưng mà.....”

“Cô ta nể mặt mấy cân thịt xông khói tôi đưa cho anh trai cô ta lúc đón năm mới nên mới nói một câu thế thôi. Cô thấy vài cân thịt xông khói thì giá trị được mấy phần tình?” Triệu Vân Lan bước nhanh ra khỏi tiệm tạp hóa, thấp giọng giống như thì thầm, còn ngầm có ý cảnh cáo nhìn Chúc Hồng một cái, “Phần còn lại, cô ta dám nói tôi cũng chẳng dám nghe. Trong Quỷ thành không có lẽ phép câu thúc, thậm chí còn không có tư duy logic, cô không thể lấy tâm lý người sống đi giải thích người chết được. Cô cho là tại sao Địa Phủ lại quăng bọn ở đây không ai quản lý? Nhớ cho kỹ, nhân tình của người chết không dễ nợ đâu.”

Chúc Hồng nghe xong, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Sao tự nhiên lại nói với tôi mấy cái này?”

“Thủ hạ của tôi thiếu phụ nữ mà, đều là động vật quý hiếm cả. Lũ đàn ông thì rất một bọn gốc thiếu đánh chỉ biết chạy chân. Tôi đương nhiên là không nỡ để cho các cô đi làm mấy cái việc giao tiếp với quái thai này rồi,” Triệu Vân Lan nhẹ nhàng cười, “Nhưng mà tôi cũng có chuyện làm không đúng, không nghĩ rằng có một ngày cô phải rời đi, nếu sớm biết..... Nhớ kỹ này, không ăn khói lửa nhân gian, cứ cho là cô tu luyện đến trình độ của Nữ Oa đại thần cũng chỉ có thể làm một nhân viên phân tích kỹ thuật dưới tay tôi thôi. Sau này trở lại trong tộc thì sẽ là một nàng rắn bất tử như mấy lão rùa ngàn vạn năm kia rồi.”

Chúc Hồng đỏ hồng cả chóp mũi lẫn vành mắt.

“Này, ngậm chặt phiến lá của cô, giữ nước mắt lại. Đợi mọi người trong cục tụ họp, tôi tổ chức tiệc chia tay cho cô rồi hẵng lấy ra, đây không phải là nơi để sụt mướt đâu.” Triệu Vân Lan nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại, vươn tay cản Chúc Hồng ở phía sau. Chỉ thấy không biết từ bao giờ đã có một “người” ngồi ở con đường đá xanh trước tiệm tạp hóa.

Gã...cô ta, hoặc là nó, hai tay vươn dài quá gối, khi ngồi xổm trên mặt đất trông như một con khỉ đầu chó không có lông. Cái cổ nó dài bằng hai

gang tay đàn ông trưởng thành, ngón tay cũng dài y như vậy, phải đến bốn năm mươi phân. Một khi cúi đầu thì cái cằm chạm đến ngực, lại không có tóc.

Nó ngẩng đầu nhìn về hướng Triệu Vân Lan, đột nhiên ngoác miệng ra cười, khoe miệng kéo đến tận mang tai. Lúc sau, chỉ thấy nó đứng thẳng lên, cái cổ bỗng nhiên duỗi dài, xoay đầu liền một trăm tám mươi độ. “Cái gáy” nó chuyển về phía trước, lộ ra một cái mặt quỷ dữ tợn kinh điển trong truyện ma, vụt tấn công về phía hai người bọn họ.

Triệu Vân Lan đã lấy súng ra, ngón tay đặt lên cò súng còn chưa kịp ấn xuống thì người hai mặt kia lại đột nhiên dừng khựng trên không trung, bổ nhào một cái lăn trên mặt đất. Cái đầu tiết kiệm diện tích có thể dùng được cả hai mặt trái phải kia ngoảnh trở về, khuôn mặt tươi cười quỷ dị nhắm thẳng đến hai người, còn phô ra hai cái răng nanh, xung quanh lộ đường chỉ khâu.

Gã gật đầu đặc ý đánh giá Triệu Vân Lan, bất chợt cười lên khăng khặc, động tác ngửa tới ngửa lui, tiếng như gà mái đẻ trứng, như thế Triệu Vân Lan chợt biến thành Quách Đức Cường (1) vậy.

Triệu Vân Lan không muốn gây chuyện ở đây, tay cầm súng hướng về phía quỷ hai mặt, bảo Chúc Hồng đi về hướng khác định rời khỏi nơi này xa một chút.

Quỷ hai mặt thấy bọn họ muốn đi, trong cổ họng bỗng nhiên phát ra âm thanh khàn đặc: “Nhân quỷ thù đời, nhân quỷ thù đời –”

Những lời này trực tiếp chọc trúng vết lõm trong tâm Triệu Vân Lan, sắc mặt y lúc này trầm xuống. Y vụt xoay người lại nhìn chăm chăm quỷ hai mặt, giọng nói lạnh lẽo như đóng băng, trong thanh âm hàn đặc kết sương: “Ta bận chú ý thể diện, không muốn ngửa bài với Địa Phủ ngay lúc này, thế mà các người hết lần này đến lần khác không biết xấu hổ.”

Tươi cười trên mặt quý hai mặt dần biến mất. Gã hơi hơi nghiêng đầu, dùng mặt quý đối diện Triệu Vân Lan. Chúc Hồng nhin không được khẽ kéo áo y: “Sếp Triệu, đi thôi.”

Bàn tay siết súng của Triệu Vân Lan nổi đầy gân xanh. Y muốn cất bước đi, nhưng ngay lúc đó, quý hai mặt lại không biết điều mở miệng: “Muốn người hay muốn quý, người phải chọn một. Muốn nhân gian hay muốn quý đạo, người phải chọn một. Muốn thiên địa hay muốn U Minh, người phải chọn một.”

Thanh âm của gã càng ngày càng cao, cuối cùng gần như cao đến chói tai. Bốn chữ “người phải chọn một” tựa như sóng cuộn tầng tầng tràn từ ngã tư đường Quý thành tiêu điều lạnh lẽo ra phía bên ngoài, vang lên hồi âm từ bốn phương tám hướng, không ngừng quẩn quanh bên tai người ta, tựa như một câu chât vấn không sao trốn thoát.

Vô số quý quái u hồn từ giữa gạch vỡ và ngói vụn, từ trong khe đá và mặt đất ủa ra, trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị. Chúng thụt thò nhìn trộm qua phía này, khe khẽ thì thầm xem xét.

Triệu Vân Lan mang theo Chúc Hồng ít nhiều cũng có chút cố kị, đang cưỡng chế áp lại sự không thoải mái trong lòng muốn dẫn cô đi. Đột nhiên, cái đầu mặt quý kia xoay vòng, chuyển cái mặt hung tợn về phía trước.

Chỉ nghe trong miệng gã phát ra âm thanh chói tai như cú kêu đêm, cao giọng nói: “Nơi này có sinh hồn nơi này có sinh hồn –”

Một câu này như giọt nước rơi vào trong dầu sôi, xèo một tiếng dấy lên sóng to gió lớn. Triệu Vân Lan không chút do dự nổ súng bắn thẳng về hướng đầu quý hai mặt, viên đạn đặc chế thiêu đốt trên da thịt gã. Rất nhanh sau đó, cả đầu vai của quý hai mặt đã hóa thành tro.

Nhưng rất nhiều tiểu quỷ đã ùn ùn kéo về đây. Từng khuôn mặt đều ngậy ngốc mà tham lam tựa như chó hoang đói đến phát cuồng, lóe lên khát vọng ngấp trời với sinh khí. Ngay cả mèo đen đã xù lông dựng đứng cũng không thể ngăn cản nổi bọn chúng. Thứ không thiếu nhất ở nơi này chính là kẻ điên.

Triệu Vân Lan chửi nhỏ một câu, một phát súng bắn nổ đầu một tiểu quỷ đã tới gần sát. Linh hồn đã chết kia tiêu tán cùng tiếng thét xuyên tai, thế mà lại không có một chút tác dụng uy hiếp. Quỷ hồn ở bên cạnh tràn lên như sóng không thèm nhìn đến đồng bạn đã hồn phi phách tán, đối với bọn chúng mà nói, sợ hãi, kiêng kỵ và lý trí đều không sót lại một chút gì. Phố quỷ lúc vừa rồi còn tiêu điều trong nháy mắt bị nhồi đầy, quỷ hồn đông nghịt chui ra từ những nơi không tưởng thật sự có thể làm người ta phát bệnh sợ đám đông.

Triệu Vân Lan đến đây để điều tra việc còn thắc mắc, hoàn toàn không tính trình diễn võ trang, đạn trong súng rất nhanh đã không đủ dùng.

Chúc Hồng hiện ra nguyên hình, cự mãng xuất hiện giữa bầy quỷ há miệng nuốt liền bốn năm oán quỷ. Song như vậy không đủ, càng nhiều quỷ hồn quần riết xông lên, lại càng nhiều tiểu quỷ bấu vào thân thể nó, nhe răng sắc cắn lên mình rả phủ đầy vảy cứng. Cự mãng run lên quăng nó ra xa, cái đuôi to như eo lưng người trưởng thành nặng nề chém xuống, giữa không trung quật cho tiểu quỷ dám cả gan cắn nó nát như dưa chuột.

Thế nhưng chúng nó rất đông rất nhiều, năm xưa dân gian đã lưu truyền câu nói Diêm Vương dễ tránh, tiểu quỷ khó chơi.

Một đám tựa như đĩa vất sinh sôi trong rừng sâu, máu thịt, sinh khí, tất cả đều bị chúng nó khát khao một ngậm hút kiệt.

Bốn năm tiểu quỷ bò lên mình Chúc Hồng, bị ném đi, lại bấu lên. Có một con thậm chí còn một cước dẫm xuống nơi bầy tắc của cự xà, dùng

móng tay dài lộ sống một mảnh vảy còn đỏ máu.

Ngay sau đó có ánh dao đánh úp lại, tiểu quý còn cầm vảy rần trong tay bị một con dao dài hơn một gang chém rưng nửa cái đầu.

..... Càng làm cho người ta giận sôi là, tận lúc sắp tiêu tán trong gió, không ngờ nó còn thò dài cổ muốn liếm một miếng máu thịt tươi đỏ.

Triệu Vân Lan cầm dao thiếu chút nữa phát điên: “Cái tâm hồn ăn uống của nợ gì đây hả!”

Y cầm mũi đuôi Chúc Hồng, kéo nhẹ: “Thu nhỏ lại chút, mau!”

Vừa nói chuyện, y vừa nắm dao chém ngang ra ngoài, một loạt quý hồn xô tới bị y chém đầu y như chém combo Fruit Ninja. Triệu Vân Lan nhanh chóng thu tay, trong thời khắc nguy hiểm trùng trùng, y lại dám tìm hai giây rảnh tay không tưởng cởi áo khoác ra ôm vào trong lòng, rất có tinh thần liều mình “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, áo không thể dây một chút đầu” đáng cười.

Đáng tiếc Chúc Hồng vừa nghĩ đến vì sao y lại quý trọng chiếc áo đó như vậy thì không thể nào cười nổi.

Cô đáp lời biến lại thành một con rắn nhỏ, chui được vào tay áo của Triệu Vân Lan, cuốn lên cổ tay y. Triệu Vân Lan xoay người túm lấy Đại Khánh lúc này đã chật vật như một quả cầu lông, nâng tay lấy ra một trương Tá Phong phù, dùng cái bật lửa còn sót lại một chút Tam Muội Chân Hỏa mà bình thường vẫn không nỡ dùng, châm lên.

Cương phong cùng liệt hỏa lập tức tôn nhau lên sáng chói, hỏa long xuất hiện ngang trời, toàn bộ Quý thành khi đó thuyết minh cho cái gì gọi là “quý khóc lang hào”, Triệu Vân Lan xoa xoa mu bàn tay bị lệ quý cào cho ba vết máu, tức giận nói: “Huyết quang tai ương cũng không nhanh tới như thế chứ hả, con nhóc kia chơi xỏ bố đây phải không?”

Tuy là y cảm rằm tới lui nhưng lại không dám trì hoãn nửa giây, mượn chân hỏa yểm hộ nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Bọn họ chạy một hơi đến cửa thành, lại bỗng phát hiện ra cổng của Quỷ thành không biết đã đóng lại từ bao giờ. Triệu Vân Lan quay mạnh đầu lại, thấy lũ tiểu quỷ đói phát điên kia không ngờ lại nuốt cả chân hỏa vào bụng, sau khi nuốt xong đều biến thành người chim không cánh, cái bụng to chướng nổ tung trời. Ấy vậy mà vẫn không ảnh hưởng gì đến những con quỷ tham ăn khác.

Chúng nó tựa như thiêu thân lao vào lửa, vô số cuộn sóng dâng tràn lên đánh vào chân hỏa, tinh thần tre già măng mọc rất cuộc nghịch thiên..._Hỏa long cư nhiên bị chúng nó cắn đứt.

Đại Khánh “ngoao ngoao” hét lên hai tiếng, vượt nhọn vô thức bứt tóc Triệu Vân Lan: “Ông đêch, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc đáp: “Còn làm sao được nữa, xông lên thôi.”

Y nói xong, lại không biết lôi được cái điện thoại di động ở đâu ra, chìa về phía đám ác quỷ thiên kì bách quái chụp tanh tách mấy kiểu, lại cực kì bình tĩnh lấy ra Trấn Hồn tiên, nhét điện thoại vào trong túi: “Mang về làm ảnh đại diện.”

Đại Khánh thét chói tai: “Người có bị dở người không mà lúc nào rồi còn chụp ảnh?! Có muốn chụp ảnh chung với chúng nó rồi ghi chú vào đây là ‘đã từng đến đây’ luôn không hả đồ hâm này!”

“Quát cái gì?” Triệu Vân Lan mất kiên nhẫn dè đầu con mèo đang quang quác bên tai xuống, “Thế này đã tính là gì, bà xã chạy mất ta còn chưa thấy làm sao nữa là.”

Đại Khánh: “.....”

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đại Khánh nghi ngờ là Triệu Vân Lan đã bị Thẩm Ngụy kích thích sắp điên rồi.

Trong nháy mắt ấy, Đại Khánh tìm thấy trên khuôn mặt nhìn như bình tĩnh của người đàn ông này một cảm giác phóng túng đặc hữu của lũ con người ngu xuẩn sau khi thất tình. Nó hoài nghi Triệu Vân Lan đã biến cảm giác ấy thành những hoạt động vượt qua cả giới hạn để giảm sức ép – dựa vào sự thấu hiểu sau nhiều năm, cái đồ chết tiệt này thực sự định làm thật!

Tam Muội Chân Hỏa suy yếu, hỏa long triệt để bị cắt thành mấy đoạn, ở giữa đám quý hồn như tang thi vây thành phố chỉ thấy trong phim ảnh kia, nhát roi Trấn Hồn tiên đầu tiên sắc bén phá vỡ không khí Quý thành ngàn năm yên lặng.

Triệu Vân Lan tựa hồ có thể cảm giác được một loại sức mạnh không tên nào đó đang tràn ngập bàn tay nắm roi của y. Lúc đầu còn trúc trắc, sau đó lấy tốc độ cực nhanh trở nên quen thuộc.....Phảng phất như nó là một bộ phận của y, phảng phất như có gì đó đang mau chóng thức tỉnh.

Đúng lúc này, cánh cổng sau lưng bọn họ bị ai đó cưỡng chế phá ra một lỗ hổng hình người. Một người toàn thân phủ hắc y nhanh chóng cất bước từ lỗ hổng kia đi đến. Hắn vụt nâng tay cầm roi của Triệu Vân Lan, Trấn Hồn tiên cuộn lên một vòng, liền cuộn trở lại cánh tay y, được Chúc Hồng vẫn cuộn người trên tay y cắn chặt.

Trong tay người tới hiện ra một thanh trường đao, một đao vừa xuất, như người quét đường thổi quét non nửa Quý thành, đất đá trên mặt đất đều chấn động phát ra những tiếng ong ong nổ vang, vô số si hồn oán quỷ vụn thành mảnh nhỏ dưới đao của hắn.

Sau đó người nọ ôm lấy thắt lưng Triệu Vân Lan, siết chặt, gần như giành giật lôi kéo y từ lỗ hổng cửa thành xông ra ngoài, rời khỏi chốn Quý thành đầy thị phi ấy.

Đến một nơi tương đối an toàn, Chúc Hồng vừa mừng vừa sợ. Cô rơi xuống đất biến trở về hình người, kêu lên: “Trảm Hồn Sứ đại nhân.”

Sau đó nghe đại cứu tinh Trảm Hồn Sứ đại nhân của mình mở miệng hỏi cứng ngắc: “Sao ngươi lại đến nơi này?”

Biểu cảm bình tĩnh đến quý dị của Triệu Vân Lan cuối cùng cũng bị phá vỡ. Y buông lỏng tay ra giống như đã mệt đến cực cùng, đem mào múp Đại Khánh thả lại trên mặt đất. Rồi y đi qua như không phân biệt được hoàn cảnh thế nào, vòng tay ôm chặt lấy hắc y nhân vạn người kính ngưỡng sợ hãi kia, khàn giọng nói: “..... Trở về với ta.”

Chúc Hồng đáng thương vừa mới biến từ rắn sang người, hai chân còn chưa đứng vững, nhìn thấy tình cảnh này thì sợ tới mức đặt mông ngồi bệt luôn xuống đất.

..... Thì ra bị trảm vạn oan hồn đuổi giết, quả thực chưa là cái gì.

...—

Chú giải:

(1) Quách Đức Cường là diễn viên, MC, nghệ sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Chương 85

Chúc Hồng run cầm cập chỉ vào Trảm Hồn Sứ: “Hắn..... Hắn hẳn hẳn là.....”

“Thẩm Ngụy.” Đại Khánh nói, mè múp có cảm giác ừ việt không nói nên lời. Nó nghiêng đầu nhìn Chúc Hồng, cố ý làm bộ trấn định liếm liếm móng vuốt, sẵn sóc dành cho cô nương bên cạnh chút thời gian để chữa trị thể giới quan.

Mũ trùm của Thẩm Ngụy hạ xuống trên vai, lộ ra khuôn mặt tao nhã ôn hòa thuộc về Thầy Thẩm vô cùng không thích hợp với tình cảnh này. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đẩy Triệu Vân Lan ra, cau mày kéo bàn tay bị tiểu quý cào rách da, ngón tay trên cổ tay y siết lại thật chặt. Sau đó hắn xòe tay làm một động tác bắt lấy, từ miệng vết thương của Triệu Vân Lan toát ra một sợi khói đen rất mỏng, vừa lộ ra thì đã tiêu tan trong không khí. Mu bàn tay huyết nhục mơ hồ mau chóng khép lại.

“Rời khỏi đây trước đã.” Thẩm Ngụy nói ngắn gọn hết mức có thể.

Đúng lúc này, một loạt Quý sai vội vã chạy tới bên này, đằng sau là Phán quan đang thở hổn hển. Thập Điện kia người nọ nặng mông hơn người kia, bất cứ lúc nào cũng không quên tung tăng giả ngu, nào chạy chân, nào làm việc, nào cật lực lấy lòng, tất cả đều rơi hết xuống trên đầu lão Phán quan.

Lão ta thở hồng hộc sai bảo đám quý sai tu sửa cổng thành thì tu sửa cổng thành, trấn áp tiểu quý thì trấn áp tiểu quý, còn có quan thư lại ở bên cạnh lau mồ hôi kiếm kê – xem là cuối cùng trong Quý thành sau khi bị Trảm Hồn Sứ bổ cho một đao thì còn sót lại mấy cọng quý hồn.

Thẩm Ngụy và Triệu Vân Lan lúc này không hện mà cùng không thèm để mắt đến bọn họ, nhắc chân cứ thế đi thẳng, Chúc Hồng với Đại Khánh

cũng vội vàng bỏ đám hỗn độn lại mà theo bước, phán quan đứng đằng sau quệt mồ hôi kêu la: “Đại nhân! Thượng tiên! Xin dừng bước!”

Thẩm Ngụy không đáp mà chỉ là quay đầu đi, vẻ mặt không chút thay đổi nâng mày lên một tí.

“Trong Quý thành này bất luận là quý hồn mang tội hay đợi đầu thai thì ra ra vào vào đều có ghi chép lại, đại, đại nhân ngài đây.....”

“Sao?” Thẩm Ngụy dùng một loại giọng điệu chậm nhẹ mà bình thản hỏi, “Ta không giết được?”

Phán quan: “.....”

Thẩm Ngụy nghiêng mặt, ôn hòa hữu lễ nở nụ cười, hai tay giấu trong tay áo đen thẫm, nói bằng khẩu khí gần như khiêm tốn: “Phán quan đại nhân, tuy rằng ta xuất thân hèn kém, làm người bất tài, nhưng mà cho đến nay vẫn chưa nghe nói qua có cái gì mà Trảm Hồn đao chém không được, cắt không nổi, nếu có chỗ nào quấy rầy hay phiền toái, thật sự rất xin lỗi.”

..... Thật giống như hãn đang thành tâm thành ý nhận lỗi vậy.

Phán quan thấy vẻ tươi cười của hãn mà toát hết cả mồ hôi lạnh, cổ họng gian nan run run mấy cái, nhuận nhuận hai môi kho nứt, một lúc lâu sau mới cứng ngắc nặn ra một nụ cười: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Thẩm Ngụy mang theo ý cười nhàn nhạt, thâm sâu nhìn lão một cái rồi kéo Triệu Vân Lan đi.

Triệu Vân Lan dừng bước. Y bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của Thẩm Ngụy có một chút xa lạ, đại khái là do người kia chưa từng biểu hiện ra một mặt khí thế bức người ấy trước mặt y bao giờ. Y quay đầu nhìn lướt qua Phán quan vẫn đứng tại chỗ quệt mồ hôi, đột nhiên hỏi: “Dùng quý hai mặt

chặn đường bọn ta là có mưu tính sẵn? Địa phủ sao? Có gì tốt cho bọn họ chứ?”

Thẩm Nguy thu lại tươi cười, cúi đầu trầm mặc không nói vì sao ư? Những tên hề đó chẳng qua là muốn người tự thân cảm thụ một hồi cái gì gọi là ác quỷ, muốn nhắc nhở người rằng Quỷ tộc còn kinh khủng hơn như thế, để cho người không đứng sai lập trường mà thôi.

“Thẩm Nguy!” Triệu Vân Lan kéo mạnh hắn lại, “Đừng có giả câm, ta để người theo ta trở về, nói với ta mấy câu đi!”

“..... Đi thôi,” Đến dưới tàng cây hòe bên bờ Hoàng Tuyền, Thẩm Nguy mới cúi đầu mở miệng. Rút đi dịch ý và lạnh lùng mới nãy, giọng nói của hắn có vẻ khàn khàn mỏi mệt, lại pha thêm sự bất đắc dĩ không nói lên lời, “Người sống ở Âm Phủ quá lâu không tốt cho thân thể, người còn kéo dài thêm, quay về sẽ sinh bệnh.”

Triệu Vân Lan buông ra hắn, dừng bước, hai người một trước một sau, Thẩm Nguy lại đưa lưng về phía y, không chịu quay đầu.

Hai bên im lặng không biết bao lâu, Triệu Vân Lan mới hạ giọng: “Bệnh không chết được ta người theo ta về trước đi.”

Thẩm Nguy vẫn không nhúc nhích.

Triệu Vân Lan cắn chặt răng, oán hận nói: “Ta con mẹ nó thật hận không thể lấy còng tay khóa người ở nhà mà.”

Thẩm Nguy quay lưng về phía khác, ở nơi y nhìn không thấy, bỗng nhiên nở nụ cười, phảng phất như vừa nghe được lời yêu thương quyến luyến êm tai nhất trên đời, ngay cả đôi mắt có chút tối tăm cũng trở nên dịu dàng.

“Nếu ta đi theo người, người sẽ uống thuốc sao?” Thẩm Nguy hỏi.

“Vớ vẩn!”

Thẩm Ngụy xoay người nhìn Triệu Vân Lan, một hồi sau, hần cúi đầu thở dài: “Ta là quý tộc, Vân Lan, bất luận Côn Luân Quân đã cho ta cái gì, bất luận..... năm đó người làm cho ta biến thành thứ gì, đều chỉ là tước phong hư danh thôi. Bản chất của ta chính là Quý tộc. Quý tộc sinh ra đã chẳng lành, ngay từ khi Hồng Hoang mới bắt đầu, dân gian thậm chí đã có lời đồn, nếu con người thấy Quý tộc thì không được chết yên ổn, cũng là chết không có chỗ chôn.”

Triệu Vân Lan nhìn hần, cố gắng trấn áp cơn giận đang xôn xao trong lòng. Y hít sâu một hơi, tận lực thả chậm lời nói: “Ta không tin thứ đó mặc kệ thế nào, người theo ta về trước đã, những vấn đề khác chúng ta từ từ cùng giải quyết. Cứ cho là không ở cùng nhau, ít nhất người ở nơi ta nhìn thấy mỗi ngày, ta cũng có thể yên tâm.....”

“Ở nơi mà người nhìn thấy.” Thẩm Ngụy cúi đầu lặp lại, khóe môi mỏng tưởng chừng có vẻ hơi giương cao lên, nhưng thất bại giữa đường, liền trở thành một nụ cười khổ. Một lát sau, hần nhẹ giọng nói, “Vân Lan, người đừng tiếp tục tra tấn ta nữa.”

“Cho tới bây giờ,” Triệu Vân Lan nghe Thẩm Ngụy dùng âm thanh tận sâu trong cổ họng nói, “Chuyện mà ta hối hận nhất, chính là sơ xuất chạm phải người, sau đó lại không khống chế nổi kết cuộc, tiếp tục mắc thêm lỗi lầm. Xét ra thì, đại khái là...là tại ta tu hành chưa đủ, tâm trí không kiên định, đã quá yếu đuối rồi.”

Triệu Vân Lan tựa hồ cảm giác được cái gì. Y lập tức xông đến, nhưng duỗi tay ra lại bắt phải không khí. Thẩm Ngụy đổi mặt y, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, cơ hồ hóa thành một ảo ảnh màu đen.

Triệu Vân Lan trơ mắt nhìn hần biến mất trước mắt mình, chỉ để lại một câu mà giọng nói càng ngày càng xa: “Ta đưa người đến đây thôi,

nhANH chóng rời đi đi.”

Hai chữ “Rời đi” không ngừng vọng lại trong không gian, từng tiếng từng tiếng đánh sâu vào màng nhĩ, quả giống như một câu nguyện rủa không lành.

Chúc Hồng thấy trong nháy mắt đó, đôi mắt của Triệu Vân Lan đỏ lên. Nhưng chỉ chớp mắt sau đã bị y cưỡng ngạnh ép trở lại, chỉ còn giăng kín tơ máu.

“Cô về trước đi.” Vài giây sau, Triệu Vân Lan nhìn đăm đăm về hướng Thẩm Ngụy biến mất dùng một loại giọng điệu vô cùng bình tĩnh bảo Chúc Hồng, “Đưa cả Đại Khánh theo – À đúng rồi, cô bảo phải đi, có thời gian cụ thể không? Nếu có thì nói cho tôi biết trước một tiếng, nhờ Ông Chủ sắp xếp giúp.....”

Chúc Hồng ngắt lời y: “Sếp Triệu, đây là có chuyện gì?”

Triệu Vân Lan khoát tay, không muốn nhiều lời: “Không có gì, cô đi đi.”

“Tôi đi đâu? Tôi chẳng đi đâu hết!” Chúc Hồng lớn tiếng, “Hắn..... Thẩm..... Trảm Hồn..... Aiiii! Ôi mặc kệ là ai thì là..., vì sao lúc nãy hắn lại nói thế? Sao hai người lại không thể ở cùng một chỗ? Hắn bức anh uống thuốc gì? Vì sao.....”

Đại Khánh nhảy tới dưới chân Chúc Hồng, ngồi đó, ngẩng đầu nhìn Triệu Vân Lan, đột nhiên mở miệng giải thích: “Từ xưa nghe nói có ‘Nhân quỷ thù đồ’, cơ mà ta sống lâu đến thế lại chưa từng thấy qua có ai thực sự âm dương cách biệt mà còn dây dưa không dứt muốn ở bên nhau. Chỉ là từ xưa nước chảy về chỗ trũng, kẻ có tử khí nặng sẽ hấp thu tinh khí người sống, đại khái cũng là quy luật tự nhiên. Sinh khí của người sống dễ xói mòn, muốn bổ khuyết cũng không đơn giản, không gì bằng đối phương đem nơi tác động đến nguyên thần của mình tự nguyện hiến ra. Quý Vương

từ nhỏ có thể sánh vai cùng thánh nhân, đại khái cũng không có mấy thứ như nội đan của Yêu tộc, vậy hẳn là...chỉ còn lại tâm đầu huyết phải không?”

Triệu Vân Lan tính cách hướng ngoại nhưng lòng dạ thâm trầm, chỉ cần y không muốn, thì cho dù niềm vui nỗi buồn lớn đến mức nào cũng không thể hiện ra.

Chúc Hồng nghe xong chỉ cảm thấy hơi thở của mình cũng như bị treo lên. Nhưng khi quay đầu nhìn y, người đàn ông kia vẫn như cũ không nói không động, sắc mặt bình tĩnh bị Hoàng Tuyên ánh lên tái nhợt như tuyết, lại không thể nhìn ra một tia đau thương mờ nhạt, thậm chí làm cho người ta nhớ tới thiên trụ vẫn sừng sững bất động trải qua bao lần trời sập đất nứt.

Chúc Hồng nhất thời không biết nên nói cái gì, song lòng người vốn là thiên vị. Trong lòng cô có Triệu Vân Lan, yêu ghét buồn vui của đối phương đều tác động đến tâm tình của cô. Triệu Vân Lan chưa thấy thế nào, nhưng mà cô càng nghĩ thì lòng càng ghen lại, đến cuối cùng quả thực khổ sở thay y đến sắp hỏng mất, mở miệng nói ra: “Hắn đang hại anh thành bất nghĩa!”

Triệu Vân Lan rốt cuộc đổi hướng ánh nhìn, tầm mắt rơi xuống trên người Chúc Hồng. Y nhẹ nhíu mào: “Cô nói cái gì?”

“Hắn chính là cố ý đẩy anh thành kẻ bất nghĩa!” Chúc Hồng tức giận bất bình nói, “Nếu ngay từ đầu hẳn không ám chỉ với anh, chẳng lẽ anh sẽ vô duyên vô cớ theo đuổi hẳn sao? Nếu không phải hẳn ỡm ờ nửa thật nửa giả, cha anh lại chẳng phải là Lý Cương (1) , chẳng lẽ anh còn có thể cường thượng dân nam sao? Trảm Hồn Sứ thần thông quảng đại, nếu hẳn không muốn, anh ép được hẳn đi vào khuôn khổ sao?”

Mèo đen nghiêng sang một bên, lập tức rút từ trên chân Chúc Hồng xuống. Nó cảm thấy thế giới quan của cô nương này sau một khoảng thời

gian bị tàn phá quá nặng đã lành lại bằng cách nào đó không thể hiểu được, năng lực kháng đả kích phải nói là làm cho mèo múp chỉ nhìn thôi đã không thể không tấm tắc ca ngợi ..._ cô nàng hình như tuyệt không nhớ người mà mình đang nói chính là Trảm Hồn Sứ, là cái vị Trảm Hồn Sứ mà vừa năm ngoái chỉ cần một phong thư cũng làm cho cô kinh sợ không dám mở ra.

Chúc Hồng càng nói càng giận, càng nói càng đau lòng, sau cùng thành nhất quyết không tha: “Rõ ràng là hấn cố ý câu dẫn anh, cố ý muốn chống còn mồi, cố ý khiêu khích lòng ham muốn của anh. Nếu đã không thể ở bên cạnh anh tại sao không nói sớm, rõ ràng là hấn đang ép anh, ép anh.....”

Triệu Vân Lan lấy ra điều thuốc cuối cùng trong bao, “cạch” một tiếng chầm lên, chậm rãi phun ra một hơi khói trắng, thản nhiên hỏi: “Ép tôi cái gì?”

Chúc Hồng nhất thời nghẹn lời, một lát sau, cái khó ló cái khôn nói tiếp: “Làm cho anh không rời khỏi hấn, làm cho anh thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền cũng không buông được hấn, làm cho trong mắt anh chỉ còn lại một mình hấn mà mặc kệ tất cả những cái khác! Ta thấy ngay từ đầu hấn đã rắp tâm bắt lương rồi!”

Triệu Vân Lan nhẹ nở nụ cười, ấn vai Chúc Hồng đẩy cô đến trước đại hộc thụ: “Được rồi, ổn ào xong rồi, đi nhanh đi.”

Chúc Hồng giậm chân quát: “Rốt cuộc thì anh có nghe tôi nói hay không!”

Triệu Vân Lan thu lại nét cười, hạ mắt phà khói: “Cô nàng ngốc này, đúng là yêu thương làm cho người ta luống cuống mà, chẳng biết ăn nói gì cả, có biết cái gì gọi là sơ bất gian thân (2) không? Hấn là người của tôi, giữa hai chúng tôi có vấn đề, bất luận là hấn sai hay là tôi sai thì đều là

chuyện riêng của chúng tôi. Người ngoài quở trách hẳn ngay trước mặt tôi có khác gì tát vào mặt tôi đâu..._May mà đây là tôi, tôi lười chấp nhận với cô, nếu là người khác thì đã nổi nóng với cô rồi. Đừng nhiều lời nữa, đi mau, đi về ngủ ngon một giấc, mấy ngày nay vất vả, tôi sẽ tính lương tăng ca cho cô.”

Chúc Hồng run run giọng: “Tôi là người ngoài?”

“Rõ vô nghĩa,” Triệu Vân Lan liếc cô một cái, “Nội nhân nhà tôi mà ngốc thế này là có vấn đề về tác phong rồi.”

Chúc Hồng: “Anh khốn kiếp!”

Triệu Vân Lan rất bất đắc dĩ phất tay: “Tôi khốn kiếp thế nào?”

Chúc Hồng rất cuộc bị buộc thốt ra câu thoại kinh điển: “Trong mắt anh, tôi có chỗ nào kém hẳn?”

Đại Khánh vây xem toàn bộ quá trình giơ vuốt mèo lên che mặt, phát hiện bản thân không ngờ lại thích hóng hớt cái loại phim tình cảm cầu huyết tám giờ này, thật sự là quá hạ thấp phẩm vị loài mèo.

Triệu Vân Lan đành phải thở dài: “Cô dịu dàng thiện lương thuần khiết xinh đẹp, lại còn là phụ nữ, cái nào cũng hơn hẳn.”

Chúc Hồng: “Vậy tại sao không thể là tôi?”

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, lúc sau y lộ ra hai cái lúm đồng tiền, cúi đầu cười khê: “Có lẽ là do tôi rất ngốc đi... Mà nói đến thì cô cũng chẳng hơn gì tôi. Cô xem, tôi là một cái tẩu thuốc một tên quý rợ thời đại mới, nói thì nhiều, làm người thì vô si, tính tình cũng chẳng ra sao, dịu dàng săn sóc được có mấy hôm đã hiện nguyên hình, đã thế lại còn phá của, chả giúp được gì cho cuộc sống sinh hoạt sất, ngược lại còn rất có tài gây họa, ngay

cả mẹ ruột tôi cũng không chịu nổi sớm đuổi cổ khỏi nhà kia kìa. Một đại mỹ nữ như cô thì có gì mà phải luẩn quẩn trong lòng?”

Chúc Hồng mắt ngân ngấn nước nhìn y: “Anh đừng phát thẻ người tốt (3) cho tôi!”

“Thật sự, cô không biết đó thôi,” Triệu Vân Lan chậm rãi hưởng thụ điều thuốc cuối cùng trong tay, “Kỳ thật cô không biết, ngay cả tất tôi cũng lười giặt, mua đến bảy tám đôi để thay, thay hết một vòng thì lôi ra giũ giũ, đổ thuốc khử mùi vào, lại đổi một vòng nữa, sau đó tùy tay nhét vào bao quần áo tổng đi giặt, nhét tới nhét lui, cũ chiếc nào ném chiếc ấy, đến tận lúc Thẩm Ngụy chuyển đến tôi mới đi tất thành đôi tử tế.”

Khi y nói lời này, khóe miệng không ức chế hé ra một nụ cười, ẩn ẩn để lộ một phần ôn nhu khắc vào xương tủy: “Có lúc tôi không thể hiểu nổi vì sao hẳn lại chịu nổi mình nữa, có khi cô cũng không biết hẳn tốt với tôi đến thế nào đâu..._Sau này cô về trong tộc cũng được, hoặc là ngày nào đó muốn quay về tôi cũng hoan nghênh. Nhưng mà chúng ta thương lượng với nhau thế này nhé, không nhắc đến chuyện này nữa, được không nào? Trên thế giới này đàn ông tốt hơn tôi ở đây ngoài đường cái, treo cổ trên một cái cây vẹo kiểu này, cô nói coi cô có ngốc hay không?”

Y nói xong, dụ tắt điều thuốc đã đốt hết, ý vào lợi thế chiều cao đặt tay lên đỉnh đầu Chúc Hồng, ra sức xoa xoa mái tóc dài của cô: “Tôi chính là đồ gay chết tiệt không tiết tháo nha, cô ở bên tôi nào có tương lai gì đâu? Nào nữ thần, cho cô phỉ báng một hồi giải xui lại cho cô cả cơ hội trút giận này, cứ đem thẻ chặn bã dán hẳn lên mặt tôi, đã nói cô chướng mắt tôi mà, không cần để ý tôi có tốt hay không phải không?”

Chúc Hồng sau chót cũng không giữ lại nổi nước mắt mà để chúng giàn dụa rơi xuống. Cô ghen ngào nói: “Phi, đồ gay chết tiệt kia, quý mới để ý anh, có quý mới muốn anh.”

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, câu này cô ấy nói rất khí thế nhưng mà cũng có lý nha, rất có tinh thần mong mỗi y với Thẩm Ngụy được trăm năm hảo hợp, vì thế nở nụ cười: “Cũng có thể lắm, chỉ có quý mới muốn tôi.”

Nói xong, y chọc chọc cái bụng của Đại Khánh: “Hai người cùng về đi, trên đường cẩn thận.”

Sau đó Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại mà đi lên cầu Nại Hà, rồi lập tức nhảy xuống khỏi thành cầu, nhanh nhẹn trèo lên một cái đà ở dưới làm cho Quý đưa đà mặt không có ngũ quan phát hoảng. Triệu Vân Lan vỗ vai gã: “Này người anh em, hỏi thăm đường một tí, ta muốn đi Đại Bất Kính Chi Địa thì đi đường nào?”

Mặt quý đưa đà trắng như tờ giấy, bày ra một cái biểu cảm như gặp quỷ có độ khó cực cao, vì thế không nói hai lời, trực tiếp bỏ thuyền phi thẳng xuống Vong Xuyên. Chắc là do gã không cần thờ, nên ngay cả bọt khí cũng không nổi lên.

Triệu Vân Lan thấy mình nói có mỗi một câu mà làm cho quý sợ quá phải nhảy sông, nhịn không được sờ sờ mũi, ngồi trên thuyền suy nghĩ một tí.

“Ngàn trượng dưới Hoàng Tuyền, dưới Hoàng Tuyền.....” Triệu Vân Lan nhìn chăm chăm Vong Xuyên bình lặng dưới chân, gấp cái áo khoác của Thẩm Ngụy cho bằng phẳng rồi đặt lên thuyền.

Trong lòng sông có u hồn móng manh thò đầu ra, vươn tay muốn sờ thử, Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại, chỉ bảo: “Áo của Trảm Hồn Sứ đại nhân, người dám sờ sao?”

U hồn quá sức kinh sợ, chui luôn đầu vào nước, mất tích.

Triệu Vân Lan liền xắn tay áo và ống quần, vô cùng lưu manh nhảy vào nước Vong Xuyên, xa xa vang lên tiếng kêu sợ hãi của cô gái và mèo

đen, cũng dọa chạy một đám u hồn du đang trong nước.

Nước Vong Xuyên lạnh lẽo thấu xương. Thứ gì dưới Âm Phủ cũng lạnh như lôi ra từ trong tủ lạnh. Đồng hồ của Triệu Vân Lan phát ra vầng sáng nhu hòa trong làn nước. Y nhìn thoáng qua phía dưới, tính toán dùng hết khả năng lặn xuống càng sâu, bao giờ không thở nổi thì mới lên. Ai ngờ lúc này Thủy Long Châu đeo trên cổ lại bỗng nhiên tản mát ra một vầng sáng trắng, ngưng tụ thành một bọt khí cực đại bao bọc cả người y vào trong. Triệu Vân Lan thử thăm dò thở ra rồi kinh hãi phát hiện mình có thể hô hấp.

“Thứ này thật trâu bò.” Triệu Vân Lan nắm lấy viên Long Châu có thể tránh lửa tránh nước trong truyền thuyết, cảm thán một câu, thả lỏng, lớn gan tiếp tục lặn xuống.

Lần này không biết đã lặn xuống bao lâu, con thuyền phát ra ánh sáng trắng toát đã không còn nhìn thấy nữa. Phía trên là nước đen đặc, phía dưới cũng chỉ có nước tối om, đồng hồ Minh Giám trở thành cái đèn pin, chỉ phát sáng mà kim không chạy, tựa như thời gian của y đã hoàn toàn dừng lại.

U hồn du đang xung quanh cũng dần dần không còn tung tích, lại một lát sau, ngay cả nước cũng dường như ngưng tụ lại.

Không có ánh sáng, không có âm thanh, không có bất cứ cái gì, Triệu Vân Lan phát hiện âm thanh tim đập của chính mình trở nên vô cùng âm ỉ, bịt tai lại cũng không cách nào ngăn cản được, âm ỉ như trống đánh, càng chú ý bao nhiêu thì lại càng kịch liệt bấy nhiêu.

Lại một lát sau, vầng sáng của Minh Giám cũng tối dần rồi tắt hẳn, quanh mình biến thành một mảnh tối đen. Trong bóng tối đặc quánh, Triệu Vân Lan không biết mình đã chìm xuống bao lâu. Y cơ hồ có ảo giác rằng, không phải là không có ánh sáng, mà là y lại bị mù một lần nữa.

..

Chú giải:

(1) Lý Cương là nhân vật chính trong sự kiện ‘Bố tôi là Lý Cương’, phó cục trưởng phân cục Bắc của công an Hà Bắc, là bố của Lý Khải Minh, người gây tai nạn đâm chết và làm bị thương hai tân sinh viên trong đại học Hà Bắc. Con trai ông ta uống rượu lái xe gây tai nạn xong thì mở miệng ngông cuồng, sau khi vụ việc xảy ra, ông ta dựa vào quan hệ cửa sau rời khỏi Hà Bắc tiếp tục nhậm chức, được cộng đồng mạng Trung Quốc bầu là một trong “Bốn người cha nổi tiếng nhất”. “Bố tôi là Lý Cương” từ đó được dùng để chỉ những nhị thế tổ có bố làm to, có thể làm chuyện bậy bạ vì được chống lưng. (theo Baidu)

(2) sơ bất gian thân: ý chỉ người ly gián quan hệ của hai người không liên quan đến mình.

(3) thê người tốt: tương đương với câu “Em rất tốt nhưng tôi rất tiếc”, là lời từ chối khéo khi được bày tỏ.

Chương 86

Sở Thứ Chi không ngờ người đầu tiên mà hắn gặp khi về đến Long Thành lại là Quách Trường Thành.

Hắn vừa mới rũ bỏ gông xiềng, lại lấy lại được thứ của mình năm đó bị Địa Phủ đoạt mất, tâm tình rất tốt. Vì thế nhân dịp mấy ngày nghỉ tết âm lịch, hắn đi tìm bãi nghĩa địa hoang an ổn bề quan mấy ngày. Cho đến tận khi nhận được tin nhắn của Uông Chủy nói Chúc Hồng muốn từ chức, Sở Thứ Chi mới vội vàng đặt vé đứng xe lửa chạy về Long Thành.

Nhà ga đông người ồn ào nhốn nháo, Sở Thứ Chi đi về phía trước một đoạn, cứ hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Quách Trường Thành ...__ nhóc con kia khiêng một bọc to đùng, thân thể thiếu chút nữa thì cong thành dấu chấm tròn, đang khó khăn nhích nhích.

Quách Trường Thành nhóc này vừa nhìn liền biết không thể làm công việc lao động tay chân mà sống được, chắc hẳn là thành tích thể dục trong trường cũng chỉ tốt có hạn thôi. Cậu khiêng cái bọc to như ốc sên khiêng vỏ, người đi qua đi lại đều không nhìn được mà quay đầu nhìn.

Sở Thứ Chi mới đầu còn sợ mình nhận sai người, ngó nhiều hơn một tí, trợn mắt nhìn cái túi nilon chắc chắn bị đục ra một cái lỗ nhỏ. Một dì bán ngô luộc ven đường tốt bụng mở miệng nhắc nhở: “Này, nhóc kia, cái túi của cậu sắp toạc rồi!”

Quách Trường Thành đáp lời quay lại nhìn, nhưng do cái túi kia quá cồng kềnh, khi cậu nghiêng người lại không chú ý đến dưới chân, thành ra vấp phải cái vali kéo của một cô gái đi ngang qua. Quách Trường Thành luống cuống tay chân còn chưa kịp giải thích thì đã bị thằng nhóc đi cạnh cô bé kia hùng hổ đẩy cho một cái rồ mạnh: “Phải nhìn chứ, đập vào đâu thế hả?”

Quách Trường Thành vốn đã không đứng vững, chân lão đảo một cái, “thành lũy” sau lưng ầm vang một tiếng sụp đổ. Chỉ thấy túi nilon bọc đá, một đồng đồ khiến cho người ta không thể tưởng tượng được liêng xiêng rơi ra, nào là nồi niêu muôi bát xô chậu, nào là quần áo đồ ăn ở một túi khác, kì quái nhất là còn có một cái thớt gỗ dài sáu chục phân dày đến tám cm ..._Cậu chàng quả thực là khuân trên người cả một cái siêu thị mini.

Nhóc con đẩy cậu đại khái cũng vừa mới mở một đường máu chui ra từ nhà ga người chen người người ép người, còn đang nóng máu. Nhóc kia chán ghét xì một tiếng, thấy Quách Trường Thành ăn mặc quần áo cũ kĩ bụi bặm thì tưởng cậu là nhà quê lên tỉnh, thế là trong chán ghét lại nảy sinh cảm giác ưu việt khó tả. Một tay nó kéo cô bé bên cạnh đi, một bên chua ngoa oán giận: “Biết đông người mà còn mang theo lắm thứ như vậy, có bệnh hả? Đạp hỏng vali của người ta anh đền được không?”

Quách Trường Thành luôn miệng giải thích, mắt thấy đồ rơi xuống đất thì rối hết cả lên, vội vàng ngồi xuống nhặt, lại nhìn sang cái túi nilon thủng hai đầu, mờ mịt vô thức cào cào tóc, khổ sở không để đâu cho hết.

Đúng lúc này, một bàn tay khô gầy vươn đến, nhẹ thắt nút chết trên cái túi rách làm thành hình dạng một cái bọc lớn, sau đó đem đồng hồ lớn bên ngoài ném vào trong bọc, cuối cùng dùng một tay nhắc cái bọc vừa lật vạt vừa nặng nề lên như người ta nhặt một miếng bọt biển.

Quách Trường Thành: “Sở ca!”

Nếu cậu mà có cái đuôi thì đã vậy như quạt điện rồi, quên phắt luôn người đang đứng trước mắt là cương thi Thi Vương – dưới con mắt của Quách Trường Thành, Sở Thứ Chi chính xác là đại cứu tinh từ trên trời rơi xuống.

Sở Thứ Chi không để ý đến cậu. Một tay cầm bọc nilon khổng lồ, một bên nhìn về hướng người trẻ tuổi đã đi cách đó không xa, sắc mặt không dễ

nhìn, nói: “Người phía trước kia, tôi khuyên cậu tốt nhất là quay lại xin lỗi đi.”

Sở Thứ Chi lúc bình thường thì không sao nhưng khi trầm mặt xuống thì rất dọa người, cơ hồ trời sinh đã mang theo một cỗ hung ác âm trầm của kẻ gieo rắc tử vong. Người trẻ tuổi hung hãn vừa rồi nhìn thấy hăn, ít nhiều có chút miệt mạnh lòng run: “Anh muốn thế nào?”

Sở Thứ Chi vừa muốn đi về phía cậu ta thì lại bị Quách Trường Thành túm lại: “Sở ca, Sở ca chúng ta đi nhanh đi, vừa rồi là em không chú ý, em có lỗi.”

Cậu mất tự nhiên cười cười với thẳng nhóc, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Sở Thứ Chi: “Lỗi của em, lỗi của em mà.”

Hai người phía trước vùng vằng đi thẳng, hoàn toàn không mảy may biết được mình vừa tránh thoát một hồi nguy cơ.

Sở Thứ Chi quay đầu liếc Quách Trường Thành trắng mắt, cho rằng cậu không chỉ thánh mẫu như có bệnh mà thực sự là đầu óc không được bình thường, không còn cách nào khác là không thèm quan tâm đến tình trạng của cậu nữa. Đừng nói đến chuyện cậu không giống thanh niên trẻ tráng, mà rõ ràng còn không giống con người.

Sở Thứ Chi tức giận giãy khỏi tay cậu, chỉ chỉ cái bọc tạp hóa to tổ chẳng: “Nhà cậu chết đói, bắt cậu đi đầu cơ trục lợi tạp hóa năm mới à?”

“Không phải, em đưa đi cho người khác, không nghĩ tới cái túi lại rách.” Quách Trường Thành lon ta lon ton đi theo hăn, lại hơi hơi ngại ngại, “Để...để...vẫn là để em cầm đi, không xa lắm đâu mà.”

Sở Thứ Chi không kiên nhẫn tránh khỏi móng vuốt của cậu, nhúu mày: “Dẫn đường.”

Quách Trường Thành lập tức không dám nói gì, chạy bước nhỏ trên con đường phía trước.

Đi qua đường lớn, rẽ ngang rẽ dọc vào một con hẻm nhỏ, ra khỏi mảnh đất thành thị phần hoa rực rỡ ánh đèn. Trong ngõ nhỏ là một loạt những căn nhà cấp 4 cũ nát, đi vào tận cùng bên trong thì gặp một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đứng ở cửa nhà, đang cầm chổi quét rác. Trông thấy Quách Trường Thành, cô vô cùng vui vẻ chào đón, để lộ chiếc thẻ tình nguyện viên trong kì nghỉ của một trường đại học nào đó.

Quách Trường Thành nhìn thấy con gái nhà người ta thì hơi hơi ngượng ngùng, mắt tự nhiên cúi đầu xuống, cất giọng như muỗi kêu: “Chào em.”

Cô gái trẻ rất có mắt nhìn, thấy Sở Thứ Chi cầm cái túi lớn thì lập tức ném chổi, giúp hẳn đẩy cửa, vừa đi vừa hỏi Quách Trường Thành: “Có đăng kí không? Có đóng dấu không? Phải lên mạng cảm ơn từng người quyên tặng đó.”

Quách Trường Thành đứa nhỏ này làm việc rất chậm chạp lại không thông minh, ở đơn vị thường xuyên bị sếp Triệu của bọn họ bực mình mắng mỏ, nhưng mà chờ khi cậu làm xong thì luôn là vô cùng tỉ mỉ, báo cáo viết ra cho dù có dài dòng, có nhiều thứ không quan trọng, có nhiều giấy bỏ đến mức nào cũng không có một lỗi chính tả, dần dần, ngay cả lãnh đạo thích xoi mói của họ cũng không thể nói được câu nào nữa.

Quách Trường Thành vội vàng gạt đầu, lôi từ trong túi ra cả một xấp giấy đóng dấu ước chừng phải đến bảy tám trang, trên đó ghi lại đầy đủ người nào quyên thứ gì, địa chỉ liên hệ, điện thoại, hộp thư điện tử vân vân vũ vũ...Thứ được quyên tặng từ nhân dân tệ mệnh giá bất đồng cho đến một củ cải trắng, quả thật là thiên kì bách quái, không thiếu thứ gì.

Thì ra đây là hoạt động từ thiện dịp nghỉ đông do mấy trường đại học đóng ở Long Thành liên hợp cùng một số tổ chức cứu trợ xã hội khởi xướng ra, gọi là “Lão ngô lão, ấu ngô ấu”, mà mấy nhóc như Quách Trường Thành lúc này là chuyên môn hướng đến những cụ già mất đi năng lực sinh hoạt do nhiều nguyên nhân ở dưới đáy xã hội, mỗi một nhóm nhỏ phụ trách chăm sóc dài hạn cho một số người.

Vì Quách Trường Thành không thạo giao tiếp với người khác, không thể gánh vác chuyện trò giải buồn giúp các cụ hay làm vận động quyên góp ngoài xã hội, may mà trong đoàn tình nguyện viên tương đối nhiều nữ sinh, cho nên cậu liền tận khả năng đảm đương vai trò cống hiến sức lực, nhân dịp ngày nghỉ đi làm phu khuân vác.

Sở Thứ Chi đặt đồ xuống cho bọn họ rồi tiện đường lái xe của Quách Trường Thành dẫn cậu về số 4 đường Quang Minh. Bàn tay của Quách Trường Thành bị quai túi nilon chà rách, ngồi im không nói dùng khăn tay ẩm lau lau.

Sở Thứ Chi khó được có tâm tình nói nhiều với cậu mấy câu: “Cậu quản nhiều người như thế là muốn phổ độ chúng sinh hả?”

Quách Trường Thành trừng đôi mắt khó hiểu ngạc nhiên nhìn hẳn.

Sở Thứ Chi đổi vấn đề: “Làm việc này, người trong nhà có biết không?”

Quách Trường Thành yên lặng lắc đầu.

Sở Thứ Chi không hiểu lắm mà nở nụ cười, sau đó lại nói: “Thế mong một cậu có đi thả hương không? Người như cậu thế này, cầu nguyện linh lắm đấy.”

Quách Trường Thành lại lắc đầu, cậu đã rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại của mình rồi, trừ cầu cho người nhà và bạn bè đều bình an

khỏe mạnh thì thật sự cũng không có cái gì mà phải cầu nữa cả— trước mặt người nhà và bè bạn đều khỏe mạnh an khang, cậu cảm thấy nếu không có chuyện gì thì vẫn là đừng làm phiền Bồ Tát thì hơn.

Sở Thứ Chi nhân lúc đèn đỏ nghiêng đầu nhìn cậu một cái, Quách Trường Thành không cao không to cũng không đẹp trai, mặt mũi cũng không phải là rất dễ nhìn, lúc bình thường vẫn rất giản dị, ngay cả một bộ quần áo hàng hiệu lưu hành trong giới trẻ cũng không có, trên cơ bản thuộc loại ném vào đoàn người thì sẽ không tìm thấy, bởi vì khuyết thiếu tự tin, cho nên cũng tuyệt đối đừng nói đến có khí chất gì gì.

Nhưng mà khi cậu ngồi đó im lặng không lên tiếng, từ biểu cảm bình tĩnh ấy lại hiển lộ một loại thiện ý trời sinh rất tự nhiên, không thể tả bằng lời.

Mặc dù Quách Trường Thành chỉ là một người thường mỗi ngày ăn thịt uống rượu, ngay cả tu hành là gì cũng không hiểu được, chữ nghĩa trong kinh thư nhận biết không xong, Bồ Tát La Hán trên thế giới cũng chỉ biết được có hai người thông qua phim truyền hình được ưa thích là [Tây Du Kí]: Một Quan Âm với một Như Lai, hơn nữa bởi vì vấn đề diễn viên mà đến nay giới tính vẫn còn là bí ẩn.

Nhưng mà Sở Thứ Chi chính là có thể cảm giác được, dưới con mắt xem nhẹ của người khác, cậu ấy đang an an tĩnh tĩnh tu hành.

Không phải là phúc lợi kiếp này, cũng không phải công đức kiếp sau.

Với nhãn lực và tu vi của Sở Thứ Chi, hẳn chỉ có một cảm giác mờ mờ như vậy, cụ thể là cái gì thì không thể nói rõ đến cùng.

Dù cho Sở Thứ Chi không rõ Quách Trường Thành nghĩ gì khi làm những việc này, cũng không ảnh hưởng đến việc trong lòng hẳn bỗng nhiên không thoải mái, giống như là phần uất, lại như là bất bình.

Chẳng nói gì xa xôi, đứa trẻ này một thân công đức dày hơn ba thước, chẳng lẽ không nên có được một đời bình an hạnh phúc ư? Sao lại cố tình sinh ra có tướng bạc mệnh? Tuy rằng mọi người đều biết ưu khuyết viết trong Số Sinh Tử là chuyện vô cùng vớ vẩn, nhưng chẳng phải Địa Phủ vẫn trắng trợn sử dụng nó đấy sao?

Hắn không nói, fan nảo tàn của hắn là Quách Trường Thành lại càng không có dũng khí mà mở đầu đề tài, hai người cả đường im lặng về đến số 4 đường Quang Minh thì màn đêm đã buông xuống, người và quỷ đều đông đủ.

Sở Thứ Chi vào đến phòng hình sự, đập ngay vào mắt là quang cảnh một loạt yêu ma quỷ quái hai mắt vô thần cứ như bị sét đánh tập thể.

Hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi sao lại thành thế này thì đã thấy Ông Chủ quay đầu, run run rẩy rẩy hỏi: “Sở ca, anh có biết chuyện Thầy Thâm..... Thâm Nguy, kỳ thật chính là Trảm Hồn Sứ không?”

Sở Thứ Chi ngăn người, một lát sau, hắn bình tĩnh nói: “À, cái đồ nảo tàn Triệu Vân Lan kia có chuyện gì là không dám làm đâu? Thế y đi đâu rồi? Chơi xong chạy mất tiêu rồi sao?”

Đại Khánh đứng một bên meo meo: “Y nhảy vào Vong Xuyên rồi.”

Sở Thứ Chi: “..... Thất tình? Tự sát?”

Đại Khánh và Chúc Hồng trải qua kích động lúc đầu, cơ bản đã trấn định lại.

Chúc Hồng biết Triệu Vân Lan mang theo Thủy Long Châu bên người, nơi nào có nước đều không thể làm tổn thương y được. Cô vừa đeo Thủy Long Châu lên cổ Triệu Vân Lan thì xảy ra chuyện như vậy, Chúc Hồng cảm thấy nếu để tâm một chút thì phải nghĩ ngay đến chuyện Xà tứ thúc đã đoán được điều gì đó.

Chúc Hồng nói: “Tôi đoán y đi tìm Trảm Hồn Sứ.”

Sở Thứ Chi chú ý đảo mắt một lượt, thấy chỉ còn sót mỗi Lâm Tĩnh đang ở nơi khác nói sẽ ngồi tàu đêm về thôi, thành viên cơ bản của số 4 đường Quang Minh đã đông đủ cả. Hắn đút tay vào túi, dựa lưng vào cửa ban công: “Tôi thấy hay là thế này, chúng ta phải nói với những người biết chuyện, gần đây rất rối loạn, phải tập trung tin tức, nghiên cứu xem chuyện này rốt cuộc là thế nào, nên làm gì bây giờ....”

Nói tới đây, Sở Thứ Chi đột nhiên ngừng lời, sắc mặt của hắn trở nên cực kì không tốt, thành ra tất cả những người khác đều vô cùng căng thẳng: “Sở ca nghĩ đến cái gì thế?”

“Từ từ, Thẩm Ngụy chính là Trảm Hồn Sứ?” Sở Thứ Chi xanh cả mặt, sau một lúc lâu mới thì thào ra một câu, “Bỏ cha rồi, trước đây tôi lại đùa giỡn hắn nhiều như vậy!”

..... Cho nên nói có đôi khi người bình tĩnh nhất chẳng qua là người có hình cung phản xạ quá dài mà thôi

~ =

Triệu Vân Lan đã sớm mất đi khái niệm không gian và thời gian, cùng là bị giam vào một căn phòng đen ngòm nhưng ở trong đại thần mộc và trong nước Vong Xuyên lại là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác đè nén khó nói rõ trong bóng tối làm cho hai bên huyết Thái Dương tựa hồ muốn kết lại với nhau, dần dần, cảm giác buồn nôn và mệt mỏi do tụt huyết áp nghiêm trọng trào lên trong ngực y, càng xuống sâu càng rõ. Y không dám xoay đầu, giống như sợ rằng mình chỉ cần xoay một cái thôi thì sẽ lập tức ngất đi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiếng động mạch đập loạn bên tai trở nên dồn dập mãnh liệt khiến người ta không thể chịu nổi.

Đúng lúc này, Triệu Vân Lan thấy được một chút ánh sáng.

Ánh sáng kia mỏng manh hơn cả quầng đom đóm, nhưng lại là một loại tra tấn với đôi mắt đã quen nhìn bóng tối. Y đưa tay che mắt lại, kì lòng không đợi bị ánh sáng nhỏ nhoi kia hấp dẫn.

Đó là một gốc cổ mộc cực lớn, tầm mắt nhìn mãi không thấy được đầu cành, đường kính tựa hồ lên đến hàng trăm mét, nhưng lại là một cái cây khô, trên cành không có một phiến lá nào, chỉ có cành khô giăng đan chằng chịt, sờ vào tay có cảm giác thô ráp tang thương khó mà tả hết.

Triệu Vân Lan chấn động tinh thần, chẳng lẽ đây chính là Công Đức cổ mộc sao?

Y lại hạ xuống gần ngàn thước, cuối cùng cũng nhìn thấy rễ cây. Triệu Vân Lan sau một hồi lâu lơ lửng cũng chạm được chân xuống mặt đất. Y trước hết đi vòng quanh Công Đức cổ mộc một vòng lớn, phát hiện ra bên cạnh đó có một tấm bia đá. Nương theo ánh sáng của cổ mộc, Triệu Vân Lan thấy rõ những gì khắc trên nó.

Những con chữ chưa từng gặp qua, nhưng cổ tình lại biết rõ –“Hoàng thiên hậu thổ, yêu quái quỷ thành, Đại Bất Kính Chi Địa.”

“Nữ Oa.....” Triệu Vân Lan không biết tại sao lại đột nhiên gọi ra cái tên này.

Thanh âm của y như làn song gợn lăn tăn trên mặt nước, run rẩy như tiếng thở dài, khơi dậy lệ khí xao động nơi tận cùng hắc ám. Triệu Vân Lan không để ý tới, chỉ là ma xui quỷ khiến vươn tay, chạm đầu ngón tay lên bia đá, bạch quang dững mãnh tiến vào đầu óc y, nổ vang một tiếng. Y nhất thời không thấy rõ bất cứ cái gì, ánh mắt lại tựa hồ xuyên thủng toàn bộ thời không, rơi xuống một người phụ nữ mình người thân răn.

Tóc dài buông xõa, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tự dung khiến y sinh ra một loại tình cảm thân thiết từ sâu thẳm căn nguyên sinh mệnh, như mẫu thân, như trưởng tử.

Giọng nói của nữ nhân vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên bên tai y, nàng nói: “Côn Luân, nếu Thần Nông sai lầm thì sao? Nếu chúng ta kỳ thật đều sai lầm thì sao?”

Thần Nông sai lầm? Thần Nông sai cái gì?

Thanh âm kia còn nói: “Nhưng mà chúng ta đều không thể quay đầu.”

Khoan đã!

Trong mắt Nữ Oa dường như ánh lệ nhìn y vô vàn lưu luyến. Nàng mở rộng vòng tay muốn ôm lấy y, Triệu Vân Lan vươn tay, nhưng còn chưa kịp chạm vào nàng, Nữ Oa đã giống như một cái bóng vỡ giữa không trung, trước mắt y nát vụn thành trăm ngàn phiến.

“Không.....” Triệu Vân Lan vô thức mở miệng, lại không thể phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, thời gian lưu chuyển, Triệu Vân Lan hoảng hốt về tới quá khứ không biết bao lâu trước đó, trong nháy mắt y không nhận ra được bản thân rốt cuộc là Côn Luân Quân hay là phạm nhân trăm ngàn năm sau, cứ thế đắm chìm trong thời không thác loạn.

Y thấy mình mỗi ngày đều canh giữ ở cửa vào đại phong, ngồi dựa lưng lên tấm bia đá, nhàn rỗi vô sự thì ngẩn người với Công Đức cổ mộc, ngẩn người một lần chính là cả ngày.

Sau này không biết tự khi nào, thiếu niên tuần tú mà quý dị tối ngày đi theo bên cạnh y, như một cái đuôi nhỏ quanh sau quanh trước.

Côn Luân Quân mới đầu không để ý đến nó, mãi sau không nhận được nữa, liền hỏi: “Đến địa bàn của người rồi, còn quanh quẩn với ta làm gì?”

Thiếu niên hồn nhiên nói: “Thích người.”

Côn Luân Quân cả ngày bị người ta mắng là phóng túng vô lễ, cuối cùng cũng có cơ hội nói người khác một lần, vì thế y nắm chặt cơ hội lần này, không hề giận dữ mà “trách cứ”: “Vô lễ.”

Quý Vương thiếu niên nhìn y mà không hiểu ra sao, tự nhiên thế nào lại thành vô lễ?

Côn Luân Quân trấn thủ phong ấn không biết đã bao nhiêu năm, nhàm chán vô cùng, vì thế lại hỏi: “Người thích gì ở ta?”

Quý Vương thiếu niên như tờ giấy trắng thản nhiên đối diện dục vọng của mình, nói thẳng ra: “Nhìn đẹp, muốn ôm người.”

Côn Luân Quân không nhận được phải nhìn thoáng qua tiểu Quý vương to gan lớn mật này, không thấy bị mạo phạm mà ngược lại còn rất thú vị, thế là nói đùa nó: “Chẳng có chút ý theo đuổi nào, ta khinh bỉ người.”

Thiếu niên Quý Vương tuy rằng không hiểu cặn kẽ vì sao mình lại bị khinh bỉ, nhưng nó cho là Côn Luân Quân nói gì cũng có đạo lý, cho nên rất là tự biết xấu hổ mà cúi đầu.

Côn Luân Quân vẫy tay: “Qua đây, ta truyền đạo cho bé con chưa khai hóa nhà người nha.”

Chương 87

Năm đó khi hồng hoang vừa định, đại thánh Thần Nông tự mình hạ phàm tìm bách thảo cứu mạng người, hóa thành ông già hái thuốc truyền đạo vỡ lòng cho con người. Côn Luân Quân xen lẫn trong đám người nghe qua vài lần, cơ bản chính là cứ chiếu theo thể mà nói với thiếu niên Quý Vương, chỉ là nói theo hiểu biết nửa vời coi như giải buồn, thế mà đùa giỡn làm cho thiếu niên Quý Vương cái gì cũng không hiểu kia nghe như nuốt từng lời, tôn sùng mỗi câu ba hoa của y thành khuôn vàng thước ngọc.

Dần dần, ở nơi cửa ngõ luyện ngục giống như tuyệt địa này cũng sinh ra một loại cảm tình nào đó gần như sống nương tựa lẫn nhau.

Thiếu niên si mê Côn Luân Quân như trước không đổi, chỉ là trời sinh nó cũng biết xấu hổ, nghe xong lời y nói thì hiểu rằng mang mấy câu trắng trợn treo bên miệng là không tốt, vì thế quả nhiên không nói nữa mà mỗi ngày đều thay đổi biện pháp cố làm y vui vẻ.

Đáng tiếc cho dù nó có biến đổi thế nào thì thứ có thể biến ra cũng là hữu hạn. Đại Bất Kính Chi Địa chung quy không có cái gì mà chơi, đất cần ngàn dặm không mọc nổi một ngọn cỏ, trò tiêu khiển bình thường chỉ là bắt hai con u súc cấp thấp nhất chung với nhau rồi nhìn bọn nó cắn xé lẫn nhau, cuối cùng con nọ nuốt sống con kia mà thôi.

Nhưng mà thiếu niên Quý Vương không thích trò này, Côn Luân Quân đương nhiên càng không thể nào thích nổi.

Bởi thế Quý Vương hao tâm tổn sức tích góp ba mươi sáu cái răng u súc, nghĩ rằng lấy nó tượng trưng cho ba mươi sáu sơn xuyên bao la hùng vĩ khởi nguồn từ núi Côn Luân, lại dùng mấy sợi tóc dài làm thành dây xuyên chúng nó vào, tạo thành một cái vòng cổ nổi bật đến mức khiêu chiến năng lực thừa nhận của người khác, đưa cho Côn Luân Quân.

Chỉ là biểu cảm của Côn Luân Quân sau khi nhận lấy ba mươi sáu cái răng này vô cùng kì quái, còn kì quái hơn cả bản thân cái vòng, giống như người bị đau răng, lại vẫn cứ phải đè ép ngũ quan rặn ra một nụ cười không điển hình lắm, nghiêng răng nghiêng lợi cảm ơn.

Thế là tiểu Quỷ Vương đưa ra kết luận, hẳn là y không thích .Dù sao thì Côn Luân Quân chẳng đeo lần nào, hơn nữa mỗi lần bị nhắc tới thì y đều ba hoa uốn chủ đề đi chỗ khác.

Nhưng nó lại không nghĩ ra cái khác. Có một hôm thiếu niên ngồi trên một cái rễ lớn trời lên mặt đất của Công Đức cổ mộc, trong lúc vô ý đã nhắc tới thế giới bên ngoài mà nó chỉ nhìn lướt qua một thoáng, bỗng nhiên nói, “Có một loại hoa lớn lên trông như cái chuông vậy, màu sắc nào cũng có, nếu để sát vào người thì tỏa ra một mùi hương rất rất nhạt.”

Côn Luân Quân nghiêng đầu nhìn nó: “Hả?”

Thiếu niên ngực không mưu tính lộ ra thần sắc hương về:“Nhìn rất đẹp, nếu dùng nó bện thành dây thì người sẽ thích phải không? ”

Côn Luân Quân trầm mặc một lát, tựa tiểu phi tiểu nói: “Thì ra người lấy lòng ta, là vì muốn ra ngoài?”

Thiếu niên Quỷ Vương ngăn người, vội vàng lắc lắc đầu.

Côn Luân Quân cố ý đùa nó: “Thế thì tại làm sao? Ta canh giữ ở nơi này, không phải là để cho các người thoát ra ngoài, chạy mất một đứa cũng không được.”

Vì..... Thiếu niên Quỷ Vương yên lặng nhìn Côn Luân Quân, đón lấy ánh mắt trêu tức không thôi của y. Nó muốn nói, lại không biết nói gì cho phải. Cổ cảm xúc kia kích động không thôi trong lòng nó, nhưng lại không tìm nổi một cách nói nào đúng đắn.

Chỉ cảm thấy những lời này nói thẳng ra thì rất thô thiển, đã thô thiển lại còn không chắc có thể nói được chính xác tâm tình trong lòng nó bây giờ.

Quý Vương vẫn nói không nên lời, móng vuốt bén nhọn kìm không nổi mà vươn ra khỏi móng tay, nôn nóng lộ ra biểu cảm âm trầm rất có tính công kích.

Truyền thuyết nói sinh ra trên thế gian, ngoại trừ loại khổ số mệnh cầu không được ra thì phần lớn nỗi khổ đến từ việc nghĩ quá nhiều mà đọc sách quá ít. Sách là do tiền thánh lưu lại, nhưng mà các vị tiền thánh này sinh ra từ hỗn độn, hoàn toàn không có sách để đọc cũng không có ai giải đáp thắc mắc trong lòng, chỉ có thể ôm rất nhiều rất nhiều câu hỏi với thiên địa mà thôi, cứ chân nam đá chân chiêu bước đi như vậy, nghĩ đến cũng là cực độ lo âu và thống khổ đi..... Thậm chí muốn nói với người trong lòng điều mình nghĩ cũng không tìm được một câu thích hợp.

Côn Luân Quân rớt cuộc cười lên ha hả, nhẹ nhàng nâng cằm thiếu niên lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng xinh đẹp của nó, sau đó phi thân lên nhánh cây cao cao.

Thiếu niên Quý Vương ngồi yên một lát, một thân gai độc không biết đã thu về tự bao giờ, sắc hồng lan từ hai má đến cằm, đến cả vành tai. Một lát sau, nó ngơ ngác đứng lên, lại giống như say rượu đến mềm chân, không đầu không đuôi ngã xuống khỏi rễ của Công Đức cổ mộc.

Thiếu niên sinh là Quý tộc – cho dù không biết tại sao lại lớn lên thành quái thai của Quý tộc như thế nhưng mà môi trường nó mưa dầm thấm đất cũng chỉ có lũ quý tộc hạ đẳng vì bị dục vọng chi phối chứ có biết hôn môi là cái gì đâu. Lần đầu tiên tiếp xúc liền cảm thấy cả người như bị khí nóng bao phủ, lâng lâng như trôi giữa không trung vậy.

Đến cả nước Vong Xuyên cũng không thể khiến nó tự tại trôi nổi như thế.

Thiếu niên quý tộc đột nhiên không nói một tiếng nào mà quay đầu chạy vào đại phong vốn không thể trói buộc nó, lao thẳng vào Đại Bất Kính Chi Địa, ước chừng đi đến mấy thập niên không thấy bóng dáng đâu.

Đến khi nó lại xuất hiện trước mặt Côn Luân Quân thì hình như đã lớn lên một chút, thân thể cũng cao hơn, thoát nhìn đã xấp xỉ Côn Luân Quân rồi. Những đường cong nhu hòa của thiếu niên đã cường tráng lên không ít, chỉ có mi mục như họa dường như vẫn thủy chung như nhất.

Nó thực cẩn thận che chở một đoàn kim quang rực rỡ đến trước mặt Côn Luân.

“Đây là.....”

“Đây là hồn hỏa trên vai trái của người, nguyên bản tản mát khắp đại phong. Ta tốn năm mươi năm mới có thể quy tụ chúng lại với nhau đấy.” Quý Vương nâng niu ấp lấy ngọn hỏa diễm ấm áp kia, lại lưu luyến áp lên bên mặt cọ cọ mấy cái, bấy giờ mới rất không nỡ mà giao cho Côn Luân Quân, “Trả cho người.”

Nét cười trên khóe miệng Côn Luân Quân tắt dần, một hồi lâu mới nhìn đối phương hỏi: “Vậy người muốn cái gì từ ta?”

“Cái kia.....” Quý Vương ghen lời một chút như không biết biểu đạt thế nào, mãi sau mới nhăn nhó nhí nhí chỉ chỉ trán mình, “Cái kia..... Có thể làm lần nữa hay không?”

Côn Luân Quân đánh giá nó nửa ngày. Cuối cùng thiếu niên trước mắt y cơ hồ luống cuống tay chân trở nên bất an, y lại đột nhiên đưa tay cố định cầm nó. Lúc này đây, y vô cùng dịu dàng hôn lên môi thiếu niên, rồi khẽ

cầm lấy tay thiếu niên, siết chặt, để cho những ngón tay thon dài của nó nắm lấy ngọn hồn hỏa không ngừng lấp lánh.

Côn Luân Quân tựa như không chút để ý lại như suy nghĩ sâu xa, qua thật lâu sau, phảng phất như khẽ thở dài, y cúi đầu nói: “Ta có cả danh sơn đại xuyên khắp thiên hạ này, nghĩ đến cũng không có gì để mà kiêu ngạo, bất quá chỉ là một đồng đá vụn nước sông mà thôi. Toàn thân ta, đại khái cũng chỉ có vài phần chân tâm này là xứng bán được mấy phân, người muốn hay không? Cầm lấy.”

Thiếu niên Quý Vương trong nháy mắt ấy mới thông suốt tỏ tường, mới biết được thì ra thứ mà nó nôn nóng khát cầu lại không thể nói ra lời kia còn có một cách gọi như vậy, tên là “Chân tâm”, chỉ hai chữ ấy thôi, liền có thể khiến cho người ta vạn kiếp bất phục.

Quý tộc không phải là sinh linh, nhưng mà trong chớp mắt ấy, dường như nó nghe thấy tiếng tim đập vốn không hề tồn tại của chính mình.

“Còn có cái này, nếu người thích thì giữ đi.” Côn Luân Quân vỗ vỗ mu bàn tay nó, “Tâm đầu huyết của ta hóa thành bắc đền của Trấn Hồn đấng, thân thể trở thành đế đền, chỉ có nguyên thần canh giữ ở đây thôi, lấy nó về cũng không dùng làm gì cả. Lần trước cho người sợi gân kia, có còn giữ không?”

Thiếu niên vội vàng gật đầu.

“Lấy ra đây ta xem nào.” Côn Luân Quân thản nhiên nói.

Quý Vương liền giải khai quần áo như đã nhận trên người mình, lấy sợi gân bên người ra.

“Ta là do Côn Luân thần sơn huyền hóa thành, sớm một chút nữa thì có thể ngược dòng đến Bàn Cổ Thần Phủ (1),” Côn Luân Quân kề tay nó, nhẹ vuốt sợi gân bị rút sống từ chính thân thể mình tựa như đã quên nỗi đau

đón thấu xương kia, không nhẹ không nặng nói, “Gân cốt của ta nối liền địa mạch của thiên trụ, chỉ chấn động một cái thôi là có thể khiến thiên địa biến sắc.”

Nói đoạn, y bấm tay tạo nên một thủ ấn cực kì phức tạp, sau đó thần căn(2) hóa thành một luồng sáng kim sắc, từ ngón tay y nhập thẳng vào trên trán Quỷ Vương. Trong khoảnh khắc đó, thiếu niên nghe được cả thương hải tang điền, Thập Vạn Đại Sơn ầm ầm nổi dậy.

Nó dường như vừa lên một đỉnh núi cao không thể nào tả nổi, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ mỗi một nhánh núi cao sông dài, chảy xiết không thôi, bao la bát ngát.

Thanh âm của Côn Luân Quân vang lên trong đó, không nặng không vang mà lại thấm thía vô cùng: “Từ nay về sau Thập Vạn Đại Sơn nghe người hiệu lệnh, tuy rằng người không thoát được quỷ thân nhưng ít nhất đã là bán tiên bán quý, về sau có thể tự do đi lại giữa tam giới, ta không quản người nữa.”

Thiếu niên ngắt lời y: “Ta không đi đâu!”

Lúc lâu sau nó lại lúng túng bổ sung: “Người ở trong này, ta không muốn đi đâu hết.”

“Ta không ở lại lâu.” Côn Luân Quân nói rồi quay đầu đi, nhìn ngàn trượng Vong Xuyên không thấy điểm cùng, “Ta chỉ là một mảnh nguyên thần, không đi được, vốn cũng không ở lâu, gần đây bỗng cảm thấy thời hạn của ta sắp tới rồi.”

Thiếu niên Quỷ Vương cuống quít hỏi: “Đến hạn cái gì? Người muốn đi đâu?”

“Không đi đâu cả, ta sẽ chết.” Côn Luân Quân bình thản trả lời.

“Không thể nào, thần thánh làm sao có thể chết được?”

“Thần cũng sẽ chết, Bàn Cổ, Phục Hy, Nữ Oa, Thần Nông bọn họ không phải đều chết cả sao?” Côn Luân Quân nói, “Hiện tại đến lượt ta mà thôi.”

Quý Vương thiếu niên nghe xong, ngây ngốc một hồi, tiếp theo lộ ra thần sắc dữ tợn: “Nếu không có đại phong, nếu người không phải trấn tứ trụ thay Nữ Oa, nếu người không hóa thân thành Trấn Hồn đấng, có phải sẽ không phải chết không? Ta chém đổ cái cây này, đâm vỡ đại phong đáng chết này!”

Thiếu niên Quý Vương có đôi khi thật giống một con sói nhỏ tròn vo lông còn mềm xù, chẳng khác nào một con chó con, tập tính tựa hồ cũng như vậy, đưa tay vuốt vuốt lông nó, nó sẽ ngoan ngoãn lăn trên mặt đất phô cái bụng ra; thế nhưng trong miệng nó suy cho cùng vẫn còn có răng nanh, chỉ hơi không lưu ý thì sẽ lộ ra cắn người đến kiến huyết phong hầu.

Côn Luân Quân đã sớm quen, cũng không lưu tâm lắm. Y nâng tay đặt trên đầu nó, thấp giọng nói: “Không chết, còn sống nè..... Tiểu hài tử, đá tảng trong hư không cũng bất diệt, nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là tảng đá mà thôi, người có hiểu không? Thần Nông nói bất tử bất diệt bất thành thần, ta vẫn nghĩ là lão nói bậy, hiện tại mới hơi hơi hiểu được một chút đây.”

Quý Vương ném phắt tay y ra, tuyệt không muốn biết y hiểu được cái gì: “Người dám!”

Côn Luân Quân xòe tay ra, bàn tay của y bỗng trở nên dần dần trong suốt. Thiếu niên đang giận dữ chợt lấp bắp kinh hãi nắm lấy tay y, rất khẩn trương đặt trên tay mình lật qua lật lại, như thể chỉ có làm thế mới xác định được y vẫn sống, lại không chịu từ bỏ ý định mà hỏi: “Nếu ta chém đổ Công Đức cổ mộc thì sao?”

Côn Luân Quân cười cười: “Người kế thừa quyền năng của đại hoàng sơn thánh, đến cả đại thần mộc là cấm địa của chư thần còn có thể chém được, Công Đức cổ mộc đã là cái gì? ”

Quý Vương lại hỏi: “Ta đây cũng có thể chế đôi đại phong, phá vỡ tảng đá vụn mà nữ nhân kia để lại à? ”

Côn Luân Quân cười khở một tiếng: “Có thể, cơ mà như vậy thì hẳn là ta sẽ chết càng nhanh hơn rồi.”

“Ta còn có thể.....” Quý Vương dừng lời một giây rồi sau đó hung tợn nói, “Ta còn có thể giết sạch người trong thiên hạ, ta có thể đồ tể sinh linh, khiến cho núi không còn xanh, nước không còn chảy, ngàn dặm không có bóng người.”

Côn Luân Quân kinh ngạc thoáng nhưn mi: “Ô, lợi hại như vậy hả?”

Quý Vương xiết chặt tay y, “Không để người chết, cái gì ta cũng có thể, chuyện gì ta cũng làm được!”

“Thần Nông còn nói đúng một chuyện nữa,” Côn Luân Quân nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn nó, “Sớm nên giết chết người, vĩnh tuyệt hậu hoạn mới tốt.”

Thiếu niên quật cường mím môi trừng y.

Côn Luân Quân lại bỗng tươi cười, ôn hòa như dòng nước sông ánh lục róc rách chảy ra từ kẽ băng tan đầu tiên khi mùa đông đã hết: “Từ khi Thần Nông mượn hồn hỏa trên vai ta..... Không, từ khi thần ma đại chiến, Nữ Oa tạo người, thậm chí bắt đầu từ lúc Bàn Cổ khai thiên, nó đã được định sẵn rồi. Định sẵn ta còn lại ở đằng sau, chết ở nơi này. Cứ cho là người bắt trời đất khép lại lần nữa, cũng chỉ khiến cho ta chết đi không có ý nghĩa mà thôi, không thể ngăn cản được đâu.”

“Người không hiểu.” Đại hoàng sơn thánh tuấn mỹ dùng một thanh âm khó được dịu dàng nhu hòa để nói, “Cái gọi là vận mệnh, kỳ thật không phải là thứ thần bí trăm sông đổ về một biển gì đâu. Thực ra cũng không có thứ gì ngậm trói buộc người, mà là một lúc nào đó, người biết rõ chính mình có trăm ngàn loại lựa chọn, có thể lên trời cũng có thể xuống đất, lại vĩnh viễn chỉ biết chọn một con đường như thế..... Việc này khi ta còn nhỏ cũng không hiểu, nhưng mà chờ đến khi người lớn lên thêm chút nữa sẽ hiểu rõ thôi.”

Thiếu niên Quỷ Vương rốt cuộc không nói gì nữa. Lần đầu tiên nó phát hiện bản thân bất lực đến thế. Tất cả năng lực mà nó có đều là sát phạt, phá hủy và cắn nuốt. Nó có thể chém đứt tất cả mọi thứ trên đời, cả vật sống và vật chết, vừa xuất thế chính là trời long đất lở, quỷ thần co quắp, nhưng mà có ích gì đâu?

Nó vẫn không giữ nổi người mình yêu quý nhất.

Côn Luân Quân mắt thấy đuôi lông mày trên khuôn mặt chứa đầy sát khí của thiếu niên dần dần hạ xuống. Nhưng nó còn chưa học được áp lực và khép mình để mà kiềm chế được hỉ nộ ái ố ở trong lòng. Nó ngốc sững một lúc lâu, đột nhiên oa một tiếng, òa khóc.

Côn Luân Quân nhìn nó gần như trù mển, tâm tiếc nuối nghĩ, đáng tiếc không được thấy tiểu mỹ nhân lớn lên thành đại mỹ nhân.

Chớp mắt chính là năm ngàn năm vũ tuyết phong sương, cảnh còn người mất.

Triệu Vân Lan buông đại phong ấn thạch ra như bị điện giật, đột nhiên giật mình thấy đằng sau có người. Người nọ cười khẽ một tiếng. Triệu Vân Lan chưa kịp xoay người thì đã tìm Trấn Hồn tiên ra trước, lui về sau hai bước, tựa lưng vào đại phong ấn thạch, đề phòng nhìn Quỷ Điện ở ngoài mười thước.

Quý diện đánh giá y, hơi lắc đầu, trên mặt quý giả tạo lộ ra một nụ cười: “Nghe nói bên trong có toàn bộ ký ức của Nữ Oa, rốt cuộc thì người đã thấy cái gì?”

Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng, tâm tình còn chưa buông lỏng mà ác khẩu nói: “Sao ta phải nói cho người?”

Quý diện chậm rãi đi đến trước mặt y, cũng học theo bộ dáng của y mà thò tay sờ đại phong ấn thạch: “Năm ngàn năm trước, và hẳn rõ ràng là một đôi Quý Vương song sinh, cố tình hẳn lại có được sự yêu thích của Côn Luân Quân, năm ngàn năm sau, hai chúng ta một ở bên trong, một ở bên ngoài, một ngồi ngục giam, một làm quản ngục.”

Khóe miệng nhếch lên trên mặt quý hạ xuống. Hẳn quay đầu, đê thấp thanh âm, gằn từng tiếng nói: “Nhưng mà đại phong cũng sắp sụp đổ rồi, ta có thể tùy ý vào ra rồi đến cuối cùng tất cả đều phải chết. Côn Luân Quân người, nếu không phải năm đó tên huynh đệ ngốc của ta đột nhiên ra tay ám toán người, giam cầm nguyên thần của người, lại còn nhét người vào vòng luân hồi để làm một người phạm tội nghiệp đầu thai từng kiếp thì đến bây giờ cũng đã tan thành mây khói theo thượng cổ thần minh rồi. Thần Nông rất ngốc đúng không? Trên thế giới này tất cả những gì mạnh mẽ uốn nắn đều không thể tồn tại lâu dài, chỉ có cái chết mới là trường cửu mà thôi.”

Nói đoạn, gã nhẹ nhàng vươn hai ngón tay chạm vào hai má của Triệu Vân Lan, lại bỗng thở dài như rên rỉ: “Thế nhưng bản thân ‘Cái chết’, lại được một ngọn hồn hỏa của người đốt lên, huyền hóa ra những thứ như bọn ta đây...Những kẻ không sống không chết này...đây chẳng phải là âm soa dương thác sao?”

Triệu Vân Lan nhíu mày, hơi nghiêng đầu đi né tránh gã. Hồn hỏa của y rốt cuộc là thế nào, trước mắt nghe được tận mấy dị bản, thật chẳng biết đâu mới là thật nữa.

Vì thế y hỏi: “Hồn hỏa của ta chẳng lẽ không phải là Thần Nông mượn đi à? Tại sao sau đó lại xuất hiện ở Đại Bất Kính Chi Địa, lại là vì sao mà nói bản thân ‘Cái chết’ là do ta đốt lên?”

Quý Diện sững sốt, trên mặt nạ nhất thời trống rỗng trong khoảnh khắc, giống như ngay lúc đó gã không biết Triệu Vân Lan đang hỏi cái gì. Đột nhiên, gã ngửa tới ngửa lui cất tiếng cười to: “Ha ha ha ha, ta còn tưởng rằng hãn trong sạch vô tội lắm, thánh nhân lắm cơ, thì ra.....”

Lời gã nói phải ngừng lại đột ngột bởi vì Trảm Hồn đao đã từ trên cao chém xuống mang theo lệ khí muốn bổ gã thành hai nửa. Quý Diện bay vụt đi né tránh, đao phong tồn lại làm cho Triệu Vân Lan nhin không được lui về phía sau một bước.

Triệu Vân Lan: “Thăm Nguy?”

Thăm Nguy vươn tay muốn bắt lấy y: “Một mình đến nơi như thế này, ta thấy người điên rồi!”

Nhưng Thăm Nguy chưa chạm tới Triệu Vân Lan thì Quý Diện đột nhiên lại chen vào giữa, khoát tay giữ chặt cánh tay hãn. Gã biến thành một đoàn hắc vụ đâm thẳng vào lòng Triệu Vân Lan, vừa lúc cản lại trường tiên trong tay y.

Tiếp đó, Quý Diện hóa thành vô số đạo khói đen khóa chặt từ đầu đến chân Triệu Vân Lan vào trong, miệng phát ra tiếng cười to quỷ dị.

Thế nhưng chỉ thoáng sau tiếng cười đã dừng bật. Khói đen tán đi ngưng tụ thành Quý Diện, ở đó đã không còn một bóng người.

Quý Diện khựng lại tựa như cũng có chút ngạc nhiên, gã thấp giọng lẩm bẩm: “Có người đưa y đi, là ai?”

.._

Chú giải:

(1) Bàn Cổ Thần Phủ: Búa thần của Bàn Cổ

(2) thần cân: Sợi gân.

Chương 88

Ngay lúc đó Triệu Vân Lan cảm thấy mình bị chụp bao tải lên đầu, vừa mới tránh thoát thì chẳng hiểu ra sao phát hiện ra mình thuận di.(1)

Trước mắt y tối sầm sau đó lại sáng tỏ, khi mở mắt thì không biết mình đã đi đến nơi nào, dù sao cũng không phải là dưới Vong Xuyên nữa. Y phiền não cuốn ngọn roi tìm kiếm chung quanh, bỗng thấy một bóng dáng cô độc đi tới phía trước xa xa, nơi một mảnh sáng trắng cơ hồ sắp làm y nổi chứng quang tuyết.

Triệu Vân Lan thân cao chân dài, đuổi theo rất nhanh, cuối cùng cũng thấy rõ thân ảnh kia là một ông lão dáng người thấp bé.

Cho dù ông lão đứng thẳng có lẽ cũng không cao đến ngực y, lưng còng còng hết con tôm lược công cái giỏ to như cái giỏ có thể chuyển được nhà mà cư dân vùng Vân Quý thường dùng. Triệu Vân Lan thăm dò nhìn vào trong giỏ một cái, bên trong trống rỗng không để bất cứ thứ gì, nhưng mà ông lão lại như thể đang phải khiêng đến mấy trăm cân sức nặng, bị nó ép cho không ngẩng được đầu lên, chỉ có thể bán mặt cho đất bán lưng cho trời gian nan đi về phía trước.

Triệu Vân Lan đưa tay nâng thử cái giỏ, nói thềm một câu: “Nặng đến vậy sao?”

Ông lão cuối cùng cũng dừng lại, lau lau mồ hôi giàn dựa trên trán, ngẩng đầu để lộ khuôn mặt ngăm đen già nua. Bộ dáng làm cho người ta nhớ tới ông cụ bưng nước trong bức tranh sơn dầu “Người cha” (2) nổi tiếng. Lão nhìn Triệu Vân Lan, tươi cười mỗi mệ: “Qua đây, người đi theo ta.”

“Đợi đã, đây là đâu? Ngài là ai?” Triệu Vân Lan cau mày hỏi.

Ông lão không trả lời mà chỉ vùi đầu ra sức đi về phía trước giống như con trâu già kéo cái xe nát, bả vai bị giỏ không đè thấp xuống thật sâu, đôi xương quai xanh khô quắt gầy gò nhô lên lộ ra khỏi cổ áo.

“Là ngài đưa ta tới đây sao? Aiiiiiz, làm cái gì vậy chứ, thật vất vả ta mới tóm được bà xã nhà mình, còn chưa nói được câu nào đã bị ngài chen ngang một đòn làm cho thất bại mất toi rồi.”

Ông lão thản nhiên mỉm cười nghe y oán giận, không giải thích, cũng không trả lời.

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Đưa ta đi đâu đây? Ngài cũng cái gì thế?”

Ông lão đột nhiên ngâm một đoạn từ theo chính nhịp bước đi của mình: “Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa trả, quay vòng quay chưa tặn..._”

Lão kéo âm thanh ra thật dài, dùng giọng nói như vừa hát vừa tụng nhả ra từng chữ từng chữ, lặp đi lặp lại hai câu này, trầm thấp quân quanh, từ từ thần bí, làm người ta nhớ đến những câu “Bản gia phúng điếu một trăm hai mươi tiền” vang lên trong giấy vàng đầy trời khi ma chay ngày trước.

Triệu Vân Lan thấy không hỏi được gì thì cũng không ầm ĩ nữa, ngọn roi trong tay biến thành Trấn Hồn lệnh giấy hắc chữ hồng, bị y quấn thành hình điếu thuốc ngậm vào miệng kiểu đói lòng ăn bánh vẽ, vừa nghe ông lão tụng niệm vừa âm thầm tính toán.

Y đột nhiên có ảo giác như mình đang đi trên thiên lộ dẫn lên trời.

Từ từ, thiên lộ..... thiên lộ không phải là núi Bất Chu sao? Núi Bất Chu chẳng phải đã sụp rồi sao?

Khi Triệu Vân Lan nghĩ đến đây thì bước chân dừng khựng lại, không biết từ nơi nào trong hư không truyền đến tiếng thở dài. Triệu Vân Lan bỗng đứng như là nghĩ tới cái gì, y gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng ông lão kia, bật thốt: “Ngài chẳng lẽ là Thần Nông?”

Ông lão lại dừng bước, chậm rãi quay đầu, im lặng nhìn y.

Cơ thịt trên người Triệu Vân Lan trong chớp mắt căng chặt.

Từ sau khi y xác định được cái gọi là “ký ức” trong đại thần mộc là giả tạo thì trong lòng vẫn có hoài nghi...Đỉnh núi Côn Luân không phải ai cũng lên được, có thể động tay động chân ở đại thần mộc thì càng không cần phải nói, chỉ một bàn tay là đếm hết. Sau này Triệu Vân Lan xem xét đoạn kí ức kia trong đầu vô số lần, tung tích ngọn hồn hỏa bên vai trái của y trong đó rất mơ hồ, một đoạn về núi Bất Chu đổ sụp lại gượng gạo dị thường.

Là ai đang lừa y?

Từ đây có thể thấy Thần Nông thị có vẻ khả nghi nhất. Trong đoạn trí nhớ kia, từ đầu đến cuối Thần Nông đều xuất hiện với thái độ thờ ơ lạnh nhạt vừa đủ, mới nhìn thì đúng là vô cùng hiên ngang lắm liệt, nhưng nếu nghĩ kĩ thì thấy ngay được chỗ không đúng.

Đoạn kí ức kia là một câu chuyện hoàn chỉnh, nếu như xóa bỏ sự xuất hiện của bất cứ ai thì đều dẫn đến một kết cục khác hẳn, nói cách khác, mỗi một hành động của bọn họ đều liên lụy rất sâu đến nhân quả, duy chỉ có Thần Nông..._Cho dù câu chuyện kia có Thần Nông hay không, mở đầu và kết cục vẫn như nhau, hoàn toàn không ảnh hưởng gì hết.

Sau này thấy Thần Nông Dược Bát bám vào người ba mình, lại nghe câu nói mà Quỷ Diện buột miệng “Thần Nông mượn hồn hỏa của người”, tựa hồ đều đang xác minh hoài nghi của y.

Mà ở đại phong ấn thạch, một câu “Thần Nông sai lầm” nửa thật nửa giả của Nữ Oa lại không nghiêng không lệch kích động thần kinh của Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan xiết chặt nắm tay: “Cho nên người động tay với đại thần mọt, nói cho cùng có phải là ông không?”

Ông lão vẫn không nói gì mà trên mặt lộ ra thần sắc lo âu. Trong một thời gian ngắn như vậy, Triệu Vân Lan cảm giác bản thân nghe thấy tiếng gió nổi trên Bất Chu.

Y vừa nói xong thì thế giới tuyết trắng đã sụp đổ, ánh sáng mãnh liệt tiến vào trước mắt khiến y phải vội đưa tay lên che. Một hồi lâu sau y mới dám thử buông tay ra, xuyên qua ánh mắt bị kích thích đến nước mắt rùng rùng, y phát hiện mình không ngờ đã đến thế gian rồi.

Triệu Vân Lan đánh giá quanh mình, sửng sốt một lát, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác vô cùng kì quái nhưng cũng đặc biệt quen thuộc.

Một lúc lâu nghĩ mãi không ra, cho đến khi y nhìn thấy một hàng kem.

Triệu Vân Lan chợt mở to hai mắt nơi này ở gần nhà y, chẳng qua hàng kem ở phố đối diện đã đóng cửa lâu rồi, từ năm sáu năm trước đã được trang hoàng thành một quán lẩu nhỏ.

Nhất thời y có chút ngây ngốc, trù trừ tại chỗ một lúc rồi bước vào. Y dùng số tiền lẻ còn lại không nhiều trên người gọi một ly đá bào, sau đó ngồi giữa một đám bé gái như tên ngốc, dựa vào cửa sổ, nhìn chăm chăm mấy chữ “năm 2002” to tướng trên tờ lịch treo tường nhà người ta, mặt không chút thay đổi nghiêng răng nghiêng lợi khổ đại thâm cừu mà ăn, cắn đá bào đến vỡ rào rào.

Thật giống như bảo kê đến thu phí bảo hộ cửa hàng.

Triệu Vân Lan thấy mình như đang nằm mộng, không thì cũng là đang phải xem một bộ phim cắt nối sứt sẹo. Lúc thì lên trời lúc thì xuống đất, thật vất vả mới trở lại nhân gian thì không biết thế nào lại đến mười một năm về trước.

Khi Triệu Vân Lan ăn được một nửa thì khóe mắt liếc thấy một người. Y lập tức ngồi thẳng lên nghển cổ như chồn đất (3) nhìn ra ngoài từ sau tủ kính. Vì quang cảnh “anh đẹp trai hung hãn gặm đá bào” này quá là có cảm giác tồn tại, dẫn đến vài em gái xung quanh nhìn y không rời mắt, lúc này các cô cũng không nhin được mà nhìn theo tầm mắt của y, cũng học y rướn cổ nhìn ngó.

Kết quả lập thành cả đội bóng rổ chồn đất.

Triệu Vân Lan thấy một chiếc xe quen thuộc đi ra từ trong tiểu khu nhà y – chiếc xe đã từng chở bao nhiêu hồi ức của y lúc thiếu thời, sau này bị ba y không nể mặt mà đổi đi mất!

Triệu Vân Lan lập tức để lại cái ly ăn dở trên bàn, lấy tốc độ bắt kẻ tình nghi xông thẳng ra ngoài ngăn một cái taxi ven đường. Y lấy giấy chứng minh công tác nhả nhúm trong túi ra, đem mặt có cảnh huy vẫy đánh nhoáng một cái trước mắt tài xế, “Phiền anh theo sát chiếc xe phía trước cho tôi!”

Tài xế không nghĩ đến đời mình thế mà còn được làm 007 một lần. Anh ta lập tức kích động giảm mạnh chân ga. Chiếc xe gầm rú xông lên như bị đá hậu, cái taxi cũ kỹ chỉ trong một giây đã biến thành F1, tốc độ làm người sôi máu khiến Triệu Vân Lan bị dán xẹp lên ghế phó lái.

Ba Triệu lái xe đến phố đồ cổ, đi vào bên trong. Cơ mà cái ngõ nhỏ cửa hàng san sát không thể đi xe vào, Triệu Vân Lan cách đó trên một trăm mét trơ mắt nhìn ba y dừng xe ven đường, đeo cặp kính đen như ngôi sao tránh paparazi, vào trong.

“Bác tài, dừng lại dừng lại!” Triệu Vân Lan dõi mắt theo bóng dáng ba y, tay lục lung tung lấy ví tiền, vừa mới định rút tiền ra thì bị tài xế nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt.

Triệu Vân Lan: “Anh mau cầm đi, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi mất dấu người rồi.”

Tài xế taxi hiên ngang lăm liệt kính lễ, sau đó ra sức nắm tay y mà lắc: “Đồng chí, cậu đi đi, không thu tiền, tui muốn vì nhân dân phục vụ!”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y không bình luận một giây, quyết định không khách khí nữa mà nhảy xuống xe, chạy.

Phố đồ cổ mười một năm trước chưa được quy phạm như sau này. Trong một cái ngõ nhỏ tí chỗ nào cũng thấy quán hàng, từ châu báu ngọc khí đến đồ cổ tranh chữ, cái gì cũng có, không cần biết là thật hay giả. Dù sao nhìn cũng náo nhiệt cho nên đường đi có vẻ hẹp lại, rất dễ dàng theo đuôi.

Triệu Vân Lan nuốt một tờ hoàng phù bễ khí ẩn tung tích. Bùa này là do Sở Thứ Chi vẽ, hẳn ta nghèo đến mức không có cái gì cả chỉ còn mỗi tự tin, suốt ngày cho rằng bản thân trâu bò hoành tráng, tuyên bố rằng mang theo lá bùa này đi điều tra lịch sử yêu đương vụng trộm của thượng cổ đại thần cũng còn dư sức.

Triệu Vân Lan mặc dù vẫn nghĩ là hẳn bốc phét nhưng lúc này lại vẫn nhịn không được mà gửi gắm vào nó, chỉ không dám theo quá gần mà thôi.

Vì thế sau một khúc quanh, y mất dấu.

Triệu Vân Lan cẩn thận ngó ngó nghiêng nghiêng mỗi cửa hàng một tí mà chẳng thấy người đâu cả, thế là mắt rơi xuống cây hòe lớn có thể nổi

liền với U Minh. Y biết người mà mình theo đuôi kia bên trong không phải là lão ba không coi ai ra gì nhà mình, mà là một vị đại nhân dám dùng thân thể người sống để xuống Hoàng Tuyền.

Triệu Vân Lan hít sâu một hơi, một ngày xuống Hoàng Tuyền đến hai lần, trong lòng y chỉ hận không thể đạp cho cái bát mẻ thành tinh kia vỡ rã ra.

Thẩm Ngụy bảo y nhanh chóng rời đi là có đạo lý, người sống đi Hoàng Tuyền tuyệt đối chẳng phải là trải nghiệm tốt đẹp gì cho cam. Cho dù là cái loại như Triệu Vân Lan dám để chân trần xuống lâu cũng có thể cảm giác được cái lạnh có thể xâm nhập xương cốt ở nơi này.

“Ba Triệu” đứng trên đường Hoàng Tuyền đợi một lát, không ngừng chà xát hai tay, mày càng ngày càng nhíu chặt, tựa như đang chờ ai đó.

Đường Hoàng Tuyền vừa thẳng vừa hẹp, người hay quỷ trên đó nhìn không sót chút nào, Triệu Vân Lan cũng không dám tùy tiện thò ra, đành phải tội tội nghiệp nghiệp cuộn mình tránh sau đại hộc thụ, cảm giác như mình bị kẹt lại giữa hai giới âm dương vậy.

Ngay thời điểm y nghĩ mình đã co người đến mức sắp bán thân bất toại, bỗng thấy một bóng người quen thuộc đi từ đầu kia của đường Hoàng Tuyền tới. Người nọ vô cùng dễ thấy, bởi vì nơi hẵn đi qua căn bản là nửa con quỷ cũng không dám xớ rớ đến gần, ngay cả Quỷ sai liều mạng giả vờ bình tĩnh cũng nhịn không được cúi đầu tránh lui, quả thực có hiệu quả y như Moses tách biển (4)

Triệu Vân Lan thấy thì tâm tình lập tức trở nên rất vi diệu – cho dù là ai thấy “bà xã” mình từ mười một năm trước đã gặp riêng cha chồng tương lai thì hẵn là đều không ức chế được mà có tâm tình vi diệu hết.

Thẩm Ngụy khoác áo choàng dài của Trảm Hồn Sứ, không lộ mặt. Hẵn đi đến cách trước mặt ba Triệu khoảng năm bước thì đứng đó không

nói tiếng nào, lãnh ý trên người còn kinh người hơn cả Hoàng Tuyền vắng lặng.

Ba Triệu cũng không xoa tay nữa, hai người bọn họ giống như đang thi trầm lặng, không khí áp lực giăng co .

Thật lâu sau, ba Triệu mới mở miệng nói: “Tờ báo chiều mà Vân Lan mang về có khí tức của các hạ.”

Thẩm Nguy không hề giải thích, chỉ nhẹ cười lạnh một tiếng.

Triệu Vân Lan chưa bao giờ nghe thấy Thẩm Nguy cười lạnh như thế bao giờ. Trong nháy mắt đó y hoài nghi người bên trong hắc y kia không phải là Thẩm Nguy, mà là cái tên Quỷ Diện âm dương quái khí kia.

Trên người ba Triệu có thêm một cái hồn phách bất hảo, nhưng dù sao cũng chỉ là thân xác máu thịt. Ông ở trên đường Hoàng Tuyền không được bao lâu thì môi đã lạnh đến thâm tím, nếu mà nhìn kĩ còn thấy nó hơi run run, thế nhưng giọng nói lại tuyệt không yếu thế: “Người đừng quên năm đó khi cố ý đưa hồn phách của Côn Luân Quân vào luân hồi thì đã đồng ý với tổ sư cái gì.”

“Sao?” Thẩm Nguy bấy giờ mới chậm rãi mở miệng, “Ta chỉ là cách rất xa nhìn y một cái mà thôi, khi y tới gần ta sẽ tránh đi. Cho dù thượng tiên không tin được nhân phẩm của ta, lo lắng ta bội bạc, chẳng lẽ cũng không tin được khế ước viền vàng của tiền thánh Thần Nông hay sao?”

Ngữ khí của hắn trước sau như một ôn hòa có lễ, nhưng mà Triệu Vân Lan đã quen nghe giọng điệu người khác, hẳn cảm phát giác ra trong câu nói ngắn ngủi của hắn là khinh mạn cực điểm và nồng đậm tính chất móc mĩa.

Ba Triệu nhíu nhíu mày: “Vậy thì đại phong sao lại thế này? Hậu Thổ đại phong tại sao lại buông lỏng?”

Lần này, Thẩm Ngụy trầm mặc một lát sau đó hạ thanh thấp xuống: “Nếu thượng tiên còn nhớ rõ, lúc trước Phục Hy đại phong mới trải qua có mấy trăm năm thì đã bị thiên trụ làm sập, coi như phá rồi lại lập. Từ khi được Nữ Oa tạo ra, Hậu Thổ đại phong đã tồn tại không biết mấy ngàn năm, giọt nước còn có thể xuyên qua đá, bây giờ đại phong buông lỏng, không ai có thể xoay chuyển nữa, thực thứ cho ta bất lực.”

“Hậu Thổ đại phong là Nữ Oa dùng mạng làm cốt, lại là một mảnh tâm huyết của Côn Luân Quân, ta đương nhiên không nghĩ người đã làm chuyện không nên làm gì với nó, chỉ là nếu như đại phong vỡ vụn hoàn toàn thì sao? Người định làm thế nào?”

“Phải nhỉ,” Thẩm Ngụy dừng một chút, tiện đà nhẹ nhàng băng quơ tiếp một câu, “Định làm thế nào bây giờ đây? Ta vô cùng ngu dốt, bây giờ rốt cuộc đã hiểu lúc trước các vị tiên thánh nói ‘Bất tử bất diệt bất thành thần’ là có ý gì rồi chỉ là nếu tính ra thì, ta cũng chẳng phải là thần minh do trời sinh đất dưỡng được vạn dân kính ngưỡng đâu.”

“Người đừng tưởng rằng một khi đại phong bị phá thì kế ước của Thần Nông không thể trói buộc được người nữa, nếu con ta.....”

Ba Triệu nói đến đây thì đột nhiên khựng lại, giống như phim chiếu được một nửa thì mất tiếng, chỉ thấy ông há miệng lại không nói nên lời.

Tuy là khuôn mặt của Thẩm Ngụy giấu sau một mảnh hắc vụ, nhưng Triệu Vân Lan chính là cảm thấy hần nở nụ cười.

Chỉ nghe hần chậm rãi nói: “Con trai? Thượng tiên ngài diễn quá nhập vai rồi, ngài nói xem nếu ‘Lệnh lang’ biết ngài đây an ổn làm tiên không làm, lại hạ giới bám vào một phạm nhân còn cố tình chọn cha của y, thì y sẽ nhận ngài hay là không nhận đây? ”

Trong cổ họng ba Triệu phát ra âm thanh khanh khách. Ông lấy tay giữ chặt cổ mình, hai mắt trừng to lại không nói ra một chữ.

Thẩm Ngụy ung dung nhìn ông một hồi, rớt cục khế cười một tiếng, vung tay lên, ba Triệu tựa như bị người nào đánh một quyền, lùi liền mấy bước mới lao đảo đứng vững: “Người.....”

Thẩm Ngụy giấu hai tay trong tà áo choàng dài, khế gật đầu bảo: “Cho nên xin thượng tiên ăn nói cho cẩn thận, có một số chuyện mọi người biết rõ trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra, ngài xem có phải không? Tiên thánh Thần Nông đức cao vọng trọng, ta đương nhiên cũng vô cùng tôn kính, nhưng tôn kính thì tôn kính, nếu lão còn tại thế, đương nhiên ta với lão cũng vẫn thế bất lưỡng lập, không đội trời chung. Thượng Cổ Tam Hoàng ta còn không để vào trong mắt, thượng tiên thân vốn là cái bát quý Thần Nông ...trước mắt hẳn là cũng chưa tu được thần thông như tiên thánh đúng không?”

Cả người ba Triệu phát run, Thẩm Ngụy lại chỉ là không mặt không nhạt: “Ta cũng không muốn làm chuyện gì thiếu lịch sự, nguyện ý nói đạo lý hòa bình với ngài, hy vọng thượng tiên có thể tự giải quyết cho tốt, đừng có vươn tay quá dài, quan tâm quá rộng nếu không còn việc gì nữa, ta không tiễn xa.”

Nói xong, hẳn chẳng thèm liếc mắt nhìn ba Triệu lấy một cái mà xoay người vào trong Vong Xuyên, đi về sâu thẳm dưới Hoàng Tuyền.

Triệu Vân Lan nghe xong ngu cả người, Thẩm Ngụy và Thần Nông..... tại sao lại không đội trời chung?

Trách không được ngày đó Thần Nông Dược Bát chưa nói rõ ràng đã chạy, rõ ràng là vì Thẩm Ngụy ở đó nên lão mới không dám nói!

Người yêu thanh tú nhã nhặn dễ bắt nạt của y, sao lại biến thành phần tử khùng bố vừa hạ lệnh im miệng với lão ba hám lợi nhà y thế kia?

Còn có khế ước viền vàng của Thần Nông là thế nào?

Đúng rồi..... Nếu Thần Nông là người mượn hồn hỏa trên vai trái của y, nếu cổ sự bên đại phong thạch là chuyện thật, thì tại sao hồn hỏa lại chạy tới Quỷ tộc được?

Trong đó có chuyện gì xảy ra?

Nếu như thật sự là Thần Nông bịa đặt kí ức trong đại thần mộc, thì lão muốn giấu diếm điều gì?

Mắt thấy ba Triệu đã sắp lên đến nơi, Triệu Vân Lan vội vàng nhảy lên khỏi đại hộc mộc, trốn trong cành lá sum sê của nó, đợi ba Triệu đi xa mới lại chui ra.

Y lại xuống Hoàng Tuyền, dăm dăm nhìn về hướng Ngụy biến mất mà cân nhắc, lại vẫn cảm thấy không chân thật. Bị lừa quen rồi, Triệu Vân Lan cơ hồ bị mắc chứng hoang tưởng hoài nghi tất thảy đều là giả.

Lúc này, Triệu Vân Lan đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới [Thượng Cổ bí văn lục] bị mình cuốn thành một cuộn nhét vào trong ngực. Y vội vàng lấy ra, chỉ thấy cuốn sách kia đã trở thành giấy trắng, từ ngoài bìa đến trang sách đều trống rỗng, không có chữ viết, không còn lại bất cứ cái gì.

Triệu Vân Lan hơi trầm ánh mắt mười một năm trước, cũng chính là năm 2002, năm nhâm ngọ trong truyền thuyết.

Nếu những gì y thấy là sự thực, vậy bây giờ y đến tiệm tạp hóa cuối Quỷ thành mua lại [Thượng Cổ bí văn lục], có phải chính là bản sách xuất hiện ở số 4 đường Quang Minh kia không?

....—

Chú giải:

- (1) Thuần di: di chuyển tức thời.
- (2) bức tranh sơn dầu ‘Người cha’
- (3) chôn đất:
- (4) Moses:

Trên thế giới hiện nay, số tín đồ Cơ Đốc vào khoảng gần 2 tỷ người. Là tín đồ Cơ Đốc giáo, họ đều biết về truyền thuyết “Vượt qua biển Đỏ” trong “Xuất Ai Cập ký” (“Exodus” trong «Cựu Ước»).

Moses của người Israel, sau khi tiếp thụ ý chỉ của Thiên Chúa Jehovah, đã nhiều lần triển hiện thần tích tại Ai Cập. Đặc biệt là lần cuối cùng, khi tất cả những con đầu lòng mới sinh của người Ai Cập cùng hết thảy súc vật mới sinh trong một đêm bị chết sạch, và Pha-ra-ông Ai Cập buộc phải thả những người Israel đã bị làm nô lệ hơn 400 năm.

Khi Moses dẫn người Israel tới bờ biển Đỏ, Pha-ra-ông đã nuốt lời và cho quân binh đuổi theo. Người Israel rất sợ hãi, nhưng Moses nói với họ: “Không phải sợ, cứ dừng lại. Hãy xem Thiên Chúa Jehovah thi hành cứu ân với chúng ta hôm nay”.

Khi màn đêm buông xuống, có một đám mây mù tạo thành bức tường để tách những người Ai Cập ra khỏi người Israel. Người Ai Cập ở bên hắc ám, còn người Israel ở bên quang minh như ban ngày.

Thiên Chúa Jehovah nói với Moses: “Người giơ cây quyền trượng hướng về phía biển, đem nước tách ra. Người Israel sẽ theo đó vượt qua biển”.

Khi tới bờ biển, theo ý chỉ của Thiên Chúa Jehovah, Moses giơ cây quyền trượng tách nước biển ra hai bên để tạo nên một con đường, với hai

bức tường nước hai bên cao chót vót. Người Israel bèn theo con đường đó mà vượt qua biển Đỏ.

Khi Pha-ra-ông dẫn quân binh truy kích tới con đường này, Thiên Chúa Jehovah nói với Moses: “Người hướng cây quyền trượng về phía biển, lệnh cho nước ập vào xe, ngựa của quân Ai Cập”. Tức thì Moses hướng quyền trượng về phía biển, nước biển bắt đầu khép lại, khiến Pha-ra-ông và đám quân binh đuổi theo người Israel đều chìm trong biển nước.

Chương 89

Vậy nếu y không mua cái quyển sách quái quỷ kia thì sao? Nếu y trực tiếp ném xấp giấy trắng này vào trong nước Vong Xuyên thì sẽ ra sao?

Triệu Vân Lan nghĩ như vậy thì làm luôn như vậy, y nâng tay đem tập giấy trắng kia vào trong Vong Xuyên, xoạch một tiếng, một chuỗi bọt nước nổi lên, sau đó chậm rãi chìm xuống. Y đợi nửa ngày mà không thấy ai đến phạt tiền vì ném rác linh tinh cả.

Triệu Vân Lan vừa quay đầu đi về phía đại hòe thụ.

Y quyết định cứ mua một bao thuốc gột rửa phế quản cái đã, sau đó đi khách sạn thuê phòng ăn no cơm, ngủ no giấc, lại đi tìm cái tên cuồng theo dõi Thẩm Ngụy kia, tóm chặt lấy hắn rồi nghĩ cách lôi người về..... Triệu Vân Lan đột nhiên dừng bước.

Y có thể xác định Thẩm Ngụy mà y nhìn thấy vừa rồi chính là Thẩm Ngụy sao?

Đây chính là lý do tại sao “Thông minh” và “Trí tuệ” lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngay lúc Triệu Vân Lan ném quyển sách kia, kì thực đã muốn làm theo đúng những gì mà bản năng mách bảo..._Có một số việc không nên truy cứu, khi nào nên hồ đồ thì phải hồ đồ.

Nhưng mà chỉ vón vện một khắc khi quay người, y đã bắt đầu không thể ức chế suy nghĩ của mình. Chỉ cần y bắt được một chút dấu vết cực nhỏ để lại thì sẽ nhìn không được liên kết chúng với nhau, đây cơ hồ là một loại bản năng, y cũng theo bản năng mà làm vậy.

Triệu Vân Lan bắt giặc đi chậm lại, y nghĩ, nếu y thực sự ném chuyện nơi này ra sau đầu, cứ như thế mà trở lại mười một năm sau...

Nếu là thật, thế thì không có chuyện gì cả. Y cần phải suy xét xem rốt cuộc là ai hao tâm tổn trí đi sắp đặt một hoàn cảnh như vậy, lại khiến y nghe được một đoạn lời nói không đầu không đuôi ấy.

Nhưng giả thuyết tất cả những gì y thấy đều thực sự đã xảy ra, vậy nếu y không mua quyển sách kia về, Cục Điều Tra Đặc Biệt mười một năm sau vốn không có [Thượng Cổ bí văn lục], y cũng không thể từ đó mà tìm ra bí văn Nữ Oa tạo người và hóa thân Hậu Thổ ..., nói không chừng vì mục tiêu yên ổn, y cũng sẽ không lên Côn Luân, Công Đức bút lục vào tay ai cũng không biết được, những thứ trong đại thần mộc căn bản y sẽ không nhìn thấy, những gì sau đó cũng sẽ không phát sinh.

Như vậy có lẽ y sẽ không xuống Hoàng Tuyền, cứ cho là cơ duyên xảo hợp mà quay lại quá khứ thì cũng chẳng thể biết được trên người lão ba còn có một Thần Nông Dược Bát, thế thì y sẽ quay về nhà thăm mẹ chứ hoàn toàn không quan tâm ba y ra ngoài làm gì, đương nhiên không lén lút ngồi taxi đi theo dõi ông, mà giờ đây cũng đâu thể ngồi tự ki trên đường Hoàng Tuyền để mà tự hỏi cái vấn đề ngu xuẩn là có đi mua sách hay là mặc kệ..._bởi vì cuốn sách kia không hề tồn tại.

Căn cứ Nghịch Lý Ông Nội nổi tiếng, tất cả những chuyện này đều không thể xảy ra. Ông già Einstein mũi củ tỏi nói rồi, trừ khi anh tiến vào một không gian song song, cũng chính là từ nay về sau bắt đầu một thế giới hoàn toàn mới.

Trừ khi...

Triệu Vân Lan dừng hẳn lại. Y nhắm mắt, bên tai chỉ còn lại tiếng nước Vong Xuyên róc rách chảy. Mười vạn U Minh yên tĩnh như vực sâu trống rỗng. Triệu Vân Lan đột nhiên liền nghĩ đến câu nói mà y nghe được bên cạnh Hậu Thổ đại phong, giống như y chính miệng nói ra: “Vận mệnh chính là một lúc nào đó, người có thể lên trời xuống đất, lại chỉ biết chọn cho mình duy nhất một con đường.....”

Hồ hấp của y cũng trở nên chậm chạp.

Triệu Vân Lan đương nhiên biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Y muốn biết đến phát điên lên được, mười một năm trước Thẩm Ngụy và cái bát mẻ chiếm thân thể của ba mình có lén lút gặp nhau sau lưng mình không, có phải đã nói một đoạn như thế hay không, có thật là Thẩm Ngụy và Thần Nông có một kế ước mà y không hề biết, còn có một bộ mặt hoàn toàn khác với dáng vẻ quân tử đoan chính trước mặt mình?

Cùng với..... Thẩm Ngụy thật sự không biết Địa Phủ vẫn luôn lợi dụng hãn ư? Nếu trong lòng đã biết, hãn sao có thể hoàn toàn không thêm để ý? Hay là...hãn đã có tính toán của riêng mình?

Nửa phút sau, Triệu Vân Lan rốt không than một tiếng mà quay lại, ngậm một mảnh lá che đậy sinh khí, đi nhanh về hướng Quỷ Thành.

Cô chủ nhỏ của tiệm tạp hóa vẫn ở trong bộ dạng bảy tám tuổi, khi thấy y thì tựa hồ cũng không ngạc nhiên. Cho nên khi Triệu Vân Lan xưng họ tên nói muốn có [Thượng Cổ bí văn lục], cô chỉ thản nhiên báo giá minh tẽ rồi lấy ra quyển sổ cực đại, để y viết xuống tên tuổi của chính mình.

Ánh sáng trắng chợt lóe trên cuốn sổ, đằng sau ba chữ “Triệu Vân Lan” xuất hiện thêm bốn chữ “Trấn hồn lệnh chủ”.

Lúc này Quỷ thành không một ai phát hiện ra y là sinh linh, Triệu Vân Lan thuận lợi trở ra an toàn, mang theo [Thượng Cổ bí văn lục] vào thẳng trong nhà mình. Y ẩn giấu hơi thở trèo tường vào nhà, lại leo cửa sổ phóng vào phòng ngủ.

Triệu Vân Lan và Đại Khánh của mười một năm trước đều không có nhà, trên bàn chỉ để một cái máy tính cùng với một đồng tư liệu tiếng Anh ôn thi cuối kì lộn xộn, bên cạnh bị người dùng lối viết cực kì phong cách cực kì phi nhân loại cuồn thảo đề lên hai chữ “Phân chó”.

Triệu Vân Lan nhìn không được chạm khẽ lên cái chữ bất nhã kia, kìm lòng không đậu nở nụ cười, cảm thấy như mình đang soi gương thấy lại một thời bệnh tuổi dậy thì oanh liệt.

Sau đó y xoay người nhẹ lật ván giường lên...Đó là nơi y từng tàng trữ những thứ sách báo tà ma ngoại đạo cùng với những công cụ như chu sa và giấy vàng.

Triệu Vân Lan ngựa quen đường cũ tìm đến ngăn thứ nhất của tủ sách, để đề phòng quá dễ thấy, y cất nó như cất sách vở bình thường, lấy từ ngăn kéo ra một xấp lịch cũ đã quá ngày từ lâu, một trang giữa nhanh tay bao bì cho [Thượng Cổ bí văn lục], cuối cùng trên nền bì tuyết trắng ghi chú mấy chữ: “Nữ Oa tạo người, vá trời.....”

Vốn dĩ y định viết là “Nữ Oa tạo người, vá trời, hóa thân Hậu Thổ, Phục Hy âm dương bát quái đại phong, Thần Nông xả thân thành người tìm bách thảo, Cộng Công Thần Long nổi giận đâm vào Bất Chu”, ghi lại tất cả những gì có ích cho mình lên đó. Ai ngờ y mới vạch được vài chữ thì nghe thấy hành lang truyền đến tiếng người.

Triệu Vân Lan vội vàng quăng sách, nhanh tay lẹ chân đóng ván giường lại, tí nữa thì kẹp cả tay.

Người bên ngoài có cái tai cực thính, gõ gõ cửa, y nghe thấy tiếng mẹ mình mười một năm về trước: “Nhóc chết tiệt, con ở nhà hả? Làm gì mà lạch cà lạch cách thế?”

Triệu Vân Lan giật giật cổ họng, không dám trả lời, tiếng gõ cửa ở bên ngoài lại càng lớn: “Triệu Vân Lan?”

Triệu Vân Lan đành phải thanh thanh cổ họng, mở miệng kêu: “Mieo ~”

“Mèo à?” Người phụ nữ bên ngoài nói thầm một tiếng, “Không phải chờ đến tối trời mới về sao? Sao hôm nay về sớm thế, chẳng lẽ có bầu rồi? Biết sớm thì có phải mang đi triệt sản rồi không?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y tạm thời không dám tưởng tượng nếu Đại Khánh tiên sinh nghe thấy mấy lời này thì sẽ phản ứng kiểu gì.

Cũng may đã lừa được mẹ y rồi, Triệu Vân Lan vừa thở phào một hơi định đem mấy chữ kia ghi lại cho đủ, kết quả nghe thấy ngoài kia có tiếng ô tô. Y vạch tấm rèm cửa dè chừng nhìn ra ngoài, phát hiện là lão ba phá sản nhân cách phân liệt đã về nhà rồi.

Trong thời điểm mấu chốt, Triệu Vân Lan quyết định thật nhanh, lập tức nhanh nhẹn nhảy cửa sổ ra ngoài, lặng yên không một tiếng động đáp xuống mặt cỏ đi về hướng ngược lại với chiếc xe đang đến, thành công làm kẻ trộm trong chính nhà mình một lần.

Triệu Vân Lan băng qua tiểu khu đi ra đường lớn, đang không biết đi đường nào, đột nhiên y thấy mặt đất đong đưa kịch liệt, mới đầu tưởng là động đất, nhưng nhìn kĩ thì người qua đường đều vô cùng bình thản tiếp tục di chuyển, nhà cửa bên cạnh cũng vẫn kiên cố đứng đấy, cả bụi cũng không thềm rơi xuống mấy hạt.

Triệu Vân Lan phản ứng lại, hóa ra là chỉ có thế giới của y đang xoay chuyển mà thôi. Tất cả xung quanh chợt đổ sụp xuống, dưới chân giẫm vào khoảng không, lại ngẩng đầu lên thì phát giác bản thân đã quay lại con đường trắng xóa kia rồi, trước mắt vẫn là ông lão Thần Nông hư hư thực thực.

Triệu Vân Lan bước qua giật giật tay áo ông lão: “Ông nói rõ ràng cho ta, đây là.....”

Cuối cùng ông lão cũng mở miệng, dùng một loại khẩu âm rất kì quặc ngắt ngang chất vấn của y: “Người có biết ‘Tử vong’ là cái gì không?”

Triệu Vân Lan nhú chặt mày đối mắt với ông lão hai giây, liền từ ánh mắt của đối phương đoán được mình chẳng thể cưỡng bức hay đối gạt được bất cứ tin tức nào từ ông cả, vì thế y chậm rãi buông tay, trầm mặc một hồi, thử cho đối phương một đáp án nước đôi: “Tử vong là kết thúc của thân thể sinh mệnh và bệnh tật?”

Ông lão cất giọng khàn khàn: “Thế ba hồn bảy vía tính là cái gì? Lục Đạo Luân Hồi lại tính là cái gì?”

Triệu Vân Lan rất nhanh chọn một cách nói khác: “Vây tử vong chính là đoạn sinh mệnh này chấm dứt và đoạn sinh mệnh khác bắt đầu.”

Lão nhân cười to hỏi lại: “Thế thì Quỷ tộc tính là cái gì? Đại Bất Kính Chi Địa lại là cái gì?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Một lát sau, Triệu Vân Lan hỏi: “Vây ông nói xem là cái gì?”

Trong mắt ông lão đột nhiên phát ra hào quang sáng ngời, nhất thời có chút chói mắt. Ông cầm lấy cánh tay của Triệu Vân Lan, ngón tay siết chặt đến mức gần như xuyên cả vào da thịt y: “Người quên rồi sao? Côn Luân, tử vong kỳ thật chính là.....”

Ông lão nói mấy lời này y như pháo hôi sắp chết trong phim truyền hình..._Ngắc nga ngắc ngứ mãi vẫn chưa nói ra được tên tuổi hung thủ, vừa phun ra được một mảnh manh mối tí ti thì đã hết đất chỉ là ông lão này bị người chẻ ra ngay trước mắt y.

Từ đầu chém xuống chân, một đao kia mang theo lực lượng vạn quân, sạch sẽ lưu loát như bổ dưa chém một người thành hai nửa hoàn hảo, ngay

sau đó đao phong kéo theo hàn ý rơi xuống đất, lưu lại trên mặt đất trắng xóa một đường nứt sâu đến ba thước. Người đứng một bên cũng có thể cảm nhận được mặt đất chấn động sau một kích sắc bén ấy.

Cho đến lúc này, người bị chém đôi không ngờ vẫn còn đứng thẳng, biểu cảm trên mặt vĩnh viễn đọng lại sự si cuồng nói không nên lời.

Triệu Vân Lan im lặng. lát sau, y theo bản năng bước sang bên cạnh mấy bước, trước mắt là chân chính máu tươi ba thước.

Một hồi lâu y mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngụy trước mặt, cổ họng run rẩy mãi không nói được một lời.

“Người không sao chứ? Mau đi cùng ta.” Thẩm Ngụy vốn đã vươn tay, nhưng mà hăn nhanh chóng chú ý tới đồng tử của Triệu Vân Lan kịch liệt co rút trong khoảnh khắc. Thẩm Ngụy vừa cúi đầu liền thấy tay mình vậy máu giống như đồ tể. Hăn lập tức rút tay về, ra sức chà lên người mình lau đi nhưng lại vẫn có cảm giác dơ bẩn không thể nào làm sạch. Trong lòng Thẩm Ngụy nảy sinh sự chán ghét và ghê tởm khó tả, bởi thế không muốn chạm vào y nữa mà e ngại đưa tay giấu vào trong tay áo, giải thích với y bằng giọng nói khắc chế mà áp lực, “Vừa rồi người đột nhiên biến mất trước mắt ta, ta.....”

Lúc này, Triệu Vân Lan cuối cùng cũng hồi phục tinh thần. Y bước lại nắm chặt lấy tay Thẩm Ngụy, hăn run rẩy tránh né theo bản năng lại bị y giữ càng thêm chặt, hơn nữa vô tâm vô phể nói: “Cho nên người là người của mười một năm sau chứ gì? Có nhớ rõ mấy lần say rượu loạn tính của hai ta không?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Sau một hồi im lặng, Thẩm Ngụy rốt cục quyết định bỏ qua bước nói chuyện, không vô nghĩa với Triệu Vân Lan nữa. Hăn khoát tay tháo Thủy Long Châu trên cổ y xuống, viên ngọc vừa vào tay hăn thì giống như giọt

nước lạnh rơi vào nồi đun hồ, xèo một tiếng thoát ra một làn khói đen, cuối cùng biến thành một mảnh vảy. Triệu Vân Lan mở to hai mắt, đang muốn nhìn kỹ thì Thẩm Ngụy lật tay một cái, mảnh vảy đã không thấy tăm hơi.

“Từ từ, đó là cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi, “Không phải vảy cá, như là vảy bò sát vậy, có phải là rắn không?”

“Không biết là cái gì mà cũng đeo lên cổ.” Thẩm Ngụy tâm tình ác liệt nói, “Vẫn là..... Vẫn là thứ trên người kẻ khác, người không chê bẩn sao?”

Triệu Vân Lan vô tội nhìn hẳn.

Thẩm Ngụy nhìn thẳng y một hồi rồi không nhịn được xoay đi, phía sau tức thời xuất hiện một lỗ hồng như bị xé rách, hẳn ấn đầu Triệu Vân Lan xuống, thô bạo quăng y vào.

Một mảnh quang ảnh lưu chuyển trong tầm mắt, Triệu Vân Lan thấy như mình bị bao quanh bởi biển nước mênh mông. Y bất ngờ quên mất chính mình không còn khả năng thở trong nước nên chưa kịp nín thở, âm thầm kêu một tiếng không xong, đã chuẩn bị uống vài ngụm nước rồi, chẳng ngờ ngay khi thân thể chìm vào nước thì đã bị người kéo qua, sau đó đối phương dùng đầu lưỡi mềm mại khiêu mở đôi môi của y, rót một luồng khí vào.

Thẩm Ngụy mang theo y nhanh chóng bơi lên trên, mỗi khi y cạn hơi, hẳn lại một lần độ vào, chỉ bốn năm hơi thở, bọn họ cứ nhiên đã lộ ra khỏi mặt nước.

Triệu Vân Lan hồi tưởng quá trình vừa lặn xuống vừa ngủ của mình, sâu sắc trải nghiệm cái gì gọi là nhanh như điện chớp.

Thẩm Ngụy đưa Triệu Vân Lan lên một con thuyền, cũng không thèm nhìn tới người đưa đồ nơm nớp lo sợ co ro một bên mà khoát tay giữ lấy

cảm y: “Người sống không thể uống nước Vong Xuyên, có bị sặc không? Cảm thấy thế nào?”

Triệu Vân Lan lau hết bọt nước trên mặt, cẩn thận nhớ lại lộ trình ngăn ngừa quá đáng vừa rồi, tổng kết: “..... Ta thấy như mình ngồi ngư lôi phóng lên ấy.”

Thẩm Ngụy buông y ra, Triệu Vân Lan mới từ trong nước ra ngoài đại khái hơi nhũn chân, nặng nề ngã ngửa xuống lòng thuyền, suýt nữa làm lật cả con thuyền nhỏ, chỉ nghe thấy tòm một tiếng, quý không mặt đưa đò cuối cùng bị dọa sợ quá, không thể nhịn được nữa, nhảy sông.

Thẩm Ngụy hoảng sợ, nhanh chóng cúi người nắm tay y: “Làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan lại không nương theo lực kéo của hắn để đứng lên, cánh tay bị nước Vong Xuyên ngâm trắng bệch mềm nhuyễn không còn sức lực, trôi trôi trôi, thiếu chút nữa trượt ra khỏi tay Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan ở dưới Hoàng Tuyền quá lâu, đôi môi cơ hồ không còn màu máu. Y thuận thế gối đầu lên mạn thuyền, hai mí nặng nề dúi lại cùng nhau, cúi đầu rên một tiếng: “Ta đau đầu.”

“Ta lập tức đưa người lên.” Thẩm Ngụy nói đoạn, muốn đỡ y đứng lên, nhưng Triệu Vân Lan không biết là cố ý không phối hợp hay là trên người không còn tí sức nào, cứ thế trầm xuống. Thẩm Ngụy đành phải đưa cả hai tay muốn ôm y, cơ mà Triệu Vân Lan có phải mấy cô bé thân thể mềm mại gì đâu cho cam, cho dù Thẩm Ngụy không thềm để sức nặng mấy trăm cân vào mắt nhưng người cao như vậy bễ lên chẳng hề thuận tay. Triệu Vân Lan hoàn toàn hôn mê thì còn đỡ, đằng này y vẫn còn chút ý thức, khó chịu liền phá quấy, phá quấy làm cho Thẩm Ngụy suýt nữa tuột tay.

Cuối cùng hẳn thực sự không còn cách nào khác, đành phải công người lên lưng.

Triệu Vân Lan ghé vào tai hẳn hàm hàm hồ hồ nói: “Còn có quần áo.”

Thẩm Ngụy: “Quần áo nào?”

Đang nói chưa xong thì có một tiểu quỷ đưa đồ thò ra từ trong mặt nước, lôi đến một cái thuyền khác. Trên thuyền để một chiếc áo khoác được gấp gọn gàng chỉnh tề không loạn lẩy nửa vạt. Thẩm Ngụy dừng một chút, cũng đành mang cả theo.

Thẩm Ngụy một đường công Triệu Vân Lan tới trong nhà y, nhẹ nhàng đặt lên giường, định vào phòng tắm lấy ít nước nóng. Ai ngờ vừa mới động thì cái vị đang “hấp hối” trên giường kia bất thần nhảy bật lên như uống tiết gà, mãnh hổ vồ mỗi một nhát kéo Thẩm Ngụy ngã lên giường, đôi mắt vốn díp lại lúc này lóe lóe sáng lên. Y cúi đầu, cùng Thẩm Ngụy mũi dán mũi: “Người đi làm gì đó?”

Thẩm Ngụy bấy giờ mới phát hiện chính mình bị lừa: “..... Nghĩa là người không sao hết?”

Triệu Vân Lan cong cong khóe mắt im lặng cười: “Có sao chứ, còn rất nghiêm trọng nữa là đằng khác, bà xã của ta bỏ nhà đi nha... aiiiiiz, ta nói bảo bối này, người đừng có chạy nữa, người nói xem người dễ bị lừa như vậy, vạn nhất bị người ta lừa bán mất thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngụy quả thực giận sôi người, thấy tay đẩy y ra, tâm tình phần nộ không biết phải biểu đạt thế nào, cuối cùng bật ra nói tục: “Người thối lắm!”

Triệu Vân Lan cọt nhả kéo cái áo khoác của Thẩm Ngụy qua ôm vào trong ngực như ôm gối, lại nhe nhớn lăn trên giường một vòng, ngay trước mặt Thẩm Ngụy chôn mặt vào nó hít hít, “Ai nha, mắng chửi người kìa, giờ

này khắc này trên thế giới nhất định lại có một bé gấu trúc mới sinh ra! Thật là dễ nghe, mắng thêm câu nữa đi.”

Thẩm Nguy thấy động tác của y giống hệt một tên cuồng sắc, vì thế vươn tay cướp áo khoác của mình: “Đưa ta!”

Triệu Vân Lan thi triển mười tám kiểu lăn tại chỗ, vừa ôm vừa lăn loạn cả lên, miệng còn vô cùng biến thái nói: “Không cho, cho người rồi ta lấy cái gì mà tự an ủi đây?”

Thẩm Nguy: “.....”

Xấu hổ buồn bực đan xen, lại không biết hẳn nghĩ tới cái gì mà mặt bất giác đỏ bừng.

Triệu Vân Lan ngẩng đầu, nghiêm trang nói: “Nhìn người rất giống đang có toan tính mưu sát chồng nhà.”

Thẩm Nguy không nói hai lời quỳ một gối trên giường, nhào qua cướp, Triệu Vân Lan liền lăn, Thẩm Nguy kéo được một góc áo về, Triệu Vân Lan lại lăn tiếp..... Sau đó không phụ sự mong đợi của mọi người lăn đánh rầm một cái xuống đất.

Hai người đều im lặng lúc lâu, rốt cục nhìn không được cùng nhau bật cười.

Triệu Vân Lan ngồi dậy, nửa người trên ghé vào mép giường cong cong khóe mắt cười nhìn Thẩm Nguy, đột nhiên mở miệng nói: “Bảo bối, hỏi người cái này nhé.”

Thẩm Nguy hạ mắt nhìn y.

Triệu Vân Lan dùng giọng điệu như nói chuyện phiếm hỏi hần: “Hậu Thổ đại phong sắp đi tong rồi phải không, người tính thế nào?”

Thẩm Ngụy sửng sốt.

Tiếp đó lại nghe Triệu Vân Lan hỏi tiếp: “Có phải người hi vọng ta ở bên người đến cùng, chết chung với người không?”

Thẩm Ngụy siết chặt năm tay đặt trên mặt giường, bị Triệu Vân Lan mắt nhanh tay lẹ nắm lấy.

Nụ cười của nam nhân chân thành mà thanh triệt, không một chút giả dối, không một chút âm trầm.

“Kỳ thật ‘Tử vong’ mà Thần Nông nói chính là ‘Hỗn độn’ nhỉ?” Giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Vân Lan vang lên bên tai Thẩm Ngụy lại như tiếng sấm, “Người không để Thần Nông nói xong, nhưng mà ta nghe ra được.”

Nói đoạn, y đứng lên khỏi mặt đất, cúi người ôm lấy thân mình cứng ngắc của Thẩm Ngụy vào trong lòng: “Người chưa từng nói với ta người muốn bất cứ thứ gì, thành ra ngay cả lấy lòng người ta cũng không biết phải lấy thế nào nữa. Kỳ thực nếu người muốn cái gì đều có thể nói cho ta biết, chỉ cần ta có...Gạt ta làm chi?”

Chương 90

Thẩm Ngụy không nói tiếng nào, Triệu Vân Lan liền chậm rãi cúi đầu, đưa tay nâng cằm hắn, tươi cười trên mặt rút đi nhưng ánh mắt lại không hề lạnh lùng, chỉ mơ hồ có một chút cô đơn và bất đắc dĩ. Y không thể nào dùng khuôn mặt giải quyết việc chung trong phòng thẩm vấn để đối diện với Thẩm Ngụy được.

“Nhìn ta.” Triệu Vân Lan nói, “Những chuyện người đã làm, ta muốn chính người nói rõ từng việc từng việc cho ta, ta không muốn phải lãng phí tế bào não của mình để mà đoán mò..._ Thẩm Ngụy, ta yêu người, không muốn nghi kị người, có một số việc nghĩ đến thì rất tổn thương tình cảm, nhưng ta lại càng không muốn nghe được chân tướng từ miệng người khác. Ta đã vì người mà phá bỏ vô số giới hạn, việc đáng coi thường cũng phạm vào không biết bao nhiêu lần, nhưng mà nếu người còn như vậy.....”

Y hơi dừng một lát, sau đó không nhẹ không nặng nói: “Ta đây sẽ thực sự trở mặt với người.”

Triệu Vân Lan biểu tình bình thản, giọng điệu cũng khác một trời một vực với những lúc y phát giận bình thường, tuyệt không có vẻ khí thế bức nhân, mi mục hạ xuống không còn chút bộ dáng khinh mạn thường ngày. Trong nháy mắt ấy, y cùng với Đại Hoang sơn thánh cao cao tại thượng trong trí nhớ của Thẩm Ngụy trùng khớp với nhau như một kì tích, như thể đã tái sinh không khác biệt chút nào.

Trong lòng Thẩm Ngụy đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi cực điểm. Từ khi hắn chào đời tới nay luôn luôn bề ngễ thiên hạ, không biết cái gì gọi là ‘sợ hãi’, thế mà trong một khắc này lại kinh hoàng đến mức cả người phát run.

Y biết, Thẩm Ngụy nghĩ, cho dù mình hao tổn tâm cơ đến thế, y vẫn biết.

Trong giây phút sợ hãi đến tột đỉnh, vạn năm Quý Vương cơ hồ muốn tuân theo bản năng mà xông tới giết chết người này, xử lý vấn đề đơn giản mà thô bạo giống như đồng tộc của hắn; chờ đến khi cắn nuốt hết thảy hết thảy huyết nhục của người kia vào bụng, từ đó về sau máu thịt giao hòa, trên đời sẽ không còn gì có thể uy hiếp hắn như vậy nữa, chỉ một ly một hào khả năng đánh mất đều khiến hắn lạnh run.

Nhưng mà Thẩm Ngụy dù sao cũng không phải là thiếu niên Quý Vương tâm như giấy trắng mấy ngàn năm trước nữa. Hắn đã dùng phương pháp nào đó gần như khắc nghiệt để áp chế bản năng và thiên tính, cứng rắn mài giũa bản thân thành một nhân vật ôn nhuận đoan chính đúng như Côn Luân Quân từng miêu tả.

Khắc chế, cơ hồ đã trở thành thói quen khảm vào cốt tủy.

Thẩm Ngụy ngừng hô hấp, sắc mặt vốn dĩ tái nhợt lại càng như pha thêm trắng tuyết, không còn thấy một tia huyết sắc.

Lạnh lẽo khôn tả thoát phá lòng hắn tràn ra, tựa như dòng suối lạnh thấm đẫm mọi vật trong yên lặng, không hề kịch liệt, nhưng trong khoảnh khắc đã thấm thấu đến tứ chi bách hài. Cho đến khi Thẩm Ngụy phục hồi tinh thần thì phát hiện chân tay mình không ngờ lại đang run rẩy liên hồi.

Triệu Vân Lan lại chỉ vô cùng kiên nhẫn chờ hắn – kiên nhẫn cả một đời của y dường như đều dùng hết trên người Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan luôn mười ngón tay vào tóc hắn, cẩn thận vổ về từng chút từng chút một, nhất thời cũng không thể nói rõ cảm thụ trong lòng. Ngón tay y vô thức quấn quýt mái tóc mềm mại của hắn, bỗng dưng nhớ tới ngày ấy tóc dài tỏa kín trên giường.

Tao nhã vô song, dường như đã cách mấy đời.

Triệu Vân Lan phát gốc một hồi, nói không nên trong lòng đắng ngọt chua cay, lý trí của y biết rằng mình đang xử lý một chuyện nghiêm trọng vô cùng, nhưng tâm lại không muốn nghĩ bất cứ điều gì cả.

Đại khái có đôi khi con người ta đi tới nơi nào đó tiến thoái lưỡng nan, thì sẽ hi vọng thời gian dừng lại ngay tại đó, khiến y không cần đi thêm về phía trước cũng không cần quay đầu, cứ lừa mình dối người ở yên một chỗ như vậy thôi.

Nhưng mà tất cả kim đồng hồ trên thế gian đều chạy về phía trước, thời gian chẳng thể dừng lại chỉ vì một người.

Triệu Vân Lan tạm dừng động tác, đôi mắt nhắm chặt của y mở ra, đem ghế dời đến trước mặt Thẩm Ngụy, lại kê bàn trà vào giữa hai người. Sau đó y vào bếp, mở ra một ngăn tủ không biết đã bao lâu không động tới, lấy ra một bộ trà cụ đã bám một tầng bụi bặm.

Cái người bình thường ăn mì tôm cũng phải pha mì hộp chỉ để không phải rửa bát, cứ nhiên lại tốn đến hai mươi phút để gốc gốc rửa kỹ toàn bộ ấm trà chén trà.

Giống như y muốn tìm việc gì đó để làm cho tĩnh tâm lại.

Đoạn, y mang khay trà gỗ đến bàn trà, im lặng nổi lửa đun nước trong bình nhỏ, lại kéo một hộp trà dưới ngăn bàn lên, ngẩng đầu hỏi Thẩm Ngụy: “Thiết Quan Âm được không?”

Thẩm Ngụy mặc kệ là Thiết Quan Âm hay là Bồ Tát bần, hần vẫn chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan đi vào bếp, ánh mắt của Thẩm Ngụy đuổi theo y tới phòng bếp, y rửa ấm chén, ánh mắt hần chuyển tới bồn rửa bát, giống như chỉ cần hần dời mắt một chút thôi, Triệu Vân Lan sẽ biến mất trước mắt hần.

Triệu Vân Lan yên lặng hơ chén, rửa trà, cuối cùng đặt một chén trà trước mặt Thẩm Ngụy.

Hương trà tràn ngập lan tỏa cùng hơi nước, đáng tiếc không ai có tâm tư thưởng thức nó.

Thẩm Ngụy vô thức nhận lấy, tay run đến mức nước trà không quá nhiều trong chén sóng ra gần một nửa.

Thấy bông rác, Thẩm Ngụy mới hạ mắt, ổn định tay, thật lâu thật lâu vẫn duy trì động tác cứng ngắc ấy, rốt cuộc mới đưa chén trà lên miệng nhấp nhẹ một ngụm, khàn khàn hỏi: “Người làm sao mà biết?”

“Ký ức trong đại thần mộc được tạo rất khéo léo..... Vô cùng khéo léo.” Triệu Vân Lan hơi hơi nghiêng về một phía, gật đầu, tựa hồ bên đó nghe thấy tiếng nước sôi trào, “Khéo léo đến mức có thể xâu chuỗi được tất cả những gì ta biết lúc đó, lại là một câu chuyện hoàn toàn khác hẳn. Nó vừa có thể ngay lập tức khiến cho tâm tình ta kích động đến mức không thể tự ức chế, lại lưu lại đủ sơ hở để ngay khi ta bình tĩnh lại liền có thể phát hiện ra chỗ nào đó không đúng.”

Thẩm Ngụy không hề thay đổi sắc mặt. Khi khuôn mặt hần không thay đổi cũng không gợn sóng mây may, mi mục xinh đẹp đến gần như yêu di, cơ hồ có thể câu hồn đoạt phách.

“Kỳ thật ta nên sớm biết mới đúng, nếu như kí ức giả trong đại thần mộc là kẻ khác bịa đặt ra để làm ta lạc hướng thì thật sự là không khôn ngoan. Bởi vì khi đó người còn ở ngay bên cạnh ta, chẳng lẽ khi lòng ta có nghi ngờ lại không hỏi người hay sao? Một khi lời người nói và thứ ta biết có bất cứ sai lệch nào, ta sẽ chọn tin tưởng ai đây?” Triệu Vân Lan hạ mắt không nhìn hần, lát sau, y hỏi, “Sở dĩ người đoán được ta biết gì đó, là từ mấy câu tanói ra để lừa Quỷ Diện trên đỉnh Côn Luân, đúng không?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một lát, thản nhiên thừa nhận: “Ừm.”

Sự tình đã đến nước này, cần quấy và liều mạng che giấu đều chỉ làm cho tình hình xấu đi mà thôi, hẳn lựa chọn thân nhiên thẳng thắn mà đối diện.

Triệu Vân Lan nhìn hần không chớp mắt: “Trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể sắp xếp một cục diện chu toàn, sao người lại giỏi giang đến thế nhỉ? Quý Diện toàn tự ý nói gã với người là song sinh, rõ ràng là DNA của hai người không giống nhau tí nào mà, trừ khoản lớn lên giống nhau một chút ra thì ta thấy chẳng còn điểm nào tương đồng nữa cả, chỉ số thông minh cũng không cùng một đẳng cấp.”

Thẩm Ngụy vô thanh vô tức, đoan chính ngời đó như nhập thiền.

“Lúc ấy hết thầy đều hướng đến Thần Nông, câu chuyện của người đặt Thần Nông là một nhân vật rất đặc thù, sau đó lại cố ý lấy hình tượng Thần Nông để nói ra câu nói về trường cửu và sinh tử kia, có phải vì người đoán được một khi tên Thần Nông Dược Bát nhiều chuyện kia thấy được một tia gió thổi cỏ lay thì sẽ xuất hiện rồi dùng cách đó để nhắc nhở ta không?” Triệu Vân Lan cười khổ, “Canh bạc này lại để người cược thắng, chẳng những người rất tài giỏi mà vận khí cũng thật không tồi.”

Thẩm Ngụy im lặng lâu hơn lâu hơn, lại thừa nhận: “Phải.”

“Ta thật sự thích người, thật sự là..... Một đời này của ta, chưa từng thích người nào khác đến thế.” Triệu Vân Lan nói tới đây thì biểu cảm trên mặt khổ sở đến mức khó có thể ức chế mà trở nên vụn vụn, nhưng mà chỉ trong một khoảnh khắc thôi y đã khôi phục bình thường, phảng phất như hết thầy vừa rồi chỉ là ảo giác của người khác, mà lời nói của y lại dừng lại một hồi lâu mới khàn đặc tiếp tục, “Ta không muốn nghi ngờ người, khi ta cân nhắc đoạn kí ức gượng ép đến xảo diệu kia, suy đoán xem rốt cuộc là ai cố ý dẫn ta sai đường, căn bản không hề xét đến người.”

Thẩm Ngụy ngồi ngay ngắn nơi đó như sắp thành tiên đến nơi, trên mu bàn tay lại nổi lên gân xanh dữ tợn.

“Lần thứ hai ta cảm giác không thích hợp, là ở trước tảng đá phong ấn Hậu Thổ đại phong của Nữ Oa.” Triệu Vân Lan hạ thấp giọng, “Trong đó phần lớn là chuyện khi hai chúng ta ở cùng một chỗ, Nữ Oa chỉ là phù dung sớm nở tối tàn xuất hiện trong nháy mắt, lưu lại hai câu nói nửa thật nửa giả. Hai câu nói kia cực kì xảo diệu, mỗi một lời đều là ám chỉ, ám chỉ chuyện năm đó là một hồi bi kịch mà ngọn nguồn chính là Thần Nông.”

Triệu Vân Lan nói tới đây, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nhưng lần này thì người không may mắn, sau đó ta gặp Quỷ Diện, gã đã vô ý nói với ta một câu, ‘Bên trong có toàn bộ ký ức của Nữ Oa’. Toàn bộ ký ức của Nữ Oa chẳng lẽ chỉ có hai câu nói sao? Lúc ấy ta rất hỗn loạn, còn chưa phản ứng lại được, thậm chí còn hỏi gã về quan hệ của Thần Nông với hồn hóa trên vai trái của mình nữa. Phản ứng của Quỷ Diện khi đó..... Giống như là ta vốn dĩ phải biết cái gì đó.”

“Lúc sau gã giương giọng cười to, vốn định nói gì đó với ta, câu nói kia lại bị người cương ngạnh ngắt ngang. Bây giờ nghĩ lại có lẽ là lúc đó gã đã nghe ra được ngay cả ký ức trong đại phong thạch cũng đã bị người động tay rồi...Chẳng qua ta đoán lần này người không phải là bịa ra, mà là cắt đi một ít, cố ý giữ lại một ít thôi.”

Thẩm Ngụy không thừa nhận cũng không có phủ nhận, lúc này hoàng hôn đã gần buông xuống, trong phòng không bật đèn, ánh sáng trở nên ảm đạm, người đàn ông này giống như một vị thần minh vô bi vô hi được thờ phụng trong miếu đền.

“Nhưng ta vẫn loại bỏ người ra khỏi phạm vi hoài nghi theo bản năng như cũ, cho dù trực giác của ta đã soi rõ phương hướng rồi người nói có phải ta thiếu tâm nhãn lắm không?” Triệu Vân Lan thở dài, “Trước đây ta

vẫn thấy kẻ ngốc là do người thông minh khiêm tốn tự xưng thôi, bây giờ mới phát hiện mình là một thằng ngốc không hơn không kém.”

“Ta ôm đầy lòng nghi kị với Thần Nông thì gặp được ông lão kia....À, đó là bản nhân Thần Nông sao?”

“Không phải, Thần Nông đã chết,” Thẩm Ngụy nói, “Đó chỉ là một ảo ảnh lão lưu lại khi còn sống thôi.”

“Bảo sao bị người ta chém cho một đao từ đầu tới chân còn có thể cười vui mừng thế.” Triệu Vân Lan cảm khái một câu, vươn tay với Thẩm Ngụy, “Thủy Long Châu...ý ta là mảnh vảy kia, giờ có thể trả cho ta không?”

Thẩm Ngụy chần chờ một lát, từ trong lòng lấy ra mảnh vảy do Thủy Long Châu hóa thành, đặt xuống cạnh khay trà.

Triệu Vân Lan thò hai ngón tay gắp nó lên, lật qua lật lại quan sát một hồi: “Nhìn như vảy rắn..... Là Phục Hy hay Nữ Oa?”

Thẩm Ngụy giống như đã biến thành một cái máy phục vụ tự động, hỏi gì đáp nấy: “Là Nữ Oa.”

“Thủy Long Châu đưa ta về mười một năm trước, ta theo dõi Thần Nông Dược Bát, xuống Hoàng Tuyền, liền gặp người. Người với cái bát mé bám trên người ba của ta lờ qua tiếng lại thoạt nhìn đều nhìn đối phương không vừa mắt, khi đó ta cảm thấy biểu hiện của người thực sự như người xa lạ ấy.”

“Ta không chịu tin đó là sự thật, nhưng lại cảm thấy nó chính là sự thật, vì thế mới đi Quỷ thành mua một quyển sách...chính là cuốn sách mà hai ngày trước ta muốn truy tìm xuất xứ đó. Khi đó cô chủ của tiệm tạp hóa trong Quỷ thành nói cho ta biết nó là do chính ta của mười một năm trước

tự mình mua. Quả nhiên quyển sách tồn tại, thế là có thể chứng minh hết thảy ta nhìn thấy đúng là đã từng xảy ra.”

Thẩm Ngụy nhú mày.

“Quyển sách kia có tựa là [Thượng Cổ bí văn lục], ta xem qua nó trước khi lên núi Côn Luân. Nếu không có nó, có lẽ ta sẽ không lên đỉnh Côn Luân.” Triệu Vân Lan nói chậm lại, y đột nhiên rất muốn hút thuốc, bởi thế liền im lặng, lấy bật lửa gõ gõ mặt bàn.

Ngọn lửa nho nhỏ nhảy nhót, trong nháy mắt châm lên, âm thanh điều thuốc bị thiêu đốt trở nên vô cùng rõ ràng.

“Bấy giờ cuốn sách ở trên người ta, nhưng mà khi ta bị Thủy Long Châu đưa về mười một năm trước thì nó biến thành giấy trắng, bởi vì ở thời không kia cũng có một cuốn [Thượng Cổ bí văn lục] giống nó như đúc. Đến khi ta được người đưa về thì nó đã biến mất không thấy...Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, làm thế nào người đưa ta về được vậy?”

“Trảm Hồn Dao có thể phá vỡ hết thảy.” Thẩm Ngụy đưa ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mi tâm của Triệu Vân Lan, từ phản xạ trên đồng tử của Thẩm Ngụy, Triệu Vân Lan thấy trên trán mình có kim quang chợt lóe, chỉ nghe Thẩm Ngụy nói, “Hồn phách người có dấu hiệu của ta, chỉ cần ta có đủ thời gian thì có thể tìm được người. Bản.....[Thượng Cổ bí văn lục] đó làm sao rồi?”

“Mười một năm trước, chữ viết trong sách đều biến mất, trở thành một quyển toàn giấy trắng bị ta ném vào nước Vong Xuyên trong quá khứ rồi.” Triệu Vân Lan nói.

Thẩm Ngụy nhìn Triệu Vân Lan, bằng tâm tư linh thông của y, hẳn là đã hiểu Thần Nông muốn làm cái gì.

“Thần Nông vừa khuyên ta cẩn thận với người, cũng vừa nói với ta một chuyện cũng không phải một đoạn lão muốn nói lúc cuối cùng kia mà là ám chỉ ngay từ khi ta bị Thủy Long Châu mang đi, lão muốn ám chỉ hai chữ ‘Luân hồi’.”

Thẩm Nguy không lên tiếng, Triệu Vân Lan nói tiếp: “Người xem, ta mua sách, nhiều năm sau đọc nó, đọc rồi trong lòng nảy sinh hoài nghi, đi truy tìm lai lịch của nó, tra được người mua là chính mình, sau đó bị quăng về mười một năm trước, bản thân ta thực sự đi mua quyển sách kia...__Đây chính là một vòng luân hồi có đầu đuôi nối liền. Mà sau khi rời khỏi vòng luân hồi này thì [Thượng Cổ bí văn lục] biến mất, nó đã vĩnh viễn lưu lại trong vòng luân hồi đó rồi. Con người trên trái cầu khổng lồ di hoài không thấy biên giới, đường tròn quay xung quanh trục cố định lại nhỏ vô cùng, trong luân hồi sinh rồi sẽ tử, tử rồi sẽ sinh, sinh tử về bản chất là không thể phân biệt được, ‘tử vong’ cũng không có ý nghĩa chân chính, điều này không bàn mà hợp với ý tưởng của Phục Hy bát quái.”

Thẩm Nguy bỗng nhiên cúi đầu nở một nụ cười pha chút tự giễu: “Người không cần phải nói, ta hiểu được.”

Triệu Vân Lan nghiêng đầu phà một hơi khói thuốc, lặng im không nói.

“Cho nên khi đó người đã biết ký ức giả làm ấu trong đại thần một không phải là do Thần Nông tạo ra...__Tiền thánh chính là tiền thánh, năm ngàn năm sau trước đều biết được rõ ràng, năm đó khi lão lưu lại ảo ảnh, xà lân của Nữ Oa và bí văn lục truyền miệng chỉ sợ cũng đã tính đến chuyện hiện tại rồi..._Hoàn toàn trùng khớp, đầu đuôi chặt chẽ, đó mới là bút tích của người đứng đầu Tam Hoàng.” Thẩm Nguy nhẹ giọng nói, “So ra, ta thực sự kém lão.”

Triệu Vân Lan nheo nheo mắt trong làn khói trắng, nhắc ấm trà rót đầy chén cho Thẩm Nguy: “Không, các người chỉ là hai người khác nhau đứng

ở hai lập trường bất đồng mà thôi. Kỳ thật khi ‘Ta’ ở trong đại thần mộc đó giương cờ tạo phản, bi phần và kiệt ngạo tràn ngập trong lòng đó không phải là của ta, mà là của người, phải không?”

Thẩm Nguy vô thức nâng chén Tử Sa đưa lên chóp mũi, cũng không biết đã ngửi ra được cái Tí Sứu Dần Mão gì, cuối cùng hãnh cười khổ: “Ta chỉ hận mình không sớm sinh ra sớm khai trí một chút, rốt cuộc vẫn là không vượt qua được cuộc thần ma đại chiến kia.”

Triệu Vân Lan nhắc siêu đun, đổ thêm nước nóng vào ấm trà: “Lừa ta một vòng lớn như vậy, bây giờ đã có thể nói cho ta biết sự thật chưa?”

Thẩm Nguy thấp giọng hỏi: “Người thật sự muốn nghe?”

Triệu Vân Lan nhìn hãnh dăm dăm: “Chính miệng người nói, bất luận thế nào, ta sẽ không hận người.”

Chương 91

Điện thoại của Quách Trường Thành vẫn luôn báo rung, trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ mà kì quái, nhìn qua không phải là số di động cũng chẳng phải số của tổ chức đứng đắn nào, phần đầu là cả dãy rất nhiều số 4. Quách Trường Thành nhìn lướt qua thấy giống điện thoại tiếp thị mua sắm trên TV, chắc là đang đẩy mạnh tiêu thụ mặt hàng nào đó. Mọi người đều đang nói chính sự, tuy rằng cậu không hiểu lắm nhưng cũng vô cùng hiểu chuyện mà giả bộ chăm chú nghe, mặc kệ di động rung không ngừng, không thèm để ý tới.

Thế nhưng mọi người thảo luận sôi nổi hồi lâu mà vẫn chẳng ra được nguyên do gì, ngược lại Xà tứ thúc dâng Thủy Long Châu làm cho Sở Thứ Chi so đo một phen, Sở Thứ Chi thường niên sinh sống trong mộ phần lại đi trên con đường thi tu, tâm tính thật sự là chẳng quang minh lỗi lạc được đến đâu, ngẫu nhiên sẽ có chút u ám nho nhỏ, là một nhà lý luận âm mưu chính tông.

“Tứ thúc nhà cô chắc chắn là đã biết cái gì đó.” Sở Thứ Chi khẳng định, “Không thì tại sao ông ta lại đột nhiên muốn đưa cô đi, lại trùng hợp bảo cô giao Thủy Long Châu cho sếp Triệu?”

Chúc Hồng khoanh tay trước ngực, cau mày hít sâu một hơi.

Người người quý quý trong văn phòng đều yên lặng, lúc này lão Lý thích đẽo xương trực ban phòng thường trực buổi sáng đột nhiên lên tiếng, ông nói: “Kỳ thật tôi...tôi có một chút tin tức ngoài luồng.”

Tức khắc tất cả mọi người đều nhìn về phía ông, lão Lý hơi cứng ngắt ngượng ngùng nở nụ cười: “Tôi đây một thân một mình, tan tầm cũng không có việc gì làm, bình thường hay đến phố đồ cổ tìm vài lão anh em uống trà chơi cờ. Hai ngày này tôi có nghe một ông anh cùng chơi cờ nói một việc thế này, ông ấy bảo trong nhà thờ mấy con rắn hộ gia trấn trạch,

hai hôm nay đã đi mất, cả đồ cúng cũng không ăn. Nhà khác cũng như vậy, Xà tộc xem ra là muốn triệt để rút khỏi Long Thành.”

Chúc Hồng ngăn người: “Cái này...tứ thúc không nói gì với tôi cả.”

“Không chỉ có Xà tộc đâu, mọi người xem, sắp tới là đầu xuân rồi, trong thành có nửa con quạ đen sao? Cái đám Nha tộc lóc chóc kia chỉ cần có tí gió thổi cỏ lay thì chạy trốn còn nhanh hơn cả chuột.” Khi Đại Khánh nhắc tới chữ “Chuột” thì cau cái mũi biểu thị vạ phần khinh bỉ...Đối với một con mèo mà nói, đại khái trên thế giới này có cái gì đáng khinh thì đều có thể dùng chuột để hình dung được hết.

“Tứ thúc của tôi, ông ấy.....” Chúc Hồng dừng một chút, nếp nhăn nơi mi gian càng sâu, cô được tứ thúc nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, trong lòng cô, Xà tứ thúc căn bản chính là một sự tồn tại không gì không làm được. Cô chưa từng thấy tứ thúc khó xử vì bất cứ việc gì, Xà tộc giống như chỉ cần có ông trấn ở đó thì ngay cả trời sập cũng không sợ.

Chúc Hồng biết ông không nói với mình nửa chữ có khả năng là do sợ mình có tình cảm quá sâu nặng với Triệu Vân Lan, thời điểm yên bình còn có thể biết bản thân không có hi vọng mà tự rời xa, chứ nếu đã biết y gặp nguy hiểm thì sao có thể bỏ y lại mà rời đi dễ dàng cho được?

Nhưng mà phải là đại sự cỡ nào, mới khiến cho tứ thúc không cần suy ngẫm biện pháp đã trực tiếp di dời cả Xà tộc đi?

Trong tất cả mọi người kỳ thật chỉ có Đại Khánh là biết phong thanh...Bất luận là U Minh dị động hay là cuốn sách quý dị đến từ mười một năm về trước kia, tựa hồ đều loáng thoáng chỉ hướng đến chuyện xưa trăm ngàn năm trước, đó là niên đại mà trời sụp đất nứt, chư thần bỏ mình, tuyệt không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng mà nó cũng thấy rõ ràng thái độ của Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan từ nhỏ chính là đứa chọn nhẹ sợ nặng. Y rất có tài kéo bè kết cánh, nhưng chỉ cần vừa đề cập đến công tác nhiệm vụ cụ thể thì đã héo ngay được, lười từ việc to đến việc nhỏ, có thể sai khiến ai thì sai khiến nấy. Có khi người khác ra ngoài điều tra xong về viết báo cáo cho y xem y cũng lười luôn, như con sói đuôi xù ngồi trên ghế cao, ra vẻ bắt người ta làm thành Power Point tóm tắt trọng điểm nội dung cho nghe.

Nhưng chuyện mà y đối mặt lúc này, hoặc cũng có thể nói là...chuyện mà Trấn Hồn lệnh đối mặt lúc này, ngoại trừ việc thi thoảng để cho bọn họ hỗ trợ những việc nhỏ không đáng kể ra thì Triệu Vân Lan phong bế mọi thứ vô cùng nghiêm kín, không lộ ra nửa tia phong thanh, quá nửa là y biết rõ mấy người bọn họ cho dù có tham gia vào cũng chỉ là pháo hôi nên mới muốn một mình gánh lấy tất cả.

Mèo đen chuyên đường nhìn, ánh mắt dừng trên người Quách Trường Thành, tùy tiện cắt ngang không cho mọi người đoán mò không đầu mỗi nữa: “Tiểu Quách, điện thoại của người rung bần bật từ này đến giờ, không tê tay à? Mau nghe điện đi..._Ta thấy hay là thế này, chúng ta cứ thảo luận mãi cũng chẳng ra được cái gì đâu, ca sáng về nghỉ ngơi trước, ca đêm tí nữa Tang Tán với Uông Chủy cùng đến nhà y xem người đã về chưa. Nếu trước hừng đông ngày mai mà sếp Triệu không trở lại thì chúng ta xuống Hoàng Tuyền tìm y một chuyến, thực sự không được thì..... Ngẫu nhiên xin Địa Phủ giúp đỡ một lần cũng chẳng chết ai.”

Mèo đen nói xong, nhảy lên bàn, nghiêm nhiên sấm bộ dạng lãnh đạo không có nhà ta đây đảm nhận trách nhiệm, nghiêm trang chỉ tay năm ngón: “Đúng rồi, Chúc Hồng, chút nữa cô gọi cho Lâm Tĩnh hỏi xem tên đó đã lên xe chưa, bao giờ thì về đến nơi.”

Chúc Hồng “À” một tiếng, vuốt vuốt lông mèo, lại gãi gãi cằm nó.

Đại Khánh chỉ trong vòng một giây biến ngay từ một đại vương bá khí trắc lậu thành một con mèo hết ăn lại nằm đúng chuẩn, được cô gãi cho thư

thái, chân trước chống lên bàn lười biếng duỗi eo, thoải mái ngân nga meo meo.

Trong văn phòng lập tức vang lên mấy tiếng cười đều cổ nén.

Đại Khánh quay ngoắt đầu, vội vàng hươ vươt vẩy tay Chúc Hồng xuống, lời lẽ rõ là chính nghĩa: “Làm gì đây? Nam nữ thụ thụ bất thân, cô tôn trọng ta tí coi!”

Lão Lý ở bên cạnh vừa vô thức vươt ve chiếc nhẵn xương trắng, vừa hơi lấy lòng ân cần hỏi: “Đại Khánh, bận cả ngày rồi đã ăn cá rán chưa? Hôm qua ở nhà tôi có rán một ít.....”

Mặc dù Đại Khánh cố ý thể hiện ra bộ dạng rất khiêm tốn, nhưng mà hai cái lỗ tai dựng thẳng lại bán đứng nó một cách triệt để, lúc lâu sau, Đại Khánh mới vươn móng vươt, dùng một loại tư thế “Đờ ai gia ~” cao quý lãnh diễm để lão Lý ôm đi.

Quách Trường Thành rốt cuộc nhận cuộc gọi đã quấy rối cậu cả nửa ngày nay, hàng cục gạch nội địa có âm lượng rất lớn, cách xa hai bước vẫn có thể nghe thấy tiếng người nói liền thoảng qua ống nghe truyền ra mang theo khẩu âm vùng khác đậm đặc, tốc độ nói quả thực nhanh đến mức có thể rời tầng khí quyển phóng lên mặt trăng luôn được. Sở Thứ Chi nghe Quách Trường Thành rất lễ phép nghe đối phương xổ một tràng dài, bấy giờ mới yếu ớt nói: “Ngại quá, tôi nghe không rõ...chị có thể lặp lại chậm rãi một lần được không?”

Trong ống nghe im lặng hai giây, bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc nước nỏ trầm thấp.

Không biết là do điện thoại của Quách Trường Thành quá nát hay là còn lý do nào khác mà tiếng khóc kia nghe vô cùng đặc biệt, nó giống như sóng nước khuếch tán khắp phòng. Sở Thứ Chi vốn đang thu dọn đồ định

đi thì bỗng nhiên dừng bước, xoay người, vươn tay lấy cái điện thoại qua, để loa ngoài rồi đặt lên bàn.

Quách Trường Thành sững sốt, Sở Thứ Chi nâng ngón trỏ đặt lên đầu môi, cẩn thận nghe, sau đó rút một cây bút từ ống đựng trên bàn viết lên giấy nhớ: “Là quý khóc.”

Quách Trường Thành nổi hết cả da gà.

Sở Thứ Chi lại viết nhanh: “Bảo cô ta đừng khóc nữa, hỏi xem có chuyện gì.”

Quách Trường Thành là theo lời hăn nói, hồi lâu sau tiếng khóc kia mới hơi hoãn lại, thút tha thút thít cố gắng dùng tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn để trình bày: “Thầy Quách cậu có nhớ tôi không? Ba năm trước khi cậu đi dạy học từ thiện đã tới thăm nhà tôi, con gái tôi tên là Thôi Tú Vân, tôi còn làm cho cậu một bát đậu hũ đó.”

Quách Trường Thành ngẩn người: “A! Em nhớ rồi, nhớ ra chị rồi!”

Đầu dây bên kia lại nghẹn ngào: “Không thấy Tú Vân đâu cả.”

Cô bé quen biết ba năm về trước, bây giờ tính ra cũng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi, Quách Trường Thành hỏi: “Cô gái lớn như vậy sao lại không tìm thấy? Không phải là lại lên núi chơi một mình đấy chứ?”

Sở Thứ Chi rất hứng thú nhìn Quách Trường Thành, hăn phát hiện ra khi cậu nói chuyện giọng nói đã lớn hơn nhiều, cũng rất rõ ràng mạch lạc.

Đối phương sốt ruột lại khóc nức nở, vừa khóc thì lời nói lại thành tiếng địa phương, hai bên trao đổi vất vả vô cùng, mãi một lúc sau mới hiểu được. Cha của cô bé ra ngoài làm công, buôn bán được một món tiền, mua cho cô một cái điện thoại di động coi như là rất cao cấp ở vùng đó. Sau khi cô bé học xong thì hay lên mạng, rất nhanh đã quen được mấy người bạn

net không biết đang làm gì, còn có bạn net không ngại xa xôi đến tận nơi tìm cô bé, nói là có thể mang cô tới Long Thành làm công, nói hai ba câu đã lừa được em gái ngốc đi rồi.

Khi người nhà phát hiện ra thì chỉ còn thấy có một tờ giấy nhỏ.

Quách Trường Thành đưa mắt thoáng nhìn, gập Sở Thứ Chi viết: Hỏi một chút xem cô ta có thể rời khỏi nơi đó để đến Long Thành không.

Quách Trường Thành hỏi xong, bên kia đột nhiên úp úp mở mở: “Tôi...tôi không thể rời thôn được. Tôi..... có bệnh.....”

Sở Thứ Chi gật gật đầu, linh hồn này bị trói buộc.

Quách Trường Thành lại hỏi: “Trong nhà còn có ai khác không?”

“Cũng chỉ còn có một bà già...Ở Long Thành tôi chỉ biết có một mình cậu, thầy Quách xin cậu thương xót, cậu giúp tôi đi, giúp tôi tìm con bé, con bé còn nhỏ như vậy, còn chưa biết gì mà.....”

Long Thành rộng lớn bao la, ngựa xe như nước, tìm một người quả thực là mò kim đáy bể, đặc biệt là cho dù Quách Trường Thành có quen biết cô bé đi chăng nữa thì đã ba năm không gặp, ai biết được con bé đã lớn thành kiểu gì rồi... Sở Thứ Chi nhún nhún vai viết lên giấy: Đừng tùy tiện đáp ứng lời quý nói, phiền lắm.

Ai ngờ hẳn vừa viết được hai chữ “Tùy tiện” thì Quách Trường Thành đã đồng ý luôn rồi: “Được rồi, chị đừng vội quá, em cam đoan sẽ tìm con gái của chị về mà!”

Sở Thứ Chi trượt ngòi bút lưu lại một đường thật dài trên giấy, vừa định chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ngẩng đầu răn dạy Quách Trường Thành một phen thì thấy bạch quang đại biểu cho công đức chợt lóe trên

người cậu. Thế nhưng nó giống như đã biến sắc, trong nháy mắt đó ánh sáng lóe lên màu cam như ánh lửa.

Sở Thứ Chi lấp bấp kính hải vạt nắm bả vai Quách Trường Thành, Quách Trường Thành gác máy, mờ mịt nhìn lại hắn.

“Không..... Không có gì, có lẽ tôi nhìn nhầm thôi.” Sở Thứ Chi nói thầm một câu, nghĩ nghĩ, lại ném trả túi mình về chỗ cũ, “Cậu muốn tìm người thế nào? Tôi giúp cậu đi.”

Lúc này, hai mạng quý bị phái đến nhà Triệu Vân Lan là Ưng Chủ và Tang Tán đã đến nơi, lễ phép gõ cửa, bên trong không một tiếng động. Ưng Chủ đưa theo Tang Tán trực tiếp xuyên qua ván cửa mà vào, chỉ thấy bên trong không bật đèn nhưng bếp trà vẫn đang hoạt động, ghế dựa và trên giường đều từng có người ngồi, lửa đun nước vẫn đang cháy, nước sắp cạn đến nơi mà không thấy người đâu cả.

Tang Tán cúi người chọc khay trà, vô sự tự thông tắt lửa, phán đoán: “Vừa rồi, nài đi, hai người, đi trước khi tối.”

Pha trà là muốn nói chuyện rất lâu, bọn họ đã nói cái gì?

....

Hoàng hôn hôm nay, khi Triệu Vân Lan nói ra câu nói kia, Thẩm Ngụy ngây ngốc nhìn y hồi lâu như thể muốn chìm sâu trong mắt y, lại qua một lúc, hắn mới cúi đầu lên tiếng: “Được.”

Sau đó thời gian hắn im lặng càng lâu, ánh mắt lướt qua siêu nước sương trắng lượn lờ, có vẻ đờm chút mê mang.

Khi bắt đầu ngược dòng tìm lại ngàn năm kí ức, hắn bỗng dừng giống như đã biến thành một người già.

Không biết bao nhiêu thời gian, hần mới nhẹ nhàng thở dài mà cười khổ nhìn Triệu Vân Lan: “Ta..... Ta không biết nói từ đâu.”

Thẩm Nguy nói rồi buông chén trà, hần ngồi ngay ngắn trên giường, vươn tay về phía Triệu Vân Lan: “Không bằng chính người đến xem đi.”

Triệu Vân Lan cảm thấy bản thân hiển nhiên là phải có khúc mắc với Thẩm Nguy mới đúng, thế nhưng cánh tay y phản ứng trước cả suy nghĩ, đã đưa qua mất rồi.

Thẩm Nguy nắm lấy bàn tay ấy, bất ngờ dùng lực kéo Triệu Vân Lan vào lòng làm y cảm giác mình sắp chạm vào người hần đến nơi, theo bản năng đưa tay chống trên mép giường, ngón tay lại giống như vừa xuyên qua một mảnh hư không. Sau đó y như ngã vào thứ gì, dưới chân lão đảo, được một đôi tay dịu dàng đỡ lấy.

Triệu Vân Lan mở to hai mắt lại vẫn không nhìn thấy cái gì, đành phải gất gao nắm lấy tay mình: “Thẩm Nguy?”

Thẩm Nguy khẽ đáp.

Trước mắt tuy rằng tối om nhưng bốn phía lại không hề yên tĩnh, tựa như có tiếng gió đang gào khóc, thế mà Triệu Vân Lan lại không cảm giác được không khí lưu động chút nào. Y an tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe, mới thấy thanh âm kia nghe qua như tiếng khóc nhưng lại có chút giống rít gào, phập phồng cao thấp, lúc gần lúc xa.

Triệu Vân Lan nhin không được hỏi: “Đó là cái gì?”

Thẩm Nguy kìm lòng không đậu siết chặt tay y, một hồi lâu mới nói: “Chờ một chút.”

Lời hần vừa dứt, đột nhiên thế giới xung quanh bỗng sáng bừng lên, xa xa truyền tới tiếng rỗng ngâm u trầm như thể vô cùng thống khổ, một

mảnh đại địa âm âm run rẩy, tiếp đó, một ngọn lửa từ không trung hạ xuống, tựa như thái dương rơi xuống từ trời cao, nóng bỏng đốt người.

Từ cực tối đến cực sáng, trong khoảnh khắc đã làm cho Triệu Vân Lan ứa nước mắt, y lại cố nhịn đau xót không chịu chớp mắt chút nào.

Y cảm thấy mình đang thấy lại quá trình sáng thế.

Chỉ thấy đại hỏa trên cao hạ xuống vỡ thành vô số mảnh nhỏ, những đốm sáng vàng lấp lánh cho người cảm giác như đang bước trong ngân hà, loại ánh sáng rực rỡ lung linh ấy có thể dễ dàng cướp lấy hô hấp của người ta. Triệu Vân Lan nhanh chóng lau đi nước mắt bị kích thích mà chảy dài, luyến tiếc đời ánh mắt.

Rồi sau đó phía dưới những đốm lửa vờn ra vô số cánh tay như là đang mọc lên từ bùn đất, từng cái từng cái điều chỉnh hình dạng của mình, cuối cùng lớn cao như người, từ dưới đất bò lên.

Không có ai “tạo ra” bọn họ, chính bọn họ có được sinh mệnh từ trong bùn đất.

Không có ai dạy bọn họ sinh tồn như thế nào, sinh sôi nảy nở như thế nào, chính bọn họ lớn lên từ mảnh đất trải đầy vụn sáng, nghiêng ngả lão đảo đi đi chạy chạy, lại thuận tiện học xong bản năng chém giết và cắn nuốt lẫn nhau.

Quý tộc, sinh ra từ kẽ hở giữa ánh sáng và bóng tối.

Nơi hỏa cầu rơi xuống có một đám lửa lớn, nó cứ càng thiêu đốt, bùn đất bên dưới lại càng lớn dần lên, dần dần lớn thành một nụ hoa không lồ.

Nụ hoa ấy càng ngày càng lớn, ngọn lửa phía trên càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn bị “Nụ hoa” tạo thành từ bùn đất kia hấp thụ. Tất cả Quý tộc đang chạy, đang ăn, đang chém giết đều tìm lòng không đậu dừng

động tác, cùng xoay người về hướng đó. Bùn đất trên nụ hoa đột nhiên nứt ra một kẽ, kẽ hở mỗi lúc một rộng dần, cuối cùng răng rắc một tiếng, những cánh hoa vỡ nát như chiếc bình gốm hỏng.

Bên trong phôi thai tạo nên hai bóng người tối đen, những Quý tộc cách quá gần không tự chủ được bị hút về, chưa kịp giãy dụa đã nhanh chóng bị nuốt sống. Quý tộc bị cắn nuốt càng tăng lên thì hai bóng dáng tối đen kia lại càng rõ ràng, bọn họ dần dần huyễn hóa ra đầu, cổ, thân thể, tứ chi, ngũ quan, thậm chí cả mái tóc.

Tựa như đất bùn mà Nữ Oa tùy tay nặn nên, phảng phất tất cả những gì sinh ra từ cái gốc là bùn đất đều bị một cỗ lực lượng từ sâu thẳm u minh thúc giục, lớn lên theo cùng một cách..._không khác nhiều so với thần minh và thánh nhân.

Có lẽ..... Thần minh và tiên thánh cũng được sinh ra như thế.

“Thứ vừa rơi xuống là hồn hỏa của ta phải không? Đó là..... Người và Quý Diện?” Thật lâu sau, Triệu Vân Lan mới hỏi.

“Đúng là chúng ta...Lúc đó người nhận lời phó thác của Xi Vương, phù hộ Vu Yêu hai tộc,” Giọng nói của Thẩm Ngụy bình tĩnh, hẩn cúi đầu giải thích bên tai y, “Không nghĩ tới chỉ vài thập niên sau Thần Ma đại chiến, Thủy Thần Cộng Công và Chuyên Húc để đã phát động Thần Ma chi chiến lần hai, Thủy Thần thân cận Long tộc, kết minh với Yêu tộc, sau đó Hậu Nghệ ở biên giới phía Đông nhật được Phục Hy cung, tập hợp lại bộ hạ cũ của Xi Vương, lại cấu kết với Vu tộc. Vu, Yêu, Nhân ba tộc đánh nhau rối tinh rối mù.”

“Khi đó trật tự hồng hoang chưa định, Nữ Oa tạo người không lâu, chỉ có thể nhìn bọn họ từng đám sinh ra lại từng đám chết đi. Nàng chưa kịp hóa thành Hậu Thổ, cho nên lúc ấy U Minh cũng không tồn tại, đương nhiên chưa có cái gọi là ‘Sinh tử luân hồi’, đối với người tử trận của các tộc

khi đó mà nói thì chết chính là chết, giống như Thần Nông nói, ‘Tử vong’, chính là biến thành hỗn độn, trở lại Đại Bất Kính Chi Địa trống rỗng, đoạn tuyệt hy vọng, đoạn tuyệt cảm quan, đoạn tuyệt hết thảy, không còn lại gì. Không ai không sợ hãi ‘Tử vong’, đặc biệt là những kẻ ôm hận chết. Bọn họ không chịu nhắm mắt, vì thế kẹt lại giữa hai bờ sinh tử, hồn phách lưu lại nhân gian.”

“Hai lần thần ma đại chiến máu chảy trôi chày, hồn phách bắn khoả không đi phiêu lãng khắp không gian, thê lương kêu gào không dứt, không tiêu không tán. Ban ngày bị thiêu đốt dưới mặt trời cháy bỏng, có một số bị đốt trụi, quy về hỗn độn, một số khác vẫn ở đó, ban đêm thư hoãn một chút, ngày tiếp theo vẫn là khổ hình như trước.”

Thẩm Ngụy dừng một chút, nhìn về hướng chính mình sinh ra, hồi lâu mới nói tiếp: “Nữ Oa bấy giờ mới biết mình tạo ra không phải công đức mà là nghiệp chướng, nàng cho Nhân tộc cuộc sống sáng lạn mà ngăn ngui, sinh mệnh yếu ớt như hoa xuân, sau sự sống ít ỏi lại để họ chịu đựng hết thảy thống khổ trên đời, bị liệt nhật thiêu đốt thống khổ, hồn phách không nơi về không rời bỏ được thống khổ, lại thêm cả đời bị tử vong truy đuổi thống khổ.”

Thẩm Ngụy quay đầu nhìn Triệu Vân Lan: “Có người nói trẻ mới sinh khóc lớn sợ dĩ là do nó đã cách cái chết không thể tránh khỏi của mình gần hơn một bước..._Cho nên Thần Nông khi đó đã buông bỏ thần cách liền rơi vào đường cùng, mới mượn hồn hỏa của người, để dùng hồn phách sơn thánh trấn trụ những oán linh chết vì chiến tranh trong toàn thiên hạ, giúp bọn họ vơi bớt khổ sở, sớm được an giấc, đây cũng là lý do vì sao sau này đại thần mộc bài người để lại có tên là ‘Trấn Hồn lệnh’.”

Lúc này, cái khe trên đầu bọn họ càng lúc càng lớn, cuối cùng không ngờ lại lộ ra một dải mây trời. Ánh trăng mỏng manh vụn vỡ chiếu vào, chính là lúc Bất Chu sắp sụp đổ hẳn.

Thẩm Nguy tiếp tục nói: “Khi Thần Nông cầm một ngọn hồn hỏa của người đi qua núi Bất Chu lại cố tình vượt qua nơi Cộng Công đang cười Thần Long lấy tư thái nghĩa vô phản cố mà đâm đầu vào núi, đuôi của cự long vừa lúc quất vào đầu vai Thần Nông, hồn hỏa cũng từ tay lão rơi xuống, cơ duyên xảo hợp rơi vào Đại Bất Kính Chi Địa dưới chân Bất Chu.”

Thẩm Nguy ngừng lời, cười lạnh một tiếng: “Việc này là người nói với ta, ta không biết thật giả thế nào, có lẽ thật sự là trùng hợp rơi xuống, cũng có lẽ là do Thần Nông cố ý làm, ai biết được đây?”

Đúng lúc này, Triệu Vân Lan thấy có hai người đáp xuống Đại Bất Kính Chi Địa bại lộ giữa nhân gian, chính là Côn Luân Quân và Thần Nông.

Côn Luân Quân tựa hồ có chút mờ mịt nhìn đám yêu ma quỷ quái kia, hỏi: “Chúng nó là cái gì?”

Thần Nông đáp: “Là trời sinh.”

Chương 92

Câu trả lời này khiến cho Côn Luân Quân trong kí ức và Triệu Vân Lan đều yên lặng.

Đột nhiên, ngọn lửa kia có phải do Thần Nông cố ý ném xuống hay không đã không còn quan trọng nữa.

Thần Nông nắm lấy cổ tay của Côn Luân, đôi mắt già nua đục ngầu nhìn chăm chú vào quý tộc ngây thơ mà hung tàn, đi mấy bước về phía trước. Ông đã rất già rồi, Côn Luân Quân đành phải hơi cúi người cẩn thận dìu ông. Khi cúi đầu nhìn Thần Nông, trên mặt Côn Luân Quân chợt hiện một tia âm trầm không dễ dàng phát hiện – Già đi, nghĩa là sẽ chết.

Côn Luân Quân chưa từng trải qua “già nua” và “tử vong”, nhưng mà y đã ngửi được từ trên người của Thần Nông cái mùi vị mục rữa đáng sợ của nó.

“Lúc trước những gì ta nói với Nữ Oa, người đều nghe được phải không?” Thần Nông hỏi.

Côn Luân Quân nhíu mày: “Ai hơi đâu mà nghe mấy lời sâu xa khó hiểu lằng nhằng của hai người chứ, ngài nói xem bây giờ phải làm sao đây? Còn dám nói đến Nữ Oa với ta, nàng biết lão nhân gia ngài run tay một cái đốt thủng Phục Hy đại phong mà không trở mặt với ngài ta mới thấy lạ ấy..... lại còn dùng hỏa hồn của ta nữa, thực đúng là mang họa cho ta mà.”

Thần Nông liếc nhìn y một cái: “Nàng sẽ không đâu.”

Côn Luân Quân kỳ quái hừ hừ hai tiếng: “Không dám gật bừa.”

Thần Nông tuổi già sức yếu ho khan một trận: “Sinh tử là đại sự, không có ai sống mà không sợ chết, không thể lấy ra vui đùa được, người phải thoát khỏi cái vòng luân quần của sinh tử thì mới có thể không sợ hãi.”

“Ta thành thành thật thật đứng đây không thoát đi đâu, cũng chẳng cần sợ.” Côn Luân Quân lạnh lẽo tiếp lời, “Ta thấy ngài mới là người phải sợ đúng rồi, quả của đại thần mọc chín rồi, một trăm năm nay chín hai quả, một quả cho mèo con nhà ta, quả còn lại giữ cho ngài đấy, có thể kéo dài mạng sống được một trăm năm.”

“Đa tạ.” Thần Nông thản nhiên cười, “Kỳ thật ta cũng không sợ chết, tiểu Côn Luân, người không hiểu, bất tử bất diệt bất thành thần, nói không chừng đợi đến khi chúng ta đều chết cả rồi, người sẽ hiểu ra thôi.”

Côn Luân Quân đảo trắng mắt nhìn khắp xung quanh, thoạt trông như thể rất muốn tìm cái gì đó để bịt cái miệng cần nhả lưỡi kia lại.

“Sẽ có hy vọng.” Cuối cùng, khi bọn họ sắp đi, Thần Nông nhìn Quý tộc đầy đất mà nói, “Nếu ngay cả nơi hoang vu nhất còn có sinh mệnh thì có cái gì là không thể xảy ra đâu?”

Côn Luân Quân đỡ ông đi qua mặt đất không mấy bằng phẳng, nghe xong những lời này thì quay đầu nhìn hai Quý tộc ở gần họ nhất, một con đang ôm lấy đầu con kia mà cắn. Đại hoang sơn thánh nhíu mày, đánh giá đúng trọng tâm: “Đi thôi, lão bất tử, đây mà coi là sinh mệnh cái quái gì? Ta thấy ngài già cả hồ đồ mất rồi, trước hết vẫn nên suy nghĩ xem phải ăn nói thế nào với Nữ Oa về chuyện này đi.”

Côn Luân Quân và Thần Nông rời khỏi Đại Bất Kính Chi Địa, Thẩm Ngụy vẫn im lặng thờ ơ liền kéo tay Triệu Vân Lan: “Đi nào.”

Hai người bọn họ cũng theo lên, bấy giờ Thẩm Ngụy mới nói: “Lấy trí thông minh của người thì hẳn là không phải không nghe ra ý tưởng của

Thần Nông, chỉ là cảm thấy ý đó rất kì quái cho nên không phụ họa mà thôi.”

Triệu Vân Lan dừng một chút, hỏi: “Cho nên..... Thần Nông muốn tạo ra sinh tử luân hồi, chỉ cần hồn phách bất diệt, là có thể đầu thai vào lục đạo, đem sinh biến thành tử, đem tử biến thành sinh, đây chính là ý nghĩa của việc ‘đứng bên ngoài sinh tử’ mà lão nói có phải không?”

Thẩm Nguy nhẹ nhàng cười: “Thần Nông muốn lợi dụng U Minh, tách đôi âm dương ở nơi kề cận với tử vong chân chính, lập ra sinh tử luân hồi.”

“Sau này không thành công, không thì Nữ Oa cũng chẳng tuấn thân đại phong.” Triệu Vân Lan nói.

“Người có biết vì sao không?” Thẩm Nguy đứng lại, trên mặt lộ nụ cười kì dị, không đợi Triệu Vân Lan trả lời hẳn đã nói tiếp, “Bởi vì Quỷ tộc không có hồn phách.”

Đại sát vô hồn.....

“Chúng ta chỉ là hồn độn, chỉ là lệ khí, bất luận đẳng cấp cao thấp thế nào, từ khi sinh ra đến lúc diệt vong cũng chỉ có bản năng cắn nuốt, tranh đoạt, khát cầu máu thịt tươi mới mà thôi.” Lần đầu tiên Thẩm Nguy phát hiện ra, khi hẳn nói những lời này không ngờ trong lòng lại dấy lên khoái cảm, khoái cảm giống như khi trên người có vết thương mà cố tình đè ép xuống, hoặc là khi dùng dao từng nhát từng nhát cắt xuống da thịt của mình, “Còn ta, vì được người cường thăng thần cách, trở thành quái vật không phải người không phải thần cũng không phải là ma quỷ, là độc nhất vô nhị không giống bất cứ thứ gì trên đời này.”

Triệu Vân Lan nói không nên lời.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng nở nụ cười, từ khi Triệu Vân Lan nói rằng y biết hẳn lừa mình thì trong lòng Thẩm Nguy giống như kết lại một tầng

băng, đóng lại tầng tầng lớp lớp trong đó, tiến thoái lưỡng nan, khiến cho hẳn cả người rét run lại quá mức ứ đọng, cho đến tận khi hẳn nói xong những lời này, không ngờ lại cảm giác được một nỗi vui sướng như kì tích.

“Căn bản không một ai có thể nói rõ Quỷ tộc rốt cuộc là cái gì, có lẽ chúng ta là biến chủng của hỗn độn, là hỗn độn có thể đi có thể động mà thôi. Chính là câu nói của Quỷ Diện thực ra cũng đúng, bản thân ‘Tử vong’ sôi trào vì một ngọn lửa, sinh ra những thứ ‘vật sống’ không sinh không tử như bọn ta, kỳ thật là âm soa dương thác.” Nét cười của Thẩm Ngụy nhạt xuống, hẳn quay sang nhìn Triệu Vân Lan, giọng nói gần như nhu hòa, “Thế mà người lại không biết sống chết muốn chọc vào ta, người có biết người tự chuốc lấy cái gì không? Có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?”

Triệu Vân Lan từ phía sau ôm lấy hẳn: “Này, người nói trọng điểm cho ta, ta không muốn nghe mấy lời nhảm nhí đó.”

Độ ấm của cơ thể con người từ cái ôm của y truyền lại, ấm áp giống như một người đang còng lạnh nuốt xuống một ngụm cháo nóng đầu tiên, cơ hồ làm người ta run rẩy.

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi, mới nâng tay nắm lấy hai bàn tay y đang giao nhau trước ngực mình, nói tiếp: “Bất Chu Sơn sụp đổ, trời cao sập xuống, ngoài ý muốn gián đoạn cuộc chiến giữa Nhân, Yêu, Vu ba tộc. Trời thủng trút xuống mưa to liên miên, mưa kia cọ rửa hết quá nửa oan hồn trên không trung, rơi xuống trên mặt đất, không còn một ngọn cỏ, mà dưới đất là hàng trăm triệu quỷ quái từ dưới vực sâu bò lên...khi đó ở đại thần mộc hẳn là người đã thấy. Lần đầu tiên ta gặp người là ở nơi ta sinh ra, nhưng mà người đứng quá xa chẳng chịu tới gần ta lấy một bước, như thế ta là cái gì dơ bẩn lắm. Đôi mắt của ta còn chưa mở ra hẳn, chỉ thấy một bóng dáng thanh y mơ hồ.”

Thẩm Ngụy nhắm chặt mắt, cọ cọ cảm lên tay Triệu Vân Lan, giọng nói lại càng thấp xuống: “Nhưng khi ta sinh ra lại càng hung ác hơn huynh đệ kia, cắn nuốt càng nhiều Quý tộc đồng tộc, khi đó đã có thể nghe thấy, có thể hiểu được đôi chút những gì người và Thần Nông nói, cho nên ta không giống gã, vừa mới sinh ra ta đã biết chính mình là thứ gì. Ta tìm người khắp thế gian, một đường chịu đựng dụ hoặc của máu tươi thịt sống, vẫn như cũ chỉ ăn những thứ từ lòng đất bò lên...mà ta cho rằng cũng là Quý tộc ghê tởm giống mình.”

“Ta trước sau chỉ muốn hỏi người một câu, cái gì mới là sinh mệnh.” Thẩm Ngụy cảm giác được Triệu Vân Lan ôm hãn càng ngày càng gấp, “Sau này cuối cùng ta cũng gặp được người sắp lên Bồng Lai ở đây lắm..... Không nghĩ tới vừa thấy người thì câu nói đã đến bên miệng lại rất cuội chẳng thể hỏi ra được.”

“Ta lên Bồng Lai làm gì?” Triệu Vân Lan khàn giọng hỏi.

“Trong tam đại thần sơn thưở hồng hoang, Bất Chu đã sụp, mà Côn Luân là cấm địa của chư thần, phạm nhân không thể đến, chỉ có Bồng Lai có thể che chở những sinh linh trên mặt đất, nhưng mà sinh linh quá đông đúc, trong ba tộc nhiều nhất chỉ có thể để cho hai tộc lên núi thôi, còn lại chỉ còn cách chờ Nữ Oa luyện được đá ngũ sắc vá trời, mặc cho số phận.” Thẩm Ngụy nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, “Ta chán ghét cái từ mặc cho số phận đó.”

“Nếu thế bọn họ lại chẳng đánh cho đầu người thành đầu gối à?”

Thẩm Ngụy nói: “Thần Nông vốn tưởng rằng người thân là sơn thánh, sẽ thiên vị hai tộc Vu Yêu mà không quan tâm đến Nhân tộc, vốn định tự mình đưa Chuyên Húc lên núi gặp người, không nghĩ tới lại phát hiện ra người lập trận ngay dưới Bồng Lai. Người tạo nên một tế đài đơn giản ở chân núi Bồng Lai, bên trong là thủ cấp của Xi Vương, vừa lúc dựng ngay giữa đường lên núi. Yêu tộc thờ phụng Xi Vương là tổ tiên, lúc đó là tộc đầu

tiên quỳ xuống phúng viếng, mà Nhân tộc từ sau thời Hiên Viên hoàng đế cũng tôn Xi Vưu làm chiến thần, bởi vậy Chuyên Húc để bắt tộc nhân dừng bước, để bọn họ đứng sau Yêu tộc, cúi đầu biểu thị kính trọng. Chỉ có Vu tộc không chút để ý, bọn họ vội vàng tranh đường lên núi, bất kính không bái, xem nhẹ mà lập tức đi qua thủ cấp Xi Vưu. Vu tộc vừa mới vượt qua thì thủ cấp của Xi Vưu đã không thấy tăm hơi mà biến thành đường lên núi chân chính, Vu tộc đã đi xa lại bị thủ thuật che mắt vây dưới vực sâu ở chân núi.”

Thì ra đây chính là lý do vì sao đến tận bây giờ Yêu tộc vẫn còn ca tụng việc Bất Chu sụp đổ, đó là ngày mà Yêu tộc chân chính thay thế được Vu tộc, để đặt chân lên đại lục hồng hoang, từ đó về sau cân sức ngang tài với Nhân tộc Cho dù cái cân sức ngang tài ấy cũng chẳng được mấy năm.

“Người mang theo ta một đường đi qua hồng hoang đại lục dậy đất khóc than,” Thẩm Ngụy nói, “Từ Côn Luân đến đặng lâm, lại từ đặng lâm đến Bồng Lai, đi qua từng miền từng miền nhân gian, có cứu người, có chém giết Quỷ tộc ăn thịt người, cũng bị cuốn vào những cuộc chiến của các tộc, Quỷ tộc của chúng ta hướng đến đối phương chỉ là để cắn nuốt, cũng không có khái niệm ‘Đồng tộc’, lúc đó ta không hiểu cái gì, chỉ có đôi lúc thấy người chỉ giết không ăn có chút lãng phí, mà người thì càng ngày càng trầm mặc.”

“Đi thôi, chúng ta lên núi.” Thẩm Ngụy xoay người ôm eo Triệu Vân Lan, Triệu Vân Lan chỉ thấy quang ảnh lưu chuyển trước mắt, hai người rất nhanh đến chân núi, sau đó Thẩm Ngụy thả người nhảy lên, chỉ trong khoảnh khắc đã đưa y lên thẳng đỉnh núi Bồng Lai.

Không nhìn thấy sấm rền chớp giật, chỉ có một bầu trời ám trầm như có thể sập xuống bất cứ lúc nào, mưa lớn làm đùn lên tầng tầng mây mù, trong hơi nước lại hàm chứa mùi vị tanh hôi không thể tả.

Triệu Vân Lan thấy Nữ Oa trên đỉnh núi, một mình nàng kéo theo đuôi rắn thật dài, đang ở giữa biển mây, mà Côn Luân Quân mang theo thiếu niên Quý Vương đứng ngoài biển mây cuồn cuộn, xa xa nhìn nàng.

Lúc này Côn Luân Quân đã khác biệt rất lớn so với lần đầu tiên Triệu Vân Lan nhìn thấy y ở Đại Bất Kính Chi Địa, y gầy hơn, ngũ quan đường nét vốn dĩ sắc nét hiện lên vẻ tiêu tụy khó tả, ánh mắt trong trẻo mà kiên định rõ ràng đến khác thường trên khuôn mặt hao gầy.

Nữ Oa đột nhiên quay đầu, trên khuôn mặt tú lệ đượm ưu tư, nàng nói: “Côn Luân, nếu Thần Nông sai lầm thì sao? Nếu chúng ta đều đã sai lầm thì sao?”

Côn Luân Quân giấu hai tay trong vạt áo, gió núi cuồn cuộn cuốn tay áo dài và vạt áo y lỏng lộng tung bay, y bình tĩnh nói: “Chẳng sao, thế thì cũng chỉ là lấy chết tạ ân thôi, hi sinh vì nghĩa cả ấy mà. Sau đó đợi đến khi hồng hoang đại lục này sinh ra một người còn cường đại hơn, còn có sức mạnh lớn hơn Bàn Cổ, hẳn sẽ lấy chuyện làm đường lạc lối của chúng ta làm gương, làm xong những chuyện mà chúng ta không thể hoàn thành.”

Nữ Oa thở dài, khẽ nâng lông mày: “Người nói không sai, Thần Nông đã sai lầm một lần, ta hi vọng ông ấy không sai lần nữa, nhưng mà....Cứ cho là ông ấy sai, thì chúng ta cũng chẳng thể quay đầu..._Người đúng là đã trưởng thành lên không ít, khiến cho ta cảm thấy, cho dù ta chết rồi, cũng có thể giao một phương thiên địa này vào tay người.”

Thánh nhân hồng hoang miệng vàng lời ngọc, khi lời lời nói của nàng phát ra, Côn Luân Quân đã cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn không hề trì hoãn nện lên vai mình, thế nhưng y không nghiêng không động, ngay cả Quý Vương ở ngay phía sau cũng không phát hiện ra dị trạng của y.

Mà Côn Luân Quân hít sâu một hơi, vươn tay về phía trước hứng lấy những giọt mưa rơi đầy trời, tinh tế thể hội thứ đang áp trên người

mình..._Thiên địa nặng nề ấy.

“Kỳ thật mấy ngày nay ta đột nhiên nghĩ thông một số việc Nhân tộc nhỏ yếu như vậy, tham sân si quần thân cả đời, lục căn không sạch, ngu dốt mà thiên cận, hung bạo mà thích chiến tranh, tại sao người lại có được đại công đức vì tạo ra những thứ vô dụng vứt đi như thế, tại sao thượng thiên cứ một mực lựa chọn Nhân tộc?” Côn Luân Quân nheo mắt nhìn biển mây cuộn trào nơi xa cùng với đá ngũ sắc như ẩn như hiện, “Bây giờ ta đã hiểu rồi, Nhân tộc thật ra không hề khác biệt với thiên địa và chúng ta.”

Khóe miệng Nữ Oa hàm chứa ý cười: “Không khác biệt thế nào?”

“Con người ngay từ lúc mới sinh ra đã biết rằng mình phải chết, mỗi một ngày qua đi lại cách cái chết gần hơn, bất luận là anh hùng hào kiệt hay là tiểu nhân nhu nhược cũng chỉ có mấy thập niên như nhau, nháy mắt trải qua liền trăm sông đổ về một biển, như thế bọn họ sinh ra là để chết đi vậy.”

Côn Luân Quân nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Nhưng mà người xem đi, bọn họ sống mỗi ngày đều ra sức giãy dụa, vì ấm no, vì quyền lực, vì tài sản, vì cảm tình, vì có thể sống lâu hơn một ngày, vì tất cả những gì người có thể nghĩ đến mà vô số lần tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó chết trong lần giãy dụa sức cùng lực kiệt cuối cùng.”

“Lời người nói, ta không rõ.” Lúc này, thiếu niên Quỷ Vương bên cạnh Côn Luân Quân và Thẩm Ngụy bên người Triệu Vân Lan đột nhiên đồng thời mở miệng, Triệu Vân Lan nghe thấy giọng nói trong trẻo của thiếu niên hòa cùng thanh âm nam tử trầm thấp thành một loại âm vang kì quái, khiến y có cảm giác mình lâm vào kì cảnh, phân biệt không rõ đâu là mình, đâu là ảo giác Côn Luân Quân.

Bỗng nhiên một câu nói không hiểu từ đâu xuất hiện trong đầu Triệu Vân Lan mà y kì lạ không đậu thốt ra, trùng hợp với lời nói của Côn

Luân Quân năm ngàn năm trước: “Phải phong ấn Quỷ tộc đúng là không công bằng, nhưng tội nghiệt sát sinh diệt chủng từ khi Vu tộc bị ta vây khốn rồi bị nước lớn cuốn trôi cũng đã giáng xuống trên người ta rồi, ta không thẹn với lòng, không sợ mang tội. Nếu như luân hồi và vĩnh sinh mà Thần Nông nói không thể tạo thành, nếu chúng ta thất bại, nếu chúng ta sai lầm, nếu chúng ta tạo thành tai họa càng lớn hơn..... Cũng bất quá là một lần chúng ta ném trái sai lầm và giã dũa, nếu chúng ta đều chết đi, sẽ có thần minh của thời đại mới giáng lâm, bọn họ sẽ giống chúng ta, vì cuộc sống vĩnh hằng mà tiếp tục vùng vẫy đấu tranh, cho dù trong lòng chúng ta đều biết rõ ràng rằng trường cửu tuyệt đối là không tồn tại, giống như con người rồi cũng sẽ phải chết.”

Côn Luân Quân bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía thiếu niên Quý Vương đằng sau, sau đó ánh mắt chảy qua người nó tựa hồ dừng lại trên trên mình Triệu Vân Lan mấy ngàn năm sau, cho dù biết y không nhìn thấy, Triệu Vân Lan vẫn là có ảo giác y đang giằng co với chính mình trong vực thời không thăm thẳm.

“Nếu ‘Tử’ là hỗn độn, thế thì ‘Sinh’ có lẽ chính là vùng vẫy không ngừng.” Côn Luân Quân nói tới đây thì nhẹ nhàng giã khoe miệng lộ ra một nụ cười như có như không, trên gương mặt có hai lúm đồng tiền ẩn hiện, nụ cười như đứa trẻ, ánh mắt lại như một lão nhân.

“Nữ Oa,” Y nói, “Người đi trước một bước, có ta ở đây, không cần lo lắng chuyện về sau.”

Triệu Vân Lan rất cục cựa cũng nghe được đoạn đối thoại hoàn chỉnh, cũng biết Thẩm Ngụy làm thế nào để cắt lấy mấy câu từ cái đoạn kí ức bi thiên mãn nhân này, biến nó thành một loại hàm ý hoàn toàn khác.

Nữ Oa nhìn Côn Luân Quân thật sâu, sắc đá chợt lóe, một chuỗi ánh sáng bảy màu như cầu vồng bay về phía chân trời, âm vang rung động, quỵện cùng tầng mây dày đặc, bộc phát ra sấm chớp kinh thiên, con người

và yêu tộc trên sườn núi không kìm lòng nổi mà nhất tề quỳ bái, sấm chớp không biết qua bao lâu mới ngừng lại. Lại qua mấy tháng, tầng mây tách ra, tường vân hiển hiện, thái dương lại xuất hiện trên bầu trời, ánh sáng tỏa xuống mảnh đất hoang vu căn cõi đang dần hồi sinh.

Thân thể im lặng của Nữ Oa trong biển mây bỗng nhiên sụp đổ, tam hồn một lần nữa trở thành đại phong, thân thể hóa thành Hậu Thổ, bảy phách tán khắp thiên sơn vạn thủy, khiến những ngọn cỏ non trở mầm từ kẽ đá nảy màu xanh tươi mới.

Thần Nông tuổi già sức yếu không biết đã lên đến đỉnh núi từ bao giờ, nói với Côn Luân Quân: “Ta cũng đi đây.”

Lão nói xong thì ngã trên mặt đất, tử vong cứng đờ, hồn phách bị thân thể áp chế gào thét từ thần sơn nhập vào lòng đất, hóa thành luân hồi. Những linh hồn chẳng phân biệt được ngày đêm du đãng trên không trung bản khoản không đi đường như bị cái gì dẫn dắt nhất nhất theo đi. Đại địa khe khẽ chấn động bị Sơn Hà Trùy đóng xuống trấn áp, Luân Hồi Quỹ trên Tam Sinh Thạch bắt đầu xoay tròn, mà Công Đức Bút từ Công đức cổ mộc dưới ngàn dặm Vong Xuyên cũng nổi lên ghi chép ưu khuyết của mỗi hồn mỗi phách.

“Vẫn còn một thứ cuối cùng.” Côn Luân Quân nhẹ nhàng nói. Lúc này thiên không trên đầu y từ vạn tầng mây bỗng nhiên bị u ám phủ đầy, sấm sét đầy trời phảng phất như cửu thiên thần lôi đang hạ xuống, “Hồn hỏa của ta đánh thức Đại Bất Kính Chi Địa, thiêu ra Quỷ tộc từ trong bùn đất lại không thêm để ý tới, bản thân tự ý quyết định chuyện đi ở của Quỷ tộc, quả thực là trọng tội..._Chỉ là ta còn một việc chưa hoàn thành.”

Triệu Vân Lan nhìn y lấy ra tâm đầu huyết hóa thành bắc đèn, lại biến thân thể thành đế đèn, bỗng nhiên cảm giác chính mình đã biết việc này, chẳng những là thấy qua ở đại thần mộc và đại phong thạch, mà là...chúng nó đã thực sự xảy ra, y chỉ nhất thời không nhớ ra thôi.

Đến tận lúc đó, luân hồi cuối cùng cũng hoàn thành, tử sinh trở thành một vòng khép kín, từ đó về sau vô sinh vô tử.

Côn Luân nguyên thần xuất khiếu, gió núi lồng lộng cuốn theo tiểu quý vương khóc đến khàn giọng kéo xuống Hoàng Tuyền, thủ vệ cho đại phong.

Triệu Vân Lan chuyển sang Thẩm Ngụy: “Vậy sau này thì sao? Tại sao người lại nói mình với Thần Nông không đội trời chung?”

Chương 93

Thẩm Nguy không trả lời ngay mà nhìn theo phương hướng tiểu quý vương đang đau lòng đến rồi tinh rồi mù biến mất, trên mặt lộ ra nụ cười kì dị, giống như có chút hoài niệm lại giống như pha chút ngượng ngùng, cách một hồi lâu hẳn mới nhẹ nhàng nói: “Thực ra ta đối với Thần Nông là kính trọng, lão so với người hay so với Nữ Oa đều giống một thần minh chân chính hơn.”

“Từ từ từ từ từ từ.” Triệu Vân Lan nâng tay ngắt lời Thẩm Nguy nói, cau mày cẩn thận suy nghĩ một lát, “Ta phải nói đây đều là tại người cả, có chuyện gì không nói sớm cho ta biết, gạt ta gạt đến xoay quanh đông một búa tây một gậy, giờ ta thấy căng hết cả óc đây này.”

Thẩm Nguy ngậm miệng, hẳn cảm giác chính mình thủy chung vẫn đợi Triệu Vân Lan đưa ra phán quyết “Không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa”, thế nhưng đợi mãi vẫn không thấy, vì thế thật giống như kẻ bị treo trên vách núi bám lấy một ngọn cỏ con con, muốn sống không xong, muốn chết không được.

Triệu Vân Lan liếc mắt thoáng nhìn qua một cái, bỗng nhiên nói: “Thẩm Nguy, thống khổ lớn nhất chân chính trong đời người, người có biết là cái gì không?”

Thẩm Nguy xoay người nhìn y.

“Chính là lấy phải một bà xã vừa không tự nhiên vừa xấu xa, ý tưởng trong đầu quá nhiều dò không ra nổi...Khụ, một câu thôi, sớm muộn người cũng bị những ý tưởng ùn ùn không ngớt của hẳn làm cho không biết đường nào mà lẫn.”

Thẩm Nguy: “.....”

Triệu Vân Lan: “Không sai ta nói chính là người đấy, bây giờ ta đang rất rất rất không biết đâu mà lần.”

Thẩm Ngụy tựa hồ nghe được một chút ám chỉ nhưng lại không dám xác định, ánh mắt vụt bắn thẳng về phía y, trong khoảnh khắc sáng đến kinh người: “Cho nên thế nào?”

Triệu Vân Lan sớm đã luyện thành phản xạ có điều kiện là bảo bọc Thẩm Ngụy, chỉ cần hắn có một chút ám đạm khổ sở, y sẽ hao tâm tổn trí đi dỗ dành ngay, nhưng mà một khi Thẩm Ngụy chỉ hơi hơi biểu hiện ra khí thế hung hãn bức người và cường thế mà y khó thích ứng thì Triệu Vân Lan lại chịu không nổi mà vô sỉ muốn đùa giỡn hắn một phen.

Vì thế Triệu Vân Lan giơ tay xoa xoa cái cằm, bày ra cái bộ mặt thâm trầm chuyên dụng sói đuôi to: “Cho nên làm sao ấy à? Chuyện của hai ta sẽ đi đến đâu là thành lập dựa trên trụ cột thẳng thắn thì được khoan hồng của người. Đồng chí Thẩm Ngụy, kẻ muốn ra vẻ trước mặt quần chúng cuối cùng đều sẽ bị bao phủ trong làn sóng phản đối của quần chúng, người có hiểu hay không?”

Thẩm Ngụy giật giật môi nhưng không nói gì...Đại khái là hắn đã đánh mất khả năng dùng ngôn ngữ biểu đạt trắng trợn trước đây rồi.

Triệu Vân Lan liền nói: “Cứ chờ ta sắp xếp trình tự trước sau cái đã: Chúng ta không nói chuyện trước đó nữa, bắt đầu từ lúc Nữ Oa đại mỹ nhân vung vẩy bùa tạo người Côn Luân, trước mắt hình như là chính ta, có vẻ khi đó chỉ vừa thoát kiếp quần yếm, là một thiếu niên tâm trí còn chưa phát triển hoàn thiện ngốc nghếch thiếu mài giũa, đã ở bên cạnh mở miệng quạ đen nói bùa đất tạo người có cái gì đó. Vì thế Nữ Oa phát hiện con người mang lên từ lòng đất có tam thi, cũng là tham, sân, si, khi đó Nữ Oa đã đoán được tam niệm tham, sân, si của Nhân tộc cuối cùng sẽ tạo thành trận thần ma đại chiến không thể vẫn hồi sao? Ờ, nói thế nghĩa là

Triệu Vân Lan dừng một chút: “Đại mỹ nữ kia có chứng hoang tưởng bị hại à.”

Thẩm Nguy không quá quen với cách nói thiếu nghiêm túc này của y, trầm mặc một hồi lại thấy y nói thế cũng chẳng sai, vì vậy gian nan gật đầu: “Có lẽ.”

“Sau này Nữ Oa gọi Phục Hy, hai người liên thủ kiến tạo Phục Hy đại phong, trấn áp địa hỏa, cũng là Đại Bất Kính Chi Địa.” Triệu Vân Lan nói rồi lại chuyển lời ngay, hỏi Thẩm Nguy, “À đúng rồi, thực ra ta còn muốn hỏi, người ta bảo hai vị đó là một cặp, thật hay giả vậy?”

Thẩm Nguy: “..... Là thật.”

“Chẹp chẹp, thì ra tin vịt là thật. Sau đó bình an vô sự không được vài năm thì Thần Ma đại chiến lần đầu tiên quả nhiên xảy ra...Đổi cách nói thông dụng hơn thì chính là Hoàng đế chiến Xi Vưu, bọn họ đánh mãi đánh mãi, Xi Vưu thấy đối phương dùng biện pháp mạnh hỏa lực dày đờ không được, vì thế nguyên thần xuất khiếu chạy đến núi Côn Luân tìm Côn Luân Quân, cầu sơn thánh cũng chính là ta, che chở con em hãn – Vu tộc và Yêu tộc. Côn Luân Quân cái đồ lười chày thây chày mỡ kia đương nhiên không muốn quản loại chuyện thiếu muối đó, đáng tiếc không chịu nổi đại thần ba quỳ chín lạy như bá thiên địa một đường vừa vái vừa lên, lại thêm y còn nuôi phải một con mèo ngọc chết vì ăn, vô tình nó liếm phải máu Xi Vưu, Côn Luân Quân tất yếu phải ra mặt nhận nhân tình này, vì vậy đành phải đáp ứng – con mèo kia là Đại Khánh hả? Mẹ nó, ta đã biết đồ mèo mập chết bầm kia là một đứa khắc cha không hơn không kém mà!”

Thẩm Nguy quay người đi, không thèm nhìn cái tên “Cha” bị mèo khắc này nữa.

“Côn Luân Quân bảo vệ Vu Yêu hai tộc trong Thần Ma đại chiến lần đầu tiên, lại cấp cho bọn chúng nơi sinh sống và tu luyện, đời đời chiếu cố,

kết quả lại chẳng bình yên được mấy ngày thì Thần Ma đại chiến lần hai đã bùng nổ, lần này là Viêm Hoàng nội chiến; Thủy Thần Cộng Công và hậu nhân của Hoàng đế là Chuyên Húc Đế khởi nguồn, Đông Đế Hậu Nghệ lại ý đồ đục nước béo cò. Tam giới hỗn chiến, Vu Yêu hai tộc bị cuốn vào. Trong trận chiến này vì số lượng người, yêu và vu đều lớn hơn trước rất nhiều cho nên số thiệt mạng cũng tương đối lớn, cung cấp cho Thần Nông càng nhiều hàng mẫu, lão tính ra ‘Tử vong chính là hỗn độn’ rồi kết luận là ‘Hồn phách không quy về hỗn độn càng thêm thống khổ’ ..._Tóm lại là, Nữ Oa tạo ra con người ‘Sống không vui vẻ, chết rất khổ sở’. Vì thế Thần Nông mới thương lượng với Nữ Oa xem làm thế nào mới có thể vĩnh viễn thoát khỏi tử vong, cũng là lúc đó lão mới nảy ra ý tưởng về luân hồi.”

Thẩm Ngụy nở nụ cười pha lẫn chua cay: “Có lẽ chỉ là bởi vì lão biến chính mình thành phạm nhân, tất yếu phải đối mặt với cuộc đời luân sinh thu tử như con ve sầu của phạm nhân nên mới tương đối sợ chết thôi.”

“Ờ, vấn đề này có thể gác lại, tạm thời không quan trọng.” Triệu Vân Lan tiếp tục nói, “Thần Nông sau này lấy danh nghĩa ‘Trấn hồn’ mượn hồn hỏa vai trái của ta, sau đó khi đi qua núi Bất Chu Sơn thì bất hạnh gặp phải phát minh bom hình người đầu tiên trong lịch sử là đồng chí Cộng Công dùng hình thức tự sát lao đến, làm cho ngọn hồn hỏa đó rơi xuống.”

“Ta ngược lại thấy là lão cố ý lao vào,” Thẩm Ngụy cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua là sợ không ăn nói được với Nữ Oa nên mới lấy cớ thôi, ý tưởng ban đầu của lão là muốn thành lập luân hồi ngay trong U Minh.”

“Được rồi, người đừng oán niệm nữa, người ta đều rơi vào báo ứng, chẳng phải không thành công hay sao?” Triệu Vân Lan rút ra điều thuốc ngòi xồm xuống đất, như con khỉ lớn gác tay lên đầu gối, tùy ý phá hỏng không khí của đỉnh núi thần sơn, “Kết quả cho dù ngoài ý muốn phát hiện Quỷ tộc, nhưng các người trời sinh khiếm khuyết, không có hồn phách, chẳng những không thể thành lập luân hồi mà một khi đại phong đã bị xé rách thì còn dẫn đến đại họa cho mặt đất.”

“Trời sụp đất nứt, vì thế chư thần cùng nhau đưa sinh linh lên Bồng Lai tiên sơn, Vu tộc bởi vì vong ân phụ nghĩa mà bị bỏ mặc, Nhân tộc và Yêu tộc được cứu trợ, Nữ Oa vá trời mà tiêu tán, Thần Nông thân thể chết già còn nguyên thần hóa thành luân hồi, Côn Luân phong ấn tứ trụ, cuối cùng đi trấn giữ Hậu Thổ đại phong.” Triệu Vân Lan nói đến đây thì hơi dừng lại, “Ồ, hình như ta hơi hơi hiểu rồi.”

Triệu Vân Lan năm trước năm sau vẫn bận rộn, không rảnh đi cắt tóc, tóc y có vẻ dài hơn, cơ hồ phủ kín cả mang tai, những sợi tóc rũ trên trán bị gió núi thổi bay quét lên cánh mũi, Thẩm Ngụy cúi người vén tóc bay loạn trên trán y, nhẹ giọng hỏi: “Người hiểu được cái gì?”

“Khi đó người còn nhỏ như vậy, nếu ta đã trông coi đại phong thì đương nhiên không để cho người chạy ra, sao còn muốn cho người Côn Luân thần cân?” Triệu Vân Lan năm lấy cổ tay Thẩm Ngụy, ngẩng đầu lên, “Bởi vì Thần Nông muốn giết người phải không? Ta muốn bảo vệ người thì đành phải làm như vậy, để nếu có một ngày ta không còn nữa thì có thể giao quyền năng của Thập Vạn Đại Sơn cho người.”

“Lần này người nói không đúng rồi, lão không chỉ muốn giết ta, lão còn muốn diệt sạch Quý tộc. Thần Nông không thể tin tưởng trên đời lại có thứ gì không hồn không phách, không có hồn phách thì sao có thể xem là sống được? Là lão thúc đẩy Quý tộc sinh ra, lão đương nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm cho nên muốn ‘bù đắp’ sai lầm.” Thẩm Ngụy nói đến đây, bỗng nhiên hơi run rẩy, “Nếu không phải cho ta, nếu không phải..... Người căn bản sẽ không rời bỏ ta sớm như vậy.”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng nở nụ cười: “Không phải sớm, trước sau gì nó cũng phải đến mà.”

“Nếu cho ta một chút thời gian, có lẽ.....”

“Tiểu mỹ nhân bây giờ lớn thành đại mỹ nhân, người có biện pháp nào?”

Thẩm Nguy nhất thời ghen lời.

“Sau này thì sao?”

“..... Sau này ta đánh lén người, giam cầm nguyên thần của người, sau đó xuống luân hồi đi cầu kẻ thù của ta Thần Nông,” Thẩm Nguy nói, “Đời này ta chỉ cầu xin người duy nhất một lần, chính là cầu lão.”

“Khi đó luân hồi đã có trật tự, Địa Phủ mới thành lập, có đầy đủ quy củ, ta cầu lão làm cho người tiến vào luân hồi như phạm nhân, như vậy tuy rằng người mỗi lần đều không nhớ rõ ta, nhưng chung quy là vẫn còn đó.” Thẩm Nguy nói, “Nhưng lão không đáp ứng, thượng cổ chư thần không thể vào luân hồi, bởi vì luân hồi ban đầu là do nguyên thần của chính Thần Nông chống đỡ, tuy rằng có thể thu nạp các loại hồn phách của nhân thần yêu quỷ nhưng lại không nhận nổi Sơn thánh chân chính. Trừ phi..... bản thân lão phải ra tay giam cầm thần lực của người, triệt để tẩy hồn phách người thành một người phạm, như vậy Thần Nông tự nhiên nổ tan xác mà chết..... Chính là một mạng đổi một mạng, dùng mạng của lão đổi mạng của người.”

“Vì chuyện này, người ước định gì với lão?”

“Vĩnh viễn bảo vệ Hậu Thổ đại phong, đại phong còn ta còn, đại phong phá, ta nhất định phải cùng tất cả Quý tộc đồng quy vu tận.” Ngón tay Thẩm Nguy lạnh lẽo, “Còn có..... Ta trọn đời không thể gặp người, nếu ta nhẫn nhịn không được, sẽ khiến tinh huyết của người bị ta hút khô, hồn phi phách tán mà chết.”

Thẩm Nguy đột nhiên giãy thoát cánh tay của Triệu Vân Lan, lòng bàn tay vuốt ve gương mặt người kia, sau đó hẩn nắm lấy cằm y, bức y ngẩng đầu lên, gằn từng chữ mà nói: “Ta giữ lời thề này suốt mấy ngàn năm, hiện

tại đại phong sắp phá, ta đã tới đường cùng, vốn định một mình lạng lẽ tới rồi sẽ lạng lẽ đi, nhưng là cơ duyên xảo hợp, bởi vì người mà thất bại trong gang tấc. Bắt đầu từ cái buổi tối mà người chân chính thuộc về ta..... Không...từ ngày đó khi người lần thứ hai nói với ta rằng người muốn đem tâm trao cho ta, ta đã không thể buông người ra được nữa.”

“Là ta cố ý tạo ra kí ức giả ở đại thần mộc dẫn người sai đường, sau đó lại cố ý để người thấy ta rút tâm đầu huyết cho người lại cố ý lạt mềm buộc chặt rời khỏi người, để người xuống Hoàng Tuyền tìm ta, cuối cùng dẫn đường cho người thấy ký ức cắt xén trong Hậu Thổ đại phong..... Đều là để khiến người sinh lòng áy náy, khiến người không rời khỏi ta, khiến người cuối cùng cam tâm tình nguyện theo ta đi tìm chết.” Đôi tay của Thẩm Ngụy càng ngày càng lạnh, cảm xúc của hắn càng kích động thì động tác trên tay lại càng mạnh, siết đến cằm của Triệu Vân Lan nổi lên đau đớn.

“Cho dù là hiện tại bị người nhìn thấu hết thảy, kì thật ta vẫn đang ép người.” Giọng nói Thẩm Ngụy rất thấp, cơ hồ là vụn vỡ, “Người muốn chọn theo ta cùng chết, vĩnh viễn quy về hỗn độn, hay là để cho ta xóa sạch ký ức đời này của người, từ nay về sau người không biết đến ta, không nhớ rõ ta, ta và người không còn mảy may quan hệ?”

Bởi vì y không chịu mắc mưu, cho nên hai con đường giờ đây sáng tỏ bày ra trước mắt y.

Hai người bọn họ ở trên đỉnh núi Bồng Lai trong trí nhớ của Thẩm Ngụy, Tang Tán và Uông Chủy không tìm được thì liền gọi điện về số 4 đường Quang Minh. Đại khái trong tiềm thức của Uông Chủy cho rằng Trảm Hồn Sứ ở bên lão đại của họ sẽ chẳng xảy ra được chuyện lớn gì, vì thế ngữ khí nhẹ nhàng khiến ai nấy đều yên tâm.

Nhưng Quách Trường Thành gác máy xong thì lại phát sầu: “Thế này thì tìm làm sao bây giờ?”

Cậu cúi đầu tìm trong điện thoại của mình, nửa ngày mới lật ra được một tấm ảnh chụp chung rất nhiều người, mặt mũi cơ hồ đều không thấy quá rõ. Sau đó Quách Trường Thành dùng năm phút đồng hồ để nghĩ ra một chủ ý đơn giản và trực tiếp: “Hay là em phóng to ảnh của cô bé lên rồi đưa lên thông báo tìm người trên mạng và tạp chí nhỉ?”

Sở Thứ Chi nói: “Thằng lừa đảo kia mang cô ta đi bán sỉ qua tay xong lại để người ta bán lẻ mấy vòng, tôi đề nghị cậu đến thẳng Carrefour (1) mà tìm cho nó nhanh.”

Quách Trường Thành hoang mang lo sợ nhìn hẳn.

“Được rồi, cậu nói nhà họ ở đâu? Đi cái gì đến được Long Thành?”

Quách Trường Thành nói tên tỉnh và khu hành chính: “Nhà bọn họ đương nhiên không ở trong thành phố mà là một cái làng nhỏ trực thuộc huyện xa xa bên ngoài địa khu gọi là Thôi gia thôn. Phải ngồi tám giờ xe buýt từ trong làng ra đến trung tâm hành chính, lại đi tàu ...”

“Không thể là tàu hỏa được,” Sở Thứ Chi ngắt lời cậu, “Tàu hỏa phải đăng kí bằng tên tuổi thật, chưa nói tên lừa đảo có làm thế hay không, cô bé kia đã làm chứng minh thư chưa cũng không biết nữa, chung quy là không thể trộm hộ khẩu mà bỏ nhà đi được.”

Quách Trường Thành ngẩn người.

Sở Thứ Chi mở máy tính lên mạng tra những tuyến ô tô đường dài chạy từ tỉnh lỵ mà Quách Trường Thành nói đến Long Thành, nghĩ nghĩ, lại tra xét đường đi: “Xe cộ từ bên kia tới đều đi quốc lộ 220 để vào thành phố, hơn ba mươi tiếng ngồi xe, nếu con bé kia rời nhà từ hôm qua thì phỏng chừng hôm nay cũng sắp đến Long Thành.”

Quách Trường Thành sáng ngời mắt: “Đúng vậy! Sở ca anh quá thông minh! Chúng ta có thể chờ ở đầu đường cao tốc, rất có thể sẽ gặp được cô

bé.”

Sở Thứ Chi khoát cổ tay, phát hiện ra đã sắp mười một giờ, thế này thì phải chờ đến lúc nào?

Trong lòng hẳn thấy Quách Trường Thành có bệnh, lại nhìn nhìn bộ dáng vui mừng khôn xiết của cậu thì nhin không được mở miệng tạt cho một chậu nước lạnh: “Lừa bán người căn bản không phải chức trách của chúng ta, thành thành thật thật về nhà ngủ không được sao? Ai bảo cậu lạnh mồm lạnh miệng, lời của quý mà cũng dám đồng ý bậy bạ.....”

Quách Trường Thành lập tức nhạy cảm nghe ra ý giận trong lời hẳn nói, sừng sốt một hồi rồi thiếu tự nhiên xoắn xoắn tay áo: “Sở ca, hay là... hay là anh cứ về trước nghỉ ngơi đi, em tự lái xe đi một chuyến là được, hôm nay thật cảm ơn anh, không có anh thì em chẳng nghĩ ra nổi chuyện tuyến đường.”

Sở Thứ Chi nhú mày.

Quách Trường Thành theo bản năng tưởng rằng chính mình đã làm sai cái gì, cậu lập tức cúi đầu khom lưng nhận lỗi: “Hôm nay còn phiền anh cầm đồ giúp em, thực sự là ngại...ngại quá, anh có muốn...muốn hôm nào rảnh em mời anh đi ăn cơm được không?”

Sở Thứ Chi “Hừ” một tiếng, cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Quách Trường Thành lúng ta lúng túng không biết nói sao đứng mãi phía sau, Sở Thứ Chi đã đi tới cửa, thấy cậu không theo, bấy giờ mới quay đầu bất nhẫn nói: “Lẳng nhăng gì mãi thế? Không phải cậu muốn tìm người sao? Còn không lại đây!”

Quách Trường Thành lập tức biến từ một cây cà bị sương tấp thành một đóa hướng dương vừa được tưới nước, lẳng xa lẳng xăng đi theo hẳn.

Hai người bọn họ lái xe của Quách Trường Thành chạy đến chờ gần đầu đường cao tốc, cứ thấy biển số xe đến từ tỉnh nhà của cô bé mất tích thì chặn lại, lên xe điều tra.

Lần đời này, đời nguyên cả một đêm.

Tuy rằng đã qua năm nhưng nhiệt độ của Long Thành vẫn chưa tiến vào mùa xuân, sớm tối còn rét rất đậm, người đứng bên ngoài không lâu sẽ bị đông cứng.

Quách Trường Thành ngồi trong khoang xe ấm áp một lúc thì mới rã rời. Sở Thứ Chi nhìn cậu mấy lần đầu gục xuống ngực rồi lại giật mình vội vàng hoang mang rối loạn xoa xoa xát xát mặt, xuống xe nhìn xung quanh xác định mới vừa rồi không có xe khách đường dài đi qua, lúc này mới buông lỏng một hơi, trùm kín áo khoác đi lại trong gió đêm cố giữ mình tỉnh táo một chút, cho đến khi lạnh đến mức cả người tê dại mới lại chui vào trong xe lần nữa.

Cậu lên lên xuống xuống, Sở Thứ Chi cũng chưa nói gì, chỉ là ngồi một bên đăm chiêu nhìn cậu.

Thi Vương rất ít đặt sự chú ý lên người Quách Trường Thành, lúc này hẳn mới đột nhiên cảm thấy kì quái Quách Trường Thành mới có bao nhiêu tuổi? Công đức trên người cậu lại dày đến mức nhìn không thấu như là PM2.5 (2) vậy, lão hòa thượng phóng sinh cả đời chưa chắc đã có được công đức như thế, cho dù là như Đại Khánh nói, cậu làm cái gì cũng lặng lẽ không để người biết, dục vô cầu cho nên công đức càng nhiều thì Quách Trường Thành tựa hồ cũng phải có tần suất làm việc kiểu như sáng trưa chiều tối mỗi ngày đều dắt người già qua đường may ra mới được.

Lúc này lại có một chiếc xe đường dài chạy tới, đến gần vừa thấy biển số xe, Quách Trường Thành lập tức như được bơm máu gà phi từ trên xe

xuống, lấy chứng minh công tác của mình đứng giữa đường ra sức quơ tay vẫy xe.

“Xì, rõ ngốc.” Sở Thứ Chi nói thầm một câu, sau đó lại liếc nhìn bóng dáng Quách Trường Thành một cái rồi gọi điện cho Đại Khánh, “Này, mèo ăn đêm, chưa ngủ chứ? Chưa ngủ thì ta hỏi người cái này.”

Đại Khánh đang nằm mơ, nó mơ thấy mình trôi bồng bênh trên biển rộng, đang ôm một con cá voi gặm đến sung sướng, tâm nói thứ này đủ để mình gặm cả năm rưỡi chứ không ít, ai biết vừa gặm được hai miếng thì cá voi lớn lại quẫy đuôi một cái quăng nó xuống dòng nước lạnh lẽo

~Đại Khánh phút chốc bừng tỉnh, vừa nhắc đầu thì thấy Tang Tán đang cầm cái ống nghe lạnh lạnh dán lên mặt mình, tươi cười khả cục nói: “Miêu khiết báí, điện thoại.”

Tang Tán xấu bụng này dĩ nhiên đã biết “Khiết báí” chẳng phải lời hay ho gì, sớm không còn câu cửa miệng này nữa..._ Cho nên nay nó thành xưng hô chuyên dụng cho Đại Khánh, hơn nữa còn bị gã gọi nghe như gọi gà. (3)

“Miêu khiết báí” đầy mặt khó chịu ngẩng đầu lên, nghiêng tai áp vào ống nghe, liền thấy giọng nói lạnh lạnh của Sở Thứ Chi truyền ra, nó tức giận nói: “Cút, lão quỷ người làm cái chết tiệt gì thế hử?”

Sở Thứ Chi không thèm chiều cái tật xấu mở miệng mắng người của nó: “Ăn xong liền ngủ, coi chừng cuối năm lại tăng cân, đến lúc đó đừng nói là mèo cái, chó cũng thấy người chướng mắt...lão ngài không sợ tam cao (4) sao?”

Tang Tán bình tĩnh nhìn miêu khiết báí cào ra một loạt vết xước trên bàn làm việc bằng bộ móng sắc nhọn, ôm sách bay đi.

“Có chuyện mau tấu, không chuyện bãi triều..._đừng con mẹ nó lằng nhằng, Sở Thứ Chi người hơn nửa đêm rồi cuộc có chuyện gì?”

Sở Thứ Chi hỏi: “Ta muốn hỏi người một chút, người gặp qua công đức màu cam bao giờ chưa?”

“Gặp qua rồi,” Đại Khánh tức giận nói, “Ta đã thấy đỏ vàng cam lục lam chàm tím bảy màu rồi, tích cóp đủ bảy là có thể triệu hồi thần long biểu diễn tạp kỹ xoắn nơ bướm cho người xem đấy.”

“Không đùa với người,” Sở Thứ Chi đê thấp giọng, liếc mắt nhìn nhóc con đang đứng ngoài cửa xe khách bên kia, “Cũng không phải tất cả đều là màu cam, bình thường vẫn trắng, chỉ là ngẫu nhiên giống như ngọn lửa, cái loại ánh lửa vụt lóe ấy.....”

Đại Khánh trầm mặc một lát: “Người thấy ở đâu?”

“Trên người Quách Trường Thành.”

“Không thể nào.” Đại Khánh chém đinh chặt sắt nói, “Ta biết thứ mà người nói, kia không phải tiểu công đức, là đại công đức, người biết đại công đức là cái gì không?”

Sở Thứ Chi nhướng mày: “Gì?”

“Ta không thấy tận mắt, nhưng mà nghe nói khi đó tiền thánh Nữ Oa tạo người thì có liệt hỏa giáng thân, đại biểu được trời ban đại công đức, con người bây giờ ưu khuyết điểm đều viết trong Sổ Sinh Tử, có cấp cao hơn thì nhiều nhất là được Công Đức Bút lưu lại, không thể với tới cấp bậc kia, người lừa mèo sao, không thể nào đâu.”

Sở Thứ Chi ngăn người, lúc này, Quách Trường Thành đã xuống xe, thật xa vẫn có thể thấy cậu ủ rũ, chắc là không tìm thấy rồi.

Sở Thứ Chi thấp giọng nói với Đại Khánh: “Tiểu Quách thật sự là người?”

“Ồ, là người,” Đại Khánh nói, “Ông Chủ còn có chứng minh thư nữa là.”

“Ta muốn tra giấy chứng sinh, cái loại giấy mà bệnh viện ghi ‘ năm x tháng x ngày x sinh con trai’ ấy.” Sở Thứ Chi nói.

Đại Khánh: “A? Mợ nó, con người cũng quá hiểu kì rồi, còn có cả thứ này nữa!”

“Không làm nhảm với người, ta đang vội, gác máy trước, nhớ rõ tra cho ta đấy.” Sở Thứ Chi nói xong, cúp máy ngay trước khi Quách Trường Thành lên xe.

-

Chú giải:

(1) Carrefour: là một tập đoàn kinh tế Pháp kinh doanh trên lĩnh vực siêu thị, hiện là tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới, sau tập đoàn Walmart của Hoa Kỳ. Thành lập năm 1959 tại Annecy, Pháp, hiện hệ thống siêu thị của Carrefour đã mở rộng ra nhiều nước châu Âu, Nam Mỹ, châu Á và tập đoàn này cũng hợp tác kinh doanh với nhiều công ty siêu thị địa phương ở các vùng khác trên thế giới.

(2) PM2.5: PM2,5 là loại bụi nhỏ nhất trong khí quyển. Chúng có thể gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong của những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim, đây là vấn đề lớn trong ô nhiễm không khí ở Trung Quốc

(3) Khiết bá đồng âm với ‘kê ba’, kê là con gà.

(4) tam cao: bệnh tuổi già hoặc bệnh do béo phì dẫn đến gồm có cao huyết áp, đường máu cao và mỡ máu cao.

Chương 94

Quách Trường Thành ỉu xìu, rất giống kẻ lang thang phải ngủ cả đêm trong nhà ga xe lửa, khi cậu vào trong khoang điều khiển thì trong đầu Sở Thứ Chi chỉ biết dùng từ “một đồng thù lù” để mà hình dung thôi.

“Không tìm được?” Sở Thứ Chi biết rõ còn cố hỏi.

Quách Trường Thành yên lặng gật đầu.

Sở Thứ Chi trầm mặc một lát, thử thăm dò: “Cơ mà cũng có khả năng là tôi nghĩ nhầm, bọn họ có khi cũng ngồi tàu hỏa hoặc vẫn ở lại trong thành phố mấy hôm, hay là chúng ta về trước đã?”

Quách Trường Thành im lặng một lát, thức đêm khiến cho đầu óc vốn không thông minh lắm của cậu có chút đờ đẫn, sau đó cậu ra lực lau mặt, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi Sở ca, bằng không..... bằng không anh cứ lái xe về đi, bao giờ tìm thấy người em tự gọi xe về cũng được.”

“Gọi xe? Cậu ngồi đây cả đêm là muốn chết rét ở ngoài sao?” Sở Thứ Chi nghĩ nghĩ, còn nói, “Cậu yên tâm, cứ cho là đáp ứng quý thoại cũng không sao, chỉ là một phước linh không có đạo hạnh gì thôi mà, tôi còn dẹp yên được.”

Quách Trường Thành vẫn kiên định lắc đầu, cậu định đẩy cửa xe đi xuống, nhưng ngay lúc cậu quay lưng về phía Sở Thứ Chi thì cánh tay hăn vẫn đút trong túi đột nhiên vươn ra, bộp một tiếng dán một lá bùa lên cổ áo sau gáy cậu.

“Người là ai? Vì sao lại bám lên thân người?” Sở Thứ Chi lạnh giọng hỏi.

Lúc ấy Quách Trường Thành cảm thấy tứ chi của mình lập tức nặng như đeo chì, cậu muốn quay đầu hỏi Sở Thứ Chi sao lại thế này, nhưng mà cái cổ cứng còng, xoay không nổi.

Ý thức của cậu giống như bay ra ngoài thân thể, dùng một góc độ người thứ ba quý dị nhìn tạo hình đáng cười của mình cùng với Sở Thứ Chi biểu tình ngưng trọng ở phía sau.

Sở Thứ Chi cau mày, ngẩng đầu nhìn linh hồn Quách Trường Thành trôi nổi giữa không trung..._Kia đúng là sinh hồn của người thường, hơn nữa còn hoàn toàn phù hợp với thân thể, không có một chút không đúng.

Nói cách khác, hồn phách bị một lá bùa của hắn đánh ra chính là Quách Trường Thành.

“Cho nên người thực sự là Quách Trường Thành?”

Quách Trường Thành bay trong không trung, muốn nói: “Sở ca người làm gì.” Nhưng mà cái miệng cậu khép mở như thể bị ấn phím câm....Không, tựa như cậu đã rơi vào chân không nơi âm thanh không thể truyền đi được, cậu nói, nhưng lại chỉ có thể nghe thấy tiếng mình từ chính cơ thể mình, phát ra miệng lại không thể truyền đi.

Lúc này, Sở Thứ Chi giơ tay xé lá bùa trên cổ Quách Trường Thành xuống, sau đó cậu cảm giác được một áp lực cực lớn, một cánh tay khô gầy trực tiếp đặt trên hồn phách của cậu, loại xúc cảm này vô cùng kì quái khiến Quách Trường Thành nhin không được phải rung mình, tiếp đó chỉ trong khoảnh khắc sự lơ lửng mơ hồ đã không còn, thân thể nặng nề đến mức cậu thấy thật không quen.

Quách Trường Thành nơm nớp lo sợ quay người về, liền đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của Sở Thứ Chi.

Quách Trường Thành mất một lúc lâu mới chậm rãi phản ứng, bây giờ mới biết chính mình ban nãy là linh hồn xuất khiếu, theo cách hiểu của cậu, “linh hồn xuất khiếu” chẳng khác “chết” chút nào..._Nói cách khác, Sở Thứ Chi thiếu chút nữa một lá bùa dán chết cậu.

Quách Trường Thành co quắp, có chút sợ hãi dính chặt lưng vào cửa xe bên kia, tim vọt lên tận cổ họng, run rẩy hỏi: “Sở, Sở ca.....Anh có ý gì.....”

“Cậu có phải là người không?” Sở Thứ Chi hỏi.

Quách Trường Thành trợn mắt há mồm mà nhìn hẩn, không hiểu nổi đây là vấn đề gì, trực giác tưởng là mình đã làm ra chuyện xấu gì thương thiên hại lý không thể dung tha nên mới bị người ta mắng là “không phải người”, nhưng cậu suy nghĩ cẩn thận một hồi, phát hiện hoàn toàn không có chuyện này, không thể là ngủ mơ rồi mộng du hành hung đâu đúng không?

“Tôi hỏi này, cậu có ấn tượng gì với bố mẹ cậu không?”

Quách Trường Thành gật gật đầu.

“Xin lỗi, tôi biết chuyện nhà cậu, cậu nén bi thương,” Sở Thứ Chi nhận lỗi không chút thành ý, “Nhưng mà việc này tôi nhất định phải hỏi rõ ràng, cậu là con ruột của bố mẹ cậu sao? Làm sao chứng minh được cậu là do họ sinh ra hả?”

Sở Thứ Chi người này tùy hứng thiếu tự nhiên, biểu hiện cụ thể ở chỗ kì thực hẩn biết thừa phải nói tiếng người thế nào, cơ mà có đôi khi tự cho là rất phiến, không thềm nói.

Vấn đề này nếu đổi là Triệu Vân Lan thì dám chắc đã nổi nóng với hẩn rồi, thậm chí đập cho hẩn một nhát cũng chẳng có gì kì lạ, nhưng mà Quách Trường Thành chính là rất rất nhu nhược rất hiền lành, cậu nghe xong lời này thì chỉ thấy trong lòng không được tự nhiên thôi, một chút

nóng giận cũng không có, cậu còn thực sự tỉ mỉ suy nghĩ rồi thành thật trả lời: “Em đặc biệt giống với ông ngoại và cậu cả hồi còn trẻ, ông nội em bị cao huyết áp, truyền cho ba em, bây giờ em cũng có dấu hiệu cao huyết áp....Em cảm giác chắc là con ruột rồi.”

“Thế tổ tiên cậu có ai tu đạo không?” Sở Thứ Chi hỏi.

“Tổ tiên?” Quách Trường Thành ngẩn người, “Em không biết tổ tiên em làm gì, chỉ biết ba đời nay trở lại thôi, nhiều nhất có thể tìm hiểu được từ thời chiến tranh kháng Nhật, chứ trước nữa chỉ sợ là không ai biết.”

Sở Thứ Chi không dây dưa vấn đề này —— cứ cho là tổ tiên của Quách Trường Thành thực sự có huyết thống đặc thù đi nữa thì ba đời gần nhất đều là người thường chứng tỏ nó đã mỏng manh chẳng ra hình dạng gì rồi, không thể là nhân tố quyết định được...VẬY chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, chính là cậu ta do ai đó chuyển thế mà thành.

Nhưng đó chỉ là hồn phách bình thường của một phạm nhân, lấy nhãn lực của Thi Vương cũng không thể nhìn ra điểm nào khác biệt.

Đúng lúc này có ánh đèn xe khách từ xa quét lại, Quách Trường Thành nắm chặt tay Sở Thứ Chi: “Sở ca, xe! Xe kìa!”

Sở Thứ Chi dừng một chút, tạm thời đặt nghi vấn sang một bên: “Được rồi, cậu đi đi.”

Quách Trường Thành chạy vèo xuống như được đại xá, cũng không hiểu vì sao lại khéo như vậy, vừa rồi đã có một chiếc xe khách chạy tới từ tỉnh thành của cô bé kia, chiếc này cũng vậy. Quách Trường Thành vẫy tay ngăn lại, trước khi lên xe thì trình giấy chứng minh, sau đó dùng giọng điệu như phát thanh viên đọc lên lời thoại yêu cầu kiểm tra hành khách đã được chuẩn bị tốt.

Đôi khi ngày tết cũng có thông lệ kiểm tra thí điểm ngẫu nhiên, bác tài vô cùng bình tĩnh cất giọng chuông đồng gọi tỉnh một xe đầy hành khách: “Dậy dậy! Mọi người dậy nào! Mọi người vui lòng phối hợp một chút, kiểm tra chứng minh thư nào!”

Sở Thứ Chi ngồi trong xe ở xa xa, lúc này không rõ vì sao lại giật mình, rất nhiều người tu đạo đều sẽ có loại cảm giác này, hẳn xuống xe đi qua, vừa lúc thấy một cô bé gầy teo khoảng mười lăm mười sáu tuổi đi theo phía sau Quách Trường Thành, mặc một bộ đồng phục giặt nhiều bạc phếch, đầu cúi sắp chạm cả vào ngực.

Sở Thứ Chi: “Con bé đây hả?”

Quách Trường Thành gật gật đầu, còn bổ sung một câu: “Người đưa cô bé đi vẫn còn ngồi trên xe.....”

Cậu vừa mới nói xong thì chợt nghe oành một tiếng, có người nhảy xe ra ngoài, kì thật nói gã lừa bán con gái nhà người ta thì cũng không có chứng cứ gì, dù sao cô bé vẫn còn ngồi trên xe kia, còn là tự nguyện đi theo gã nữa chứ, nhưng mà có lẽ là do gã đã làm nhiều chuyện đui lý lắm rồi, nghe thấy hai chữ ‘cảnh sát’ thì liền trốn loạn cả lên.

Ai ngờ gã chạy chưa được mấy bước thì dưới chân như bị cái gì túm lấy mà ngã sấp mặt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, gã đứng lên chạy tiếp thì hai bước sau đã lại ngã thêm cái nữa, ngã đến lần thứ ba, mới thấy vị cảnh sát nhân dân không kính nghiệp Sở Thứ Chi khoan thai đi tới, xách cổ mình lên, tóm được, trên tay bị khóa một thứ lạnh ngắt.

....Đương nhiên là, vì tính chất công việc đặc thù nên Thi Vương luôn luôn không dùng qua còng tay, thế là tại không quen tay mà suýt nữa thì không còng trúng.

Sở Thứ Chi quay đầu lại thì thấy Quách Trường Thành vừa nhỏ nhẹ nói chuyện với cô bé kia, bảo cô nhóc không nên một mình rời nhà trốn đi,

vừa nhất thời quên bém mắt là mẹ cô đã thành ma rồi mà gọi về một cuộc điện thoại: “Alo chị à, đừng lo lắng, tìm thấy con chị rồi, mai em nhờ người đưa giúp cô bé về cho.”

Cậu nói xong còn rất hồn nhiên đưa điện thoại cho cô bé: “Mẹ em vì em mà sốt ruột sắp điên rồi, nửa đêm còn gọi cho anh nhờ đi tìm em kia kìa, nói với mẹ mấy câu đi em.”

Cô bé đang trong thời kì nổi loạn, tuy là nhận ra Quách Trường Thành, nhưng đối với cô mà nói, Quách Trường Thành dù sao cũng chỉ là bạn chơi lớn thầy giáo nhỏ đến dạy học một tháng dịp hè cao trung thôi. Thái độ của cô nhóc vốn không được tốt lắm, vô cùng có bộ dáng nước đổ lá khoai không thèm quan tâm, Quách Trường Thành nói liên miên một chuỗi dài phỏng chừng đều bị cô coi là gió thoảng bên tai hết, chỉ đến khi nghe thấy những lời này, cô bé mới ngậy người.

Cô gái nhỏ vụt ngẩng đầu nhìn Quách Trường Thành, giống như muốn gào lên với cậu một câu “Anh lừa em”, nhưng mà lời đến bên miệng lại không phát ra thành tiếng, mà ma xui quỷ khiến đưa hai tay run rẩy nhận lấy điện thoại: “..... Alo?”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, phương ngôn quen thuộc lại một lần nữa truyền qua sóng điện truyền đến tai thân nhân đã âm dương cách biệt, cô bé thực sự nghe thấy giọng nói thân thiết của người mẹ đã qua đời: “Thúy nhi.”

Cô bé nước mắt rùng rùng: “Mẹ!”

Mẹ cô bé nói qua điện thoại: “Đừng khóc, Thúy nhi, đừng khóc, ngoan ngoãn nghe lời thầy Quách nói, ngày mai về nhà đi con, con đi xa như vậy mẹ không theo kịp, không thấy con mẹ lo lắng.....”

Thiếu nữ mặc đồng phục cũ, ở đầu đường quốc lộ vào Long Thành, trong bóng đêm mờ mịt mênh mang, cuối cùng bi thống gào khóc.

Sở Thứ Chi không hiểu cách ứng phó với trường hợp này, vốn định đưa người đi trước, thế mà trong lúc vô ý liếc mắt nhìn Quách Trường Thành thì lại nhìn thấy “ánh lửa” công đức rực rỡ kia lóe lên.

“Ánh lửa” tựa hồ càng thêm sáng chói làm cho Sở Thứ Chi tưởng rằng trên người Quách Trường Thành có gì đó đang bốc cháy, ra sức dụi dụi mắt nhìn lại thì đã biến mất không thấy nữa.

Ánh lửa.....

Cho dù Đại Khánh đã nói qua, đó là đại công đức trời ban cho khi Nữ Oa tạo ra con người, nhưng Sở Thứ Chi lại không ức chế nổi mà liên tưởng một chút, hẳn rốt cục nhện không được lấy điện thoại ra gọi vào di động của Triệu Vân Lan —— Khi Sở Thứ Chi ở trong xe chờ Quách Trường Thành đã gọi mấy lần, lần nào cũng là “ngoài vùng phủ sóng”, chỉ có lần này, biến thành “Đã tắt máy”.

Thế này nghĩa là Triệu Vân Lan đã trở lại rồi sao?

Sở Thứ Chi không kháng nổi mà châm một điếu thuốc, cảm thấy sợ hãi chính mình, vừa nghĩ đến tên kia thế mà lại thấy y là người đáng tin cậy.

Đêm nay họ túc trực ở đầu đường quốc lộ từ chập tối đến tận bốn rưỡi hơn, cơ hồ thức cả một đêm. Thẩm Ngụy và Triệu Vân Lan cũng lang thang cả đêm trong ký ức của Thẩm Ngụy.

Trên đỉnh Bồng Lai, Thẩm Ngụy hỏi xong thì không đợi Triệu Vân Lan trả lời đã vội vàng nói: “Ta không cho phép người nghĩ, bây giờ người trả lời ta luôn đi.”

Triệu Vân Lan sững lại một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt Thẩm Ngụy, hồi lâu sau, y đưa tay nắm lấy cổ tay hắn: “Đại phong còn có

thể chống đỡ bao lâu, số ngày còn lại có đủ cho một phàm nhân nho nhỏ như ta sống nốt nửa đời để dưỡng già lo ma cho ba mẹ không?”

Trong một khoảnh khắc đó, Thẩm Ngụy cơ hồ không nghe ra y có ý tứ gì. Khuôn mặt hần trắng bệch, bờ môi cũng tái nhợt, một chút huyết sắc đều tụ lại trong đôi mắt đầy tơ máu, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì, chỉ có hai đáp án do chính hần nói ra vang vọng trong trí não.

Thế cho nên khi Triệu Vân Lan chưa nói ra một trong hai đáp án đó thì quả thực đã vượt qua cả năng lực lý giải của Thẩm Ngụy rồi, hần nhất thời không kịp phản ứng với những gì y nói.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Ngụy mới như vừa tỉnh mộng bắt lấy bả vai Triệu Vân Lan mà ngồi sụp xuống: “Cái gì..... Người, người nói cho rõ ràng..... Người có ý gì?”

Triệu Vân Lan chạm được tóc hần, đưa tay nhẹ nhàng ve vuốt: “Tâm nặng như vậy, tâm kế cũng nặng như vậy..... Ai, thật là không dễ nuôi mà, đi thôi, chúng ta về nhà .”

Thẩm Ngụy mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm y một lát rồi đột nhiên nhào lên ôm chặt y vào lòng. Sau đó một trận thiên toàn địa chuyển, Triệu Vân Lan cảm giác được xúc cảm quen thuộc dưới chân, bên tai truyền đến âm thanh giòn vang, tựa hồ là động tác tiếp đất của ai đó không đúng đã bất cẩn đạp đổ chén trà trên bàn trà cạnh giường, để lại một nền đất đầy nước.

Lại không ai để ý tới nó.

Thẩm Ngụy hung hăng đặt Triệu Vân Lan lên giường, gần như thô bạo xé mở quần áo của y.

“Này này, chờ đã!” Triệu Vân Lan giữ chặt tay Thẩm Ngụy, “Ta không uống máu của người đâu.”

“Vớì ta mà nói, cũng như bị muỗi cắn một cái thôi mà.”

“Nói gì thì nói, nhưng vớì ta mà nói thì không phải.” Triệu Vân Lan giơ tay đẩy hẳn một cái rồi sờ sờ bật đèn đầu giường, nhưng mà hay tay rất nhanh đã bị người kia bắt lấy.

Thẩm Ngụy duyên liếm hầu kết của y, Triệu Vân Lan có chút khó nhin thờ dốc một tiếng: “Được rồi, đừng nháo.”

“Cứ cho là móc cả quả tim ra thì ta cũng không chết ngay được, ít nhất cũng sống được lâu hơn đại phong,” Thẩm Ngụy cúi đầu nói, từng hơi thở nóng rục phả lên xương quai xanh của Triệu Vân Lan, “Kỳ thật khi đó ta đã nghĩ nếu moi tim ra cho người xem thì hiệu quả có tốt hơn một tí không, nhưng mà e là thực sự sẽ làm người sợ nên mới chỉ cho người thấy quá trình lấy máu thôi.”

Triệu Vân Lan im lặng một hồi rồi phun ra một câu cứng ngắc: “Thực cảm ơn ngài, còn nhớ rõ ta nhất gan.”

Thẩm Ngụy áp sát, cẩn thận hôn lên khóe miệng của Triệu Vân Lan, đến tận khi chóp mũi cọ tới cọ lui trên mặt y, ngón tay cuốn lấy ngón tay y, để nửa thân trên của hai người gắt gao dính sát: “Đều không đáng là gì Vân Lan, chỉ còn lại mấy chục năm này, chúng ta cùng nhau trải qua một đời giống như người thường có được không?”

Trong đêm tối trước bình minh, ánh mắt hai người giao nhau khi ấy, sau đó Thẩm Ngụy như thể bị ánh mắt của y mê hoặc, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống bên khóe môi dốc hết triền miên lưu luyến dịu dàng.

Triệu Vân Lan lại tuyệt không phối hợp, sau khi y phục hồi tinh thần thì chỉ trong chốc lát đã phản công trở lại, bàn tay mò vào trong lớp quần áo của Thẩm Ngụy, hai tay ôm eo hẳn: “Qua một đời quá tốt, nhưng mà ta phải trọng chấn phu cương.”

Y nói xong, bàn tay vẫn bám trên eo Thẩm Ngụy lật sang bên cạnh, tính toán thuận thế nghiêng người áp lên...sau đó, không có kết quả.

Người nọ quả thực giống như biết thiên cân trụ, Triệu Vân Lan nhớ rõ y đã từng bế Thẩm Ngụy lên, tuyệt đối chỉ là thể trọng của con người bình thường thôi, y dùng hai tay là nhắc bổng được mà!

Mợ nó không phải vừa mới nói là muốn giống như người phàm sao? Đừng có mà bắt nạt người phàm thế này chứ!!!

Đại khái câu chuyện này cho chúng ta một kết luận, cho dù con sói có khoác trên mình một tấm da dê —— thậm chí còn là tấm da dê để dỗ mặt đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được bản chất hãn là một con sói nha ~

Chương 95

Trời mới sáng, tiểu quý ở số 4 đường Quang Minh vừa tan tầm, Đại Khánh đã lo lắng nhúc nhích cái thân mình to mọng của nó chạy tới nhà Triệu Vân Lan, trước tiên nó nhảy tới cửa sổ hàng hiên, sau đó làm một động tác mãnh miêu vồ mồi bay lên không trung, chuẩn xác không lầm bấn người lên cửa nhà y, chân trước đặt trên chuông cửa.

Sau đó nó biến thành một mảnh dán hình mèo, trượt từ trên cửa xuống đánh ầm một cái.

Chuông cửa vang lên.

Khi Triệu Vân Lan ru rú trong nhà có lúc sẽ đeo tai nghe chơi game, cho nên để tránh cho người khác kêu cửa mà y không nghe thấy, chuông cửa nhà y cực kì kinh thiên động địa, từ ngoài cửa cũng có thể nghe thấy tiếng chuông gọi hồn mang đậm phong cách dân tộc, ầm một cái sẽ phát nguyên cả bài.

Nhưng mà vang hết một hồi, không có ai đáp.

Đại Khánh không chơi trò liên tục gọi điện cho Triệu Vân Lan như Sở Thứ Chi, lúc này nó còn tưởng là Triệu Vân Lan không ở nhà.

Hắc miêu lo âu đi tới đi lui trước cửa, bất giác đuổi theo cái đuôi của chính mình, rất nhanh sau đã trở thành một cơn lốc đen không ngừng xoáy quanh.

Nó chưa từ bỏ ý định, định lại bấm chuông lần nữa. Ngay khi nó nhảy lên tại chỗ, dùng hai chân trước bám cửa sổ, chân sau giãy giãy muốn leo lên, cánh cửa lại kẽo kẹt mở ra từ bên trong. Mèo đen hoảng sợ, hai vuốt buông lỏng, sau đó là cái mông rơi phịch xuống đất theo hình thức bình sa lạt nhạt.

Nó lăn vòng tại chỗ, trừng lớn đôi mắt tròn xoe nhìn qua, hai cái chân vừa mới đứng thẳng được lại trượt một cái rõ điệu nghệ trên hàng hiên phủ đầy ánh sáng rực rỡ, cái cảm nặng trĩu cũng rung rung rung.

Sau đó Đại Khánh cực kì câu nệ thu hồi móng vuốt, ngồi xuống một cách cực kì ngay ngắn nghiêm chỉnh, ưỡn ngực thu bụng khe khẽ meo một tiếng: “Đại nhân.”

Thẩm Ngụy bấm tay bắn ra, chuông cửa vẫn đang réo rắt nhà Triệu Vân Lan lập tức câm bặt, Đại Khánh tìm lòng không đậu cứng còng cái cổ gian nan làm động tác nuốt xuống, đồng thời ánh mắt lại thiếu tự chủ rơi xuống quần áo trên người Thẩm Ngụy ...Cái áo sơmi kia Đại Khánh khẳng định chắc chắn là của Triệu Vân Lan! Tên quái thai Triệu Vân Lan này thích xắn tay áo, mỗi lần đều đưa ra yêu cầu quý quái với nhân viên tiệm giặt là phải xắn sẵn tay áo của y lên cho tử tế đàng hoàng.

Đại Khánh trong không tìm được mà diễn ra cả loạt ý tưởng, tỷ như bọn họ đều cởi quần áo ra, sau đó, sau đó.....

Đại Khánh cúi cúi cái đầu tròn tròn, cảm thấy chính mình phải điều chỉnh trạng thái tâm lý một tí.

“Chuyện gì?” Thẩm Ngụy hỏi.

“A...ta chỉ tới xem sếp Triệu đã về chưa, hôm đó y đột nhiên nhảy vào Hoàng Tuyền, chúng ta đều rất lo lắng.”

“Về rồi, nhưng hiện tại đang nghỉ ngơi, có chuyện gì thì có thể lưu lại lời nhắn, khi y tỉnh ta sẽ chuyển lời.” Thẩm Ngụy nhẹ giọng nói.

Đại Khánh lập tức trở thành kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nhanh chóng thò chân định chuồn ra ngoài: “A..... A ta đây không quấy rầy nữa, không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ muốn nhắc lão đại hai ngày này

đừng quên viết kế hoạch công tác năm mới và đọc diễn văn đầu năm thôi, không có việc gì không có việc gì, ngài bận việc, ta đi đây.”

“Này, chờ đã.” Thẩm Ngụy ngưỡng ngùng nở nụ cười, nho nhã lễ độ nói: “Có chút việc có lẽ phải phiền người chút.....”

Đại Khánh lập tức thức thời le te chạy lại, ngẩng đầu: “Ngài cứ nói.”

Mười phút sau, một con mèo béo múp thái quá dùng đầu đẩy mở cánh cửa của cửa hàng điểm tâm, mặt mèo rất tròn, đôi mắt bị thịt mỡ che đến chẳng nhìn thấy đâu cả thế mà thoạt nhìn lại có chút hung thần ác sát... Đương nhiên, nhân loại ngu xuẩn không biết rằng đó chính là biểu cảm chân thật nhất lúc này của mèo đen.

Phục vụ viên không cẩn thận thiếu chút nữa vướng vào nó mà ngã sấp liền lập tức hô to gọi nhỏ: “Ai da, sao lại có con mèo vào đây hả! Đuổi ra, mau đuổi ra đi!”

Mèo đen múp ngẩng đầu, dùng ánh mắt tràn ngập khinh thường liếc nhìn cô ta, sau đó lập tức nhảy lên quầy phục vụ, dùng chân gõ gõ mặt bàn, trong cái nhìn trân trối của nhân viên thu ngân, nó nhả ra một tờ giấy vẫn ngậm trong miệng. Cô thu ngân run run rẩy rẩy mở ra, chỉ thấy chữ viết trên đó vô cùng tinh tế: “Một cân sữa đậu nành, một lồng bánh bao, ba chiếc bánh quẩy, làm phiền bỏ vào một túi to chắc chắn, tiền đặt trên cổ con mèo, xin mời tự lấy, nếu có tiền trả lại vui lòng để vào chỗ cũ, cảm ơn.”

Cô thu ngân ngẩng đầu muốn nhìn kỹ xem cổ con mèo nằm ở chỗ nào, mèo đen liếc mắt ngửa đầu lộ ra cái vòng cổ dưới cằm, trong đám lông mèo rậm dày, cuối cùng cô cũng tìm thấy ba mươi đồng tiền.

Cô thu ngân dồn khí đan điền: “Ai nha! Mọi người mau đến mà xem, thần kì nha! Mèo biết mua đồ này!”

Đại Khánh chịu nổi khổ bị vây xem xấu hổ và giận dữ muốn chết...Cái đồ nhân loại ngu xuẩn các người!!!!

Triệu Vân Lan bị âm thanh đóng mở cửa làm tỉnh giấc, mở mắt một chút: “Ai đấy?”

“Mèo của người,” Thẩm Ngụy đóng cửa lại, “Tối đây xem người thế nào, ta nhờ nó đi mua bữa sáng, người ngủ tiếp một lát đi.”

Nói đoạn, hẩn nhẹ nhàng ấn Triệu Vân Lan về ổ chăn, lại nắm lấy tay y, cuối cùng mới cúi người hôn lên trán y một cái, đưa tay đẩy đôi lông mày y nhãn lại vì đột nhiên bị đánh thức.

Đợi cho hô hấp của Triệu Vân Lan vững vàng trở lại, Thẩm Ngụy mới đi đến bên cửa sổ, cúi người nhìn cái cây sắp chết héo vì không được chăm sóc đàng hoàng, hẩn vươn tay khum khum trên đầu nhánh cây, quang huy màu nhũ bạch từ lòng bàn tay tản mát tràn ra, cây hoa héo khô tựa như đất cằn nắng hạn gặp mưa rào mà nhanh chóng trở nên tươi tốt, cành khô vươn mình thức tỉnh, chỉ qua một lát đã duyên dáng đứng thẳng nơi đó.

Thẩm Ngụy nhẹ tay nhẹ chân rửa sách bình phun sương, sau đó cẩn thận tưới nước lên từng phiến lá.

Đại đa số mọi người đều đã bắt đầu đi làm, giờ cao điểm buổi sáng xe cộ như mắc cửi, Thẩm Ngụy nhìn lướt qua khe hở của tấm rèm, nơi tận cùng của thế gian bận bịu, phía chân trời xa xa có một tia hắc khí từ lòng đất bốc lên, một đường bay thẳng lên trời.

Nhưng mà Thẩm Ngụy chỉ nhìn liếc một cái thôi, sau đó tựa hồ xem nhẹ mà tiếp tục động tác trên tay mình, trong lòng hẩn ngập đầy sự yên tĩnh an bình khác thường, cả người đều lười biếng, cơ hồ cảm thấy cho dù ngay lúc này phải chết đi cũng không có gì đáng sợ.

Mãi đến giữa trưa, Triệu Vân Lan mới bị mùi hương của cốc sữa đậu nành mà Thẩm Ngụy đặt ở tủ đầu giường đánh thức.

Y nhìn chăm chăm sữa đậu nành trắng trắng một hồi lâu, đột nhiên nghiêng người ngồi dậy: “Sáng sớm nay người nói cái gì cơ? Bảo Đại Khánh đi đâu?”

Thẩm Ngụy đang đeo kính đọc một bản giáo án viết tay, bình tĩnh nói: “Mua bữa sáng.”

Triệu Vân Lan dùng một loại biểu tình rất khó miêu tả ngồi yên một chút, không biết có phải đang nảo nảo ra “Ký sự mèo múp lưu lạc” hay không, sau đó y ra sức lắc đầu, chống khuỷu tay lên đầu gối mà đê trán mình, bỗng nhiên nở nụ cười.

Thẩm Ngụy: “Làm sao thế?”

“Ta đang nghĩ bản thân mình non nửa đời người làm tình thánh, cuối cùng lại bị ngũ chỉ sơn của người ngăn chặn, đồng chí Thẩm Ngụy, bản lĩnh của người lớn thật đấy.”

Trong giọng điệu của Triệu Vân Lan thực sự nồng đậm ý nói móc, cũng không biết là đang móc mỉa ai, dù sao thì Thẩm Ngụy cũng vờ như không nghe ra, cả khuôn mặt đều là hiền lương thực đức mà cười với y.

“Ai nha bảo bối ta van người, đừng giả vờ nữa, giả cũng đừng giả thành dạng đó mà, năng lực thừa nhận của ta kém lắm.” Triệu Vân Lan vừa thấy hần hiền lương thực đức thì tê hết cả răng, ần ần cái eo như trâu già kéo xe nát vào buồng vệ sinh rửa mặt, kéo cửa ầm ầm ầm.

Khi Triệu Vân Lan chuẩn bị đem cả bụng buồn bực phát tiết trên đồ ăn, y nhận được điện thoại của Chúc Hồng gọi đến.

“Alo sếp Triệu? Đại Khánh bảo anh trở lại rồi, không sao chứ?”

“Ờ,” Triệu Vân Lan gặm nửa cái bánh quây hỏi, “Có chuyện à?”

“Tôi phải nói với anh chuyện này, Lâm Tĩnh đặt vé tàu hỏa về Long Thành đêm qua, rạng sáng nay tôi gọi cho hẳn một cuộc xác nhận nhưng mà hẳn không ở trong vùng phủ sóng. Mới đầu tôi tưởng trên đường nhiều hầm núi, đi qua thì không có tín hiệu, nhưng mà đến bây giờ hẳn vẫn chưa về, vừa nãy tôi lại gọi, vẫn là ‘không ở vùng phục vụ’.”

Triệu Vân Lan thả chậm tốc độ nhai nuốt: “Lâm Tĩnh có liên hệ với văn phòng không?”

“Không có.”

“A.....” Triệu Vân Lan nhú mày

Cục Điều Tra Đặc Biệt có quy định, bất luận là khi đi xem xét án kiện hay là trong quá trình phá án, không được có ít hơn hai người làm nhiệm vụ, đương nhiên là Đại Khánh cũng có thể tính vào cho đủ số.

Những lúc ngẫu nhiên có tình huống đặc biệt, nếu cần nhân viên phá án hành động một mình thì nhất định người đó phải liên lạc với văn phòng số 4 đường Quang Minh hai lần một ngày, tùy thời thông báo với người khác vị trí của mình, tiến triển của tình hình và xung quanh có nguy hiểm hay không.

Lâm Tĩnh làm việc nhỏ thì không đáng tin, việc lớn lại rất ít chọc vào rắc rối, sẽ không làm trái quy định này mà vô cớ chơi trò mất tích.

Triệu Vân Lan gác máy với Chúc Hồng, thử gọi một lần vào số của Lâm Tĩnh, quả nhiên là không ở trong vùng phục vụ. Y lấy một trương Trấn Hồn lệnh trong túi ra, dùng chiếc đũa chấm sữa đậu nành, viết lên trên đó danh tự của Lâm Tĩnh.

Trấn hồn lệnh tựa như một mũi kim chỉ nam, đầu tiên chỉ quanh trái phải một hồi, sau đó lại nhẹ nhàng chuyển phương hướng, một sợi dây đỏ rất mảnh vươn ra từ danh tự của Lâm Tĩnh, chậm rãi kéo ra ngoài, nhưng mà càng chạy lại càng mờ nhạt, khi vươn đến dưới bàn thì đã gần như biến thành màu xám.

Sau đó bị cắt đứt.

Chương 96

Thẩm Ngụy đang vùi đầu vào giáo án ngẩng nhìn Triệu Vân Lan, sau đó hần cúi người nhặt sợi dây mảnh kia lên, ngón tay khẽ miết một cái, nó tựa như bị một ngọn lửa đốt thành tro tàn, vụn thành bột mịn rơi xuống đất.

Thẩm Ngụy thu tay về cẩn thận gửi qua, sau đó hần nói: “Tạm thời hần là chưa có việc gì, không có tử khí, cũng không có mùi tanh, người còn sống, chỉ là không liên lạc được thôi. Người đừng nóng vội, yên tâm trước đã.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng, ăn không biết ngon nhét nốt miếng bánh bao cuối cùng vào miệng rồi lấy từ dưới bàn ra một bảng ghi chú, chỉ thấy cái kẻ có cuộc sống sinh hoạt lôi thôi đến rồi tinh rồi mù này không ngờ lại quản lý thời gian chính xác vô cùng, trên bảng ghi chú của y kẹp ba tập giấy nhớ, trên cùng ghi “Khẩn cấp”, xuống dưới là “Quan trọng”, cuối cùng là “Hoàn thành”.

Trong đó hàng cuối cùng trống rỗng, có thể thấy được gần đây y đang sút đầu mẻ trán, trên cơ bản là chẳng có việc gì mà không quan trọng.

Thông qua những con chữ nhảy nhót như ngòi tên lửa kiểu kê đơn của bác sĩ ngoại khoa kia, Thẩm Ngụy vất vả nhìn ra được cả hàng “Khẩn cấp” chỉ viết mỗi tên mình với một dòng “Nghĩ cách lôi cổ bát mẻ trên người ông già ra”. Ở hàng “quan trọng” ghi chép một đống dài dằng dặc những việc liên quan đến công việc của y.

Triệu Vân Lan đưa bút đánh dấu móc bên cạnh cái tên “Thẩm Ngụy”, sau đó viết thêm việc thứ ba vào hàng khẩn cấp: “Mau chóng tìm Lâm Tĩnh”.

Triệu Vân Lan vừa ghi vừa nói: “Xuất thân của Lâm Tĩnh thực ra là Đạt Ma tông chính thống, nói thật chứ, thủ hạ của ta không có ai xuất thân

hoành tráng hơn hẳn, hơn nữa bộ dạng cũng chẳng được hàm xúc đến vậy, cơ bản ảnh tự sướng của hẳn có thể dùng như bùa trừ tà ấy, hơn nữa tên kia cực thích giả bộ yếu đuối, đi đến đâu cũng không dễ gây chuyện, lại càng đừng nói đến việc ta chỉ bảo hẳn điều tra có mỗi vụ án mượn thọ phản phê thông thường mong bảy tháng nào cũng có. Nói đúng ra, bình thường hẳn là người làm cho ta yên tâm nhất.....”

Những ngón tay y thay phiên gõ lên bàn: “Hôm nay ta nhất định phải dẫn người đi một chuyến, người có đi không?”

Thẩm Nguy trước đây mưu tính trăm phương ngàn kế, chẳng hơi đâu mà để ý xem mấy người trong Trấn Hồn lệnh làm những gì, nghe thấy thế, đôi mắt dịu dàng như nước của hẳn nâng lên từ cái tên có dấu móc của mình trên bảng ghi chú, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười thoạt nhìn tuyệt không để ý đến chuyện Triệu Vân Lan viết tên của hẳn trừu tượng như dấu chân chó: “Ừm, mượn thọ?”

Triệu Vân Lan phát tin nhắn mà Uông Chủy gửi tới trong điện thoại: “Là cái này này, đại thần người giúp tụi ta nhìn qua cái xem.”

Thẩm Nguy cái người thuộc trường phái sùng cổ này chưa từng dùng qua smartphone, nhận lấy xong chỉ nhìn liếc qua mấy câu nói của Uông Chủy, sau đó muốn xem ảnh chụp hiện trường, kết quả là thao tác không quen, nghịch mãi nửa ngày vẫn không phóng to được cái ảnh lên.

Vì thế hẳn nói với Triệu Vân Lan lúc này đang tu sửa đậu nành: “Người cứ cúi đầu xuống, đừng nhìn.”

Chỉ thấy Thẩm Nguy nhẹ nhàng đặt tay lên màn hình di động, bắt lấy gì đó như cách không thủ vật, tấm ảnh chụp người chết kia nổi lên không trung như hình chiếu 3D, hiệu quả thị giác cực kì chấn động, mới nhìn qua y như là một khối thi thể tím ngắt tái xanh chễm chệ trên bàn cơm.

Xuất phát từ lòng hiếu kì, cái đầu đang cúi của Triệu Vân Lan vừa nâng lên một cái thì ngay lập tức gieo gió gặt bão, một ngụm sữa đậu nghẹn sặc trong cổ họng tí nữa thì phun đầy vào mặt “Thi thể”.

..... Đây đúng là ví dụ điển hình của việc mê tín phong kiến đánh bại khoa học hiện đại mà.

Thẩm Ngụy tỉ mỉ quan sát sắc mặt thi thể một lát rồi duỗi tay “miết” lên đôi mắt của nó, giống như biến không khí thành phong chiều 3D cảm ứng, lại còn có thể phóng to thu nhỏ nữa chứ.

“Người này có lẽ không phải chết do mượn thọ phản phệ,” Thẩm Ngụy chỉ vào con mắt bị phóng đại gần bằng bàn tay của cái xác mà nói, “Người nhìn ánh mắt này.”

“Ta vừa côm nước xong.....” Triệu Vân Lan đau khổ dè dặt, sau đó nhìn theo ngón tay hắt, chỉ thấy trong con mắt bị phóng đại rất nhiều lần kia đồng tử đã tan ra, nhưng khi nhìn kĩ, ở đó dường như phản chiếu một bóng người.

Triệu Vân Lan sửng sốt dè tay Thẩm Ngụy: “Có thể phóng to lên chút nữa không?”

Thẩm Ngụy lắc đầu: “Chỉ là một cái ảnh thôi, to nữa thì không nhìn rõ.”

“À à, không sao không sao,” Triệu Vân Lan rút giấy ăn nhanh chóng chùi mép rồi xé roẹt mảnh giấy nhớ trên mặt sau bảng ghi chú để phác họa lại hình dáng khái quát, “Hoàn tráng hơn kĩ thuật viên kiêm chức sứt sọ của bọn ta nhiều lắm rồi.”

Thẩm Ngụy thuận miệng hỏi: “Kỹ thuật viên kiêm chức là ai?”

Triệu Vân Lan: “Chúc Hồng.”

Chân bàn ăn cót ca cót két nghiêng kèn kẹt xuống sàn nhà.

Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy một một luồng ánh mắt rét căm căm bắn thẳng vào cái gáy của mình, y làm bộ không biết gì cả, nằm bò ra bàn thành thật dùng bút chì mô phỏng hình dạng của thứ còn in trong mắt thi thể, chẳng qua thừa dịp đưa lưng về Thẩm Ngụy, y sung sướng vụng trộm nở một nụ cười.

“Trước đây người ta đồn đại là con mắt người chết nhất định phải đánh nát, nếu không trong đó sẽ lưu lại hình ảnh của người cuối cùng mà kẻ đó nhìn thấy, có thể bị cảnh sát tra ra.” Triệu Vân Lan vừa vẽ vừa nói, “Nhưng mà ngay cả cừu vui vẻ cũng biết chuyện này là không thể xảy ra, bằng không thì cảnh sát cũng chẳng cần phải làm gì, chuyên môn nghiên cứu khoa mắt là được rồi...Có điều không có lửa làm sao có khói...Trong truyền thuyết dân gian có nói tới cái bóng đúng không? Cái bóng trong mắt người chết là cái gì?”

Thẩm Ngụy rầu rĩ không lên tiếng.

Triệu Vân Lan cong đôi mắt cười nhìn hắn: “Hửm?”

Sắc mặt âm trầm của Thẩm Ngụy thể hiện rất rõ ràng, hắn đang vô cùng bất mãn khi nghe thấy đề tài về Chúc Hồng. Thẩm Ngụy im lặng mấy giây rồi mới mở miệng: “Là câu hồn, người bị Quỷ sai câu hồn mà chết thì đáy mắt sẽ sạch sẽ, nhưng nếu dương thọ chưa hết mà đã bị người nào dưới Hoàng Tuyền hoặc thứ gì đó câu hồn rồi chết thì trong mắt sẽ lưu lại bóng hình của kẻ ở u minh.”

“Ồ..... Vậy người cảm giác đó là cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi.

Thẩm Ngụy hạ mắt, khe khẽ nói: “Làm sao ta biết được.”

“Ô này, làm sao thế? Mất hứng rồi? Ghen rồi sao?” Triệu Vân Lan đề tiện không ra hình dạng, “Ta thích người khác ăn dấm nha, mau ăn lại lần

nữa cho đại gia ngắm cái được không?”

Thẩm Nguy: “.....”

“Trước kia người đoan đoan chính chính như nam thần không ăn khói lửa nhân gian vậy đó, talười nhìn người giả bộ rồi, nhìn cũng đủ mệt thay người luôn.” Triệu Vân Lan tùy tay dán tờ giấy ghi chép vào mặt sau tờ nháp giáo án mà Thẩm Nguy đã dùng qua, sai bảo, “Qua đây, nam thần kia, cạnh máy tính trên bàn làm việc có máy scan đây, giúp ta quét hình gửi đến văn phòng, trước khi ta đến nơi để cho bọn họ tra được bao nhiêu thì tra đi.”

Thẩm Nguy nhận lấy rồi ngậy người đến đứng trước máy tính trên bàn, mở máy xong thì bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với một đồng dụng cụ thiết bị...Nam thần kì thật chỉ biết bật máy tắt máy với mở giáo án power point người ta làm sẵn cho thôi, cái khác cơ bản đều do trợ giáo làm hết, hoàn toàn không phân biệt được đâu là máy in đâu là máy quét.

Lúc này, Triệu Vân Lan bất ngờ chuyển tới phía sau Thẩm Nguy, hai tay vòng ra phía trước tiếp tục động tác của hấn, để giấy vào máy scan, từng bước thao tác xong xuôi, cuối cùng, trong tạp âm của thiết bị đang hoạt động, y cố ý thổi một hơi bên tai Thẩm Nguy: “Sao, không biết? Không biết sao không gọi ông xã dạy người?”

Thẩm Nguy: “.....”

Triệu Vân Lan cười xấu xa sờ vôi cái mông Thẩm Nguy một cái, trước khi Thẩm Nguy mặt đỏ tai hồng phát giận thì đã trốn đến một chỗ xa xa, lấy một quyển lịch trên bàn ra giở rồi gõ gõ một dây địa chỉ hòm thư và mặt mã ghi trên đó: “Cuối cùng là tìm trong danh bạ liên hệ cái dòng ‘Đồng sự’, gửi cái ảnh vừa tải lên cho họ.”

Nói xong, nét cười trên mặt y rút đi cực nhanh như bị bóc xuống, gọi điện đến số 4 đường Quang Minh: “Ông Chủ? Cô còn thức không? Vất

vả một chút, kéo rèm cửa kín vào...Đúng rồi, tôi biết, Lâm Tĩnh đã xảy ra chuyện, tôi vừa gửi cho cô một cái ảnh, bảo mọi người trong văn phòng truyền nhau xem qua đi, có thể tra ra thứ kia là gì là tốt nhất, bảo lão Lý hỗ trợ chuẩn bị hai chiếc xe, nửa giờ sau chúng ta lên đường, đến nơi xảy ra vụ án.”

Đúng lúc này, đèn treo trong phòng hơi hơi lay động, Long Thành rung động một chút không hề mãnh liệt, nhưng mà ngay sau cơn địa chấn nho nhỏ không dễ phát hiện này, trong điện thoại và ngoài ống nghe đều vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Ông Chủ nói trong điện thoại: “Từ từ đã, sếp Triệu, có tin nhắn của Lâm Tĩnh.”

Thẩm Ngụy ở một bên quay đầu sang: “Hình như người người đang tìm vừa gửi đến một tin nhắn.”

Triệu Vân Lan nheo mắt nói với Ông Chủ: “Cô đừng treo máy vội.”

Lâm Tĩnh gửi tới một đoạn video, là hấn dùng di động tự quay.

Cái tên không lúc nào là không tự tô vẽ tự quay chụp này có kỹ thuật quay phim rất cao siêu, cơ bản không nhìn ra tay hấn run, hình ảnh luôn rất ổn định, thế nhưng đoạn video lại đang không ngừng run rẩy, Lâm Tĩnh thờ hốn hển khó nhọc, màn hình rung lắc kịch liệt, hấn đang đi rất nhanh, hoặc là đang chạy.

Hấn có chút thờ không ra hơi nhưng tiếng thờ dốc lại ép đến mức vô cùng thấp, tay Lâm Tĩnh run vô cùng, màn hình nhắm ngay mặt hấn, miệng hấn mấp máy đóng mở mà lại không có thanh âm, Triệu Vân Lan nhíu mày cố đọc khẩu hình miệng của hấn: “Ta..... Mất đi tiếng nói, lỗ...lỗ tai cũng bắt đầu không nghe rõ... ngôn tại...không phải, là ngón tay cứng ngắt, có dự cảm không lành.”

Ngay sau đó, tay Lâm Tĩnh run lên, màn ảnh đời khỏi mặt hấn mà nhắm đến một khu biệt thự khá là cao cấp...là khu biệt thự an dưỡng nơi xảy ra vụ án.

Vừa nhìn có thể thấy phòng ở rất xinh xắn, nhưng Triệu Vân Lan nhìn lướt lần đầu tiên đã có linh cảm là chỗ nào đó không thích hợp.

Lúc này, trong video truyền tới âm thanh Lâm Tĩnh dùng ngón tay gõ nắp sau của máy điện thoại, âm thanh rất lớn, có chút chói tai, cũng chính là mấy tiếng này làm nổi bật lên cả khu biệt thự yên lặng đến kì dị.

Lâm Tĩnh vươn một ngón tay, từng nét từng nét vẽ lên màn hình di động một hàng chữ “Không, không có một người nào.”, Triệu Vân Lan chú ý tới các đốt ngón tay hấn cứng còng như đá, hoàn toàn không thể cong lại, còn biến thành màu xanh xám quỷ dị.

Sau đó Lâm Tĩnh dừng tay, để màn ảnh đối diện mặt mình, chỉ chỉ vào tai, lại sắc mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, hấn theo bản năng lấy ra một chuỗi phật châu, nhắm mắt lại, hơi khép mở đôi môi mà không phát ra tiếng niệm kinh như là đang tự gặng gượng trấn định.

Một lát sau, khi hấn mở lại hai mắt thì tựa hồ là hơi ngẩn người, sau đó đột nhiên cố sức nheo nheo mắt, tiếp theo, màn hình lắc lư chao đảo, video kết thúc ở đây.

“Cuối cùng có thể là hấn phát hiện mắt mình không nhìn rõ, cho nên vội vàng gửi video đi.” Triệu Vân Lan phán đoán, “Có lẽ là vì nguyên nhân thị lực nên nhấn sai, đặt giờ cho tin nhắn cho nên bây giờ chúng ta mới nhận được, hoặc là.....”

“Hoặc là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà tin nhắn không thể gửi đi.” Thẩm Ngụy tiếp lời.

Triệu Vân Lan xoay quá người, ánh mắt hai người chạm nhau, một lát sau lại đồng thời khẽ thốt: “Cơn địa chấn vừa rồi.”

Lời vừa dứt thì cảm giác rung lắc khe khẽ lại truyền tới, tựa như một hồi dư chấn thông thường, trên hành lang bắt đầu có tiếng bước chân và tiếng nói, nhà Triệu Vân Lan ở rất cao, đại khái là do cao tầng mà chấn động lại càng thêm mạnh, mọi người bắt đầu khùng hoảng chạy ra bên ngoài.

Triệu Vân Lan không phải là người chưa từng trải qua địa chấn, y đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Người tuyệt không cảm thấy cơn ‘địa chấn’ này có chút kì quái sao? Vô quả đất vận động hình như phải là cảm giác đong đưa chứ...Cái này giống như là đang run rẩy vậy.”

Thẩm Ngụy hạ mắt, cẩn thận cảm nhận một chút: “Hình như là động tĩnh của Địa Phủ.”

“Địa Phủ?”

Thẩm Ngụy sắc mặt ngưng trọng, Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, ngồi xuống nạp đầy đạn vào khẩu súng dùng đạn đặc thù, dưới ống quần nhét một con dao khắc đầy phù chú, sau đó lôi hết tiền trong ví ra đút lung tung vào túi, trong ví để một xấp bùa thật dày.

Cuối cùng, y lấy trong ngăn kéo ra một lệnh bài khắc gỗ, đó là “Trấn hồn lệnh” chân chính, là mảnh vỏ tước xuống từ thân của đại thần mộc, khi ba chữ “Trấn hồn lệnh” khắc trên mặt nó chạm vào tay Triệu Vân Lan thì tỏa ra những tia lửa chói mắt.

“Đi.” Y nhét Trấn Hồn Lệnh vào túi, quyết đoán nói.

Hai mươi phút sau, hai người đến số 4 đường Quang Minh, đợi một lát đã thấy hai chiếc xe việt dã chạy từ trong sân ra, đi thẳng tới nơi Lâm Tĩnh gặp nạn.

Long Thành cách nơi xảy ra vụ án không đến 300 cây số, đi đường cao tốc chỉ mất hơn bốn giờ đồng hồ, địa phương kia không có khu công nghiệp, chỉ có núi có sông có suối nước nóng, là trấn nhỏ điển hình để du lịch và an dưỡng, những thôn làng xung quanh đều đã dời đi để đảm bảo cảnh quan hoàn mỹ, mỗi ngày chỉ có nhân viên thu mua và phục vụ ra vào nơi này mà thôi.

Trấn nhỏ quá yên lặng, quả thực yên lặng như một tòa thành chết. Một chiếc xe tải kéo hàng không nghiêng không thẳng đỗ ngoài cửa trấn, trong xe chất đầy rau dưa tươi ngon, những hàng hóa khác cũng không ít, thế nhưng khoang điều khiển mở toang, không thấy ai ở bên trong.

“Mỗi ngày nhất định là có rất nhiều người phục vụ đến từ các thôn và thị trấn xung quanh,” Triệu Vân Lan nói, “Tiểu Quách, xuống xe, tự cậu lái một chiếc lên đồn công an đồng nghiệp trấn trên hỏi xem, mấy hôm nay có nhận được vụ báo nguy người nhà mất tích nào không.”

Quách Trường Thành ngăn người, cậu cảm nhận được rõ ràng trấn nhỏ này có gì đó quý dị, chỉ đứng đó thôi mà chân cứ run luôn, sếp Triệu bảo cậu đi, hiển nhiên là muốn bảo vệ cậu, tình huống này khiến Quách Trường Thành đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó tâm tình không hiểu sao lại càng căng thẳng.

“Để Chúc Hồng đi cùng cậu đi.” Triệu Vân Lan nói.

Chúc Hồng lại chẳng phải là người tùy ý quăng đi như Tiểu Quách, cô lập tức mở miệng phản đối: “Tôi không đi, tôi không đi đâu hết!”

Triệu Vân Lan lấy điều thuốc ngậm trong miệng, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái: “Sao, còn chưa chính thức từ chức mà lời tôi nói đã không có tác dụng rồi à?”

Chúc Hồng: “Tôi.....”

Triệu Vân Lan hoàn toàn là nói một thì không có hai, không cho phân trần ngồi lại vào xe, đóng cửa: “Lão Sở, người qua đây ngồi xe này.”

Chúc Hồng cứng ngắc đứng ở tại chỗ, căm giận nhìn Triệu Vân Lan.

Sở Thứ Chi trước khi lên xe còn đẩy nhẹ vai cô: “Nhanh đi, sếp Triệu an bài ắt có đạo lý, cô ở đây cũng không giúp được cái gì, Tiểu Quách bên kia không dễ nhận biết tình hình, cô giúp cậu ấy một chút.”

Chúc Hồng chưa kịp nói gì thì tên chết dẫm Triệu Vân Lan đã đạp ga lái xe đi mất rồi.

Chương 97

“Khốn kiếp!” Chúc Hồng xoay người nhặt một hòn đá dưới đất lên, nữ xà yêu cũng không phải là em gái đáng yêu trắng mềm, lực tay rất đáng trông đợi, hơn nữa lại còn rất có năng khiếu ném đồ ổn định chính xác ngoan tuyệt vô cùng, hòn đá âm một cái phang lên nắp sau của xe công vụ làm cho vỏ xe tróc một mảng sơn to rõ cực kì.

Triệu Vân Lan không đau lòng, càng không dừng xe lại.

Đúng lúc này, di động trong túi Chúc Hồng vang lên, cô mở máy ra thì thấy là một tin nhắn của Sở Thứ Chi, hắn nói: “Sếp Triệu bảo ta nói với cô là tiền phá hoại của công trừ vào tiền thưởng tháng này của cô, cô có thể ném thêm mấy hòn nữa, trừ hết tiền thưởng sẽ trừ lương, kiểm chế chút đi, đừng để đến lúc từ chức rồi không còn xu nào bỏ túi.”

Chúc Hồng vắn đến méo cả vỏ di động, sau đó hét lớn một tiếng: “Triệu Vân Lan, anh là đồ chết tiệt!”

Quách Trường Thành mặt như màu đất nhìn vị đồng sự đại nghịch bất đạo dám dĩ hạ phạm thượng này, trái tim bé nhỏ chịu kinh hách không nhỏ.

Chúc Hồng đỏ mắt quay đầu trừng cậu: “Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi!”

Quách Trường Thành lút ca lút cút chạy theo sau cô.

Chúc Hồng nổi điên: “Cậu rốt cuộc có phải là đàn ông không thế, là đàn ông thì vào lái xe cho chị! Cậu gặp qua tên đàn ông nào để phụ nữ lái xe chưa hả????!”

Quách Trường Thành chớp chớp mắt, biết là cô ấy đang giận chó đánh mèo đây mà...lái xe có phải là vào nhà vệ sinh công cộng đâu, làm gì có cái

quy củ phân biệt nam nữ cơ chứ, xét thấy Chúc Hồng trong lòng mình cũng không phải là người, Quách Trường Thành không quá sợ hãi, vì thế cậu thành thật nói: “Chị Chúc, kì thật chị không phải là nữ.....”

Chúc Hồng mặt trầm như nước, thật giống như một con rắn mắt kính (1) vua sẽ lập tức cho người ta một kích trí mạng, cả lưỡi xẻ cũng sắp phun ra rồi, Quách Trường Thành bản năng cảm giác được nguy hiểm, không dám phóng nửa tiếng rầm chui tọt vào trong xe.

Nhưng chính cô lại không lên xe, mà đập cửa kính bên phó lái một cái rồi phát tay với Quách Trường Thành: “Cậu tự cút đi, chị muốn đi tìm Triệu Vân Lan.”

Quách Trường Thành từ đầu đến cuối chưa phát biểu được ý kiến nào ra hình ra dạng thì Chúc Hồng đã dứt khoát bỏ đi.

Đại Khánh và Sở Thứ Chi ngồi trên xe của Triệu Vân Lan kì thực cũng rất là thống khổ..._bởi vì trên ghế phó lái có một vị đại thần xưa chẳng như nay, sau khi biết hãn là Trảm Hồn Sứ thì Thi Vương cũng thế mà mèo già cũng vậy, đều khó có thể tìm về trái tim bé nhỏ dám chọc gheo bất cứ ai trong quá khứ.

Trong không khí quỷ dị ấy, bọn họ vô cùng yên tĩnh chạy thẳng một đường đến cửa chính của tiểu trấn biệt thự.

Mấy chữ lớn “Tiểu trấn biệt thự nghỉ dưỡng Tuyền Thủy Loan” dựng thẳng trong khóm hoa thiết kế công phu theo hình thức phù điêu cẩm thạch, không biết là do chất gỗ hay là vì nguyên nhân thời tiết mà sắc chữ được khắc lại có cảm giác âm đạm nói không nên lời.

Cổng vào có hai trạm an ninh, hai cổng vào đều chặn xe không cho đi qua, bên cạnh có máy soát thẻ tự động ra vào của người đến nghỉ dưỡng, nhưng mà không thấy sáng lên, dường như đã mất điện.

Triệu Vân Lan dừng xe ở cửa, lấy di động ra nhìn thoáng qua, tín hiệu đã chỉ còn một vạch như có như không, nháy lên một cái rồi hoàn toàn mất hẳn.

Cửa sổ của trạm an ninh không hiểu sao lại mở, trên bậu cửa có một gói chuyển phát nhanh nho nhỏ, bên cạnh đặt một cuốn sổ, trên sổ còn rơi một cây bút không đậy nắp.

Bất luận là cửa sổ hay là những thứ này, đều bị phủ một tầng bụi kì quái.

Triệu Vân Lan đeo bao tay lấy cuốn sổ xuống nhìn kĩ, y phát hiện ra đây là một cuốn ghi chép thu gửi chuyển phát nhanh, bảo vệ cửa nhận gói chuyển phát, đăng ký, sau đó đưa đến tay chủ nhân nó ở bên trong, người nhận còn phải kí tên một lần nữa.

Dòng cuối cùng vừa vắn là một ngày một đêm trước, đằng sau viết “10A, chủ nhà Lý tiên sinh, túi.....”

Chữ “túi” mới viết được một nửa, nét móc cuối cùng chưa kịp đưa xong đã lặng lẽ dừng lại.

Triệu Vân Lan cơ hồ nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kia, bảo vệ lấy cái túi chuyển phát nhanh mà nhân viên chuyển phát lên qua cửa sổ, sau đó lấy hóa đơn đăng kí rồi từng nét từng nét viết thông tin của cái túi ấy, chữ “túi” mới viết được một nửa, xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà động tác của anh ta đột nhiên bị cắt đứt.

Bị cái gì cắt đứt?

Bây giờ đồ vẫn còn đây, mà người thì ở nơi nào?

Lúc này, Thẩm Ngụy không biết xuống xe từ lúc nào cũng đi tới, đưa tay lấy lên một chút thứ bụi mỏng có màu sắc kì lạ trên cửa sổ.

Thẩm Ngụy miết ngón tay, cẩn thận quan sát một chút, sau đó nhẹ nhàng nói với Triệu Vân Lan: “Thời gian rơi xuống không quá dài.”

Triệu Vân Lan quả thực muốn quỳ xuống dưới chân vị chuyên gia dấu vết có đôi mắt người này: “Thời gian rơi của bụi? Người có thể nhìn ra cả cái này sao? Làm thế nào đây?”

Thẩm Ngụy phỉ tay sạch sẽ: “Tro bụi khác ta nhìn không ra, nhưng đây là tro cốt vừa rơi xuống không lâu, còn rất mới, cá nhân ta cho là chưa vượt quá hai ba ngày.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Ngữ điệu của Thẩm Ngụy cứ như đang nói “Sửa vừa văt xong, còn rất mới” vậy.

Triệu Vân Lan ngây ngốc gấp cuốn sổ lại, tìm túi vật chứng đút vào tử tế, thấy vô cùng may mắn là mình đã đuổi nhóc Quách Trường Thành đi rồi, bằng không dọa đến thằng nhóc kia thì trăm phần trăm là sẽ bị cái đèn pin oan hồn của nó cho ăn chường mất thôi.

“Cơ mà người vừa nói cái gì? Đây là tro cốt? Sao ta lại thấy không giống lắm nhĩ.” Triệu Vân Lan bất giác nghĩ tới thứ tro cốt người chết hỏa táng cho vào lọ nhỏ kia, nhất thời còn có thắc mắc.

Thẩm Ngụy kiên nhẫn giải thích: “Không phải tro cốt bị thiêu, mà là ‘Nghiền xương thành tro’, người hiểu không? Lúc ấy người kia có lẽ đang đứng đây, sau đó xác thịt trong nháy mắt sụp xuống, xương cốt vỡ thành bột mịn, mới rơi xuống trên cửa sổ.”

Sở Thứ Chi không biết lúc nào đã đến gần khó tin mà hỏi: “Thế máu thịt người đó đâu?”

“Tan biến.” Thâm Ngụy đẩy đẩy kính mắt, “Máu thịt không có khả năng chịu đựng như xương cốt, rất khó lưu lại tung tích.”

Sở Thứ Chi cẩn thận tổ chức ngôn từ một lúc: “Nghe ý tứ này thì, đại nhân hẳn là biết vì sao ở đây không người, phải không?”

Thâm Ngụy khách khí gật đầu, khiêm tốn lịch sự trả lời: “Ta không biết nhiều lắm, nhưng thứ này thì vừa hay lại thông hiểu ít nhiều.”

Sau đó trước ánh mắt của hai người một mèo, hẳn dùng loại ngữ điệu không nhanh không chậm của một vị hiền giả phổ cập khoa học cổ văn mà nói: “Ở đại hoang, sau khi Cộng Công đánh ngã Bất Chu Sơn, trời sụp đất nứt, lúc Quỷ tộc dưới lòng đất xuất thế lần đầu tiên thì cả người lẫn vật trong mười dặm cũng giống như vậy, trong nháy mắt hóa thành bột phấn, trong trăm dặm không có nổi một ngọn cỏ.”

Hắn nâng tay chỉ xuống dưới bảng hiệu của tiểu trấn biệt thự, ở đó có một bồn hoa vẫn xanh tốt um tùm trong trời đông giá rét: “Cho nên hoa bên kia hẳn đều là giả.”

“Nhưng mà cả cái tiểu trấn biệt thự này không đến mười dặm,” Triệu Vân Lan chỉ ra, “Cổng lớn bên kia có hai cây tùng lớn, khẳng định là cũng không ở ngoài trăm dặm.....”

“Là do cái kia.”

Bọn họ nhìn theo hướng Thâm Ngụy chỉ tới, chỉ thấy chỗ cổng vào của tiểu trấn có một vườn hoa nhỏ, vườn hoa chạy quanh bao lấy một khu nhà, khu nhà không phải có chung nóc mà lại phân thành những tầng cao thấp không đều phân tán quanh vườn hoa, giống như một bức bình phong tạo nên sự ẩn mật cho người bên trong.

“Hồ nước bên trong đó là hình đóa hoa, dòng nước kéo dài bốn phía vừa lúc nổi liền mấy ngôi nhà kia lại.” Sở Thứ Chi bình thường chẳng coi

ai ra gì, thái độ lúc này lại vô cùng nhún nhường, khiêm tốn hỏi, “Xin hỏi đại nhân, đó có phải là ngũ ngũ mai hoa trận?”

“Phải, Sở tiên sinh uyên bác mai hoa trận là trận trấn trạch trừ tà giữ bình an,” Thẩm Ngụy nói, “Cho nên âm khí bị trận ngăn ở bên trong, nhất thời không ra được, nhiều nhất chỉ ảnh hưởng đến một đoạn đường vào này thôi. Thế nhưng có thể bị trấn áp bởi một mai hoa trận còn con làm ấu này, ta nghĩ Hậu Thổ đại phong hẳn là cũng không có chuyện gì, chỉ là không may ở đây thủng một cái lỗ nhỏ, có thể bổ khuyết được.”

Sở Thứ Chi và Đại Khánh không biết rõ Hậu Thổ đại phong rốt cuộc là thứ gì, nghe Thẩm Ngụy nói chuyện thì cảm thấy cứ như là tuột cái nút với thắt cái nút mà thôi.

Triệu Vân Lan nhịn không được nhìn hẳn một cái, Thẩm Ngụy người này nhìn qua thì làm việc có chừng có mực, không vượt ra khỏi giới hạn một chút nào, thực tế thì chẳng có chỗ nào mà hẳn không đi quá giới hạn.

Triệu Vân Lan lúc này hiểu được đại khái rồi..._ Nếu Thẩm Ngụy đã chiếm được thứ hẳn muốn thì tâm tình sẽ rất là thoải mái, nói không chừng hẳn hoàn toàn chẳng thèm để ý cái gì là Hậu Thổ đại phong, Triệu Vân Lan hoài nghi ngay cả sống chết của mình hẳn cũng không quan tâm nữa.

“Trách không được Địa Phủ gây ra động tĩnh lớn như vậy, bây giờ chắc là loạn đến nghiêng trời rồi ha?” Thẩm Ngụy bất giác nở nụ cười, thế nhưng ngay sau đó hẳn lại cảm thấy mình biểu hiện sự sung sướng khi người gặp họa trong lòng ra có vẻ hồn nhiên quá, có chút thất lễ, vì thế mà lập tức dừng cười mà ho nhẹ một tiếng, “Không có gì đáng ngại, đều theo sát ta.”

Sở Thứ Chi và Đại Khánh lập tức từ bỏ lão đại nhà bọn họ mà quay ngoắt sang ôm chặt đùi vị “phu nhân lãnh đạo” lai lịch cực lớn này.

Triệu Vân Lan ngược lại không nói gì, chỉ yên lặng đi theo. Trong lòng y mơ hồ nổi lên dự cảm không lành...mượn thợ, khi y giao chuyện này cho Lâm Tĩnh thì choáng váng hồ đồ, cũng không kịp cân nhắc kĩ, giờ đây nghĩ tới, không phải vừa vận giống như vụ án Luân Hồi Quỷ ngày ấy sao?

Mà vấn đề là, Luân Hồi Quỷ...đang nằm trong tay Quỷ Diện.

Đại phong thế suy, có thể giam cầm đa số Quỷ tộc nhưng không giam nổi Quỷ Vương trăm ngàn năm, bây giờ bốn thứ thánh khí đã xuất hiện ba, tuy rằng trừ Luân Hồi Quỷ ra thì cái khác đều ở trong tay người bên mình, nhưng mà tứ trụ cũng giống như bốn chân, không nhất thiết phải nâng cả bốn lên, chỉ cần nhắc được hai cái là cơ bản có thể quăng cả đại phong đi rồi.

Ai mà biết được Trấn Hồn đang thấy đầu không thấy đuôi kia là cái quái gì cơ chứ?

Đi vào theo đường dành cho người đi bộ bên cổng lớn, một cỗ tử khí nồng đậm làm cho người ta khó chịu khôn tả ập thẳng vào mặt, tuy rằng đi cùng Thẩm Ngụy nhưng Đại Khánh vẫn như cũ nhịn không được mà dựng thẳng lông, Trấn Hồn tiên cuốn lấy cánh tay Triệu Vân Lan bò xuống dưới, lộ ra một đoạn đầu nhọn ở cổ tay y, tay bên kia còn lấy ra dao nhỏ vẫn đặt trong tay áo.

Tiểu trấn biệt thự Tuyên Thủy Loan trước mặt Triệu Vân Lan kì thật càng giống một cái bẫy...video của Lâm Tĩnh cũng không quay cảnh hấn đi vào, lấy tính tình cẩn thận của Lâm Tĩnh, ở hoàn cảnh không ổn như vậy, hấn sẽ không tự tiện đi vào trong tình huống không liên hệ gì với tổng bộ.

Có cái đó đang lạc hướng..... bắt buộc hấn, khiến hấn chưa kịp bước vào khu vực này đã đánh mất ngũ quan lục cảm.

Cứ cho Lâm Tĩnh là đích hệ Đạ Ma cũng không ngăn được lệ khí phóng ra từ ngàn thước dưới Hoàng Tuyền khi đại phong rạn nứt, trực tiếp giết hẳn chẳng lẽ không tiện hơn sao?

Lưu hẳn lại, là để dẫn dụ ai vào?

Trần Hồn lệnh hay là Thẩm Ngụy?

Con đường nhỏ được người xây dựng dụng tâm phủ đầy vẻ hoang vắng, mỗi một căn phòng hình thù kì lạ đều trống rỗng quý dị, không có lấy một bóng người, hắc bào trên người Thẩm Ngụy không biết đã huyền hóa ra từ lúc nào, hẳn đại khái đã đoán ra được điều gì, trong tay nắm chặt Trảm Hồn đao.

Tiếng bước chân của ba người một mèo trên mặt đất trở nên hết sức rõ ràng, tiếng vang truyền ra thật xa mang theo sự âm trầm nói không nên lời.

Ánh tà dương vốn dĩ đang phủ xuống khắp không gian, không biết bắt đầu từ lúc nào, vầng dương màu đỏ cam ấm áp đã biến thành đỏ quạch như máu khó mà miêu tả....tựa như dấu má hồng do chu sa đọng lại trên mặt người giấy trong tiệm quan tài, quý dị chết người.

Nó kéo bóng người trải dài trên mặt đất hắt xuống những bóng đen hình thù quái gở, đúng lúc ấy, Triệu Vân Lan đột nhiên duỗi chân đẩy mèo đen vẫn quấn bên người ra, đồng thời bước về phía trước một bước lớn, còn chưa xoay người đã quét dao găm về phía hậu tâm chính mình, một tiếng va làm cho người khác ghê răng vang lên, răng nanh của u súc chạm vào dao sắc của Triệu Vân Lan, u súc rưng mấy cái răng, trên dao cũng nứt ra một vết.

Lập tức, Triệu Vân Lan dùng một chân làm điểm tựa, đang muốn xoay lại chém cho quái vật kia thêm một dao thì trên mặt u súc lại đột nhiên lộ ra biểu cảm sợ hãi đến cùng cực, cả thân thể xấu xí tựa như một quả bóng bị rút cạn không khí hút chặt vào bàn tay Thẩm Ngụy.

Vô số tiếng chuông đồng thời vang lên từ phía xa xa, trên con đường vốn sạch sẽ của khu biệt thự dâng lên một bức tường khói đen cao trên hai mét, mào đen gào lên một tiếng nhảy lên vai Triệu Vân Lan, từ trong lòng đất có cánh tay lấp đầy mụn mủ thò ra bên ngoài!

U súc đã trèo lên nóc nhà tự lúc nào trông hệt như cương thi đột ngột xuất hiện sau diễn viên trong phim ảnh, nó nhảy vọt xuống, vươn móng vuốt cực đại chụp vào đầu Sở Thứ Chi, há miệng muốn cắn xuống. Cánh tay khô gầy của Sở Thứ Chi trong nháy mắt cứng rắn như đá, sau đó hung tàn đến bất thường đâm vào cổ họng u súc, u súc rút lui hai ba bước ngã lộn trên mặt đất, vẫn còn chưa kịp tắt thở thì đã có vô số Quỷ tộc hình thù còn kì quái hơn bầu lại, chỉ khoảnh khắc sau đã cắn nuốt nó đến xương cốt không còn.

Quỷ tộc ùn ùn bò ra từ lòng đất, xấu xí ghê tởm cực kì.

Khóe mắt Thẩm Ngụy giật nảy, chính hắn thoát thai từ Quỷ tộc, có mối thống hận thâm căn cố đế với lũ đồng tộc này, hơn nữa..... bọn chúng còn dám ngang nhiên xuất hiện trước mắt Triệu Vân Lan.

Choang một tiếng, Trảm Hồn đao ra khỏi vỏ, Triệu Vân Lan thoáng liếc thấy: “Thẩm Ngụy chậm đã, đây không phải.....”

Thế nhưng đã không còn kịp nữa, thân Trảm Hồn đao dài ra mấy thước quét ngang ra ngoài như bẻ cành khô, vô số Quỷ tộc chỉ trong chớp mắt đã tiêu tán dưới đao của hắn, Thẩm Ngụy thần sắc băng lãnh, tiếp tục đè cổ tay, lưỡi đao mang theo sức ép như ngàn quân sắc bén không đỡ nổi, khói đen dày mấy thước ở nơi này bị một đao của hắn chém mở, ào ạt tan biến trăm ngàn vạn mảnh, sau đó đao quang rơi xuống mặt đất lưu lại một vết nứt hàng chục mét dài, tiếng kêu thảm thiết không phải của con người vang vọng đến tận trời, ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn vào vết nứt: “Lăn ra đây.”

Hắn ra tay cực nhanh, lực phá hoại kinh người, cho đến lúc này, Triệu Vân Lan lúc đầu chỉ cách hắn có năm bước cuối cùng mới giữ chặt được cánh tay hắn mà nói nốt câu đang nói dở ban nãy: “Đây không phải là đại phong bị nứt, ta hoài nghi nó là Âm Binh Trảm thay hình đổi dạng thôi, người đừng làm bừa!”

Tiếng cười bén nhọn đột nhiên vang lên, từ bốn phương tám hướng xung quanh tụ lại: “Đúng vậy, đáng tiếc đầu óc và cái miệng của lệnh chủ không nhanh bằng đao của Trảm Hồn Sứ đại nhân rồi.”

Mặt đất bị Thảm Nguy bổ ra vỡ sang hai bên, Thảm Nguy một tay kéo Triệu Vân Lan vào lòng, mà Sở Thứ Chi và mèo đen Đại Khánh kẹt lại bên kia, vết nứt càng lúc càng lớn như thể đất rộng đều đang nghiêng ngả, chỉ trong nháy mắt, hai bên đã không ai thấy ai nữa.

Thảm Nguy đột nhiên hét lớn một tiếng, cánh tay vẫn gặt gao ôm Triệu Vân Lan như bị thứ gì mạnh mẽ kéo ra, một luồng khí đen đặc giống như thứ mạng nhện dính dấp đang cuốn lấy cánh tay của hắn.

..—

(1) rắn mắt kính: chính là rắn hổ mang bành hay hổ mang chúa, là một trong những loài rắn độc nguy hiểm nhất thế giới.

Chương 98

Trong điện thoại của Quách Trường Thành có tin nhắn cuối cùng mà Sở Thứ Chi gửi cho cậu, dặn cậu bất luận có chuyện gì cũng tuyệt đối không được đi tới khu biệt thự, càng phải ngăn cản người ngoài tiếp cận nơi đó.

Chờ khi Quách Trường Thành muốn hỏi hẵn một chút xem phải làm thế nào để đạt được mục đích công việc “Ngăn cản người khác tiếp cận” nghe qua miêu tả đơn giản như lừa người này, cùng với nhân tiện báo luôn chuyện Chúc Hồng bỏ đi thì cậu phát hiện hẵn đã không còn trong khu vực phục vụ nữa rồi.

Quách Trường Thành chợt có loại cảm giác cô độc bất lực như thể người trên thế gian đều biến mất chỉ còn lại có mỗi một mình, cậu đỗ xe ở ven đường không biết bao lâu mới tự cổ vũ mình đi tới thị trấn gần nhất, vào thẳng đội công an địa phương.

Cách thật xa đã thấy cửa đồn bị một đoàn người vây quanh, chen chúc cửa vào chật như nêm cối. Quách Trường Thành bóp còi một hồi, hoàn toàn không có ai để ý đến cậu. Cậu vừa muốn mở cửa xe thì thấy một bà cụ đầu tóc bạc phơ bị người ta dìu ra từ cửa chính, tựa hồ là đi đứng không được vững vàng, trái phải có hai người nâng, đằng sau còn thêm một cô gái mặc cảnh phục đưa tay đỡ, thế mà không biết là vấp phải cái gì, vẫn lảo đảo dựa vào xe của Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành cuống quýt xuống xe, người thân bên cạnh bà lão, người qua đường cùng với cảnh sát chạy ra ba chân bốn cẳng một hồi, vừa lùi vừa kéo nâng bà dậy.

Bà cụ lại đột nhiên không coi ai vào đâu nữa mà khóc âm lên.

Tất cả mọi người xung quanh trở nên hỗn loạn, Quách Trường Thành nghe thấy có người tức giận nhỏ giọng nói: “Thật không hiểu cảnh sát thời buổi này đang làm cái gì nữa, cái này không quản cái kia không quản, chả giải quyết được gì, đất nước nuôi họ làm cái gì không biết nữa?”

Một người khác khẽ bảo: “Đúng vậy, nhìn xem bà cụ kia rõ là đáng thương, có mỗi đứa con trai, mẹ góa con cô nương tựa nhau mà sống, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, tôi thấy bà cụ cũng chẳng sống nổi.”

Bà lão bị nói trúng chỗ đau lòng, lại càng khóc lóc thảm thiết.

Cô bé cảnh viên vẫn đi phía sau thoạt nhìn không hơn kém Quách Trường Thành bao nhiêu, đều là mấy nhóc con vừa tốt nghiệp ra trường, thấy tất cả đều nhìn mình, cô nhất thời xấu hổ không biết làm thế nào cho phải, đỏ bừng cả mặt mà ngập ngừng nói: “Chúng tôi cũng có quy định, phải vượt qua bốn mươi tám giờ mới có thể.....”

Tiếng nói của cô nhanh chóng bị những tiếng la ó bao phủ.

“Bốn tám cái gì mà bốn tám, quy định là chết, người mới là sống! Bây giờ người còn sống, qua hai ngày lỡ may chết rồi thì sao? Thực sự có chuyện gì thì cũng xong hết cả rồi, xương cốt cũng lạnh rồi các người vẫn không thèm quan tâm sao? Này cô kia chính cô nói xem, các người có khác gì phường cướp của giết người không?”

Cô bé cảnh viên vừa nghe cũng hiểu là người ta nói có đạo lý, nhưng mà lực lượng có hạn, quy định chính là quy định, cô thấy có đạo lý lại không thể làm trái quy định, vừa sốt ruột khi khóe mắt đã đỏ lên, nước mắt đảo vòng quanh sắp khóc đến nơi rồi.

Một người nhà đến báo án khác là đàn ông trung niên, anh ta khoát tay áo: “Được rồi, cô ấy nói cũng không sai, mọi người đừng làm khó cô ấy nữa. Này cô, tôi nói với cô thế này, em gái tôi cũng là tan tằm vào tối qua, kết quả là người không về nhà, con bé với cô cũng xấp xỉ nhau, suy ta thì ra

người, cô nói xem, một cô bé tuổi trẻ bình thường vốn ngoan ngoãn, đột nhiên vô duyên vô cớ trắng đêm không về nhà, cũng không liên lạc một tiếng, người trong nhà chẳng lẽ không lo lắng sao? Việc này nếu xảy ra trên người cô, cha mẹ cô ở nhà sẽ nghĩ như thế nào? Tôi biết cô cũng có khó xử, như vậy, chỉ cần cô nói với lãnh đạo của cô giúp chúng tôi thôi có được không? Cô chỉ cần thông báo giúp một tiếng....”

Quách Trường Thành vừa thấy tình cảnh này thì thấy như đầu óc căng ra gấp đôi, cậu vừa tích góp từng chút dũng khí để nói chuyện trước đám đông, vừa lưu tâm nghe những người xung quanh nói, chuyện họ nói cái gì cũng có, miêu tả những thứ đã trải qua cũng lung tung lộn xộn, còn có người chẳng phân tốt xấu chỉ biết to mồm ồn ào “XX nhà tôi hôm qua không về nhà”...Người không biết còn tưởng đám người này đến đây để biểu tình quấy rối.

Lúc này, bà lão vẫn dựa vào mui xe khóc bỗng nhiên nhắm mắt bất tỉnh tại chỗ, Quách Trường Thành trong nháy mắt đã tìm thấy dũng khí của mình, đẩy người trước mặt ra: “Nhường một chút, thực xin lỗi, đều nhường một chút.”

Cậu lấy chứng minh công tác và chìa khóa xe trong túi ra, trong lúc căng thẳng đã ném chứng minh cho người nhà đang đỡ bà lão: “Lái xe của tôi, đưa vào bệnh viện trước đi !”

Người nhà cầm cái thẻ kia: “Hả?”

Quách Trường Thành vừa thấy: “Ai da thật xin lỗi, lấy nhầm, đây mới đúng.”

Cậu nhanh chóng đổi lại thẻ chứng minh và chìa khóa xe, lại thuận tay đưa chứng minh cho nữ cảnh viên bên cạnh: “Đồng chí, có thể đưa tôi đi gặp lãnh đạo của cô không? Tôi có việc gấp.”

Nữ cảnh viên nghi hoặc nhìn thoáng qua, sau mở to hai mắt: “Anh..... Ngài là sếp lớn ở Long Thành đến sao?”

“Không không, tôi không phải lãnh đạo – hai ngày trước chúng tôi có phái người đến đây, theo lệnh phối hợp điều tra án mạng, thủ tục liên quan đã gửi cho mọi người ở đây rồi, nhưng mà hôm qua đồng sự kia mất tích, lãnh đạo của chúng tôi giờ đang ở hiện trường vụ án, bảo tôi đến đây chào hỏi mọi người trước.” Quách Trường Thành nói xong thì nâng tay lau đi mồ hôi đầy gáy giữa trời đông rét mướt, phát huy vượt xa ngày thường mà hô: “Mọi người đều đến báo án sao? Có phải án mất tích không?”

Rất nhiều người gật đầu.

Quách Trường Thành: “À...A, những người đó vì sao mà mất tích?”

Câu này thật đúng là chọc trúng tổ ong vò vẽ, tất cả mọi người đều mồm năm miệng mười cùng nói như là trăm ngàn con vẹt cùng kêu, Quách Trường Thành suýt nữa thì bị bọn họ nhao nhao cho tụt huyết áp, cậu nỗ lực lấy lại bình tĩnh, sờ sờ túi quần, e ngại chứng sợ xã giao sẽ làm cho cái đèn pin trong túi phóng điện mười vạn volt ngộ thương quần chúng vô tội.

Thế nhưng nằm ngoài dự kiến của Quách Trường Thành, cậu tựa hồ cũng không sợ hãi đến mức như mình tưởng.

Mỗi khi cậu tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác hay là hỏi người ta chuyện gì thì sẽ có cảm giác bản thân chính là một tên vô dụng không biết gì cả, tự nhiên sợ hãi đối phương, e ngại trao đổi với đối phương từ ánh mắt đến câu chữ, nhưng mà khi cậu ý thức được trước mắt là người cần mình giúp đỡ thì lời nói sẽ có trật tự một cách thần kì.

Giống như trời sinh cậu biết làm như vậy.

Quách Trường Thành trở nên nhạy bén, đột nhiên khoát tay ngắt ngang mọi người tranh luận, cậu hỏi: “Tôi không nghe rõ mọi người đang

nói gì cả, tôi hỏi, mọi người giơ tay trả lời có được không? Xin hỏi người thân mất tích của mọi người đều làm việc trong khu biệt thự Tuyền Thủy Loan sao? Nếu đúng thì giơ tay lên nhé.”

Vụt một cái, tất cả mọi người giơ tay, nữ cảnh viên bên cạnh Quách Trường Thành mở to hai mắt – kì thật vừa rồi cô bị nháo loạn cho bên tai vang ong ong, chỉ lo lắng xem người trưởng thành mất tích thì bao lâu mới có thể lập án chứ hoàn toàn không phát hiện đây có thể là một sự kiện nghiêm trọng liên quan rất lớn.

Suy nghĩ của Quách Trường Thành càng thêm rõ ràng, cậu tiếp tục hỏi: “Ai có thể xác định người nhà mình mất tích trong khu biệt thự, xin hãy giơ tay, ai không xác định được hạ tay xuống trước, được không?”

Có mấy cánh tay chần chừ buông xuống, hồi sau lại do dự giơ lên.

Người đàn ông trung niên hỏi: “Lãnh đạo, tôi có thể nói một câu không?”

Quách Trường Thành: “Tôi không phải lãnh đạo..... Thôi được rồi, anh nói đi.”

“Em gái tôi làm phục vụ viên trong nhà ăn của khu biệt thự, đêm qua không về nhà, bởi vì chưa từng xảy ra chuyện như vậy bao giờ nên cả nhà đều lo lắng. Nửa đêm, ba và em trai tôi cùng với người yêu con bé đều ra ngoài tìm theo đường nó đi làm, nhưng sau đó cả ba người bọn họ cũng không về, gọi điện liên lạc không được, cho nên sáng sớm nay tôi mới đi báo án.” Trong mắt người đàn ông vương đầy tơ máu, anh cực lực ổn định giọng nói của mình, muốn tận hết khả năng mà bình tĩnh một chút, “Lãnh đạo, ngài nói xem, một đứa con gái thì đã đành rồi, chứ ba người đàn ông đi với nhau thì có thể xảy ra chuyện gì được? Tôi nghĩ chắc chắn phải là chuyện lớn.”

Phán đoán của anh ta cực kì chính xác, cơ hồ là một lời trúng đích, Quách Trường Thành tuy rằng cũng như lọt vào trong sương mù, nhưng mà cậu biết lời người kia nửa chữ cũng không sai.

Mọi người vừa nghe lời này thì càng thêm sốt ruột, mỗi người mất thân nhân đều như kiến bò trên chảo nóng bốc hơi, ai ai cũng có ý muốn tiến sát đến trước mặt Quách Trường Thành mà nói nhiều mấy câu về tình huống nhà mình, ai ai cũng muốn biết ý kiến của vị lãnh đạo trẻ tuổi “Miệng không cáu gắt làm việc không ngại khổ” này...Trong mắt bọn họ, cậu quả thực đã thành cứu tinh.

Mồm năm miệng mười đã đành, còn có chen lấn xô đẩy, một người phụ nữ ôm theo con nhỏ bị người ta đẩy ngã, đứa bé hai ba tuổi òa khóc ra tiếng, có người kêu lên “Đừng chen, có ai không sốt ruột đâu”, có người hét chói tai “Nhìn đứa bé, đừng giẫm vào đứa bé”.

Loạn cào cào.

Quách Trường Thành trước mắt hoa lên nếu chị Chúc Hồng cùng tới thì tốt..... Nếu sếp Triệu ở đây thì tốt rồi.

Cậu siết chặt điện thoại di động, nhớ tới Sở Thứ Chi dặn mình không thể quay về, càng không thể để những người này lỗ mãng làm bậy chịu thiệt thòi, nhưng mà bọn họ vừa mất thân nhân, ai có thể bình tĩnh được?

Trong đầu Quách Trường Thành nhất thời trống rỗng.

Phải làm cái gì bây giờ? Bọn họ tin tưởng mình như thế, để bản thân mình làm chuyện này, đây còn là lần đầu tiên trong hơn nửa năm nhập chức cậu tự mình đảm đương một phía, làm sao có thể cô phụ lòng tin của họ mà làm hỏng việc đây?

Nếu là sếp Triệu, thì sẽ làm thế nào? Nếu là Sở ca, anh ấy lại sẽ làm sao?

Không thể để cho bọn họ đến đó, nơi đó có nguy hiểm..._ Quách Trường Thành đột nhiên bước lên hai bước, đứng giữa đường cái: “Mọi người! Mọi người!”

Tất cả im lặng lại.

Quách Trường Thành giơ lên chứng minh công tác của mình: “Tôi đến từ Cục Điều Tra Đặc Biệt Long Thành, chúng tôi chuyên xử lý các vụ án quan trọng, bây giờ lãnh đạo của tôi đã đưa theo nhân viên tinh anh đến nơi xảy ra vụ án, lệnh cho tôi đến nói một chút tình hình cho mọi người... Tuy rằng tạm thời chưa tìm thấy tin tức gì của thân nhân mọi người, nhưng cũng không có tin tức xấu hơn, người của chúng tôi đã dốc toàn lực tìm kiếm, hiện tại sự giúp đỡ lớn nhất mà mọi người có thể cho chúng tôi phối hợp với các đồng chí ở địa phương đăng kí những tin tức có liên quan, hơn nữa nhất định không được đến gần nơi xảy ra sự cố, một khi mọi người đến gần sẽ mang thêm phiền toái đến cho nhân viên đang tìm cứu người, lại càng không có lợi cho công tác tìm kiếm.”

Cậu chưa từng nói được một câu dài hơi như vậy, trong một khoảnh khắc kia, Quách Trường Thành quả thực cảm giác bản thân không phải đang phấn đấu một mình.

Lòng cậu nóng như đang có lửa thiêu, hai tay chấp lại vái về phía mọi người: “Tôi cảm ơn mọi người, cũng cam đoan với mọi người, chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó – bây giờ có thể xin mọi người xếp thành hàng, theo tôi vào đăng kí không?”

Tất cả im lặng nhìn nhau một hồi, không ngờ lại thực sự lặng lẽ xếp hàng, hai ba phút sau, dưới sự chỉ dẫn của nữ cảnh viên kia, họ trật tự vào trong.

Ngược lại là Quách Trường Thành sửng sốt tại chỗ hồi lâu, trong giây phút đó cậu thực sự không tin là mình vừa mới làm được.

Thế nhưng nhiệm vụ của những người khác lại chẳng được nhẹ nhàng như Quách Trường Thành, Thẩm Ngụy bị bóng đen cuốn lấy không biết làm sao, lại nổi lên bệnh ngang bướng chết cũng không chịu buông Triệu Vân Lan ra, hấn dùng răng cắn chặt sống đao Trảm Hồn, ánh đao lạnh lẽo chiếu lên khoe miệng vốn không có bao nhiêu huyết sắc của hấn một màu trắng bệch, hấn quay đầu lia lưỡi đao nhắm ngay vào bóng đen đang quấn lấy mình.

Triệu Vân Lan đoạt lấy đao trong miệng hấn: “Đưa ta.”

Y nắm thanh đao độc nhất vô nhị trong thiên hạ ấy, hung hăng bổ về phía luồng khói đen bám riết trên cánh tay Thẩm Ngụy, lại cảm giác thấy lưỡi đao như chém vào một đầm lầy dính nhớt, khói đen chỉ bị đao phong sắc bén bức lỏng một chút, dính nhăng nhằng, căn bản chém không đứt.

Thẩm Ngụy ôm Triệu Vân Lan càng thêm chặt, nhìn lướt qua rồi nhanh chóng nói với y: “Ta biết rồi, đó là thân mình của Đại Bất Kính Chi Địa, thứ duy nhất mà Trảm Hồn đao không chém đứt được chính là nó, người như vậy không được, chém cánh tay ta, mau!”

Là một người bình thường, Triệu Vân Lan không thể lý giải cái loại đại thần bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng đứt tay đứt chân đứt đầu này, vì thế y hoàn toàn không để ý tới hấn mà trở tay tra Trảm Hồn đao vào vỏ, sau đó lấy ra Trấn Hồn Lệnh, một ngọn lửa nhỏ chớp lên trong khoảnh khắc, Trấn Hồn lệnh mang theo nguồn lửa vọt thẳng vào luồng khói đen.

Ngay cả tro bụi cũng không sót lại.

Thẩm Ngụy luôn nhẹ giọng với y nay lại nói lớn tiếng một cách hiểm thấy: “Nhân lúc còn kịp, chém cánh tay ta mau!”

Triệu Vân Lan mắt điếc tai ngơ, bất ngờ lấy từ trong người ra thứ mà y cố ý mang theo, chân thân Trấn Hồn lệnh do đại thần mộc khắc thành, Thẩm Ngụy kinh hãi: “Thứ kia không thể.....”

Nhưng mà Triệu Vân Lan đã khiến hấn hiểu được cái gì gọi là “Tay nhanh hơn miệng”, Thẩm Ngụy chưa nói xong, đại thần mộc Trấn Hồn lệnh đã cháy bùng lên hơn một thước, sắc lửa đỏ rực bất thường, khói đen quán quýt trên cánh tay Thẩm Ngụy cuối cùng cũng kinh hãi mà tản ra một chút.

Thẩm Ngụy rút cánh tay về, chuyện đầu tiên hấn làm chính là bất chấp tất cả mà đưa tay đoạt lại Trấn Hồn lệnh, ôm Triệu Vân Lan né tránh khói đen như đầm lầy kia, sau đó trong lòng bàn tay không biết tự lúc nào đã ngưng tụ một làn nước trong, dập tắt lửa trên Trấn Hồn lệnh.

Hai chữ “Trấn hồn” bị cháy mất một nửa, nhìn qua như chỉ còn lại “Chân quý”.

Mà hàng chữ “Trấn hồn người sống, an tâm người chết” trên mặt trái đã sớm không còn sót lại chút gì.

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đó, trong lúc đang nhào lên lộn xuống mà Thẩm Ngụy còn có thể cau chặt đôi mày, cẩn thận lau sạch tro bụi trên Trấn Hồn lệnh rồi trầm mặt với Triệu Vân Lan: “Người có biết người vốn không thể luân hồi, thân phận Trấn Hồn lệnh chủ chính là bùa hộ mệnh của người hay không? Thứ này do đại thần mộc khắc thành, thời điểm quan trọng còn có thể bảo vệ người một mạng, người.....”

Thì ra cứ nghĩ rằng sự đoan chính quân tử của Thẩm Ngụy chỉ là giả bộ, không ngờ phẩm chất ấy lại là có thật, quả thực hấn vừa mở miệng mắng người thì đã cạn từ, cuối cùng đành phải tìm từ gần nghĩa nhất mà bật thốt lên: “Người, người đúng là đồ phá sản!”

Phía sau bóng đen đuổi theo không bỏ, đậm đặc như mực khó tan, lần này cũng không phải là Âm Binh Trảm triệu hồi ra mà là hàng thật, nơi bóng đen trải qua không sót lại chút gì, tất cả tất cả...Thậm chí ngay đến hư không cũng gần như bị nó cắn nuốt, đó là hỗn độn chân chính, hai kẻ hoành

hành khắp chốn kia không ngờ nổi mình cũng có lúc chật vật thế này, chính xác là chạy trốn trốn chết.

Trong thời khắc chạy trốn trốn chết này, Triệu Vân Lan còn có thể vừa chạy thực mạng vừa ném cho Thẩm Ngụy một cái liếc trắng mắt: “Vừa chạy, vừa động một tí là cắt tay móc tim, người tưởng người là thần lẩn sao? Ta thấy người mới phá sản ấy.”

Tức thì Thẩm Ngụy kinh ngạc nhận thấy bản thân gần mực thì đen, lúc này rồi mà còn có tâm tư cãi nhau với Triệu Vân Lan nữa, thật đúng là ngu ngốc chẳng giống mình, thế là hẩn ngậm miệng. Hai tay ôm lấy y, áo choàng cực rộng của Trảm Hồn Sứ như mây đen nổi đầy trời, hai chân hẩn đồng thời cách đất, ôm theo Triệu Vân Lan chạm đất chỉ trong nháy mắt đã lùi xa mấy chục thước, mũi chân điểm nhẹ rồi trụ xuống, lập tức chui vào kẽ hở, tránh thoát những mảnh đá vụn do đất nứt bắn ra, thân mình nhanh như một con chim én đen tuyền.

Bấy giờ, mặt đất lại một lần nữa nhè nhẹ đung đưa.

Khi họ vào sâu trong lòng đất thì từ đâu bất chợt tuôn ra cả đoàn Quỷ sai luôn đến cỡ thời khắc quan trọng, bi kịch hơn nữa là đám Quỷ sai này không biết rõ tình huống, vừa mới thò đầu ra đã bị bóng đen không gì cản nổi kia nuốt tươi mất một nửa.

Phán quan kinh hãi kêu lên một tiếng, cả người biến thành một quả bóng lớn, không nói hai lời lại muốn chui vào lòng đất lần nữa, lão bị đầu trâu mặt ngựa hai bên nhổ ra như nhổ củ cải: “Đại nhân ơi không được, lòng đất không phải là chỗ trốn tốt đâu.”

Sau đó một đám âm sai hình thù kì quái cũng gia nhập quân đoàn tháo chạy như điên, như thể tất cả bọn chúng xuất hiện chỉ để làm nên một hồi hỗn loạn không chút thể diện.

Bấy giờ, Thẩm Ngụy và Triệu Vân Lan rốt cục cũng đã mở được khoảng cách với bóng đen kia, Thẩm Ngụy nhảy vọt ra khỏi khe nứt, đẩy mạnh Triệu Vân Lan về phía trước, Triệu Vân Lan tức thì hiểu ý, nương theo lực đẩy của hắn mà bật ra đến hơn mười thước, hai tay chống vọi một cái rồi đứng vững.

Mà Thẩm Ngụy đã đến giữa không trung, hai tay chắp thành thủ ấn, miệng vô thanh niệm một chú văn đến từ thời không xưa cũ, bóng đen tới gần hắn từng chút từng chút một.

Ngay khi bóng đen chạm được vào một góc áo choàng tung bay trước người Thẩm Ngụy thì đột nhiên có một luồng bạch quang chói mắt dâng lên từ trên tay hắn.

Thời gian được tính toán cơ hồ chuẩn xác đến từng li.

Bóng đen cứng ngắc dừng lại trước Thẩm Ngụy, sau đó rung động kịch liệt, cuối cùng không ngờ lại bị luồng bạch quang kia hút lấy.

Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp.

Ước chừng tới bốn năm phút sau, bóng đen phủ trùm trời đất dần dần bị hút hết vào bạch quang ngày càng rực rỡ, lúc này mồ hôi lạnh mới rùng rùng chảy xuống hai gò má Thẩm Ngụy, phán quan ngồi bệt xuống đất, Triệu Vân Lan thở ra một hơi, chậm rãi buông lỏng hai tay nắm chặt đến gần mất máu.

Bạch quang chói lòa chậm rãi thu lại trên tay Thẩm Ngụy, tất cả thoát nhìn như đã xong xuôi đâu vào đấy.

Nhưng mà đúng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Một bóng người đột nhiên xé mở không gian, không chút dấu vết xuất hiện sau lưng Thẩm Ngụy, trong thời khắc điện quang hỏa thạch ấy, Quỷ

Diện không biết đã mai phục bao lâu ở phía sau cầm trong tay một cây trùy bằng ba thước đâm sâu vào trái tim hắn.

Chương 99

Bọn người phán quan còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ dị biến xảy ra đột ngột này thì đã thấy một ngọn roi dài uốn lượn phóng về phía Quỷ Diện như một con rắn độc, Trấn Hồn tiên cuốn chặt cổ của Quỷ Diện, chính xác vô cùng.

Một roi kia quất xuống vun vút dấy lên kinh phong rát bỏng mặt người, Quỷ sai bên cạnh quả thực cảm giác như cả bọn vừa nhận một cái bạt tai, da thịt lộ ra trong không khí rất buốt đau đớn, không hện mà cùng xoay mặt tránh lui.

Mật xanh mật vàng trong bụng phán quan đều sắp phun hết cả ra...Sự rung chuyển của đại phong càng ngày càng không thể bỏ qua, thế mà trước mắt tất cả các thế lực đều thống nhất lựa chọn lùi bước trốn tránh.

Những kẻ có thể biết được thượng cổ bí văn của Hậu Thổ đại phong lúc này chỉ có lão yêu mấy ngàn vạn năm sớm đã trở thành tộc trưởng một tộc, hoặc là người đã trải trăm ngàn kiếp nạn mà tu thành chính quả, đồng thọ với thiên địa.

Năm trăm năm trước khi đại phong biểu hiện bùng nổ lần đầu tiên, là Địa Phủ đứng đầu tập trung các lộ thế lực lại cùng nhau để thảo luận mọi việc, lúc ấy nhất hô bá ứng, các lộ trưởng tiên đồng tình xúc động, một đám hiên ngang lâm liệt, mở miệng thương sinh ngậm miệng thiên hạ, đồng loạt tỏ vẻ muốn theo giúp đỡ, muôn chết không từ.

Nhưng là ngay sau trận chiến trên đỉnh Côn Luân, những người này lại giống như đã thương lượng với nhau mà mất tích tập thể.

Bọn họ đều là người tu hành, đều biết chuyện này chẳng phải là rất có uy phong rất có tiền đồ gì. Tu hành là một quá trình vô cùng dài lâu, phải trải qua gian nguy mà người khác không tài nào tưởng nổi, cũng tịch mịch

không ai thấu biết, bản thân thiên tiên tư chất tốt đã là không tìm nổi một người trong cả vạn người, kẻ có tâm tính kiên định, lễ loi độc hành, không vội công gần lợi hoặc bỏ dở nửa chừng lại càng là một trong trăm vạn, cái này còn chưa tính, cho dù thiên tư có tốt hơn, cố gắng có nhiều hơn, chỉ cần thiếu một chút may mắn, cuối cùng cũng là sắp thành lại bại...__Nhiều lần trải qua tang thương như thế mới tu thành chính quả, ai là người có thể không biết yêu quý thanh danh?

Nếu không phải đại phong bị hao tổn, Địa Phủ đứng mũi chịu sào không thể không đứng ra, phán quan để tay lên ngực tự hỏi – lão cảm thấy chính mình nhất định là có thể chạy xa bao nhiêu thì sẽ cố mà chạy bấy nhiêu, đừng nói một phán quan nho nhỏ như lão, ngay cả Thập điện Diêm vương bọn họ dám vì thấy Trảm Hồn Sứ tự giữ thân phận không thềm so đo mà mó máy bao nhiêu động tác, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì không kiểm soát nổi, có ai dám ra mặt mà đối diện với Quỷ Vương đây?

Lại càng đừng xét đến cái tên Quỷ Diện kì quái hi nộ vô thường này.

Phán quan thần sắc phức tạp, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Vân Lan ...Đại khái chỉ có vị thiên tiên chân chính thuở hồng hoang này mới có đảm lược lớn như thế, mới có tấm lòng đến chết không sờn như thế.

..... Dù cho giờ đây y chỉ là một phạm nhân, cũng dám không hề cố kỵ mà vung roi siết cổ Quỷ Vương.

Trong lòng phán quan bỗng dưng dâng lên một tư vị không rõ, lão khó có thể lý giải được khí thế hào hùng không ngại tử sinh kia, khó có thể tưởng tượng được cái gọi là thiêu thân lao vào lửa mặc kệ trăm ngàn người ngăn cản, càng thêm khó có thể với tới được những tích cổ đại hoang khai thiên tích địa không hề sợ hãi như bọn họ thuở nào.

Côn Luân Quân đã mai danh ẩn tích trong luân hồi tạm không nhắc tới, nhưng mà nam nhân trước mắt này rõ ràng chỉ là một người phạm

miệng lưỡi lợi hại mà thôi, y dựa vào cái gì mà không chút kiêng dè, không hề kinh hãi? Chẳng lẽ chỉ dựa vào vòn vẹn một hồn phách đã đánh mất quyền năng và lực lượng của đại hoang sơn thánh lại bị luân hồi tẩy luyện vô số lần là có thể ư?

Trong một khắc cuối cùng, mười ngón tay của Thẩm Ngụy hợp lại, bạch quang trong tay mất đi, hồn độn vừa qua triệt để bị cắn nuốt, sau đó thân thể hần run rẩy kịch liệt, trùy băng cắm trên ngực hần toát ra từng đợt khói đen mỏng manh như tơ nhện, chỉ trong khoảnh khắc đã trở thành một cái kén tằm khổng lồ bao cả người hần bên trong.

Quý Diện một tay nắm góc trùy băng, một tay nhét vào trước cổ ngay khi Trấn Hồn tiên kịp cuốn đến.

Thế rồi gã ở giữa không trung đối diện với phạm nhân phía xa xa kia, cảm thấy trong đôi mắt người đàn ông có một ngọn lửa đang bùng cháy còn chói lòa hơn hồn hỏa thiêu đốt toàn bộ Đại Bất Kính Chi Địa ngày ấy.

“Nếu Trấn Hồn lệnh không bị hư hao,” Giọng nói của Quý Diện bị ngọn roi có ý muốn siết chết gã của Triệu Vân Lan phá tan vụn vỡ mà khản đặc, “Cổ của ta không chừng đã bị người lột sống một tầng da rồi, chắc chắn, thật sự là đáng tiếc.....”

Triệu Vân Lan cơ hồ là nghiêng hai hàm răng bật ra ba chữ: “Thả, hần, ra.”

Quý Diện không đổi sắc mặt nhìn y: “Hần và ta đều là Quý Vương, cứ cho là do tình cảnh khác nhau mà tính tình không hợp nhưng ta vẫn không muốn làm tổn thương hần, là hần từng bước dẫn ta đến đường cùng. Người muốn người, cũng được thôi, mang Trấn Hồn dâng đến đối.”

Triệu Vân Lan hoàn toàn mắt đốic tai ngơ với loại điều kiện kiểu “Trao đổi con tin” này, giữa đôi mày anh tuấn chợt hiện sự trầm tĩnh đượm vẻ tằm tối cực điểm: “Ta đây xin khuyên người một câu, nếu người đủ

thông minh thì tốt nhất là cũng táng cho ta một trùy, bằng không ta sẽ khiến người trọn đời không được siêu sinh.”

Quý Diện nghe xong, trầm lặng một lát rồi cười lên âm ỉ: “Nếu người là Côn Luân Quân, hôm nay dù cho ta phải liều mạng cũng không để người sống một mình, về phần.....”

Thân thể gã chấn động mạnh, Trấn Hồn tiên mất đi sự che chở của đại thần mộc chỉ trong chớp mắt đã vỡ thành muôn ngàn mảnh, lòng bàn tay Triệu Vân Lan bị chấn ra một vết rách thấu xương, y đành phải rời tay: “Lệnh chủ của ta, người...ai...Ta cảm kích ân cho mượn lửa của người, lại chịu ảnh hưởng của hấn, bất đắc dĩ...thật sự có chút thích người rồi, giữ người lại cũng không ngại.”

Quý Diện nói xong, mang theo tiếng cười bén nhọn, khói đen dâng lên, chỉ giây lát sau cả gã và Thẩm Ngụy đang bị kén đen bao vây đã không còn bóng dáng.

Triệu Vân Lan đứng yên tại chỗ không biết bao lâu, bàn tay cơ hồ đã bị máu tươi nhuộm đẫm, phán quan rốt cục nhìn không được mà đành hăng một lời: “Lệnh chủ, ngài.....”

Triệu Vân Lan bị giọng nói của lão làm cho bưng tỉnh, cực chậm cực chậm ngẩng đầu nhìn lão một cái, khước mắt khẽ nhướng kéo theo một tia sẫm đỏ bất lạnh, đôi đồng tử tối đen sâu thẳm làm người ta sợ hãi. Y nâng tay khẽ liếm miệng vết thương, mí mắt trên thâm thúy vô cùng, lông mi dày rậm phủ xuống đôi mắt y một tầng bóng ma nhìn không thấy đáy.

Phán quan run rẩy theo bản năng.

“Ta phải làm phiền phán quan đại nhân một chuyện.” Triệu Vân Lan dùng giọng điệu bình tĩnh đến quỷ dị mà nói, “Mong ngài đưa ta đi xem luân hồi chân chính của U Minh.”

Nhất thời phán quan cảm thấy y có chút xa lạ, thật lâu sau, mới trả lời râu ông nọ cằm bà kia: “Ta, tiểu nhân còn tưởng rằng lệnh chủ muốn hỏi về Trấn Hồn đằng một chút.....”

“Trấn Hồn đằng?” Triệu Vân Lan nhẹ nâng mi trái, chớp một cái gàn như chỉ hơi rung động, ngón tay bên trái vô thức siết vào miệng vết thương, chỉ một lát sau cả đầu ngón tay đã nhuộm màu đỏ thẫm, chỉ trong giây phút đó, phán quan run sợ trong lòng tưởng rằng y muốn tuyên bố lời nào làm người kinh hãi, nhưng mà Triệu Vân Lan lại chỉ vẫn bình thản đến lạ lùng, y hạ mí mắt, cuối cùng không lộ ra một tia manh mối, nói một cách vô cùng đơn giản: “Mời đi trước dẫn đường.”

“Sếp Triệu!” Một giọng nữ đột nhiên vang lên phía sau, Triệu Vân Lan không cần quay đầu lại cũng biết đó là Chúc Hồng.

“Oì,” Triệu Vân Lan không nổi giận, cũng không có phản ứng gì, phảng phất như thể thuận miệng đáp lời, giống như y quên mất mình đã phái Chúc Hồng đi, cô đang bất chấp mệnh lệnh mà trở lại, sau đó Triệu Vân Lan dừng bước, “Gặp Sở Thứ Chi với Đại Khánh thì bảo bọn họ tiếp tục tìm Lâm Tĩnh, tôi có chút chuyện phải đi trước.”

Chúc Hồng: “Tôi đi với anh!”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc liếc cô một cái: “Không cần, đưa cô theo không tiện, tu luyện thêm mấy năm đi, tiểu xà.”

Chúc Hồng quả thực giận sôi lên: “Tiểu xà? Tôi là tiểu xà? Vậy anh là cái gì? Tộc nhân của tôi bằng anh thì còn chưa cắn vỏ trứng mà chui ra đâu! Cái đồ phàm nhân kia!”

Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại, chỉ là khước miệng vô thanh vô tức hé lộ một nụ cười lạnh lùng mà nói một câu gàn như thì thầm khó mà nghe rõ: “Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ không phải nữa.”

Lâm Tĩnh được mọi người đổ xô đi tìm đang ngồi thiền rất vất vả, hẳn không biết mình đang ở đâu, khi hẳn khôi phục ngũ quan lục cảm thì đã phát hiện mình bị người ta trói ở nơi này, sau lưng là một khối đá lớn hình thù kì dị, bên cạnh tảng đá có cái cây ngẩng đầu nhìn không thấy tán, xung quanh hình như là nước, nhưng mà bản thân lại như đang ở trong một cái chụp trong suốt, cũng không có ảnh hưởng của nước chút nào.

Phía trước phía sau, bên trái bên phải hẳn đều là u súc hình thù kì quái..... Có mấy con là u súc điển hình, có con lại rất giống người, có con chẳng khác nào một đám bùn nhão, lũ u súc này đông nghịt vây hẳn vào giữa, cơ hồ làm cho chứng sợ hãi đám đông của tên đàn ông có thần kinh mỏng manh này đột phát.

Lâm Tĩnh không tự chủ được nhắm mắt lại, bắt đầu niệm kinh.

Đáng tiếc vừa mở đầu niệm được hai câu, Lâm Tĩnh đã bất hạnh phát hiện ra kinh Phật tựa hồ chọc giận mấy vị “hàng xóm tốt bụng” ở xung quanh vốn đang rình hẳn như hổ rình mồi, lũ u súc trở nên rối loạn, tiếng tru rống nổi lên bốn phía.

Lâm Tĩnh gian nan nuốt một ngụm nước miếng, rặn ra một nụ cười méo mó: “Cái...cái kia...ta không biết các vị có nội quy không cho niệm kinh, tổ chất của ta không được cao mà, lập tức sửa lại, sửa lại.”

U súc gần Lâm Tĩnh nhất giương lên đôi mắt âm tàng tham lam, không nhịn được đi về phía trước một bước, nó rung rung chóp mũi hít hà hương vị máu thịt tươi mới truyền tới từ thân thể người đàn ông này.

Lâm Tĩnh méo mặt cầu xin: “Ta đã ba ngày nay không tắm rồi đấy, vị đồng chí này phi lễ chớ sờ nha, chú ý phẩm chất cách mạng chút đi!”

U súc kia đột nhiên há ngoác miệng cạp thẳng về phía hẳn, đúng lúc này, một con u súc nhìn giống con người bất chợt vươn tay giữ chặt lấy gáy của con trước dám định ăn mảnh trước mặt hội đồng, ngón tay nhăn nhúm

ra sức vặn xoắn, u súc đặng cấp tương đối thấp kia biến thành cái chuông gió hình đầu lâu trong tay nó, rung rinh rung rinh treo tại chỗ, chết ngắt.

Vị đại gia vừa mới bất ngờ tàn sát đồng tộc kia bỗng tru lớn một tiếng, nhoảng một cái xé tươi cái tai của xác chết ra, không cần chấm xì dầu dấm chua mà trực tiếp nhét vào miệng, ăn luôn.

Sau đó nó rất hào phóng vung tay quăng cái xác ra, vô số u súc như vừa nghe thấy tiếng chuông mừng năm mới, nhiệt tình dào dạt tràn lên, chỉ vồn vện nửa phút sau con u súc xấu số kia đã bị gặm sạch từ da đến xương, không còn sót lại tí gì.

Lâm Tĩnh nhìn mà trợn mắt há mồm: “A di..... thì mà là đà phật, ngã phật từ bi, xin các thí chủ chú ý lễ nghi bàn ăn một tí đi mà.”

Các thí chủ đồng loạt rít gào vào mặt hắn, đại khái muốn lôi luôn hắn ra để rèn luyện lễ nghi bàn ăn.

“Được rồi được rồi được rồi, không chú ý thì không chú ý, chớ vị cứ tự nhiên!”

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô bén nhọn, toàn bộ u súc...Quý tộc đều im lặng xuống, sau đó tựa như sương mù bị gió thổi tan, chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy một cơn gió lớn xẹt qua bên người, sau đó là một người bị ném từ trên không trung xuống đánh ầm một cái, ghim chặt trên cái cây đại thụ kì quái nọ.

Bốn sợi dây xích đen ngòm vươn ra từ cây đại thụ trói chặt lấy người nọ, trên người hắn còn bị đâm sâu một cây trùy băng ba thước..._Chính xác là bị ghim ở trên cây, trong nháy mắt đóLâm Tĩnh gần như ngừng thở vì tưởng rằng người kia đã chết.

Thế mà đúng lúc này, người bị ghim trên đó lại bỗng dưng mở mắt.

Từng hơi thở của hắn đều đang run rẩy nhưng trên mặt lại không để lộ mấy may biểu tình, chính lúc này Lâm Tĩnh kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Thầy Thâm!”

Thâm Ngụy cúi đầu liếc Lâm Tĩnh một cái, không lên tiếng, Lâm Tĩnh lại thấy hắn đầy đầu mồ hôi lạnh, đôi môi tái nhợt như giấy, nhìn kĩ, thân thể hắn cơ hồ không ngừng phát run, vậy mà ngoại trừ những điều đó thì trên mặt lại không hiện một tia đau đớn.

Ngay sau đó Quỷ Diện hạ xuống đứng đối diện Thâm Ngụy, cười hì hì nhìn hắn, một lát sau, Quỷ Diện chậm rãi đưa tay, gỡ mặt nạ trên mặt xuống.

Lâm Tĩnh hít một ngụm khí lạnh: “Ngã Phật thì mà là từ bi, mau ban cho đệ tử một cặp kính với! Hai con mắt nhập nhèm này sao lại...sao lại thấy có hai thầy Thâm chứ?”

Nhưng mà nhìn kỹ thì vị “thầy Thâm” đeo mặt nạ có làn da còn trắng hơn một tí...không phải trắng bình thường, mà là trắng đến xanh xao cứ như là vừa mới bò từ bể Formalin ra ấy, bởi thế mà trên người mang theo khí chất không thể diễn tả được.

Dường như đó là oán khí và âm khí khó nói thành lời, làm cho ngũ quan tuần tú như vẽ của Thâm Ngụy như một cái mặt nạ đeo lên đầu lâu, rõ ràng rất dễ nhìn, nhưng càng vô cùng đáng sợ.

Lâm Tĩnh trong lúc trừng muốn rút con mắt khỏi tròng đã đưa ra một nhận định cấp tốc, cái tên đến sau này rất là không biết xấu hổ, dám phẫu thuật thẩm mỹ theo gương mặt của phu nhân lãnh đạo nhà bọn họ, chắc chắn là một kẻ nhà quê xấu xí mà chê quý hèn!

Chỉ nghe tên nhà quê kia chậm rãi mở miệng: “Ta là người rất niệm tình cũ, thế mà người cứ từng bước dồn ép, ta thật sự không thể không giết chết người rồi, huynh đệ của ta.”

Khi Quỷ Diện nói lời này thì trong mắt tỏa ánh sáng kì dị, nó giống như tiếc hận, lại giống như thèm thuồng... Thẩm Ngụy và gã đều là Quỷ Vương, lại càng đừng nói đến chuyện sau này hẳn được Côn Luân Quân che chở, có được thần cách.....

“Nếu ta cắn nuốt người, người nói xem ta có thể phá tan toàn bộ đại phong không đây?”

Thẩm Ngụy bị gã ghim trên Công đức cổ mộc, đau đến toàn thân ướm đầm mồ hôi, mở miệng câu đầu tiên lại mỉa mai nở nụ cười: “Sao? Con đường dựa vào tứ thánh thần khí đi không thông à? Luân Hồi Quỷ xảy ra chuyện gì rồi? Có phải biến thành một khối đá bình thường rồi không?”

“Là người!”

Quỷ Diện kịch liệt run rẩy khóe mắt, sau đó nâng tay tát Thẩm Ngụy, khuôn mặt của Thẩm Ngụy bị gã đánh lệch sang một bên, hàm răng vừa rồi nghiến chặt cắn nát bờ môi ứa máu, hẳn lại xem như chưa thấy, thuận miệng phun ra bọt máu, bật cười: “Luân Hồi Quỷ thoát thai từ Tam Sinh Thạch, mà Tam Sinh Thạch và Công Đức cổ mộc đều nắm giữ một phách trong ba hồn bảy phách, có quan hệ với hồn phách của vạn vật, chỉ có Sơn Hà Trùy do âm dương sinh thành là tự thành một thể, có thể vây khốn bất cứ thứ gì trên đời ..._Không uổng công ta năm đó dùng Sơn Hà trùy dẫn người tới, hạ Truy Hồn Dẫn lên người người, sau đó quả nhiên người không phụ sự mong đợi mà lấy cái đỉnh kia luyện Công Đức Bút ở trước mắt mọi người, người cho rằng ta không biết khối đá kê đáy lò quan trọng nhất trong Luyện Hồn Đỉnh chính là Tam Sinh Thạch hay sao? Người đi đâu mà tìm mảnh nhỏ của Tam Sinh Thạch ...thật sự không cần nói cũng biết. Khi Công Đức Bút xuất thế chính là lúc ta tìm thấy Luân Hồi Quỷ rồi

gắn nó vào Sơn Hà trùy...Không thì người nghĩ coi vì sao đại đỉnh lại rơi vào tay người dễ dàng như thế? Thật sự cho rằng vận khí của người tốt đến vậy, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu chăng?”

“Sơn Hà trùy...Sơn Hà trùy ngay từ đầu đã ở trong tay người?”

“Người không biết chữ sao? Sơn hà sơn hà, Côn Luân là cội nguồn của ba mươi sáu vạn sơn xuyên, ta kế thừa sơn thánh, vốn đã tương liên cùng thập vạn đại sơn, sao còn phải ngàn dặm xa xôi tranh cướp với người...thứ mà ta không coi vào đâu đó?” Mồ hôi lạnh chảy xuống khóe môi Thẩm Ngụy, hấn vô tình dùng miệng liếm đi, “Hiện tại, ta thấy còn một chuyện mà người cũng nên biết... Cái thứ vừa rồi người thả ra để dụ ta vào bẫy đặt kiếm chế ta....Cái mảnh hỗn độn tước từ chính người người xuống đó...giờ đây bị ta quăng ở nơi nào?”

Sắc mặt Quỷ Diện chợt đỏ chợt xanh luân phiên thay đổi, biểu cảm vạn vẻ gần như dữ tợn, đột nhiên, hấn giơ tay nắm lấy trùy băng trên ngực Thẩm Ngụy, máu tươi đã thấm đẫm trường bào, dính chặt da thịt vào vạt áo, nam nhân thoạt nhìn chật vật vô cùng.

Quỷ Diện ra sức xoay tròn trùy băng, Thẩm Ngụy không kêu gào thảm thiết như gã muốn, nhưng cũng không nói được một lời.

“Ta tuyệt đối không muốn biết,” Quỷ Diện hô hấp dồn dập, ghé sát vào mặt Thẩm Ngụy, cúi đầu nói, “Ta có thể không biết bất cứ chuyện gì, ta có thể cứ như vậy mà để tâm huyết của người chảy cạn, để người không thể duy trì thân xác nữa, ta còn có thể rút bỏ Côn Luân thần căn trong nguyên thần của người, sau đó từng ngậm từng ngậm ăn sống nuốt tươi người, để từ nay về sau trên đời chỉ có một Quỷ Vương duy nhất, ta mới là thiên, hạ, vô, song chân chính”

Thẩm Ngụy đau đến không nói nên lời, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười mai mỉa, như là đang nói với Quỷ Diện ..._ người cứ việc thử

xem.

Quý Diện nâng tay rút trùy băng trên ngực hẳn ra một nửa, rồi lại ngoan tuyệt đằm sâu vào, thân thể Thẩm Ngụy thân thể kịch liệt co rút một hồi, cuối cùng hôn mê bất tỉnh, gục xuống bất động.

Quý Diện cũng không thèm nhìn tới Lâm Tĩnh đang kinh hoàng, gã bước đi, chớp mắt đã biến mất trong đêm sâu bát ngát.

Chương 100

“Sẽ không xảy ra chuyện gì thật chứ?” Mắt thấy xung quanh chẳng còn một mống người, Lâm Tĩnh không biết nói chuyện với ai, đành phải lăm bắm một mình.

Quý Diện từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc hắt lấy một cái, đại loại là hoàn toàn không để tí đạo hạnh con con này vào mắt, Lâm Tĩnh bắt đầu thì thầm tự an ủi bản thân: “Không có chuyện gì, A Di Đà Phật, nhất định không có chuyện gì.”

Hắn cứ như đang đứng đồng lửa ngồi đồng than, nếu không phải bị trói thành một cái bánh chưng thì phỏng chừng đã nhảy dựng lên như ngồi phải đinh rồi.

Lâm Tĩnh dài cổ ngóng về phía Thảm Nguy, nhưng mà còn chưa nhìn rõ, hắn đột nhiên cảm thấy nếu mình là một con rùa lớn thì tốt rồi, vừa biết bơi lại còn vừa có thể đàn hồi.

Hắn cẩn thận đánh giá bốn phía một hồi, thử thăm dò gọi một tiếng: “Này, Thầy Thảm! Thầy Thảm?”

Thảm Nguy không phản ứng.

“Thầy.....”

Đang nói đến đó, một con u súc đột nhiên thò ra, hướng về Lâm Tĩnh nhe ra mấy cái răng khắp khồm.

Lâm Tĩnh vội vàng ngậm miệng, sợ đối phương ghen tị với hàm răng ngay ngắn trắng sáng của hắn, sẽ dùng thịt người ngon tươi của lão nhân gia hắn mà chải răng mất thôi.

U súc liếm liếm môi, đại khái là bị phái tới trông coi bọn họ, nghĩ nghĩ một lúc vẫn là không dám vừa trông vừa ăn vụng, vẻ mặt như táo bón đi quanh Lâm Tĩnh vài vòng, sau đó lùi ra xa một chút, dòm hẩn lom lom như hổ rình mồi.

Lâm Tĩnh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, muốn dùng cách niệm kinh để vỗ về tâm tình bi đát của mình, nhưng là khi hẩn nhắm mắt lại thì bị kích phát hiện ra tâm trí mình không quanh quẩn trầm bổng với “Bàn Nhược Ba La Mật”, mà là vò đầu bứt tai suy nghĩ xem..._ nếu cái đồ súc sinh ‘có gì quên nấy’ Triệu Vân Lan mà biết mình giương mắt nhìn bảo bối nhà y chịu tội như vậy còn dám ngồi yên niệm kinh, nhất định sẽ biến hẩn thành thức ăn cho mèo mập Đại Khánh cho mà xem.

Lâm Tĩnh nghĩ như vậy, mở mắt, mắt to trừng mắt nhỏ với u súc trước mặt.

Rồi sau đó hẩn đột nhiên mở miệng nói: “Ê, người có nói tiếng người không?”

Quý tộc cao cấp tất nhiên là có nói tiếng người, cảnh giác liếc nhìn thứ thức ăn giáo hoạt này một cái, u súc dùng giọng nói khàn đặc kì quặc phun ra: “Câm miệng.”

Lâm Tĩnh thở dài: “Hầy, người coi bọn họ chạy hết cả rồi, nơi này còn mồi ta với người, ta câm miệng, người không tịch mịch sao chứ? Người thấy Trảm Hồn Sứ đại nhân treo trên cái cây kia không tức trứng sao, không e ngại sao...Kì thật thí chủ người hẩn là phải có ‘trứng’ chứ nhỏ..... A a a đừng như vậy, phiền người văn minh một tí đi mà!”

U súc nhe hàm răng cá mập ra đe dọa hẩn.

Lâm Tĩnh: “Ta câm miệng ta câm miệng ta lập tức câm miệng, thật đó người phải tin tưởng ta, người xuất gia không biết nói dối!”

U súc thu lại nhanh vuốt, chậm rãi lùi sang một bên.

Lâm Tĩnh lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngụy đang hôn mê.

Nhưng mà chút hành động nho nhỏ này rất nhanh đã bị ngắt ngang, hần đang lo lắng nhìn mỹ nam đẫm máu thì trong tầm nhìn đột ngột xuất hiện một con u súc mặt đầy mụn mốc, Lâm Tĩnh lập tức cảm giác mình vừa chuyển từ phim văn nghệ tươi mát thương xuân bi thu thành phim kinh dị khẩu vị nặng về nguy cơ đột biến sinh hóa, tức thì suýt nữa ghen hơi ở cổ mà chết tức tưởi.

Hần yên lặng thu hồi tầm mắt, tâm nói: “Nhìn một tí rửa mắt cũng không được sao, khốn kiếp.”

Cuối cùng, Lâm Tĩnh cũng chấp nhận hiện thực... Cho dù có bị Triệu Vân Lan đâm bằm chặt chém đi chẳng nữa thì với tình huống này hần cũng không có cách nào, vừa nghĩ như vậy, Lâm Tĩnh tinh tâm hần ra, trong lòng yên lặng tụng Chú Đại Bi.

Quý tộc u súc thấy hần nhắm mắt lại, tưởng rằng cuối cùng hần cũng chịu an phận rồi thì không xen vào nữa, yên lặng ngẩng đầu nhìn qua Thẩm Ngụy trên cổ mộc, có chút sợ hãi tránh xa ra một chút lại xa hơn tí nữa, ngàn thước dưới Hoàng Tuyền lại khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

Đúng lúc này, u súc đột nhiên cảm giác được cái gì, vẻ sợ hãi cả kinh ngẩng vọt đầu lên...Chỉ thấy Lâm Tĩnh vẫn nhắm mắt ngồi ngay ngắn ở nơi đó như đã thành một pho tượng phật, Đại Phong thạch sau lưng hần tưởng như cảm ứng được cái gì đó mà sáng lên một quầng bạch quang nhu hòa.

U súc nhảy dựng lên, vốn định lướt qua Đại Phong thạch để tóm lấy vai Lâm Tĩnh, ai ngờ tay nó vừa chạm vào phạm vi của bạch quang thì giống như miếng thịt bị nướng trên lửa nóng, đột nhiên biến thành than củi.

U súc thét lên quý khóc sói tru, rớt cuộc cũng cắt đứt tiếng niệm kinh trong lòng Lâm Tĩnh.

Hòa thượng rờm là người thông minh, mở mắt ra nhìn thấy tình huống này thì ngay lập tức hiểu ra đây là chuyện gì, vì thế hắt hít sâu một hơi, thanh thanh cổ họng, bắt đầu lớn tiếng tụng niệm, bạch quang trên đại phong thạch sau lưng càng ngày càng nóng cháy, u súc trông coi nhảy loạn xung quanh mà không thể đến gần hẳn.

Vầng bạch quang dần dần mở rộng, có một chút thậm chí đã lan đến gần người Thẩm Ngụy, người đàn ông giống như đã kiệt cùng sức sống lại bỗng nhiên cảm giác được cái gì, mi tâm bất an cau lại.

U súc hiển nhiên biết đây là cơ gì, càng ngày càng nôn nóng bất an, cuối cùng nó quyết định bằng bất cứ giá nào cũng không thể để Lâm Tĩnh làm hỏng chuyện nữa, vì thế ngao ô một tiếng vọt lên, định bụng cho dù biến thành cả người than củi cũng phải xé nát cái tên hòa thượng chết toi đã thề thốt cam miệng mà còn liều mạng niệm kinh này.

Tiếng nướng thịt xèo xèo truyền tới, đồng chí u súc thân tàn chí kiên vẫn há ngoác cái mồm bị thiêu còn mỗi cái răng cạp về phía cổ Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh rớt cuộc phải ngừng tiếng niệm kinh nhắm mắt lại tru lên: “Phật tổ, đệ tử sắp xả thân thành thánh rồi, đại sư huynh đâu! Cứu mạng! Thầy Thẩm! Lão đại! Đại sư huynh!”

Hắn kêu loạn cào cào, đối phương lại chẳng có động tĩnh gì, hơn nửa ngày, Lâm Tĩnh run rẩy co cổ mới dám mở mắt ra một cái khe nhỏ xíu, chỉ thấy u súc vừa định xả thân hạ lô cốt kia tựa như đã phải chịu đựng kinh hách gì to lớn lắm mà cúp đuôi chạy.

Lâm Tĩnh rất là khiếp sợ một màn này, lát sau hắn phảng phất nhận thấy điều gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với cặp mắt như

nước đầm sâu của Thâm Ngụy ...Nam nhân không biết đã tỉnh lại từ bao giờ.

Lâm Tĩnh thử gọi hăn một tiếng: “Thầy Thâm?”

Thâm Ngụy khẽ nhích ánh mắt dừng lại trên người hăn, sau đó nho nhã lễ độ khẽ gật đầu.

Lâm Tĩnh: “Người người người người người không sao chứ?”

Thâm Ngụy nhẹ nhàng động thân mình, xiềng xích trói buộc tay chân hăn va chạm vang lên mấy tiếng, động tác nho nhỏ này lại khiến thái dương hăn mơ hồ nổi gân xanh, mãi lúc lâu sau khi thở dốc một hồi, hăn mới khàn giọng mở miệng: “Không tốt lắm.”

Hăn mất máu quá nhiều, bờ môi trắng nhợt cũng đang run rẩy.

Lâm Tĩnh: “Sao người lại ở đây? Vì sao lại rơi vào...rơi vào trong tay cái tên...ừm...về ngoài rất giống người đó?”

Thâm Ngụy nhắm chặt mắt, ngửa đầu ra sau, dường như kiệt sức dựa vào Công Đức cổ mộc, nhẹ giọng nói: “Gã đánh lén sau lưng ta, ta vốn có thể né tránh, nhưng lúc đó thật sự không thể thất bại trong gang tấc nên mới cho hăn đâm một trùy, tạm thời không sao, cũng không có đại sự gì đâu.”

Lâm Tĩnh im lặng một lát, không xác định hỏi: “Thật sự thật chứ.....”

Thâm Ngụy tựa hồ càng thêm suy yếu, hình như hăn cố ý muốn bảo tồn thể lực, giọng nói ép tới vừa chậm vừa thấp: “Nhưng hăn dùng nước Hoàng Tuyền hóa thành trùy băng đâm vào tim ta, không động được thôi.”

Lâm Tĩnh cảm thấy cái này nghe tuyệt đối không giống “không có đại sự”, hăn gian nan nuốt nước miếng: “Ta phải làm cái gì bây giờ? Người có

cách nào làm cho ta thoát khỏi cái khối đá vụn này mà đỡ người xuống không?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi: “Cái ‘khối đá vụn’ sau lưng người kỳ thật chính là dấu hiệu của Hậu Thổ Đại Phong do chính tay Nữ Oa lập nên đấy.”

Lâm Tĩnh im lặng một lát, cứng ngắc nói: “Dọa, dọa tè ra quần.”

Thẩm Ngụy cười khê: “Không cần phải gấp, vừa rồi Quỷ Điện ở đây mới là phiền toái, có Côn Luân thần cân ở trên người ta, gã nhất thời không làm gì ta được, phỏng chừng cũng không có thời gian để mắt đến nơi này, tạm thời vẫn an toàn .”

Lâm Tĩnh khẩn trương bảo: “Đừng đừng, ta vẫn nên nghĩ cách tự cứu thôi, để cho tên sếp kia biết ta thấy người chảy nhiều máu như vậy mà không làm gì, y không đem ta đi nấu thành cơm tối tân niên mới lạ ấy.”

Thẩm Ngụy lặng yên cười rộ lên, ánh mắt rõ ràng nhu xuống, một lát sau, hần nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu nhất định muốn thử thì người có thể niệm kinh, Đại phong khởi nguồn từ lòng từ bi của Nữ Oa, chỉ cần người thành tâm, không chừng nó có thể giúp người một phen.”

Thẩm Ngụy thực ra không trông mong hần có thể làm được gì, trước mắt tuy rằng khốn khó nhưng trong lòng nắm chắc, thuần túy là muốn cho Lâm Tĩnh có chút việc để làm nên thuận miệng nói mà thôi.

Ai ngờ Lâm Tĩnh nghe xong lại chân chính ngồi thiền, như đọc tin tức phát thanh mà đồn khí đan điền, bắt đầu rành mạch truyền phát chương trình Phật học mười hai giờ. Thẩm Ngụy mới đầu còn thấy buồn cười, về sau lại từ từ nghĩ nó cũng khá dễ nghe, đầu mày khóe mắt vương chút lệ khí vì nhiễm máu tươi dần dần nhu hòa đi một chút, hần hạ mắt nhìn trùy băng trước ngực, nhất thời không để cho bất cứ ai thấy được suy nghĩ trong lòng.

Bạch quang trên Đại phong thạch dần dà có chút chói mắt, Lâm Tĩnh không hổ là Đạt Ma chính tông, không ngờ lại thực sự nhập định.

Không biết qua bao lâu, dây thừng trên người hãn bổng nhiên nói lỏng trong bạch quang chói lòa, bản thân hãn lại không hề hay biết, Thẩm Ngụy có chút giật mình nhưng không mở miệng cắt ngang.

Trong lòng hãn chợt có ý nghĩ, quả nhiên là vật hợp theo loài, người bên cạnh Triệu Vân Lan hoặc nhiều hoặc ít đều có chút giống với y...Tỷ như đều rất chấp nhất với một điều gì đó, chấp nhất đến mức có thể quên đi tất cả.

Giống như người trước mắt này, lại giống như đứa nhóc vừa nói đã khấn trương kia.....

Thẩm Ngụy nheo mắt, trong lòng hãn mơ hồ đã có phỏng đoán về Trấn Hồn Đãng, nhưng mà hiện tại xem ra, Trấn Hồn đãng vẫn là không xuất thế thì tốt hơn.

“Đứa nhóc” Quách Trường Thành thành công giữ lại tất cả thân nhân của người mất tích lại thị trấn, nhưng cũng không đợi được tin tức tốt.

Cho đến khi trời gần về khuya, Sở Thứ Chi mới mang theo Đại Khánh phong trần mệt mỏi trở về, những thứ thu thập được thực sự khó tin, chỉ tìm thấy một ít chứng minh thư và chìa khóa điện thoại bên người linh tinh... tựa hồ chỉ có sinh mệnh là tiêu tan, những thứ tạp vật này đều bình yên vô sự.

Đồn công an trong thị trấn nhỏ đèn đuốc sáng trưng, đột nhiên không biết từ chỗ nào bộc phát ra một tiếng khóc rống làm cho phòng họp loạn thành một đồng, Sở Thứ Chi một tay ôm Đại Khánh, mệt mỏi xoa xoa mi tâm, lại vẫy vẫy tay với Quách Trường Thành, gọi cậu vào một căn phòng nhỏ, khép cửa lại.

Quách Trường Thành trực giác biết chuyện không tốt, cậu nhìn nhìn Sở Thứ Chi, lại ngó ngó Đại Khánh: “Sở ca, sếp Triệu bọn họ đâu rồi? Đã tìm thấy anh Lâm chưa? Có thấy chị Chúc không? Những người mất tích vẫn không tin tức sao?”

Sở Thứ Chi lấy túi vật chứng ra đưa cho cậu, trong đó có một chút tro.

Quách Trường Thành ngẩn người, trong lòng bỗng có dự cảm không nói nên lời: “Đây là.....”

“Tro cốt.”

Túi vật chứng xoạch một cái rơi trên mặt đất.

“Đúng, chính là xương người biến thành tro.” Sở Thứ Chi tóm tắt ngắn gọn chuyện xảy ra trong khu biệt thự, sau đó nói với Quách Trường Thành, “Cậu gọi ngay về tổng bộ bảo Uông Chủy, chuyện này giao cho cô ấy và Tang Tán xử lý, những người này tạm thời giải quyết theo án mất tích, nhưng người chết chính là chết, không giấu được thời gian dài đâu, bảo cô ấy xem xét mà giải thích với bên ngoài sao cho thấu đáo.”

Quách Trường Thành khó có thể tin nói: “Giải thích với...bên ngoài?”

Chính là muốn Uông Chủy nghĩ cách che giấu chân tướng vụ việc này.

Sở Thứ Chi nhìn cậu một cái, rõ ràng là Cục Điều Tra Đặc Biệt làm việc có quy tắc ngầm, nhưng không biết vì sao hẳn lại không muốn nói rõ với Quách Trường Thành, vì thế Thi Vương trầm mặc một lát rồi trả lời rất là quanh co: “Cậu phải biết là, thông thường chỉ có những thi hài còn tồn tại mới kiểm tra được DNA thôi, tro cốt bị lượng nhiệt cực lớn thiêu ra thì không thể, huống chi lại còn bị hủy thành như thế. Chuyện mà chúng ta có thể làm không nhiều, cứ cho là cậu thu hết tro cốt ở đó về đây, chúng ta cũng không có khả năng nói cho người nhà bọn họ chúng nó từng thuộc về ai.”

“Phải có một hung thủ chứ.....”

Sở Thứ Chi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Quách Trường Thành, một kẻ có thể ám toán Trảm Hồn Sứ đại nhân, cứ cho là dùng thủ đoạn ti bỉ đi nữa thì tu vi của gã ít nhất cũng là cân sức ngang tài với Trảm Hồn Sứ, có phải là thời gian cậu tới chưa lâu lắm nên không biết rõ Trảm Hồn Sứ là loại người nào không?”

Quách Trường Thành nhìn hẩn dăm dăm.

“Chẳng ngại nói cho cậu biết, tôi tu hành ngàn năm đã có thể đi lại dưới ánh mặt trời, trước mắt có thể coi là Thi Vương, có thể hiệu lệnh toàn bộ cương thi bạch cốt, tiến thêm một bước nữa thành Bạt, cũng chính là thi tiên, nhưng nếu không phải có quan hệ với sếp Triệu thì loại người như Trảm Hồn Sứ này tôi muốn tránh lui ngoài năm dặm, cậu có hiểu không?” Sở Thứ Chi dừng một chút, “Việc này tốt nhất đừng dính vào, không phải chuyện mà chúng ta có thể quản được.”

Quách Trường Thành giống như không thể tiếp thu ngay được kết luận này, nhưng mà cậu chưa bao giờ khắc khẩu với người ta, lại càng không biết cái gì là thanh niên nhiệt huyết không biết tự lượng sức mình, nhất thời cảm thấy có cái gì nghèn nghẹn trong lòng mà không nói được ra, cả khuôn mặt đều trắng bệch.

Qua không biết bao lâu, Quách Trường Thành mới hỏi: “Thế nhưng hồn phách đâu? Thân thể đã không còn thì phải còn hồn phách chứ? Một người đang sống sờ sờ sao có thể vô duyên vô cớ biến mất như thế được?”

Sở Thứ Chi sửng sốt, Đại Khánh lại theo nhảy ra khỏi lòng hẩn, phi tới trên bàn, đột nhiên mở miệng: “Cái này thì có.”

Hai người lập tức quay sang mèø đen.

Đại Khánh lại giống như xuất thần, không nói không rằng, sau một lúc lâu, Sở Thứ Chi đành phải lên tiếng gọi nó: “Đại Khánh?”

Hắn vừa nói xong, trên người Đại Khánh đột nhiên phát sinh biến hóa kì dị... Thân hình mèo đen chậm rãi dài ra, lông mèo từ từ biến mất, trước con mắt mở to và cái mồm há hốc của Quách Trường Thành cùng Sở Thứ Chi, nó biến thành một thiếu niên tóc dài đến mắt cá chân.

Trên người thiếu niên không biết mặc quần áo niên đại nào, thoạt nhìn như là tùy tiện xé một mảnh vải bố quần lên, chân trần.... Cái này không quan trọng, quan trọng chính là nhìn nó không đen cũng không béo!

Sở Thứ Chi: “Đại, Đại Khánh?!”

Khuôn mặt thiếu niên xuất hiện biểu tình lười biếng đặc hữu của loài mèo, nó mở đôi mắt to hơn tròn hơn so với người bình thường liếc hẳn một cái: “Ờ.”

Nói đoạn, nó nhảy từ trên bàn xuống, tiếp đất không chút tiếng động, động tác cũng vẫn giống một con mèo, đi đường vẫn đi thẳng như đang trên sàn catwalk, Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành không hẹn mà cùng tránh đường cho Đại Khánh thì nghe nó nói: “Ký ức của ta không biết bị ai khóa kín, nhiều chuyện không còn nhớ rõ, lần trước trên đỉnh Côn Luân bị đại thần mộc kích thích mới có thể biến hóa, sau khi biến hóa tuy rằng không có lông rất xấu, nhưng có một số ấn tượng mơ hồ sẽ rõ ràng hơn một chút.”

Đều là không có lông, Sở Thứ Chi với Quách Trường Thành còn ‘xấu’ hơn “rất xấu” một chút đồng thời có biểu cảm rất là vi diệu.

“Thứ mà chúng ta gặp phải hôm nay, theo cách nói chính thức của Địa Phủ thì là u súc, kỳ thật ban đầu gọi là Quỷ tộc.” Đại Khánh có thâm mỹ quan độc đáo không thềm để ý phản ứng của hai người kia, nói tiếp, “Quỷ tộc từ đâu mà sinh ra, ta không biết rõ, nhưng mà ta biết bọn họ có liên quan đến cái chết của hai vị đại thần Phong thị... _ Phục Hy và Nữ Oa.”

“Ở cửa khu tiểu trấn kia, lời Thâm Ngụy nói người cũng nghe thấy rồi, khi Quỷ tộc xuất thế thì toàn bộ đại địa hồng hoang không còn một ngọn cỏ.” Mèo đen biến thành thiếu niên chớp chớp ánh mắt, nhìn kĩ ra, mắt nó biến màu theo ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, “Thế nhưng theo ta được biết, Quỷ tộc ăn máu thịt người sống, hút nguyên thần của người tu hành, ba hồn bảy vía của phàm nhân lại không ăn, vì ăn cũng không để làm gì. Ta nghĩ có thể là bởi vì tình huống phát sinh đột ngột, những người đó vốn là không phải chết mà thân thể đột nhiên biến mất, vẫn còn là sinh hồn, địa phủ không nhìn đến bọn họ, nên hồn phách chịu đựng kinh hách không biết đã chạy đến nơi nào.”

Quách Trường Thành chậm hiểu hơn người khác một chút, lúc lâu sau mới tiêu hóa được hết những gì Đại Khánh nói, cậu đột nhiên bảo: “Em muốn đi tìm bọn họ.”

Đại Khánh và Sở Thứ Chi đang thảo luận xem Triệu Vân Lan với Chúc Hồng có thể ở đâu đồng thời ngẩng đầu lên, Đại Khánh chẳng hiểu ra sao mà hỏi: “Tìm bọn họ làm gì? Thất lạc sinh hồn là chuyện của Địa Phủ, tuy rằng bây giờ bọn họ chẳng hơi đâu mà quản.”

Quách Trường Thành im lặng một lát: “Nhưng mà, nhưng mà tôi đáp ứng rồi...với những người mất thân nhân ngoài đó, tôi đáp ứng cho bọn họ một lời giải thích...”

“Người không cho được.” Đại Khánh nói, “Bọn họ cũng sẽ không tin.”

“Cho nên tôi muốn đi tìm linh hồn của họ, một người đang sống yên lành sao có thể đột nhiên mất tích được?” Quách Trường Thành hết sức ương ngạnh dây dưa vấn đề này, “Đó là..... Đó là không được mà.”

Sở Thứ Chi lạnh lùng cười: “Chuyện không được còn nhiều lắm, cậu định tìm thế nào đây?”

Quách Trường Thành bị một câu hỏi làm cho cứng họng, tim đập loạn nhịp một lát, xấu hổ cúi đầu.

Ai ngờ Sở Thứ Chi im lặng một lúc lại lấy ra một lọ thuốc nhỏ mắt ném cho cậu: “Nước mắt trâu, dùng để mở thiên nhãn, có thể thấy sinh hồn.”

Quách Trường Thành khó tin ngẩng đầu lên, kích động nhìn hẳn.

“Cậu làm chính sự trước, gọi điện cho Ông Chủy bảo cô ấy xử lý tốt chuyện đối ngoại đã, sau đó phái người đến đây tiếp viện.” Sở Thứ Chi hơi thiếu tự nhiên tránh đi ánh mắt quá mức nhiệt tình của cậu, “Dù sao tôi cũng muốn đi tìm Lâm Tĩnh, thuận tiện mà thôi, cậu đừng có gây phiền toái cho tôi đấy.”

“Hai người các người đi cùng nhau đi, ta muốn đi tìm Triệu Vân Lan.” Đại Khánh nói, “Để y một mình ta không yên lòng.”

Đại Khánh dùng hình người cứng ngắc đi vài bước, khi đến cửa sổ thì quay đầu lại dặn dò: “Nếu thằng nhỏ không biết nặng nhẹ, Thi Vương người tha thứ một chút, trăm ngàn cần thận, văn phòng mới của chúng ta vừa mới nhận về, còn chưa kịp trang hoàng đâu.”

Nói xong, Đại Khánh nhảy ra cửa sổ, chớp lên mấy cái đã không còn bóng dáng.

=

Triệu Vân Lan im lặng suốt đường đi, Quỷ sai lòng còn sợ hãi không ai dám tiến tới nói chuyện với y, chỉ có Chúc Hồng mặc kệ y nói cái gì vẫn nhắm mắt theo đuôi.

Qua Quỷ Môn Quan, đến Diêm La điện, phán quan đang muốn dẫn Triệu Vân Lan vào bên trong thì bị một tiểu quỷ nhảy ra chặn đường.

Phán quan nhíu nhíu mày.

Tiểu quý mở miệng âm u cười: “Lệnh chủ đại nhân, Thập Điện Diêm La cho mời.”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp mở miệng, phán quan đã không nhịn được chen ngang: “Đây là ý gì? Trảm Hồn Sứ bị Quý Điện ám toán, hỗn độn sắp thoát ra, đại phong mắt thấy lung lay sắp phá, làm chậm trễ chính sự người có đảm đương nổi không? Tránh ra!”

Tiểu quý cúi đầu hạ giọng: “Không sai, phán quan đại nhân, nhưng tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc.”

Phán quan: “Các người.....”

Triệu Vân Lan đột nhiên ngắt lời lão: “Đưa ta qua đó, ta lớn như vậy rồi còn chưa có gặp qua Diêm Vương đâu.”

Chương 101

Diêm Vương điện.

Thập điện treo cao.

Thính đường như bầu trời xanh thẳm, thượng hạ khôn cùng, trên đầu phủ trời sao vô hạn vĩnh viễn không trở sáng, dưới chân lại là mười tám tầng địa ngục rút lưỡi vạc đầu, bên mình có ba ngàn nhược thủy lưu chuyển quần quanh.

Người đi ở nơi đó dưới chân rõ ràng giẫm trên mặt đất mà giống như là đặt lên một khối thủy tinh trong suốt, những khốc hình lột da rút gân, lên núi đao xuống vạc đầu kia tất cả đều thấy rõ ràng rành rành, mà bản thân dường như cũng có thể ngã xuống lúc nào không biết.

Thanh âm tuyên án trầm thấp u uẩn của Quỷ sai và tiếng đại quỷ tiểu quỷ kêu gào thảm thiết tôn mãi nhau lên, tạo thành một phong cảnh độc đáo khôn cùng.

Phán quan sừng sốt biết đây là mở “Thông Địa Nhân”, lão có chút bất an nhìn lướt qua Triệu Vân Lan, yên lặng dẫn quỷ sai dưới quyền đứng sang một bên, ...Thông Địa Nhân bình thường không mở, người trên điện Diêm Vương cũng không nhìn thấy chuyện xảy ra ở mười tám tầng Địa Ngục, chỉ khi có hồn phách phạm tội ác tà trời không chịu đi vào khuôn khổ thì mới lôi ra để răn đe.

Thật sự...không phải là đạo đãi khách.

Chúc Hồng bám lấy cánh tay Triệu Vân Lan, nếu không phải mặc mấy áo dày thì móng tay dài nhọn của cô đã ngấp cả vào da thịt y, Thập Điện Diêm La ai nấy mặt mày hung dữ, từ trên thập điện treo cao cao nhìn xuống vô duyên vô cố làm cho người ta sinh ra cảm giác dữ dằn.

Ngay ở dưới chân bọn họ, Chúc Hồng tận mắt nhìn thấy một người đàn ông thân hình còng gập bị trói trên cột, hai tên tiểu quỷ hai bên đè chặt gã, một tên khác vắn mở miệng gã, cái tay khô héo xanh xao luồn vào miệng người nọ, tiếng cười bén nhọn của tiểu quỷ hòa cùng tiếng gào bi thống không nỡ nhìn của gã đồng loạt vang lên, Chúc Hồng giật bản mình, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Chúc Hồng: “Đừng, đừng đi qua.”

Triệu Vân Lan cúi đầu nhìn liếc cánh tay cô đang bám lấy tay áo mình, kiên nhẫn gỡ từng ngón từng ngón xuống: “Ở bên ngoài chờ tôi.”

Sau đó y không đổi sắc mặt cất bước đi vào, trong nỗi kinh hãi của Chúc Hồng, mỗi bước đi đều như thể dẫm nát vô số đầu lâu tiểu quỷ, cuối cùng y đứng lại ở chính giữa đại điện ngay trên vạc dầu sôi bỏng, Chúc Hồng có ảo giác từng giọt dầu vấy ra kia đều có thể bắn lên người y.

Cô khẽ cắn môi muốn tiếp tục đi theo, nhưng mà ánh mắt lại cứ không tự chủ được mà nhìn xuống dưới, liền thấy một cái lưới vừa dài vừa mềm bị rút sống ra từ trong miệng người, máu tươi tựa như bắn đầy trên mặt cô.

Dạ dày Chúc Hồng quay cuồng, cuối cùng không nhịn được xoay đầu đi.

Triệu Vân Lan không chút để ý tới nữ quỷ trên mặt bị bóng đầy mụn mủ ngoài xém trong mềm mà vẫn còn cố bò lên, y giương ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng mỗi kẻ trong Thập Điện Diêm La, lại quay đầu nhìn về phía phán quan đang giả làm chim cú, nhẹ nhàng nhướn mày một cái, không coi ai vào mắt mà nói: “Mấy người định để ta đứng nói chuyện sao?”

Thanh âm của y trầm thấp mà lạnh liệt, mỗi chữ mỗi câu xuyên thấu tiếng kêu khóc vang trời dưới mười tám tầng địa ngục, không thấy một chút động dung.

Phán quan nháy mắt một cái, hai tên quý sai vội vàng chạy ra ngoài, một mang ghế dựa đến, một dâng lên tách trà, Triệu Vân Lan không chút khách khí đặt mông ngồi lên ghế, thuận thế bắt chân chữ ngũ, sau đó y nâng tay đặt trên tách trà, liếc nhìn quý sai mặt trắng như giấy trước mắt, trên mặt hé lộ biểu tình trợn lẩn giữa cười mím chi với cười lạnh.

“Trà thì không cần, đồ ở dưới lòng đất ta sợ ăn vào bị Tào Tháo đuổi.” Triệu Vân Lan cũng không ngẩng đầu lên mà nói, “Chư vị ra oai phủ đầu thì đã ra oai rồi, bài cũng đã ngã rồi, ta thấy mọi người đều bề bộn nhiều việc, phải tranh thủ thời gian thôi, có chuyện mau nói có rắm mau phóng đi.”

Mười giọng nói trên thập điện đập vào cùng nhau, hình thành một kiểu khiêu trách trùng điệp mà giận dữ: “Tiểu tử vô lễ.”

Từ khi Thẩm Ngụy bị Quỷ Điện bắt đi trước mặt y, trong lòng Triệu Vân Lan giống như bị đè nặng một tảng băng cơ hồ đông cứng cả lục phủ ngũ tạng, người ngoài nói cái gì, làm cái gì đều như cách một tấm màn mới đến được tai y, có vẻ vừa không thật lại vừa nhạt nhẽo.

Cho đến tận vừa rồi khi bị hình ảnh cực có hiệu ứng công kích thị giác kia đập vào mặt, cho dù ngoài mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng đã tỉnh táo phần nào, lửa giận cũng bởi thế mà bị đốt lên.

Triệu Vân Lan khoanh tay trước ngực, che khuất lồng ngực vì thở sâu mà kịch liệt phập phồng, đầu óc chậm chạp gian nan chuyển mấy vòng...Nếu như Thập điện còn có não thì trước mắt hẳn đã biết Trảm Hồn Sứ bị Quỷ Điện mang đi, bất luận là Quỷ Điện làm hẳn bị thương hay Trảm Hồn Sứ nghiêng về phía Quỷ Điện, đối với Địa Phủ mà nói đều là cực kì bất lợi, huống chi giờ đây tình trạng đại phong không rõ, bị Quỷ Điện làm cho hư hư thực thực, rõ ràng là muốn sập đến nơi rồi.

Sau đó Thập Điện còn đưa ra màn dạo đầu không hữu hảo như thế, ngay đến mặt mũi cũng không cần để ý, căn cứ vào kinh nghiệm ba mươi năm hợp tác với Địa Phủ của Triệu Vân Lan mà đoán thì...Lũ người ngu xuẩn này rõ ràng là có việc cầu mình nhưng còn không cam tâm tình nguyện xuống nước xin xỏ, hoặc là không để phàm nhân như y vào mắt, định cưỡng bức lợi dụ cũng nên.

Thế thì...cũng chẳng cần khách khí làm gì.

Y không chút do dự ngẩng đầu, trên khuôn mặt nam nhân anh tuấn có mười phần không tập trung cũng không để ý, ánh mắt đảo qua, thần sắc khinh cuồng hỏa liệt bộc lộ không sót chút nào, Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng: “Ồ, thật đúng là có lỗi với mấy người, cha mẹ không dạy được, ta chính là thứ không có giáo dục như vậy đó, mấy người tính làm sao?”

Nhất thời tất thảy quỷ sai đều muốn ngừng thở, có chút không biết đây là tình huống gì, sao cứ thấy như tên nam nhân này rõ ràng là đang tới đập quán đánh người vậy, Thập Điện Diêm La là nơi phán quyết tội nghiệt một đời, không quản người là vương hầu hay là khanh tướng, cả đám đều khi vào thì đứng khi ra thì nằm còn thiếu nước kêu cha gọi mẹ, thật đúng là....chưa thấy ai to gan đến thế.

Cứ như thế y không cần tiếp tục đầu thai!

Thập điện lại dùng cái âm thanh hợp xướng mà gầm lên: “Triệu Vân Lan!”

Triệu Vân Lan da dày thịt béo lại còn không ngấm dầu muối chêm thêm một câu: “Là Trấn Hồn lệnh chủ.”

Y tát vào mặt người ta không chút chùn tay, bàn tay đút trong túi áo nhẹ nhàng vuốt ve trên bóng súng, trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng nổ muốn mang cái lũ người giả ngu này ra bắn cho mỗi tên một

phát như bắn gà ..._Cổ tình là trong tình huống máu chốt vẫn chưa thể triệt để trở mặt với bọn chiến hữu như heo kia, chỉ có thể con mẹ nó nhin.

Đúng lúc này, lòng đất đột nhiên bắt đầu chấn động, mới đầu chỉ là hơi hơi lung lay, sau đó càng ngày càng kịch liệt, cả điện Diêm Vương cơ hồ chìm trong cát bay đá chạy.

Triệu Vân Lan nhìn xuống thì thấy vạc dầu ngay dưới chân mình đang đưa như cụng chén trước khi nâng cốc, từng vạc dầu lớn bị rung lắc đảo điên chao chát hết ra ngoài, đại quý tiểu quý vốn dĩ uy phong lẫm lẫm tháo chạy bốn phương, cột đồng Địa Ngục sụp đổ, đao kiếm chôn trên núi đao nhấp nhô trên mặt đất như đánh chuột đồng, liên miên không ngớt.

Đột nhiên, một Quý sai đá văng cửa lớn của Thập Điện Diêm La, xông vào quỳ rạp trên mặt đất: “Không hay rồi! Đại phong....Đại phong vỡ rồi!”

Khi hắn nói chuyện đại điện mở rộng, mọi người cùng nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy toàn bộ nước Vong Xuyên đều đang sôi trào, tất cả những con đò đều đậu bên cầu Nại Hà lung lay sắp đổ, đường Hoàng Tuyền nhỏ hẹp bị Vong Xuyên sôi sục nhấn chìm, mắt thường thấy được bóng đen cực đại chậm rãi nổi lên, cho đến khi lên hết trên mặt nước thì bất ngờ dừng lại.

Đường Hoàng Tuyền bị bao phủ lại sáng lên những đốm sáng như đom đóm, từng vòng sáng nho nhỏ gắn lại thành đoàn..._ Triệu Vân Lan nhớ rõ đó là những ngọn đèn nhỏ ven đường, hình như cũng gọi là “Trần Hồn đăng”.

Ánh sáng mỏng manh giăng co với bóng đen khổng lồ, vẫn duy trì thế cân bằng yếu ớt, nhưng mà cuối cùng sẽ ra sao thì chỉ cần là người đầu óc không có vấn đề sẽ hiểu rõ ràng, chưa đợi đại quý tiểu quý ở đây phản ứng kịp, lại có một quý sai té lộn chạy vào: “Quý thành! Cổng lớn của Quý thành nứt ra rồi, loạn rồi, tạo phản rồi!”

Thập Điện Diêm La nguyên bản thống nhất đối ngoại rất cuộc mệnh ai nấy quyết, như mười con vịt cạp cạp cãi nhau rối tung.

Triệu Vân Lan ngồi yên vị trên ghế, đưa tay cọ cọ cằm, thấp giọng nói một câu: “Ui chao, cái lũ đần này.”

Nói xong, y đứng lên tóm cổ áo phán quan béo, quyết định không thềm khách khí với cái lũ châu chấu sau thu này làm gì, trực tiếp rút súng trong túi áo ra, giữa cảnh hỗn loạn của đám quý sai thực hành riết ráo công cuộc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhét luôn họng súng vào mồm phán quan: “Ông đây không có tâm tình làm trò vô nghĩa với các người, bây giờ lập tức đưa ta đi xem luân hồi, bằng không ta bắn vỡ đầu lão!”

Chúc Hồng quả thực không thể tin được y to gan lớn mật đến mức này, cô nhỏ giọng kêu lên: “Sếp Triệu!”

Đồng thời, một Diêm Vương nào đó ở trên đột nhiên lên tiếng: “Trần hồn lệnh chủ, người muốn làm gì!”

Không có mười người hô ứng, giọng nói này vừa đơn bạc lại vừa vô lực đi rất nhiều.

“Làm gì hả? Làm người!” Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng, “Nhìn mấy con chó nuôi các người lâu lắm rồi.”

Y nói rồi hung hăng đẩy phán quan: “Đi!”

“Lệnh chủ đừng bước!” Lúc này đây, giọng nói của mười người lại hợp cùng nhau.

Triệu Vân Lan chỉ nghe phía sau vang một tiếng nổ, y xoay người sang, chỉ thấy Thông Địa Nhân dưới chân không biết đã đóng tự lúc nào, đại điện mới vừa rồi tối thui tối nùi giờ đây đèn đuốc sáng trưng, thân mình Thập Điện Diêm La bại lộ trong mắt mọi người, vừa nhìn qua thì thấy một

đám ngoại trừ trang phục có hơi kì quái ra, diện mạo không ngờ cũng khá bình thường.

Sau đó cơ quan trên vách tường vặn mở, tiếng động của cơ quan âm ỉ rộn lên, trên tường mở ra một cánh cửa đá, bên trong lại là một cửa khác.

Thập Điện Diêm La hạ xuống từ điện phủ treo cao của chính mình, mỗi người lấy ra một chiếc chìa khóa tùy thân liên tục mở mười cánh cửa, bên trong là một cái hồ khổng lồ tiên khí lượn lờ, nhất thời không giống âm ti mà lại có chút tương tự Dao Trì.

Triệu Vân Lan chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một ngọn đèn cực đại cao chừng mấy chục thước nổi trên mặt hồ, giống như đúc so với những chiếc đèn nhỏ khắc chữ “Trấn hồn” trên đường Hoàng Tuyền.

Người cuối cùng mở cửa Tần Quảng Vương quay lại, thở dài, nói với Triệu Vân Lan: “Không đối gạt lệnh chủ, này chính là kiện cuối cùng trong tứ thánh khí, Trấn Hồn đăng.”

Thời điểm toàn bộ Vong Xuyên bị quấy lên, bên ngoài thoát nhìn hết sức đáng sợ nhưng đại phong nơi ngàn dặm dưới Hoàng Tuyền lại bình tĩnh vô cùng, chỉ mơ hồ truyền tới âm thanh rối loạn, Thẩm Ngụy nghe thấy, lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Lâm Tĩnh nhìn thoáng lên trên nhưng cũng không để ý, hẩn nhìn quanh Thẩm Ngụy mấy vòng, trèo lên Công Đức cổ mộc: “Người chờ ta tìm xem, trên người hẩn là có một thanh sắt mở được khóa.”

Thẩm Ngụy không chút hoang mang nói: “Không cần, chỉ cần rút thanh trùy băng trên ngực ta ra là được.”

Lâm Tĩnh run bắn người: “Có thể rút thật á? Người sẽ không sao chứ hả?”

Thẩm Ngụy: “Ừm, sẽ không, cảm ơn.”

Khẩu khí kia quả thật giống y như là giờ cơm xuống căn tin mua thức ăn rồi nói lời cảm ơn với dì chia cơm vậy.

Lâm Tĩnh không bình tĩnh được như hần, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Đây chính là người nói đó nha thầy Thẩm, đáng tiếc không thể bắt người kí giấy cam đoan mà...”

Nói xong, hai tay hần nắm lấy trùy băng trên ngực Thẩm Ngụy, căn cứ nguyên tắc đau dài không bằng đau ngắn, hét lớn một tiếng, rút mạnh cái trùy kia ra bên ngoài, Lâm Tĩnh nghe được tiếng máu thịt bị xé rách, nửa người Thẩm Ngụy bị kéo theo trùy băng, lại vì tay chân bị trói chặt mà đập về chỗ cũ.

Lâm Tĩnh đau thay hần ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng mà Thẩm Ngụy vẫn không nói không rằng.

Trùy băng hơn năm thước bị rút từ trên ngực hần ra, máu phun thật xa.

Lâm Tĩnh cả mặt đầy máu cuống quýt thăm dò tình trạng của Thẩm Ngụy.

Trong khoảnh khắc trùy băng rời cơ thể, Thẩm Ngụy tựa hồ đã nhẫn đến cực hạn, trên trán trên tóc đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, ánh mắt rõ ràng có chút tan rã.

Lâm Tĩnh sợ hần lại ngất đi, vươn tay muốn vỗ mặt hần mấy cái thì lại nhớ ra người này là Trảm Hồn Sứ, móng vuốt treo trên không trung cứng ngắt dừng lại, chỉ dám khẽ khàng kéo kéo áo hần: “Thầy Thẩm? Có nghe thấy ta nói không? Người kiên trì một chút, phải kiên trì thêm chút nữa đó, ta sẽ nhanh chóng gỡ dây cho người.”

Thẩm Ngụy vì mất máu mà đôi môi khô nứt dị thường, trong cực độ hoang mang, hẳn không tự chủ được khẽ mấp máy môi, mơ hồ gọi một tiếng: “Côn Luân.....”

Lâm Tĩnh: “Gì? Côn Luân? Côn Luân làm sao?”

Hắn đột ngột nói chen vào cuối cùng cũng gọi về được ý thức sắp mất của Thẩm Ngụy, ánh mắt Thẩm Ngụy sáng tỏ hơn một chút, lặng yên liếc nhìn Lâm Tĩnh, không đáp lời. Sau đó Lâm Tĩnh thấy vết thương dữ tợn trên ngực hẳn dần dần lành lại, nếu không có lỗ máu trên ngực áo thì miệng vết thương kia quả giống như chưa từng tồn tại, Thẩm Ngụy nhẹ giọng nói: “Phiền người, đưa cho ta cái trùy băng kia.”

Lâm Tĩnh vội vàng dâng cái trùy băng kia lên bằng cả hai tay, Thẩm Ngụy từng nói qua thứ này là do nước Vong Xuyên đông lại mà thành, không biết có phải vì nguyên do đó không mà nó còn lạnh hơn băng tuyết bình thường một chút.

Trùy băng trong tay Lâm Tĩnh đột nhiên hóa tan thành hơi nước tối đen như mực còn mang theo huyết sắc, trong nháy mắt đã bị Thẩm Ngụy hút vào miệng, chỉ vón vện một lát như vậy, khóe môi khô nứt của hắn đã tốt hơn nhiều, ánh mắt lại càng minh lưỡng.

Đoạn nghe vài tiếng vang nhỏ, xiềng xích trói buộc tay chân Thẩm Ngụy đồng loạt rời ra, trên đó chỉ còn lại vài dấu vết như cắt bằng vũ khí sắc bén, mà Thẩm Ngụy đã đặt chân xuống mặt đất.

Lâm Tĩnh nhanh chóng xuống theo: “Người không sao đấy chứ? Chúng ta làm gì bây giờ? U súc vừa nãy với tên mang mặt nạ đâu rồi?”

Thẩm Ngụy nhẹ nở nụ cười: “Gã? Đi tra xét mảnh hỗn độn bị ta bắt về rồi Ta nghĩ Thập Điện Diêm La sẽ cho gã một kinh hi.”

Lâm Tĩnh nghĩ nghĩ, thành thực nói: “A Di Đà Phật, thí chủ, ta nghe không hiểu.”

Thẩm Ngụy như cười như không nhìn hẵn một cái, quay người lại, biến mất ngay trước mắt Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh sừng sốt, thốt ra: “Bỏ mịa rồi! Mình làm lạc mất người nhà lãnh đạo! Tiền thưởng cuối năm nay ngâm nước nóng rồi!!!!”

Một cánh tay vô hình khoát lên vai Lâm Tĩnh, hẵn nghe thấy tiếng Thẩm Ngụy nói ngay bên cạnh: “Ở trên là Vong Xuyên thủy, người phải nghĩ cách đi lên, sau đó đến Địa Phủ, Vân Lan quá nửa vẫn đang ở bên kia, chúng ta đi tìm y, ta đi với người, chỉ là người tạm thời đừng tiết lộ tung tích của ta.”

Lâm Tĩnh: “Hở, sao lại thế?”

Thẩm Ngụy dường như thấp giọng cười: “Nếu ta xuất hiện, còn làm sao mà diễn được một màn kịch vu oan giá họa nữa đây?”

Lâm Tĩnh run run run run, im lặng niệm phật hiệu trong lòng, cảm giác lãnh đạo nhà mình sảy chân một bước để hận ngàn đời rồi.

Lúc này nhân gian đã là đêm khuya, Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành vẫn đang bước thấp bước cao soi đèn pin điều tra khu biệt thự thêm lần nữa. Trên cổ Sở Thứ Chi đeo một cây sáo nhỏ, theo bước đi của hai người, sáo nhỏ sẽ phát ra những tiếng huýt cao thấp không đều, là để hấp dẫn vong linh.

Sở Thứ Chi thấy mình đưa theo Quách Trường Thành quả thực sấp thành người theo chủ nghĩa hòa bình đến nơi rồi, nào lồi nào kéo nào bám đuôi chẳng tha chuyện gì, ngày phục đêm ra tất tần tật đều học theo Lôi Phong (1) ..._Lúc thì tìm con gái rời nhà đi bụi ở đầu đường cao tốc, lúc lại kiếm vong linh không biết chạy đằng nào.

Bỗng nhiên, âm thanh của sáo nhỏ trên cổ hẳn cao lên một chút, tiếng như họa mi hót vang, Sở Thứ Chi nâng tay bảo Quách Trường Thành dừng bước, hai người đứng giữa con đường nhỏ hoang vắng, nghe âm thanh sáo nhỏ càng ngày càng vang, trầm trầm bổng bổng, âm cuối kéo dài thật dài như tiếng còi dẫn đường.

Quách Trường Thành mở to đôi mắt đã nhỏ nước mắt trâu, nhìn thấy ở cuối con đường có một cậu thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục của công ti chuyển phát nhanh đang mê mang đi theo tiếng sáo đến bên này.

Quách Trường Thành khẽ kéo kéo áo Sở Thứ Chi, thấp giọng nói: “Đó là người hay là.....”

Sở Thứ Chi: “Quý.”

Quách Trường Thành giật nảy mình, nhưng mà ngay sau đó cậu thấy biểu cảm mờ mịt trên mặt người trẻ tuổi nọ thì không biết vì sao mà bỗng dưng chẳng còn sợ hãi nữa, ngược lại có chút xót xa.

Người trẻ tuổi bị tiếng sáo hấp dẫn đến thẳng trước mặt hai người, kỳ quái nhìn nhìn bọn họ, cào cào tóc: “Hai vị tiên sinh sao lại ở bên ngoài muện thế này, lạnh lắm đó, mau về nhà đi thôi.”

Sở Thứ Chi lên tiếng hỏi: “Cậu đi đâu đây? Cũng sắp phải về rồi chứ.”

Người trẻ tuổi cười cười: “Đúng vậy, bảo vệ đã kí nhận gói hàng rồi, hôm nay không cần lấy giấy tờ nữa, tôi có thể tan tâm về nhà sớm một chút.”

Sở Thứ Chi lấy trong lòng ra một cái bình nhỏ, mở miệng hướng về phía người trẻ tuổi: “Vậy cậu vào đây, tôi đưa cậu về nhà.”

Người trẻ tuổi sững sốt một lát, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt dần biến mất, trong nháy mắt giống như đã hiểu được cái gì.

Quách Trường Thành bỗng nhiên mở miệng: “Cậu tên là gì?”

Người trẻ tuổi chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu một lúc, hoang mang nói: “Hình như..... Không nhớ rõ.”

“Tôi nhớ.” Quách Trường Thành nhỏ giọng nói, “Tôi đã xem qua chứng minh thư của cậu, cậu tên là Phùng Đại Vĩ, sinh năm 1989, trong nhà còn có anh trai, đúng không?”

“Tôi đều nhớ cả.” Quách Trường Thành nói rồi lấy một cuốn sổ nhỏ trong túi ra mở cho cậu ta xem, trên đó ghi lại thông tin của mỗi người mất tích, “Anh trai cậu nói, nếu cậu không còn, anh ấy sẽ chăm sóc cha mẹ cậu, bọn họ bây giờ rất đau lòng, nhưng sau này sẽ khá lên thôi.”

Trong đôi mắt của cậu nhóc Phùng Đại Vĩ chợt ầng ậng nước.

Sở Thứ Chi không nói gì, chờ Quách Trường Thành tiếp tục.

“Vào đi, chúng tôi đưa cậu đi, còn lang thang nữa thì trời sáng mất.” Quách Trường Thành nói, “Ánh nắng không tốt cho người như cậu đâu.”

Phùng Đại Vĩ cúi đầu lau nước mắt: “Tôi chết rồi, phải không?”

Quách Trường Thành chần chừ một chút, gật đầu.

Phùng Đại Vĩ: “Tôi vì sao mà chết? Bị người ta hại chết sao? Nếu bắt được người xấu rồi có thể cho chúng tôi báo thù không?”

Quách Trường Thành không biết nói thế nào, Sở Thứ Chi cất tiếng nói trầm thấp: “Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cậu cứ yên tâm.”

Phùng Đại Vĩ cúi đầu, nhìn chăm chăm miệng bình nhỏ một lúc lâu, lại lau nước mắt lần nữa: “Nhưng tôi làm sao lại chết được? Tôi còn chưa sống đủ mà?”

“Vào đi, kiếp sau lại được đầu thai.” Sở Thứ Chi bắt đầu mất kiên nhẫn.

Phùng Đại Vĩ cười khố một tiếng: “Kiếp sau, thì để kiếp sau nói đi..... Có thể cho tôi nhắn vài lời với ba mẹ và anh trai được không?”

Sở Thứ Chi nhíu mày, vừa định nói thì Quách Trường Thành đã vội cầm ra quyển sổ của cậu rồi thành thật viết xuống hai chữ “lời nhắn” trong trang ghi chép về Phùng Đại Vĩ bằng nét chữ trẻ con: “Cậu nói đi.”

Phùng Đại Vĩ sụ sà sụ sị nói liên miên một đống lông gà vò tói, Quách Trường Thành ghi không sót chữ nào, cuối cùng đưa cho Phùng Đại Vĩ xem, tên nhóc cầm tay cậu tự đọc lại từng câu từng chữ, bấy giờ mới gian nan cười: “Đi thôi, tôi yên lòng rồi...Không yên lòng cũng chẳng làm gì được, người anh em à, cậu là người tốt, tôi cảm ơn cậu.”

Nói xong, cậu ta hít sâu một hơi, chui vào trong cái bình của Sở Thứ Chi.

-

Chú thích.

(1) Lôi Phong: (1940- 1962) , là một chiến sĩ giải phóng quân vĩ đại của Trung Quốc, toàn tâm toàn ý giúp đỡ người khác và phục vụ vì nhân dân trong suốt cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Chương 102

Sở Thứ Chi đẩy chai lại bỏ vào túi, quay đầu bảo Quách Trường Thành: “Đi, đi tìm người kế tiếp.”

Quách Trường Thành lon ta lon ton đi theo, được mấy bước, Sở Thứ Chi bỗng nhiên nói với cậu mà không quay đầu lại: “Cậu làm cũng không tệ lắm.”

Quách Trường Thành vốn chính là đứa nhóc chỉ cần tươi tí ánh mặt trời thì sẽ trở nên xán lạn, bất ngờ bị khen một cái, cả người đã bị cảnh xuân tươi đẹp làm cho sắp không xong, nhất thời nói năng lộn xộn, quên cả việc phải cảm ơn người ta nữa.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên mấy tiếng tru dài, lũ Quỷ tộc cấp thấp còn ở lại nhân gian thấy huyết nhục mới mẻ lập tức ngoác miệng đánh tới.

Sở Thứ Chi giữ chặt Quách Trường Thành kéo cậu về phía sau, nhắc chân đạp ra ngoài, chỉ nghe một âm vang trầm đục, Quỷ tộc u súc bị hấn đạp ngay giữa ngực phải lui mấy bước về phía sau, ngời phịch xuống đất.

Ba bốn con u súc lui lại vài bước, sau đó kề vai sát cánh đồng thời vọt lên.

Sở Thứ Chi đẩy ngực Quách Trường Thành: “Trốn xa một chút.”

Sau đó hấn vói tay lấy súng và bùa chú của mình.

Thế mà Thi Vương theo gót Lôi Phong nhiều ngày còn chưa kịp ra uy giã gân giã cốt, đã có một bóng người đột nhiên dừng trước mặt Sở Thứ Chi, đó là một người đàn ông trẻ tuổi, trong tay cầm một thanh lao nhọn

hoắt như xuyên kẹo hồ lô xuyên đầu chuẩn đấy, chỉ mất thời gian một cái chớp mắt đã xuyên mấy Quỷ tộc cấp thấp thành một xiên thịt ghê tởm.

Thanh niên này nhìn thì có vẻ hơi xấu xí nhưng cười rộ lên lại hết sức chân thành, gã thu hồi mũi lao trong tay lau lau sang một bên rồi đi tới trước Sở Thứ Chi: “Này, anh bạn, không sao chứ?”

Sở Thứ Chi tên này mắc bệnh quái tính tuổi mới lớn giai đoạn cuối, đối với người xa lạ hẳn luôn bảo trì trạng thái đề phòng vô cùng nghiêm túc, thấy người ta đến gần là lập tức nhú mào.

Cũng may đối phương khá biết nhìn sắc mặt, thấy mặt hắc khó coi thì cũng không tấn mồi về phía trước nữa mà đứng nguyên tại chỗ, hữu hảo cười: “Ta là tán tu, cảm thấy bên này có chút không thích hợp mới chạy qua nhìn thử, anh em đừng hiểu lầm.”

Sở Thứ Chi hơi gật đầu, thái độ vô cùng cao quý lãnh diễm không thèm nói tiếp, chỉ là xoay người gọi Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, đi.”

Quách Trường Thành vội vàng chạy tới, ai ngờ thanh niên kia không ai mời cũng tự đi theo, đại khái là nhìn thấu Sở Thứ Chi có tính cảnh giác cao độ không thích để ý người khác, gã hoá tốc chuyển lửa đạn về phía Quách Trường Thành: “Vừa rồi là quái vật gì vậy? Sao nơi này lại không có người? Xảy ra chuyện gì?”

Quách Trường Thành không quen việc người khác hỏi cậu một đống lớn như vậy..._Cậu rất dễ quên mất trình tự trước sau, đầu óc vừa loạn sẽ mất búng khả năng tư duy, đành phải gửi cho đối phương một ánh nhìn vô tội: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Thanh niên lại hỏi: “Nè anh em, hai người đang làm gì thế?”

Quách Trường Thành nhỏ giọng nói: “Cảnh sát.”

“Ô! Thật không?” Thanh niên cảm khái một tiếng, tự nhiên như ruồi bắt chuyện với Quách Trường Thành.

Sở Thứ Chi nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau thì cũng không can thiệp vào thế nhưng vẫn hết sức lưu tâm, chỉ nghe thanh niên kia quả có tài ăn nói, nói hai ba câu đã phát hiện tật xấu chướng ngại giao tiếp của Quách Trường Thành thì lập tức đổi phong cách khác, không lái nhái truy hỏi nữa mà chuyển thành thoải mái nhắc tới chuyện trong tiểu trấn biệt thự, ngẫu nhiên nói bóng nói gió thăm dò lai lịch bọn họ.

Bọn họ đi một đường, lại có sáu bảy hồn phách bị thu vào chai, hai cái bình nhỏ nhanh chóng bị nhét đầy, trong bóng đêm tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, Sở Thứ Chi nhét hết chúng vào túi xách bên hông, lại lấy ra một cái khác.

Thi Vương tính tình cực đoan lạnh lùng, mà Thi đạo vốn chính là tà ma ngoại đạo thế tục không dung, Sở Thứ Chi tự cô tự ngạo không quan tâm công đức của mình, cũng không màng tới.

Hắn vẫn cảm thấy cái gọi là “Đạo nghĩa” đều chỉ có người ngoài mới nói được mà thôi, đối trá xấu xa khởi động từ mạch ngầm, thoát nhìn càng đơn thuần tốt đẹp, nói không chừng trụ cột lại càng đen tối.

Thế nhưng hắn ôm ấp cái nhìn ác ý như thế với người khác, lại cố tình nhấn nổi Quách Trường Thành.

Sở Thứ Chi cũng không tự nói được đó là do đã quen mà thành đương nhiên hay là vì lý do gì khác.

Dù sao thì khi hắn nhìn mấy cái hồn trong bình bên hông, trong lòng nảy sinh một cảm giác khó tả, cảnh này khiến hắn vừa xía xói Quách Trường Thành ăn no rửng mỡ, vừa yên lặng trong đêm hôm khuya khoắt này đi cùng cậu để tìm kiếm linh hồn phân tán.

Quý tộc du dãng trong khu biệt thự còn rất nhiều, thanh niên xa lạ luôn giúp bọn họ thanh lý u súc chặn đường, đôi khi Sở Thứ Chi thậm chí còn không kịp ra tay.

Thanh niên xa lạ ra tay vừa nhanh vừa hiểm, Sở Thứ Chi theo bản năng càng gia tăng phòng bị, cho nên khi gã hỏi đến Trấn Hồn lệnh thì Thi Vương nhin không được lạnh lùng nhắc nhở một câu: “Tiên sinh, có một số việc không nên hỏi thì đừng lảm miêng, vô duyên vô cớ chọc người chán ghét để làm gì?”

Ngược lại là Quách Trường Thành rất đổi ngược ngược cười cười: “Thực xin lỗi, Sở ca của tôi là người rất tốt, thực ra ý anh ấy không phải như vậy đâu, chỉ là chúng tôi có quy định.....”

Thanh niên sửng sốt một chút rồi hiền hòa gật đầu lia lịa: “A, ha ha, không sao không sao, là tôi lảm mồm, xin lỗi người anh em nha, tôi đây không có tâm nhân, chỉ được cái nhanh mồm nhanh miêng, có lúc làm cho người ta thấy thật phiền...Cậu em này không thấy tôi phiền chứ?”

Quách Trường Thành lập tức nói: “Sao có thể chứ, anh giúp chúng tôi không ít chuyện mà, tí nữa về thị trấn tôi mời anh ăn cơm, anh là người tốt.”

Thanh niên lập tức gật đầu đồng ý, đúng lúc này bọn họ đi qua một cửa hàng nhỏ, sườn mặt thanh niên chiếu lên cửa kính, vẫn đang tươi cười sáng lạn nói chuyện phiếm với Quách Trường Thành, mà Quách Trường Thành trong lúc vô ý đảo mắt qua cửa kính phản quang...__

Cậu kinh ngạc nhìn thấy, ảnh ngược phản chiếu trên cửa kính của anh trai thiện lương nhiệt tình trước mắt là một quái vật cậu chưa từng gặp qua, toàn thân tối đen, lúc bắt đầu thì huyền hóa ra một cái đầu tròn, ở trên cửa kính, nó đang hung dữ há miêng về phía cậu, miêng đầy răng nanh như một thứ hình cụ cổ xưa.

Quách Trường Thành chưa kịp kêu to, đèn pin nhỏ trong túi áo đã có phản ứng trước rồi, một chuỗi hỏa hoa vọt về phía thanh niên diện mạo thuần lương, Sở Thứ Chi ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Quách Trường Thành chân tay luống cuống đứng đó, mà thanh niên vừa rồi trong nháy mắt đã nhảy ra xa hơn mười thước, như không hề dùng lực nhảy lên tận nóc của một ngôi biệt thự.

Sở Thứ Chi biết đèn pin không theo khống chế của Quách Trường Thành mà là phản ứng tất nhiên khi cậu sợ hãi, vì thế hấn nhét bình thủy tinh đang nắm trong tay vào túi, nheo mắt nhìn người đang đứng trên cao: “Thế này là sao?”

Người ở trên cao đã không còn tươi cười, từ nơi cao lạnh lùng nhìn xuống Quách Trường Thành: “Đúng vậy cậu nhóc, chuyện gì đây?”

Quách Trường Thành: “Anh...anh ta...cái bóng.....”

Sở Thứ Chi mở đèn pin, bóng dáng cô độc của thanh niên dưới ánh đèn hiện lên không chút che giấu mà nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng thấy vấn đề gì, thanh niên ngồi xổm trên nóc nhà cho hấn chiếu, nhìn quanh nhìn quất hỏi lại: “Cái bóng của tôi làm sao?”

Sở Thứ Chi nghi hoặc nhìn Quách Trường Thành một cái, Quách Trường Thành không biết nói thế nào.

Thanh niên lắc đầu, thở dài: “Tôi thật đúng là ở hiền mà không gặp lành, cả đường đi theo giúp các người, chưa được câu cảm ơn thì không nói đi, ban này mà không tránh nhanh thì có phải đã toi mạng trong tay cậu em nhìn qua rất phúc hậu này rồi không?”

Sở Thứ Chi dứt tay vào túi nhú nhú mày, lúc này, cây sáo nhỏ đeo trên cổ hấn lại bỗng dưng im bật, xa xa truyền tới tiếng bước chân lạo xạo trong bóng đêm làm người ta ớn lạnh, trên cổ Quách Trường Thành nổi lên một tầng da gà, sau đó là tiếng thở dốc trầm nặng, qua một lát yên tĩnh, một

u súc có cái đầu tròn to tướng chui ra từ lòng đất, vừa đúng kẹt giữa Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành, còn mặt đối mặt với cậu.

Đại phong hình như càng ngày càng lực bất tòng tâm, quý tộc du đảng trên nhân gian theo hương vị máu thịt tươi mới càng chạy càng gần, mà ở không ngoài năm mươi cây số cách nơi này trong thị trấn kia, mọi người vẫn không hề hay biết, đèn đuốc sáng trưng.

Tần Quảng Vương khoát tay phải đi hình ảnh trên Âm Dương Quỷ Kính, biểu cảm trầm trọng nói với tên giặc cướp dám cầm súng bắt cóc phán quan Triệu Vân Lan: “Lệnh chủ, người còn chưa ý thức được sao? Đại phong đã phá, bao nhiêu năm nay nó là do Trảm Hồn sứ đại nhân thủ vậ, nhưng trước mắt không biết hẳn ở nơi nào, lại càng không biết sống chết ra sao, đèn nhỏ trên đường Hoàng Tuyền bất quá chỉ trì hoãn được một chút mà thôi, mắt thấy tai ương ập đến Địa Phủ, sau đó chính là nhân gian, mong ngài hãy bình tĩnh trước, nếu không phải là thời điểm không bình thường, chúng tôi tuyệt đối sẽ không thử ngài như vậy, bây giờ vẫn nên đồng tâm hiệp lực cùng vượt qua họa kiếp này mới phải.”

Quả nhiên ...Triệu Vân Lan nghĩ, đây là tát một bạt tai lại cho một viên kẹo, binh trước lễ sau.

Y hạ mắt, bất động thanh sắc, buông phán quan ra, lại không bỏ súng trong tay, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Trấn Hồn đằng tiên khí lượn lờ.

“Vậy ý của Tần Quảng Vương là thế nào?”

Bên ngoài chìm trong hỗn loạn, cũng may mà vị Tần Quảng Vương này họa đến trước mắt vẫn có thể bất động như núi, nếu “mông nặng” cũng được xét kỷ lục Guinness thì chắc chắn lão sẽ là độc tôn tam giới.

Triệu Vân Lan vừa hỏi như vậy thì Tần Quảng Vương lập tức thở than một hồi rồi dùng giọng điệu như tụng lời kịch vai trung niên mà nói: “Trấn

Hồn đăng năm đó là do thân thể của đại hoàng sơn thánh Côn Luân Quân biến thành, an hồn trừ tà, là thứ cuối cùng trong tứ trụ, cũng là vòng bảo hộ cường đại nhất, nhưng là..... Ai, lệnh chủ mời nhìn qua đi.”

Lão nói đoạn, muốn lập tức dẫn Triệu Vân Lan đến bên hồ có Trấn Hồn đăng, Triệu Vân Lan lại không tiến một bước mà lạnh lùng nhìn lão, Tần Quảng Vương có chút xấu hổ, vì thế đành ra dấu tay, Trấn Hồn đăng chậm rãi nổi hẳn lên mặt nước, từ từ trôi về phía bọn họ, nghiêng nghiêng đồ đồ làm cho người bên dưới thấy rất rõ ràng..._Nó không có bậc đèn.

“Nay đến tình trạng này, chúng ta cũng nên thẳng thắn, tiểu thần bất kính với Côn Luân Quân, mong sơn thánh nương tình tiểu thần phẩm cấp thấp lại lo lắng hết lòng cho an nguy tam giới mà khoan dung một chút.”

Chúc Hồng lấp bắp kinh hãi quay nhìn Triệu Vân Lan, nhưng mà người đàn ông kia ngoài mặt không chút biến hóa, rành rành một bộ dáng đã biết rõ trong lòng.

Triệu Vân Lan lẳng lẳng nhìn Tần Quảng Vương: “Chỉ số thông minh của ta khá thấp, nghe không hiểu lắm, ngài muốn thử ta cái gì?”

Tần Quảng Vương nhất thời câm họng.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười của y phi thường cổ quái, có một chút châm chọc, lại càng nhiều vẻ không biết nên cười hay nên khóc: “Sao lại ngăn cản phán quan đưa ta đi tới nhìn Luân Hồi? Nếu Diêm Vương biết nhiều bí văn như vậy, lẽ nào lại không biết kị ức và thần lực của ta bị Thần Nông phong ấn sao? Thần Nông hóa thân Luân Hồi, ta muốn đi tìm cách lấy lại sức mạnh, nói không chừng có thể giúp các người dẹp yên Quỷ Vương khí thế bức nhân ngoài kia, sao lại muốn ngăn ta lại... Một Diêm Vương nho nhỏ, cái gì làm cho người năm chắc dám đối đãi ta như vừa nãy thế??”

Tần Quảng Vương không nghĩ tới mình chỉ nói sai có một câu mà đã mang lại nhiều phiền toái như vậy, vội vàng sửa lời: “Là tiểu thần tìm sai từ.....”

“Ta thấy chẳng phải là vấn đề tìm từ đâu,” Triệu Vân Lan ngắt lời lão, “Kỳ thật người vốn biết, năm đó khi Thần Nông phong ấn ta, vì một nguyên nhân nào đó mà ký ức và lực lượng của ta vĩnh viễn không thể khôi phục được, có phải không?”

Tần Quảng Vương ánh mắt chấn động: “Đây...đây thực sự là...ở thời khắc quan trọng này, chúng ta không muốn sơn thánh lãng phí thời gian....”

“Người còn chưa nói người muốn thử ta cái gì đâu.” Triệu Vân Lan lại một lần nữa ngắt lời.

Chúc Hồng dường như đã hiểu được cái gì qua thái độ của y, chỉ yên lặng đứng sau lưng Triệu Vân Lan, sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm Tần Quảng Vương đối diện.

Không đợi đối phương đáp lời, Triệu Vân Lan đã ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp: “Nếu người nói không nên lời thì để ta đây nói thay người đi. Người muốn thử xem chuyện ‘Sức mạnh của Côn Luân Quân vĩnh viễn không có khả năng khôi phục’ rốt cuộc có phải là sự thật không, đúng chứ? ‘Thất lễ’ so ra nhỏ hơn tội danh của việc mà người sẽ làm chứ gì?”

Tần Quảng Vương: “Lệnh chủ nghĩ đi đâu.....”

“Vốn dĩ ta cũng rất hoang mang, cho đến khi ta nhìn thấy Trấn Hồn đang bị các người giấu ở chỗ này.” Triệu Vân Lan hơi nhíu mày, “Hơn nữa..... Tần Quảng Vương nhắc nhở ta, Trấn Hồn đang từng là nhục thân của ‘ta’ biến thành, có phải người muốn nhắc luôn ta một câu rằng bậc đền của Trấn Hồn đang năm đó là tâm đầu huyết của Côn Luân Quân không?”

Y đã nói đến nước này, cũng chính là đối mặt trở mặt, Tần Quảng Vương rốt cục im lặng .

“Người đưa ta tới đây, là định rút tâm đầu huyết trong tim ta ra?” Triệu Vân Lan nheo mắt nhìn Tần Quảng Vương từ trên xuống dưới, “Một đời ta đùa giỡn lưu manh người khác, vốn tưởng đã tu luyện thành một tay lưu manh già đời đánh đâu thắng đó rồi cơ, không ngờ bây giờ còn gặp được kẻ dám đùa giỡn lưu manh tận đầu mình.”

Thập Điện Diêm La đều hạ xuống, một đám quần áo lòn lẹt bay bay như một lũ vẹt tán loạn, tiếp tục sử dụng hợp thể đại pháp: “Lệnh chủ cao phong lượng tiết, mong ngài hãy lấy đại cục làm trọng.”

Triệu Vân Lan như cười như không nhìn bọn họ, Chúc Hồng lại bùng nổ trước, thân dưới của cô biến thành đuôi rắn khổng lồ cuốn lấy Triệu Vân Lan, khoe mày thanh tú kéo dài lộ ra đôi thú đồng dựng thẳng của động vật máu lạnh: “Các người có biết y chỉ là phạm nhân hay không?”

Triệu Vân Lan ung dung nhàn tản trả lời thay đổi phương: “Mắt có mù đâu, đương nhiên là biết.”

Vảy rắn trên người Chúc Hồng đỏ tươi như máu, cô để lộ lưỡi rắn hồng sậm: “Sao các người không nói thẳng là muốn lấy mạng y luôn đi?!”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng cười nhạt: “Nói thế không khó nghe quá à?”

Dàn đồng ca thập điện lại dội lên: “Phạm nhân đều có sinh lão bệnh tử, là chuyện thường trong luân hồi.”

Triệu Vân Lan cười lớn.

Dưới lòng đất lại truyền đến chấn động kịch liệt, mọi người nhìn về hướng cửa chỉ thấy tiểu quý trong Quý thành chạy khắp nơi, quả thực không còn chút trật tự nào, bóng đen nơi Vong Xuyên giãy dụa ngày càng

mãnh liệt, đèn nhỏ ven đường Hoàng Tuyền lung lay sắp ngã. Có tiểu quý nóng ruột thậm chí còn lao đầu vào điện Diêm Vương.

Đầu trâu mặt ngựa bảo vệ chặt cánh cửa, mặt ngựa quay đầu: “Đại nhân, sắp giữ không nổi nữa!”

“Trảm Hồn sứ ước định với Thần Nông bảo vệ đại phong, tiếp chưởng Côn Luân, sẽ không vô cớ đại khai sát giới, thấy được hãn có thể nhẫn được đến đâu ắt sẽ nhẫn cho nên các người ở trước mặt hãn cũng là không hề sợ hãi thế này sao?” Triệu Vân Lan thở dài, nhẹ nhàng buông một câu, “Chư vị, ta thật muốn lắm miệng xin khuyên chư vị một câu, ‘Làm người phải chừa lại một con đường, ngày sau còn gặp lại’.”

Cả thân thể Chúc Hồng hóa thành cự mãng, vảy rắn đỏ tươi phủ trùm, vụt phóng về phía Tần Quảng Vương đứng gần nhất mà cản tới, vài tên Quỷ sai vội vàng xông lên, rút cương xoa và đại đao chặn trước mặt Diêm Vương.

Tần Quảng Vương nâng tay chỉ Triệu Vân Lan: “Bắt y lại!”

Một thanh âm chột chen vào, lạnh lùng hỏi lại: “Bắt ai?”

Chỉ thấy một làn sóng Yêu tộc xông vào, mỗi người đều là tộc trưởng hoặc trưởng lão các tộc, trong đó ánh mắt của Xà tứ thúc quét qua trên người Chúc Hồng, tứ thúc vốn muốn mang toàn tộc ra đi đồng thời dùng biện pháp mạnh đưa theo Chúc Hồng không ngờ lại không nói gì cô.

Tộc trưởng tộc có năm nay là bốn mạng, Xà tứ thúc bước ra từ trong đám người trịnh trọng hành lễ với Triệu Vân Lan: “Sơn thánh, tiểu yêu có mắt mà không thấy Thái Sơn.”

Ngay cả Nha tộc còn biết y là do ai chuyển thể thành, tộc trưởng Xà tộc thật sự “Không nhìn thấy Thái Sơn” hay là giả vờ không biết thì không

cần nói nữa, Triệu Vân Lan cũng chẳng vạch trần tại trận, chỉ mỉm cười gật đầu như đang xem cuộc vui.

Xà tứ thúc nghĩa chính ngôn từ nói: “Địa phủ chấp chưởng luân hồi luân luân ngạo mạn vô lễ với đạo hữu, cái khác không chấp nhận với các người, nhưng Côn Luân Quân có đại ân che chở ngàn năm đối với Yêu tộc, Yêu tộc có không đông đảo đi chẳng nữa cũng không thể để mặc cho các người vô lễ với chuyển thế của tiền thánh!”

Tần Quảng Vương mở miệng đầu tiên: “Yêu tộc có ý gì?”

Nha tộc trưởng lão không hiểu lý do vì sao đã thoát ly Yêu tộc còn chen trở lại khàn giọng đáp: “Muốn trách thì trách Diêm Vương bội bạc, quá không phúc hậu.”

Xà tứ thúc hơi nhăn mày, vốn dĩ ông không muốn nói trắng ra như vậy, bị người xé toạc ra rồi thì có chút không biết phải xuống đài thế nào.

Ai ngờ lúc này lại có người lên tiếng: “Lão Diêm Vương, chúng ta theo lão lên đỉnh Côn Luân cùng trấn áp Quỷ Vương, lão lại đâm sau lưng một đao là ý làm sao?”

Lần này là Tam Thanh đạo tông.

“Địa Phủ quá vô sỉ, lần trước triệu tập chúng ta lên núi Côn Luân cùng nhau đối phó Quỷ tộc thì ra là có nguyên nhân, dám âm thầm để lại dấu hiệu trên người chúng ta, dẫn dắt hỗn độn trong Đại Bất Kính Chi Địa đi khắp nơi...Phàm là Địa Phủ có một chút lương tâm, chẳng lẽ không nên ngăn chặn thứ này dưới lòng đất ư?”

Rất nhanh sau đó, nào là Tây Thiên La Hán, các lộ tán tiên vân vân vũ vũ có liên quan đều đến đông đủ.

Tần Quảng Vương nổi cơn tam bành: “Đại phong vũ là họa kiếp của tam giới, sao lại thành Địa Phủ gánh chịu một mình?”

Lời này chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, các lộ đại thần trong điện Diêm Vương mồm năm miệng mười cãi nhau loạn xạ, ngược lại chẳng có ai chú ý đến Triệu Vân Lan. Y thấp giọng nói với Chúc Hồng đã ngoan ngoãn biến hình đứng một bên từ lúc thấy Xà tứ thúc: “Sao tôi lại không mang bóng ngô với coca vào cơ chứ?”

Đúng lúc này, bóng đen trong Vong Xuyên dâng cao mấy chục thước, những ngọn đèn nhỏ cùng lúc tắt phụt, không biết là ai cao giọng hô một tiếng: “Quý tộc!”

Quả nhiên nơi hỗn độn dâng cao có một đám Quý tộc tuôn ra đầu tiên, số lượng không nhiều nhưng đúng lúc chọc trúng thần kinh đang căng thẳng của mọi người.

Mà không biết là vì sao lại khéo như vậy, ngay sau đó chính là Quý Điện thò ra từ trong Vong Xuyên.

Đại phong tuy rằng lung lay sắp đổ nhưng chưa thực sự tan vỡ... Tình huống bây giờ chỉ Thẩm Ngụy và Quý Điện là biết rõ trong lòng, Quý Điện muốn thiết hạ cạm bẫy vậy khốn Thẩm Ngụy nên đã rút ra một luồng hỗn độn từ trong khe hở để tạo nên hiện tượng giả đại phong vũ, ai ngờ luồng hỗn độn nho nhỏ kia lại bị Thẩm Ngụy tóm được, không biết đã mang đi đâu.

Quý Điện vừa đa nghi vừa thần kinh, gã vốn không có thấy làm sao, cố tình lại nghe thấy Thẩm Ngụy mạn nhạt mấy lời như giả như thật dưới Công Đức cổ mộc, thế là nhất thời đứng ngòai không yên.

Quý Điện không nghĩ tới một mẫu hỗn độn con con lại làm ra động tĩnh lớn đến vậy cho Địa Phủ, gã vừa mới đuổi theo tung tích đến đây, mới

trời lên khỏi mặt nước đã thấy trận thế trên bờ, kinh hãi biết mình mắc mưu, muốn rút lui đã không còn kịp nữa rồi.

Trong hỗn loạn có người hô to một tiếng: “Quý Vương!”

Tần Quảng Vương lập tức thuận nước đẩy thuyền: “Quý Vương đã ra ngoài, bất luận thế nào, chư vị muốn tranh cãi ai đúng ai sai ngay thời khắc mấu chốt này sao?”

Dàn đồng ca thập điện vội đuổi kịp lời lão: “Nếu chư vị còn biết cái gì gọi là ‘Đại cục’, trước mắt buông thành kiến môn phái tiểu gia, liên kết đối phó Quý tộc!”

Trong khoảnh khắc, Quý Vương đã bị bao vây trùng trùng, Quý Điện âm thầm cáo giận Thảm Nguy tính kế hãn, thế nhưng dù gì đi nữa gã vẫn cho rằng chuyện giữa mình và Thảm Nguy trước sau vẫn là chuyện riêng của hai người, chẳng liên quan gì đến cái lũ kiến cỏ ô hợp này sất.

Nháy mắt, gã đã nhảy lên mấy trượng cao so với mặt nước, vừa hô lên, vô số Quý tộc vọt ra từ nước Vong Xuyên, hỗn độn có thể cắn nuốt vạn vật hợp thành bình phong khổng lồ ngay phía sau chúng.

Trong ngoài Diêm Vương điện đều biến thành chiến trường.

Chúc Hồng có chút lo lắng cho tứ thúc, nóng lòng muốn gia nhập cùng Yêu tộc, bị Triệu Vân Lan giữ chặt lấy: “Cô nhìn kỹ xem bên trong là người ở trình nào, nhóc con đừng có nhảy vào phiền toái.”

Lúc này, một tướng Quý tộc cấp bậc khá cao đã giết đỏ con mắt, không biết thế nào lại vọt đến trước mặt Triệu Vân Lan, Triệu Vân Lan nâng tay bắn một phát bị đối phương né được, đang định bồi thêm phát nữa thì bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng chuông quen thuộc, Lâm Tĩnh mất tích mấy ngày xuất hiện vung tay ném ra mấy lá bùa chữ “Vạn”.

Quý tộc trực tiếp hóa thành một luồng khói đen.

Lâm Tĩnh lôi Triệu Vân Lan trốn vào mật thất chứa Trấn Hồn đăng: “Còn không mau tránh đi, hai người còn xem náo nhiệt cái nỗi gì?”

Triệu Vân Lan dùng thần sắc âm tình bất định đánh giá hẳn: “Hai tiếng lúc này là người hô đẩy há?”

“.....” Lâm Tĩnh, “Ta đã nắn cổ họng để hô.”

“Nắn cổ hô? Người gào rách cổ ta cũng nhận ra.” Sắc mặt Triệu Vân Lan âm trầm như trời sắp nổi bão, “Thậm Nguy, còn không mau lăn ra đây cho ta!”

Chương 103

Phía sau cửa đá của mật thất, Thẩm Ngụy rốt cuộc cũng chậm rãi hiện hình, hắn mới vừa sai Lâm Tĩnh làm chuyện xấu nhưng lại không có một chút biểu cảm bất an.

Ánh mắt Triệu Vân Lan dừng lại ở vết máu trên ngực hắn như muốn đóng đinh vào đó. Bàn tay buông bên người siết chặt đến nỗi nổi lên gân xanh, nhìn qua như thể muốn đâm cho Thẩm Ngụy một phát.

Nhưng mà cuối cùng Triệu Vân Lan lại chẳng nâng lên một ngón tay nào, y hoàn toàn trầm mặc, đầu lưỡi đặt ở hàm trên cưỡng bách chính mình câm miệng, sau đó yên lặng đếm đếm, đếm rồi tận hai lần, cuối cùng cái kẻ luôn tự giấu mình “Chỉ số thông minh không cao” này cũng dớp miệng qua đen một lời thành sấm..._Ước chừng mất đến gần hai phút, y mới khó khăn đếm được đến ba mươi.

Lâm Tĩnh nắm bắt tình hình cực nhanh, ngay trong thời khắc Thẩm Ngụy lộ diện hắn đã bịt miệng Chúc Hồng rồi lôi em gái mặt đầy nghi hoặc chạy sang một bên.

Triệu Vân Lan im lặng càng lâu, Thẩm Ngụy lại càng nôn nóng bất an, cuối cùng cũng đến lượt Triệu Vân Lan mở miệng: “Thẩm Ngụy.”

Trong nháy mắt đó, ngữ khí của y làm cho Thẩm Ngụy nhớ tới khi Triệu Vân Lan nhìn thấu âm mưu trong đại thần mộc đã mỗi một nói một câu “Người mà còn như vậy, ta thật sự sẽ trở mặt với người.”

Thẩm Ngụy chợt hoảng hốt, hắn liền lĩnh đi về phía trước muốn tới bên y, ai ngờ vừa nhấc bước thì Triệu Vân Lan đã khoát tay ngăn hắn lại.

“Đừng tới đây.” Triệu Vân Lan cúi đầu, đồng thời hạ giọng cực thấp cực thấp, “Trước tiên đừng qua đây, giờ không phải lúc người ra mặt.”

Thẩm Nguy đành phải cứng ngắc đứng lại nơi đó.

Chúc Hồng không rõ chân tướng, tròn xoe mắt hỏi Lâm Tĩnh: “Thế là ý gì? Sao lại không phải lúc ra mặt? Sao lại không thể ra mặt?”

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói: “A Di Đà Phật, cô đừng quản.”

Chúc Hồng: “.....”

Triệu Vân Lan nhìn vết rách loang lỗ máu trên ngực Thẩm Nguy, qua một hồi lâu mới hỏi: “Đau không?”

Thẩm Nguy đầu tiên gật đầu theo bản năng, sau đó cảm hẳn dừng khựng lại, lại vội vàng lắc đầu.

Lâm Tĩnh không xử lý được chính sự nhưng làm mai dẫn mỗi linh tinh đáng khinh thì lại rất có nghề, chính là bạn bè thân thiết của đại bộ phận các cô các dì trung niên lão niên, vừa thấy tình cảnh này hẳn đã mở nhọn chen mồm vào: “Không đau là không đau thế nào, đau ngất đi mấy lần ấy chứ.”

Triệu Vân Lan hít một hơi khí lạnh, sắc mặt xanh mét, y không nhìn Lâm Tĩnh mà chỉ quăng ngọn lửa rét căm căm cho hẳn: “Lâm Tĩnh, người ngẫu nhiên cam miệng một lần không chết được đâu.”

Lâm Tĩnh làm bộ có hứng trí xoay người sang chỗ khác, lôi theo Chúc Hồng bên cạnh chỉ vào nơi đang hỗn chiến: “Êu, nữ thí chủ, mau nhìn xem, bọn họ đánh tới đây rồi kìa.”

Chúc Hồng dường như bỗng nhiên sinh ra hứng thú dạt dào với đôi giày phủ đầy bụi đất của mình mà nghiên cứu vô cùng chăm chú, còn không quên lảng lạng xê ra xa Lâm Tĩnh một chút.

Triệu Vân Lan hơi hơi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài đang đánh loạn, y thả lỏng thân thể dựa vào vách đá, một hồi lâu sau mới nói: “Cho nên người dùng cách nào đó làm cho Quỷ Diện chó cùng rút giậu.....”

Thẩm Ngụy vội vàng thẳng thắn khai báo: “Ta dụ gã dùng Tam Sinh Thạch làm đá kê lò trên đỉnh Côn Luân, thông qua mối liên hệ của Luyện Hồn Đỉnh với Luân Hồi Quỹ và Công Đức bút, dùng Sơn Hà trùy khóa chặt Luân Hồi Quỹ.”

Triệu Vân Lan không có nhìn hăn, tốc độ nói của y rất chậm, như thể muốn tận dụng khoảng thời gian này để vừa nói vừa tự hỏi: “Đỉnh núi Côn Luân..... Người không nói thì ta cũng không nghĩ đến, chính là lần đó người đã để lại dấu hiệu trên thân những người ở đây phải không? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người, chứ nếu Địa Phủ có thể thần không biết quỷ không hay làm được việc này thì đã sớm không như bây giờ rồi.”

Thẩm Ngụy xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một sợi tóc rất dài, sau đó hăn khép tay lại, sợi tóc chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, lát sau, nó rơi xuống trước mặt Triệu Vân Lan. Sợi tóc dài đen óng từng làm cho y yêu thích không thôi lúc này treo trước mắt y, chậm rãi tràn ra một tia khói đen cực kì mờ nhạt....Đó là khói đen không khác gì hỗn độn thu được từ Quỷ Diện.

Thẩm Ngụy đưa tay chạm vào, sợi tóc thu lại vỡ vụn thành mấy đoạn trong tay hăn. Thái độ thú tội của hăn lại vô cùng thành khẩn: “Đó chính là dấu hiệu.”

Triệu Vân Lan gật đầu: “À, kì thực ở khu biệt thự khi người chém đôi mặt đất ta đã phải nghĩ tới rồi mới đúng, người mới là người thủ vệ đại phong, nếu ngay cả ta còn nhìn ra nó là Âm Binh Trảm thì làm sao người lại không phát hiện ra cho được.”

Thẩm Nguy: “Quý Diện không ở trong thời kì toàn thịnh, một phần sức mạnh của gã bị phong ấn trong Hậu Thổ đại phong, cho nên gã không biết cảm giác của ta so với gã nhạy hơn một chút, khi đó ta cảm thấy được dưới chân chúng ta chính là mảnh nhỏ của hỗn độn.”

Triệu Vân Lan: “Thế mà người còn để cho gã đâm một trùy, người có bệnh hả?”

Thẩm Nguy: “.....”

“Đừng có giả chết với ta, nói!”

“Khi đó ta.....” Thẩm Nguy nghẹn lời, lại nhanh chóng thanh thanh giọng, “Đây thực ra không nằm trong tính toán của ta, ta vốn không gặp như vậy, tuy rằng cọc ngằm đã chôn xuống, nhưng..... Dù sao vẫn còn thời gian, ta không muốn động thủ nhanh đến thế. Chó cùng rút giậu là Quý Diện, gã dùng hỗn độn làm bẫy dụ ta, bấy giờ ta mới nảy ra ý tưởng nhân cơ hội này mà vu oan giá họa, sau đó khi thu thập hỗn độn không muốn thất bại trong gang tấc, cho nên.....”

Triệu Vân Lan tựa đầu vào vách đá, nở nụ cười chua xót: “Đúng vậy, người thật nhanh trí đó, trên Côn Luân nghe ta nói hai câu đã có thể bịa ra được một hồng hoang nửa thật nửa giả...Cho nên người mới dùng vụ ‘chém cánh tay’ đó để thử ta, phát hiện ta quả nhiên không đùa nổi, thế là quyết đoán lừa luôn cả ta à?”

Thẩm Nguy nhỏ giọng: “Người sẽ không đồng ý”

Môi hần khe khẽ run rẩy, Lâm Tĩnh đứng bên quan sát, thế mà nhất thời không thể nhận ra được vị thí chủ này đang giả bộ hay là đang bộc lộ tâm tình thật... tóm lại Lâm Tĩnh cảm thấy biểu cảm của Thẩm Nguy giống như là đứa nhóc phạm tội biết mình đã làm sai chuyện lớn, sau khi bị bắt đứng trước quan tòa lo sợ bất an.

Triệu Vân Lan chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Ngụy bỗng nhiên biến mất tại chỗ, Triệu Vân Lan cảm giác rất rõ có người đang tiến lại gần, cẩn thận dùng hai tay chống lên vách đá bên người y, sau đó nắm tay siết chặt của y bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy.

Thẩm Ngụy ghé sát vào tai y khẽ nói: “Nếu người không vui thì cứ đánh ta này, ta không tránh.”

Triệu Vân Lan rút tay lại, tránh ra.

Thẩm Ngụy lại ôm chặt lấy y, gắt gao ép lên vách đá.

Triệu Vân Lan nhú mày: “Buông ra, ta cảnh cáo người đừng có thắp lửa.”

Thẩm Ngụy không nói một lời.

Triệu Vân Lan thò tay quơ một cái đã chạm vào Thẩm Ngụy, y nghiêng người đẩy hẳn sang một bên, Thẩm Ngụy lại rên khẽ một tiếng, Triệu Vân Lan cảm thấy hẳn run lên nhè nhẹ thì lập tức thu lực, chậm rãi sờ lên ngực Thẩm Ngụy. Tay y chạm đến vết máu đã khô trên vạt áo.

Một lát sau, Triệu Vân Lan thu tay về, không mện không nhạt bảo: “Tiếp theo người định thế nào?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi, thanh âm vương chút cô đơn: “Không thế nào cả, chỉ là tọa sơn quan hổ đấu ...ta...ta đại khái từ nhỏ đã ti bỉ như vậy, không muốn để yên cho lũ người xu nịnh đó an ổn trốn tránh chờ người khác che chở.”

Thẩm Ngụy thấy Triệu Vân Lan kháng cự cho nên cuối cùng vẫn buông y ra, lui sang bên cạnh nửa bước: “Tuy Quý Diện vẫn xem ta là kẻ

địch hàng đầu, nhưng kẻ địch của ta lại không phải là gã, ta chỉ đáp ứng Thần Nông trông coi đại phong.”

Thẩm Ngụy nói rất hàm súc, nhưng cũng không quá khó nghe ra ý ở ngoài lời của hắn...hắn hoàn toàn không để cái gã Quý Diện vẫn theo sau mông kia vào mắt.

Hai người bỗng nhiên đều chìm vào im lặng, Triệu Vân Lan quay đầu nhìn thoáng qua Trấn Hồn đang nổi trên mặt nước tử khí nặng nề, sờ sờ túi quần lấy thuốc châm lên, mày vẫn cau chặt mà nói với Lâm Tĩnh và Chúc Hồng: “Không còn chuyện của chúng ta nữa, đi thôi, trở về tăng ca đuổi báo cáo.”

Lâm Tĩnh sờ sờ mũi, bị tóm quả tang nhòm lén lãnh đạo chiến tranh lạnh với người nhà cũng hơi xấu hổ, đành phải trở hết tài chọc cười: “Vừa mới bắt đầu đi làm đã tăng ca, sắp đến Long Sĩ Đầu (1) đấy, có phát quà gì không?”

“Phát chứ.” Triệu Vân Lan không nhắc mày phun ra, “Mỗi người hai yển thịt hòa thượng.”

Lâm Tĩnh: “.....”

Sau đó Lâm Tĩnh giơ tay tự tát mình một phát, hai tay chấp chữ thập: “A Di Đà Phật, ai cho mày lảm mồm.”

Chúc Hồng chọt bảo: “Sếp Triệu, tôi phải ở lại đây.”

Triệu Vân Lan quay đầu liếc cô một cái.

“Tứ thức của tôi còn ở đây, tôi đi theo anh, chung quy...không thích hợp lảm.....” Chúc Hồng nói.

“Ừm,” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, quả thực thấy như thế hợp lẽ hơn, vì thế gật đầu, “Được rồi, trốn xa một chút, tự mình cẩn thận.”

Nói xong, y và Lâm Tĩnh nhanh chóng đi ra ngoài, thi thoảng một vài Quỷ tộc không có mắt nhào tới đều bị hai người giải quyết im re nhanh gọn.

Chúc Hồng vẫn nhìn theo bóng hai người, mắt thấy bọn họ hợp tác ra tay, dựa vách mà đi đến khi không hề mang chút cảm giác tồn tại nào nữa, cô mới thoáng yên tâm, liền gọi thử một tiếng: “Trảm Hồn Sứ đại nhân?”

Người đàn ông trong hư không đáp: “Có chuyện gì?”

Chúc Hồng: “.....”

Sau đó cô nhảy dựng lên: “Má ơi, sao người vẫn còn ở đây?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi: “Ta phải đi đâu mới được?”

Chúc Hồng không thể tưởng tượng nổi: “Sao người không đi cùng họ hả?”

Lần này, thời gian im lặng của Thẩm Ngụy lại càng dài.

Chúc Hồng: “Trảm Hồn sứ? Thầy Thẩm? Này này này, nghe thấy không? Còn đó không?”

“Y hẳn là...không muốn ta đi cùng đâu nhỉ?” Giọng nói của Thẩm Ngụy truyền đến từ dưới Trấn Hồn đấng, Chúc Hồng cũng nhin không được đi vào cùng hẳn thêm mấy bước, nghe hẳn nói, “Y đã từng nói, nếu ta còn lừa y nữa, y sẽ trở mặt với ta.”

Chúc Hồng trợn mắt há mồm.

“Người lừa y á?” Cô hỏi xong, lập tức không đợi Thẩm Ngụy mà nói tiếp, “Không đúng, không phải trọng điểm ..._Trọng điểm là y nói mà người cũng tin?”

Thẩm Ngụy nấu mình sau Trần Hồn, cũng không sợ bị ai thấy, bởi vậy mơ hồ lộ ra một hư ảnh có chút mờ mịt nhìn Chúc Hồng.

Chúc Hồng không chút khách khí chống một tay lên vách đá, nặng nề thở dài: “Theo cách nói của sếp Triệu thì chỉ số thông minh của ta tương đối thấp, không rõ các người đang làm cái gì, dù sao thì âm mưu quỷ kế nhìn qua đều thấy rất lợi hại..._Cơ mà người xác định kiểu người coi chày gỗ là kim khâu (2) như người mà cũng lừa được y hay sao? Thế thì y thật sự rất yêu người đấy.”

Thẩm Ngụy: “.....”

“Triệu Vân Lan nói muốn đem Đại Khánh đi hầm chẳng một trăm thì cũng chín chín lần, con mèo ngốc kia không phải vẫn sống ngoay ngoáy đấy sao, càng lớn càng mập ra nữa?” Chúc Hồng cũng chẳng tài nào tưởng tượng được lại có ngày mình dám ngang nhiên giáo huấn Trảm Hồn Sứ, mà Trảm Hồn Sứ lại còn là tình địch cô không thắng được chứ ai đâu, vừa nghĩ đến đây cô lại vừa chua xót vừa sung sướng, cảm giác trong lòng đúng là không thể dùng ngôn từ của nhân loại để hình dung được.

“Khi ta đuổi tới nơi vừa lúc thấy người bị Quỷ Điện cuốn lấy, bộ dạng của y lúc đó quả thực như là muốn đem Quỷ Điện ra lột da rút gân vậy đó...ta theo y nhiều năm như vậy, y nổi giận thật hay giả vờ nóng nảy liếc mắt một cái là biết liền, người cho là trong lòng ta dễ chịu lắm sao?” Chúc Hồng cũng không biết bản thân nghĩ thế nào mà lại bộc bạch tâm sự ra như vậy, “Sao y lại nổi giận với người, là vì người lừa y hả? Thẩm Ngụy ta thật muốn..... quên đi ta không muốn, dù sao ta cũng không dám...Nói cách khác vậy, người rời nhà trốn đi làm cho mẹ người lo lắng phát điên lên, sau

khi tìm được về bà ấy cho người hai cái bạt tai, chẳng lẽ người còn thấy oan uổng?”

Thẩm Nguy dùng một loại thần sắc không hiểu gì hết nhìn cô.

Chúc Hồng mắt to trừng mắt nhỏ một lát, bỗng nhiên xoay mặt đi, ngây ngốc nói: “Thực xin lỗi ta quên người không có mẹ.”

Thẩm Nguy: “..... Không sao.”

Chúc Hồng không biết nói sao, bầu không khí chìm vào gượng gạo, một lát sau Thẩm Nguy bỗng hỏi: “Cô...có phải rất thích y không?”

Câu hỏi này càng làm Chúc Hồng buồn bực, rầu rĩ đáp: “Đúng vậy.”

Thẩm Nguy nghĩ nghĩ: “Vậy vì sao lại nói chuyện này với ta?”

Chúc Hồng liếc trắng mắt: “Ta chỉ muốn người đừng có làm cho y bực mình nữa thôi.”

Một tia hoang mang thoáng hiện trên khuôn mặt Thẩm Nguy, dường như hẳn có chút xuất thần, đôi chân mày nhíu chặt, đáy mắt phản chiếu ánh sáng của Trấn Hồn đặng loang loáng trên mặt nước, Chúc Hồng cơ hồ tưởng như hẳn thả hồn đi tận đặng nào rồi, Thẩm Nguy mới thu hồi ánh mắt, gật đầu với cô.

“Cô nói đúng.” Hãn thành khẩn nói, “Đa tạ.”

Nói đoạn, Thẩm Nguy đứng lên, biến mất, Chúc Hồng thấy tiếng hãn bước đến bên mình: “Chúc cô nương xin hãy nhận lấy.”

Chúc Hồng không hiểu gì đưa tay ra, Thẩm Nguy thả xuống một cành cây dài khoảng một bàn tay, trên đó còn đậu hai cái mầm xanh be bé, sức nặng của nó cũng chẳng đáng kể gì, thế mà Chúc Hồng tự dưng lại thấy cái nhánh cây chẳng có gì đặc biệt này nặng nề vô cùng.

“Đây là.....”

“Đây là nhánh cây của đại thần mộc trên núi Côn Luân,” Thẩm Ngụy nói, “Tự khai thiên tích địa tới nay, chỉ có một nhánh cây Nữ Oa chặt xuống trồng ở vạn trượng dưới Hoàng Tuyền thành Công đức cổ mộc bây giờ, đây là nhánh thứ hai, cô giữ lấy.”

Chúc Hồng lão đảo suýt nữa làm tuột tay, luống cuống dùng cả hai tay ôm lấy, kinh ngạc đưa đến trước mắt, thoạt nhìn rất muốn mang nó ra bái lạy.

“Nhánh cây đại thần mộc đến cửa vào Đại Bất Kính Chi Địa đã thành một cái cây chết, hẳn là trời sinh xung khắc với Quỷ tộc chúng ta, những năm này ta tiếp chường Côn Luân, mất rất nhiều công sức mà vẫn không chăm sóc tốt được cho nó, mấy ngàn năm chỉ mọc được ra có hai cái chồi như vậy, ta cũng rất áy náy.” Thẩm Ngụy nói, “Tứ thức của cô khả năng không chống đỡ được lâu, cô ở đây cách xa bọn họ một chút, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, hai chồi này có thể bảo mệnh hai lần.....”

Thẩm Ngụy nói tới đây, dừng một chút: “Nếu không dùng đến thì đợi khi nào mọi chuyện xong xuôi, phiền cô giúp ta tìm nơi non thiêng nước biếc trồng nó xuống.”

Chúc Hồng kì quái cảm thấy lời hăn nói như đang giao phó hậu sự, nhin không được hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Thẩm Ngụy: “Ta đuổi theo y.”

“Y mà còn phải đuổi sao?” Chúc Hồng nhất thời buông bỏ nghi hoặc trong lòng, bĩu môi mỉa mai, “Đừng thấy cái tên tiện nhân kia thoải mái bỏ đi như thế mà lầm, bây giờ lửa giận tan đi rồi nói không chừng tha hồ mà hối hận, khẳng định vẫn còn chờ người đó, yên tâm.”

Thẩm Ngụy vô hình không đáp lời, không biết đã đi hay còn đó.

Chúc Hồng nói không sai nửa chữ, Triệu Vân Lan quả thật không đi xa, y tìm ngay một chỗ kín đáo dưới đường vào Hoàng Tuyền mà đi tới đi lui, làm cho một khoảng đất phủ đầy tàn thuốc.

Dấu hiệu bệnh thời mãn kinh biểu lộ quá rõ rệt này làm cho Lâm Tĩnh tránh hung tìm cát cách y rất xa mà yên lặng ngồi xồm một bên, không biết lấy đâu ra một cái ống nhòm chỗ sang dòm tình hình chiến cuộc gay cấn.

Khi Triệu Vân Lan châm lên điều thuốc thứ mười hai trong ngày thì bỗng có một bàn tay vô hình vươn đến, mang điều thuốc trong miệng y dụi cho tắt phụt.

Triệu Vân Lan ngẩn người, quay đầu, liền thấy Thẩm Ngụy do do dự dự đứng đó như muốn nói cái gì lại không biết nói từ đâu, một lát sau, Thẩm Ngụy tránh đi ánh mắt của y, chậm rãi cúi đầu, cả người hấn đầy máu khô nhìn chật vật muốn chết, cặp kính sớm đã không biết quăng ở nơi nào, tóc trên trán hơi dài phủ trên sống mũi gần như che kín đôi mắt hấn, ủy khuất đáng thương không tả nổi.

Triệu Vân Lan im lặng hồi lâu, cuối cùng bất lực thở dài, vươn tay về phía hấn: “Lại đây đi.”

Thẩm Ngụy ôm trọn cả người y vào lòng.

“Mù mắt chó rồi.” Lâm Tĩnh bị xem như người tàng hình yên lặng nghĩ thầm.

Hấn đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy các tộc hình như đã thương lượng với nhau từ trước, Quỷ sai của Địa Phủ trở thành pháo hôi, bị mọi người không hện mà cùng đẩy ra kiếm chế Quỷ Diện hoặc chen chúc trong tầm mắt Quỷ tộc, lúc này cơ hồ đã thương vong hơn nửa.

Lâm Tĩnh đứng một bên thờ ơ nhìn, cảm thấy trang phục diễn của Thập điện Diêm Vương thật là đặc biệt, hoa hòe hoa sói đầy đủ tác dụng

kéo quái.

Chính là cho dù chỉ có một mảnh nhỏ nhưng hỗn độn vẫn vô cùng lợi hại, mặc kệ là tiên hay quỷ, tất cả đều tránh xa nó, đôi khi không tránh được sẽ bị nuốt sống không một tiếng vang, đến nửa cái lông cũng không còn lại..._Hỗn độn, phảng phất làm cho mọi vật đều chưa từng tồn tại.

Lâm Tĩnh giương mắt nhìn Tần Quảng Vương bị mảnh hỗn độn kia bức đến đường cùng, ùm một tiếng rơi vào trong Vong Xuyên, tay áo cực rộng nổi lên lênh bênh thoát trông y hệt một cái phao hình cầu vồng.

Lúc này, trong Vong Xuyên đột nhiên nổi lên một tấm lưới cực đại như lưới cá khổng lồ, vớt Tần Quảng Vương từ trong nước lên, cả người lão ướt đẫm ngã lộn lên bờ. Chỉ thấy tinh anh các tộc không biết từ khi nào đã đứng theo vị trí bát quái của Phục Hy, nhân lúc người của Địa Phủ không để ý đã giăng ra một tấm lưới lớn.

Lâm Tĩnh: “A Di Đà Phật, đó là thứ gì?”

Giọng nói của Thẩm Ngụy đột nhiên vang lên sau lưng hắn: “Là lưới bát quái Phục Hy.”

Lâm Tĩnh bị một câu bất ngờ này của hắn làm hoảng sợ, tay run lấy bấy, tí nữa thì quăng cả ống nhòm xuống đất, hắn quay đầu cười gượng một tiếng: “Thì ra...ngài bận việc xong rồi đấy à?”

Triệu Vân Lan “vô tình” dẫm nghiêng chân hắn.

Thẩm Ngụy cũng không để ý hắn chọc ghẹo, tiếp tục nói: “Hắn là do Yêu tộc mang đến, nghe đồn Phục Hy xuất thân từ miền đất phía đông, sau khi được phong thánh mới có Xi Vưu, Xi Vưu sinh ra hai tộc Vu Yêu, Thái Hạo chết đi để lại Phục Hy cung và bát quái, Phục Hy cung sau này bị Hậu Nghệ lấy đi, rơi vào trong tay Nhân tộc, như vậy xem ra lưới bát quái chắc

hắn chính là bí mật không truyền ra ngoài của Yêu tộc, ta đã nói rồi mà, các tộc quả nhiên đều có thứ gì đó để đáy hòm.”

Đang nói, chỉ thấy mảnh hỗn độn kia co quắp trong lưới bát quái đang dần dần nhô lên, lần đầu tiên bắt đầu lui về phía sau, Quỷ Điện lơ lửng trên không trung, cái mặt nạ vẽ ra biểu cảm vụn vẹo.

Đột nhiên toàn bộ lưới bát quái tỏa ra một luồng kim quang, Lâm Tĩnh lấp bấp kinh hãi, nhỏ giọng nói: “Đó là chính là kim ấn của Phật Tổ mà Tây Phương chúng ta cung phụng.... là pháp bảo trấn áp tà ma cuối cùng trong thời mạt pháp.”

Kim quang bốn phía ngập tràn Địa Phủ, những ngọn đèn nhỏ đã tắt trên đường Hoàng Tuyền lại được thắp lên, lúc này đây ánh lửa ngời sáng lạ kì như một con hỏa long vẫy đuôi bay lên từ đường Hoàng Tuyền, trong khoảnh khắc đã cuộn thành vòng.

Toàn bộ mảnh hỗn độn cùng với tất cả Quỷ tộc đều bị lưới rộng vây bọc, duy chỉ không làm gì được Quỷ Vương không biết đã vào trong điện Diêm Vương tự bao giờ.

Gã có lợi hại thế nào, cuối cùng cũng biến chính mình thành viên đại tướng cô đơn.

Thẩm Nguy khẽ thở dài: “Trần ai lạc định, chúng ta đi thôi.”

Đây là đánh không nổi nữa rồi.

Lâm Tĩnh vốn đã muốn đi cùng bọn họ, nhưng hắn lại thấy trong lòng có cảm giác không được tự nhiên một cách kì quái, cứ cảm thấy sắp xảy ra cái gì, Lâm Tĩnh gờ ống nhòm lên theo bản năng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nạ quỷ của Quỷ Điện lộ ra biểu cảm cười mà như khóc.

Bỗng nhiên, cái mặt nạ kia vỡ tan thành hai mảnh rơi xuống đất, để lộ khuôn mặt giống Thẩm Ngụy như đúc mà lại tằm tối hơn nhiều, áo choàng trên người không gió tự bay, phần phật như cờ.

“Được lắm,” Lâm Tĩnh nghe gã khàn giọng nói, “Người thắng, ta đánh không lại người, người hoàn toàn khinh thường không muốn đấu với ta...Được lắm.”

Thẩm Ngụy dừng bước.

“Người ta từ nhỏ không khác gì nhau, ta không rõ ta kém người ở chỗ nào, người là Trảm Hồn Sứ cao ngạo tôn quý, ta lại là Quỷ Vương vạn người đòi giết...Cái này không tính là gì.” Quỷ Diện cười nhẹ một tiếng, “Cái này đương nhiên không tính là gì, ta là Quỷ Vương, là tâm của đại địa này, thiên địa nhân thần đều có thể giết! Ta chỉ hận người làm người đê tiện, không có dũng khí đánh với ta một trận công bằng, lại tìm lũ kiến cỏ kia tới làm nhục ta.”

“Người sẽ hối hận.” Gã đột nhiên cúi đầu cười rộ lên, “Người cho là người thắng, không đánh mà thắng sao? Người sẽ hối hận, huynh đệ tốt của ta.”

Thân thể gã đột nhiên trướng ra mấy chục thước giống như một tòa núi cao, rồi sau đó từ lòng đất xa ngoài vạn dặm truyền đến một tiếng rít gào dồn nén, ù ù âm vang đất bằng như một tiếng sấm.

Thẩm Ngụy đột nhiên biến sắc.

Quỷ Diện cất tiếng cười to, thân thể bỗng nhiên vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, mặt đất chấn động dữ dội, lưới bát quái Phục Hy đang vây khốn mảnh nhỏ hỗn độn bị xé toạc.

...—

(1) Long sĩ đầu: ngày 2 tháng 2 âm lịch, lễ cấy hái hay lễ vụ mùa của người Trung Quốc.

(2) Coi chày gỗ như kim khâu: chày gỗ dùng để giặt đồ và kim khâu có kích thước cách nhau quá xa, đương nhiên không thể coi như nhau được, ý chị Chúc ở đây là anh Nguy dễ gạt.

Chương 104

Quách Trường Thành nắm chặt chiếc đèn pin nhỏ Triệu Vân Lan cho cậu, còn chưa kịp phục hồi từ nỗi sợ hãi làm cho cậu lạnh ngắt chân tay...Cậu vừa mới biến một con u súc suýt nữa mặt kề mặt với mình thành một cái bánh nướng áp chảo.

Mà thanh niên vừa hi ha nói cười với bọn họ lại biến thành một quái vật...Miệng có thể há đến một trăm tám mươi độ, cả cái đầu tràn ngập nguy cơ chỉ còn có một điểm dính vào nhau như bị bẻ thành hai nửa, lộ ra cái lưỡi đỏ lôm và một đống răng nanh.

Cứ tưởng việc đi thu thập hồn phách người chết trong trấn nhỏ không một bóng người đã kinh dị lắm rồi, ai ngờ thế vẫn còn nhẹ nhàng chán, khẩu vị nặng còn ở phía sau đây này.

Sở Thứ Chi né tránh một chuỗi hỏa hoa suýt ngộ thương đồng đội của Quách Trường Thành, xoay tay đưa cái túi bên hông cho cậu: “Khó khăn lắm mới tìm được về, cậu cầm đi, đừng bóp vỡ.”

Quách Trường Thành tay run như Parkinson (1) , cuối cùng đành phải ôm cả cái túi vào trong ngực.

Sở Thứ Chi nghiêm trang hỏi: “Cậu có sợ không?”

Quách Trường Thành thành thực gật gật đầu.

Sở Thứ Chi: “Sợ chết đi được phải không?”

Quách Trường Thành trưng ra cái biểu cảm sắp khóc đến nơi, lại gật đầu.

“Tốt lắm.” Sở Thứ Chi nói, “Cứ giữ như vậy đi.”

Quách Trường Thành: “.....”

Vừa phân tâm một cái thì sức công kích trên đèn pin đã yếu đi, Sở Thứ Chi khước mắt thoáng nhìn, đột nhiên vỗ mạnh vai Quách Trường Thành, dùng thanh âm lạnh lẽo chỉ vào phía sau cậu mà nói: “Nhìn kia, đó là cái gì?”

Đó là mấy con u súc chỉ còn cách hai người có một quãng, vốn dĩ Quách Trường Thành có ba phần sợ hãi, bị Sở Thứ Chi dọa cho như vậy, bất ngờ không kịp phòng bị quay đầu về phía sau, tí nữa thì sợ nổ gan, thế là cậu bộc phát ra một tiếng thét thảm thiết không phải của con người: “A a a a ...__”

Đồng thời đèn pin cũng hạ sát luôn mấy nhóc Quỷ tộc chạy về bên này muốn kiếm cơm ăn.

Biến sợ hãi thành sức mạnh, kể ra thì lãnh đạo nhà bọn họ tuy rằng thích giả ngu nhưng đúng là cũng có mấy phần trình độ, dù sao cũng quán triệt vấn đề tận dụng tối đa mọi nguồn lực một cách triệt để.

Sở Thứ Chi giơ ngón cái với Quách Trường Thành, lấy tốc độ mắt thường nhìn không thấy trực tiếp nháy lên mấy cái nóc biệt thự, cởi bỏ áo khoác ngự hàn trên người, dưới tay áo sơ mi lộ ra hai cánh tay biến thành sắc xanh quý dị.

Sở Thứ Chi cử động ngón tay, khớp xương cứng ngắc vang lên mấy tiếng, sau đó hần lấy ra một cây sáo nhỏ đeo từ xương cốt, khước môi biến màu xanh tím nở nụ cười âm trầm nói không nên lời, một chuỗi âm thanh cổ quái theo đầu ngón tay hần thoát ra, mặt đất nguyên bản tĩnh lặng bắt đầu động đậy. Một tầng “cát bụi” phủ trên mặt đất trong khu biệt thự chậm rãi bay lên, nhanh chóng ngưng tụ cùng một chỗ, cuối cùng hợp thành những bộ xương trắng hoàn chỉnh giữa không trung, một phần dừng lại bên

người Quách Trường Thành, phần còn lại hướng về phía thanh niên lai lịch không rõ kia xông đến.

Lúc này đôi mắt của “thanh niên” đã hoàn toàn biến đỏ, gã nheo đôi mắt hẹp nhìn Sở Thứ Chi: “Thi Vương.”

Sở Thứ Chi không để ý đến gã, tiếng địch chọt trở nên bén nhọn, mấy bộ xương khô nghe lệnh bắt đầu công kích, một bàn tay xương trắng sắc bén đâm mạnh vào ngực thanh niên, thân mình gã như quỷ mị, nháy mắt biến mất tại chỗ, ngón tay xương trực tiếp đâm sâu vào mặt đất tạo thành năm cái lỗ nhỏ.

Ngay sau đó, thanh niên bị tập kích đánh úp lại một quyền cực nặng, khung xương phản ứng không kịp bị gã đánh cho nát vụn, từng khúc xương trắng rơi vãi tứ tung.

Theo tiếng địch vang, xương trắng rơi xuống lại tự kết hợp lại, cùng với đồng bạn bám lấy thanh niên mà dây dưa.

Tay chân thanh niên cứng rắn như bàn thạch, một quyền một cước không gì ngăn nổi đập vụn từng bộ xương, nhưng thi cốt mà Sở Thứ Chi triệu hồi vốn chính là tro cốt trong khu biệt thự tạo thành, vỡ ra lại hợp lại, tuy rằng lực công kích không cao, nhưng công phu dây dưa vướng chân lại là hạng nhất, chỉ cần đối phương có một chút sơ sẩy, ngón tay sắc nhọn của xương khô có thể đâm xuyên người gã.

Thanh niên bỗng nhiên cười lạnh ra tiếng: “Người khác thì không nói làm gì, một Thi Vương thân mang trọng tội, tử khí đầy mình như người mà cũng gia nhập Trấn Hồn lệnh, không thấy đáng cười sao? Cái lúc người giết người như ma, uống máu ăn xác sao không làm bộ làm tịch giả vờ đứng đắn mãi đi?”

“Tội ta đã chuộc,” Dù là trong lúc thế này, Sở Thứ Chi lại vẫn liếc Quách Trường Thành một cái theo bản năng, phát hiện nhóc thanh niên kia

đang luống cuống chân tay ứng phó đám u súc ùn ùn kéo tới, không nghe thấy những lời này, thế là nhẹ nhàng thở ra mà không biết tại sao, “Người lại là thứ gì?”

Thanh niên cong khoe miệng, vặt xuống một cái đầu lâu, mang toàn bộ xương sọ nhét vào miệng cắn răng rặc: “Ta? Tộc của ta chính là trời sinh.”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa xong, quay vòng quay chưa tận.” Thanh niên bỗng nhiên đọc lên từng chữ từng chữ trên mặt trái của Trấn Hồn lệnh, gã nắm chặt lấy tứ chi của một khung xương xé xuống như xé bấp, cầm ở trong tay, bóp nghiền, gã cười lạnh một tiếng, “Kẻ để lại những lời này, nhất định là một tên đại nghịch!”

Bởi vì thân phận con người “đặc biệt” của Quách Trường Thành cho nên khi cậu nhập chức chỉ kị hợp đồng lao động chứ không hề chịu sự ràng buộc của Trấn Hồn lệnh, vì vậy cậu chỉ biết có một thứ gọi là Trấn Hồn lệnh mà chưa thấy bao giờ, lần đầu tiên nghe thấy những lời này là từ miệng của một quái vật, thế mà toàn bộ đầu óc của Quách Trường Thành lại bị câu nói ấy lấp đầy, nhất thời không ngờ ngậy đại.

Cậu ngăn người, đèn pin trong tay tất nhiên cũng im lặng đi.

Một u súc trốn trong góc tường như hổ rình mồi đột nhiên vọt ra, vọt đánh về phía Quách Trường Thành đang mất đi phản ứng.

Lúc này, một bộ xương khô Sở Thứ Chi để lại đó lại làm ra một động tác như người thật... Nó nghiêng người một cái, dang rộng hai tay, dùng thân thể chỉ còn hai cái xương sườn che chắn trước mặt Quách Trường Thành.

U súc đánh nát khung xương trong chớp mắt, Quách Trường Thành cuống quít lui về phía sau hai bước, bị khe nứt trên đất làm vấp ngã đập cả

mông, cậu nhắm chặt mắt giơ đèn pin lên cao quá đầu, ngay lúc cái tay to tướng của u súc sấp chạm vào đầu cậu nhóc thì đèn pin bạo phát.

..... U súc chín đến bảy phần.

Quách Trường Thành ngồi dưới đất thở hồng hộc từng hơi, khung xương vừa bị u súc đánh nát lảo đảo hợp lại, chậm rãi đến trước Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành tuy rằng biết chúng nó đều là do Sở Thứ Chi biến ra, nhưng mà thấy nó từ từ thò bàn tay xương cốt trắng hếu hướng về thì vẫn nhìn không được mà co rúm người lại, ai ngờ ngay sau đó, bộ xương lại chỉ đặt tay lên đầu cậu nhẹ nhàng xoa xoa, như là đang an ủi.

Nếu có pháp y hoặc là chuyên gia giám định ở đây, có lẽ bọn họ có thể nói cho Quách Trường Thành biết, bộ xương này thuộc về một người đàn ông tuổi còn rất trẻ, ước chừng chỉ mới đầu hai mươi mà thôi.

Linh hồn người còn sống, tấm lòng người đã mất, có lẽ trong mỗi một cỗ thi thể sắp hóa thành cát bụi kia đều lưu giữ những ký ức vô cùng quý giá.

Quách Trường Thành tuy rằng không rõ lý do tại sao, nhưng hai hốc mắt cậu vẫn khó hiểu mà đỏ ửng đầy đau xót.

Sau đó bộ xương khô xoay người sang chỗ khác, thay cậu cẩn thận để phòng.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh ù ù như tiếng sét vang lên, mới đầu nghe không rõ ràng, về sau càng ngày càng vang vọng, Quách Trường Thành theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy ánh sao và mặt trăng đã không còn nữa, giống như trời tối hẳn đi, thế nhưng không hề thấy ánh chớp, bấy giờ cậu mới chú ý tới, thì ra “Tiếng sấm” là phát ra từ lòng đất..

Tất cả những bộ xương khô, kể cả mấy cái đang quấn cổ thanh niên kì quái kia đột nhiên đều yên tĩnh lại, răng đánh vào nhau khanh khách hình thành một âm thanh trùng điệp, giống như chúng nó cũng cảm nhận được sợ hãi mà run rẩy.

U súc trên mặt đất cũng không cử động, muôn hình vạn trạng phủ phục xuống đất, nghiêng tai dán sát xuống không biết đang nghe ngóng cái gì.

Sở Thứ Chi hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng mà hẳn theo bản năng cảm thấy không ổn, hẳn đánh nhau nhanh chóng dứt khoát mà chạy trốn cũng không quyết đoán vô cùng...Từ trên tường bay vụt xuống, Sở Thứ Chi tóm cổ áo Quách Trường Thành, cậu nhóc hoa cả mắt còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã phát hiện mình bị Sở Thứ Chi kéo lên “bay” là là mặt đất.

Bỗng nhiên, Sở Thứ Chi đang bám sát mặt đất phi nhanh vụt nhảy lên trên, bật mấy cái đã lên đến nóc nhà, tốc độ cực nhanh làm nổi lên gió đêm lạnh buốt, Quách Trường Thành nhịn không được cúi đầu nhìn xuống, lập tức hiểu được vì sao Sở Thứ Chi lại nhảy lên đây...toàn bộ mặt đất như biến thành một cái hồ đầy khí metan, đen đặc không thấy đáy, hắc khí dày đặc dưới vết nứt bắt đầu động đậy.

Thanh niên kia bất thành linh loạt bỏ tấm da người, bên trong chồm ra một quái vật khổng lồ, lấy gã dẫn đầu, tất cả u súc đều ngửa mặt lên trời thét dài.

Sở Thứ Chi không quay đầu lại mà đưa theo Quách Trường Thành chạy không kịp thở ra thẳng ngoài cửa tiểu khu, tìm đến nơi bọn họ đỗ xe. Hẳn kéo cửa xe, cơ hồ là đem Quách Trường Thành ném vào, nóng lòng chưa đóng kĩ cửa đã đạp chân ga, dùng tốc độ như ngựa bị quất xông ra ngoài.

Quách Trường Thành: “Vừa rồi, vừa rồi là cái gì thế?”

Sở Thứ Chi trầm giọng nói: “Ta không biết.”

Quách Trường Thành vẫn hồ đồ như cũ: “Sao chúng ta lại phải chạy?”

Sở Thứ Chi phóng hết tốc lực, quả thật coi ô tô như máy bay mà lái, Quách Trường Thành cảm giác như bốn bánh xe của bọn họ đã rời khỏi mặt đất rồi, chỉ nghe thấy Sở ca của cậu nói bằng giọng điệu rét căm căm: “Không chạy thì cậu không thấy được thái dương ngày mai, đồ ngốc.”

Quách Trường Thành mở to hai mắt: “Nhóm sếp Triệu làm sao bây giờ?”

Sở Thứ Chi cau mày: “Cậu gọi điện đi.”

Quách Trường Thành luống cuống tay chân lấy điện thoại trong túi ra, vừa nhìn: “Không có tín hiệu.”

Sở Thứ Chi cau mày càng chặt.

“Nhưng chúng ta phải chạy hướng nào? Đi đâu đây?”

Sở Thứ Chi đánh tay lái cua một vòng rộng, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai: “Trên núi, càng cao càng tốt.”

Tiểu trấn biệt thự vốn xây dựng dưới chân núi dựa vào cảnh quan và suối nước nóng trên núi, đằng sau là dãy núi cao ngàn thước, may mắn nơi này đã trở thành khu du lịch nên có đường lên núi dành cho ô tô, chỉ là buổi tối sợ nguy hiểm nên mới không cho đi qua.

Sở Thứ Chi đạp ga trực tiếp đâm bay vòng bảo vệ chặn đường, liều lĩnh lái xe lên núi...Chạy lên chỗ cao cơ hồ đã là bản năng của hắn, sau khi hơi bình tĩnh lại, Sở Thứ Chi mới nghĩ đến năm đó khi núi Bất Chu Sơn

sụp xuống, các tộc hình như cũng hướng lên một ngọn tiên sơn nào đó để tìm kiếm sự che chở.

Đôi câu vài lời thượng cổ thần thoại trong trí nhớ tựa hồ đang âm thầm chỉ dẫn cho hắn.

Quách Trường Thành nhìn xuống qua cửa kính xe, tiểu trấn biệt thự dưới núi không còn một ngọn đèn nào sáng, dường như có một cái miệng rộng há ra cắn nuốt hết thảy, bỗng nhiên tầm mắt cậu mơ hồ..._Trời mưa.

Trong tiếng mưa rơi ồn ã, Quách Trường Thành không biết có phải do thần kinh của mình quá nhạy cảm hay không, cậu nghe thấy có tiếng rỗng giập không thể miêu tả mang theo lệ khí sâu nặng, rét lạnh thấu xương, liên nhin không được mà sợ run cả người.

Sở Thứ Chi chỉ dùng có hơn nửa giờ đã lái xe lên đến đỉnh núi, đường lên nơi cao nhất xe không qua được, là một đoạn đường đá nhỏ được đẽo ra, đằng sau còn có một cây cầu treo con con nhìn qua vạn phần nguy hiểm, cho dù có vòng bảo hộ nhưng ngày mưa nhìn vào vẫn hiểm trở vô cùng, trên cùng có một động thạch nhũ, bình thường du khách nổi liền không dứt.

Buổi tối trên đỉnh núi đã không còn ai trực ban, Sở Thứ Chi nói: “Cầm chặt đèn pin của cậu, trong cốp có nước và đồ ăn, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, trong xe hẳn là còn có bật lửa dự bị sếp Triệu để lại, mau tìm mang theo, sau đó chúng ta đi!”

Hai người cởi áo khoác ra trùm lên đầu, dùng tốc độ nhanh nhất men theo con đường đá lên chạy lên thạch động, lúc này Quách Trường Thành mới kịp thở một hơi. Cậu nhìn qua con đường vừa đi, phát hiện bên dưới vòng bảo hộ đơn sơ chính là vách núi hơn ngàn thước, lại nhớ tới mình vừa chạy với vận tốc nước rút trăm mét đi qua cái cầu treo lắc lư kia, cậu suýt nữa thì mềm nhũn cả chân nằm bẹp xuống đất.

Sở Thứ Chi lấy điện thoại của mình ra, phát hiện cũng không có tín hiệu, liên hệ của toàn bộ thế giới tựa hồ đều bị thứ gì đó cắt đứt, hần cởi áo sơmi ướt đẫm, để trần nửa người trên ngồi ở một bên, vẫy tay từ chối thức ăn nước uống Quách Trường Thành đẩy tới, sắc mặt không tốt nhìn ra bên ngoài: “Hình như đã xảy ra chuyện lớn.”

Hai người thay phiên gác đêm, Quách Trường Thành sau nửa đêm tỉnh dậy nhất định muốn thay ca cho Sở Thứ Chi, Sở Thứ Chi có cũng được mà không có cũng không sao, nhìn liếc qua cái đèn pin không dờ tay cậu một cái, yên lặng tựa vào vách đá lạnh lẽo trong động núi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quách Trường Thành đề cao tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh canh giữ ở cửa động, hai tay siết chặt chiếc đèn pin.

Không biết qua bao lâu, cậu cảm giác trời hần là đã phải gần bình minh rồi mà vẫn như cũ không có ý gì là muốn sáng lên. Lúc này cây sáo nhỏ trên cổ Sở Thứ Chi vốn im lặng đã lâu lại không nặng không nhẹ vang lên mấy tiếng, Quách Trường Thành dùng sức xoa xoa mắt, mở đèn pin, lại nhỏ thêm hai giọt nước mắt trâu, nhìn ra bên ngoài ...Chỉ thấy trong mưa gió dập vùi, có bóng người tựa hồ là một cô gái trẻ đang chênh vênh trên vòng bảo hộ lung lay sắp đổ của cây cầu treo!

Sở Thứ Chi đã tỉnh dậy ngay từ khi tiếng sáo đầu tiên vang lên, nhìn ra ngoài động: “Ô, một tiểu nữ quý.”

Quách Trường Thành đi hai bước về phía trước, ra sức nheo mắt nhìn qua: “Em biết cô ấy, em đã thấy ảnh chụp người nhà cô ấy mang đến và cả chứng minh thư nữa, nghe nói là buổi tối tan tầm không về nhà.”

Sở Thứ Chi: “Đưa bình cho tôi, cậu ở đây chờ.”

Hần nói xong, nhặt lên một chiếc hồn bình rỗng, đi ra ngoài, nhưng chắc tại Thi Vương trời sinh mang sát ý nhìn qua rất hung tàn, cho nên

chưa đợi hẳn đến gần đối phương, cô bé đã đột nhiên hét âm lên như vừa chịu kinh hãi cực độ: “Đừng tới đây! Anh đừng tới đây!”

Vòng bảo hộ trong cơn mưa gió bị cô nàng rung lắc rãch chao đảo, nhìn cô sắp sửa lao xuống đến nơi.

Sở Thứ Chi đành phải dừng bước ..._ hẳn không biết cô bé kia trước khi chết đã thấy cái gì, nhưng tuyệt đối không phải là hồi ức tốt đẹp cho cam, thành ma rồi mà vẫn bị bức thành bộ dạng chim sợ cành cong như thế cơ mà.

Sở Thứ Chi quay đầu nháy mắt ra dấu với Quách Trường Thành, Quách Trường Thành thật cẩn thận đi lên cầu treo. Cầu treo bị nước mưa gột rửa trơn trượt đòi mạng nguyên bản chỉ đủ cho một người đi qua, hai người tuy rằng đều không béo, nhưng Sở Thứ Chi vẫn cảm thấy cây cầu không ngừng nghiêng ngả sau mỗi bước chân của Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành khó khăn chen qua trước mặt Sở Thứ Chi đã vươn hơn nửa người ra ngoài mặt cầu, cầm lấy bình nhỏ trong tay hẳn, thử thăm dò tiếp cận cô gái giữa không trung, lau nước mưa trên mặt đi, dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể : “Em này, đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát, em xuống đây, qua chỗ tôi, chúng tôi đưa em về có được không?”

Quách Trường Thành dịu dàng nhỏ nhẹ nói chuyện với cô bé chịu đủ kinh hoàng đến nửa ngày trong mưa to gió lớn, cả người ướt đẫm từ đầu đến chân, cuối cùng cô bé kia mới buông xuống một chút để phòng, gian nan tiếp nhận sự thật mình đã chết, nhìn thoáng qua cái bình trong tay Quách Trường Thành, dè dặt đi tới một bước.

Đúng lúc này, bên kia cầu đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào, cô bé nhất thời hét lên một tiếng chói tai, bấu chặt lấy vòng bảo hộ bằng sắt. Quách Trường Thành dựng đứng tóc gáy, Sở Thứ Chi từ đằng xa làm dấu tay an tâm đừng vội với cậu, bấu tay tạo tư thế kéo cung. Một cây cung tạo

nên từ nước mưa ngưng tụ giữa không trung, ngón tay Sở Thứ Chi chạm rãi lấy ra một trương hoàng phù dẫn lôi trừ tà, gấp nó thành hình mũi tên mắc lên dây cung, ngắm bắn.

Khi tên đã lên dây chuẩn bị bắn đi, mặt cầu đột nhiên rung động bất thường, động tác của Sở Thứ Chi vừa dừng, lập tức thấy Quách Trường Thành mặt đầy kinh hoảng nhìn về sau lưng hẳn, một mùi hôi thối không nói lên lời đến từ dưới Hoàng Tuyền theo gió bốc lên.

Mồ hôi lạnh của Thi Vương cuối cùng cũng rơi xuống .

=

Lại nói ở Địa Phủ, Quỷ Diện đột nhiên tự nổ tung, biểu cảm của Thẩm Ngụy khi đó tuyệt đối không phải là giả vờ khiếp sợ, sau đó hẳn vòng tay ôm Triệu Vân Lan vào lòng, đồng thời hét lớn một tiếng: “Năm sắp xuống!”

Triệu Vân Lan cảm thấy lồng ngực đau đớn kịch liệt như bị kim châm, nhất thời tay chân đều tê liệt.

Ngay lúc đó một tiếng nổ vang lên, nước Vong Xuyên phóng lên trăm thước tạo thành một bức tường cao ngất, ngừng một lát ở chiều cao của sóng thần rồi trút xuống thành lốc xoáy khổng lồ, những ai phản ứng nhanh đều bay lên Diêm Vương điện treo cao, còn lại đều bị cuốn vào Vong Xuyên tối đen như mực, tiếng gầm gừ rống giận vang lên không ngớt.

Chỉ sau một lát, toàn bộ đường Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà Kiều và cả Diêm Vương điện đều cùng nhau sụp đổ.

Ba người Thẩm Ngụy cấp tốc rút ra bên ngoài, chỉ có Triệu Vân Lan ôm ngực dừng lại, chần chừ nói: “Chúc Hồng.....”

Thẩm Ngụy đẩy thẳng y ra ngoài: “Yên tâm, cô ta không chết được, ta cho cô ta một nhánh cây đại thần mộc rồi.”

Ba người chạy tới ngoài Quỷ thành, tới chỗ đại hòe thụ nổi liền âm dương trong phố đồ cổ của Long Thành, liền nghe thấy tiếng “ngoao” vang lên, một bóng đen bổ nhào vào lòng Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan: “Mập mạp chết bầm sao người lại ở đây?”

Đại Khánh: “Ta tìm người khắp thế giới đó! Cái đồ lưu manh chết tiệt không có lương tâm! Thiếu chút nữa ta đã lật tung cả Địa Phủ lên rồi, vừa rồi là cái gì thế hả, nổ gas sao? Mèn ơi, hù chết mèo!”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp trả lời, Thẩm Ngụy khoát tay ôm cả người cả mèo ném lên đại hòe thụ: “Bây giờ không phải lúc ôn chuyện, mau đi lên!”

Hai chữ cuối cùng là gọi về phía Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh vội vàng leo lên.

Thẩm Ngụy cản phía sau, hai tay kết thành một phong ấn cổ xưa phức tạp, liền tiếp ba đạo phong ấn đánh ra ngoài, bóng đen muốn đuổi theo tựa như bị một bức tường vô hình ngăn trở, nửa bước khó đi bất động tại chỗ. Thẩm Ngụy giống như kiệt sức lui liền hai bước, nặng nề dựa vào đại hòe thụ, kịch liệt thở hỗn hển mấy hơi, mồ hôi lạnh chảy trên thái dương ướt đẫm.

Có người ở phía trên gọi hấn: “Thẩm Ngụy!”

Bấy giờ Thẩm Ngụy mới gian nan xoay người, đi lên trên.

Bóng đen bị ngăn cản dưới lòng đất tựa như nước sông chảy xiết bị đất bùn ngăn trở, không ngừng mài mòn phong ấn vô hình, mỗi một lần đều gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thẩm Nguy mới vừa lộ cái đầu ra thì Triệu Vân Lan đã nắm lấy tay hắn, cơ hồ là lôi hắn lên.

Thẩm Nguy hư thoát dựa vào người y, một hồi lâu mới đỡ hơn một chút, hắn mở mắt ra, chỉ thấy dưới tầng đại hòe thụ không ngờ còn rất náo nhiệt, ngoại trừ Đại Khánh ra, Uông Chủy, Tang Tán, cả đoàn người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt đều kéo đến, bao gồm cả lão Ngô trực phòng thường trực ban đêm và lão Lý ban ngày.

Lão Lý vẫn cầm một cây gậy xương như trước, hắn là đã coi thứ này thành vũ khí.

Ông cụ trông coi đại hòe thụ cũng đi ra khỏi cửa hàng, đứng trước cửa nhìn về bọn họ.

Chợt nghe một tiếng phanh xe chói tai, phụ thân đại nhân của Triệu Vân Lan trực tiếp lái xe xông vào đường dành riêng cho người đi bộ, đỗ lại ven đường rồi từ bên trong đi ra...Không, người này không phải là ông ba ruột người thường kia của y, có lẽ phải gọi là Thần Nông Dược Bát.

Thần Nông Dược Bát sau khi xuất hiện nói câu đầu tiên đã làm dấy lên sóng to gió lớn, lão hỏi: “Đại phong đã vỡ rồi sao?”

....

Chú thích

(1) Bệnh Parkinson(hay còn gọi làPD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác.

Chương 105

Cánh tay nguyên bản chỉ nhẹ đỡ Thẩm Ngụy của Triệu Vân Lan đột nhiên siết chặt.

Dưới ánh mắt hoặc nghi vấn, hoặc khẩn trương, hoặc ý tứ không rõ của mọi người, Thẩm Ngụy rất cục gật đầu.

“Quý Vương lấy bản thân làm vật dẫn thả hỗn độn ra, ta dùng ba đạo cổ ấn Hậu Thổ đại phong ngăn nó lại dưới lòng đất,” Thẩm Ngụy nói, “Mặt khác trong tiểu trấn biệt thự bị Trảm Hồn đao chém ra một vết nứt, hiện tại có thể thoát ra một chút, nhưng hẳn là không quá mức nghiêm trọng.”

“Nữ Oa tiêu tán đã mấy ngàn năm, Hậu Thổ đại phong cổ ấn sức mạnh có hạn, người có thể ngăn nó được bao lâu?”

Thẩm Ngụy: “Nhiều lắm là nửa ngày.”

Mọi người chìm trong trầm mặc, Uông Chủ nhỏ giọng hỏi: “Hậu Thổ đại phong rốt cuộc là cái gì?”

Tang Tán khẽ kéo cô một cái, vươn ngón trỏ dựng thẳng bên môi, ý bảo cô không cần nhiều lời..._Những gì bọn họ nói Tang Tán tuy rằng chỉ có thể nghe hiểu bảy tám phần, nhưng hẳn từng giúp Triệu Vân Lan truy tra thượng cổ bí văn, trước sau góp nhặt nghe ngóng, lúc này cũng hiểu được hơn phân nửa.

Thần Nông Dực Bát gắt gao nhìn chăm chăm Thẩm Ngụy, ép hỏi hẳn: “Vậ thượng tiên người định làm thế nào đây?”

Thẩm Ngụy thản nhiên đón ánh mắt của lão, cầm tay Triệu Vân Lan bình tĩnh nói: “Làm theo hứa hẹn năm đó của ta.”

Thái độ bình tĩnh thản nhiên này của hắn làm cho Thần Nông Dược Bát sừng sốt ngậy người, một hồi lâu, ánh mắt lão rơi xuống đôi tay hai người nắm cùng một chỗ, sắc mặt thay đổi vài lần, rốt cục vẫn là không biểu lộ cái gì, cứng ngắc dời mắt đi, thanh âm có chút mất tự nhiên nói: “Ta có thể làm gì cho ngươi?”

Thẩm Ngụy đảo mắt qua nhóm người người quý quý trước mặt, không nhanh không chậm mở miệng: “Năm đó Côn Luân Quân dùng tứ thánh phong bốn trụ, khi đại phong bùng lỏng, tứ thánh ứng kiếp xuất thế, tái hiện nhân gian, hiện tại tất cả đã ở trong tay ta, ta cần phải chống giữ tứ trụ nối liền trời đất một lần nữa, hi vọng các vị có thể giúp ta áp trận.”

Thời điểm Thẩm Ngụy nói như vậy, trên phố đồ cổ chợ xuất hiện một trận đồ bát quái cực đại, chính tề vuông vức, bốn góc nổi lên tứ tượng Thiếu Âm, Thái Dương, Thiếu Dương, Thái Âm, phân biệt chỉ về bốn hướng đông tây nam bắc.

Sau đó Sơn Hà trùy dài nhỏ xuất hiện từ lòng bàn tay Thẩm Ngụy, lớn dần cao dần cơ hồ trở thành hình dáng thẳng đứng chọc trời như trên núi tuyết, dừng lại trên ngôi Huyền Vũ, từ Sơn Hà trùy phát ra tiếng nổ, một cái nhật quỹ thoát ly mà ra, ầm ầm xoay tròn tới ngôi Bạch Hổ, Công Đức bút tước thành tứ đại thần mộc ngôi viết trời cao, rơi xuống ngôi Thanh Long, cuối cùng là Trấn Hồn đằng không có bậc đèn, vẫn ảm đạm không chút ánh sáng đi theo chỉ dẫn của Thẩm Ngụy dừng tại ngôi Chu Tước.

Triệu Vân Lan: “Từ từ đã, Trấn Hồn đằng không phải vẫn ở Diêm Vương điện sao?”

Thẩm Ngụy: “Vừa rồi ta chậm lại một chút, thuận tay lấy nó về đây, cái ở Diêm Vương điện chỉ là thủ thuật che mắt.”

Hắn nói xong, còn như thế có chút xấu hổ với hành vi mượn gió bẻ măng của mình mà hơi hơi cúi đầu: “Thời điểm đặc biệt, thủ đoạn không

đàng hoàng, hồ thẹn.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Thẩm Nguy kéo một bàn tay của Triệu Vân Lan, nhẹ giọng nói: “Sẽ hơi đau.”

Nói xong, Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình bị cái gì đâm một cái, đọng lại một giọt máu tròn trĩnh nho nhỏ, giọt máu lập tức bay vào trong Trấn Hồn đăng, gợn lên một sợi tơ máu cực mảnh.

Tiếp đó Thẩm Nguy tháo xuống mặt dây chuyền nhỏ bất cứ lúc nào cũng không rời khỏi cổ hăn, mở nắp, nhẹ tay đổ ra, một cụm hoa lửa bé xíu theo tay hăn chỉ bay ra ngoài, vừa lúc dừng lại trên đường tơ máu ngưng thành bắc đền, trong Trấn Hồn đăng dâng lên một vầng sáng mỏng manh như ánh đom đóm.

Thẩm Nguy cúi đầu, ngậm ngón tay bị thương của Triệu Vân Lan vào miệng.

“Chờ chút, chỉ như vậy thôi sao?” Triệu Vân Lan hỏi, “Cái tên Diêm Vương gì gì đó không phải nói muốn rút hết máu trong tim ra mới được à?”

“Tay đứt ruột xót.” Thẩm Nguy nói, “Trấn Hồn đăng đã không có bắc đền mấy ngàn năm, Địa Phủ là muốn cầu một pháp bảo giữ bình an, muốn Trấn Hồn đăng cháy mãi thiên thu vạn đại, ta chỉ có nửa ngày thời gian để phong ấn tứ trụ lần nữa, một giọt là đủ rồi.”

Tới đây, Thẩm Nguy ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Côn Luân Quân lấy thân phận sơn thánh tôn quý mà gia phong tứ trụ, tuy rằng ta kế thừa ba sáu sơn xuyên, nhưng mà trời sinh dơ bẩn, rốt cuộc không thể thành lập được bất cứ liên hệ nào với tứ thánh, khẩn cầu chư vị nếu có thể thì giúp đỡ một phen, vô cùng cảm tạ.”

Hắn trở lại diện mạo vốn có, tóc dài nhẹ buông, một chút yêu khí trời sinh cùng với khí chất quân tử đoan chính như ngọc vừa mâu thuẫn lại hòa quyện với nhau một cách kì dị, chính là tao nhã vô song không lời nào tả nổi.

Không một ai có thể cự tuyệt hắn.

Ông Chủ và Tang Tán liếc nhau, sóng vai đi tới dưới Sơn Hà trùy, Đại Khánh ngậm chiếc chuông vàng trên cổ, quay đầu hướng về Công Đức bút, lão Lý khiêng gậy xương lớn nhìn bên này lại nhìn bên kia, rớt cuộc vẫn treo trên cây gậy một con cá nướng vàng giòn, đi theo Đại Khánh, Lâm Tĩnh lấy ra chuỗi phật châu một trăm linh tám hạt, đứng thẳng dưới Luân Hồi quỹ.

Thần Nông Dược Bát vừa muốn đi lên, Triệu Vân Lan bỗng nhiên mở miệng gọi lão lại: “Này, ai kia ời.”

Thần Nông Dược Bát trong thân thể ba Triệu quay đầu lại: “Ai kia?”

“.....” Triệu Vân Lan, “Lão đừng có chiếm tiện nghi không thấy đủ nha, thật sự tưởng mình là cha người ta sao hả...Qua đây tí, ta nói với lão cái này.”

Thần Nông Dược Bát có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, đi tới một bên với Triệu Vân Lan: “Côn Luân Quân mời nói.”

Triệu Vân Lan lưng tựa đại hòe thụ, cúi đầu xuống thoáng nhìn, dưới tàng cây đại hòe thụ thoát nhìn vô cùng bình yên, tuyệt không giống như đang trấn áp cái gì nghiêm trọng lắm...hơn nữa lại chỉ còn có nửa ngày. Hộp thuốc lá của y đã hết nhãn, liền thò tay vào túi ba Triệu lấy ra một hộp khác, không chút khách khí coi là của mình, châm lên.

Trầm mặc một hồi, Triệu Vân Lan mới thấp giọng nói: “Kỳ thật là ta có chút muốn cầu lão đây.”

Thần Nông Dược Bát nhẹ giọng: “Không dám.”

“Thật sự,” Triệu Vân Lan nói, “Ba mẹ ta chỉ có một thằng con này, vốn dĩ nên chăm sóc cho bọn họ đến lúc trăm tuổi, không ngờ lại không còn kịp nữa, cứ cho là không kịp, ta cũng không muốn để bọn họ phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, lão nghĩ cách cho ta cái.”

Thần Nông Dược Bát im lặng một hồi: “Ta..... không hiểu ý Côn Luân Quân cho lắm.”

Triệu Vân Lan: “Đừng giả bộ hồ đồ, ta thấy lão biết rõ mà.”

Thần Nông Dược Bát nhìn y thật lâu: “Cho nên xét đến cùng, vẫn là bởi vì người đáp ứng cùng Trảm Hồn sứ đồng sinh cộng tử cho nên hẳn mới có thể quyết đoán thực hiện lời hứa sao?”

“Đánh rắm,” Triệu Vân Lan thản nhiên lườm lão một cái, chẳng chút để tâm phun ra một hơi khói thuốc, “Chuyện nào ra chuyện đó, lão nghĩ ông đây bán mình chắc?”

Thần Nông Dược Bát tự biết nói lỡ, cúi đầu trầm mặc hồi lâu: “Ta hiểu rồi.”

Triệu Vân Lan dõi theo đường nhìn của lão, liền nghe Thần Nông Dược Bát từng chữ rành mạch nói: “Nếu Côn Luân Quân không tại thế, ta sẽ rời khỏi thân thể phụ thân ngài, lấy thân phận ‘Triệu Vân Lan’ sống tiếp thay ngài, mong sơn thánh yên tâm.”

“Sống cho tốt, sống sao cho giống ‘Triệu Vân Lan’ một chút,” Triệu Vân Lan “đại nghịch bất đạo” ra sức vỗ vai ba y, “Cái gì nên hưởng thụ thì phải hưởng thụ cho vui vẻ, chuyện gì nên làm cũng phải làm cho ổn thỏa, ta cảm ơn người.”

Nói xong, y hít sâu hai hơi, dập tắt mẩu thuốc vôi vàng chưa đốt hết, nghiêng vai lướt qua Thần Nông Dược Bát.

Dược Bát đi về hướng Lâm Tĩnh và Luân Hồi quỹ, Triệu Vân Lan một mình đứng dưới Trấn Hồn đăng.

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng chạm tay lên Trấn Hồn đăng, trên thân đèn khắc minh văn lên xuống không đều, không khác gì mặt sau của Trấn Hồn lệnh, y có một cảm giác rất khác thường, như thể cây đèn này và y cốt nhục tương liên, ánh đèn nhảy nhót trùng hợp với nhịp tim của y như kì tích, tựa hồ một chỗ có hai người..._Y của mấy ngàn năm trước và y của mấy ngàn năm sau, không hề tồn tại mấy may sai khác.

Trong lòng Triệu Vân Lan nhất thời dâng lên cảm khái không nói nên lời, thì ra thế gian thay đổi khôn lường, biển cả nường dâu, sớm đã xoay vần đủ một vòng, bản thân y lại giống như một con rùa vạn năm còn đó không một phân thay đổi, thật sự là đủ chuyên nhất thủy chung.

Thẩm Ngụy quay đầu nhìn về phía ông chủ tiệm tạp hóa trấn giữ ranh giới âm dương, ông lão kia cùng với nhân viên ca đêm của số 4 đường Quang Minh vây quanh ngoài đại trận, ông cụ mặt đầy nếp nhăn ngẩng đầu, run run nâng tay như một cỗ nhân, chắp tay với Thẩm Ngụy: “Già này không có tác dụng gì, ở đây hộ pháp cho thượng tiên.”

Thẩm Ngụy gật đầu, sau đó hẩn nâng ngón tay, từng nét từng nét viết trong không trung những văn tự cổ xưa đến từ chư tiên thần ma một thuở, bản thân chúng nó như thể tự thân đã có sức mạnh của riêng mình, dao động trong không khí như tầng tầng gợn sóng, mỗi một nét chữ dường như đều mang theo âm thanh sâu thẳm từ thời đại xa xăm nào đó. Thẩm Ngụy hóa chỉ thành chưởng vỗ lên bản minh thư hoàn chỉnh kia, họa bút sụp đổ, bay đến vị trí tứ tượng, rơi xuống mi tâm mỗi người.

Trong nháy mắt đó, mỗi người đều nghe được kia chú văn truyền lại từ hồng hoang ban sơ, vô cùng dày nặng làm cho người ta có xúc động muốn khom mình quỳ bái, từ trong chính tâm hồn họ tự nhiên sinh sôi.

Thẩm Ngụy cuối cùng thoáng nhìn về phía nam, vừa lúc chạm phải ánh nhìn của Triệu Vân Lan đưa lại, hần bỗng nhiên nở nụ cười cực nhẹ, giống như đóa hoa nở bừng trong khoảnh khắc ngày xuân.

=

Diêm Vương điện bị bao phủ trong một bức màn tăm tối mịt mờ, Chúc Hồng không nhìn thấy bất cứ cái gì, đang hồ đồ đi tới đi lui khắp nơi, chỉ có nhánh cây đại thần mộc Thẩm Ngụy đưa vẫn nắm trong tay tỏa ra vầng sáng trắng nhạt nhòa, tạo nên một tầng bảo vệ nhìn không thấy quanh người cô, nghiêm cẩn ngăn cách cô khỏi Quỷ tộc đáng sợ và hỗn độn đang cắn nuốt tất cả bên ngoài, mà mầm non thoát nhìn yếu đuối mềm mại kia phảng phất lại càng thêm xanh biếc.

Bỗng nhiên, Chúc Hồng nghe thấy có người nôn nóng gọi tên mình. Cô xoay người qua, chỉ thấy Xà tứ thúc chặt vật dựa vào khe hở trong điện Diêm Vương, cẩn thận tránh dưới một mảnh vảy cực lớn, ..._ đó là Phục Hy lân, một trong những thánh vật của Xà tộc, Chúc Hồng nhận ra nó.

Hình như ông bị thương không nhẹ, ngay đến hình người cũng không duy trì nổi, lộ ra đuôi rắn bích lục thật to nơi thân dưới.

Xà tứ thúc nhìn thấy cô thì đầu tiên là khiếp sợ, sau đó thần sắc và lời nói lại trở nên nghiêm nghị: “Con còn ở đây làm gì? Sao vừa nãy không đi cùng lệnh chủ? Không muốn mạng nhỏ nữa à?!”

Ông liếc nhìn tình huống bên ngoài rồi nhanh chóng bò ra khỏi khe đá, dùng cái đuôi vĩ đại cuốn Chúc Hồng kéo vào chỗ nấp, người đàn ông miệng còn mang theo vết máu nhìn Chúc Hồng, mặt mũi càng trắng bệch:

“Trẻ con trong cả tộc không có ai thiếu tâm nhân như con, con nha đầu ngốc này không biết nguy hiểm sao? Không biết chạy sao?”

Chúc Hồng: “Con lo cho tứ thúc.....”

Xà tứ thúc lạnh lùng ngắt lời: “Còn chưa đến lượt nhóc tiểu quỷ biến thân chưa thạo như con lo lắng cho ta.”

Ông nói rồi, lại kiểm tra Chúc Hồng từ đầu đến chân một lần, phát hiện cô nàng thế mà hoàn toàn không thương tổn gì, một tí xước da cũng không có, bấy giờ mới yên lòng, liền hừ lạnh một tiếng: “Vận khí không tồi.”

Chúc Hồng giơ lên nhánh cây đại thần mộc: “Là Trảm Hồn sứ đại nhân cho con.”

Xà tứ thúc nheo mắt: “Đại thần mộc? Sao hãn lại lấy thứ này ra tặng người tùy tiện như vậy? Hãn nói gì với con?”

“Hãn nói nếu hai cái mầm này có thể sống, nhờ con tìm một nơi thật tốt trồng nó xuống.”

Xà tứ thúc nghe xong, tâm tư xoay chuyển, bỗng nhiên nặng nề dựa vào vách đá trong Diêm Vương điện, lông mày cau chặt: “Quả nhiên là đại phong sắp vỡ, hãn đang giao phó hậu sự ...Chẳng lẽ đại phong đã phá rồi ư?”

Chúc Hồng không hiểu ra sao, lại không dám quấy rầy suy nghĩ của ông mà mở miệng hỏi, đành phải im lặng đứng một bên, một hồi lâu, Xà tứ thúc mới nói khẽ với cô: “Coi như tiểu nha đầu ngốc con có phúc...Nhớ giữ cho kĩ.”

Chúc Hồng lập tức gật đầu đáp ứng, đúng lúc này, cô bỗng nhiên “Ồ” một tiếng, đưa nhánh cây đại thần mộc tới trước mặt Xà tứ thúc: “Thúc

mau nhìn.”

Chỉ thấy trên nhánh cây khô kia, không biết tự khi nào, một cái chồi non xanh mướt đã phá mở lớp vỏ thô ráp, lộ ra một cái đầu mềm mại ..._Nhánh cây nguyên bản chỉ có hai chồi mọc thêm một cái mầm thứ ba!

Chúc Hồng kinh ngạc nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Thâm Ngụy nói cái cây kia mấy ngàn năm chỉ nảy được có hai mầm thôi mà.”

“‘Thâm Ngụy’ cũng để cho con gọi đấy à ?” Xà tứ thúc trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó dừng một chút mới nói, “Côn Luân thần mộc đồng thọ với thiên địa đồng, là khởi nguồn của sinh mệnh vạn vật, năm đó Nữ Oa muốn mượn nhánh cây thần mộc để trấn tại cửa Đại Bất Kính Chi Địa, lòng nàng mang sát ý, kết quả trồng ra một cái cây chưa sống đã chết..... bây giờ nhánh cây này vô duyên vô cớ bắt đầu nảy chồi, có thể là vì có người thay đổi tâm ý.”

Hai người bọn họ ở nơi nguy hiểm nhất thì tương đối an toàn, mà Quách Trường Thành và Sở Thứ Chi ở trên cầu treo quả thật chính là ngàn cân treo sợi tóc.

Sở Thứ Chi quyết định thật nhanh, không quản động tĩnh phía sau mà lập tức giương cung bắn tên, phù chú thoát cung mà ra mang theo một đạo sấm sét như thể muốn xé toạc thiên không từ trên cao giáng xuống, bổ xuyên qua Quỷ tộc ở gần Quách Trường Thành, sau đó hấn nhanh chóng xoay đầu, cánh tay biến thành màu xanh xám trong khoảnh khắc nhắc lên một tấm rèm mưa, mưa ngưng tụ thành một cái đầu lâu cực đại, nhấp nhô lên xuống.

Ai ngờ hấn xoay người mới phát hiện ra đằng sau không phải là một con u súc, mà chính là quái vật mắt đỏ khoác tấm da thanh niên con người.

Quái vật mắt đỏ là Quỷ tộc cấp cao, sau khi nó hấp thu hỗn độn thoát ra từ Đại Bất Kính Chi Địa thì cả người....Không, là cả quỷ..... đều như

vừa trải qua một quá trình tiến hóa bậc cao như cá muối lật mình (1) , hai tiên thiên Quỷ Vương, một kẻ đã chết, một kẻ bị tiên cân trời buộc trở thành một vị thần không ra thần quỷ không ra quỷ, tất cả Quỷ tộc cấp cao đều điên cuồng nhắm tới vị trí kia, muốn cướp làm của mình, trở thành Quỷ Vương thời đại mới.

Quỷ tộc nguyên bản sẽ bị đầu lâu của Sở Thứ Chi dây dưa không có cách thoát khỏi chỉ nâng lên một cánh tay, đặt trên cái đầu lâu do nước mưa biến thành kia, ngón tay khê chạm, khô lâu lại một lần nữa tan thành nước mưa tung tóe khắp nơi.

Sau đó, Sở Thứ Chi chỉ cảm thấy ngực mình bị một cỗ lực cực mạnh đánh trúng, thân thể cao gầy trực tiếp văng ra khỏi cây cầu treo, phía dưới chính là vách núi cao hơn ngàn thước.

Quách Trường Thành không chút nghĩ ngợi, một khắc kia không biết lấy lá gan ở đâu, cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, thế mà lập tức nghiêng người ra khỏi vòng bảo vệ lao xuống khỏi cầu như tự sát, phi thẳng xuống chỗ Sở Thứ Chi. Túi nhỏ vốn ôm trong lòng rơi xuống mặt cầu, hồn bình rơi đầy trên đất.

=

Dưới lòng đất lại truyền tới âm vang ù ù như sấm rền.

Tứ thánh được những dòng thượng cổ minh văn xem không hiểu liên kết với nhau, lấy Thâm Nguy làm trung tâm, dần dần bắt đầu chuyển động, mỗi người áp trận cho hẳn đều cảm giác được liên hệ của đoạn minh văn bị Thâm Nguy đánh vào trong lòng mình cùng với tứ thánh, kìm lòng không đậu cùng nhau mặc niệm thứ văn tự xem không thấy nghe không hiểu ấy.

Lão Lý ôm cây gậy xương phảng phất bị loại minh văn cổ xưa này kích động, cúi đầu nhìn thoáng qua con mèo mập xem qua đáng cười mà lại nghiêm túc không sao tả xiết bên cạnh mình, nghe tiếng vang khe khê phát

ra từ chiếc chuông nhỏ rung rung, bỗng nhiên thấp giọng mở miệng nói: “Ba trăm năm trước, có một người mắc căn bệnh bất trị trong xương cốt, khi phát bệnh đau đớn đến muốn sống không được, muốn chết không xong, bây giờ nghĩ lại, hẳn là ung thư xương rồi. Người trong nhà tự chủ trương, dâng hương thỉnh thần.....”

Đại Khánh chấn động mạnh, khó tin ngẩng đầu lên.

Lão Lý tóc đã trắng xóa, run rẩy vươn tay muốn xoa xoa đầu con mèo đã xoa qua vô số lần, nhưng mà lúc này đây, mèo đen lại né tránh. Ông lão vô danh không ai biết tới dường như có chấp niệm phi thường đối với xương cốt trong số 4 đường Quang Minh trong nháy mắt như đã già đi mười tuổi, môi lão run run một hồi: “Sau này thần không mời được, chỉ mời đến một con mèo đen thích ăn cá khô chiên. Người kia bệnh tình nguy kịch, suốt ngày không được ra ngoài, lúc nào cũng nằm chán đến cùng cực, thấy một vật sống biết thở như vậy thì kích động không thôi, coi mèo đen như người bạn nhỏ trời ban cho vậy, sân nhà không ra được, liền hận không thể cùng mèo đen nương tựa nhau mà sống.”

Hốc mắt lão Lý có chút ẩm ướt, như thể muốn lập tức khóc lên, thế nhưng khóe mắt đã đục ngầu không ép ra nổi một giọt nước mắt: “Thế nhưng sau này người kia phát hiện con mèo đen này không phải là một chú mèo bình thường mà là một con thần miêu, có thể câu thông âm dương, lên trời xuống đất. Có một ngày mèo đen vào nhâm hàm rượu, ngâm trong thùng rượu uống say bí tỉ, nói ra bí mật về chiếc chuông vàng trên cổ, nó nói chiếc chuông kia là chủ cũ ban cho, bên trong có một nửa nguyên thần của nó, có thể làm cho xương cốt sinh da thịt, nghịch chuyển cả luân hồi..... Người nọ sắp chết đến nơi, sợ chết phát điên rồi.”

Đại Khánh lạnh lùng nói: “Vì thế mà đã lừa lấy chiếc chuông của ta, nhờ phúc của người ta mới học được bài học nhớ đời, con mèo ngu ngốc tới lúc đó mới biết cái gì gọi là tâm đề phòng người khác. Nghe nói sau này

ông thợ chung chính tằm (2) , được chôn cất ngoài Sơn Hải Quan, mấy thập niên sống thêm kia thế nào, mùi vị có dễ chịu không?”

Lão Lý nhẹ nhàng nói: “Như xương trong họng, như dòi trong xương.”

Đại Khánh quay người đi: “Thế thì thật tiếc quá...Ông trà trộn vào Cục Điều Tra Đặc Biệt làm gì? Còn năm vùng đến mấy chục năm, thật ủy khuất cho lão nhân gia ngài làm chân canh cổng sai vặt cho chúng ta rồi...Chuông của ta gần đây mới tìm được về, năm đó khi ông vào, trên người ta hẳn là không còn gì cho ông mưu đồ nữa mới phải chứ?”

Lão Lý bỗng nhiên khuyu gối quỳ xuống ba trăm năm sau, lão luân hồi chuyển thế, lại thủy chung mang theo căn bệnh chôn trong xương cốt một đời kia, canh giữ ở cổng của số 4 đường Quang Minh làm một lão trông cửa không ai màng tới, để chờ mỗi chiều đến lúc tan ca có thể mang cho mèo đen càng ngày càng phúc hậu kia mấy con cá chiên nhỏ xộp vàng, lão tưởng rằng đời này cứ thế mà qua, kiếp sau cũng trải qua như vậy, nhưng mà Công Đức bút treo cao đỉnh đầu, từng chuyện từng việc, từng ly từng tí những gì đã qua trong quá khứ Rốt cuộc vẫn như đang bùng nổ trong lòng lão mà sôi trào lên.

Dòng nước mắt đục ngầu của Lão Lý cuối cùng cũng tuôn rơi, mà Công Đức bút lặng yên lại như thể vừa nghe được cái gì, đột nhiên chuyển động... nó chậm rãi xoay nửa vòng, lộ ra ngòi bút hồng hắc giao nhau.

Rồi sau đó tứ tượng cùng nhau hưởng ứng ..._

Mộc sinh hỏa, Trấn Hồn đặng phút chốc sáng ngời.

Hỏa sinh kim, Luân Hồi quỹ dù không có ánh thái dương, mà cái bóng ở mặt trên lại từ từ tự mình di động.

Kim sinh thủy, văn lộ trên Sơn Hà trùy lưu chuyển giống như vật sống.

Đại địa kịch liệt rung chuyển, ba đạo cổ ấn Hậu Thổ đại phong rất cuộc vỡ tan, ngàn trượng lệ khí có thể thổi quét toàn bộ thế gian xông lên ngùn ngụt từ lòng đất, đèn đuốc sáng trưng trên các nẻo thành thị nông thôn tắt phụt, thế giới người sống trong ánh sáng mịt mờ như ảo ảnh mong manh vô thực, chỉ cần một cơn gió thổi qua liền biến mất không còn.

Một giọng nói ung dung điềm tĩnh chậm rãi tụng niệm phong từ: “Lấy tam sinh chi thạch, phong Tây phương bạch sơn.”

Chưa lão đã suy chi thạch.

Lâm Tĩnh và Thần Nông Dược Bát đồng thời cảm thấy lồng ngực trống rỗng, minh văn mang theo phật gia kim ấn đặc hữu của Đạt Ma chính tông cùng khí tức của hậu nhân Thần Nông nhập vào Luân Hồi Quỹ, Luân Hồi Quỹ bay ngược xoay tròn ba vòng, biến mất giữa không trung.

Từ hướng chính tây vang lên tiếng nổ, phảng phất có một cây cột trụ cực lớn cắm phập xuống ngàn thước lòng đất, đem hắc khí bao phủ khắp mặt đất tách ra một khe hở rõ ràng, hắc khí mãnh liệt bị đánh tan lại tiêu tán không ít như một kì tích.

“Lấy sơn hà chi tinh, phong Bắc phương hắc thủy.”

Chưa lãnh đã đông chi thủy.

“Lấy thiện ác chi nguyên, phong Đông phương bích khoáng.”

Chưa sinh đã tử chi thân.

Tam thánh từng bước từng bước biến mất trong trận đồ tứ tượng bát quái, rốt cục, chỉ còn lại Trấn Hồn đấng.

“Lấy thần linh chi hồn, phong Nam phương đại hỏa.”

Toàn bộ tứ tượng bát quái đột nhiên thay đổi bất ngờ, tứ trụ dựng lên, Trấn Hồn đang di chuyển đến vị trí chính giữa, Triệu Vân Lan không kịp phản ứng đã cảm thấy mình vẫn thoát ra như trút, mà mối liên hệ giữa Trấn Hồn đang với mình bị ngăn cách ra.

Một đôi tay ôm lấy y từ phía sau, Triệu Vân Lan vụt quay đầu, Thẩm Ngụy không biết từ khi nào đã đến sau lưng y, ngay khoảnh khắc y quay đầu, bị hấn đặt lên môi một nụ hôn sâu.

Đó vốn là một nụ hôn hết sức ôn nhu triền miên, đến khi Triệu Vân Lan phát giác có cái gì đó trong tâm hồn trôi đi vùn vụt như muốn chảy hết ra ngoài, y đột nhiên giãy dụa kịch liệt, thế nhưng bàn tay Thẩm Ngụy giữ lấy gáy y như làm bằng sắt, giãy thế nào cũng không thể thoát ra. Trong ngực Triệu Vân Lan lạnh ngắt, mà những chuyện từ khi quen biết Thẩm Ngụy đến dần dần thân thuộc...thậm chí cho đến tận bây giờ, từng chút từng chút đều ở trước mắt y chập chờn chớp tắt, khiến cho y cảm giác được rõ ràng, có một bàn tay đang không chút lưu tình đem chúng nó xóa đi.

Ngọn lửa bùng lên quanh mình Thẩm Ngụy, cho đến lúc mái tóc đen dài cùng trường bào bị cuốn vào trong lưỡi lửa, hấn mới buông Triệu Vân Lan gần như ngất xỉu, đẩy y ra xa, đưa đến giữa không trung, cuối cùng rơi xuống trong lòng Thần Nông Dược Bát phía xa xa đang khiếp sợ nhìn sang bên này.

Hấn dăm dăm nhìn Triệu Vân Lan một lần sau cuối, cả người chìm vào đại hỏa, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Nguyên lai hấn hao hết tâm cơ mới có được một người, cuối cùng lại dùng chính tay mình đẩy ra.

Nguyên lai hấn trăm ngàn suy tính một lời hứa hẹn cộng tử đồng sinh đã gần kề, cuối cùng lại tự tay hủy ước.

“Bất tử bất diệt bất thành thân”, hãn quả nhiên là trời sinh ngu dốt, đi tới bước đường cùng khi sinh tử chỉ còn chớp mắt, mới hiểu ra giữa điện quang hóa thạch.

Không hiểu suy nghĩ như thế nào, trong lòng Thâm Nguy lại đột nhiên buông xuống, bất chợt có loại cảm giác “bản thân có thể xứng với y rồi”, thế nhưng.....

Đáng tiếc không thể gặp lại.

..._

Chú thích:

- (1) cá muối lật mình: ý chỉ chuyện tốt bất khả thi.
- (2) thọ chung chính tâm: sống thọ và chết tại nhà.

Chương 106

Trên mặt đất rung chuyển dữ dội, dưới Hoàng Tuyền lại càng là trời đất đảo điên.

Xà tứ thúc bảo vệ Chúc Hồng chặt chẽ tựa như cô vẫn còn là một con rắn nhỏ quấn cổ tay ông làm nũng ngày nào, vảy rắn cứng rắn tựa sắt như ẩn như hiện dưới da ông, ngăn trở thay cô những phiến đá hạ xuống từ bốn phía.

Không biết qua bao lâu, lòng đất mới an ổn xuống, hắc khí dày đặc làm cho người ta không biết mình đang ở đâu chậm rãi tan đi như một kì tích, những người còn sống sót nhô đầu ra từ những góc ngách xó xỉnh, e dè xem xét xung quanh.

Chúc Hồng nhỏ giọng hỏi: “Tứ thúc, sao rồi?”

Xà tứ thúc “suyt” một tiếng, thả thần thức ra thăm dò tình huống những vùng phụ cận.

Đúng lúc này, Chúc Hồng đột nhiên nhỏ giọng kinh hô một tiếng, Xà tứ thúc xoay người lại, chỉ thấy nhánh cây đại thần mộc không rõ nguyên nhân nảy ra cái chồi thứ ba từ từ bay từ trong tay cô ra ngoài, Chúc Hồng lập tức muốn đuổi theo, Xà tứ thúc giữ chặt cô lại, “Này này, con muốn làm gì?”

Chúc Hồng chút sốt ruột: “Thẩm Ngụy đã cứu con một mạng, con cũng đáp ứng người ta tìm một nơi thật tốt trồng nó xuống rồi, nhánh cây của đại thần mộc sao có thể mất trong tay con được?”

Nói xong, cô dùng sức giãy khỏi tay Xà tứ thúc, như ghé con không sợ hổ xông ra ngoài. Chúc Hồng mới sinh có mấy trăm năm, hoàn toàn

không biết trời cao đất rộng, đối với “Hậu Thổ đại phong” cô chưa nghe nói qua cũng không thềm sợ hãi, cứ như thế ngang nhiên chạy đi.

Xà tứ thúc do dự một chút, rốt cuộc vẫn không yên lòng, miễn cưỡng huyền hóa ra hai chân, chạy đuổi theo cô.

Nhánh thần mộc trực tiếp bay đến trên Vong Xuyên, hắc khí trên mặt nước đã hoàn toàn tản ra để lộ nước Vong Xuyên băng lãnh mà sâu thẳm, đại thần lơ lửng trên không trung một lát, liền lao thẳng xuống dưới.

Chúc Hồng theo bản năng có chút sợ hãi nước Vong Xuyên, nhưng mà sau đó cô nhớ tới hứa hẹn của mình, dừng một chút, rốt cuộc hạ quyết tâm, biến ra nguyên hình đại mãng, “Phù phù” hai tiếng chìm xuống, Xà tứ thúc theo sát phía sau.

Trong mắt người khác, hai con rắn này quả thực không muốn sống nữa, trước mắt tuy rằng không rõ vì sao bình yên một chút, nhưng ai mà biết được đại phong đang ở trong tình trạng nào chứ? Nói không chừng còn bùng nổ thêm lần nữa chứ chẳng chơi, bây giờ nhảy xuống chẳng phải là tự tìm đường chết?

Chúc Hồng và Xà tứ thúc chìm xuống cùng với đại thần mộc, ánh mắt Xà tứ thúc bỗng nhiên lóe lên, dù sao ông cũng có kiến thức rộng rãi, lúc này trong lòng đã nắm chắc mấy phần...Nơi đại thần mộc chìm xuống, chính là phương hướng Công Đức cổ mộc trong truyền thuyết.

Quả nhiên, không bao lâu sau bọn họ đã nhìn thấy Công Đức cổ mộc héo khô mà cao tuyệt, Công Đức cổ mộc trăm ngàn năm qua không hề động tĩnh đột nhiên vươn ra chạc cây khô gãy, đung đưa lên xuống trong Vong Xuyên thủy, cành cây nhẹ nhàng rung rinh, nhánh cây gợn lên những gợn sóng nhu hòa như đang nghênh đón một điều gì sắp tới.

Đại thần mộc dừng lại bên cạnh Công Đức cổ mộc, cắm sâu vào lớp bùn đất.

Ngay sau đó, nó lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà bèn rẽ nẩy mầm, vươn cành trở lá, chỉ một lát sau đã tỏa tán rợp trời, cùng Công Đức cổ mộc tương ánh thành huy. (1)

Nó vươn ra những sợi tơ mảnh dài, dịu dàng cuốn lấy Công Đức cổ mộc đã chết héo trăm ngàn năm, Chúc Hồng kinh ngạc bưng kín miệng ..._Cái cây khô kia sinh ra những mầm non nhỏ bé xanh rờn!

Hai cây đại thụ không ngừng lớn dần lên cao mãi, cao đến trên ngàn trượng, vẫn vươn mình xuyên thẳng qua Vong Xuyên hỗn độn, bóng cây phủ rợp Diêm Vương điện đổ nát thê lương, còn không ngừng sum sê tươi tốt, đưa mắt xa xa, tán cây xanh rờn sức sống, tàng cây ngợp mắt um tùm, cơ hồ phóng hết tầm nhìn vẫn không thấy cuối.

Những vết thương trên người Xà tứ thúc dưới tán cây khỏi hẳn một cách thần kì, ánh mắt ông cuối cùng rơi xuống đằng sau Công Đức cổ mộc... Hậu Thổ đại phong thạch từng ở nơi đó đã biến mất.

Hậu Thổ đại phong sụp đổ, mặt đất bị khói đen cùng tiếng quỷ bao trùm lại nổi lên lửa nóng hừng hực, tứ trụ lại trở về vị trí cũ, có lẽ không lâu nữa đại phong mới cũng sẽ hoàn thành, có lẽ...

=

Ông Chủy còn ở dưới đất bỗng nhiên thì thào hỏi: “Đó là..... âm thanh gì vậy?”

“Là núi.” Thần Nông Dược Bát nghiêng tai nghe xong, “Là âm thanh vạn sơn đồng khóc.”

Ông Chủy mở to hai mắt: “Núi cũng sẽ khóc sao.”

Thần Nông Dược Bát trầm mặc một lát: “Có chứ, trong truyền thuyết chỉ có khi Bàn Cổ ngã xuống, vạn sơn mới cùng than khóc, ngay cả thời

điểm Côn Luân Quân thân hóa Trấn Hồn đang cũng không có thanh âm như vậy, hẳn là vì lúc đó ngài ấy không thực sự thần hình câu diệt (2) đi....”

Ông Chủ đứng ngốc hồi lâu mới hiểu ý lão nói là gì, bất luận là Thẩm Ngụy hay là Trảm Hồn Sứ, cô đều không ở chung cũng không tiếp xúc quá nhiều, nhưng mà đến khi cô phát hiện ra thì nước mắt đã giàn giụa đầy mặt...Quý không thể dễ dàng khóc ra nước mắt, trong lòng cô hiểu rõ, nhưng vẫn không thể kìm nén nổi.

Tang Tán thở dài, vòng tay kéo cô vào lòng.

Lúc này, bỗng có giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng cất lên: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì?”

Ông Chủ sửng sốt, cúi đầu vừa nhìn, Triệu Vân Lan không biết đã mở mắt tự lúc nào, đang chậm rãi đứng lên.

Ông Chủ nhìn vào đôi mắt y, đột nhiên có cảm giác kì quái nói không nên lời, người nọ rõ ràng vẫn là sếp Triệu ở chung sớm chiều, lại như thế...có một chút biến hóa khó mà nói rõ.

Lòng cô thất lại...Chẳng lẽ Thẩm Ngụy đã thật sự rút hết ký ức của y đi rồi sao?

Thế nhưng sau khi Thần Nông Dược Bát kinh nghi bất định (3) đánh giá Triệu Vân Lan một hồi, bỗng dừng lui ra phía sau ba bước, chậm rãi quỳ xuống, hết sức cung kính hành đại lễ: “Bái kiến sơn thánh.”

Triệu Vân Lan..... Côn Luân Quân chấp hai tay sau lưng, tùy ý vẫy vẫy với lão.

Ông Chủ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chiếc áo gió nhả nhúm vì bốn ba trên mình người đàn ông biến thành một thân thanh sam tay dài vạt

rộng, tựa như con người xuất hiện như phù quang lược ảnh (4) trong chuyện cổ hồng hoang trăm ngàn năm trước ấy.

Thần Nông Dược Bát nhẹ giọng nói: “Khi tổ sư mạnh mẽ áp chế nguyên thần của sơn thánh, đưa ngài vào luân hồi, đã từng cùng thượng tiên Trảm Hồn Sứ định ra kế ước, bắt hãn đời đời kiếp kiếp đồng sinh cộng tử với đại phong, nay nhân gian gặp đại kiếp nạn, Hậu Thổ đại phong sụp đổ, Trảm Hồn sứ thân tuấn đại phong, tất cả nhân quả đã trần ai lạc định.”

Liệt hỏa thiêu đốt biến thành màu cam ấm áp, ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt của Côn Luân Quân, y trầm mặc thật lâu, mới nhẹ nhàng mà nói: “Ta biết.”

Thần Nông Dược Bát tiếp lời: “Trảm Hồn sứ lấy thân Quỷ Vương thành thánh, cầu nhân đắc nhân, phút cuối đã đánh tan của ngài.....”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Côn Luân Quân cũng không quay đầu lại, thần sắc ảm đạm đọng lại trên khuôn mặt anh tuấn, “Ta đều đã biết.”

Thần Nông Dược Bát đáp lời rồi cung kính cúi đầu, qua một hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Khi tổ sư từ thế đã mệnh lệnh cho ta giám sát kế ước của người với Trảm Hồn Sứ, đến nay tiểu thần có thể công thành lui thân rồi.”

Côn Luân Quân cũng không để ý tới lão, chỉ mở ra hai tay, trong tay là vảy rắn do Nữ Oa để lại, trong đó từng mang nặng một vòng luân hồi nhỏ mười một năm, Côn Luân Quân cúi đầu tự hỏi: “Thần Nông, đến cuối cùng ông muốn cho ta biết điều gì?”

Lúc này, dưới lòng đất lại truyền tới động tĩnh khe khẽ, mọi người lập tức căng thẳng như chim sợ cành cong, lại chỉ thấy lớp đất dưới chân giãn ra, sau đó là một tán đại thụ phá đất mà lên, cành lá xum xuê, tươi tốt xanh um, trên từng phiến lá phảng phất còn mang theo những giọt nước đến từ

thế giới bên kia, giọt giọt nhỏ xuống, vết nứt vì đại phong vỡ nát lưu lại trên mặt đất dần dần khép miệng.

Cái gì là trường cửu?

Vì sao phải có thiện ác cùng thị phi?

Sinh là cái gì? Mà tử, lại là cái gì?

Đôi chân mày nhíu chặt của Côn Luân Quân cuối cùng hơi giãn ra đôi chút, y vươn tay, vừa lúc đỡ được một phiến lá vừa rơi.

Y đột nhiên hỏi: “Là người điều Quách Trường Thành tới Cục Điều Tra Đặc Biệt sao?”

Thần Nông Dược Bát cung kính nói: “Vâng, khi tổ sư còn tại thế đã bảo ta tìm kiếm một người không có mắt âm dương mà có thể nhìn thấu thật giả, không có tiếng tăm gì, lại mang theo thiên hàng đại công đức.”

“Thì ra là thế.” Côn Luân Quân khẽ nói như một tiếng thở dài, “Ta hiểu rồi, đa tạ.”

Vảy rắn Nữ Oa trong phút chốc hóa thành vụn phấn tan đi trong tay y.

Đại Khánh vẫn nhịn không được hỏi: “Tóm lại thế này là thế nào?”

Côn Luân Quân khoanh chân ngồi xuống dưới Trấn Hồn đăng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu mào đen: “Đừng nóng vội, Trấn Hồn đăng còn sáng.”

Nói xong, y khép hờ hai mắt như đang nhập định, tựa một pho tượng thần từ tuyên cổ trầm mặc đến ngày nay, phía sau là ánh lửa nhỏ nhoi mong manh trên cây đèn cực đại.

=

Chiếc đèn pin trên người Quách Trường Thành không có một chút phản ứng ...Cậu đã không còn hơi sức đâu mà khiếp sợ và kinh hãi nữa, đầu óc đều trống rỗng, trong mắt chỉ có Sở Thứ Chi vừa ngã xuống.

Cậu liều mạng vươn tay, hai tay nắm được cánh tay của Sở Thứ Chi, đôi mắt nhắm chặt lại nghe gió núi rít gào bên người.

Đúng lúc này, Quách Trường Thành đột nhiên phát hiện thân thể của mình không rơi xuống nữa.

Quách Trường Thành ngạc nhiên mở mắt nhìn, chỉ thấy khi rơi xuống không cần thận làm tuột tay chiếc túi nhỏ mà Sở Thứ Chi giao cho, hồn bình rơi hết, nấp đây va vào vòng bảo hộ hai bên vỡ vụn, linh hồn được cậu thu thập từng chút từng chút bắt đầu tuôn ra.

Chúng nó không thành hình người, chỉ giữ lại nguyên hình khi ở trong bình là một cụm sáng lấp lánh nhiều màu, tính thêm cả cô bé trên cầu, hồn phách của bảy tám người liên kết lại không ngờ đã tạo thành một tấm lưới lớn từ trên cầu treo xuống, mạo hiểm giữ hai người lại bên trong.

Sở Thứ Chi thực sự không khỏi giật mình kinh hãi, nhưng mà hẳn biết trước mắt không phải là lúc nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu nói một tiếng cảm ơn rồi lập tức nhắc bổng Quách Trường Thành, nhẹ nhàng mượn lực trên tấm lưới linh hồn, hướng về phía trên nhảy lên, sau đó mũi chân chạm vòng bảo hộ một chút , nhanh chóng dừng lại ở một đầu cầu. Hẳn xoay tay đẩy Quách Trường Thành lùi vào đến cửa sơn động, rút liên tục mười hai tờ giấy phù đánh ập về phía Quỷ tộc mắt đỏ tấn công bọn họ, sấm sét từ chín tầng trời nghe lời triệu gọi trút xuống như mưa tạo thành một lưới điện cao thế.

Mà ở sau lưng chiến cuộc, những hồn phách kết lưới biến thành một chuỗi những đốm sáng, quấn vòng bên người Quách Trường Thành.

Trên người cậu thanh niên vẻ ngoài bình thường đột nhiên hiện ra sắc cam nhàn nhạt như ánh lửa bập bùng ấm áp, hồn phách vây xung quanh cậu dường như cảm nhận được cái gì, bất giác đã kề sát đến bên cạnh cậu.

Trong lòng Quách Trường Thành tựa hồ có một giọng nói, cậu nhất thời không nhận được thốt lên: “Trấn..... Trấn hồn người sống, an tâm người chết.....”

Một luồng ánh sáng tỏa ra từ phương xa, giữa vạm vỡ nhân gian phủ đầy bóng tối, ánh sáng kia ban đầu cực kì mỏng manh, sau đó phạm vi thiêu đốt lại càng ngày càng mở rộng, cuối cùng lan tràn đến một nơi mắt thường không nhìn thấy, trải kín cả mặt đất bao la.

Quý tộc mắt đỏ chiếm hết thượng phong, cơ hồ muốn bức Sở Thứ Chi nhảy cầu lần nữa lại chột kêu lên một tiếng thảm thiết, bịt chặt mắt, liên tục lui vài bước, ngồi phịch xuống đất ở đầu cầu bên kia rồi vắn vẹo héo rút, sau cùng bị ánh sáng chói lòa nướng cháy.

Sở Thứ Chi giật mình kinh hãi, lại quay đầu nhìn về phía Quách Trường Thành, trong một khắc kia hẳn có ảo giác như cả người Quách Trường Thành đã biến thành một luồng hỏa diễm, mà tần suất bập bùng nhảy nhót lại trùng hợp một cách kì lạ với ngọn lửa trên đại địa.

Thi Vương có chút lo lắng bước lên một bước, thử chạm tay vào ngọn lửa uốn lượn trên người Quách Trường Thành, lại cảm thấy trong nó hàm chứa một độ ấm kì dị, nhưng không hề bỏng người.

Quách Trường Thành nhìn không thấy ngọn lửa trên người, vẫn ngây ngốc niệm nốt nửa câu còn lại: “..... Chuộc tội lỗi chưa xong, quay vòng quay chưa tận.”

Giọng nói của cậu dường như hợp thanh cùng cái gì rất xa xăm từ mênh mêng đất rộng, gọi ra tiếng vọng đến vô hạn vô biên, Sở Thứ Chi như cảm giác được gì đó mà ngẩng đầu, chỉ thấy hồn phách của những

người chết trong khu biệt thự mà hai người tìm cả đêm không hết đang nổi nhau từ chân núi bay lên, bay tới trước Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành vẫn luôn mang theo bên mình cuốn sổ nhỏ ghi lại tường tận hình dáng của từng người mất tích được người nhà tả lại, cùng với tên tuổi và đặc điểm của mỗi một vị chủ nhà.

Nhóm hồn phách xếp thành một đội, mỗi người tìm đến một tờ của mình, có người nhắc bút viết xuống mấy câu bên cạnh những từ “nhấn với ai ai đó”, có người nhìn nét chữ trẻ con xiêu vẹo viết tên mình, như buông xuống một đời vương vấn.

Cuối cùng, bọn họ một người tiếp bước một người biến mất trong không trung, hóa thành vô số đốm sáng hướng về thiên không vời vợi.

Tiếng sấm giữa mùa xuân vang vọng tự xa xăm, thiên không bị mây đen phủ che mờ hồ lộ ra sắc biếc, chỉ thấy phương nam có hai cây đại thụ không biết từ đâu đội đất mà lên, vượt khỏi nhà cửa, vươn khỏi cao lầu... thậm chí cao hơn núi lớn.

Hồn phách tụ tập bên người Quách Trường Thành cơ bản đã đi hết, chỉ còn có một linh hồn rơi xuống mặt đất, biến thành bộ dáng nhân viên chuyển phát nhanh Phùng Đại Vĩ.

“Anh,” Cậu hưng phấn gọi tên Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành, “Cám ơn các anh, có kiếp sau, em tin, chờ em thác sinh làm người, sẽ lại làm con trai của ba mẹ em, lại làm em trai của anh trai em, sống thật tốt, qua thật tốt, làm nhiều việc có ý nghĩa hơn, cùng nhau bù đắp một đời này.”

Phùng Đại Vĩ càng nói, hồn phách lại càng thêm trong suốt, cho đến khi cũng tan thành muôn vàn đốm sáng, cuối cùng bay tới vô tận luân hồi.

Ánh sáng trên người Quách Trường Thành đột nhiên chói lóa, sau đó trong chớp mắt thoát ly khỏi thân thể cậu, tựa như một ngôi sao băng bay

vụt tới phương xa.

Đại hoang sơn thánh ngời thiên dưới Trấn Hồn đặng đột nhiên mở mắt, một ngọn lửa sáng ngời như ánh dương rơi xuống Trấn Hồn đặng, đốm lửa nhỏ nhoi phút chốc bùng cháy lên trăm thước.

Côn Luân Quân đứng lên, đôi tay áp trên Trấn Hồn đặng bị lửa chiếu thành màu cam đỏ, y quay lưng về phía những người khác, bóng dáng khi nhìn về phía Trấn Hồn đặng chợt hiện lên nỗi trông mong cùng bất an khó tả bằng lời.

Một bóng người dần dần thành hình trong hỏa diễm, lại thoát ly hỏa diễm mà ra, dừng lại trong vòng tay của Côn Luân Quân, người nọ không hề nặng, Côn Luân Quân dường như lại dốc cạn sức lực để mà đỡ lấy, y bất giác lão đảo một bước, ôm người trong lòng cùng ngã xuống trên mặt đất.

Lâm Tĩnh nhỏ giọng kêu lên sợ hãi: “Thầy Thâm!”

Biểu cảm bình tĩnh mà Côn Luân Quân nỗ lực duy trì đến đây vỡ vụn, mỗi một ngón tay run run ôm siết lấy Thâm Nguy cơ hồ trắng bệch.

Thâm Nguy dường như đột nhiên bị cái gì làm sặc, hấn khe khẽ ho khan mấy tiếng, bất giác nghiêng đầu sang một bên tựa vào trên người Côn Luân Quân, hơi thở phả lên cổ y yếu ớt nhẹ nhàng.

Trên mi tâm và hai vai hấn có đốm lửa nhỏ nhỏ chợt lóe lên, nhập vào cơ thể hấn rồi biến mất không thấy.

“Đó là..... Hồn hỏa sao?” Thần Nông Dược Bát sửng sờ nói, “Người đại sát vô hồn lại sinh ra ba hồn bảy vía chân chính sao? Quý tộc cũng có linh hồn? Vậy thì đại phong...tại sao đại phong vẫn còn đó.”

“Đại phong không còn nữa, người không phát giác ư?” Côn Luân Quân đặt lên mi tâm Thâm Nguy một nụ hôn mềm nhẹ, “Quý Vương thành

thánh, có ba hồn bảy vía, Thần Nông rốt cục đạt thành tâm nguyện của mình, sau khi tạ thế mấy ngàn năm, cuối cùng cũng tạo nên được luân hồi chân chính mà ông ấy nhớ mãi không quên.”

“Nhưng mà điều đó là không thể xảy ra!” Thần Nông Dược Bát khó tin nói, “Khởi nguồn của tam thi trong thân thể con người là từ Đại Bất Kính Chi Địa, là ngàn trượng lệ khí dưới lòng đất không phải sao? Nếu để chúng nó hóa nhập nhân gian, chẳng lẽ không gây ra thêm một trận thần ma đại chiến.....”

Một bàn tay của Thấm Ngụy vẫn nắm chặt, trong lòng bàn tay tựa như đang cầm thứ gì, Côn Luân Quân nhẹ nắm tay hắn, như thể cảm nhận được khí tức quen thuộc, Thấm Ngụy từ từ buông lỏng tay, một đạo an thần phù kim sắc trong lòng bàn tay lộ ra, bay đến trước mắt Côn Luân Quân.

Côn Luân Quân đột nhiên nở nụ cười đây đúng an thần phù mà lần đầu gặp mặt, y tự tay vẽ lên mu bàn tay hắn.

An thần phù lập tức bay vào Trấn Hồn đặng, Trấn Hồn đặng bỗng nhiên chậm rãi dâng lên khỏi mặt đất, rốt cuộc nhập vào đại địa phía Nam.

Tứ trụ mới đã hoàn thành, nhưng không phải là để trấn áp cái gì nữa.

“Là người luôn luôn dùng lời Thần Nông nói để nhắc nhở ta, cũng là người tìm được bắc đền chân chính của Trấn Hồn đặng.” Côn Luân Quân cẩn thận ôm Thấm Ngụy đứng lên, “Thế nào giờ đây lại không rõ?”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết chỉ cần Trấn Hồn đặng vẫn còn sáng, hỗn độn tuy rằng tồn tại, vĩnh viễn không thể tác loạn nữa.”

Lời y vừa dứt, tán cây cao hơn núi non đột nhiên hóa thành trăm ngàn giọt nước long lanh nhỏ bé rơi xuống khắp mọi nơi, đất rộng bị đại phong vỡ nát dày vò đến ngợp mắt hoang lương lại khôi phục dáng hình vốn có, nảy lên những mầm xanh nhàn nhạt tươi mới của mùa xuân dễ dàng bị

người xem nhẹ, những con người sống trên mặt đất cũng không nhớ rõ đã từng xảy ra một hồi họa kiếp tăm tối âm u.

Tia nắng đầu tiên xuyên thấu mây đen, thì ra trời đã sáng.

...._

Chú thích:

(1) tương ánh thành huy: hòa hợp với nhau để làm nổi bật lẫn nhau.

(2) thần hình câu diệt: hoàn toàn tan biến.

(3) kinh nghi bất định: hồ nghi không chắc.

(4) phù quang lược ảnh: chớp nhoáng thoáng qua.

Chương 107: Pn1

Mặt trời chiều xiên xiên chiếu vào phòng, máy tạo ẩm nhà hơi trắng xóa, một chiếc áo khoác ném trên sofa tiếp khách nhàu nhĩ thành nếp, chủ nhân cũng không quan tâm đến, trong phòng làm việc cực kì yên lặng, chỉ có tiếng ngón tay gõ trên bàn phím vang lên..._Triệu Vân Lan đeo kính chống phóng xạ, đang bận rộn sửa chữa một bản báo cáo.

Y càng đọc thì mày nhăn càng chặt, lát sau, y nhắc điện thoại nội bộ gọi sang phòng hình sự đối diện, giọng điệu cực kì không tốt: “Lâm Tĩnh, lăn vào đây cho ta.”

Ba mươi giây sau, Lâm Tĩnh ngọt ngào lăn tới: “Keke, lãnh đạo, ngài gọi ta hả?”

Triệu Vân Lan đổ ụp xuống một tràng cầu nhàu: “Tự người đếm xem có bao nhiêu lỗi chính tả đi? Ta không biết các người cả ngày làm được cái chuyện chết dấp gì nữa, viết có mỗi bản báo cáo mà cũng viết thành....Người làm trò gì đấy?”

Lâm Tĩnh hoàn toàn không có tí tâm trạng bùi ngùi vì bị mắng nào, đang vừa dí sát vào mặt y vừa duỗi dài cánh tay chỉnh góc độ chụp ảnh: “Nào lãnh đạo, nói chi..._nào..._”

Triệu Vân Lan không đổi sắc mặt: “.....Chi cái đầu người ấy.”

“Tạch” một tiếng, Lâm Tĩnh thó được cái ảnh chụp chung, lại còn vui sướng há hê chìa ra cho Triệu Vân Lan xem, trong ảnh, vì vấn đề vị trí và góc độ mà mặt Lâm Tĩnh dán ngay vào màn ảnh như cái bánh bự, mà Triệu Vân Lan mặt thối ở đằng sau nhìn hết bối hậu linh.

“Chụp được này !” Lâm Tĩnh sung sướng một cách khó hiểu, “Ta cứ nghĩ là thượng cổ thánh nhân thì không thể bị dụng cụ của người phàm

chụp được cơ, thế mà được đấy, người bây giờ kì thực cũng là hóa thân ở trần gian như thầy Thẩm đúng không? Có phải người muốn biến là biến được ra chân thân không, nè, thương lượng chút, dùng chân thân chụp với ta một kiểu nhá?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Lâm Tĩnh: “Một kiểu thôi mà.”

Triệu Vân Lan: “Lăn đi.”

Vì thế Lâm Tĩnh lại vui vẻ lăn ra.

Văn phòng không được yên tĩnh quá năm phút đồng hồ, lại có người gõ cửa, Chúc Hồng đi vào: “Sếp Triệu, tôi muốn rút đơn từ chức.”

Triệu Vân Lan hất cằm về phía cái máy xén giấy: “Xử lý rồi.”

“À.” Chúc Hồng dừng một chút, tìm đề tài gợi chuyện: “Mai là mười lăm, tôi phải xin phép một ngày.”

“Ờ, biết thế.” Triệu Vân Lan cũng không ngẩng đầu lên.

Một lát sau, Chúc Hồng vẫn ngồi đó không động, Triệu Vân Lan rốt cuộc cũng nhìn cô một cái: “Còn chuyện gì nữa?”

“Tôi có chút hiếu kì.” Chúc Hồng vươn người về phía trước dò xét, đẽ thấp giọng hỏi, “Nhánh đại thần mộc Thẩm Ngụy cho tôi sao lại nhú ra cái mầm thứ ba? Hai cái trước lại vì sao mà mọc được?”

Nhìn biểu cảm của Triệu Vân Lan có vẻ như y không muốn trả lời, nhưng mà chung quy Chúc Hồng cũng vẫn là một cô gái, khi y nói chuyện với con gái suy cho cùng sẽ khách khí một chút...Đặc biệt lại là người đã thăm mến y, hơn nữa còn bị y vô tình phát thẽ.

“Cái mầm thứ nhất là khi hấn định ra khế ước với Thần Nông, mầm thứ hai là khi hấn tuân thủ hứa hẹn, mà cái thứ ba là lúc hấn quyết định...” Triệu Vân Lan ngừng lời một hồi, sắc mặt rõ ràng là âm trầm hấn xuống, lát sau, y mới miễn cưỡng kiên nhẫn nói, “Đại Bất Kính Chi Địa không thể lập nên luân hồi, nhưng vì Quý tộc không có hồn phách, mà đại thần mọc ra ba mầm tượng trưng cho Quý Vương sinh ra ba hồn, hồn phách của Quý Vương nối thông Luân Hồi đến Đại Bất Kính Chi Địa, từ nay về sau không còn Quý tộc nữa, cô hiểu chưa?”

Chúc Hồng nghĩ nghĩ: “Hình như... đại khái hiểu được một tí, thế Quý tộc đi đâu cả?”

Triệu Vân Lan nhướn mày, “Không còn, nhưng không ở đâu không có.”

Chúc Hồng: “Giống như Trấn Hồn đăng vĩnh viễn sáng không nơi nào không ở?”

Triệu Vân Lan: “Ừm.”

Chúc Hồng lại hỏi: “Vậy còn anh? Anh còn có thể về Côn Luân nữa không? Trấn Hồn lệnh còn tồn tại không?”

Ngữ khí của cô khó được pha chút chần chừ, như thế vừa mới nghĩ tới người đang ngồi trước mặt thực ra là ai.

“Không về.” Triệu Vân Lan vừa nói vừa chép một phần văn kiện ra USB ném cho Chúc Hồng, “Đánh lại tử tế rồi đóng dấu cho tôi... Núi Côn Luân không có điều kiện thực tế để khai hoang, tôi có về cũng chẳng vui thú điền viên gì được, về làm cái gì? Mỗi ngày nhận triều bái của một lũ ngốc thích thú lắm đấy chắc? Tôi không thèm về.”

Chúc Hồng chụp lấy USB: “Tôi vẫn còn có cảm giác thật mơ hồ.”

Triệu Vân Lan: “Gì?”

Chúc Hồng: “Tôi thăm mền Côn Luân Quân đó chết tiệt, bà đây sao có thể trâu bò đến thế chứ?”

Triệu Vân Lan: “. . .”

“À đúng rồi, ” Chúc Hồng lôi một xấp thẻ trong túi ra, lật tìm trong một đồng thẻ ngân hàng thẻ giảm giá lấy được một cái thẻ vàng giảm tiền khách sạn, ném xuống bàn làm việc của Triệu Vân Lan, “Tôi nghe nói người có nhà không thể về, cái này cho anh nè, chiết khấu 60%, anh đỡ phải mang hết tiền lương nộp cho chi phí khách sạn, tôi cũng chỉ giúp anh được đến đây thôi.”

Triệu Vân Lan: “. . .”

Sau đó Triệu Vân Lan yên lặng nhận thẻ giảm giá, không chút khách khí nói với Chúc Hồng dám chọc vào nỗi đau của y: “Lăn ra đi.”

Chúc Hồng cũng lăn, một lát sau, Sở Thứ Chi cầm theo văn kiện được Chúc Hồng làm xong chạy vào, sau đó làm một việc rất là thừa thãi ngoài đưa văn kiện...__tỷ như hăn ngồi xuống đối diện Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan đập con chuột rầm một phát: “Các người xong chưa hả? !”

Sở Thứ Chi: “Ta hỏi một câu thôi.”

Triệu Vân Lan: “Không thích thú gì ! Tiểu Quách đúng là hóa thân của bắc đền Trấn Hồn, được rồi nói xong người có thể rút.”

Sở Thứ Chi: “Cho nên cậu nhóc có đại công đức trời ban, giống như Nữ Oa à?”

Triệu Vân Lan biểu cảm hung tàn dò mìn trên máy tính: “Trăm năm như một ngày làm cùng một loại người, một loại việc, duy trì ánh sáng cho Trấn Hồn đăng, chẳng nhẽ công đức còn nhỏ hơn tạo ra con người hay sao? Người cái đồ bệnh tuổi dậy thì không hiểu thì đừng có mà cãi, bớt làm cho ta mất mặt đi.”

Sở Thứ Chi nhíu nhíu mi: “Rất không thích hợp, cho nên cậu ấy chính là phần gốc ghếch mà người đặc biệt thiếu ấy hả?”

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói: “Ta lặp lại lần nữa, miễn lằng nhằng, cút.”

Sở Thứ Chi nhìn y, nướng mày, bắt đầu triển khai công kích trào phúng: “Xì, không dám về nhà phải ở khách sạn, trai già dục cầu bất mãn, cơn tam bành thực là lớn.”

Triệu Vân Lan mặt không biểu cảm ngẩng đầu lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Sở Thứ Chi, Sở Thứ Chi nhún nhún vai, huyết sáo đi ra ngoài.

Triệu Vân Lan quét mìn nỡ đẩy màn hình, bấy giờ mới hết chịu nổi thu hồi đường nhìn: “Mẹ nó chứ.”

Y kết thúc một ngày công tác, chẳng có việc gì làm dò mìn cả nửa buổi, mãi đến chiều lúc sắp tan tầm, cửa phòng làm việc mới lại bị đẩy ra, Đại Khánh thò cái đầu mèo đen sì vào: “Này, có người tìm đấy.”

Triệu Vân Lan kinh ngạc ngẩng đầu lên, kính chống phóng xạ từ trên cánh mũi trượt xuống một chút: “Ta không nhận được hẹn trước. . .”

Đại Khánh không để ý tới y, đi vòng tại chỗ một hồi, dùng móng đẩy mở cửa phòng nói với người phía sau: “Vào đi thầy Thẩm.”

Triệu Vân Lan thấy người phía sau cánh cửa thì sắc mặt tối xuống với vận tốc ánh sáng, sau đó y hờ hững buông mắt, lạnh nhạt nói: “Tiên sinh muốn báo án thì tìm đồn công an, chúng tôi không trực tiếp thụ lý.”

Thẩm Ngụy hần là vừa ở trường về, trong tay còn mang theo một tập giáo án, bất đắc dĩ cười nhẹ: “Vân Lan. . .”

“Anh là ai cơ, đừng có gọi thân thiết thế, tôi không biết anh.” Triệu Vân Lan ngắt lời hần, “Thực xin lỗi tiên sinh, hai ngày trước tôi vừa bị tai nạn, chả biết thế nào lại mất trí nhớ, đầu óc cũng không quá rõ ràng, gần đây không tiện tiếp khách. Phiền anh đi ra ngoài thì khép hộ cái cửa, cảm ơn.”

Nói nghiêm túc ra thì đây là ngày đầu tiên Triệu Vân Lan đi làm kể từ sau sự kiện kia, Thẩm Ngụy hôn mê hơn một tuần, Triệu Vân Lan cũng yên lặng trông nom hần hơn một tuần...Thế mà lúc sau Thẩm Ngụy tỉnh dậy, xác định được hần không sao, Triệu Vân Lan liền không nói hai lời, trở mặt không nhận người, quay lưng bỏ Thẩm Ngụy lại, bản thân thì rời nhà đi bụi, ra ngoài ở.

Thẩm Ngụy vừa muốn nói gì thì chuông báo tan tằm trên bàn Triệu Vân Lan vang lên, người đàn ông này dùng tốc độ làm cho người ta không nhìn rõ tay năm tay mười đóng máy tính thu dọn đồ tan ca, nhặt áo khoác thu túi xách đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Này tiên sinh anh nhường đường chút, chúng tôi phải tan tằm.”

Thẩm Ngụy nắm chặt lấy cổ tay y: “. . . Thực xin lỗi.”

“Gì đây, ” Triệu Vân Lan nháy mắt mấy cái, hạ giọng, như cười như không nói, “Xin lỗi tôi? Anh xin lỗi gì tôi? Nghĩ kĩ đi rồi hăng nói, mà này, tôi có lòng nhắc nhở chút, tôi ghét nhất người bội bạc.”

Thẩm Ngụy bị y chặn họng nhất thời không nói lên lời.

Mèo đen Đại Khánh bâng quan ở một bên liếm móng: “Ai nha, ngược luyến tình thâm.”

Triệu Vân Lan rút rút tay mình lại, không rút được, y cau mày nói: “Anh còn chuyện gì nữa thì nói mau lên, tôi đây tan ca còn phải đến khách sạn hẹn người.”

Thẩm Ngụy siết chặt tay, nhưng hăn chung quy không phải người mau miệng, không biết nói như thế nào, yên lặng nửa ngày vẫn chỉ thốt ra một câu “Xin lỗi” .

Triệu Vân Lan cười nhạt một tiếng, vừa nghĩ cách giã khỏi tay hăn vừa nói cho có lệ: “Không có gì, được rồi chứ? Anh có cần thêm giai đoạn đáp lễ bắt tay nữa không?”

“Ai nha, vội đi tìm người thuê phòng nha, ” Mèo đen đê tiện dài giọng nói, Thẩm Ngụy cúi đầu liếc nhìn nó, liền nghe thấy nó không chút hoang mang phun ra nửa câu còn lại, “Cho thêm lá gan nữa y cũng không dám.”

Triệu Vân Lan: “. . .”

Đồ tiểu súc sinh ăn cây táo rào cây sung này !

Lúc này, đám người ở phòng hình sự đối diện cũng chậm rãi thu thập hành trang chuẩn bị tan tằm, Lâm Tĩnh dẫn đầu đi ra, vừa thấy tình cảnh này thì đầu tiên là sửng sốt một chút: “Ô, chào thầy Thẩm, đến chặn người sao? Chặn thật trùng hợp quá !”

Sở Thứ Chi đi theo phía sau hăn vỗ tay: “Trùng hợp ! Đầy kĩ thuật !”

Chúc Hồng vừa ấn di động đọc tiểu thuyết vừa không ngừng đầu lên mà phun ra một cái tên khách sạn và số phòng: “Tui thấy tập kích đêm cũng là một ý kiến hay mà, bất đồng về tinh thần có thể dùng hài hòa về thể xác để giải quyết tốt ~”

Cô nương này trong mười ngày gần gũi tam quan võ nát, sau đó không biết đã thông qua con đường nào mà ngoài ý muốn tu luyện ra tinh thần quý dị “thương y thì ngắm y bị người ta đề”.

Quách Trường Thành đi ra cuối cùng, khóa cửa, lễ phép nói: “Chào thầy Thâm.”

Sau đó tuy rằng cậu không rõ tình huống, thế mà cư nhiên phá lệ nói thêm một câu: “Sếp Triệu anh đừng giận nữa, lúc trước khi thầy Thâm bị thương anh không phải lo lắng gần chết hay sao? Còn vẫn canh giữ bên giường không chịu nghỉ ngơi cơ mà.”

Các tiền bối phía trước đồng loạt quay đầu, trong ánh mắt hoàn toàn không hiểu mô tê của Quách Trường Thành, cùng nhau giơ ngón cái với cậu..._Thiếu niên, đâm trúng hồng tâm, làm tốt lắm !

Quách Trường Thành mặt đầy mê mang, tuyệt đối không biết mình đã vô tình phơi bày bí mật của lãnh đạo, sắp phải sống trọn vẹn một năm kiếp sống trẻ đại

~Triệu Vân Lan: “. . .”

Cái lũ súc sinh ăn cây táo rào cây sung này!!!

Trong nháy mắt điều thú đều tan, chỉ có Đại Khánh gan lớn bằng trời vẫn kiên định vây xem, ý đồ quan sát diễn biến kế tiếp, ai ngờ lúc này, lão Lý vẫn tan tầm muện cầm một cái cặp lông mang mùi cá khô bay tràn ngập hành lang đang đi về hướng này, Đại Khánh “ngoáo” một tiếng chạy quanh chân Thâm Nguy mấy vòng: “Đại nhân, quỳ cầu thu lưu !”

Thâm Nguy lấy chìa khóa chung cư của Triệu Vân Lan đeo lên cổ con mèo, Đại Khánh như một mũi tên lửa rời cung hoành tráng đáp từ cửa sổ hành lang xuống chạy ra bên ngoài.

Lão Lý đương nhiên nhìn thấy, bất đắc dĩ gật đầu với hai người, cúi mình đặt cặp lồng ở cửa phòng hình sự, nói với Triệu Vân Lan: “Ngày mai làm nóng lên rồi đưa Đại Khánh ăn vẫn được.”

Triệu Vân Lan đối mặt với người bắt nạt mèo nhà mình khi mình không có mặt cũng không biết phải dùng biểu cảm gì, đành phải hờ hững gật đầu, lão Lý thở dài: “Chỉ là hết giòn rồi.”

Sau đó lão rời đi, có chút cô đơn.

Cuối cùng, hành lang phủ ngập ánh sáng cuối ngày chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Vẫn là không chịu tha thứ cho ta sao?”

Triệu Vân Lan người đi, bỗng dừng phát sinh hứng thú nồng đậm với thời tiết bên ngoài.

Thẩm Ngụy cúi đầu, chậm rãi buông tay y: “Côn Luân, người...người muốn làm gì ta đều được.”

Kỳ thật Triệu Vân Lan không muốn thế nào, y không nữ đánh cũng không nữ mắng, tâm tình lại không cam, cho nên mới cáu kỉnh, vì thế mà chẳng mẫn chẳng nhạt nói: “Tiên sinh anh đang nói cái gì vậy? Tôi thực sự không hiểu vì sao mà Mất.Trí.Nhớ rồi, đến giờ cũng vẫn không biết vì sao lại thế đây, đừng bắt nạt tôi ngốc mà lừa gạt tôi, làm người phải phúc hậu chút.”

Môi Thẩm Ngụy có chút trắng bệch, Triệu Vân Lan kiên quyết không nhìn hẵn, xoay người liền muốn đi ra ngoài, còn chưa kịp bước chân đã nghe có tiếng vang phía sau, y xoay vụt người lại, chẳng ngờ Thẩm Ngụy lại quỳ xuống.

Triệu Vân Lan: “. . .”

“Người làm gì thế này?” Triệu Vân Lan cúi người kéo hẳn, “Có bệnh sao? Đứng lên!”

Thẩm Nguy không nói một tiếng.

Triệu Vân Lan: “Đứng lên !”

Thẩm Nguy vẫn không nói một tiếng.

Triệu Vân Lan chẳng có cách nào với hẳn, đành đặt mông ngồi luôn xuống đất.

Một lát sau, y giơ tay chọc chọc Thẩm Nguy: “Này, tí nữa mặt trời xuống núi, tổ trực đêm cũng sắp tới rồi, người không sợ dọa người ta sao Trảm Hồn Sứ đại nhân?”

Thẩm Nguy cúi đầu nói: “Chẳng phải người nói không nhớ ta sao?”

“. . .” Triệu Vân Lan tức giận nói, “Đúng vậy đó, ngài là vị nào hả?”

Thẩm Nguy nắm chặt tay y.

Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi: “Nếu không phải Thần Nông tính kế giải thoát Côn Luân Quân chân chính ngay khi người quyết định cướp đi kí ức của ta, thì ta sẽ thế nào? Ngủ một giấc tỉnh lại liền không nhớ bất cứ thứ gì như người khác sao, chưa bao giờ biết trên đời đã từng có người tồn tại sao? Tất cả những thứ liên quan đến người phỏng chừng cũng sẽ biến mất, đến lúc đó có phải ta sẽ chỉ biết nghĩ thực là kì quái, không hiểu là ai đã cải tạo phòng bếp của ta thế này, có đúng không?”

Thẩm Nguy chần chừ một chút, gật gật đầu.

Triệu Vân Lan lạnh lùng hỏi: “Kỳ thật ta muốn hỏi một chút, tâm người độc ác đến mức nào vậy?”

Thẩm Nguy thử thăm dò vờn tay, thấy Triệu Vân Lan không né tránh, cuối cùng từ từ từng chút ôm lấy y vào lòng, hẳn tựa hồ có trăm ngàn lời muốn nói, lai một lời cũng không nói nên câu, thậm chí nhắc cũng không chịu nhắc một từ, chỉ là lần thứ ba thì thăm bên tai Triệu Vân Lan: “Thực xin lỗi, ta sai rồi.”

Giống như bất kể hãn có bao nhiêu thống khổ, đều có thể giữ kín để lộ mây may, đều có thể không phân tốt xấu, đương nhiên nhận sai như vậy.

Trong lòng Triệu Vân Lan vốn có một ngọn lửa nhỏ bỗng dưng tắt lụi không còn nổi chút tro tàn, đáy lòng lại như nước sôi dâng lên chua xót.

Y giữ nguyên tư thế kéo Thẩm Nguy lên, đi theo vệt nắng cuối ngày bước ra ngoài.

Thẩm Nguy đuổi kịp kịp, lòng đầy chờ mong hỏi: “Về nhà sao?”

Triệu Vân Lan: “Khách sạn.”

Thẩm Nguy bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt cũng chột trở nên âm đạm.

Triệu Vân Lan thở dài, giọng điệu pha một phần ác liệt: “Tiền phòng trả rồi, để cho ta ở thêm một ngày thì đã làm sao?”

Thẩm Nguy nháy mắt mấy cái, sững sờ nhìn y.

“Lại nói, ta có bảo người không được đến ở cùng đâu nào.”

Chương 108: Pn2

Một thành phố phía Nam xảy ra vụ án nuôi tiểu quý, ảnh hưởng khá lớn, Sở Thứ Chi mang theo Quách Trường Thành cùng nhau đến đó, ước chừng ở lại gần một tháng mới giải quyết xong đầu đấy sự tình, trở về số 4 đường Quang Minh.

Quách Trường Thành vẫn không có bản lĩnh gì như cũ, có đôi khi mọi người cảm thấy Quách Trường Thành và thành viên mới Tiểu Mễ của văn phòng họ giống nhau đến không thể giống hơn.

À, quên nói, Tiểu Mễ là một chú chó Samoyed hơn một tuổi, có hình thể thật lớn và chỉ số thông minh cực phẩm thượng, sau khi lạc đường được người ta đưa đến đồn cảnh sát số 4 đường Quang Minh này, ở hơn một tháng trời. Nó không đợi được chủ nhân tới mà còn ăn nghèo cả cái đồn luôn, cuối cùng sau nhiều lần luân chuyển thì bị Triệu Vân Lan tha về nuôi ở số 4 đường Quang Minh giải khuây cho Đại Khánh đạo này cứ thấy lão Lý là buồn bực.

Tiểu Mễ cả ngày nên ăn thì ăn nên uống thì uống, ngoài ra không để bất cứ chuyện gì trong đầu, Sở Thứ Chi trước khi đi mất hơn một tháng mới dạy được con chó này hai động tác “Ngồi xuống” với “Bắt tay”, kết quả chờ hẵn đi công tác về phát hiện ra hai kỹ năng duy nhất đã sớm bị đồng chí Tiểu Mễ ném tới tuốt tận Java, trừ việc cả ngày ngược đôi mắt tròn to vô tri đi ôm đùi khắp nơi, nào nó hoàn toàn trống trơn nhẩn thín.

Nhìn từ chiều hướng vô cùng nhiều thứ không thể dạy được đó mà nói thì. . . Quách Trường Thành với Tiểu Mễ hình như tám trăm năm trước chính là thân nhân.

Chỉ là không có thần khí như cậu ta thôi.

Địa Phủ cơ hồ bị tận diệt sau hồi họa kiếp hỗn độn tan vỡ kia, trật tự mới gần như là do một tay Thẩm Ngụy thành lập, tuy rằng hẳn vờ như vô tội hồn nhiên lắm, không ra mặt cũng chẳng xen vào chuyện gì, cơ mà cư dân Địa Phủ mới sống sót sau tai nạn không mấy may dám coi nhẹ hẳn. Tam giới e dè Trảm Hồn Sứ so với trước kia chỉ hơn chứ không có kém, tàn hồn toái phách của cô hồn dã quỷ thu thập được tất nhiên không đáng nhắc tới, đều béo bở cho cái đèn pin nhỏ trong tay Quách Trường Thành.

Con gà trụi lông cứ thấy nguy hiểm là run cầm cập kia lại không lúc nào không thể hóa sợ hãi thành sức mạnh, nghĩ đến cũng rất thần kỳ.

Sau khi Sở Thứ Chi trở lại văn phòng thì bắt đầu ngưng trọng sắc mặt nghiên cứu thị trường cổ phiếu mặc kệ mọi người, Quách Trường Thành kiên nhẫn dán hóa đơn kê khai chi tiêu, đang muốn đi tìm Triệu Vân Lan ký tên, ai ngờ cửa phòng làm việc đối diện khóa chặt Triệu Vân Lan không có ở đó.

Quách Trường Thành gãi đầu, rất vô tội hỏi: “Sếp Triệu không có đây ạ?”

Chúc Hồng không ngẩng đầu lên nói: “Cách nói chính thống là, hôm nay bàn giao văn phòng mới của chúng ta bên kia, y tới đó nghiệm thu, tiện đường chuyển nhà luôn...đáng giận, sao lại nghẽn mạng rồi, ta thực hi vọng sau khi chuyển nhà tốc độ internet có thể nhanh hơn chút.”

Đại Khánh đang bắt nạt Tiểu Mễ, đáng thương một con chó lớn mà bị mèo béo đuổi cho tán loạn khắp nhà, nghe vậy thì phanh lại, ngẩng đầu hỏi: “Thế cách nói không chính thống là gì?”

Chúc Hồng dùng một loại khẩu khí kì dị vừa khát khao vừa ghen tị nói: “Bị người đàn ông của y làm cho không xuống được giường.”

Quách Trường Thành bị câu này dọa cho run rẩy, cái mông không phụ sự mong đợi của mọi người mà ngồi lệch, ghế xoay trượt đi, cậu nhóc ngồi

bệt xuống đất.

Chúc Hồng ghét bỏ nhìn Quách Trường Thành đang kinh ngạc: “Xì ! Lãnh đạo đồ gay chết tiệt có cái gì mà kinh ngạc thế hầy các người xem tốc độ mạng thật là chậm, hôm nay đúng là dễ làm người ta phát điên mà.”

Sở Thứ Chi: “Rất chậm.”

Lâm Tĩnh đang độc chiếm đường dây chơi game online không nói gì, yên lặng giả làm bé trong suốt, cơ mà không trong suốt được bao lâu đã bị phát hiện, sau đó được Chúc Hồng ra tay chà đạp.

Để trừng phạt, máy tính của Lâm Tĩnh bị rút dây mạng, hẳn đành phải nhàn cư vi bất thiện ngồi chơi trò chơi offline, Plants vs Zombies.

. . . Vì thế sau lại bị Sở Thứ Chi ra tay chà đạp.

Lâm Tĩnh ôm đầu nằm sấp ở trên bàn hu hu rống: “Biết làm thế nào mà sống cho qua ngày.”

Sở Thứ Chi lên tiếng: “Ta thấy người nhàn đến tức trứng rồi, Tiểu Quách, báo cáo kia cậu không cần viết nữa, tên kia nhàn nhả không biết phải làm gì, cậu nhường cho hắn đi.”

Quách Trường Thành ngẩng đầu nhìn qua Lâm Tĩnh nước mắt rùng rùng còn vội vàng tự sướng một kiểu “hoa lê tắm mưa”, tốt tính cười cười: “Không sao đâu ạ, cứ để em viết đi.”

Lâm Tĩnh nằm sấp ở trên bàn, nhìn Quách Trường Thành một cái, một lát sau, lại nhìn thêm một cái.

Quách Trường Thành im lặng gõ chữ, cậu làm việc rất chậm nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ, Lâm Tĩnh rốt cuộc nhịn không được đứng lên, cách bàn công tác nhanh chóng bút một sợi tóc trên đầu Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành “Ai nha” một tiếng, ngẩng đầu mê mang nhìn hẳn.

Lâm Tĩnh “hì hì” cười hai tiếng: “Kêu gì, anh đây nghiên cứu chút.”

“Đốt nó cũng chỉ có mùi đốt anbumin thôi, ” Sở Thứ Chi cũng không ngẩng đầu lên mà cười nhạt một tiếng, “Tóc chẳng qua chỉ là túi da, chuyển mỗi đời đổi một cái, có thể có cái gì đặc biệt chứ? Nông cạn.”

Lâm Tĩnh: “. . . Sao người biết đốt rồi có mùi gì? Người đốt rồi hả?”

Sở Thứ Chi: “. . .”

“Kỳ thật ta vẫn không rõ, ” Lâm Tĩnh thường thức sợi tóc kia của Quách Trường Thành, thu lại biểu cảm vui đùa, “Rõ ràng là một nhóc con đang yên đang lành, sao lại. . . Ai, Tiểu Quách, cậu có thấy chính mình có chỗ nào khác biệt không? Chỗ nào mà không giống ai khác ấy.”

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, mọi người dù không hện nhưng lại cùng không nhắc tới chuyện Trấn Hồn đang trước mặt Quách Trường Thành, cậu nhóc ngẩn người, không rõ lắm hẳn đang nói gì, vì thế lắc đầu: “Dạ, chắc là ngốc hơn người khác một chút?”

“Nhưng mà . . .” Lâm Tĩnh nói tới đây, lời nói đột nhiên dừng một lát Quách Trường Thành chính là bắc đèn của Trấn Hồn đang, Côn Luân quân chính miệng xác định, cậu đã trải qua trăm đời trăm kiếp mà sơ tâm không đổi, công đức trên người có thể so với Nữ Oa tạo người, vậy mà không phúc không lộc, không may không vận, im lặng vô tri... Lâm Tĩnh lặng im, hẳn phát hiện chính mình tuyệt đối không muốn nói chuyện này cho Quách Trường Thành, cho dù cậu thanh niên ấy đốt lên Trấn Hồn đang, từ một trình độ nào đó mà nói thì chính cậu là người thực sự kết thúc cuộc tranh đấu cùng hỗn độn, giải giang như vậy.

Không có mắt âm dương, nhưng thấy được hết thảy chân thật.

Trời ban đại công đức, lại không có tiếng tăm gì.

“Nhưng sao ạ?” Quách Trường Thành nghi hoặc hỏi.

“Không. . . ta chỉ đang nghĩ, vì sao lệnh bài mà Côn Luân quân để lại lại tên là ‘Trấn hồn lệnh’ nhỉ?” Lâm Tĩnh thì thào hỏi ra một câu như vậy, sau đó chưa đợi Quách Trường Thành nghe rõ đã hỏi tiếp, “Đúng rồi, sau khi tan tằm cật làm gì?”

Quách Trường Thành: “À, em đi đưa đồ cho bà Lý trước, sau đó kế hoạch trại hè của hội Tàng Nam bắt đầu khởi động rồi, buổi tối em sẽ giúp họ làm mấy cái áp phích và sách tuyên truyền.”

Lâm Tĩnh vô thức lẩm nhẩm trên phật châu nơi tay: “Tiểu Thừa chú ý tu hành độ chính mình, sau này có Đại Thừa, mới độ đến chúng sinh kỳ thật ta vẫn rất ngạc nhiên, Tiểu Quách, cả ngày nhóc chạy đông chạy tây bận rộn như vậy, là vì cái gì?”

Quách Trường Thành: “Không. . . Không vì cái gì, dù sao em cũng có còn việc gì khác để làm đâu.”

“Vậy cậu làm thế nào mà quyết định được việc gì phải làm, việc gì không làm?” Chúc Hồng xen mồm hỏi.

Quách Trường Thành ngậy ngốc rướn cổ giống một con ngỗng vừa bị vớt dưới nước lên, không hiểu vì sao mọi người đều cảm thấy hứng thú với cậu như vậy nữa, có lẽ là vì cậu xem nhiều phim truyền hình quá, mà cái loại cảm giác được mọi người quan tâm này làm cho Quách Trường Thành thấy ảo giác như mình bị bệnh nan y nào đó không sống được bao lâu vậy.

Vì thế cậu bất giác lắp ba lắp bấp.

“Thì, thì chính là không làm chuyện xấu, ngẫu nhiên gặp việc gì có thể giúp được thì giúp một tay, em không làm gì mà.” Quách Trường Thành

càng nói thì giọng càng nhỏ, câu cuối tự nhiên biến thành âm của muỗi.

“Ta đột nhiên nhớ tới một câu, ” Sở Thứ Chi vẫn im lặng đột nhiên nói, “Trông thấy ở một bức bích họa trong cổ mộ, niên đại nào thì đã không thể biết được nữa, nó nói ‘Lòng người còn tối tăm, nhiều ưu thương mà khổ, nóng giận mà sinh oán, dốc hết vì những chuyện không thể làm, duy chỉ có ba chữ không làm ác, là đại thiện trong thiên hạ, kẻ có thể tế thể trấn hồn, không ngoài người ấy’ .”

” Kẻ có thể tế thể trấn hồn, không ngoài người ấy’ . .” Lời này phảng phất tản ra khắp nửa Long Thành, từ miệng ba Triệu . . Không, là từ miệng Thần Nông Dược Bát nói ra, “Mấy ngày nay lòng ta vẫn còn nghi hoặc.”

Triệu Vân Lan dựa nghiêng bên cửa sổ lười biếng vắt chéo chân, đang nhìn ra bên ngoài, ngoài khung cửa chính là cửa lớn của đại học Long Thành, không biết có phải vừa mới thi xong hay không mà vừa tan học Thẩm Ngụy đã bị mấy học sinh vây quanh hỏi han, Triệu Vân Lan ngăm nhìn, trong mắt đong ý cười, có chút thờ ơ hỏi: “Ờ, cái gì?”

“Mộc bài đại thần mộc sơn thánh lưu lại năm đó, vì sao lại gọi là Trấn Hồn lệnh?”

Triệu Vân Lan quét mắt nhìn lão một thoáng: “Người nói xem?”

Thần Nông Dược Bát dừng một chút, thận trọng lựa chọn câu từ: “Ta nghe nói trên đời có hai loại người không sợ chết, một loại là trong lòng có chấp niệm cực lớn, không oán không hối, còn có một loại, chính là kẻ biết rõ bên kia tử vong là cái gì. Trong năm ngàn năm này Trấn Hồn đang vẫn cháy, mà nay tiểu luân hồi thoát phá, đại luân hồi lấy hồn của Quý Vương làm vật dẫn, mượn đại công đức của Trấn Hồn đang mà lập thành, có phải cũng là một ván cược của tiền thánh ngày ấy không?”

Triệu Vân Lan cong khóe miệng để lộ hai lúm đồng tiền: “Nếu chúng ta có được bản lĩnh lớn như vậy thì vì sao người nọ phải nổi người kia chết

sạch như thế? Thần Nông bảo người trông chừng Trảm Hồn Sứ, sau năm ngàn năm đã biến thành nhà lý luận âm mưu rồi sao?”

Thần Nông Dực Bát càng thêm nghi hoặc: “Vậy vì sao sơn thánh lại để lại Trấn Hồn đấng và Trấn Hồn lệnh? Lại vì sao tổ sư đứng lúc giải phóng ký ức và sức mạnh cho người?”

“Khi Thảm Nguy quyết định xóa sạch ký ức của ta, cũng đã làm xong hết thấy việc phải làm trong kế ước.” Triệu Vân Lan rót cho mình một tách trà, “Kế ước kết thúc, lực lượng mà Thần Nông đặt trên hai người chúng ta cũng biến mất hoàn toàn, cho nên ta mới có thể ‘tỉnh’ lại.”

Thần Nông Dực Bát: “Nói như vậy...là trùng hợp?”

“Cũng không phải.” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ.

Thần Nông Dực Bát càng chẳng hiểu gì.

Triệu Vân Lan nhìn lão một cái, ánh mắt kia không phải của đứa con nhìn người cha mà như thể xuyên thấu qua thân thể hai người, rơi xuống trên bản thân Dực Bát.

Giờ khắc này, y bỗng trở nên giống như một vị trưởng bối.

“Chờ một chút đi.” Y nói, “Có lẽ qua một hai ngàn năm nữa, người sẽ tự mình bạch thôi, việc này người khác nói cho người không ăn thua đâu, kiểu gì cũng phải tự mình thể nghiệm mới được. Khi người muốn lấy thân tuấn đạo, chung quy có thể chạm tới một số chuyện mà người khác không thấy rõ, Trấn Hồn Đấng cũng được, kế ước Thần Nông cũng thế, đối với chúng ta năm đó mà nói, chuyện tương lai, đại khái chúng ta đều chỉ có thể chạm được chút bóng dáng mà thôi, có lẽ là một hướng phát triển tốt, cũng có lẽ...”

Thần Nông Dược Bát hỏi: “Nếu không có hướng phát triển tốt thì sao?”

“Chúng ta chết đi, trong thiên địa tự nhiên sẽ có thần thánh mới, trở thành cái gương tà liếp rồi, cũng không tính là uổng mạng.” Triệu Vân Lan nghe thấy tiếng chân quen thuộc, y biết Thẩm Ngụy đang lên đây rồi, liền đứng lên lấy áo gió của mình treo trên ghế dựa vắt lên cánh tay, quay đầu liếc nhìn Thần Nông Dược Bát, “Người chẳng phải là một trong số những thần thánh mới đó sao?”

Thần Nông Dược Bát ngậy ra một hồi, Thẩm Ngụy đã lên đến nơi, gật đầu với lão một cách nho nhã mà lãnh đạm, khoảnh khắc ánh mắt đậu lại trên người Triệu Vân Lan lại cực độ ôn nhu: “Giờ đi được chưa? Hai người nói xong rồi chứ?”

“Ừ.” Triệu Vân Lan lên tiếng, lại nói với Thần Nông Dược Bát, “Khi về lái xe chậm chút, đừng để ba của ta nhận ra được cái gì, chăm sóc tốt cho thân thể của ông ấy.”

Thần Nông Dược Bát đứng lên, cung kính nói: “Đa tạ sơn thánh giáo đạo, kỳ thật hôm nay ta tới cũng là muốn từ biệt sơn thánh, văn bối cũng coi như công thành lui thân, còn bám trên người phạm nhân nữa thì kì quái lắm.”

Triệu Vân Lan sửng sốt một chút: “Lúc nào đi?”

“Hôm nay.” Thần Nông Dược Bát nói, “Ta lập tức đưa Triệu tiên sinh trở về.”

“Cũng tốt.” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, tiêu sái phất tay với lão, “Bảo trọng, có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Thần Nông Dược Bát yên lặng đứng bên cửa sổ, nhìn thấy bọn họ chậm rãi dùng tốc độ tản bộ buổi chiều

đi tới một tiểu khu có vườn hoa hiện đại đối diện đại học Long Thành, lão nghĩ đến chuyện Triệu Vân Lan đã từng nói, đợi Thẩm Ngụy cùng nhau chuyển nhà.

Lại nhìn phía xa xa, thấy quanh tiểu khu một màu xanh ngắt, trên mảnh sân rộng trước ngôi nhà lớn, từng khóm hoa rực rỡ lặng yên nở rộ sau từng bước chân họ qua, lúc này Thần Nông Dược Bát mới phát hiện, thì ra xuân ý đã ngập tràn.

Chương 109: Pn3

Sau này, Cục Điều Tra Đặc Biệt chuyển khỏi số 4 đường Quang Minh, đến số 9 đường Đại Học, qua một cái đèn xanh đèn đỏ là đến đại học Long Thành.

Lúc sắp đi, Lâm Tĩnh lưu luyến không rời. Hãn khiêng trang bị đã lên level của mình máy ảnh kỹ thuật số, chụp tất tần tật các xó xỉnh góc ngách của số 4 đường Quang Minh một lần, đến cái mạng nhện cũng không bỏ qua, sau đó lấy mấy tấm mình vừa lòng nhất nộp cho tòa báo, hi vọng được đăng lên với cái tên ‘Chốn cũ’.

. . . Kết quả là dây thần kinh mảnh mai của tổng biên tập tạp chí nhận phải kinh hãi cực độ.

Vì thế tổng biên tập vào bệnh viện, còn báo cảnh sát vụ “Cố ý tạo ảnh kinh dị dọa người” đầy ác tính này nữa chứ, việc tốt khoe ra xấu xa che lại, sếp Triệu đành phải đích thân ra tay dẹp yên chuyện này trong im lặng, lúc trở về, dưới ánh nhìn chăm chú đầy ngây thơ vô số tội của hòa thượng rơm, y đập ngay cho hãn một trận.

Ăn cơm ngủ đánh Lâm Tĩnh, cuối cùng trở thành lịch trình hằng ngày bình thản của toàn bộ nhân viên số 9 đường Đại Học.

Điều kiện của văn phòng mới cực kì hủ bại, trên có lầu nhỏ đón mặt trời, dưới có hai tầng hầm ngầm, trong đó tầng một là thư viện, tầng hai xếp một vòng bàn vị quanh cái bàn mặt chược, ban ngày làm chỗ nghỉ ngơi cho đám nhân viên quý hờn, có ai mất ngủ còn có thể làm mấy ván.

. . . Cho nên ban ngày thường xuyên có thể nghe thấy dưới lòng đất thần bí truyền lên tiếng lật bài ồn ào.

Tầng trên cùng ngập tràn ánh nắng, sơn cách âm phủ thật dày, lúc mệt mỏi có thể lên nghỉ ngơi, đẩy cửa sổ ra, tầm nhìn bao trùm toàn bộ sân rộng..._Đáng tiếc là trong sân chẳng có cảnh đẹp gì cả.

Bởi vì bất đồng quan điểm giữa các thành viên mà vườn hoa không hề có quy hoạch thống nhất, sau khi bị bọn họ cát cứ thì hình thành một phong cách quý dị hỗn loạn không tưởng, gì gì gì gì cái gì cũng có.

Một mình Triệu Vân Lan chiếm cả một cái vườn sau, tên thanh niên đời này không mấy may liên quan đến nghệ thuật có phẩm vị cực kì đặc biệt, y bác bỏ sắc vi yêu thích của Chúc Hồng, bác bỏ đề nghị trồng cây dây leo của Sở Thứ Chi, bác bỏ đòi hỏi cây bồ đề của Lâm Tĩnh...cuối cùng, trồng cả một vườn sau toàn rau ăn.

Có cải dầu bé, cà chua non, bí đỏ con, mầm đậu Hà Lan, chồi cây hương thung, phần lớn rau dưa sống san sát nhau, ở giữa chúng tinh phủng nguyệt ôm lấy một cây cà lá lướt.

Triệu Vân Lan tỏ vẻ, đợi đến mùa đông, y còn muốn trồng đầy cải thảo vào cái vườn ấy nữa kìa.

Từ đó về sau, không còn có bất cứ người hay quý nào dám bén mảng đến cái vườn trong sân sau nữa.

Khi Thẩm Ngụy tan lớp, mặt trời đã hơi ngả về Tây nhưng vẫn còn ấm áp, hần đi bộ từ trường tới đây, kể cả chờ đèn đỏ qua đường cũng chỉ mất có năm sáu phút.

Toàn thể nhân viên Cục Điều Tra Đặc Biệt mỗi người thủ sẵn một cái thời khóa biểu của thầy Thẩm, mỗi ngày mong như mong mẹ về chợ ngóng chờ hần đến..._Từ khi lãnh đạo Triệu Vân Lan nhà họ không còn lêu lổng tứ tung mà chỉ thanh thản ngồi ru rú trong văn phòng qua ngày thì cái cảnh tượng thượng bất chính hạ tắc loạn, lão đại bình nhì cùng nhau đi muộn về sớm trong quá khứ không còn xảy ra nữa.

Đối với chuyện này, mọi người tuy rằng chuyển nhà mới nhưng vẫn có chút sàu nảo như cũ.

Nhưng mà thầy Thấm vừa đến, có nghĩa là sẽ ngay lập tức rước lão đại đi, lão đại vừa đi, nghĩa là sắp được tan tằm rồi

~Vừa vào cửa, Thấm Ngụy đã nghe thấy vô số tiếng chào “Chào thầy Thấm” “Thầy Thấm vất vả quá” linh tinh hỗn loạn, ánh mắt mọi người thấy hấn quả thực nóng bỏng cứ như là nhân dân khu chiếm đóng trông thấy giải phóng quân, mới đầu Thấm Ngụy khá là không quen, thời gian lâu rồi cũng chậm rãi thích ứng.

Quách Trường Thành đang ngăn người, Chúc Hồng đang mua hàng qua mạng, Sở Thứ Chi đang nghiên cứu biểu đồ cổ phiếu, Lâm Tĩnh đang mân mê một cái thiết bị nghe trộm mới phát minh, chỉ bé bằng móng tay con gái, trông như chiếc vảy, một khi dán vào thứ gì sẽ tự động ẩn mình, bắt đầu nghe trộm.

Mèo đen Đại Khánh làm ồ trên tay vịn cầu thang, lắc lắc cái đuôi nói với Thấm Ngụy: “Y ở trên tầng.”

“Ừm, đa tạ.” Thấm Ngụy gật gật đầu, bất quá khi hấn nghiêng người đi qua vẫn quay lại nhướng mi nhìn Đại Khánh một cái, “Lưu ý chút, đừng để ngã.”

. . . Xét thấy tay vịn cầu thang chỉ to bằng nửa cái bụng nó, động tác nằm sấp của Đại Khánh có vẻ quý dị mười phần.

Đại Khánh sừng sốt một giây, sau đó “Ngao” một tiếng xù lông: “Ta đang luyện, YO, GA ! Luyện yoga thì làm sao? Có vấn đề gì hả?”

Thấm Ngụy đưa tay xoa đầu nó, vẫn giữ nguyên nụ cười đi lên trên lầu.

Đại Khánh cầm giận một lần nữa úp sấp trên tay vịn, Lâm Tĩnh khinh bỉ hỏi: “Yêu, Đại Khánh công tử, người luyện thức nào của Yoga thế?”

Đại Khánh: “. . . Miêu thức.”

Lâm Tĩnh căn cứ nguyên tắc “Người xuất gia không nói dối”, đánh giá một phát đúng trọng tâm: “Ha ha ha ha ha ha ha !”

. . . Vì thế ngay sau đó trên mặt hấn có nhiều thêm hai vệt máu, máy nghe trộm trong tay bay ra ngoài không biết dính vào đâu mà ẩn hình không thấy nữa.

Lão Lý xuất quỷ nhập thần không biết đi ra từ đâu, yên lặng đưa tới băng gạc cầm máu và miếng dán vết thương, như một người chủ nhân bất đắc dĩ đi đền bù cho người bị con mèo hư nhà mình cào vậ...mà con mèo kia còn rất chi là không cảm kích, chẳng buồn hừ một tiếng, không nói không rằng nhảy từ trên tay vịn cầu thang xuống, lười biếng duỗi eo, đi biến.

Đôi khi, thứ gọi là tình cảm cũng giống như một khối thủy tinh yếu ớt dễ vỡ, bất luận là loại tình cảm nào, đã vỡ rồi sẽ không hàn gắn lại được nữa, cho dù là đã không còn để ý...thậm chí là thứ tha.

Cho nên con người tốt nhất là phải thủy chung như một, hoặc là ích kỷ đến cùng, tổn thương vô số người cũng tuyệt không hối hận, hoặc là ngay từ thuở ban đầu đã quý trọng tình cảm của người khác, cho dù nhìn qua góc nghếch vô cùng.

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong phòng có chiếc sofa lớn như giường, vừa lúc có thể nhận lấy ánh mặt trời trong mọi thời tiết, Triệu Vân Lan khoác hờ cái chăn lên hông, cầm trong tay một quyển sách, ngón tay vẫn còn kẹp nguyên trong sách.

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng đi qua, cúi xuống khẽ chạm lên môi y một cái, Triệu Vân Lan cũng không thèm mở mắt mà lười biếng nói: “Ừm...người tan lớp rồi sao?”

Thẩm Ngụy đáp lời, đưa tay nâng thân trên của y, ôm hẳn người lên, bản thân ngồi xuống: “Dậy nào, không còn sớm nữa, ngủ tiếp thì tối sẽ không ngủ được.”

Triệu Vân Lan thuận thế luôn lên đùi hẳn, ngáp một cái, mơ hồ bảo: “Kỳ thật không muốn ngủ.”

Y nửa mở mắt giơ lên quyển ‘Kỹ thuật gieo trồng rau quả’ trên tay lên, oán giận nói: “Ta nói người nghe, quyển sách này rõ ràng là bị nguyên rủa, mỗi lần đều không chống nổi đến hết một chương đầu, ngay lời mở đầu đã làm cho người ta chán chết rồi, ta mới đọc đến trang thứ tám đây, vẫn còn ở phần cơ sở lý luận đấy.”

Thẩm Ngụy cầm đến lật lật là giáo trình của Đại học nông nghiệp phát hành, không chịu để phí một centimet giấy nào, đến hình vẽ cũng chỉ có hai màu đen trắng, nghiêm túc đến mức một tí hình giải trí cũng không có luôn, Thẩm Ngụy không để ý đặt sang bên, thuận miệng nói: “Xem cái này làm gì? Người tự tay trồng xuống, nếu thứ kia có vận khí tốt nói không chừng còn có thể nương theo cơ duyên của người mà thành tinh, không có chuyện trồng không sống.”

Triệu Vân Lan: “Không, khoa học kỹ thuật mới là tư liệu sản xuất hàng đầu.”

Thẩm Ngụy: “. . . Vậy người về nhà lại chậm rãi nghiên cứu khoa học kỹ thuật.”

Triệu Vân Lan đảo mắt, không có ý tốt nói: “Tư liệu sản xuất hàng đầu xung khắc với ta, vừa thấy đã mệt rồi.”

Thẩm Nguy cúi đầu, phát hiện một chút buồn ngủ đã tan biến khỏi đôi con ngươi đen láy của y, mà y đang mang chút ý cười khó lòng nói rõ nhìn mình.

Triệu Vân Lan thò tay ôm eo hắn: “Không đọc xong, ta sẽ không thềm để tâm cơm nước, sau đó không còn tâm tình, thời gian dài sẽ uất ức !”

Thẩm Nguy: “. . .”

Triệu Vân Lan nói nhảm liên miên: “Người xem xem, tỉ lệ người tự sát ở Bắc Âu rất là cao, chứng tỏ nơi giá rét dễ làm cho người ta uất ức, trên núi Côn Luân quanh năm băng tuyết không tan, chẳng có tí ấm áp nào, cho nên ta nhất định là có gen dễ uất ức.”

Thẩm Nguy trầm mặc một hồi: “. . . Thứ cho mắt ta vụng về.”

Triệu Vân Lan: “Người nhất định là không yêu ta ! Người là cái đồ đàn ông lăng lơ ong bướm !”

Thẩm Nguy đau đầu đê thái dương: “Đừng làm nũng, người muốn thế nào?”

Triệu Vân Lan cười he he, để lộ cả một hàm răng trắng sáng ngay ngắn.

“Được rồi, tối về ta đọc cho người nghe.” Giọng nói Thẩm Nguy ôn hòa mà bất đắc dĩ, sau đó lại ngượng ngừng dời mắt, “Thế nhưng người nghe thì phải nghe cho hẳn hoi, nghe mệt thì ngủ, không được xằng bậy.”

Bên tai hắn hơi đỏ lên như một cô vợ nhỏ bị ác bá bắt nạt đùa giỡn không biết làm thế nào đành phải nửa chối nửa mời.

Triệu Vân Lan phẫn nộ kéo cổ áo Thẩm Nguy, lôi đầu hắn thấp xuống: “Phiền người đừng có bạch liên hoa như thế có được không bảo bối? Từ

trước tới nay, ta con mẹ nó có chiếm được tí ti tiện nghi nào của người chưa. . . Được rồi tuy rằng ta thừa nhận ta vẫn tương đối có ý đồ phạm tội, nhưng chưa hề thực sự phạm tội mà !”

Thẩm Ngụy nhanh chóng trấn an: “Được rồi được rồi, đứng lên đi, về nhà.”

“Không dậy được.” Triệu Vân Lan mặt không thay đổi quay sang một bên, “Cơ lưng vất vả sinh bệnh rồi.”

Thẩm Ngụy ôn nhu mà thẹn thùng nói: “. . . Ta đây bế người nhé?”

Triệu Vân Lan yên lặng nhìn hẩn một cái, lại yên lặng tự đứng lên, y thấy cái eo của mình bây giờ tuyệt đối không đau mà là dạ dày co rút tức tưởi.

Chờ hai người bọn họ vừa đi khỏi thì những kẻ còn lại mau chóng tẩu tán, Chúc Hồng té nhanh nhất, Lâm Tĩnh theo sát phía sau, Sở Thứ Chi đổ một tách trà, vẫn thủ vững tới khi thị trường chứng khoán hạ màn mới chậm rãi dọn đồ, kết quả vừa ngãng đầu đã phát hiện không ngờ Quách Trường Thành vẫn còn chưa đi.

Trong phòng không còn người khác, Quách Trường Thành như một tấm phong nền không nói không rằng ngồi đó ngẩn người, ngốc ngốc thất hồn lạc phách, Sở Thứ Chi thuận miệng hỏi: “Sao cậu còn chưa về?”

Quách Trường Thành như mộng mới tỉnh giật nảy cả mình, thế là làm đổ cái cây thủy sinh trên bàn làm việc khiến nước tràn lên láng.

Sở Thứ Chi sờ sờ mặt mình theo bản năng, hoài nghi không biết có phải tại tu vi thật lùì, thi ban lộ ra nên mới dọa thẳng nhóc xui xẻo này hải đến vậy hay không.

“Em em em em đi ngay đây.” Quách Trường Thành vừa luống cuống dọn dẹp vừa lắp bắp nói.

Sở Thứ Chi nhìn sắc mặt cậu nhóc, đoán hỏi: “Cậu định đi đánh bom lô cốt hay sao? Sao mà biểu cảm bi tráng thế ?”

Nếu Quách Trường Thành có một đôi lỗ tai cún thì phỏng chừng đã ù xù sụp xuống mất rồi.

Hai mươi phút sau, hai người cùng đi ra khỏi số 9 đường Đại Học, Sở Thứ Chi cau mày kết luận: “Nói cách khác, cậu cả bắt cậu đi xem mắt hả.”

Trong túi Quách Trường Thành tuôn ra một đám hoa lửa.

Sở Thứ Chi vội vàng lùi sang bên cạnh một bước: “Phải nhìn chứ, cậu căng thẳng cái gì? Người ta là hổ cái hay sao?”

Quách Trường Thành sợ thiêu cháy quần nên vội vàng nắm đèn pin nhỏ ở trong tay, nhất thời hấp dẫn đến một cơ số người ngoài xem, còn chưa đến được chỗ đỗ xe đã bị người điều tiết giao thông chỗ ngã tư quát cho một tiếng: “Cái gì thế này ! Trong nội thành không cho đốt pháo hoa ! Thật là không có lòng tích đức mà !”

Sở Thứ Chi yên lặng che mặt, giả vờ ngẩng mặt ngắm trời cao.

Thi Vương lạnh lùng quái gở, ngoại trừ có thể đùa giỡn mấy câu với người quen thì cả người đều tản ra khí tức người sống chớ gần, bởi vậy mà thường xuyên cô quạnh lạnh lùng tịch mịch, thời gian dài khiến hẳn dù tu vi không mai một nhưng dục vọng bát quái tiềm ẩn trong nội tâm vĩnh viễn không được thỏa mãn, hẳn bỗng nhiên có chút tò mò không biết con người đi xem mắt là thế nào, bởi vậy xung phong nhận việc nói: “Được rồi, đừng phóng pháo hoa nữa, bị phạt tiền bây giờ, bằng không thế này đi, tí nữa tôi ngồi cạnh cậu, giả vờ là người qua đường, cùng xem mắt với cậu từ đầu đến cuối được không?”

Quách Trường Thành phìền lòng nhìn hẩn một cái, mơ hồ thấy được tâm tình nóng lòng muốn thử của các bà tám trên khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của Sở ca.

Bọn họ tới hơn nửa giờ, Sở Thứ Chi nhàn rỗi xem hết một quyển báo cũ, cô gái kia mới đến.

Sở Thứ Chi trơ mắt nhìn Quách Trường Thành cứng còng thành một cái gậy người, chỉ nhìn thôi mà đã làm hẩn không khỏi ca ngợi nghĩ bụng đã rất nhiều năm chưa thấy ai có tiềm chất trở thành cương thi như vậy.

Ánh mắt Sở Thứ Chi lại nhìn xuống, chỉ thấy ống quần Quách Trường Thành không chịu nổi mà run run, cả người tựa như con chim cút ngồi trên mảnh thủy tinh, hẩn thấy may mà vừa rồi mình đã tịch thu cái đèn pin của Quách Trường Thành, nếu không thì con bé canh sông mì sợi trước mặt cậu nhóc kia không biến cậu ta thành một đồng xoắn vặn vì điện giật mới là lạ.

“Xì, tiền đồ.” Sở Thứ Chi ngán ngẫm nghĩ.

Cũng may cô gái kia có tính cách không tồi, không đăng ngay tại trận một cái weibo tiêu đề “Xem mắt gặp cực phẩm”, cũng khá là thoải mái, không ngừng gọi đề tài nói chuyện, Quách Trường Thành lúc đầu còn như phạm nhân bị thẩm vấn, người khác hỏi cái gì cũng run như cây sậy, còn không ngừng phát tín hiệu cầu cứu với Sở Thứ Chi đáng tiếc Sở Thứ Chi vờ như phát sinh hứng thú nồng đậm với cái menu, hoàn toàn không tiếp nhận.

Cậu nhóc run ước chừng mười phút, cô gái kia rốt cuộc nhin không được phải hỏi: “Anh...anh có căng thẳng lắm không?”

Quách Trường Thành mặt đỏ tai hồng gật đầu.

Cô gái kia cười cười: “Không sao đâu, tùy tiện tán gẫu là được rồi.”

Quách Trường Thành lại mặt đỏ tai hồng gật đầu, dè chừng nhìn cô một cái rồi lại cứng ngắt dời mắt đi.

Quách Trường Thành đáp lời như tiếng muỗi: “Ừ.”

Cô gái: “Là thật nha ! Chẳng giống chút nào cả, bình thường anh gặp người xấu thì làm sao ?”

Quách Trường Thành nhớ lại một chút rồi thành thật mô tả xem bình thường mình bắt “người xấu” thế nào, cậu làm động tác bắt, giả vờ đang cầm “vũ khí bí mật” của mình: “Cứ như vậy, nói với nó: ‘Người người người người người người không được qua đây’, thế là bắt được thôi.”

Cô nương sững sốt một chút, lập tức ý thức được chắc hẳn cậu đang “nói đùa”, nhất thời cười ngả cười nghiêng: “Ha ha ha ha ha anh đáng yêu quá đi !”

Quách Trường Thành trợn lớn đôi mắt ngây ngô không hiểu, nhìn cô.

Sở Thứ Chi nâng quai hàm thờ ơ lạnh nhạt, nhớ lại tình huống thực sự khi làm việc, không ngờ cũng lại tìm được tí dấu vết của một thứ gọi là “ngốc manh”, nhưng mà hẳn nhìn nhìn con bé đang trong trạng thái bất loạn lại nhìn nhìn Quách Trường Thành lơ mơ, cuối cùng nhìn xuống đồng hồ, thấy mình ngồi mãi một bên thế này có chút không thú vị.

Khốn nỗi nhìn hai đứa kia hình như còn lâu mới xong, Sở Thứ Chi kiên nhẫn lấy điện thoại ra chơi trò chơi nửa ngày, hoa cả mắt, rốt cuộc hẳn không muốn nhẫn nại nữa, giơ tay gọi phục vụ: “Gọi món.”

Phục vụ viên vui vẻ chạy lại thì nghe Sở Thứ Chi dùng giọng nói vừa nhẹ vừa trầm bảo: “Một suất gà xào đậu phộng, thịt chín ba phần còn mang tờ máu.”

Phục vụ viên: “. . .”

Quách Trường Thành từ xa nghe được thì lập tức quay sang nhìn liếc Sở Thứ Chi, chỉ thấy sắc mặt Thi Vương giống y như thi thể, tức thì ý thức được mình thật vô ý quá.

Thế mà trong lúc cậu nhóc vắt óc nghĩ cách chấm dứt cuộc nói chuyện, đối phương lại nghiêm túc hẳn mà nói với cậu: “Đúng rồi, thực ra em còn muốn nói. . .”

Cô dừng một chút, tựa hồ có chút khó mở miệng.

Quách Trường Thành: “Nói gì?”

Cô nường hạ mắt suy nghĩ: “Lần đầu tiên gặp mặt, em nói thế này quá thực không hợp, nhưng mà em thật sự rất thích anh. . .”

Quách Trường Thành biến thành một cây cao lương đỏ, mắt cũng thẳng đứng luôn.

Cô nói tiếp: “Cho nên có vài điều vẫn phải nói trước, vốn là hôm nay em không muốn đến, vì nghe cô em nói anh là cảnh sát, em thấy sống cùng một cảnh sát rất không ổn định, thật đó, mỗi ngày phải cùng anh lo lắng đề phòng, thời gian dài...Aiiii, cho nên anh nhất định muốn làm nghề này sao?”

Quách Trường Thành sửng sốt một chút, còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay đã đột nhiên vươn tới chụp bả vai cậu, trực tiếp kéo lên khỏi chỗ ngồi.

Quách Trường Thành: “Sở ca?”

Cô nàng xem mắt đầy mắt khó hiểu nhìn Sở Thứ Chi.

Sở Thứ Chi ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô một cái, sau đó đường nhìn rơi xuống trên người Quách Trường Thành, dùng một loại

khẩu khí tràn ngập ái muội không rõ mà nói: “Dám xem mắt sau lưng tôi! Em đi quá xa rồi !”

Quách Trường Thành: “. . .”

Tình...tình huống gì đây?

Cô gái mở to hai mắt, hoàn toàn bị khí tràng của Thi Vương và tình tiết câu huyết này chấn nhiếp, Sở Thứ Chi trực tiếp rút từ trong túi Quách Trường Thành ra mấy đồng nhân dân tệ đặt dưới đáy chén, sau đó không nói không rằng kẹp người vào nách xách đi.

Quách Trường Thành chết máy tại trận, mãi cho đến khi Sở Thứ Chi nhét vào xe rồi duỗi chân như đại gia sai bảo: “Lái xe, đưa tôi một chuyến trước.”

Quách Trường Thành vạn phần rối rắm nhìn hẩn một cái.

Sở Thứ Chi: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đây cũng là vì tốt cho cô ta thôi, dám đào góc tường nhà Côn Luân Quân cơ đấy, mệ cô ta nghĩ ra, thực sự là. . .”

Hẩn dừng một chút, một câu lóe ra trong đầu, bật thốt: “Nhân loại ngu xuẩn.”

. . . Nhân loại ngu xuẩn Quách Trường Thành không dám nói gì, đỏ mặt lặng yên khởi động xe.

Trên túi xách của cậu, một viên tròn nhỏ như mảnh vảy đang âm thầm truyền tín hiệu đi.

Hôm sau, lời đồn, “Sở ca cặp cùng Tiểu Quách, số 9 đường Đại Học là ỗ gay” nổi lên bốn phía.

Cùng với. . . Ai cơ? Kết cục của kẻ không khéo nghe phải lời không nên nghe, lại còn dám truyền bá tin đồn _ Lâm Tĩnh ấy hả?

À, A Di Đà Phật, hẳn biến thành một tên Ấn Độ đầu đầy u rồi ~

Chương 110: Pn4

[Đồng nhân văn] Phiên Ngoại TrấnHồn

Phiên Ngoại Trấn Hồn chi Những Ngày Sau Đó

Tác giả: Lam.

·—

Sau khi câu chuyện kết thúc, tất cả còn lâu mới kết thúc.

Phần 1

Không lâu sau sự kiện đại phong, Sở Thứ Chi đi công tác về đến trụ sở mới của Cục Điều Tra Đặc Biệt thì thấy bạn nhỏ Quách Trường Thành ngồi một mình trong văn phòng đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, mà đôi lông mày coi như để nhìn thì cứ nhíu lại càng ngày càng chặt, đến khi mi gian cậu nhóc có nguy cơ kẹp chết một con ruồi, Thi Vương mới không nhanh không chậm hỏi, “Tiểu Quách, làm gì vậy?”

Quách Trường Thành ngẩng đầu lên, khuôn mặt bình thường hơi hơi nhăn nhó trong mắt Sở Thứ Chi lại có đến mấy phần đáng yêu, “Em...em đang tìm nhà trọ.”

Một tia sáng lạ xẹt qua đáy mắt Sở Thứ Chi, “Cậu mợ đuổi ra khỏi nhà?”

Quách Trường Thành từ nhỏ cha mẹ mất sớm, đã ở nhà cậu mợ hơn hai mươi năm, hai người đối xử với cậu nhóc rất tốt, nghe phong thanh thấy cậu muốn chuyển đi thì đã lo lắng rất nhiều, nghe thấy Sở ca hỏi như vậy, Quách Trường Thành không khỏi vội vàng phân trần, “Dạ không, là em muốn chuyển ra ngoài, em đã đi làm, cũng có lương, không thể cứ phiền cậu mợ mãi được.”

Sở Thứ Chi gật đầu ra vẻ đã hiểu, lại bâng quơ hỏi tiếp, “Tìm được chưa?”

Câu hỏi này đã chọc trúng lo âu của Quách Trường Thành, từ sáng đến giờ cậu rồi việc đã xem hết quảng cáo cho thuê nhà trên báo và trên mạng, nếu không phải giá nhà quá cao thì lại cách chỗ làm quá xa, giá thấp một chút, ở gần một chút thì lại tồi tàn không phải cho người ở, cậu khe khẽ lắc đầu, “Vẫn...vẫn chưa.”

Sở Thứ Chi khẽ nhếch khóe môi, động tác này nếu để cho Triệu Vân Lan hay những người khác trong cục nhìn thấy thì sẽ biết ngay hẳn đang âm mưu chuyện xấu, thế nhưng Quách Trường Thành hồn nhiên không phát hiện ra, Sở Thứ Chi làm bộ chột thắc mắc, “Này, cậu có biết dọn dẹp nhà cửa không?”

“Em biết.” Quách Trường Thành trả lời thật là tự tin, bởi vì luôn thấy mình mang phiền phức đến cho cậu vợ mà luôn cố gắng làm tốt những việc nhỏ nhặt này.

Thi Vương thoáng gật đầu, tia sáng lạ trong đôi mắt âm u càng thêm rõ rệt, “Nấu cơm thì sao?”

Lần này thời gian suy nghĩ lâu hơn một chút, nhưng tuyệt không thể nói là chậm, “Có thể ạ, tuy là không nấu được những món phức tạp...”

“Vậy thì không cần tìm nữa.” Sở Thứ Chi dứt khoát nói, “Nhà tôi vẫn còn phòng trống, địa chỉ cậu biết rồi, nếu cậu đến ở thì không cần tiền thuê nhà, mỗi ngày dọn dẹp nấu cơm là được.”

Bạn nhỏ Quách Trường Thành ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Sở ca không có vẻ gì là đang nói đùa ở trước mặt, nhưng chỉ dừng lại ở ngạc nhiên thôi, đầu óc đơn giản của cậu không vận động theo lẽ thường để suy nghĩ xem một người trần mắt thịt đi vào ở trọ nhà Thi Vương là có bao nhiêu nguy hiểm đáng sợ, cái mà cậu nghĩ đến là có chỗ trọ vừa không mất

tiền vừa gần nơi làm việc, chủ thuê lại là Sở ca gần đây đột ngột quan tâm đến cậu nữa, thế thì còn gì bằng. Vậy là sau một câu “Sở ca được thật sao? Sở ca anh thật tốt.”, đồng chí cảnh sát lớp mầm Tiểu Quách vinh quang sập bẫy.

Mấy ngày sau, mọi người ở Cục Điều Tra Đặc Biệt đã chú ý thấy, thời gian đi về của bạn nhỏ Tiểu Quách và Sở Thứ Chi hoàn toàn trùng khớp, đều như vắt chanh, có thể coi là đạt tới cảnh giới tâm linh tương thông cùng tiến cùng lùi, làm cho vị lãnh đạo thù dai chấp vật nào đó chỉ cách chỗ làm của bà xã có mười phút đi bộ cũng ghen tị đỏ mắt, dứt khoát trao quyền chỉ dẫn Quách Trường Thành cho Sở Thứ Chi rồi tống đi công tác tỉnh ngoài hết lượt.

Mà cũng từ đó, như một thứ luật bất thành văn, nhân viên trong cục muốn tìm Sở Thứ Chi thì trực tiếp gọi vào di động của cậu nhỏ Quách Trường Thành, một ngữ khí lạnh băng mắt cao hơn đầu với một giọng điệu nhỏ nhẹ lễ phép lại nói cùng một nội dung, ai đại gì mà chọn cái trước chứ.

Thế nhưng còn một điều nữa mà lũ nhân công bà tám rảnh chuyện trong cái cục bát nháo này không phát hiện ra, Quách Trường Thành cũng nhanh trí bất ngờ giấu nhem, như đứa trẻ giấu kín báu vật nhỏ bé trong góc linh hồn trân quý nhất, đó là thất tịch hôm ấy, có một chiếc nhẫn ban chỉ làm từ xương trắng gửi vào hòm thư, cùng với tấm thẻ mà ngoài cái tên ra, giống thẻ lương của cậu như đúc.

Phần 2

Khi toàn thể mọi người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt trở về sau sự kiện đại phong thì phát hiện ra lão Lý đã biến mất, tất cả mấy tác phẩm nghệ thuật làm bằng xương cốt trong phòng thường trực cũng không còn, tựa như bốc hơi khỏi thế gian. Thế nhưng, buổi sáng mỗi ngày Đại Khánh bước vào văn phòng cục và nhảy lên cái bàn quen thuộc của nó, đều thấy một con cá chiên vàng giòn chờ sẵn. Lần đầu tiên, nó chẳng nói chẳng rằng

giơ vuốt quăng con cá vào thùng rác, lần thứ hai, nó mặc kệ, bỏ đi, đến lần thứ ba, sau khi đấu tranh kịch liệt giữa cá chiên và thức ăn mèo, nó đã chọn cái thứ nhất.

Từ đó mỗi ngày lặp lại, không quản nắng mưa, không hề chậm trễ.

Cho đến một hôm, cái bàn của Đại Khánh trống rỗng, khoảng trống lạnh ngắt như báo hiệu điềm chẳng lành.

Đợi khi Đại Khánh nhỏ giọng lầm bầm đến lần thứ ba, trời đã sắp trưa rồi. Đôi mắt bích lục đăm đăm nhìn ra trời mưa xa xăm bên ngoài một lúc lâu, Đại Khánh rốt cuộc xoay người nhẩy xuống đất, đến cuộn tròn trên đùi Triệu Vân Lan, cọ cọ tay y, nói khê, “Nhân loại ngu xuẩn.”

Hơn một năm sau, trước cửa Cục Điều Tra Đặc Biệt có một vị khách đặc biệt.

Nó là một con chó lông xám bết bùn không lấy gì làm đẹp đẽ, chỉ có đôi mắt linh động hữu thần. Nó đến vào một ngày mưa, ở lý trước cổng, nhất định không đi.

Triệu Vân Lan suýt đá phải nó đến lần thứ bảy thì hết cách bó tay, đành phải để cho nó vào trong cục, coi như chó nghiệp vụ ném cho Ông Chủ, Ông Chủ bận rộn tối tăm mặt mũi không có thời gian, quăng cho Tang Tán xử lý, mà Tang Tán thì để ý thấy, nhân viên mới không mời mà đến này từ lúc bước chân vào cửa cứ nhìn về phía Đại Khánh, nửa ánh mắt cũng không rời. Như hiểu ra cái gì, hẩn lôi nó đi tắm tấp qua loa rồi mặc kệ nó cứng ngắc đứng góc phòng, như muốn bước tới mà không biết làm thế nào để đưa chân.

Đại Khánh không để ý tới nó. Nói đúng hơn là, từ khi con chó đó bước vào tới giờ, Đại Khánh không để ý tới bất cứ cái gì, ngoài chiếc chuông vàng đeo trên cổ nó. Mãi sau, có vẻ như vừa phát giác đường nhìn từ góc

phòng làm mình khó chịu, mèo múp ừ nhả nhảy xuống khỏi bàn làm việc của Triệu Vân Lan, rảo bước đi ra khỏi phòng.

Con chó xám vọt đuổi theo.

Triệu Vân Lan nhìn theo bóng dáng một mèo một chó đi xa dần, Đại Khánh không hề quay đầu lại, nhưng không tăng tốc, cũng không nhảy lên cao, con chó xám thùy chung đi sau nó ba bước chân, đầu cúi gằm, thi thoảng lại ngẩng lên trộm nhìn về phía trước. Y gác chân lên bàn, lắc đầu cười khẽ, nhớ đến câu nói của Thẩm Ngụy trong bữa cơm tối qua, “Sau khi chết ba ngày lão Lý có tới tìm ta, thỉnh cầu ta ra mặt sắp xếp với Địa Phủ. Ông ấy muốn lập tức đầu thai, không uống canh Mạnh Bà, đọa nhập súc sinh đạo.”

Phần 3

Triệu Vân Lan nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của Thẩm Ngụy là trong một buổi tối mười năm sau, khi vừa đánh cờ phẩm trà với ba Triệu trở về. Mười năm, trên khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã tuyệt luân không hiện chút phong sương, dường như thời gian trần thế bỏ quên không mảy may chạm tới, mà sợi tóc bạc bên mai, lại trắng đến chói mắt. Có lẽ tại y thất thần, cũng có lẽ ánh nhìn của y quá lộ liễu, chỉ giây lát đã bị Thẩm Ngụy phát giác, “A Lan, nhìn gì thế?”

Y loan loan khước mắt, cong đường môi, bĩ ối cười, “Bà xã của ta là đại mỹ nhân, nhìn không được sao?”

Khuôn mặt hần hiện vẻ bất đắc dĩ, đáy mắt lại mang theo nhu tình như nước, “Lại ăn nói bậy bạ.”

“Đâu có đâu, ta đây nói thật đó. Không để cho ta nhìn nhiều một chút, sau này hai chúng ta già đi liền không được nhìn, người nói xem, bao tiếc? Ấy mà người đừng hiểu lầm, mỹ nhân nhà ta cho dù già đi cũng vẫn là mỹ trung niên mỹ lão niên, chắc chắn vui mắt thuận lòng hơn mấy ông lão cầm

phất trần trên thiên giới đó. A...A...Người...” Triệu Vân Lan bất mãn trừng mắt, cái miệng nói lảm nhảm bị “bà xã” nhà y chặn lại mất rồi.

Đêm đó, Triệu Vân Lan bừng tỉnh từ trong ác mộng, mới phát hiện ra cánh tay Thẩm Ngụy đang nằm trong tay mình bị siết đến bầm tím. Mà tay còn lại của hắn đang nhẹ nhàng vỗ lên lưng y, mang theo tất cả thương tiếc ôn nhu. Mười năm, vô số lần hỏa diễm chói lòa bùng lên trong cơn mơ thiêu đốt tất cả làm cho y đổ một thân mồ hôi lạnh tỉnh dậy, hắn vẫn luôn trấn an như thế. Y biết, lần đầu tiên y giật mình giữa đêm khuya, câu nói mà Thẩm Ngụy thì thầm bên tai y, “Ta cùng người sống trọn đời trọn kiếp, cùng người luân hồi, kiếp sau, sau nữa, vẫn ở bên người.” là nói thật, bà xã mỹ nhân của y, đang dùng cách của riêng hắn để thực hiện lời hứa đó. Khe khẽ cười, vòng tay ôm lấy hắn, cảm giác nụ hôn dịu dàng nhỏ vun đầy trấn an rơi xuống bên vành tai. Ác mộng thì sao, bạc đầu thì sao, cuối cùng luân hồi chân chính vẫn nằm trong tay hai người bạn y, Địa Phủ có lớn lối hơn nữa, thì cũng có thể làm gì được? Thời gian, vẫn còn rất dài mà.

Toàn văn hoàn ~

Table of Contents

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107: Pn1](#)
[Chương 108: Pn2](#)
[Chương 109: Pn3](#)
[Chương 110: Pn4](#)